

Historie Nurnské družiny IX.

1069 - 1071

*“...Siluety nurnských reků
tanou z řádek psaných tuší
v těch příbězích lze spatřit duši
a střípky slávy dávných věků...”*

Jonas Wreda

Sepsali:

Jorchen Kierke
Bolbuch
Menhorian Blathel

Ilustrovali:

Dwany Růžička
Bachor Kůpr
Klabzej Myšilov

Verše napsali:

Klabzej Myšilov
Ran
Dwin Tarkal

Poděkování všem členům Nurnské družiny

Bolbuchovi, Dwinu Tarkalovi, Gerllodu Moskytovi, Gonovi, Heftu Tarasovi, Horáci Lipovému, Klabzeji Myšilovovi, Menhorianu Nocturno Blathelovi z Cairn, Ramarovi, Ranovi, Seleku Šáchorovi, Tjuremu, Tosu Bedlamovi, Wulfgaardovi, Yasperovi, Zoltaru Zemikosovi.

OBSAH:

I.	Kardam	5
II.	Pod Nurnem tam a zase zpátky	149
III.	Záborcův plán	182
IV.	Rellské panství	319
DODATKY	Hrdinové Nurnské družiny	404
	Mapy	429

L. Kardam

[Sečen 1069 Bolbuch]

1. kapitola - Dopis a Nurnští

Drazí přátelé!

Je tomu již osm let, co jsem zabouchl dveře svého domu a jen se svoji alchymistickou truhlou vydal se vstříc zapomnění. Fakt, že jsem si při tom notně pomáhal lahví, má mnohý z Vás ještě v paměti, a doufám, že mi to dnes nemáte za zlé. Stejně tak doufám, že mi nemáte za zlé to, že jsem o sobě nedal nějaký čas vědět. Však roky běží dál a mně se zastesklo po Vaší milé společnosti. Protože si myslím, že prostředí Liscannoru by stále oživovalo trýznivé vzpomínky v mé hlavě, zvu celou Nurnskou družinu na oslavu mých padesátých narozenin. Ta se koná 12. sečna 1069 u mých dobrých známých, rodiny Záhrušníkových. Nebojte se snad, že bych Vás nutil k cestování do Mallikornu, i když cesty jsou dnes již dle mých informací bezpečné. Záhrušníkovi žijí v kraji zvaném Domovina nebo též Úpatí. Ten najdete, odbočíte-li cestou na jih na úpatí Černých vrchů doprava a pojedete podhorským hobitím krajem až do vsi zvané Dobrá míra. Tam trávím léto a tam Vás budu také očekávat. Jmenovitě bych chtěl oslovit Kutouše, Klabzeje, Dolwena, Luncia, Bašár-Beje, Getda, Menhoriana a, pokud mu to živnost dovolí, i milého Jeremiáše. Ti a i Vy všichni ostatní, kteří nyní hájíte jméno Nurnské družiny, jste srdečně zváni.

S dokonalou úctou se na shledání těší

Dyni Longodon

*Beraní dvory,
osmnáctých poradostin tisíc šedesát devět*

Gerllod Moskyt složil dopis a dal jej zpátky do obálky. Byla na ní až přehnaně krasopisně vyvedena liscannorská adresa a byl určen Nurnské družině. Tváře obyvatel Liscannoru, které se nechaly při téhle příležitosti sezvat do hospody U hrocha, se na starostu dívaly poněkud rozpačitě.

“Takže zase žádná výprava?”, zeptal se za všechny Yasper. “V truhle na zlato se mi asi usadily myši”, dodal s vážnou tváří. Gerllod ho sjel pohledem.

“A já budu zanedlouho nosit měšec jen pro ozdobu”, podotkl Gon.

“Tož henem ale mohli bysme sa vydat na cestu, z ustavičného sezení mi tvrdne prdél ha né ruce. Že”, vyslovil se Heft. Bylo ale jasné, že ten se potřebuje zdekovat z domu, z dohledu své milované, leč poněkud majetnické ženy Fialy.

“Kdo je, he, ten Longodon? Někdo, pro koho my dělali?”, otázal se Ran, kolohnát s prackama velkýma jako kovadliny. “Jsme asi, he, udělali dobrej dojem, ne? Taková dlouhá doba je to”.

“Nene”, děl Gerllod. “Bydlel tady ve vsi. V šestatřicítce. A měl ještě jedno stavení, co bylo mezi těma, co v devětapadesátým vzaly za svý při útoku Klogy”.

“No hlavně to byl alchymista, co votrávil svý děti”, podotkl Gon, malý mužík s poněkud potměšilým pohledem. Jeho pohled sice nebudil důvěru, ale ostatní už věděli, že to je jen taková maska pro chvíle, kdy důvěru budit nechtěl.

“Tak k tomu bych chtěl říct jedno”, řekl silným hlasem druid Klabzej, který též seděl u stolu s ostatními. “Já jsem toho pána znal. A už v roce padesát čtyři, kdy jsem s nim jel do Kokrhelova, to byl respektovanej družiník. No, že ho potom stihlo neštěstí, to je jiná. Já nevím, jestli si za to moh sám nebo ne, ale nes to teda těžce. Kdo to nepamatuje, já to pamatuju, tak on začal strašně chlastat, když mu celá jeho famílie pomřela. A samý ženský to byly. A pak jednoho dne koukám - barák zatlučený a malej hobit nikde. Pokud vim, tak tohle lejstro je od tý doby první zpráva o něm”. Lupnul do sebe štamprlí likéru, prohrábl si nepěstěný vous a zase se nadechl: “Já teda na tom s penězma nejsem taky nijak zvlášť dobře, ale tohle mě zajímá. A jestli nás zve, tak pohostit se nechám, to jo”.

Okolo se začalo nést mručení, jak dobrodruzi počali debatovat o tom, zda je lepší čekat v Liscannoru na nějakou seriózní nabídku práce, nebo jestli mají ještě dost našetřeno na cestu přes půl Gwendarronu na oslavu narozenin hobita, kterého velká většina Nurnských už nepamatovala. Ran se přitom šťoural v mezeře mezi zuby špičkou nože a hostinský jej se zájmem pozoroval, utíraje sklenice.

“Léto už je v plném proudu a mně se doma trčet nechce, když je tak hezky. Já se asi přidám k Heftovi, jestli mě vezme na vůz”, řekl Menhorian Blathel, kterému U hrocha nalévali speciální sortu vína. “A malýho pana Longodona jsem měl celkem rád, moc rád ho zase pozdravím”.

“Vezmu, co bych nevzal, elfskéj”, otřel si trpaslík pěnu z kníru. “Ale vy všickni mě musíte krejt, abych měl klidnej vodjezd. Oficiálně se jede na výpravu, jasný?”.

“Tak já jedu taky. Sice jsem toho pána neznal, ale už mě svrbí... nohy”, prohlásil Zoltar Zemikosa.

“Co tebe svrbí, si umím představit”, ušklíbl se Yasper. Po očku mrkal po Gerllodovi, jak ten se k výletu postaví. Vzhledem k tomu, že v Moskytovic rodině neměl zatím Yasper nijak silné slovo, raději chtěl vědět, jak se zachová jeho, jak doufal, budoucí švagr - starosta. Až pak řekne napevno, že odjíždí. Jestli je cesta do Domoviny na jih, rád by se přitom zastavil v Rozkolci za Nariou, Gerllodovou sestrou. Byla tam v ústavu pro výchovu mladých dam. Alespoň těch, jejichž rodiny si to mohly dovolit. Yasper už za ní byl na jaře na návštěvě. Při vzpomínce na to, co všechno se tehdy v jarnu v rozkoleckých hájích stalo, se mu ještě pořád točila hlava a nemohl tomu uvěřit.

Gerllod povstal. “No dobrá. Je tu nuda k zbláznění a tenhle kraj ještě neznáme, i když je to celkem blízko. Takže jo, já jedu taky. Koneckonců, z hlediska armády je nutný poznat všechny kraje státu. Hospodo!”.

Jeremiáš Čipera, hostinský, natočil a roznesl další rundu piv. Poslední dobou ho trochu zlobilo zdraví. Snadno se zadýčával a míval studené nohy. Rozhlédl se, jestli nikdo z hostů něco nepotřebuje, a šel připravit Blathelovi další pohár vína. To speciální víno se nazývalo křtěné a hostinský jej pro pořádek

...Yasper už za ní byl na jaře na návštěvě...

upravoval cukrem a rozdrobeným semínkem jedné zvláštní byliny. Menhorian si občas pochvaloval, že v tomhle víně zůstává zvláštní “sedlinka”, což je prý známka kvality. Pro Jeremiáše to byla novinka, ale neměl chuť to nijak komentovat. Ale což, v životě už mu prošly horší věci.

O slovo se přihlásil Ran, u kterého překvapivě dřív než zub povolila špička nože, a tak jej provinile odložil. “Nějaký dary nečeká, he, že přivezeme, ne?”

“Něco vymyslíme”, odtušil Gerllod. “Každej podle svejch možností”.

2. kapitola - Domovina a Ostuda

Krajina tu byla nesmírně malebná. Hobiti, vedení jakýmsi přirozeným smyslem pro krásu, obtočili opečovávané rybníky cestami na náspech, alejemi a remízky lesů. Tam, kde se kraj zvedal v nevysoké kopečky, byly ovocné sady střídány vinicemi a liniemi živých plotů. Do toho byl rozložen více než půltucet vesnic složených z roubených chalup s doškovými střechami a stodol, obklopených ohrazenými pastvinami. Skupina jezdců, rozhlízející se za pomalé jízdy, byla plná očekávání.

“Další ves by měla být ta Dobrá míra”. Gerllod otáčel mapu v rukou. Mapa byla vojenská a jen těžko mohla vystihovat krásu hobitího kraje, popsaného v mapě jako Kozlovřské úpatí. Nurnští věděli, že místní hobiti svůj kraj zovou

Domovinou. Přijížděli od východu, směrem od hlavní severojižní cesty spojující Gwendarron s nyní nepřátelským Královstvím mallikornským. Domovina byla usazena ve stínu hor. Z jihu ji stínily mohutné a vysoké Černé vrchy, podle svého jména se černající masami lesů, zatímco západ byl zatarasen hradbou severní výspy Černých vrchů, geologicky mnohem mladší, rozeklanější a poněkud nižší masou kopců zaznamenanou na Gerllodově mapě jako Kozlí vrchy. Mapa Domoviny, kterou si Gerllod prozíravě nafasoval v armádním výstrojním skladu, obsahovala i plány této vrchoviny. Gerllod si mapy půjčil oproti podpisu a ručil za to, že se v pořádku vrátí armádě.

Klabzej Myšilov se vztyčil ve třmenech a zastínil si rukou oči.

“Zdá se, že ta hrozná díra je před náma!”, zahlásil.

“Dobrá míra”, opravil druida Horác.

“Jsem zvědav na Longodona”, řekl Menhorian.

“Já jsem zvědav na jejich kuchyni”, poškrábal se Yasper na břicho.

“Já jsem zvědavej na jejich hobitky, cha!”, vyštěkl Zoltar Zemikosa.

“Neměli bysme tam vyrobit žádný průser”, poznamenal Gerllod Moskyt.

“Už z úcty k Dynimu”.

“Prů-ser?”, zopakoval Ran. Jízda koňmo mu nedělala dobře a natřásání mu natřásalo myšlenky.

“Jako prů-jem”, nevinně plácnul kouzelník a příležitostný dobrodruh Seleš Šáchor.

“Což je sračka”, dodal Yasper.

“Ano, má to stejný základ”, poznamenal Menhorian. “Prosrat průser. Projmout průjem. Prošvihnout průšvih”.

“Víš, Rane, co to znamená, když se něco posere, ne? Nebo někdo”, nejspíše si někdo pokusil udělat z nepříliš bystrého Rana hrubý šprým. Ostatní se krátce zasmáli. Ranovi se z toho všeho pochopitelně začalo chtít do křoví. Měl v hlavě z natřásání guláš a ve střevech průšvih.

Nurnští vjeli širokými vraty do hospodářského dvora. Kolem jejich koní pobíhala s křikem hobitáta a hlásila jejich příchod. Dvůr byl největší ve vsi. Žebříňáky stály zaparkované v pořádku, ze stodol vonělo seno, koně vyhlíželi ze stáje a před roubenou chalupou bylo pečlivě zameteno. K Nurnským, sesedajícím z koní, se blížila skupina hobitů. V jejím čele krácel usmívající se tloušť. Měl kudrnaté, předčasně prošedivělé vlasy, dvouřadou vestu a velkou zlatou sponu na opasku.

“Vítejte!”, zahlaholil dojatým hlasem a pevně si stiskl ruku s Menhorianem Blathelem. V oku se mu přitom vlhce zalesklo. Pevně sevřel i ruku Klabzejovu a Gerllodovu. S ostatními se radostně seznámil a též přivítal. Poté dobrodruhy představil ostatním hobitům, kteří usměvavě stáli okolo. Jmenovitě vyzdvihl stařešiny rodin Hopkalů, Záhrušníků, Drbonohů a Votroubků. Hobiti Nurnským tiskli ruce srdečně a také poněkud uctivěji, než byli druzi zvyklí. Zdejší v nich viděli nejen lidi z města, lidi, kteří byli znalí světa, jeho mravů, zvyků a povah. Viděli v nich i ty slavné, mocné a obdivuhodné dobrodruhy z příběhů, které jim jejich světem protřelý soused Longodon za dlouhých večerů vyprávěl. Proto

jejich pohledy zářily poněkud více a jejich úklony byly o chlup hlubší. Ted' měli tu čest hostit ve svých chalupách někoho opravdu výjimečného. Nurnští si nabídli z ošatek, držných statně rostlými mladými hobitkami, chléb, sýr a nakládanou zeleninu. Z rukou nejváženějších místních hobitů pak dostali skleničky s pálenkou, na kterou byli tito mužové hrdí. Byly vyměněny zdvořilostní fráze, proneseny přípitky a pak byli Nurnští zavedeni do chalupy, ubytováni a náležitě seznámeni se vsí. Zemikosa přitom mlsně šilhal po všech lýtkách, která holčkám koukala zpod sukní. Byl hotov k jakékoli formě seznámení.

Láska

Nadiktoval Ran

Když láska přijít
tak všeho nechat
sebrat svá síla
a na kůžích hekat

Počasí bylo příjemné, jako stvořené pro zahradní slavnost. Oslava narozenin hobita Dyniho Longodona se konala za chalupami, na louce, ze které byl krásný výhled na rybník a les. Stoly byly pokryty bílými ubrusy, hobitky roznášely příbory a upravovaly židle, hobiti v hloučku se štaflema rozvěšovali girlandy na stany, které měly poskytnout útočiště těm, které zmůže jídlo nebo pití. Staří hobití dědové seděli na štokrlatech opodál a, bafaje z dýmek, rozšafně komentovali přípravy. Dyni Longodon mezi tím vším procházel s Menhorianem, Gerllodem a Klabzejem a vyptával se jich na události, které se udály v Liscannoru od doby, kdy odešel.

“Ech, nějaký dům”, mávl marnotratně rukou nad osudem baráku, který mu patřil a který bylo nutné nechat strhnout. “Škoda je těch životů, co přišly nazmar při útoku Klogy. Dům tam mám přeci ještě jeden. A znovu postavit se dá cokoli”. V oku se mu zaleskla slza při vzpomínce na to, co se v Liscannoru přihodilo jemu. “Ted' jsme tu, abychom se veselili. Vždyť už mi je padesát. Gerllode, považ, půl století! A ty jsi byl ještě nedávno malý pacholík”.

Gerllod tohle, jako každý jiný, nesl s rozpaky. “My jsme hlavně rádi, pane Longodon...”.

“Dyni”, opravil jej tlustý hobit.

“Jsme rádi, že jste v pořádku. Tolik let o vás nebylo slyšet”.

“Ech”, povzdechl si Longodon. “Byla to těžká doba, když jsem odešel”.

“Vypadá to na pěknou oslavu”, přenesl hovor jinam rozhlížející se Klabzej. “Těch stolů! Večer asi bude plno, co? Samej hobit...”.

“Pro vás jsou připraveny velké židle a stoly. Abyste se tu cítili dobře. A máte čestná místa po mém boku. To víte, místní se chtějí před vámi vytáhnout. A mám vám vzkázat, zda byste neměli zájem zúčastnit se zítra zdejší kratochvíle”.

“Oč jde?”, zeptal se Menhorian.

“Tebe se to asi netýká”, pravil Dyni. “Ale družinová střelci by mohli změřit síly s místními šampióny”.

Klabzej Myšilov znalecky zhodnotil směr a sílu větru a s nimi i možný snos střely, zkušným okem pečlivě odměřil vzdálenost, o které místní tvrdili, že je dvacet sáhů, potlačil škundání oběda v žaludku, zatajil dech, ještě naposledy srovnal hrot šípu do správného úhlu a pustil tětívu. Zástupem čumilů proběhlo uznalé zamručení. Šíp byl skoro ve středu terče.

“Dobré”, zahlásil Blathel. “Ale budeš muset přidat, ten mladej Hopkal je pořád o dva body před tebou”.

Myšilov skřípal zuby, že to slyšela i hobit'ata opodál. “Když dám dvojítej útok, budou se ty body počítat dvakrát?”.

“Co to maj za kuše?”, přitočil se k nim roztrpčený Gon. Byl přesvědčen, že místní vidláky rozmáznou svojí trénovanou střelbou jako nic, ale zatím byl výsledek turnaje na vážkách.

“Ty nemáš kouzelnou zbraň?”, zeptal se Yasper, který se střelby také účastnil.

“Mám, ale nějak to nestačí”.

“Kdyby měli střilet na pohyblivej cíl, tak se nechytaj. Natož pak v boji. Posrali by se strachy. Do terče na nás dělej machry”.

“Jasně”, chytil se toho Myšilov. “Ať se jde navostro, a ukáže se!”.

“Bohové”, jal se Blathel uklidňovat situaci. “Jde přece jen o turnaj, jsme tu hosté”. Podíval se přísně po ostatních. “Dejte se do klidu, žádné vylomeniny”.

“Nenechám se zesměšnit od nějakýho hobita”, děl klidným hlasem Myšilov.

“Správně”, přisadil si Zoltar, který se ke střelcům přidal. “Tohle si nesměj dovolovat”. Zoltar byl pěkný provokatér.

Turnaj pokračoval a místní střelci, ať už to byli mladí hobití junáci nebo staří pupkatí otcové a dědové, si vedli čím dál znamenitěji. Počáteční nervozitu odhodili a ukázalo se, že svoje krásně zdobené kuše ovládají mistrně. Jak by také ne, kušařství a ostrostřelba měly v místním kraji tradici, děděnou po generace. ‘Hopkalská kuše’ byl pojem, který měl zvuk. Zejména v armádě, neboť místní řemeslníci zásobovali i gwendarronskou brannou moc. Zdejší kuše ovšem nebyly většinou svěřovány žádným čerstvým odvedencům, ale oddílům starých mazáků, kteří si těchhle zbraní i patřičně vážili. Ale samozřejmě, že nejlepší vyrobené kusy si výrobci z Domoviny nechávali pro sebe. Teď jimi poráželi pány z města. Když se poslední přesná rána ze zbraně nejmladšího z rodiny Bečkářů zaryla těsně vedle středu a když Yasper, kterému už se od nervů třásla ruka, terč takřka chybil, vypukli místní, sledující turnaj, ve veliký jásot. Nemysleli to zle, prostě měli jen radost a dobrou náladu. Soupeře se jim podařilo zdolat v čestném souboji, přesto jej ctíli. Ale Nurnským to tak nepřípadalo. Alespoň někteří z nich se cítili ponížení, pokoření, zahanbení, zostuzení. Být ženskými, brečeli by. Nemít jasné pokyny od Menhoriana Blathela, kterého ctíli, snad by i krev prolili, aby smyli hanbu. Takhle se ale celá frustrace z toho, že je přestříleli hobití sedláci, musela vyvalit ven jinak.

“Víte, co vy mě můžete, vy pakáží?”, zařval Klabzej Myšilov, aby na sebe přitáhl pozornost. “Tak se koukejte, vy nádivové!”, rozepínaje kalhoty, vylezl si na židli, trhnul opaskem dolů a vyšpulil na užaslé hobity, hobitky a hobit'ata svoje bělavé pozadí. Obecenstvo zůstalo s čelistmi pokleslými.

“Hé, jasně!”, zařval Zoltar Zemikosa. Tohle byla jeho parketa. Na Halenii, hobitku ještě takřka školního věku, na kterou se pokoušel udělat dojem u hostiny, mu jeho dosavadní pokusy nevyšly. Ale takovýhle chlapácký čin by mu třeba odemkl komůrku jiné z hobitek, na které si dělal zálusk. Slaměnu, Vásku nebo Kardunku. Vyskočil na jiné ze štokrlat a jeho kalhoty už vlály u kotníků. Neopomněl kromě zadku ukázat zkoprnělým venkovanům i ledacos jiného. “Ha ha há, tady to máte!”.

A i jiní z Nurnských se té podivné kratochvíle zúčastnili, než jim to Blathel a Gerllod rozmluvili. Škoda na pověsti tak byla napáchána a manýry pánů z města bývají od té doby v hobitím kraji, zvaném Úpatí nebo též Domovina, vděčným tématem, rozebírají-li se večer u krbu neuvěřitelné historky.

To se rozumí, po tomhle výstupu bujará zábava rázem zvadla. Zdálo se, že hobitům je i trochu trapně za jejich hosty. O Dynim Longodonovi by se pak toto dalo říct s jistotou, ten byl rudý hanbou. Trapnost momentu ale zakrátko rozptýlil příchod člověka oblečeného do gwendarronských vojenských barev. Gerllod zaznamenal, že jeho šarže je stejná, na jakou sám aspiroval u vojska. Voják vypadal ustaraně a chvatně rozmlouval s předáky vesnic, které si vzal stranou. I Longodon jim naslouchal. Dyni také vzápětí osvětlil Nurnským, o co se jedná. Z cesty, která se od hobitích osad začala zakusovat do kopců na západě, přibyl odpoledne muž. Byl zcela zkrvaven a schvácen. Vyhledal s vypětím všech sil posádku, která ležela v tomhle zapomenutém koutě Gwendarronu, spíš jen z obezřetnosti než z nutnosti.

“Řekl jim, že je zaměstnancem dolu v horách. Pracoval na povrchu, když

...vylezl si na židli, trhnul opaskem dolů a vyšpulil na užaslé hobity, hobitky a hobiřata svoje bělavé pozadí...

byl důl přepaden”, řekl Nurnským Dyni. “Vyvázl jen tak tak životem. V horách se něco děje. Místním bylo řečeno, že mají zvýšit ostražitost. Na noc zamykat, ženské a děti nepouštět samotné ven”.

“Jdu si s ním promluvit, utáhl si Gerllod Moskyt opasek a vykročil za vojákem.

“Gerllod”, napřáhl ruku liscannorský válečník. “Erennini štítonoši. Nyní na dovolené”.

“Strych”, odvětil voják. “Vyskytly se komplikace”.

“Prý v horách došlo k nějakému incidentu?”.

Voják se poškrábal na hlavě. “Je to nemilá věc. Jediný svědek vypověděl, že útočníky ani pořádně neviděl. A jak to tak vypadá, tak není dalek od smrti. Bylo by třeba konat s velikou rychlostí, než se lapkové stačí vzdálit do úkrytu, ale já nemůžu obětovat ani muže na patrolu do hor”.

“Byl prý přepaden nějaký zlatý důl”.

“Ale kdež”, mávl rukou Strych. “Je to důl na měď, navíc výnosy dolu tak tak stačí pokrýt náklady na těžbu, zpracování a dopravu sem, do Domoviny”.

“Ruda se vozí sem?”, zeptal se Blathel, který se k oběma vojákům připojil.

“Ano, Oslí důl sice správně patří pod Vrchovinu, tedy pod město Kardam, ale je mnohem blíže kraji Úpatí, tak se ruda vozí sem. Překládá se z mul a ke zpracování vozí do manufaktur ve vnitrozemí”.

“A Oslí důl je jak daleko?”.

“Den a půl pochodu. V horách nejsou dobré cesty pro koně, takže je lepší tam cestovat pěšky a nalehko”.

Gerllod vycítil šanci dostat se z hobitiho kraje konečně někam za výdělkem. “Poslyšte, z vaší řeči cejtím, že byste chtěl, aby tenhle horkej brambor někdo vytáhnul z ohně za vás. Kolik by si armáda cenila, kdybychom se toho ujali a toho lumpa, co pobíí ty kovkopy, vypátrali a dostali?”.

“Nevím, jestli jsem zmocněn...”, začal vyhýbavě Strych.

“Ale jste”, ubezpečil ho Blathel.

“Tři měsíční výnosy toho dolu bych vám přislíbit mohl”.

“Kolik to dělá?”, zeptal se Gerllod.

“Asi pět tisíc zlatých”.

“No, to opravdu není moc výnosný důl. Vytěží rudy za padesát zlatých denně. Když odečtu náklady na těžbu, platy havířů, náklady na transport a zpracování... Divím se, že se s tím někdo zabývá”, dupal Blathel.

“I lidé v horách potřebují nějakou obživu. Tak se těžba udržuje už dlouhá léta jen tak, aby měli lidé co dělat. Jsou to divní patroni, ti horalé”, děl voják Strych. “Vousatí a málomluvní. Ostatně nemluví obecnou řečí, ale nějakým pochybným nářečím, kterému slušný člověk nerozumí. Ale problémy s nimi nebývají, alespoň ne v poslední době”.

“A v horách nemá Gwendarron posádku?”, zeptal se Moskyt.

“I má, jsou tam nějaké oddíly, složené ovšem hlavně z místních, ale nemám s nimi pravidelné spojení. Nevím, jestli o problému v Oslím dole vědí. Vždyť přepad se udál teprve včera”.

“Abychom to shrnuli”, založil si Gerllod ruce na prsou. “Pět tisíc je ukrutně málo”.

“Snad osm tisíc by mi u nadřizených mohlo projít, v případě, že bude vaše pomoc skutečně účinná”, ošíval se Strych.

“No, dobře. Tak my se tam teda vydáme”.

“Dyni”, oslovil hobita Menhorian Blathel. “Vím, že to po dnešním excessu není úplně vhodná prosba, ale myslíš, že bychom si mohli u vás ve vsi ustájit koně? Tak na týden? Vypadá to, že jdeme na takovou menší výpravu”.

“Ale samozřejmě”, odpověděl obtloustlý vysloužilý alchymista. “Výpravu? To mě zajímá”.

“Asi o nic nejde. V horách bude nějaká banda pobudů, kterým stálo za to uloupit pár krejcarů v dole na měď. Uvážím-li, že v dole samotném nemohly být žádné jiné peníze než výplaty havířů, tak opravdu žasnu, jak malou cenu má pro lapky lidský život”.

“Ech, to je smutné. Inu, kdy vyrážíte?”.

“Hned, jen se sbalíme”.

3. kapitola - Oslí důl a Hordaj

Nurnští si vzali z koní všechno, co jim připadalo jako užitečné pro cestování v horách a pro případnou potyčku s loupežníky. Utáhli řemení na bagáži a v odpoledním slunci se vydali cestou do kopců. Na rozloučenou jim mával Dyni Longodon.

“Kdo ví, kdy jej zase uvidíme”, poznamenal Blathel.

“Jestli vůbec někdy”, černě procedil mezi zuby Zoltar.

“V horách může být taky krásně”, řekl Šachor. “Však nám trocha pěší chůze neublíží. A to čerstvý povětrí tam nahoře”.

“A potoky plný ryb. A projdeme-li hory až k pobřeží, tak v moři budou tresky, jako je chytá Aedd ve Vranigostu...”, zasníl se Yasper.

“Treska, čili mník”, zadumaně poznamenal Blathel, který občas svoje niterní myšlenkové pochody maskoval za první koninu, která plula po okraji jeho mysli.

“Tak rybu bych si dal”, chopil se toho Gon. “Ale čilimníky nejim!”, otrásl se odporem.

“Jíst budeš, co se ti dá, žádný vodmlouvání”, zařval na něj Gerllod. “Odted’ jsme na výpravě”.

“No, no”, vrátil se do reality Menhorian. “Jdeme jen kousek na támhleten první kopec. Tam má být Oslí důl. Zjistíme, jak to tam vypadá, případně se pustíme kousek po stopě. Uděláme, co jsme slíbili Strychovi a vrátíme se pro koně a domů”.

“He, to uvidíme”, hekl prorocky kroll Ran.

“Žádný uvidíme, však se sami postaráme o hladkej průběh”, rozhodl Gerllod Moskyt.

Ran si povzděchl. “He, když už, tak aspoň že hladkej”.

Hory byly zprvu řídké zalesněné, ale záhy se souvislé plochy stromů ztratily a z úbočí kopců jen tu a tam rostl jednotlivý strom či remízek zkroucených sosen. Křoviska a kleče převyšovaly trávu, ale ani ta nebyla všude. Kamenitá plocha kopců působila skličujícím dojmem. Na noc si Nurnští udělali tábor na cestě. Ta byla opravdu špatná a jedinými zvířaty, která by ji mohla zdolat, byly muly, na kterých se dopravovala ruda z hor ve velkých koších. Nurnští byli rádi, že nechali své cenné koně u hobitů. Před ustavením tábora je znervózňovali jen dva psi, kteří se objevili na dohled. Byli velcí a měli skvrnitou srst. Yasper je označil za zdivočelé pastevecké psy, ale Klabzej nabádal k ostražitosti. Nebylo pravděpodobné, že by se pokusili na početnou skupinu lidí zaútočit, ale přesto byly hlídky poučeny o možné hrozbě. Ráno po psech nebylo ani památky a Nurnští pokračovali bezútěšnými horami dále. Okolo poledního náhle Klabzej zarazil ostatní.

... "He, to uvidíme", hekl prorocky kroll Ran...

“Nějaký stopy”, křiknul. “Lidi, psi”.

“Prej v horách žijou pastevcí, tak asi jejich stopy, ne?”.

“No jo, ale kde maj potom to stádo?”, položil otázku Myšilov. “Víte, jakou stopu udělaj takový ovce?”.

“Hele, co je to tady?”, zeptal se náhle Gon a shýbl se. Zpod velkého lopuchu vytáhl věc, jejíž lesk všechny ohromil. Byl to nádherný velký klíč. Těžký a podle barvy mohl být z ryzího zlata.

“Ukaž, dej to sem!”, vzkřikl Gerllod, ale pak se opravil a řekl: “Dej to vůdci”.

Za vůdce výpravy do hor byl totiž už předtím vybrán Menhorian Blathel jako přirozená autorita a muž oplývající rozvahou a zkušenostmi.

Ten byl sám překvapen, cože to vlastně našli. “To skutečně vypadá jako ryzí zlato. Zvláštní, ten, kdo tu nechal ty stopy, je zde zřejmě ztratil”.

“Budu ho opatrovat”, vzal si Moskyt klíč k sobě a pečlivě ho hodil do batohu.

Myšilov při prohlídce místa našel i jinou zajímavou věc: malý medailonek z kovu. Byl na něm vyobrazen strom. Klabzej si ho prohlížel a nemohl věřit vlastním očím. Pak věc schoval do kapsy.

Pokračovali dál. Večer už měli stavby, lemující vstup do dolu, na dosah. Semkli se do šiku, ve kterém byli připraveni bojovat. Když minuli kopácké šopy a ubytovací barák, bylo jim jasné, že tady se bojovalo. Vyházené věci, převržené osatky s rudou. Na dveřích baráku cákanec od krve.

Gerllod, rameno na rameno s Heftem Tarasem, obešli dva důlní vozíky, z nichž v jednom ležela mrtvola vousatého muže v havířské kytlici, a vstoupili po úzkých kolejnicích do dolu samotného. Tam, sotva stačili rozsvítit lucernu a jejich oči si začaly teprve přivykat setmělým důlním chodbám, byli obestoupeni tlupou vousatých a divoce vyhlížejících mužů s meči v rukou a vyzváni silným hlasem ke složení zbraní. Byl to kritický moment, který vždy rozhoduje o dalším vývoji osudů. Ale Gerllod jakýmsi šestým smyslem rozeznal, že hlas, který jim vydal onen úsečný příkaz, je jaksi nápadně zvyklý udílet rozkazy. Třeba to byla intonace, kterou slýchal od svých velitelů v kadetce, třeba pohled na rozestavení bojovníků, kteří se kolem nich s napraženými meči rojili. Byli to muži, cvičení Gwendarronem.

“Jsme tu z pověření Gwendarronu”, řekl. “Přicházíme vyšetřit, co se tady stalo”.

“Kdo vás posílá?”, řekl už mírněji velitel ozbrojenců.

“Strych, velitel posádky v Domovině”, odvětil Gerllod a sklonil zbraň.

Totéž na pokyn svého velitele udělali i vousatí mužové. Jak se ukázalo, etnicky to nebyli jen příslušníci horského národu, charakterizovaného opálenější kůží, hustými černými vousy a jezatým obočím. Byli mezi nimi i typičtí Gwendarroňané, ba i trpaslíci. Jeden z mužů měl zvláštním způsobem zarostlou a tvarovanou tvář, nos a rty. Jeho vous byl světlý, neobyčejně kučeravý a rostl i na místech, kde by růst určitě neměl. Blathel i jiní si nemohli pomoci, ale ze všeho nejvíc jim ve tváři připomínal ovci. Nebylo jasné, zda se jedná o nějaké postižení nebo o nemoc, ale nevypadalo to vůbec hezky.

Velitel oddílu, u kterého se zjevně pranic nedbalo na ústrojní kázeň, se Nurnským představil. “Jsem kapitán Hordaj”.

Gerllodovi to jméno něco říkalo. A rozhodně v dobrém. Jméno kapitána Hordaje mělo v armádě dobrý zvuk. Gerllodovi se teď při bližším pohledu zdálo, že malý, asi dvanáctičlenný Hordajův oddíl je složen ze samých sveřepých a zkušených mužů.

“Přibyli jsme sem teprve po poledni. Ale už jsme prošli větší část dolu a můžu říct, že útočníci se tu nikde neskrývají. Práskli do bot”.

“Co sebrali?”. Tázal se Yasper.

“Popravdě”, škrábal se na hlavě velitel oddílu, “Nebylo tu ani moc co ukrást. Tak ztratila se veškerá hotovost a cennosti havířů. Moc toho asi nebylo, ale mrtvoly mají obrácené kapsy. Z baráků určitě nějaké drobnosti, všechno jídlo, a z kůlen zmizelo i důlní nářadí a vybavení. A dole pod kopcem, kde jsou lavice, na nichž se ruda nahrubo proplachuje a třídí, bylo taky pár mrtvých. Někteří dokonce přišli o boty a části oblečení. Ten kdo tady vraždil musel být hodně zoufalý”.

“Rádí tu v horách nějaké bandy, Hordaji?”, chtěl vědět Gerllod Moskyt.

“Ne, respektive až donedávna ne”.

“Jak to, donedávna?”.

“No před nedávnem bylo vyloupeno jedno z posvátných míst, takzvaných vartovišť. Vartoviště se jmenovalo Elicin. Tam pobili všechny strážce esenia a místo následně utrpělo od ohně značnou újmu. Stalo se to před dvěma týdny. Vartoviště jsou místa, kde jsou pochováni zdejší svatí, kterým tu říkají Patroni. Těžko říci, kdo to mohl udělat, je to značně neobvyklé. Je možné, že to mají na svědomí stejní lumpové, jako tohle tady”, ukázal kolem sebe na zpustošený vchod do dolu.

“Máte zkušené muže”, ocenil Gerllod oddíl, ve kterém každý zjevně věděl, co dělat, a jehož disciplína byla v kontrastu s velmi volným přístupem k nošení gwendarronských barev.

“Vybíral jsem je sám. Sloužíme do roka tři měsíční turnusy tady v horách a je nutné, abych se mohl na kohokoli spolehnout. A zároveň každý musí být sám schopen přežít v obtížných podmínkách hor”.

“Kdy se vracíte do vnitrozemí?”, zajímal se Gerllod.

“Už jsme se měli vrátit. Služba nám sice skončila, ale protože jsme se dozvěděli o přepadu dolu, ještě jsme se sem chtěli podívat. Teď už jdeme cestou na západ k pobřeží a lodí se dopravíme do Nurnu. Ale ve městě Kardamu se podle všeho šíří nějaká choroba. Nebudu se tam se svými muži vyskytovat déle než bude nutné”.

“Hm, hm. A co ten chlap ve vašem oddílu, ten s tou chlupatou tváří, co ten je zač?”.

“Nenechte se mýlit, toho chovají ostatní členové mojí patroly ve vážnosti. Říkají mu Zmrzlej”.

“Hmmm, takže pan Zmrzlý...”.

“Ne, žádný pan, žádný Zmrzlý. Obracejte se na něj prostě jen jako na Zmrzlýho. Byť se to zdá jako žertovná přezdívka. Že mu byla taková zima, až si

pořídil kožich po celém těle. Ale pro své názory a postoje je respektován. Jméno je vlastně podružné, alespoň tady v horách se s tím určitě setkáte”.

“Dobrá”, odvětil Gerllod.

“Ale doporučuju se ho na to moc nevyptávat. Víte, kdybyste měli takovýhle problém, tak byste to asi taky nesli těžce. Zmrzlej nemá ani rodiče, ani jiné příbuzné, a celý život pátrá po svém původu. Je ochoten tomu obětovat všechno. Ale je hrdej, a kdyby měl pocit, že se mu pošklebujete, tak vám dá okusit, že je vynikající válečník. Ostatně, kromě mužů v mojí jednotce nemá, pokud vím, kvůli svému porostlému obličejí ani žádné přátele. Je-li moje jednotka mimo Kozlí vrchy, Zmrzlej v tu chvíli zůstává v horách. Rád bych mu s jeho prokletím nějak pomohl, ale nevím jak”. Velitel oddílu se rozhlédl a ukončil debatu udílením rozkazů svým mužům. Ti zorganizovali hlídky a uspořádali ležení na noc. A pak z toren vousatých vojáků vyskočily lahve s pálenkou a začaly kolovat mezi všemi v ležení.

“Ble”, zkrivil hubu Klabzej a následně vyprsknul hlt, který měl v ústech.

I ostatním to moc nejelo. Místní olejovitá pálenka chutnala opravdu zvláště. Jako když do špiritusu namícháte rybí tuk. Hordaj tvrdil, že se destiluje z jedné místní byliny, ale Nurnští dali přednost lahvím, které si přinesli s sebou. Poradili se, jestli mají Hordajovi ukázat nalezený zlatý klíč, a nakonec tak učinili. Na Hordaje to udělalo veliký dojem. Zdálo se, že váhá, jestli jim ho nemá zabavit, a i z toho bylo vidět, jak velký význam tomuhle nálezu přikládá.

Nakonec se umluvili, že Nurnští půjdou s Hordajem a jeho vojáky zpět do údolí a pak po cestě, procházející horami k městu Kardamu. A že se po cestě uvidí, třeba narazí na nějakou stopu. Tak vyšli společně.

...mezitím se dal do řeči Heft Taras s trpaslíkem z vojenského oddílu...

Příkré svahy okolních kopců byly nad úrovní cesty, vinoucí se kamením podél vyschlého koryta, ještě řídce porostlé pokroucenými borovicemi, křovisky a býlím, ale po nějakých dvou stech sázích už přecházely v pustou kamennou stráň, kde měla v poledním slunci i tráva problém udržet život. Svahy byly prudké a jediný kloudný stín skýtalý ohromné balvany a rozsedliny, kterými byly kopce zbrázděny. Bylo šest večer osmnáctého světla a družina hleděla údolím k severu. “Rozbijeme tábor, ne?”, navrhl Yasper.

“Tyhle se moc netvářej”, kývnul k Hordajovi a jeho lidem Gerllod.

“Dyt’ to byli voni, kdo včera chtěl furt rozbítet tábor, a dneska machrujou, jak jsou čerstvý”, postěžoval si Menhorian.

“Já jsem teda pěkně utahanej z toho sluníčka. Skoro spím za chůze”, usednul na kámen Horác.

“Mám pocit, že něco čujou, řekl Gerllod. “Podívejte, jak bedlivě pozorujou ty okolní kopce”.

Přistoupil k Hordajovi. “Chci se zeptat. Tady hrozí nějaký nebezpečí?”.

Ten se na něj nechápavě podíval. “A vy myslíte, že tady nic nehrozí? Před pár dny někdo vytloukl důl, na to nezapomínejte”.

“Nojo, nojo”, řekl Gerllod a šel zjevit tuhle skutečnost ostatním. Šli dál a dno údolí se začalo zvedat, stejně tak i kopce po stranách. Cesta byla obtížná, kolona musela zdolávat vymleté koryto řeky tu na jednu, tu zas na druhou stranu, muži obcházelí kusy skal, napadané sem ze strání. Stoupali kaňonem vzhůru. Kolona se nebezpečně roztahovala. Yasper s Gonem si rozložili mapu na velkém kameni a daleko za ostatními nad ní cosi řešili. “Veďte své muže k pořádku”, utrousil Hordaj ke Gerllodovi. “Ještě dvě nebo tři hodiny pochodu a pak si mohou dělat, co chtějí”.

Mezitím se dal do řeči Heft Taras s trpaslíkem z vojenského oddílu. “Tož co ty, ty jseš místní?”.

“Nenene, kdepak, vůbec. Já jsem Naglinskej. A vodkad’ jseš ty?”.

“Taky, taky”, děl Heft.

“A kovářskej?”, vyptával se trpasličí voják.

“Ne, báňmistr”, bájel Heft.

“Aha, no já jsem od kovařiny, z velkéjch hutí”.

“Poslyšte, utáboříme se, mě už opravdu bolí nohy a Yasper s Gonem nás mají problém dohnat”. Blathel si sedl vedle cesty na trs trav a bral to jako pokyn všem. Gerllod zbrunátněl, ale moc na výběr neměl. Kývnul na Hordaje a řekl mu: “Hodně štěstí, my zůstaneme dneska tady”.

“Inu”, odvětil voják. “Řeknu vám jenom jedno. Když natáhnete krok, tak jste zítra do večera v průsmyku a tam je vhodný nocovat”.

“Prů-smyk? “, štitivě zasyčel Ran.

“No, víte, vidíte sám, jak na tom náš vůdce je. Je to vůdce a je to jeho rozhodnutí”, řekl Gerllod.

“Moc se mi nechce se tady v horách dělit. Pojd’te s náma ještě hodinu. S vaším vůdcem si promluví”.

Nejeden z Nurnských oddechoval jako proražený měch. Měsíce zahálky v Liscannoru byly znát. Po kratší debatě se Menhorian nechal přemluvit. Naštěstí zatím nikdo neměl puchýře, takže stačilo jen posbírat sílu a dech a jít pomalu dál. Hodina byla maximum, co byl vůdce ochoten jít, ale vojáci přesto šli ještě dlouho poté. Až nakonec se vyčerpaná družina svalila. Blathel usnul prakticky okamžitě. Stejně vyčerpaní byli i Klabzej a Gerllod a Yaspera museli v poslední fázi pochodu vojáci dokonce podpírat. Myšilov měl pocit, že si je vojáci trochu hlídají a neměl z toho dobrý pocit. Polospícím Nurnským byla uvařena silná polévka s nakrájenou uzeninou a v zemdleném ležení zůstali z družiny hlídat jen Heft, Gon a Zoltar.

...Blathel si sedl vedle cesty na trs trav a bral to jako pokyn všem...

Vyschlé koryto navíc znamenalo, že všichni pili jen teplou vodu z čutor. A zítra mělo být hůř.

“A co je to vlastně ta Esénie?”, zeptal se u praskajícího sporého ohně Heft Taras vojáka s černou bradou, střiženou do špičky. “To je vartoviště, jestli jsem to dobře pochopil, zasvěcený nějakému vašemu Patronu?”. Voják se na něj obrátil a lámaně mu naznačil, že obecnou řečí nerozumí. Byl to Vrchovec, horal. Obecnou řeč nikdy nepotřeboval, a tak jenom posunky naznačoval, že v horách je nestálé počasí.

To Zoltar měl větší štěstí, byl na hlídce s Hordajem a ptal se jej na jeho osobního Patrona. Hordaj ovšem Zoltarovi řekl, že jej otázky víry nezajímají, k čemuž použil ostré vojácké slovo. Ozřejmil mu, že jako voják už se tímto nezabývá a že jej výrazně více zajímá velitel jeho garnizony, než svatí jeho předků. Ostatně vyrostl už od mala v Gwendarronu a vnitřní boj, kam vlastně patří, už si vybojoval. Nicméně po otevření láhve s kořalkou se přeci jen Zoltar něco dozvěděl.

“Víte, pane Zemikoso, víra v tomhle kraji je hodně svázaná s našimi Patrony. Patroni téhle země, a teď myslím Kardam, jsou ochránci, ke kterým se lze přimluvit, když je člověku úzko a když něco potřebuje. A zároveň se těm Patronům snáší dary. Když někomu snášíte dary, tak musíte vědět, kde je. A to myslím doslova, tedy kde leží kosti toho, jehož lid zbožšťel a kdysi určil za jednoho z Patronů země. No a já nevím, kde je pohřbený můj Patron. A to je můj problém. Můj Patron je Kazard Jezdec. Kazard je Patron, symbolizující rod, neboli kořeny, ze kterých jsi vzešel. Tvoji předkové. Nebo když to pojmeš šířeji, tedy národ. A je to dost ironie, protože já zrovna tyhle nálady týkající se kardamského národa a kardamského státu, já je vůbec nesdílím. Já jsem věrný koruně. Jsem si vědom toho, že jsem Gwendarroňan. Silný Kardam jako součást Gwendarronu, to je moje heslo”.

Zoltar pokýval vážně hlavou. “Jojo, rodina, to je důležitý. To je základ”. Myslel přitom na Krtenu a přemítal, jestli on sám bude někdy nějakou rodinu mít.

“Pro mě Kazard Jezdec taky symbolizuje vzestup. Podle bájí žil v dobách, kdy v Kardamu ještě kvetl rybolov a kdy se tady stavěla polovina lodí na západním pobřeží z mohutných rovných stromů, které pokrývaly tyhle dnes úplně pusté kopce, a tehdy to byl prostý rybář”. Máchl do tmy do holých, erozí rozrytých hor. “Co je tady dneska? Z čeho můžeme stavět lodě?”.

“Hmmm”.

“A stejně tak já. Jako se z Kazarda prostého rybáře stal Patron, i já jsem se z prostého hochy z Kardamu stal někým. Mám svoje důležité místo v armádě, jsem důstojník. To pro mě něco znamená. Mít zodpovědnost za muže”.

“No, já jsem taky začínal jako sedlák”, řekl už trochu podroušený Zoltar. “Co sedlák, pchhh. Na poli! Vrtal jsem se v hlíně. A co jsem dneska?”. Na chvíli se zamyslel. “Jsem gwendarronskej občan!”.

“No, to je rozhodně co říct”. Nebylo jisté, jak to Hordaj myslel.

“Víte”, pokračoval Hordaj. “Každý z Patronů má svoje vlastní atributy. Kazarda symbolizují jeho chocholátá helma a jeho obouručný meč”.

Zoltar se toho chytil. “Ten klíč, víš, co jsme našli. To je taky jeden ze symbolů?”.

“Jo, to je atribut jednoho z bývalých Kardamských starostů. Ten starosta, ten se jmenoval Berg, později přezdívaný Spasitel. Ono vůbec skutečný jména v některých případech našich Patronů nejsou běžně známá. Spíše jsou vzývání podle přízvisek, což jsou vlastnosti, které symbolizují, a také podle svých atributů. To je při jejich uctívání důležitější než jejich jméno. Berg Spasitel symbolizuje obětavost. Je to určitě jeden z našich nejmladších Patronů, ten člověk žil v podstatě v celkem nedávné historii. Ale jak říkám, na otázky víry já moc nejsem. Na to se

radši ptejte Zmrzlýho”. A po chvíli odmlky dodal. “Ale tohle je podle mě určitě jeho klíč, a ten byl pochovanej spolu s ním”.

“To by třeba bylo dobrý ho vrátit”, řekl Zoltar.

“To by třeba bylo. Na druhou stranu, ten klíč asi někam pasuje”, odtušil Hordaj a šel vzbudit další hlídku.

Družina se ráno vzbudila odpočatější a uvítalo ji jitřní slunce. Spánek byl dlouhý, ale Blathel měl i přesto hluboko zapadlé oči. Nevypadalo to, že by byl schopen jít až do soumraku, ale když mu Heft nabídl plod stromu Janternu, znatelně pookřál. Zoltar mezitím vykládal vědomosti, které nabyl o Patronech.

“Patroni jsou lidi, který se nějakým způsobem zapsali do zdejší historie nebo se o něco významného zasloužili. A lid je tady prohlásil za takový jako svatý, neboli Patrony, a uctívá je. A každý z Patronů má nějaký jako přednosti a symbolizuje něco, nějakou vlastnost. A taky má nějaký atributy, neboli věci, který ho charakterizují. A každý místní Kardamec má od malička vybraného jednoho svého Patrona, ke kterému si chodí pro přímluvu a požehnání. A taky mu nosí dary. Prostě takovej místní panteon složené ze slavných rodáků”.

“Ty jsi úplnej vypravěč”, glosoval to Klabzej.

“Ale prej se máme zeptat Zmrzlýho, to je větší vodborník”, děl Zoltar.

“Zmrzlej”, oslovil po chvíli muže s chlupatým obličejem Menhorian. “Chtěl bych se tě zeptat na pár věcí, abychom se víc vcítili do krajiny a pochopili zdejší lid”.

“Ptejte se”, odvětil muž a jeho pohled byl vážný.

Ted’ se dopředu prodral Klabzej a vytasil se s amuletem s namalovaným stromem. “Co si myslíš, že je tohle?”, vybafl. “Jako, co to je na tom obrázku za strom?”.

“Inu, košatý strom je atributem jednoho z našich Patronů. Jméno toho Patrona není známo, ale je vzýván jako Věrná ratolest. Dalšími jeho atributy jsou srp a konývka”.

“Já říkám, že ten strom je Jantern”, děl Klabzej do pléna.

“Lepší konývka než kladivo”, zahučel Gerllod.

“Věrná ratolest je pochován přímo ve městě Kardamu, respektive na úbočí hory nad městem. Je to velice blízko místa, kde mám já svůj dům”.

“Takže ten medailónek je atribut, posvátná věc?”.

“Ne, to je jen lidové vyobrazení, je to jen přívěšek, který patřil někomu, jehož Patronem byl Věrná ratolest, nic víc. Ten medailón nemá žádnou hodnotu”, usmál se Zmrzlej, odvracející během hovoru svoji zohyzděnou tvář.

“A co ten klíč, to už je přímo atribut, ne?”, otázal se Selek Šáchor.

“Ano, jistě, to místo, kde byl uložen, bylo vypleněno, jak jste slyšeli od Hordaje. Klíč přitom zřejmě zmizel. A medailon se jen tak u cesty sám neobjevil, je to divné a musí to mít souvislost s přepadáním v horách”.

“A klíč je symbolem toho Berga Spasitele, že?”, ujistil se Blathel.

“Ano”, odvětil Zmrzlej. Ale ten má i další způsoby vyobrazení. Například je na malbách vídán v nadživotní velikosti, jak drží ochraňující ruku nad zástupy lidí.

Nurnští se během téhle debaty pokusili zakreslit několik jim známých míst do svojí krásné vojenské mapy. Už poněkolkáté se Yasper s Gonem zuřivě hádali o to, kde vlastně v mapě jsou. Nakonec mapu svěřili Zmrzlému, který v ní chvíli tápal, a pak prohlásil, že je to mapa dosti podivná. Na další dotazy odvětil, že esení, neboli vartovišť je pět, alespoň pokud je mu známo. Patronů je sice výrazně více, ale u některých že se neví, kde jsou pochováni, a na některých vartovištích je Patronů pochováno víc než jeden. Byl ochoten zakreslit do mapy přibližnou polohu vartovišť a několika horských vsí pro případ, že by to Nurnští potřebovali. Nicméně nad mapou kroutil hlavou a prohlašoval o ní, že není asi úplně dobrá. Což se v následujících dnech ukázalo jako velmi mírné hodnocení. Dále se Nurnští vyptávali na další Patrony a zjistili, že se jedná o velmi různorodou směsku postav historie země. Nejstarší Patroni jsou stovky let staří a jejich existence je možná jen mýtem, zato jiní jsou s jistotou doložení. Například od smrti Kazarda Jezdce neuplynulo určitě ani sto let, přičemž ovšem není známo, kde byl nakonec pochován. Dále se dozvěděli, že další z Patronů, Kalmyncr Věštec, se zabýval hvězdoprapectvím a vyhledával samotu, zatímco zmíněný Berg byl starostou města. Poslední, co Nurnské zajímalo, byly nejnovější známé informace o situaci přímo ve městě Kardam. Nikdo se tam sice nechtěl pokoušet dojet, ale přesto to bylo dobré vědět. Bylo jim řečeno, že ve městě zřejmě stále zuří epidemie nějaké nemoci a že kudůčí čtvrt' je izolovaná a uzavřená. Tam je prý nákaza nejhorší a ve zbytku města se daří nemocné odvážet do velkého domu za městem, kde jsou léčeni. V horách se ale prý nemusí nákazy bát.

“Během chvíle musíme vyrazit”, uzavřel debatu Zmrzlej. “Zkuste dojet do noci do průsmyku, jinak se na cestě nedá dost dobře nocovat”.

“Nemá cenu, abychom se s vojáky drželi pohromadě”, podotkl Blathel. “Nurnští se budou držet pospolu a půjdou tempem nejpomalejšího”.

Ještě k němu přistoupil Zmrzlej: “Víte, s tou vaší mapou... Já bych ji na vašem místě zahodil”.

“Tak nám půjčte vaši mapu, my si z ní překreslíme ty nejhorší části”.

“Dobrá, ale rychle”, řekl netrpělivě velitel Hordaj a vytáhl svou mapu hor z tubusu. Nurnští se jali přechmárávat svoji mapu, kterou zjevně namaloval armádní kartograf podle svojí vlastní barvitě fantazie, zatímco v křbu Agerrské pevnosti mu k tomu vesele praskala hořící polínka. Když do ní začal Yasper rýt další linie, vstávaly Gerllodovi hrůzou zbytky vlasů na hlavě při pomyšlení, jak ji bude vracet.

“No jo, stupeň utajení 2W, tyhle opičárny vojenský. To je tajný just kvůli tomu, aby se nepřišlo na to, že to nesedí”, poznamenal Zoltar Zemikosa.

Hordaj poznamenal: “Na co se nedá spolehnout, to je vojenská kartografická služba, to si pamatujte. S tímhle bych si tak utřel zadek”.

“Zadek si s tím utřít nemůžeme”, zamumlal Blathel. “Nic lepšího nemáme”.

“Zadek si s tím utřít nemůžeme”, zabručel Gerllod v děsu z pomyšlení na možný kázeňský postih.

“Věřím tomu, že někdo tady byl a zhruba přeměřoval vejšky těch kopců, ale to je tak celý. Spousta údolí a míst je tam vycucaná z prstu”.

“A ta tvoje mapa?”.

“Je to mapa, který věřím. Zatím jsem se s ní v horách neztratil”, řekl Hordaj a zaroloval svoji mapu zpátky na její místo.

4. kapitola - Přes hory do města Kardamu

Vojáci se následně oddělili a Nurnští s poněkud opravenou mapou začali pomalu vést muly po cestě vzhůru. Blathelovi začala během dne znovu stoupat horečka. Doufal, že voda, kterou pije, je zatím v pořádku. Novou tu každopádně nebylo kde nabrat. Šli tempem Blathelovým a pomáhalo jim, že bylo počasí vhodné pro cestování. Slunce bylo milosrdně zakryto mraky a na poměry vrcholícího léta vanul čerstvý chladivý větřík. Nicméně po čtvrté hodině byli Gon, Blathel a někteří další už tak unaveni, že nebyli schopni jít. Pot z nich lil a vody v měchách valem ubývalo. Po hodině se zvedli a velice pomalu se horami vlekli dál. Odpoledne je ale čekalo velké překvapení. Vysoko v kopcích se provizorní stezka podél vyschlé strouhy najednou změnila. Stala se z ní byť relativně úzká, ale přesto opracovanými kameny vydlážděná cesta. Zpomezi kamenů rostla tráva a plevel a bylo znát, že je cesta už dlouho neudržovaná, ale kdysi si dal někdo velkou práci ji tady nahoře postavit.

“Ha, trpasličí cesta!”, zvolal Heft. “Tohle je stará robota našich kameníků!”.

“Podle tebe je všechno, co je z kamene, trpaslický”, poznamenal Yasper.

“No a né?”, ohradil se Heft Taras. “Kde byste všichni byli, kdyby nebylo řemezníků z nážho lidu?”. Nadechl se k litanii. “Šecky města! Ty nejlepší mosty, hrady a přístavy! Šecker vybudovaný téměř rukama”. Zašermoval rukama, jako by ta města a hrady postavil sám.

“Hod’ se do klidu. Tys nikdy nepostavil ani hrad z písku, natož dvě cihly k sobě”.

“To není můj problém, že nevíte, že všechna města mají trpaslický kořeně”, nakvašeně odseknul Heft, předstíraje, že neslyší. “Znova opakuju, to není můj problém”.

Ostatní se jen tak pochechtávali a nechávali na samotném trpaslíkovi, aby se namíchnul.

“Třeba takovej Turfest, nebo teda dneska Therfast”, zahudroval trpaslík. “To po našom starom jazyce značí Pevná brána! No a taky”, trpaslík rozhodil rukama, aby dodal svým slovům důraz, “podle stejného mustru na severu Turmeg - Votevřená brána. A Nurn, a Kardam, sakum pikum trpasličí. Gharr Dam!”, zavyl.

“Khaer Diem”, podotkl s úsměvem Blathel. “I elfové měli pro ta místa svůj název”.

“Naglin”, zařval Taras. “Snad nechcete tvrdit, že Naglin nezaložili trpasličí!”.

Ostatní měli sice v duchu z trpaslíkova rozčilení bžundu, ale tentokrát se nikdo nechtěl s Heftem moc přít. Přeci jen, vprostřed výpravy bylo lepší zachovat soudržnost a nebrnkat si vzájemně na citlivé struny. A že u Hefta vždycky rezonovaly silně.

“Jdem”, zasípěl po chvíli Menhorian a vydal se po trpaslické cestě, opíraje se ztěžka o hůl.

Po cestě se šlo o dost snadněji a také jakoby Nurnským vlila něco nových sil do žil. Přinejmenším na rovné cestě se dalo spát výrazně lépe, než na balvanu. Šli ještě nějakou dobu, ale do průsmyku nedošli. Rozložili ležení na cestě. Při té příležitosti udělali inventuru bot. Nejdražší boty na míru měl Blathel, ale nejpevnějšími se chlubil Heft, jehož paty byly podraženy podkovami. Zatímco kroll Ran, který přišel o boty už v průběhu včerejška, kdy se mu rozpadly, to nijak neprožíval a chodil prostě po zrohovatělých chodidlech, hobit Gon měl z levé boty žraloka, který se nedal dobře opravit. Sdrátování svých křusek věnoval celou svoji hlídku, ale výsledek nebyl příliš uspokojivý.

Noc proběhla bez problémů a dvacátého světa vyrazili Nurnští po trpasličí cestě znovu k průsmyku, v mapě označenému jménem Turošský, podle blízké horské vsi, kde se cesta lámala na druhou stranu kopců směrem k pobřeží a městu Kardamu. Znenadání potkali po dvou dnech zase člověka, byl jím zarostlý muž, vedoucí přes hory tři muly ověšené proviantem. Nevypadal jako jiní temně černovlasí obyvatelé vrchů. Zjevně k horalům nepatřil a byl dobře ozbrojen mečem a kvalitním dlouhým lukem. Na jedné z mul seděl krkavec, evidentně ochočený.

“Dobrý den”, zahlaholil Myšilov, zatímco Heft okukoval lopatu, zavěšenou na zvířeti.

“Nepotkal jste nějaké muže?”.

Muž, mající vlasy sepnuté koženou čelenkou a opírající se o bezmála tři sáhy dlouhou hůl, přisvědčil. “Ale ano”, řekl jazykem bez přízvuku. “Řekli mi o vás vojáci. To jste se o moc nezdrželi. Já jsem Šumichrast. Jsem obchodník, vozím zboží po horách a nabízím ve vesnicích a osadách. Cestuju sem a tam po týchle cestě”.

“Zemikosa”, prodral se dopředu Zoltar. “Kam jdete?”.

“Nu, vezu zásoby do vesnice jménem Dyffra. Jsou tam většinou horníci, taky nějakí pastevcí. Jdu z města Kardamu”.

“A jak to tam vypadá?”.

“No, říká se, že se kudůčí čtvrt’ vypálí... Ale starosta to nechce dovolit”.

Šumichrast se jevil být příjemným chlapíkem, který Nurnským potvrdil to, co věděli od Hordaje o vypálení vartoviště jménem Elicin a o tom, že tenhle přepad těžko udělal někdo z obyvatel Kardamských vrchů, kteří jsou všichni členy stejné víry v Patrony.

“A říká se, že se Patroni ztratili”, sdělil jim Šumichrast.

“Jasně, že neslyší na modlitby a jejich duch není přítomen”, pokýval hlavou v zadumání Blathel.

“Ne, že je někdo vodnes”, ozval se Myšilov.

“On to myslí obrzně”, povídá Gon. “Jako že následkem toho vypukl mor...”.

“Ale ne, on má pravdu”, ukázal Šumichrast na Myšilova.

“Jo, kradou mrtvoly”, odušil druid.

“Jako že zmizela jejich těla?”, otázal se nevěřicně Blathel. Šumichrast vážně pokýval hlavou.

“Říká se, že tam byli nalezeni pomordovaní obyvatelé vartoviště a... kněží”, řekl s jistým váháním. “Ale těla Patronů tam nebyla”.

“Herdek”, zaklel Šáchor.

“Zmizela těla Berga Spasitele a Trúvise Jistoty”, pokračoval Šumichrast.

“Co nám můžete říct o těch Patronech?”, Zemikosa se na to ptal každého v dosahu.

“Inu, Trúvis je Patron - střelec, vcelku málo zajímavý z Patronů. Nemnoho lidí jej má zvoleno jako svého přímluvce. Ale Berg Spasitel je opravdu mocný Patron. Vartoviště, kde byli uloženi, bylo v porovnání s ostatními dosti mladé. Samozřejmě mluvíme o mnoha desítkách let”.

Do skládačky Patronů a jejich symbolů jim ke jménu Trúvise přibýly atributy lahve a dlouhého luku. Šumichrast dále řekl, že on sám ze zdejšího kraje nepochází a víru v Patrony nesdílí, ale protože byl za ta léta, co v Kardmské oblasti žil, dobře obeznámen s místními zvyklostmi, byl schopen popsat Nurnským důležitost uchování tělesných schránek mrtvých předků a najmě Patronů. Toho se docílovalo pohrbíváním do děr ve skalách, kde byli mrtví následně zazděni cihlami nebo kamennou deskou. Tělo se v těchto schránkách vysušilo a v rámci možností zachovalo. Ztráta těl Patronů je tedy místními vnímána se značnou nelibostí a hrůzou.

Rozloučili se ve velmi přátelské atmosféře a asi hodinu a půl poté, co Šumichrast se svými mulami zmizel po cestě dolů, došli do průsmyku. Tam našli velmi vlnité prostory, které vypadaly jako zručně přitesaná prostorná jeskyně s několika oddělenými prostory a kde byly neklamně stopy nedávného pobytu vojáků kapitána Hordaje. S vděčností se tam rozložili, a zatímco venku se roztrhaly mraky a polední slunce počalo nemilosrdně pražit do skalnatých úbočí, v chladivé sluji Nurnští začali rychle načerpávat síly. Po pár hodinách byli natolik čerství, že se vydali ve značně zlepšené náladě dál, z průsmyku strmě dolů k západu, kam pokračovala dlážděná cesta. Asi den cesty odtud měl být podle Šumichrasta i dobrý zdroj vody, a tak šli takřka zvesela. Okolo páté hodiny odpolední narazili na odbočku, která vedla do vesničky jménem Turoch, která byla vidět v kotlině po pravé ruce. Rozhodli se tam jít a v rámci možností doplnit zásoby. Nebyla sice velká naděje, že by jim někdo z vrchovských vesničanů rozuměl, ale nedělali si z toho těžkou hlavu, neboť posunčinou se dalo domluvit všude. Nakonec dostali pečenou ovci, byť si na ni museli počkat do noci. Jinak byli vesničané bojácní a uzavření. Druzi přespali v salaši za vsí a ráno se vydali dál.

“Co to máš?”, vyjel najednou Myšilov na Šáchora. “Cos to kde sebral?”. Šáchorovi cosi kňouralo a kvíkalo pod kabátem. “Koukejte na něj”, zahulákal Klabzej na ostatní. “Von má s sebou nějaký zdravotní riziko!”.

“Myšilove, neblbni”, ohradil se Šáchor. “Dyk je to jenom štěně. Našel jsem ho mezi kamením asi hodinu cesty za tou vesnicí. Je ztracený, no. A je tak roztomilý”. Volnou rukou mu dával kousky chleba, vyfasovaného ve vsi.

“No jo, Šá chore” ozval se Horác Lipový. “Všim sis ale, jak vypadali ty dorostlí psi, co se potulovali kolem našeho tábora před pár dny? To byly hrozný potvory, velikánský s černejma pruhama a flekama. Učíněný bestie”.

Klabzej zavrtěl hlavou. “Přerostlí šakali to byli, nevychovatelný. Navíc budou prolezlí nemocema. Já s tímhle nechci mít nic společného. Je to jasný bezpečnostní riziko”.

Šáchor se svým dobráckým úsměvem ale ostatní chlácholil: “Nedělejte z toho vědu, je to ještě štěně. Sotva bude moct s náma běhat celou cestu. Stejně ho většinu cesty budu muset nést, nemějte o nás žádný starosti”.

“Myšilove, můžeš ho prohlídnout?”, vlídně se na Klabzeje obrátil Gerllod. “Jako jestli nemá parazity, nebo tak”.

“Já se toho štítím”, odmítl rázně Klabzej.

“Druid, co se štítí zvířat”, zamumlal slyšitelně Yasper.

“Je to Šáchorovo, ať si to prohlídne sám”, uzavřel debatu Myšilov. Od té doby Šáchor krmil štěně ze svých přebytků a nosil jej pod kabátem. Psisko ale rostlo a sílilo každým dnem a zanedlouho už raději běhalo na nemotorných nohou kolem družiny samo.

Cesta, která už od odbočky na Turoch postrádala ono pohodlné vydláždění, je vedla dál do údolí. Menhorian, který už rezignoval na nahlížení do mapy, byl rád, že mužstvo si odpočinulo a kromě problémů s botami bylo v poněkud lepší kondici, než při šplhání do průsmyku. Bylo dvacátého druhého sečna a polední slunce shlíželo na Nurnské, plahočící se vymletým údolím. Myšilov vedl filozofické řeči o tom, zda se stane z pavouka, kterému ulámete pár nohou, rázem brouk, zda je velká žížala už hadem a zda je hadem ještěrka, které někdo utrhá nožičky. Na závěr poznamenal, že heyňa je hyena a není to pes. Díval se přitom úkosem na Šáchorův vzdouvající se kabát.

“Má maximálně blechy”, řekl dotčeně Šáchor.

“Na tom není nic špatného”, poznamenal Ran a zavládlo ticho, během něhož se začali všichni nenápadně drbat. Ochranná krusta, tolik vzývaná všemi zkušenými dobrodruhy, asi přestávala fungovat.

Hory se zde, v nižších polohách, už zdály být bohatší na vodu. Koryto řeky tady bublalo a hučelo, občas napájené pramínky, zurčícími z úbočí. Po poledni je říčka, a s ní i cesta, dovedly do vsi, kde z komínů, vyčuhujících drnovými střechami, stoupal kouř kuchyňských ohnišť.

“Co takhle si pozvednout morálku?”, poznamenal jedovatě Myšilov a potěžkal Razítka. Zemikosovi zasvítily oči.

“Ne, nikdo se vraždit nebude”, rozčílil se Menhorian a další pořádek mezi mužstvem už zjednal Gerllod.

Vousatí muži a podsadití ženy zavírali před Nurnskými okenice a vrata, zjevně byli nedůvěřiví k velké ozbrojené skupině. Přesto se Nurnští pomocí posunků, několika drobných mincí a neumělých obrázků načmáraných do prachu domohli trochy nedozrálého ovoce, koziho sýra a chleba, ve kterém vrzaly otruby. Navrch jim starší ženština v šátku donesla každému v kalíšku hlt místní mastně chutnající pálenky. Ale přátelské vztahy navázány nebyly a Nurnští vyrazili dál po cestě k pobřeží. Svahy údolí byly pořád strmé a povětšinou holé. Soumrak je zastihl na málo příhodném místě, kde bylo těžké najít rovný terén k noclehu a kde řeka šuměním ztěžovala noční hlídku. Ale Yasperovi s Gonem se podařilo ulovit pár

pěkných ryb a nálada se pozvedla. Zemikosa schrástl chrastí na oheň. Těsně předtím, než poslední světlo zmizelo, vylouppla se na cestě od západu skupina vousatých horalů. Nebyli ozbrojeni, a tak je Nurnští nechali přiblížit. Jeden z nich uměl obecnou řeč, a tak se dozvěděli, že do města Kardamu je to ještě tři dny cesty, ve městě samotném stále řádí zlá nemoc a že vojáci kapitána Hordaje už skoro do města došli. Ohledně kudůků ve městě a stavu ostatních vartovišť nebyli schopni podat informaci, anebo možná nechtěli říct. V šeru Vrchovci pokračovali dál na východ, aby rozbili tábor opodál. Nurnští se uložili k spánku. Celou svoji hlídku opět Gon věnoval opravám bot, ale byla to zbytečná práce.

Ráno bylo lezavé. Vlhké povětrí a zatažená obloha nevěstily nic dobrého. Fučel studený vítr. Cesta teď mýjela stále častěji lidská obydlí, kamenné domky, sušáky na seno, osamělá stavení nebo malé osady. Opět narazili na podivnou stopu, mřící zcela netypicky kolmo k cestě. Myšilov o ní prohlásil, že několik párů obutých i bosých nohou a několik psů zde šlo dnešní noci kolmo k cestě, z míst, kde se žádné sídlo ani jiný význačný bod nenacházel, přičemž mířili na přilehlý pustý hřeben. Dobrodruzi si už připadali lehce paranoidní, a tak informaci sice vzali na vědomí, ale velkou váhu jí přikládat nemohli. Nurnští se dále drželi cesty, která po čase opět začala stoupat k severozápadu, přes poslední hřeben, za nímž měl být přístav Kardam. V místech, kde se řeka oddělovala od cesty, byl krásný kamenný most.

“Trapaslická práce! Zase!”

“Hmm, spíš co ta řeka”, poznamenal Blathel. Dravý proud, který tady už opravdu burácel, padal za můstkem kamsi do hlubiny skaliska. Dál už byla jenom stěna hory. “Podle mapy tady řeka končí. Teče někudy útroby hor a nad městem Kardamem se zase vylévá na povrch a ve městě ústí do moře”.

“Myslíš přírodní průsak, nebo lidma udělanej průraz?”, zeptal se Horác.

“Možná přímo průvlak”, řekl Selek Šáchor.

Ran zhnuseně plivnul do proudu a tím ho to přestalo zajímat.

Druzi se kochali krásným a mrazivým pohledem na místo, v mapě označené jako Lačná zem. Země tu opravdu lačně pohlcovala vody a zdánlivě tok požírala beze zbytku. Když se dostatečně vykochali, začali zase stoupat. Bosý Gon cestou sykal bolestí pokaždé, kdy šlápnul na špičatý kámen. Tradiční povídky o tom, že hobiti boty nepotřebují, možná platily pro louky Domoviny, ale rozhodně ne pro drsné stezky Kozlích vrchů v Kardamu. Noc strávená v provizorním tábořišti nepřinesla nic zvláštního, hvězdná obloha umožňovala spát bez ohně a hlídky se rozhlížely zejména po vzdálených světlech. Ale nic nebylo v dohledu. Devěťadvacátého začali stoupat na příbřežní hřeben. O půl jedenácté dorazili druzi do veliké vesnice Samuilu. Samuil byl obklopený kamenitými políčky s hrachem, fazolemi a kořenovou zeleninou. Ze zelených bobulí stromků, které zde místní zjevně pěstovali, byl lisován, jak ostatní poučil Blathel, olej zvláštní chuti. Nurnští si na políčkách nabídli něco mrkve a jiných ingrediencí, které hodlali nasypat do polévky, a vstoupili do vsi.

“Zas nic nerozuměj, to je bída”, otřel si Zoltar čelo. “A to jsme v Gwendarronu. Zkusím to s penězma, tomu rozumí každý”. Ale místní nejevili

zvláštní ochotu k domluvě. “Chtělo by to vyvolat nějaký veselý kouzlo, abychom prolomili ledy”.

“Můžeš si stáhnout kalhoty, to by mohlo fungovat”, podotkl Selek.

“A navíc už v tom máš praxi”, zašklebil se Heft.

“Jenže to fungovalo na hobity”, řekl Gerllod. “Ne na tyhle”.

“Aspoň bysme mohli z někoho stáhnout boty pro Gona”, rozhlédl se Zoltar.

Nakonec jedna z místních žen, která, jak se ukázalo, mezitím už pro Nurnské připravovala pohoštění, přinesla na dřevěném tácu chlebové placky a uzené maso. A ani nic za to nechtěla, takže Gerllod jí musel pár drobných doslova vnutit. Ale boty pro Gona se tu koupit nedaly, a tak musel malý chudák s nohama do krve šlapat dál. Úzká, leč zjevně používaná cesta stoupala teď už strmými serpentínami a po chvíli se Ranovi zželelo Gona a kroll vzal hobita na ramena. Pohodlné to nebylo pro oba, ale dalo se. Ran pod tíhou zbraní a živého nákladu funěl jako tur. Před soumrakem se jim podařilo dojít do průsmyku v hřebeni nad městem Kardam. Otevřel se jim nádherný pohled směrem k moři, do něhož zapadal sluneční kotouč. Město se krčilo v hloubce pod horou, na níž stáli, a od něj směrem na západ se leskla mořská hladina. Bohůmžel od moře dul též ostrý vítr, před kterým je předtím chránil hřeben, a jediné kloudné místo k táboření bylo právě na návětrné straně. O to lépe se zachumlali do pokrývek a houní a vzhůru zůstala jen hlídka.

“Proč nespíš?”.

“Ještě jsem neusnul”, odvětil Gerllod, zachumlaný do deky.

“Proč?”, vyštěkl Myšilov.

“To snad není povinný”.

“Měls jít spát, když jsi mě vzbudil na hlídku”. Myšilov vypadal umíněně. Noc už skoro končila. Čerstvý ranní vzduch slíboval krásný den. Ti dva se měřili očima a bylo mezi nimi napětí.

Ráno, když se vařila snídaně, stoupnul si Myšilov doprostřed ležení a vyhlásil silným hlasem: “Chtěl bych vám něco říct. Nemám rád, když někdo na mojí hlídce nespí, když má spát. Tak”.

“Co blbne?”, zeptal se Gon.

“Nevim, něco ho bere”, zabrbľal Heft a balil tornu.

“Tenhleten”, ukázal druid na Gerlloda, “se na mě celý dvě hodiny mý hlídky blbě tlemil”. Gerllod se třásl potlačovaným smíchem. “A navíc jsem hlídal výrazně dýl, než ostatní. To není správný, ale budiž”. Dodal Klabzej. “Ale s tím chováním během hlídky... víte, co chci říct”.

Blathel si odkašlal. “Tak, zdá se, že Klabzej chce říct, že kromě pravidla o chození na záchod je tu další zásada. Během Klabzejovy hlídky musí všichni, kdo nehlídají, spát”. To už se nechechtal jen Gerllod, ale i všichni ostatní.

Klabzeje to namíchlo. “No počkejte, když bude ráno unavený”, ukázal na Gerlloda, “tak ho zase ponese chudák Ran, nebo co? Ať jsou ty lidi trochu zodpovědný”.

“To je fakt”, řekl smířlivě Zoltar, ale smál se pořád.

...u snídaně dal Gerllod k lepšímu příběh o zážitku z výcvikového tábora...

“S tímhle materiálem se nedá pracovat”, zakroutil hlavou Myšilov a šel si dát polívku, ve které plavala čerstvá zelenina.

U snídaně dal Gerllod k lepšímu příběh o zážitku z výcvikového tábora, kdy, byv pověřen noční hlídkou, šel vzbudit dalšího k vystřídání. A ten nebohý vojenský adept se leknutím z probuzení pozvracel přímo Gerllodovi k nohám. Gerllod, jsa tehdy uvědomělým kadetem, celou věc obratem nahlásil. A tak se stalo, že měl kromě esteticky krajně nepříjemného zážitku ještě navrch povinnost odhlídat další dvě hodiny i za onoho nebožáka se slabým žaludkem.

Druzi se povedené historce s chutí zasmáli, neboť jejich žaludky byly uvyklé ledasčemu, a tím byla celá záležitost s noční hlídkou a Myšilovovým výstupem uzavřena.

Ubrousek
Klabzej Myšilov

Jak kráčím ku smrti, stávám se člověkem
ač vlastní proměny sleduji s úlekem
Zase jsem člověku blížeji... o kousek...
zbloudím-li na záchod, užiji ubrousek

Cesta padala velmi prudce směrem k pobřeží a okolní svahy byly pokryty klečí a sem tam rozesetou usedlostí nebo domkem. Gon sykal bolestí, než jej Ran opět vzal na ramena. Štěstí, že nikde nezakopnul, jinak by hobit letěl z veliké výšky hlavou rovnou na kamení. Během sestupu se boty rozpadly definitivně i Zoltarovi, ale naštěstí měl s sebou náhradní zimní s kožíchem dovnitř. Později večer podle toho jeho nohy vypadaly. Stále častěji potkávali Vrchovce, většinou muže s černými vousisky. Někdy s nimi byly i ženy v šátcích, a to pak všichni táhli rance a mířili nahoru a na východ. Zjevně uprchlíci z nemocemi a nepřízní stíhaného města. Okolo poledne Nurnští potkali ve stínu nízké borovice sedícího muže. Jeho tvář zakrývala střecha širokého klobouku.

“Patroni s tebou”, pozdravil slušně po místním způsobu Zoltar.

“I s váma”, odvětil muž a vzhlédl. “Přisedněte”. Byl to Zmrzlej. Jeho kosmatá tvář už v Nurnských nevzbuzovala takový odpor, jako když jej viděli poprvé.

“Čekáš tu na nás?”, zeptal se Blathel.

“Tak, čekám. Hordaj a chlapi už odjeli lodí. Ke splnění úkolu ještě musí podat hlášení”. Povzdechl si. “A já tu zase zůstávám. Jsem sice členem jednotky, ale do Nurnu s ostatníma nemůžu, moje tvář by tam způsobila pozdvižení. Zbývá mi zas jen čekat, pokuřovat a dívat se na moře”.

“To není špatná práce”, řekl Gerllod bezstarostně.

“Vyměnil bys to se mnou?”, zeptal se jej Zmrzlej smutně.

“Ne”, otřásl se Moskyt. “To teda ne”.

“A nějaký vzkazy? Nebo něco nového?”, Otázal se Heft.

“No, ve městě je to špatný. Hodně špatný. Kudůčí čtvrt’ je uzavřená. Garanténa, jestli víte, co mám na mysli. Nikdo dovnitř, nikdo ven. Ale nemoc není jenom tam, i když se to starosta snaží držet pod kontrolou a nemocné z jiných částí města lifrujou do velkého domu za městem. Do bývalých kasáren. Tam je teď špitál. Gwendarronský vojáci hlídají kudůčí čtvrt’. Tam to musí být kór hodně špatný, určitě mají problém odklízet svoje mrtvé. Posílají je po vodě na širé moře a tam pálí. Logicky jim docházejí lodice”.

Nurnští vyslechli dalších pár novinek o situaci a pak zmrzlému ukázali Šachorova psa. “Co na tohle říkáš, na tu potvoru?”, zeptal se Klabzej.

“Vypadá, že až vyroste, bude to pěkně velké hafan”. Zmrzlej na psa zkusil sáhnout, ale pes, jakkoli to bylo ještě štěně, mu to nedovolil. Cenil zuby a klopil uši. “Tohle není pasteveckej pes”, řekl Zmrzlej. Takový ve zdejších vesnicích nežijou. Musí bejt odjinud”.

“A ještě na jedno bychom se tě chtěli otázat”, zdvořile se zapojil Blathel. “Nalezli jsme stopy. Zhruba zde”, ukázal do mapy. “Šly kolmo k cestě, z jednoho hřebene na druhý. Ti lidé s sebou měli dva psy, velké psy. Pět lidí, jedny ze stop byly naboso”.

“To není možný”, rezolutně zavrtěl hlavou Zmrzlej. “V tomhle směru to nemohli být pastevci, to by nedávalo smysl. A naboso přece nikdo nechodí”. Pohlédl k přešlapujícímu Gonovi s palci, na kterých měl chlupy spleené krví. “Boty jsou základ”, prohlásil. “Bez dobrých bot se nikam nedostanete”.

Kdosi vylovil z kapsy řetízek s připnutým pozlaceným malým symbolem rohu, který našli dříve na cestě. “A co tohle?”.

“To je další ze symbolů našich Patronů”, odpověděl chlupatý muž. “Zase takový, jako nosí ti, kdo toho Patrona vzývají. Tohle konkrétně je symbol Blahuta Trubače. To je mimochodem zdaleka nejoblíbenější z Patronů, má ho za přímlyvce hlavně spousta lidí odtud, z oblasti pobřeží”.

“A kde je pochovanéj?”, zajímal se Klabzej.

“Tady, nedaleko”, řekl Zmrzlej. “Blahut má za úkol chránit slabé. A v horách ukazuje cestu. “Často bývá zobrazován, jak uprostřed hor s rukou u úst volá na poutníky a varuje je. Kde jste ten přívěšek našli?”.

“Před prvním průsmykem, tady u toho brodu”.

“Nešli jste ale daleko za náma, to je divné. Když jsme tudy šli my, tak jsme na něj nenarazili. Pochybuju, že by si toho tucet párů očí, navíc trénovaných, nevšiml. Takže se tam muselo stát něco mezi tím, kdy jsme tam šli my, a když jste tam šli vy. Mám pocit, že byste si potřebovali promluvit s Koblencem”.

“A to je kdo, ten Koblenc?”, otázal se Gerllod.

Zmrzlej se významně odmlčel. “Kdyby mě slyšel starosta města, tak mě vypráská. Kdyby mě slyšel Hordaj, tak mě nebude mít rád. Ale stejně bych vám měl říct, že Koblenc je člověk, který vám může pomoci nejvíc. On to vlastně člověk není, je to kudůk. Největší znalec vrchovské historie. Studoval zdejší historii a víru víc, než kdokoli ze zdejších lidí. Má přehled jako nikdo jiný. Bydlí, jak jinak, v kudůčí čtvrti”.

“No to je fajn”, zatvrdil se Klabzej Myšilov. “Já přece nepůjdu do morový díry. Kvůli tomu, abych si pokecal s nějakým kudůkem. Historii vědět ani nepotřebuju”.

“A dá se vůbec jít do kudůčí čtvrti? Nebo můžeme si odtamtud někoho vyvolat?”, zeptal se Šáchor.

“Na to zapomeňte. Možná, kdybyste na tom opravdu trvali, by vás náš starosta, Nunvář Pilatuša, nechal do té čtvrti vejít. Ale zapomeňte na to, že by vás pak strážé nechaly zase vyjít ven”.

“Proč jsi říkal, že by tě starosta nechal vypráskat?”.

“Milý elfe”, odvětil Menhorianovi vážně Zmrzlej, “Koblenc je kudůk. Starosta kudůky nemá rád. Zvláště dneska”.

“Rasista”, zahartusil Heft.

“To ani ne. Jde o prachy. O velký prachy. Kudůci tu sice jsou usazeni teprve asi půlstoletí, ale za tu dobu už převzali víc jak tři čtvrtiny námořního obchodu v oblasti jižního Gwendarronu a severního Mallikornu. Starosta by se rád

k jejich penězům dostal". Po chvíli dodal: "Když Koblencovi řeknete, že mě znáte, tak by vám to asi mělo pomoci. Já ho znám, on zná mě. Já za ním byl kvůli... no, kvůli... to je vlastně vedlejší. Ale on mi nebyl schopen pomoci. Ale tak nějak jsme si padli do noty, když to tak řeknu".

"Kdybychom dostali Koblence ven z města", otázal se Menhorian, "Myslíš, že bychom jej mohli ukrýt u tebe doma?"

Zmrzlej se zamyslel a řekl tiše: "Přátelé si mají pomáhat. Přiveďte ho ke mně, jestli se vám to povede. Ale upozorňuju vás, že Koblenc je hodně starej chlap. Na nějaký šplhání po horách moc nebude, i kdyby se mu nákaza vyhnula a byl zdrav".

"Ještě mi pověz, jak bude starosta Kardamu reagovat na to, když se ho budeme ptát na vyrabovaný důl a vypálená vartoviště?"

"No, starosta má teď víc než dost práce s městem samotným. Když se naskytne někdo, kdo za něj bude řešit to, co se děje v kopcích, bude jedině rád. Ale Koblence před ním nezmiňujte".

Nurnští se vydali dál dolů k městu, přičemž Zmrzlej šel kousek s nimi. Po pár stech sáhů jim ukázal na maličký kamenný domek, usazený ve stráni asi sto sáhů od cesty. Řekl jim, že to je jeho dům. Pak se s nimi rozloučil.

Nurnští pokračovali dále a kus před městem narazili na křižovatku, jakoby zapuštěnou do skalního masivu. Cesty zde byly vysekány s ohledem na převýšení ve skále, jejíž masiv svíral křížící se cesty až do výšky čtyř sáhů. Odbočující větve křížení cest se zakusovaly do skály a točily se v zákrutu, do něhož druzi neviděli. Jedna z odboček byla poměrně hojně používaná, soudě podle stavu cest a stop. Sotva se Nurnští hnuli dále po cestě přímo, byli svědky zvláštní události.

"Blíží se nějaký průvod", varoval ostatní Blathel, jdoucí vpředu.

Ran si preventivně zacpal nos. Nurnští se rozestoupili, aby měl blížící se zástup kudy projít. Procesí s plačícími ženštinami, zachmuření mužové, bručivě zpívaná píseň. Kára se zakrytými těly. Vpředu kráčet muž v černém rouchu, který dával průvodu pochmurně slavnostní váhu. Pohřební procesí zahrnulo po oné užívanější cestě a ztratilo se druhům z očí. Poněkud zaražení Nurnští, kteří se mezitím snažili nedýchat morové povětrí, pokračovali dále a zakrátko už svrchu byly ve městě jasné rozlišitelné domy a ulice, hradby s baštami i opuštěný přístav, dále náměstí i jakýsi chrám s kopulovitou střechou. Na vyvýšeninách nad městem, ale pořád ještě hluboko pod místem, kde stáli Nurnští, se tyčily dvě stavby. První byl nevelký hrádek, druhou pak dům na vzdálenější vyvýšenině. To byla zřejmě ona kasárna, nyní karanténa pro nemocné z města.

5. kapitola - Berg Spasitel a Trúvis Jistota

Hodinu a půl poté Nurnští vstupovali kamennou branou do města, které se zdálo být až nepřírozně tichým. Stráže, rezignovaně se opírající o kopí, si odbyly formální otázky a vpustily druhy dovnitř. Ve městě bylo neveselo. Kouř z pálených hadrů stoupal zlověstně k obloze a ve vzduchu visel smrad nákazy a zoufalství. Blathel si mimoděk přitiskl vyšívaný kapesník k nosu a druzi se mlčky jali hledat nějaké náměstí, kde tušili radnici. Tu také záhy našli. Byla to výstavní

budova, dominující centrálnímu rynku. Lomená vysoká střecha, točité podpěry držící balkón, honosné průčelí hlavní fasády. Zajímavá byla ale i druhá strana náměstí. Zde byla mezi domy též jakási brána. Alespoň průchod do ulice bránu připomínal, a to i tím, že byl strážěn šesti ozbrojenci, podle vizáže z řad místní domobrany. Vousáči měli zbraně v pochvách a kuše ležely pohotově. Přes průchod branou byl zavěšen tlustý řetěz.

“Kudůčí čtvrt”, utrousil Gerllod a měl pravdu. Tady začínalo ghetto, kam zdravým nebylo radno vstupovat.

Na radnici visely na stěnách gobelíny s výjevy ze života Kardamského lidu. Sekáči trávy, výjevy lodí, horské planiny s ovci. Také výjev s mužem, nakročeným a s rukou u úst, jak volá. Visel na čestném místě. Blahut Trubač, nejpopulárnější osoba zdejšího panteonu. Nurnských se ujal úředník dobře znalý obecné řeči a vysvětlil jim, že starosta není přítomen. Je doma, ale kvůli Nurnské družině se rád dostaví na radnici. Po nějaké době byli druzi zavedeni do přijímacího sálu v patře, kde stanuli před hrazením z provazu, za kterým seděl na honosné vysoké židli starosta Nunvār Pilatuša.

“Chcete se mnou mluvit, říkali mi”. V židli byl rozvalen a Nurnské si podezřívavě měřil. “Kvůli Oslímu dolu”.

“Tak jest”, pravil Blathel.

“Včera se mnou kvůli tomu samému mluvil Hordaj, dneska chcete vy. Má to nějakou spojitost?”, otázal se Pilatuša. Gerlloda svrběl jazyk, aby se ho zeptal, zda skutečně kleští domácí zvěř, nebo jestli to je jen jméno po předcích. Ale nezeptal se.

“Hordaj mi říkal, že vás sem poslal nějakéj snaživej gwendarronskej důstojník”. Odchrchlal si. “Upřímně”, protáhl, “jestli mi sem Gwendarron posílá nějaký svoje kuchaly...”.

“Cóó?”, vyjekl Gerllod

“...tak mám sto chutí vás posadit na nejbližší loď a odeslat do Nurnu”.

“Jak nás to nazval?”, čílal se Moskyt.

“Mě to neuráží”, sykl Myšilov.

“Ale tak třeba je to dobře míněná snaha nějakýho oficírka”, nedal se vyvést Pilatuša z míry. “Ale tohle vám musím zdůraznit. Ve chvíli, kdy budete Kardamu prospěšný, tak vás budu milovat. Zaplatím vám”.

“No tak fajn”, děl Gerllod.

“Ale ve chvíli, kdy budu mít pocit, že Kardamu škodíte, tak pro mě budete velkou příteží”. Tím byla vymezená pravidla a také to, kdo tady vlastně, byť na území Gwendarronu, vládne. “A teď mi řekněte, co si o tom, co se děje v horách, myslíte, a co ode mě potřebujete. Ono v tomhle městě je dost špatný povětrí poslední dobou. A bylo by i ve vašem zájmu se tu moc nezdržovat”.

Nurnští se dali do debaty. Pilatuša měl svoje informace od Hordaje, a tak zpíval jeho písničku: Přepadení Oslího dolu i vydrancování vartoviště měli podle něj na svědomí titíž lidé. Po Nurnských starosta chtěl, aby zjistili, kdo je tomu skutečně na vině, a případně se s viníky vypořádali mečem. Nabízel peníze z městské kasy. Navíc přidal informaci, že kdysi v horách byla tlupa lapků z ciziny, ne z řad Vrchovců. Vyslovil domněnku, že někteří z nich mohli přežít až do dnešní

doby a znovu rozvíjejí svoji nekalou činnost. Jenže ono “kdysi” představovalo cirká dvacet let a to Menhorianovi připadalo jako hodně studená stopa. Nurnští se zase vyptávali i na Patrony a na možnou motivaci krádeže jejich ostatků. Navrácení těl Berga a Trúvise označil Nunvář Pilatuša jako jednu z nejdůležitějších věcí pro normalizaci situace ve městě po odeznění nákazy. Také se dozvěděli, že městský knihovník zemřel na nákazu, ale knihovna samotná je Nurnským otevřena k nahlédnutí. Nakonec se, jako obvykle, mluvilo o penězích. Za důkazy o pachatelích přepadů bylo nabízeno deset tisíc, za jejich eliminaci o tři a za navrácení ostatků o další čtyři tisíce navíc. Nurnští protáhli tváře.

“To se mi za takovou nebezpečnou tlupu zdá velmi málo”. Menhorian se zasmušile koukal starostovi do očí.

“Kolik byste si představovali?”.

“Za zabití té tlupy třicet tisíc”.

“Dobrá, domluveno”.

Starosta Nurnské vybavil lejtrem psaným místním jazykem horalů. Měli se s ním prokazovat místní domobraně. Nurnští doufali, že tam není nic, co by mohlo být namířeno proti nim, protože sami si to přeci nedokázali.

“Bude to pro vás takový jako průkaz”, řekl starosta. Ran zbledl.

“Fajn”, řekl Gerllod a glejt schoval do pinglu.

Dále se Nurnským dostalo základního ošetření a doporučení ohledně doplnění výstroje a zásob. O chrámu ve městě jim bylo řečeno, že byl před několika lety postaven pro nějaké cizí náboženství, které se ve městě snažilo nově uchytit, ale nějak se mu to nepovedlo. Uvnitř uprázdněného chrámu jsou tedy nyní sklady. Starosta měl také klíče od několika domů místních boháčů, kteří před nákazou včas odpluli do dalekých krajů. V jednom z domů, které měl takto nyní k dispozici, se uvolil Nurnské ubytovat. Také jim dal jednoho muže k ruce jako spojku.

“A jak to vypadá tam?”, mávl rukou Zemikosa směrem přes náměstí. “S kudůkama”.

“Inu”, rozhodil rukama starosta v dobrém rozmaru, “jestli všechno půjde dobře, tak zhruba do měsíce všichni pomřou”. Nurnské tahle upřímnost takřka rozesmála.

“Nechystá se nějaká akce?”, zeptal se boječtivý Zoltar.

“Akce? A jo tak, vy myslíte... No, oheň nemůžeme použít, to by přeskočilo... A vojáky tam posílat nebudu”.

Debata zakrátko skončila. Na rozloučenou jim starosta nařídil, aby pili jen vodu rozdělovanou vojáky. Jídlo od městských pekařů a řezníků by mělo být kontrolováno a tudíž bezpečné.

Dům byl očividně opuštěn ve spěchu. Byl stavěný z kamene a měl plochou střechu, a Nurnští se v něm zařídili nejpohodlněji, jak to šlo. Poďobaný mladík, kterého jim starosta přidělil, je sice prosil, aby to tam moc nezničili, ale také jim řekl, ať se v domě chovají jako doma. Pak odešel, neboť Nurnští byli po týdnu lezení po kopcích a náhlém příchodu do naprostého pohodlí zralí strávit zbytek dne a celou noc spánkem. Mladíkovi řekli, ať se dostaví ráno v osm. Pokyn “chovat se jako doma” si následně vyložili po svém. Ve spižárně dokonce našli něco jídla.

Zasmrádlá vejce, něco mouky, prosa a několik hlávek zelí sice nebylo žádnou výhrou, ale lepší než nic.

“Zelí nesnáším”, utrousil Klabzej. “A jestli se tu kdokoli ukáže před osmou ráno, tak ho sejmu”.

Místnost byla zjevně dámskou ložnicí, nyní zabraná jako nocležiště Nurnských.

“Pěkný bydlení”. Šáchor si hodil nožky v okopaných botách na pelest postele. Ležel v ní natažen v uprášených šatech.

“Bydlení, uh, bydlení”, vydal ze sebe Ran. Dřepěl na taburetce u titěrného stolku, na kterém byla změt líčidel, spon do vlasů, kartáčů a také zrcadlo. V zrcadle nebylo vidět nic jiné, než široká krollova záda.

“Starosta si nás považuje”, konstatoval vedle Šáchora ležící Gon a drobil do postele krajíc chleba. To nebylo to nejhorší, co v posteli prováděl, protože do čistého jemného povlečení měl zabalené nohy i s jejich praskajícími krvavými strupy. Vedle postele měl ale už připravené nové boty. Poté, co cestou do svého dočasného domova našli ševcův krámk zatlučený prkny, což značilo, že v těch místech řádila nákaza, prolezl následně hobit celý dům, kde bydleli, a v jedné ze skříní se na něj usmálo štěstí. Dětské boty mu padly jako ulité. Sice byly barevně pruhované a šlo o sváteční polobotky do města, ale i tak to byla výhra. Zatím ale chtěl nohy nechat volně odpočívat.

Gerllod vyhlížel ven otevřeným oknem. Dům byl v honosnější čtvrti, poněkud výše položen než zbytek města. Teď to znamenalo, že tady vál trochu svěžejší vítr než dole ve městě. “Jo, tady bydlej fajnový lidi. Teda bydleli”.

“Se nedivím, že odešli, už v celém městě není ani nic kloudného k jídlu. Pekař měl jenom pár posledních bochníků”. Myšilov strhával z okna ozdobný závěs s třásněmi. Bude se mu do něj zabalenému dobře spát. Rozložil si ležení před krbem a rovnou hbitě sbalil do kapsy zdobené křesadlo. “Potřebuju suvenýr. A křesadlo se tak jak tak hodí”, poznamenal.

“A řezníka jsme v krámě ani nenašli. Natož pak nějaký maso”, děl Horác Lipový.

“No dyť pekař říkal, že vůbec nemůže zadělat těsto, dneska se na něj nedostalo s přidělem vody od stráží. Městský studny se nedaj použít. Bez vody neupečeš”.

“Taky ty ceny podle toho vypadaly”, zavrčel Gerllod. “Za pár posledních pecnů od včerejška jsme dali třicet zlatejch. Takhle brzo přijdem na buben”.

“A estli nebude nic kloudného k jídlu, tak si budu muset nafasovat aspoň šráky”, děl Heft. Dobrá polovina dobrodruhů začla přemýšlet, jak to chutná.

“Ale stejně je tu krásný bydlení”, připomenul Yasper, který načínal láhev zrekvírovaného vína právě ve chvíli, kdy se pod Ranem s rachotem rozpadla taburetka.

“Ha teď tu sme my, nó”, uzavřel meditativní debatu Heft.

Kudůčí čtvrť zaujímala zhruba pětinu rozlohy města. Vůči zbytku města byla vymezena povětšinou hradbou, někde i řadou domů, které měly zezadu stěnu

... "Co ted?", děl Yasper...

bez oken a dveří. Výška ohrazení kolísala okolo tří a půl sáhu. Hradby, jak ty vymezující kudůčí čtvrť, tak i samotné městské hradby, byly tu a tam zesíleny baštou. Později odpoledne vyrazili na obhlídku možností, jak se dostat ke kudůkům, profesionální zloději Yasper a Gon. Od domu, kde bydleli, vedlo dolů do města široké a poměrně strmé schodiště, které dělilo město na dvě části a bylo hodně markantní a výraznou dominantou. Spojovalo jednotlivé ulice a končilo až dole v přístavu. Nahoře končilo u vysokých arkád, kde se konaly trhy a nad nimiž začínala honosnější čtvrť.

Když Gon s Yasperem sešli dolů a rozhlíželi se po možnostech vniknutí do kudůčí čtvrti, slunce se pomalu blížilo k místu, kde se mělo dotknout vodní hladiny.

“Co teď?”, děl Yasper. “Potřebujeme způsob, jak se dostat ke Koblencovi. Ale hlavně způsob, jak se dostat zpátky do našeho domu a přivést ho s sebou. Ať je nemocnej nebo ne. A navíc nemusí spolupracovat”.

Gon se neklidně ošil. “Je to práce pro kouzelníka, to je jasný. Pak teprve pro lupiče. Ale kdyby se něco semlelo, tak musíme mít v grupě i válečníka. Menhorian trval na tom, aby do kudůčí čtvrti šel i Gerllod”.

“Na čelní postup to nevypadá”, řekl Yasper a ukázal na průchod do kudůčí čtvrti, přehrazený řetězem a hlídaný vousatými ozbrojenci. “Tihle tady budou vartovat celou noc. Silou to Blathel ani Gerllod nechtěj”.

Vojáci si udělali ohníček, kolem kterého posedávali či postávali, občas pár jejich zbrojných druhů přišlo či odešlo, hovořili mezi sebou volně, ale vždycky alespoň jeden nebo dva z nich nahlíželi do ulice, která ústila do brány. To aby nebyli překvapeni, kdyby se kudůči třeba pokusili silou prorazit ze svého ghetta. Gonovi s Yasperem ale nikdo nevěnoval pozornost.

“Tak asi jinudy”, konstatoval Gon a rozhlédl se. Z ulice, která na náměstí ústila od brány, jíž původně do města přišli, se v tu chvíli kymáclivým krokem vynořily dvě postavy. Gon dloubl Yaspera do žeber. “Hele!”. A bylo na co se dívat.

Vojáci, střežící kudůčí čtvrť, zmlkli a ztuhli. Jednomu ze dvou nově přichozích trčely zpod čepice s ohnutým kšiletem světlé vlasy a v ruce držel dlouhý luk. Držením těla připomínal elfa. Druhý pak, menší, jakoby v zamyšlení, stále vyndával a zandával do kapsy velký žlutý klíč. Oba pak byli oblečeni v cáry šatů. Nohavice dole roztřepené, kazajky flekaté až hrůza a jeden z nich byl bos. Rozhlíželi se pomalu kolem sebe a klátivým krokem se pomalu blížili doprostřed náměstí. Vojáci u brány pochopili. Ale pochopili i Gon s Yasperem.

“Napadá tě to samý, co mě?”, zeptal se třesoucím se hlasem Yasper. Vojáci se dali na bezhlavý útěk. Rozprchl se do okolních ulic a někteří z nich řvali hrůzou. Měli ještě aspoň dost rozumu, aby nevběhli do kudůčí čtvrti.

“Berg Spasitel se vrátil do svého města”, zašeptal Gon s očima rozšířenými panikou. I na těch čtyřicet sáhů, které je oba od těch dvou dělilo, bylo možné říct takřka s jistotou, že to jsou nemrtví. “A Trúvise si vzal s sebou”. Trúvis, řečený Jistota, právě zakládal šíp na tětivu.

“Padáme!”, zaječel Yasper a oba se rozeběhli k nejbližšímu rohu ulice. Šíp zafrčel bohům do oken, ale oba nemrtví Patroni se znovu dali na příšerný klátivý pochod. I ostřílení dobrodruzi, jakými Gon a Yasper byli, byli tímto ponurým a náhlým setkáním značně vyvedeni z míry. Náhlé zjevení dvou ze svatých v podobě ožvlých mrtvol, které po městě začaly rozsévat smrt horší než nákaza, bylo ovšem pro místní obyvatele naprostou pohromou. Vzhledem k jejich pevné tradiční víře se jim otřásla celá podstata světa i smyslu bytí a základní hodnoty, v něž věřili, přestaly existovat. Každý z Vrchovců i obyvatel města měl pro sebe vyvoleného jednoho Patrona. Ten jej dle tradice ochraňoval a provázel životem. Ti, kteří měli za svého přímluvce Berga, se tedy momentálně obraceli k nemrtvému. A to samozřejmě nešlo. Berg Spasitel, který byl Patronem města a který dle legend a učení o Patronech zachránil obyvatele před záhubou, stál nyní, desítky let po své smrti, uprostřed náměstí, a těkal kolem sebe, hledaje kořist.

Gon s Yasperem utíkali, až se jim za patami prášilo. Když uběhli kus dál od brány, ohlédli se. Vypadalo to, že hned za nimi nikdo není. Zastavili se a začali oddechovat po krátkém sprintu a po velkém leknutí.

“Teda, to bylo”.

“Jo, o chlup. Ti nemrcouši nebyli tak pomalý, jak to vypadalo. Uměli sebou mrsknout”, řekl Yasper. “Hele, nejsou ty uličky nějaký úzký?”. Vyčouhlý zloděj nahlížel do postranních ulic, kudy by neprojely dva vozy vedle sebe.

“Jo, a křivolaký. A baráky jsou velikostí tak akorát na mě”, řekl jeho maličký kolega Gon.

“Doprdele”, ulevil si Yasper. V panice vběhli rovnou do kudůčí čtvrti. “A teď honem šátek přes hubu, ať to nedejcháme”.

Zašli hlouběji mezi malé domy. Ulice byla tichá, mezi domy v nastávajícím večeru nikdo nebyl. Zpoza zašedlých oken tu a tam vyhlédla tvář. Pokračovali ulicí od brány dál a po několika desítkách sáhů přišli k malému ohni. Plameny tu stravovaly části nábytku. Oheň čpěl po laku, ale bylo to lepší, než morové povětrí. Okolo ohně bylo několik kudůků se zbraněmi v rukou. Hlídka kudůčí čtvrti. Od chvíle, kdy dva z Nurnských proběhli branou, byla tahle hlídka na nohou.

Jen shodou náhod nedošlo ke střetu. Yasper, na něhož okamžitě mířily kuše a arbalety, se spasil tím, že zvednul ruce nejvýše, jak to jen dokázal. Gonovi byla ku prospěchu přirozená soudržnost malých ras a fakt, že ani on nebyl nijak viditelně ozbrojen. Dále to, že se oba začali okamžitě shánět po Koblencovi, nesvědčilo o tom, že se koná přepad kudůčí čtvrti. Přesto kudůkům málem ujely nervy a oběma by se asi vedlo zle, nebýt toho, že se v bráně objevili Berg s Trúvisem. Hobiti sice víru v Patrony nesdíleli, ale samotný fakt, že se chvíli před večerí dostavili zčistajasna nemrtví, přiměl kudůky k tomu řešit nejdříve tento akutnější problém. Zaveleli na ústup a Gon s Yasperem se k nim přidali. Oba nemrtví se ale otočili a zmizeli někde na náměstí.

“Co tady pohledáváte! Kdo vás poslal?”, vyštěkl na Yaspera jeden z kudůků. Ostatní dílem pokukovali po bráně na náměstí a dílem se snažili držet dvojici v šachu.

“Potřebujem mluvit s Koblencem. Neposlal nás nikdo”.

“Tak co jste zač? Vysypte to rychle a mluвьте pravdu, nebo...”.

“My jsme Nurnská družina”, konstatoval Yasper, jako by doufal, že tím se všechno vysvětlí a urovná.

“Koblence já znám”, vmísil se do hovoru jeden z kudůků, nakupených kolem. “Starej chlap, bydlel u nás v ulici. Dělal jsem mu posluhu, protože nechodil moc ven”.

“Jo, to bude von”, řekl Gon. “Doufáme, že bude ještě naživu”.

“Jó”, opáčil kudůk. “Tak toho to skolilo jako vůbec jednoho z prvních. Neměl nikdy moc pevný zdraví”. Kudůk sklonil zbraň a pokračoval: “Ale odvezli ho do baráku nemocných, tam ho odvezli”.

“Moment, počkej”, zarazil jej předák hlídky. “Jakej barák nemocných, tyhle dva tady nemaj co dělat, ty přece nemůžou dovnitř”. Otočil se na Gona. “A

co tady vůbec pohledáváte, co mu chcete? Víte, že je tady nákaza?”. Zjevně nebyl s to pochopit, proč někdo dobrovolně leze na takové místo.

Slova se chopil Yasper. Vzal to zešíroka. “Máme nějaký indýcie, tak jsme byli poslaný...”.

“Co to jsou indýcie a kde je máte?”.

“...z posádky v jižním Gwendarronu...”.

“Vybalte je, ať se na ně mrknem!”.

“Indicie je stopa”, přerušil neplodnou debatu Gon. Následně se pokusil kudůkům vysvětlit dosavadní průběh jejich anabáze, ale poté, co velitel hlídky seznal, že to, co se stalo v horách, se nijak netýká kudůků, a že Gona s Yasperem za ním neposílá starosta, ztratil o celou věc zájem.

“Ale jak si myslíte, že se odsud dostanete? Hlídej nás. A jak jste se sem vůbec dostali, když vás neposílá starosta, he?”.

“Stráže u brány utekly před nemrtvými”.

Do kudůků jako když střelí. Okamžitě běželi všude rozhlásit, že čtvrt' už není hlídaná. Začal se připravovat exodus. Nemrtví se zatím asi u brány vyskytovali, ale v noci třeba odejdou. Bude třeba využít příležitosti.

Oba Nurnští byli v nastalém zmatku vzati na milost, jeden z kudůků se jich ujal a dovedl je k domu, kam kudůci dávali své nemocné, když ještě byla vůle s nákazou bojovat. Cesta uličkami byla naprosto bezútěšná. Postavy, jimž nemoc čísel z očí, z domů vyházené vybavení, ohně, na kterých se pálilo ložní prádlo. Na ulicích nazvraceno, puch všude ve vzduchu. Nejhorší to bylo kolem domu nemocných. Ten strážili dva kudůci s krátkými meči.

“Budem losovat, kdo půjde dovnitř?”, zeptal se tiše Gon. Pak se obrátil na jejich eskortu. “Pustí mě ven, když jednou vejdu dovnitř?”.

“Jestli mi slíbíte, že hned potom opustíte kudůčí čtvrt', tak jo”.

“Jak to vevnitř vypadá?”, zeptal se ještě Yasper jednoho ze strážných. “Stará se tam o ně někdo?”.

“No”, řekl rozpačitě kudůk. “Lidi si uvnitř pomáhají navzájem. Ale poslední vodu, co jsme měli, jsme jim dali včera. Pokud vím, je jich uvnitř tak... třicet, čtyřicet. Nebude to tam nic příjemného. Vodu už nemáme ani pro zdravý. A že bychom měli čistou vodu, to už vůbec”.

Gon s Yasperem stáli před těžkým rozhodnutím. Nakonec šel Gon.

“Nic odtamtud nebudeš vynášet!”, poučil jej strážný.

Uvnitř bylo strašně špatně vidět. A samozřejmě se tam takřka nedalo dýchat. Sténání nemocných, vybuzené otevřením hlavních dveří, se neslo jako vytí zimního větru. Gon zalitoval, že s sebou nevzal alespoň měch vody nebo kus chleba. Po nějaké době se mu podařilo doptat se v prvním patře na Koblence. Na kudůka byl netypicky vousatý. Ležel na jakýchsi hadrech a chrčel. Nemoc mu ještě přidala léta v obličejí, zbrázděném vráskami a pokrytém červenými boláky. Sálala z něj horečka. Gon zauvažoval o tom, že by nebožáka osvěžil pár kapkami lektvaru rychlosti, ale tuto myšlenku zavrhl. Taky by tím mohl jen urychlit jeho skon. Jediné, co se mu podařilo ze starce dostat, bylo delirické: “Pít!”. Gon pochopil, že bez základního ošetření nebo alespoň napití se nedozví nic. Jelikož ale vodu neměli,

z domu co nejrychleji vypadl a pak šli oba dobrodruzi pryč. Nechali si ještě ukázat Koblencův dům a pokusili se zapamatovat si cestu k němu. Když se přiblížili k bráně z kudůčích čtvrti, byli svědky sročení kudůčích uprchlíků. Nemrtví už na náměstí nebyli a vojáci také ne. Ženy, děti i muži s ranci plnými nejnutenějších nezbytností přebíhali jednotlivě či po menších skupinkách přes náměstí a pak prchali k bráně z města ven. Úprk začal.

Když Gon s Yasperem přiběhli do domu, ze všeho nejdřív se sháněli po vodě na omytí. Smývali ze sebe možnou nákazu a začali vyprávět zbytku rozespalých Nurnských.

“A jsou to opravdu oni, ti Patroni?”, zajímal se Šáchor. “Myslím jako jestli to nejsou nějaký anonymní těla, oživený jen tak, aby to vypadalo, že to je Trúvis s Bergem”.

“No, vypadají, jako kdyby se tělo nejdřív sto let sušilo někde v průvanu, pak týden macerovalo v lázni, aby tkáň zase nabyly objemu, a následně je někdo kouzlem zvednul a rozpohyboval. Takže asi jo, mohlo by to bejt. Navíc ten Berg si pořád tak prohlížel ten svůj klíč...”.

Už byla tma, když se Gon, Gerllod, Menhorian a Klabzej vydali zpátky do města. Nechtěli rozsvěcet světlo a město žádné velké osvětlení neskýtalo. Bylo tedy třeba zvláštní opatrnosti. Stanuli na vrchu schodiště, protínajícího město. Z města se neslo volání a řev. Buď se dole v ulicích bojovalo, nebo tam vládla panika. Tu a tam probleskovaly ohně v ulicích. Když došli na hlavní ulici křížící schodiště, začali nacházet rozházenou bagáž a mrtvé kudůky. Vojáci i v téhle kritické chvíli bránili kudůkům v útěku z města. Došli až k hlavnímu náměstí. Tady to bylo vyklizené, v dohledu nebyl žádný voják ani kudůk. Bylo jasné proč. O kašnu vprostřed náměstí se opírala postava s beztvářým obličejem a s rozcuchem plavých vlasů, padajících zpod čapky přes obličej. Trúvis Jistota. Mimoděk se ráchal jednou rukou v kašně. Jeho toulec už byl prázdný, nebylo čím střílet. Stále se váhavě rozhlížel po náměstí chabě osvětleném ohněm planoucím opodál u brány ke kudůkům. Berg Spasitel ve svém rozedraném plášti a s hučkou na hlavě dorážel na dveře od radnice. Drápal do nich a ramenem se je pokoušel vyrazit. Zatím bez úspěchu, ale v radnici se tlumeně svítilo a vypadalo to, že je tam někdo zabarikádovaný. Jakmile Trúvis uviděl Nurnské, vyšel směrem k nim. Čtyři dobrodruzi vyrazili jako šíp k řetězem přehrazené bráně. Přeskočili pár mrtvých kudůků, natažený řetěz také a už byli uvnitř. Žádná hlídka už tam nebyla, ale u několika ohňů se v uličkách shlukovali kudůci, povětšinou držící sbalené nezbytnosti v uzlicích a tornách. Nurnským už nikdo nebránil a Gonovi se povedlo dovést ostatní spleť uliček k domu nemocných. U dveří pořád stála hlídka, na které bylo vidět, že se důkladně dezinfikuje chlastem. Po krátké rozepři kudůčí hlídka konstatovala, že na všechno sere a ze svého stanoviště dezertovala. Gon si omotal šátek okolo obličeje, navlékl si rukavice a vstoupil do domu. Ostatní mezitím sehnali víko od truhly, na kterém hodlali Koblence odnést, a šli také dovnitř. Apokalyptické výjevy uvnitř domu otřásly všemi. Koblenc byl stále na stejném místě v patře. Gon začal omývat starcovu tvář a dával mu napít. V tu chvíli v sobě

ti silnější z nemocných našli poslední zbytky sil a začali se sápat po Nurnských a po vodě. Vypukla krátká potyčka, která skončila tím, že Gerllod hodil do rohu měch s vodou, o který se následně ubožáci servali. Koblenc, hořící horečkou, nespoupracoval ani za mák, bylo zřejmé, že je naprosto zesláblý. Alespoň nekladl odpor, když ho nakládali na prkno, a jeho lehké tělo se dobře neslo. Nurnští se lokty a kopanci probojovávali z domu nemocných. Na chodbách se ploužily mátohy, vyburcované zdáním poslední naděje. Konečně si proklestili cestu a stanuli na ulici.

“A teď vzhůru do Koblencova domu”, zavelel Menhorian.

“Tudy”, určoval cestu Gon.

Za okamžik tam byli. Dům byl zatlučen.

“Gerllode, vylámej vchod”.

Gerllod vypáčil pár prken a protáhli se i s bezvládným Koblencem dovnitř.

Uvnitř seznali, že mu trochu klesla horečka a delirický stav pominul. Teď spal.

V domě našli knihovnu plnou knížek a laboratoř s destilační soupravou.

Koblenc se mezitím sám probudil do bdělého stavu.

“Já bych si pospal...”, řekl slabým hlasem a mžoural kolem sebe.

Poznával, že je doma.

Myšilov mu šel dát vodu, právě ve chvíli, kdy stařec začal kuckat krev.

Klabzej okamžitě v panice uprchnul do opačného rohu místnosti.

“Posílá nás Zmrzlej”, řekl Blathel z bezpečné vzdálenosti. “Berg a Trúvis ožili, respektive někdo je oživil”.

“Spasitel města, dobrodinec zdejšího lidu... Berg... Leží spolu... pohřbeni...”, blábolil Koblenc.

“Tak jsme se proběhli po morový čtvrti a jediný, co z toho máme, je dorazit jednoho polomrtvého kudůka”, řekl sarkasticky Gerllod.

“Musíme ho vzít k nám, tam mu dáme lepší péči”, rozhodnul Blathel.

“Já ho léčit nebudu, tohle není jako látat rány”, odmítl Myšilov, obhlížeje na dálku pomočeného a pokáleného pacienta.

“Vezměte nějaká lepší nosítka”, řekl Blathel. “Když vydržel až doteď, tak už nám přece neumře. Ne, dokud o tom nerozhodnem sami”. Blathel s sebou vzal pár knih z knihovny. “Teď by se nám hodil lektvar z janterníku”, poznamenal.

Koblence hodili na dveře vysazené z pantů, přes něj přehodili prostěradlo a šli zase na ulici.

“Připadám si jak nekromant začátečník”, nervózně poznamenal vůdce Nurnských. Myšilov s Gerllodem nesli ten strašný náklad a Gon hopsal okolo. No, byl to pohled pro bohy.

“Doufám, že o nás nebude nikdo jevit zájem”, utrousil Gerllod.

“Kdyžtak s tím praštíme a budem bojovat”, pokusil se ho upokojit Myšilov.

Ještě než prošli branou, vyrazil proti nim Trúvis. A došlo na Gerllodova a Myšilova slova. Gerllod tasil. Druhou půlku dveří Myšilov namísto avizovaného praštění stále držel, a tak Koblenc letěl na dlažbu. Gon vypálil proud blesků z prstenu. Gerllod dostal ránu pařáty. Tak se po několik momentů potýkali, až nemrtvý náhle ztuhl a zarazil se. Blathel jej držel v nějakém tranzu napřaženou rukou.

“Běž ulicí dál!”, rozkázal nemrtvému Menhorian a zarazil Gerlloda, který jej chtěl dobít.

“Nech ho!”.

“Jseš magor? Dobijem ho!”, zařval Gerllod.

“Ne, řekl jsem! A ty běž!”.

Trúvisovo nemrtvé tělo se váhavě rozešlo směrem od Nurnských.

“Tak dem dál?”, zeptal se Klabzej, který stále držel svoji stranu dveří.

“Tak tu nečum a nalož ho! Sakra, doufám, že z těch ran nedostanu nějakou sněť. A měli jsme ho dorazit, děláme kravinu!”, zařval Gerllod na Menhoriana.

“Nech ho! Jdem dál”.

Gerllod chtěl ošetřit rány, ale ostatní mu to nedovolili. Ve vypjaté chvíli se Gerllod kousnul a začal se ošetřovat sám. Nadával na Myšilova, který mu v té chvíli odmítl léčení, nadával na Gona, protože mu nemohl pomoci, ale nejvíc nadával na Menhoriana, který neřekl nikomu, proč se rozhodl tak, jak se rozhodl. Ostatní prchali temným městem pod tenkým srpem měsíce. Prchali i s nákladem umírajícího kudůčícího starce. Gon statečně podpíral dveře místo Gerlloda. Když probíhali náměstím, viděli nemrtvého Berga Spasitele, an se dobývá do radnice. Asi chtěl opět zasednout ve svém úřadu. Voják Moskyt je doběhl až nahoře u domu. Ještě pořád byl na Blathela rozezlen doběla.

Následující noc proběhla ve znamení záchrany Koblencova života. Střídali se u něj Klabzej, Šáchor i Gon. I Gerllod byl nakonec pořádně ošetřen. Ostatní se konečně mohli dosytosti vyspat. A že to všichni potřebovali. Domem se neslo hlasité chrápání až do doby, kdy oceán, rozprostírající se kam až oko dohlédlo z terasy před domem, olízly sluneční paprsky. To už bylo jasné, že nehrozí bezprostřední nebezpečí Koblencovy smrti. Přes den se tudíž do něj snažili postupně nacist napat nejrozumnější potraviny ze svých skrovných zásob. O kuchyni se pokoušel starat Yasper, který se holedbal, že se dokázal zaopatřit jako svobodný mládenec, a tudíž že pro něj není problém vyvažovat družině. No, podle toho to vypadalo. Ale alespoň polévka byla docela dobrá a ta nakonec odpoledne v Koblencovi jako první z jídel vydržela. Učinili další pokus o jeho vyslechnutí. Shromáždili se okolo něj. Stařec měl pootevřené oči, ale zdálo se, že nevnímá. Šáchor nevěděl, jak ho má šetrně probrat, aby jej bylo možno vyslechnout.

“Lizgni ho po škraní”, zabručel Heft. Selek Šáchor nechápavě zacivěl.

“Máš ho krapet profackovat”, povzbudil jej Blathel s úsměvem.

Šáchor, ruku omotanou z opatrnosti hadrem, poplácal Koblence.

Ten sice zaskuhral, ale bylo vidět, že potřebuje ještě zesílit, aby z něj něco kloudného dostali.

A tak si zatím dali Nurnští do pořádku výstroj a domluvili další postup. Před polednem se vydali znovu setkat se starostou Nunvarem Pilatušou. Za tím vyrazili Menhorian, Heft, Gerllod a Yasper. Cestou k radnici nenarazili na živou duši. Na nemrtvou také ne, ale dveře do radnice byly vyvrácené. Berg, nebo to, co z něj zbylo, se dostal nakonec dovnitř. Uvnitř radnice našli stopy nočního boje. U paty širokého schodiště do patra se válely mrtvoly dvou vojáků. Jeden z nich měl

...Selek Šáchor nechápavě zacivěl...

utrženou hlavu. Další mrtví vojáci byli ve zbytku přízemí i v patře. Nurnští prolezli dům, ale nemrtvé nenalezli, a tím méně živé. Ve velikánské zasedací místnosti v patře se zastavili před ohromným vyobrazením města, které se naproti oknu táhlo přes celou zeď. Veduta byla rozkreslena až do detailů jednotlivých domů, ale malba byla zjevně staršího data, neboť některé stavby současného města na ní zakresleny nebyly. Vysoká okna, obrácená k moři, byla v horních částech pestře malovaná a bylo jimi vidět až na maják, který na ostrově několik mil od přístavu ukazoval v lepších časech lodím cestu. Celkový slavnostní dojem z místnosti doplňovaly nádherně vyřezávaný a malovaný strop, na zemi krásné vypalované dlaždice s vyobrazeními bojujících vojáků, přičemž žádné dvě dlaždice nebyly stejné, a na zbylých stěnách zavěšené honosné koberce s vytkávanými nápisy v místním jazyce horalů.

“Hele, Hefte”, začal Gerllod. “Přečti nám to”.

“Copak umím tu místní hatmatilku?”, ohradil se trpaslík.

“Já myslel, že to je v trpasličtině”, odpověděl Gerllod. Potměšile se na Hefta kouknul. “A jo, oni vlastně trpaslíci neznají písmo, oni mají jenom číslice, co?”.

Heft divoce koulel očima a supěl, ale tentokrát se vytočit nenechal.

“Prohledáme i zbylá patra”, pobídl ostatní Blathel. Nahoře, ve štítu vysoké střechy, našli starostův byt a podkrovní. V suterénu pak archiv plný spisů a papírů, dále razítka, brky, inkousty a kalamáře. Nikde ani noha. Myšilov zabavil nějaká razítka pro možné budoucí použití a Blathel vzal pečeti. Peníze nikde nebyly, jediná stopa po nich byla odemčená a dokořán otevřená těžká okovaná skříň s několika zámky.

“Peníze někdo odnes”, konstatoval Yasper.

“Peníze, co jsme měli slíbený za práci pro starostu”.

“Krucí!”, ulevil si Zemikosa.

“Tak teď už to fakt musíme rozřešit, jestli chceme vejplatu”, konstatoval Gon.

Vypadli z radnice zpátky do města, které bylo zcela tiché a mrtvé. Teprve když se vydali k městské bráně, ústící na cestu do hor, narazili na hlídku vojáků. Starosta s nimi ale nebyl. Vojáci byli otřeseni ze setkání s nemrtvými Patrony a Nurnským doporučili zkusit to v severní části města. Dále upřesnili, že zbylí obyvatelé v noci buď uprchli, nebo jsou zabarikádováni ve svých domech a sklepích. Uteklo i mnoho kudůků, čímž se město samotné takřka vyliidnilo. Lidé měli pocit, že už neskýtalo ochranu. Nurnští se opět vnořili do ulic města a šli směrem k severní bráně.

Břinkot taseného meče proťal vzduch a čelo družiny se zastavilo. “Jdou!”, zařval Gerllod.

Ostatní se jako dobře zorganizovaná četa okamžitě hotovili k boji. Lektvary, kouzelné předměty, všechno, co mohlo pomoci přežít nebo zabít nepřítele, bylo rázem v pohotovosti. V tomhle fungovaly bezchybné instinkty dobrodruhů. Dvě postavy - podsaditý Berg v dlouhém kaftanu a světlolasý Trúvis, který už někde zahodil svůj luk, šli vstříc družině. Vyletěly šípy, vyšlehly magické blesky, a už byli oba nemrtví u čela družiny. Gerllod dostal ránu, která by jiného smrtelníka rozetla ve dvě, ale z něj jen tak vycáкло pár kapek krve. Magická pomoc tu byla potřebná a vítaná. Za okamžik už magie udolala Trúvise a Berg opět zaútočil na Gerlloda. Znovu škrábnutí, znovu magie a Berg, respektive kouřící, napůl zuhelnatělé torzo jeho těla se složilo Nurnským k nohám. Všichni si oddechli, že tihle nemrtví byli jen dva. Gerllodovi připadaly mrtvoly ještě málo zuhelnatělé, tak je pro pořádek polil olejem a zapálil. Klíč, který vypadl při boji Bergovi z kapsy, byl neuměle ze dřeva vyřezaný a následně barvou natřený. Ten klíč byl přehozen do ohně. Člověk, který Berga oživil, mu potřeboval dát jeho atribut. Ten atribut, který předtím v horách ztratil cestou z vyrabovaného vartoviště a který následně našli Nurnští. Gerllod ho měl v batohu a ten klíč byl nyní to

jediné, co z Berga Spasitele, bývalého starosty města a ochránce zástupů, Patrona a zbožštělého vrchovského rodáka, později učinivšího krátkou kariéru nemrtvého, zbylo.

6. kapitola - Koblenc a Jantern

V době, kdy Gerllod cedil krev na dlažbu města Kardamu, v honosném domě nad městem se Gon a Zoltar sesedli okolo Koblence, který v polosedu srkal polévku, a kladli mu otázky. Selek, Ran a Horác se povalovali po domě. Koblenc si jasně uvědomoval, z čeho právě unikl.

“Nemoc přivezli námořníci. S největší pravděpodobností z dalekého jihu”. Odkášlal si a krve v hleny bylo tentokrát jen trochu. “Dovezli koření, drahé kameny a krvácivý průjem. Na drahé kameny jsou u nás ve městě velicí experti”.

“Na nemoci teď už taky”, poznamenal Zemikosa.

“Co Berg a Trúvis?”, optal se Gon.

Koblenc mu potvrdil, že ví o přepadení esenia i o zmizení těl.

“A co si o tom myslíš?”.

“Někdo hledá vědění. Už před touhle nešťastnou událostí byly vykradeny knihovny”. Kudůk se znovu prudce rozkašlal.

“A co nekromancie?”.

“Ta je ve zdejších krajích, tak jako ve zbytku Gwendarronu a většině známých zemí, zapovězena. Navíc zdejší lid je silně fixován vazbami ke svým předkům, a proto by oživení nemrtvého bylo vnímáno s velikou nevolí. Toho, kdo by takovou věc provedl, by okamžitě vyhnali ze svého středu a zřejmě i zabili”.

“A co kdybych ti řekl, že mě včera po městě honili nemrtví Trúvis a Berg?”, řekl s úsměvem Gon.

Kudůk zbledl. “To nemohl mít na svědomí nikdo ze zdejších. V horách musí být někdo, kdo chce s místními krutě zatočit. A ten někdo ví jak, jde na to hodně chytře. Úcta k mrtvým předkům je základním kamenem zdejší kultury. Ale i v téhle zemi byl jeden známý nekromant. Ale i ten tohle praktikoval jen za mlada. A už je víc jak sto let mrtev. Byl to jeden z Patronů, takový, řekněme..., kontroverzní. Jeho jméno je dnes dochováno jen jako Pán stínu”.

Zoltar mu podal misku s vodou, aby se Kudůk mohl po delším proslovu napít.

“Pán stínu se k stáru přátelil s Patronem Kalmyncrem Věštcem, což byl jinak vyhlášený samotář. A výjimečný alchymista a hvězdopravec. S ním se naopak snažili vymýšlet prostředky, jak se nekromancii bránit. Pána stínu symbolizuje vědění získané studiem a dále jej symbolizuje snaha o nápravu škody, kterou člověk sám způsobil. Je to takový kající se Patron”. Kudůk se poněkud vztyčil na lůžku. “Vaši přátelé se, myslím, vracejí”.

Gerllod, Blathel a ostatní skutečně vpadli na terasu před domem. Obě skupiny si vyměnily informace.

“Starosta celkem koukal, když jsme mu ukázali ty zuhelnatělý nemrtvý”, řekl Yasper poté, co se dostatečně nachvástali svým vítězstvím nad Bergem a Trúvisem.

“Připadalo mi, že mu jich je skoro líto. Inu, víra”, dodal Menhorian.

“Dostali jsme od něj zásoby na týden, nějaké další vybavení do hor a tady tuhle mulu”, ukázal Gerllod na zvíře, okusující bodláky před terasou domu. “Ale taky nám řekl, že vzhledem k tomu, že městská pokladnice zmizela, nás nemá momentálně z čeho vyplatit. Ze zmizení městských financí je podezřelý ovšem ten, kdo do města poslal Berga s Trúvisem”.

“A heném zase na cestu”, dodal Heft. “Poučřovací glejt máme, přislíbený peňouze taky, jestli teda starostovi přinesem zpátky jeho zlatáky”.

Mezi druhy kolovaly dvě lahve místní olejovité pálenky, kterou se všichni dezinfikovali. Koblenc zatím znovu usnul.

“Vezmeme ho ke Zmrzlýmu”, rozhodl vůdce. “Až bude schopen jet na mule. To bude, doufám, zítra ráno”.

Yasper odpoledne zašel ještě dolů do města. Přinesl zprávy o tom, že po zlikvidování obou nemrtvých Patronů se vojáci vrátili k hlídkování u bran města a ke střežení kudůčí čtvrti. Kromě toho, že město bylo dosti vylidněno, se zdálo být vše ve starých kolejích. Vojáci se tvářili, jako by žádné nemrtvé Patrony neviděli, a jejich pozornost se teď obracela na možné nebezpečí, které mohlo přijít z hor, odkud předtím přišli Berg s Trúvisem. V osm večer se probral Koblenc a bylo mu zase o chlup lépe. Dokonce si řekl o něco k jídlu. Dostal kaši.

“Pane Koblenc”, začal Menhorian. “Vy jste nám říkal o Pánovi stínu”.

Koblenc se koukal vyjeveně. Na dopolední rozhovoru si nepamatoval. “Ne”, vyjekl.

“No to je jedno, prostě jsme o tomhle člověkově slyšeli”, děl Zemikosa.

“No, vidíte. A to je zajímavá postava”, rozpovídal se kudůčí stařík. “Víte, já jsem místní historii dost studoval. A tak o tom ledacos vím”. Koblenc se zjevně nepamatoval na všechny jejich předešlé rozhovory. “Pán stínu, který je Patronem kajících se hříšníků a těch, kdo prahnou po vědění, je dost specifickým svatým. Víte, když třeba propijete majetek, tak se od vás očekává, že se jako obrátíte k tomuhle Patronovi. No, není to zajímavé?”. Koblenc se rozhlédl po Nurnských. “Jeho atributem je zrcátko s kalným středem”.

“Protože každý má svoje hříchy”, děl temně Gerllod.

“Ještě bych si dal trochu těch jáhlů. Jo a ještě bych vám chtěl říct: víte, on tenhle Pán stínu, za mlada, jo, tak to on byl, jak se říká, temnej kouzelník”, protáhl Koblenc poslední slova a povytáhl přitom obočí. “Tak to je. A proto se pak musel dát na kajícnost, aby to odčinil”.

“A on někde sídlil?”, zeptal se Blathel.

“Jo, on sídlil, jak se to tam jmenuje, taková ta nejvyšší místní hora... No, na Blahutově hřebeni. A začasté tam měl návštěvou svého přítele Kalmyncra. Slavného hvězdopravce. Ten byl znám snad až v Merionu”.

“Zmínil ses o nějakých knihách, co už se předtím ztratily”.

“Já? Zmínil? Jste si jistý?”.

“Anebo se nám o tom možná zmínil Zmrzlej”.

Koblenc se rozzářil. “Vy znáte Zmrzlého? To je moc zajímavý člověk”.

“Dostanem tě k němu. A neznáš tuhle rasu psů?”, ukázal Koblencovi Šáchorovo štěně.

“Ne, takové plemeno jsem tady nikdy neviděl”.

“Jeden z Patronů bývá také zobrazován se psem, ne?”, zeptal se Blathel.

“Ale to není takovýhle pes, pastevečtí psi nejsou skvrnití. A mají jinou stavbu těla. Tohle bude mnohem větší, až to dospěje. Patron se psem, holí a lampou je Demuis Pastýř, opatrovník pastevců ovcí a koz. Je to jeden z nejstarších Patronů. Moc nebývá zobrazován, mají jej v přízni totiž většinou jen u lidu z vesnic vysoko v kopcích. Symbolizuje pastevectví a také volnost”.

“A ty ukradený knihy?”, vyhrknul Gon.

“Nevím nic konkrétního, ale ve městě se říkalo, že některé staré knihy nejsou k nalezení. Krádeže se prý daly i v knihovnách na vartovištích”.

“A mezi Patrony jsou prý i příslušníci jiných národů a ras, než jen vrchovští vousáči. Třeba elf, Trúvis, nebo i jeden trpaslík. Je tomu tak?”.

“Ano, v tomhle jsou zdejší hodně otevření. Když měl být někdo duchem nebo silou natolik schopným, aby se stal Patronem, pak nerozhodovalo, byl-li původem místní, či nikoli. Rozhodující bylo, zda prospěl zdejší zemi a lidu. Haspor Tvůrce, například, byl podle všech náznaků oním trpaslíkem. Dostal jsem se k opravdu starým listinám, a ty byly zcela jistě psány Hasporem. Šlo o účty a pokyny pracovníkům. Poznámky, které tam Haspor připsal, byly trpasličími runami. Já je totiž také umím číst”. Koblenc se důležitě vysmrkal. “Je to Patron symbolizující řemesla a práci obecně a také zkušenost”.

“Kolik jich vůbec je, těch Patronů?”, přišoural se Šáchor s hrnkem bylinného odvaru.

“Já vím o čtrnácti”, děl Koblenc.

“Tak od začátku, jména, atributy, vlastnosti...”, překvapivě se takhle neozval Gerllod, ale Zoltar.

“Chcete seznam?”, zděsil se Koblenc a zdálo se, že zase začne kašlat krev.

“To dáte dohromady”, ubezpečil jej Zemikosa, kterého to začalo zajímat.

Koblenc začal přemítat a počítat na prstech. Mezitím přemýšlel nahlas i Blathel: “Mě by zajímalo, kdo mohl mít zájem na tom přepadnout důl na měď v horách, kde dohromady žádné velké bohatství nebylo, dál přepadnout poutní místo, neboli vartoviště, neboli esenii v horách, kde akorát udělal škodu na historických a pro víru důležitých místech a odnesl dva slavné nebožtíky. A na závěr ten samý člověk nebo skupina lidí ty dva zdejší polobohy oživila a poslala je jako dárek veřícím do města”. Menhorian Blathel rozhodil rukama. “A ještě ten samý člověk po cestách v horách ztrácí štěňata a nakradený věci, viz originál toho klíče Berga Spasitele. O co mu, u všech rohatých, jenom jde?”.

Koblenc se toho chytil, přestal přepočítávat Patrony a ohnivě se snažil vysvětlit Nurnským, že to podle něj je všechno jenom záminka, jak eliminovat kudůky z města Kardamu. “A tu nemoc, tu na nás taky někdo poslal!”, plály jeho oči spravedlivým rozhořčením. Nurnští tuhle teorii moc nepodporovali, ale také si sami úplně nebyli jisti, zda nemoc nebyla zavlčena záměrně.

“A vodkál ten klíč zlatej, co má tuhlcnc Gerllod v bagoži, vodkál vlastně je?”, zeptal se až dosud mlčící Heft.

“Klíč souvisí s tím, co Berg udělal pro lidi. Tím zlatým klíčem dostal všechny do bezpečí. Odvedl lidi z města a ten klíč k tomu použil. Bývá zobrazováno, jak lidi jdou husím pochodem v řadě a Berg nad nimi drží ochranné ruce”.

“Ten klíč je opravdu funkční”, děl Myšilov a obracel přitom velký klíč, vyrobený ze zlata, v ruce. “Není opoužívaný, ale někam prostě pasuje, má zjevně funkčně vyrobený zuby s nepatrnými stopami používání. Je to natolik masivní, že se zlato neohne. Na rozdíl od tý trapný atrapy, kterou někdo vybavil toho nemrcoucha. Ta byla vyrobená jen proto, aby se ten nemrtvej moh ohánět svým atributem”.

“A co nějaká nejstarší historie Kardamu?”, vyzvídal ještě Zoltar.

“Základy města jsou nepochybně trpasličí”.

“Ha!”, zařval Heft.

Koblenc pokračoval. “Mnohé z nejstarších budov ve městě tomu odpovídají. Mnohé jsou pak jistě řemeslnou prací trpaslíků, ale jsou stavěny dle lidských předloh. Z toho vyplývá, že odchod trpaslíků a počátek lidské éry města byl pozvolný a pokojný. A ještě tak před sto až sto padesáti lety byly kopce v okolí zalesněné až do výše, kam stromy běžně rostou. Jenže neuvážená těžba dřeva, především kvůli zpracování ve výrobě lodí, způsobila masivní odlesňování. S tím nastal i úpadek zdejšího kraje. Stavba lodí zde byla zapomenuta. A v horách se teď provozuje jen pastevectví. A ovšem nějaká důlní činnost, ta tam byla vždycky, už za trpaslíků pochopitelně”.

“Vraťme se ještě k Bergovi a jeho klíči, prosím”, požádal Menhorian Blathel.

“Inu, k tomu už moc víc nejsem s to říct. Ústní podání i řídce dochované písemné prameny se shodují, že před nájezdníky z moře Berg lidi odvedl do bezpečí. Jestli to znamená, že je ukryl do nějakých dutin pod městem, nebo je odvedl do hor, případně zavedl do nějakého nedobytného domu přímo ve městě, to nevím”.

Klabzej se vmísil do hovoru. “Říká ti něco jeden druh stromu, má takovou zvláštní zbrázděnou kůru, nebo kmen, stočený spirálovitě. Je to velmi výjimečná odrůda”.

“Taky jsme ho tu už někde viděli vyobrazený”, připomněl Blathel.

“Jo, jo, vy myslíte Jantern?”, opáčil Koblenc.

“Jo, jo”, svítily oči Klabzeji Myšilovovi.

“No, to je atribut Věrné ratolesti”, řekl se samozřejmostí.

“Aha, to je ten takzvaný pěstitel dubů”, řekl Menhorian. “Myšilove, tys měl skutečně pravdu”.

“Ten strom roste tady nad městem”, děl Koblenc.

“Cože?”, řekl s nedůvěřivostí v hlase Myšilov.

“Je tam zahrada, kde jsou pochováni Věrná ratolest a také Blahut Trubač. Je to moc hezké místo na úbočí kopce. Je to vartoviště velmi blízko města. Má nádherný sad a výhled na moře”.

“Tak už nejsme výjimeční na tom světě”, povzdechl si druid.
“Co kdybychom je pomnožili?”, zeptal se Yasper.
“To nejde”, povzdechl si Myšilov. “To není jen tak”.
“Nebo bychom ten jejich mohli pokácet, abysme byli výjimečný”, špitl kdosi. Myšilovovi při představě kácení Janternu vstaly zbytky vlasů.
“Ukradnem plody a spojíme s těma našima”, děl zloděj Yasper.
“Ty musíš furt něco krást”, napomenul jej jeho skorošvagr.

Dobrodruzi se pozvolna uložili k dalšímu spánku v domě. Měl být jejich poslední na tomhle místě. Hlídka se usadila na terase na zápraží a ostatní obsadili postele, divany a gauče v domě. Na někoho zbyla podlaha, vystlaná obsahem šatních skříní. Gerllod si vystrkal svoje kanape na terasu, aby spal na čerstvém vzduchu. Smrad z města už skoro nebyl cítit. Noc započala.

Hlídku měl Klabzej Myšilov. Na hlídce řešil složitý matematický problém, týkající se možností množení Janternu. K tomu bylo třeba, dle Klabzejových znalostí, dvanáct plodů dvou různých stromů. Strom plodil, jak známo, od jednoho do šesti janterníků. Zatímco Blathel mu při večeři kategoricky tvrdil, že k takové možnosti dojde v průměru jednou za šestatřicet let, druidovi se to nezdálo. Stále si lámal hlavu a dělil to dvěma, případně vymýšlel jiné kombinace. Menhorian, který už se s ním o tom po delší rozepři odmítnul dál bavit, už dlouho spokojeně odfukoval, ale Myšilov měl svoji hlavu. Ta hlava mu nakonec po hodině přemýšlení vypověděla poslušnost a Klabzej byl zralý uložit se k spánku. Vešel do domu a namátkou zatřásl Yasperem.

“Hlídej!”, nakázal mu a šel se zabalit do závěsu.

Yasper byl zmatený. Čekal, že ho vzbudí někdo jiný. Ale než stačil pořádně zaprotестovat, Klabzej už se zavrtil do pelechu a Yasper věděl, že jej není radno provokovat, zvláště pak v noci. Odhlídal si hodinu, ale moc ho to nebavilo. Vždyť když hlídku od Myšilova přebíral, na západním obzoru byl ještě světlý proužek. Šel a zatřásl Selekem Šáchor. Kouzelník si rozespale mnul oči. Nebyl zvyklý, aby jej budili na hlídku uprostřed noci.

“Proč mě budíš?”, ohradil se Yasperovi.

“Vstávej, máš hlídku”, houkl na něj Yasper a prchnul do vedlejší místnosti. Doufal, že jeho postel ještě nestihla vychladnout.

“Ale mě má budit Gerllod”, šeptem za ním zavolal Šáchor. Ale už mu nezbylo nic, než jít na terasu a ve společnosti Gerlloda, který chrápal, až se lístky bezu třepaly, odkroutit svoji hlídku.

“Koho mám teda budit?”, zabručel si pro sebe Šáchor. Teď, když došlo ke změně v budícím, nebyl si najednou vůbec jist ani osobou buzeného. “No nic, někoho vzbudím”, mlaskl a zadoufal, že na hlídce neusne. Za hodinu, to už byla půlnoc, Selek šel a z profesní kolegiality velice jemně probral Menhoriana Blathela.

Vůdce si sedl v příkrývkách a zeptal se: “Kolik je?”.

“Půlnoc”, děl Selek a čekal, co se stane.

“No”, podráb se Blathel za uchem. Bylo mu jasné, že systém dělby hlídek je ve vážném rozvratu. “Tak mám hlídku”. A Seleka pokynem ruky propustil. Na terase na Gerlloda mlaskal plných jeden a půl hodiny, než jej i jeho vůdcovská zodpovědnost opustila a šel kopnout do Hefta. Samosebou, že jemně.

Ten s trpaslickou sveřepostí odhlídal celou jednu hodinu a v půl třetí šel vzbudit prvního, kdo mu přišel do rány. Byl to Yasper.

“Ale vždyť já už jsem hlídku měl, sakra!”, vykřikl dotčeně zloděj poté, co pochopil, co po něm Heft chce.

“Já jsem měl budit tebe, tak tě taky budim!”, zahulákal Heft, nebera ohledy na spící druhy. Ozvalo se neklidné vrtění z okolních peřin. “Nezajímá,

...hlídku měl Klabzej Myšilov...

nazdar!”, zarazil trpaslík otevírající se Yasperova ústa, obrátil se na železném podpatku a šel dospat. “Šmytec, tečka”, ozývalo se jeho vzdalující se brumlání.

Yasper se zvedl a šel odhlídat druhou směnu. Vydřel to půl druhé hodiny a v pět šel probudit Myšilova.

“Ses posral?”, otázal se ho ohleduplně tiše druid. “Já už jsem hlídal”, oznámil mu.

“Máš hlídku”, potvrdil mu Yasper.

“Nemám”, odušil Klabzej.

“Onehdy jsi mluvil o zodpovědnosti”, pustil se zloděj na tenký led. “A teď máš hlídku”.

“Mám tě zabít?”, otevřel znovu oko Myšilov. “Já měl první hlídku, budil jsem tě, jestli si vzpomínáš”.

“Ne, já mám hlídku, já zabíjím”, odušil Yasper dle Myšilovova pravidla, ale už se u toho culil pod vousy, protože mu bylo jasné, že tady by narazil na Razítka. Šel a vzbudil Gerlloda.

Ten se posadil a v prvních paprscích vycházejícího slunce se protáhl a zazíval. “Hele, už je ráno. Já měl přece hlídat někdy kolem půlnoci”. Opět zazíval, až si málem vyvrátil sanici. “To jsem se krásně vyspal. Vyskočil z otomanu, vymočil se z terasy a jal se zapínat si oděv. Výhled na úsvit zalévající moře a město stál za tohle ranní probuzení.

“No, byly tady trochu zmatky”, zabručel jeho nevyspalý švagříček a šel si ještě trochu lehnout.

“He he, tak koho vzbudíme v šest?”, zachechtal se gwendarronský voják šelmovsky. V šest šel a zatřepal Myšilovem.

“Jdi doprčic”, otevřel oko Myšilov. Připadalo mu, jako by to byla chvíle, co naposled usnul.

“A nevíš, kdo má mít teď hlídku?”, zeptal se ho rozjívěný Gerllod.

“Zkus barvířova syna”, děl druid a přetáhl si závěs přes hlavu.

“Dobřej nápad”, uznale ocenil Gerllod Moskyt a zalomcoval Zoltarem Zemikosou, spícím v křesle.

“Vstávej”.

“Co chceš?”.

“Máš hlídku”.

“Já dneska nehlídám, vůdce mi večer potvrdil, že já hlídat nemusím, protože se celej den starám o toho poblitýho dědka. A stejně už je ráno. Sbal se a běž někam”. Gerllod se stáhnul.

Menhorian rozlepil oči a zatěkal po Gerllodově tváři.

“Vůdče, kdo má hlídku od šesti do sedmi?”. Gerllod si teď už programově koledoval o problémy.

“Nikdo”, rozhodl Blathel. “Hlídky právě skončily. Vstáváme”. Tím celá noční šaráda skončila. Někteří druzi byli toho jitra poněkud nevyspalí.

Nurnští se sbalili a po vydatné snídani na vidličku se vydali ven z města. Koblenc byl opakovaně magicky přeléčen a zdálo se, že už by se mohl v sedle muly udržet. V deset byli připraveni a Koblenc seděl zapřený v sedle podsaditého zvířete.

Menhorian instruoval Koblence ohledně plánu a vykřikl formuli, která jej zneviditelnila. Tak projeli bez problémů městskou branou a velice pomalým tempem začali stoupat po cestě do hor. Před polednem došli k domu Zmrzlého. Domek vypadal opuštěně, ale po chvíli Zmrzlej otevřel. Byl velice podezřívavý, ale když zjistil, že to jsou opravdu Nurnští druzi a že vezou Koblence, odhodil nedůvěru a zavedl ostatní do sklepního prostoru svého domu. Ta byla přístupná zvláštními, velice bytelnými, avšak zvenku naprosto obyčejně působícími dveřmi přímo ze svahu. Sklep samotný byl vybaven jako nouzový úkryt a pro tenhle účel byl vybaven všemi nezbytnými potřebami. Menhorian mezitím učinil Koblence viditelným. Kudůk se znetvořeným Vrchovcem se srdečně přivítali, byť jen na dálku. Zmrzlej se zjevně bál náказы. Zmrzlej byl Nurnskými informován o nájezdu dvou nemrtvých na město, kteréžto zjištění jím, jakožto pravověrným, značně otřásl.

“Jaký je tvůj názor, Zmrzlej, na to, kdo mohl učinit to, co se stalo? Z Patronů, o kterých sám starosta říkal, že to jsou, jakožto základy víry, pilíře téhle země, učinil nemrtvé zabijáky, kteří kosí všechno. Má Kardam, mají Vrchovci nějakého opravdu velkého nepřítele?”, zeptal se Blathel.

Zmrzlej nakrčil svoji kudrnami zarostlou tvář a řekl temně: “Gwendarron”. Jakoby vtáhl hlavu mezi ramena a zahleděl se tupě stranou.

“Hmmm, tak tomu nevěřím”, děl Zoltar. “Gwendarron by to udělal jinak”.

Yasper se ujal slova: “Jak dlouho tady žijou Vrchovci?”.

“Odjakživa”, nasupeně odvětil Zmrzlej.

“A trpaslíci?”.

“To byla dřív minorita”, řekl přesvědčeně Zmrzlej.

“A dokdy se datuje nejstarší Patron?”, houkl kdosi směrem ke Koblencovi.

“Inu, to by mohl být právě Demuis Pastýř, tak dvě stě až dvě stě padesát let nazpátek”. Blathelovi připadalo, že to byl trochu odhad, střelený od boku.

Zmrzlej Nurnským dále poradil, že na vartovišti blíže města, kde roste Jantern, se pěstuje ovoce a také se vyrábí nějaké drobnější zbraně. Z toho důvodu tam zřejmě nebudou mít dovoleno vstoupit. Dále na dotazy Nurnských rozvinul svoji teorii o tom, že ve věci má prsty Gwendarron. V posledních letech, tak jako tomu vždy ve vlnách bývalo v minulosti, sílily v Kardamu hlasy po otevřené rebelii proti trůnu v Nurnu. Zmrzlej pravil, že i on je zastáncem odboje proti Gwendarronu, a to, že slouží v jednotce Vrchovců pod královskou korunou gwendarronskou, mu zjevně nebránilo smýšlet značně národovecky. Hordaje sice uznával jako velitele svého oddílu, ale měl prostě na Gwendarron jiný názor. Podle Zmrzlého tedy Gwendarron současné dění v Kardamu vnímal a provincii, do značné míry odtrženou geografickou polohou horského masivu, potřeboval rázně umravnit. Nikoli vojenským zásahem, který by mohl tak jako v minulosti zažehnout nežádoucí jiskru, ale rozleptáním zevnitř. A snad se mu to i vymklo z rukou. Nurnští to sice chápali, ale moc tomu nebyli ochotni uvěřit. Pro dnešek měli ještě dva plány: podívat se na místní pohřebiště nad městem a přeci jen se pokusit pohlédnout na Jantern na zmíněném vartovišti. Nechali tedy Koblence a mulu s nějakými zásobami na místě a jali se opět scházet k moři a městu. Po necelé hodině došli na onu křižovatku zařízlo do skály a dali se vpravo. Po pár stech

sázích se octli v místě, které vypadalo jako starý, nepoužívaný lom. Skály okolo byly opracované do svisla a tvořily třičtvrtěkruh okolo cesty, která do prostoru ústila. Skaliska ovšem byla provrtána dírami, které svým způsobem připomínaly hnízda nějakých obřích ptáků. Valná většina otvorů, které byly v několika patrech nad sebou, však byla zazděná a zazděné místo bylo vyvedeno v reliéfu nebo přímo v malbě. Tam všude byli pochováni nebožtíci z města Kardamu a z okolí. Na některých zazděných hrobech byly vyvedeny lodě, na jiných symboly sekery či srpů, na jiných byl přítomen jenom kratší či delší text v místní hatmatilce. Některé z čerstvě zatmelených otvorů byly bez nápisů a jiných zdobení. Ve skále byly též drobné vytesané schůdky a ochozy se zábradlíčkem. Tudy nosili pozůstalí svým předkům květy a jiné milodary, které zanechávali zaklesnuté ve skále kolem zazděných otvorů. Místo mělo pochmurnou, ale zároveň slavnostní atmosféru.

Nurnští místo opustili a vzali to přes křižovatku tentokrát rovně a šli o něco dále. Po stezce po malém hřebeni, který se ztrácel v úbočí kopce, se dostali do místa s krásným výhledem a travnatým svahem, který končil sadem na okraji skalního srázu. Jabloně byly obsypané jablky. O kus dál bylo u skály, pokračující vzhůru, několik dlouhých přízemních domů s doškovými střechami. Ve skále bylo několik vchodů a okolo se motal dobře deset lidí v šedivých suknicích a tunikách. Nurnští šli po dobře posekané louce blíže. Jeden z pracujících mužů však vyšel Nurnským vstříc a hulákáním se je pokoušel odehnat.

“Místní řeč neumíme, bohům žel”, zakřičel na něj v odpověď Menhorian.

“Sem nesmíte, tohle je místo meditací. Sem je vstup zakázán, rušili byste tu”.

“V pořádku, nechceme rušit vaše kontemplace”, pokusil se jej upokojit Blathel.

“Tak tohle je i na mě moc”, ulevil si Myšilov.

“Co je to za slovo?”, rozhlédl se Gerllod po ostatních.

“Kouzelnický kontempláci, normálka, žijou tu. Nebudem je rušit”, Zoltar byl mistr hbitého jazyka.

“No, ještě že ty tomu rozumíš”, oddychl si Gerllod.

“Starosta nás posílá”, pokračoval Zemikosa v prášení.

“Starosta tady nemá žádnou pravomoc”.

“Ale ne, počkejte, vysvětlím vám to”, jal se zachraňovat situaci Blathel. Osvětlil zbožnému muži jejich situaci a snahu o objasnění násilností z poslední doby. Mnich vyslovil potěšení nad tím, že se starosta Kardamu činí a stará, ale zároveň se podivil, že si na to najímá cizáky. Proti tomuhle výrazu se ihned ostře ohradil Gerllod i jiní a atmosféra opět zhoustla. Ale nakonec Blathel rozvázal mnichovi jazyk a na louce před vartovištěm se dali všichni v hloučku do živé debaty o Blahutu Trubačovi. Mnich byl na tohoto Patrona náležitě pyšný a jeho sklony k vychloubání Nurnským v tomhle rozhovoru značně ulehčovaly situaci. Dál se mezi Nurnské dostala informace o Patronovi, kterému se říkalo Věrná ratolest. Ten zemřel okolo roku 910 ve velmi pozhnaném věku a byl taktéž pohřben zde. Za života pak měl velikou zásluhu na zpomalení odlesňování kopců okolo města a z jeho zásluhy byl na tomto místě vysazen Jantern, velmi zvláštní, dalo by se říct až zázračný strom.

“On nemňál jméno, ten Patron?”, zarazil se Heft.

“No, nepochybně měl, ale jako Patron je znám jen jako Věrná ratolest”.

Nurnští se chtěli po areálu projít, ale mnich jim to kategoricky nedovolil. Nakonec po delších tahanicích svolili mniši, kteří se mezitím kolem Nurnských shlukli ve větším počtu, že se Gerllod s Klabzejem mohou jít podívat na Jantern, a ostatní byli pohoštěni na louce, kam jim přinesli lavice. Dostali místní kořalku, které i přes její nechutnost začali někteří přicházet na chuť.

Zatím se vrátili Gerllod a Myšilov a měli oči navrch hlavy.

“Fakt Jantern”, špital Moskyt. “A má šest plodů!”.

“Myšilov se jen zadumaně usmíval.

“Ale je teda takovej zakrslej ten jejich. Celej zkroucenej. A ty, ne že tady budeš krást Janterníky”, houkl na Yaspera varovně.

Zoltar Zemikosa mezitím pod rukou vyšmelil s nějakým bezskrupulózním mnichem tlustý svazek šípů do luku. Sice takový obchod podléhal schválení městské rady, ale v těchhle časech zjevně nebyl problém předpisy obejít. Yasper se zajímal i o nákup kuše, ale když zjistil, že se jedná o obyčejné armádní verze, o mnoho horší než kuše, které viděli u Hopkalů v Domovině, ztratil zájem.

“A taky ten jejich strom nesklízej! V tom si tady s druidským náramně rozuměli. Normálně nechávají plody spadat na zem”.

“My jsme loni sklídili, ne?”, poznamenal věčně Horác.

Od mnichů, z nichž dobrá polovina uměla obecnou řeč, se ještě dozvěděli, že vykradená knihovna v eseniu Elicin měla obsáhlou sbírku letopisů ze života jednotlivých Patronů. Také tam byly rukopisy Patronů, alespoň těch, kteří písemně tvořili a po kterých se nějaké takové památky zachovaly. Dále Nurnští chtěli opět, jako vždy, doplnit svoje statistické údaje o Patronech. Bylo jim divné, že jsou, kromě těch, u kterých není známo místo jejich posledního odpočinku, pochovávaní vždy po dvou. Mniši jim tohle ovšem vyvrátili, když jim řekli, že na vartovišti severně od města Kardamu je pohřben pouze Zigrad Prozíravý, s atributem v podobě měšce. “Zigrad je považován přímo za zakladatele města. Jako takový je jedním z velmi starých Patronů, zemřel roku 830. Je Patronem obchodu a bohatství”.

“Prej zakladatel, chm. V městě je spousta starších staveb, trpaslickejších!”, hartusil do větru Heft.

“A tohle Zigradovo vartoviště bylo teda vyloupeno, co se týče knih, je to tak?”, pátral vůdce.

“Ne, vyloupeno bylo esenium Kalmyncra Hvězdopravce a Marvarda Tlapy”.

“A byly tam i nějaké spisy od Pána stínu?”.

“Ano, to určitě, jeho rukopisy odtamtud zmizely. Ostatně Pán stínu byl jedním z neplodnějších Patronů, co se psaní týče. Jak před jeho vykročením na správnou cestu, tak i po něm”.

“A je to tu. Byly tam teda ukradený i nekromantský spisy”, děl Blathel k ostatním. “A to plus minus čtyři měsíce, než byl vyrabovanej Oslí důl a následně

oživený Patroni. Dost dlouho na to, aby se ten, kdo to tu má na svědomí, dostal do obrazu a připravil se”.

“Ale nevěřím tomu, že to má na svědomí Gwendarron, jak říká Zmrzlej”. Poznamenal Gerllod.

“A já nevěřím tomu, že to celý vzniklo proto, aby padla kosa na kudůky, jak říká Koblenc”, dodal Šáchor.

“No, tomu asi nevěříme nikdo”, podotkl Menhorian.

“Taky to může bejt msta trpaslíků, jejich křivdy nebejvaj zapomenutý ani za tři sta let”, podotkl kdosi a Heft temně zabručel.

“He, co je to támhle?”, ukázal Ran směrem k travnaté dvoraně mezi nízkými domy, odkud se už delší čas ozývalo rytmické klepání kladiva.

“Jestli mě zrak nešálí”, řekl Yasper, zakrývající si oči před odpoledním sluncem, “tak je to balista”.

“A jo, říkali přece, že tu vyráběj zbraně. Ale že až takovýhle? Pro koho to asi dělaj?”, zajímalo Gona.

“Většina zbraní odtud je pro město”, jal se vysvětlovat jeden z mnichů. “Něco jde ale i přes moře, do cizích zemí. Tahle”, máchl rukou k rozestavěnému bojovému zařízení, “je pro Gwendarron”.

Menhorian si v ten moment jasně uvědomil, že tady berou Gwendarron jako cizozemí. Jinak by přece zdejší mnich řekl ‘pro korunu’, nebo ‘pro armádu’. Ale on řekl ‘pro Gwendarron’. Inu, zajímavé. Bylo by skutečně vhodné, aby tady král získal větší respekt. Aby se s ním místní cítili ztotožnění. Ale Kardamci se cítí svázání hlavně se svojí vírou, a skrze ni mají teď hodně potíží a král nikde. Vhodná dějinná doba pro správná rozhodnutí, pomyslel si ještě Menhorian. Namísto králových oddílů je tu kdo? Jen Nurnská družina.

“Možná tu máme větší zodpovědnost, než si myslíme”, pronesl nahlas, aniž by si to uvědomil.

Ostatní na vůdce pohlédli. Chvilí druzi mlčeli a přemýšleli, co to vlastně Blathel řekl. Ten mlčel také, styděl se za to, že mu myšlenka zase ujela nahlas.

Po chvíli promluvil pomalu Gerllod: “Ano, asi ano. Jen to správně uchopit”. Druzí se pohroužili v zadumané mlčení.

Zmrzlýho domek se slunil v odpoledních paprscích. Koblenc spal posilujícím spánkem a Zmrzlej kouřil svoji dlouhou dýmku před domem.

Heft, hned, jakmile dorazili, na něj udeřil ohledně dalších dvou jmen Patronů, které zaslechl.

“Werf Statečný a Marvard Tlapa, říkáš”, optal se Zmrzlej. “Nó...”. Měl pocit, že Nurnská družina už moc zabředá do zdejšího panteonu a hledá v něm nějaké domnělé souvislosti. Důslednost, s jakou se vyptávali na každý atribut a kladnou vlastnost toho kterého Patrona, mu sice lichotila, byl to přeci jen zájem o historii a víru jeho země, ale na druhé straně měl pocit, že Gwendarroňanům jde jen o to, sestavit si jakýsi přesný soupis svatých a z něj pak vyčíst řešení současného ohrožení. “Werf, ten bojoval s draky, milý trpaslíku”, řekl Heftovi. “Zahynul kolem roku 980, právě při boji s drakem. Ale to bylo už v jeho dosti pokročilém věku”.

“Celkem mladej Patron”, poznamenal Yasper.

“Ano, jestli chcete vědět, kdo byl posledním z Patronů, které nyní uctíváme, tak Trúvis Jistota zemřel okolo roku 1020”, ušklíbl se Zmrzlej.

“S čímpak bejvá henten Werf zobrazován?”, Heft si chtěl udělat čárku do příslušné kolonky.

“S kopím a na koni”.

“A Marvard Tlapa?”.

“Ten symbolizuje práci a poctivost. Je zobrazován jako mohutný širokoplecí muž se sekerou v jedné ruce a s věnečkem lesního kvítí ve druhé. Zemřel někdy mezi lety 930 až 940”.

“No a co takovej Kazard Jezdec?”, zahlaholil Heft.

Zmrzlej si jej odměřeně prohlédl. “No, ten je pohřben neznámo kde. Nemá žádné svoje vartoviště. Je to pochopitelné, když uvážíme, že zahynul v boji”.

“He, a s kým?”, hodil do placu Ran.

“S kým?”, řekl tiše Zmrzlej a upřel zraky na Gerlloda a Hefta, kteří byli ověšeni těžkými zbraněmi. “S gwendarronskýma nájezdníkama”.

“Že jo? Já si to myslel”, podotknul Klabzej.

“A kdy asi?”, nenechal se vyvést z míry vůdce.

“Roku 988, kdy při zoufalém pokusu o protiútok byla vybita celá naše armáda”. Zmrzlej ale vzápětí opustil nacionalistickou strunu a dál povídal o Patronech. “Není známé i pohřebiště Haspora Tvůrce, a také Dyglufta Větrného”. Když viděl tázavé obličej, tak pokračoval. “Dygluft není úplně kladná nebo oblíbená postava mezi Patrony. Symbolizuje vychytralost. Skoro až úskočnost, prohnatost. Má velmi málo zobrazení. Pakliže na jeho zobrazení přeci jen narazíte, bude mít u sebe kolovrat”.

Následně se jal Heft vyjmenovávat všechny až doposud zmíněné Patrony. Ke třinácti jménům, která vyslovil, jim znetvořený Vrchovec doplnil ještě Bonrada Ochránce, symbolizujícího rodinu a zároveň i Patrona námořníků. Ten byl také i zakladatelem majáku na ostrově nedaleko kardamského přístaviště, kde později vzniklo vartoviště a kde Bonrad i navěky odpočívá. Tím byl seznam svatých mužů kardamské historie uzavřen a Nurnští se mohli soustředit i na jiné věci. Přesto se ještě chvíli vyptávali Koblence. Kudůk, který pomalu, ale jistě pookřával, se snažil z vděčnosti Nurnským vypovědět všechny informace, které měl, a přidal k tomu i některé své nepotvrzené vývoody a dedukce. Na žádost Heftovu se rozvyprávěl hlavně o Pánovi stínu.

“Pán stínu se s Kalmyncrem snažili vymyslet způsob, jak zabránit nekromantům oživovat mrtvé. Pán stínu sídlil na hlavním hřebeni, v místě, které by se do obecné řeči dalo přeložit jako Hradisko. Nebyl to přímo hrad, jen opevněné místo, takové, dejme tomu, tvrziště. Dnes už to jsou ovšem rozvaliny. A Pán stínu není pohřben tam, ale na jiném místě v hlavním hřebeni, ve vartovišti několik mil vzdáleném. Já sám jsem tam nikdy nebyl, stejně jako na většině vartovišť. Kudůci nebyli mimo město vítání ani v minulosti, natož pak v poslední době”.

“A co vztah místních a Gwendarronu?”, zeptal se Gerllod ve chvíli, kdy si šel Zmrzlej zakouřit ven. “Nejsou zrovna koruně nakloněný, že ne?”.

“Nevraživost mezi Vrchovci a Gwendarronem vyplývá z historie”, nadechl se Koblenc k delší řeči. “Před stopadesáti lety byly Kozlí vrchy, jak bývá Kardamská vrchovina zaznamenávána na gwendarronských mapách, samostatným územím, přirozeně odděleným od okolí hradbou hor. Obyvatelé zde neměli ani jazykově, ani svým osobitým vzhledem co do činění s okolními národy. Je to s přihlédnutím k odloučení, vyplývajícimu z horských podmínek, vcelku pochopitelné. A Gwendarron, jakožto dopravně relativně nejschůdněji dostupné okolní království, se rozhodl tento nevelký kus země začlenit do struktury státu. To Kardamci nesli se značnou nevolí a otevřeně proti takové anexi vystoupili. Roku 935 byl tento spor vyřešen obsazením Kardamské vrchoviny gwendarronským vojskem. To za nemalých potíží obsadilo důležité horské cesty, významné osady a pochopitelně samotné město Kardam. Tím byl stav, kdy Kardam byl součástí Gwendarronu, definitivně potvrzen a místním obyvatelům bylo jasné dáno najevo, že jsou poddaní králi. Tehdy byla ještě stavba lodí v Kardamu v plném proudu, koráby zde vystavěné brázdily širá moře. Nejen stavbu lodí tímto Gwendarron dostal zcela pod svoji kontrolu. S tím i veškeré daně z loďařství, výnosu horských dolů a z obchodu. Koncem desátého století vyvrcholil zápas o kardamskou svébytnost tím, že Gwendarron nechal popravit nejhalasnější hrdla, která tvrdila, že Kardam a Gwendarron jsou sousedé a nic jiného. Mezi popravenými nebyl sice nikdo z pozdějších Patronů, přesto však šlo vesměs o vážené měšťany a význačné Vrchovce. Následně začalo přes hory proudit do země stále více gwendarronských vojáků, aby posílili posádky pro případ možné rebelie. Ta skutečně začala. Z řad místních povstal muž jménem Kazard, později blahořečený jako Kazard Jezdec. Ten shromáždil muže a s jejich pomocí gwendarronské vojáky dílem pobil, dílem vyhnal. Znalost horského prostředí jim v tom byla velkým spojencem. Následně spolu s tímto vojskem dobrovolníků vytáhl na hranice, aby zadržel očekávaný nápor gwendarronských vojsk. A tehdy Kardam vlastně přišel o takřka celou jednu generaci mužů. Protože toto vojsko se nikdy domů nevrátilo a jeho osudy nejsou úplně dobře známé. V Kardamu o osudu vojevůdce Kazarda není známo nic, v Nurnských archivech je pak z té doby zmíněno množství šarvátek a bojů se sousedními státy, v kterých se osud vojska Vrchovců nedá dost jasně vysledovat. Gwendarron poté seznal, že není moudré vyrábět další lokální mučedníky, a titulárně poddané území začal ponechávat stále více pod jeho vlastní správou v rámci říše. Zhruba od třicátých let našeho století pak byla kontrola nad znovuobsazeným Kardamem přenechávána postupně jednotkám, složeným z místních lidí, ovšem věrných králi. To je třeba i případ oddílu kapitána Hordaje, ve kterém slouží jako stopař a znalec hor i náš hostitel. Ve městě Kardamu je pak zárukou spolehlivosti vůči koruně starosta, který je z řad místních. A také je tam zástupce gwendarronského krále, říká se mu místodržící. Toho sem posílá přímo panovník a na chod města tiše dohlíží. Je-li ve vztahu ke Gwendarronu vše v pořádku, nijak nezasahuje. Pochopitelně byl mezi prvními, kdo prchli při vypuknutí nákazy. Ale obecně se dá říct, že s definitivním odlesněním kopců, koncem loďařství v Kardamu, značným úbytkem mužské síly po prohrané válce s Gwendarronem a celkovým poklesem aktivity obyvatelstva má dnes toto území pro Gwendarronského panovníka značně nižší význam. Král samozřejmě trvá na

tom, že Vrchovina je součástí gwendarronského území, ale vybírat daně od kohokoli jiného než od kudůků a posílat sem vojsko už jaksi nemá cenu. Kardam je tak po prakticky více než jednom století trvajícím marném zápasu o svrchovanost trochu ponechán vlastnímu osudu. Což je v těchto zlých časech tuze špatné”. Koblenc se dlouze napil z dřevěného poháru.

Nurnští se sesedli a dali hlavy dohromady. Bylo třeba vymyslet další postup tak, aby nikomu nešlápli na kuří oko a zároveň se dopídili příčiny destabilizace kraje. Jak už to bývá, debata byla bouřlivá a zúčastnili se jí všichni. Zmrzlej se vrátil do domu, naslouchal a mlčel, Koblenc po vyčerpávající řeči tiše spal. Hlavní stopy, které Nurnští měli, byly nezvyklé otisky nohou a psích tlap, které našli v horách. A kde zároveň našli Bergův zlatý klíč, který stopy spojoval s vydrancovaným vartovištěm a nemrtvými Bergem a Trúvisem. Byly předloženy návrhy na prohlídku zbylých nevyloupených a dostupných knihoven v kraji, ale Blathel to odmítl, neboť bylo pravděpodobné, že naprostá většina knih zde bude psaná místním jazykem. Čekat na to, až se starý kudůk Koblenc uzdraví a bude moci jakž takž překládat, byla shledána jako nesmyslnou. I zdravý Koblenc by cesty po hřebenech hor nezvládl vzhledem k věku a celkovému zdravotnímu stavu. Zmrzlej pak svoji děsivě znetvořenou tvář nechtěl příliš ukazovat ani ve svojí vlastní zemi. Někdo z Nurnských také zmínil pozoruhodný fakt, že se ztratilo i nějaké důlní vybavení, krumpáče, lopaty, trakaře, lampy. Dále bylo probráno, že hory, mimo cesty, které používali Vrchovci, byly sice neprůchozí pro těžce naložené poutníky, ale pro někoho, kdo si nepřál cesty používat a cestoval nalehko, případně komu nevadilo, že mu cestování po horách bude trvat výrazně déle, se dalo jít i sráznými úbočími a překračovat hřebeny v místech, kde by to místní horaly ani nenapadlo. Takové a další úvahy kolovaly mezi Nurnskými i poté, co se rozložili uvnitř Zmrzlého domu a uložili ke spánku. Debata postupně utichala, až nakonec zůstala vzhůru jen hlídka, postávající venku.

Noc proběhla klidně, jen Heft, který byl na hlídce opravdu ostražitý, napadl po cestě jdoucí skupinu kudůčích uprchlíků. Jedinou ranou skolil jednu z žen, plíživě pod pláštěm noci přechajících z města. Učinil tak za natolik temné noci, že si ani kloudně nebyl jistý, na co vlastně útočí. Chtěl protivníka jen omráčit, ale se svojí ohromnou silou kudůčce rozrazil lebku, rozdrtil rameno, zlomil několik obratlů a žeber a prorazil hrudník. Když zjistil svůj omyl, ukryl ji mezi kamením a dohlídal svoji hlídku. Ráno informoval ostatní o pohybu kudůků směrem do hor, ale o svém udatném činu se nezminil. Několik dobrodruhů se rozhodlo vyrazit přes průsmyk do horské vesnice nakoupit zásoby. Blathel se za tím účelem naučil od Zmrzlého několik základních výrazů, důležitých pro obchod. Heft se mezitím chystal vyrazit do města, poptat se na novinky, které se od včera udály.

“Menhoriane, stůj”, zvolal Gerllod, jdoucí vpředu. “Támhle něco je! Vypadá to jako kupa hadrů, ale mám pocit, že z toho čouhá noha”.

“Ha, už to vidím” potvrdil Jasper a šel blíž. “Chlapi, kudůčka. A dočista mrtvá”.

“Upřchlice. Mohla umřít na mor, moc se k ní nepřibližuj”, varoval zloděje vůdce.

“No, tohle na mor rozhodně nevypadá. Je rozmázlá. Má zpřelámaný snad všechny kosti v těle, někdo jí úplně rozdrtil”.

Gerllod se zachmuřil “Je to čerstvý. To znamená, že hlídce někdo přímo pod nosem zabil poutníky, co zdrhali z města horskou stezkou”.

Yasper se mezitím věnoval šacování. “V baťohu má majetek, hotovej majlant. Je tu celejch čtyři sta zlatejch! A krásný šaty, osobní věci... Vobrázek s dítětem. Ten, kdo jí zabil, jí zapomněl oloupit”.

Blížil se Heft, jdoucí do města. Ostatní jej na nález mrtvého těla upozornili. Heft se kroutil, snažil se celou věc bagatelizovat, mlžit a umést stranou, ale poté, co ostatní brali celou věc strašně vážně a byl povolán i stopař Myšilov, dostal strach, že ze stop vyjde najevo, že to on byl pachatelem smrti kudůči ženy. A když už se k tomu nepřiznal v noci, bylo mu hloupé to teď vytahovat. I když o nic nešlo, bylo mu přece jen líto zbytečné smrti a styděl se za svoji nezvladatelnou prudkost. Nurnským ale svým bájením do hlav vnesl množství zmatků, a tak se vyrojily teorie o primitivních lidech, kteří v noci po horách tloučou lidi po hlavách kyji.

Nakonec, po opravdu dlouhé době, hodili mrtvou krůčku za hlavu, respektive do škarpy, a zásobovací výprava mohla vyrazit. Za tři dny se zásobovači vrátili a přihnali s sebou dvě ovce. V bagáži měli další zásoby v ceně takřka lidové - sto sedmdesáti zlatých. Nesmlouvali, zvlášť když si nesli i deset lahví místní olejovité samohonky, už osvědčeného prostředku k udržení stálého zdraví a dobré nálady.

Heft mezitím zjistil, že starosta ve městě není, neboť se uchýlil do táborů lidu na pobřeží severně od města, aby zkusil zorganizovat návrat těch, kteří toho byli schopni. Mezi strážemi, které zůstaly ve městě, se hovoří o tom, že vojsko bude muset kudůči čtvrť vyčistit a obnovit normální chod města. Nákaza už je podle všeho na ústupu. O nemrtvých Patronech se s Heftem ale nikdo nebyl ochoten bavit, místní to evidentně vytěsnili z hlav v zájmu zachování zdravého rozumu.

7. kapitola - Hradisko a Vartoviště

S příchodem měsíce světna začalo opravdu špatné počasí. Liják skrápěl kamenité svahy a citelně se ochladilo. Dobrodruzi, vybavení původně na letní cestování po gwendarronských silnicích, vytáhli to nejteplejší a nejméně promokavé, co měli. Koblenc byl naložen na mulu a v rámci možností zabalen do pláště. Trmáceli se přes pobřežní hřeben celý den a večer se jim podařilo dojít do horské vsi, kde zásobovači předtím nakoupili ovce. Vrchovci se tu divili, co že tady po dvou dnech znovu dělají. Nurnští se opět dozásobili, byť bylo jasné, že budou muset hodně jídla brzy vyhazovat, aby se v tornách nezkazilo. Po přespání v seníku jednoho zdejšího sedláka nastalo deštivé ráno.

“Tak jestli jsme včera promokli na kůži”, poznamenal Gon. “Tak dneska budeme mokré až na kost”. Provazy deště a potoky vody, cedící ze střechy, mu dávaly za pravdu.

“Nedá se nic dělat”, řekl tvrdě vůdce. “Půjdeme dál. Další vesnice se podle mapy jmenuje Samuil a mohli bychom tam dojít večer”. Nazul si boty a přepečlivě zavázal. “Oblečte se, jak nejlépe dovedete. Vyrazíme”.

Vzhledem k tomu, že v lijáku nemělo naprosto žádný smysl stopovat, měl Myšilov alespoň ušetřenou práci, a tak šli stálým tempem dál. Vůdce Menhorian Blathel je vedl k rozvalinám sídla, kde žil kdysi Pán stínu, na místo, které jim Koblenc označil jako Hradisko. Mezi jinými Vrchovci, řídce cestujícími po horské stezce, potkali v poledne i Šumichrasta, obchodníka cestujícího se třemi mulami. Krátce se s ním přivítali jako s dobrým známým.

“Velká objednávka, jdu si pro zboží do Kardamu. Doufám, že tam moje kontakty pořád jsou a nakoupím tam”.

“A kam to pak vezeš?”, optal se Horác.

“Do Turochu a do Samboru”. Šumichrast si vylil vodu z krempy a sřechy klobouku. “Zdá se, že se horalé chějí předzásobit”.

“Kardam je vylidněnej”, konstatoval Heft. “Lepší nakoupit tady v Samuilu. Dokud něco maj. Lidi z města se stáhli na sever”.

“Aha”, překvapeně řekl Šumichrast. “Vojáci taky?”.

“Vojáci zůstali, šli jen obyvatelé. A co novýho na východě?”.

“Já jsem byl v Turochu a v salaších na druhé straně centrálního hřebene. Místní mu říkají Blahutův hřeben. A nic se tam neděje, je klid”. Šumichrast se uchechtnul. “No, klid... Vlastně Turošský chytli nějaký kudůky. Jo, podřízli je”, řekl tvrdě. “Turošský chtějí hlavně železo”, pokračoval nevzrušeně. “Hřebíky, skoby, pár krumpáčů. A ty seženu leda v Kardamu, já tam stejně budu muset. Lodě nepřijíždějí?”.

“Ne, ani náhodou. Každý se bojí nákazy”, řekl Gerllod.

Heft si následně od Šumichrasta nechal ukázat v mapě nejsnazší cestu na vartoviště, kde byl pohřbený Pán stínu, a také do rozvalin Hradiska. Tam ale Šumichrast už dlouho nebyl, a tak nemohl cestu popsat úplně přesně. Ale na táhlých bezlesých horských úbočích nebylo moc šancí, jak zabloudit.

“Ale na tom vašem Hradisku nenajdete nic, to je rozpadlina. Budete se tam drápat celý den. A s tou mulou se rozlučte, ta se tam nevyškrábe”.

“A neviděl jsi v horách nějaký flekatý psy? Nebo divný lidi, bosý lidi?”.

“Gwendarronská armáda, pokud vím, používá psy. A divný lidi... to myslíte jako Vrchovce?”.

“Takovýhleho psa máme na mysli”, řekl Zemikosa a protestujícímu Šáchorovi vytáhl nohaté štěně zpod kazajky. Šumichrastovi už poněkolkáté zcela neznatelně blesklo v oku. Zvíře na něj udiveně mžouralo a slabě kňučelo.

“Nevím, takovouhle rasu jsem tu nikdy neviděl”.

Heft se snažil ze Šumichrasta dál páčit, kde je který Patron pohřbený.

“Helejte”, přerušil jej Šumichrast. “Já se tu snažím hledět svýho obchodu. Jestli je tady pohřbenej nějaký hvězdopravec, to mi nevydělá ani zlatku navíc”.

“Tak dobře”, děl temně trpaslík.

“Támhle to je kudůk, ne?”, vyhrknul Šumichrast.

“No a co?”, opáčil Gerllod.

“Nic, jen že jste se ptali, jestli je na cestě bezpečno. S kudůkem..., s kudůkem moc bezpečno není. Jste nápadný”.

“Máme bumážku od starosty”, bránil se Heft. “A máme za úkol vyřešit ty problémy, co byly ve městě”, pouštěl si trpaslík hubu na špacír a mělo být ještě hůř.

“Co bylo za problémy ve městě?”, ožil Šumichrast. Konečně se dostával k tomu, proč chtěl tyhle cizince potkat. “Kudůci zaútočili?”.

“Ale ne”, vstoupil jim do toho Gerllod se svým příspěvkem. “Nemrtví zaútočili na radnici! Jako oživlí mrtvoly! A my nevíme, odkud se tam vzaly”.

“Přímo by se dalo říct, že mrtvoly Patronů”, chtěl se i Zoltar pochlubit.

“Ale to radši nikde nevyprávějte. Nechte si to pro sebe”, nabádal Gerllod Šumichrasta. “Je to cenná informace”.

Šumichrast se tvářil překvapeně i vděčně, a pak pokýval přemýšlivě hlavou. “A starosta má podezření, kdo za tím stojí? Já si myslím, že kudůci jsou cháska prohnaná, takoví šmejdlíkové. Neradno jim věřit a můžou mít na svědomí ledacos, čeho by se člověk nenadál”.

Koblenc klímal v sedle muly a bylo mu to jedno.

“Kdo ví, jestli jsem zrovna tohohle už v horách neviděl”. Šumichrast se nadechl a pokračoval: “Ono tohle oživování, to je magie. Čáry máry. Kudůci k tomuhle maj mnohem blíž, než ty místní pasáči a kovkopové. Kudůci maj i víc času na takovýhle věci. Jako číst knížky a zkoušet věci. A tak. Je to pakáž”.

Nurnští vzali jeho slova za svá. Jen jeho doporučení, aby Koblence nechali jeho osudu, nevyslyšeli. Šumichrast se s nimi rozloučil a spokojeně odešel se svou malou karavanou k městu Kardam.

V průběhu dne se déšť postupně zmírňoval, což bylo dobře, neboť nebyla valná šance objevit suché nocležiště. Soumrak je zastihl na cestě, stáčejíci se k východu.

Po deštivém odpoledni a vlhké noci, kdy Nurnští pojedli provlhlé jídlo a spali na vodou podemletých kamenech podél cesty, se Menhorian s Gerllodem rozhodli družinu rozdělit. Nemocní a slabí měli zůstat v údolí, silná skupina pak byla vybrána k tomu, aby vypátrala místo, kde stálo Hradisko Pána stínu, případně navštívila i vartoviště na Blahutově hřebeni. Jako základnu si vybrali skupinku podivných dřevěných staveb, které se úzce a vysoce tyčily podél cest, tu řidčeji, tu zas třeba po pěti na dohled od sebe. Tyhle malé, jednoduché stavby, zbudované z bídých a namnoze i léty trouchnivějících prken, se ukázaly být sušáky sena. Seno horalé sušili pro skrmění ovcemi a kozami v zimě. V jednom takovém sušáku, ze kterého Nurnští vyhodili vnitřní konstrukci a senem se pokusili ucpat vysokou střechu před nápořem neustávajících dešťů, se rozložili Menhorian Blathel, Horác Lipový a Yasper, kterého začínal trápit hexnšús. Zařídili se co možná nejpohodlněji, což v tomhle případě znamenalo izolaci před vlhkem a zimou, odspodu, svrchu a pokud možno i vnitřně. Pochopitelně zřídili též lože pro Koblence, který měl zůstat s nimi. Mulu pak uvázali opodál a krmili ji navlhlym senem z okolních sušáren. Tři dobrodruzi a Koblenc se dovnitř vešli jen tak tak, chtěli-li mít vleže trochu pohodlí.

“A jestli proti tomuhle regvírování někdo z místních jen cekne, tak uvidí, co je to Nurnská družina”, poznamenal výhrůžně Klabzej. Skutečně bylo až

s podivem, jak slušně a bez násilí na obyvatelstvu se zatím Nurnští v kardamských kopcích chovali. Ale všechny už svrběly ruce k boji a Myšilovova poznámka toho byla důkazem.

Ostatní, to jest Heft, kterému Menhorian svěřil zastupování ve věcech vedení, pak Klabzej, Gerllod, Ran, Gon, Šáchor a Zoltar, se rozhodli opustit relativní pohodlí cesty, vlnící se horským údolím, a jali se škrábat do kopců, které se jim tyčily vysoko nad hlavami. Další dva dny se tak drápali suťovisky, balancovali po kamzičích chodničkách a klouzali po kamenitých plotnách na úbočích hor. Byli přitom smáčeni prudkými dešti a následně vysušováni větrem, který byl na poměry doznívajícího léta nezvykle studený. Už první noc, kdy spali mimo cestu, to odnesl Gon. Ráno jej našli třesoucího se v horečce, s nudlí u nosu a s ošklivým kašlem. Klabzej Myšilov jej z nejhoršího přeléčil kouzlem, ale o mnoho víc, než jej následně zabalit do co nejteplejšího oblečení, se pro hobita udělat nedalo. Museli jít vpřed, cestou, kterou si vytýčili.

Nutno říct, že směr a cestu odhadli dobře. Navíc rady, které jim dal k nalezení Hradiska Šumichrast, se ukázaly jako cenné. Proto třetího světa v podvečer stanuli na skalisku, odkud Gerllod shlédl dolů a zaradoval se.

“Hele, trefili jsme to, je to přímo pod náma”. A skutečně. Stačilo slézt ze zhruba čtyřicetimetrové skály a pod ní už se jasně rýsovaly ruiny. Z hradu opravdu mnoho nezbylo. V kamenitém terénu bylo sotva patrné ohraničení hradbami, které vzaly dávno za své. Jen brána stále stála a její kamenný oblouk dával tušit, že tady kdysi bylo pevné sídlo. Většina budov byla znát pouze v náznacích půdorysu, případně podle hromad kamenů. Jen z věže zbyl alespoň sporý základ, nepřevyšující výškou dospělého krola. Nurnští chvíli postáli a dívali se dolů. Máloco dávalo tušit, že na tomhle místě vybojují Nurnští jeden z legendárních bojů. Takový, o jakých se ještě dlouhá léta vypráví u večerních ohňů. Proto byli zatím klidní a těšili se hlavně na táboření a večeři.

“No, zdá se, že Šumichrast to vystihnul přesně”, plivnul dolů Gerllod. “Nic tu není. Ale stejně je zanedlouho tma, tak slezeme opatrně dolů a uděláme krátkou prohlídku. A pak už bude čas na jídlo a přípravu na noc. Jiný nocležiště už dneska neseženem”.

“Dag bojd’be”, pokynul ostatním nemocný Gon. Než se jim podařilo skalisko obejít a stanout mezi rozvalinami, slunce se už opravdu nořilo za obzor. Jdouce branou, uviděli Nurnští ještě něco. V travnatém, kameny posetém nádvoří se černal skoro zavalený vstup do sklepení, jehož oblouk se klenul pod jedním ze zbořeníšť, které bývalo kdysi domem.

“Kdysi ten průchod býval mnohem vyšší”, nahlížel Klabzej znalecky do temnoty v půlobluku. “To deště tam dolů naplavily kamení a bláto”. Štěrbínou u stropu průchodu by dnes prošlo vzpřímeně leda tak hobitě. Zato Heft se tam musel sklonit, Gerllod prolézt v dřepu a Ran by tudy musel proplazit s námahou po čtyřech. “Bejvalý konírny, řekl bych”, dodal Klabzej, který si v tu chvíli neuvědomil, že do téhle nepřístupné výšiny by se kůň jen stěží vyšplhal. “Měli bysme to projít, aby bylo jasné, že noc bude klidná”.

“Idem!”, zavelel burácivě Heft a všichni se začali soukat dovnitř. Venku nechali jen bagáž a kouzelníka Seleka Šáchora, kterému se do zatuchlého sklepa nechtělo. Klabzej zapálil ještě venku kradeným křesadlem lucernu. V jejím světle se zjevila rychle se rozšiřující sklepní prostora, kde jim pod nohama rachotila napadaná suť. Zatuchle to tam smrdělo.

Co nastalo potom, dávali později dobrodruzi dohromady z útržků vzpomínek, které jim zůstaly v hlavě z překotného sledu událostí. Jak už to tak v opravdu těžkých bojích bývá, situace byla natolik nepřehledná, že je těžko říci, co předcházelo čemu, kdo na koho zaútočil dříve, kdo kdy komu kryl záda nebo kdo upozornil první na nové útočníky. Každý vidí boj jen ze svého úhlu pohledu, který může být značně jiný od pocitů ostatních spolubojovníků, a má-li dobrodruh pocit, že právě on nyní bojuje ten nehrdinnější boj a brání ostatní družiníky před největším nebezpečím, jen pár sáhů od něj může jiný dobrodruh právě pokládat život za to, aby tomu prvnímu kryl záda. Jisto je, že v takový moment každý dělá, co je v jeho silách. Tak jako Ran, který, jsa na boku rozpárán jako ryba na tržišti, snažil se průlezem ze sklepení vysoukat ven, aby, v případě nejhorším alespoň zemřel na čerstvém vzduchu a ne v doupěti haterií. Ano, haterií. Když ta první šupinami a slizem pokrytá bestie líně napadla čelo voje, byli všichni přesvědčení, že se jedná o snadnou záležitost. Protože vpředu šel Gerllod a haterie nebyla příliš veliká a zuřivá. Jenže jak čas plynul, s hrůznou pravidelností se z postranních chodeb začaly pomalu řinout další, větší a mnohem nebezpečnější exempláře tohoto neblahého druhu. Heft se pokoušel procpat na čelo družiny s pomocí, ale nakonec, byv těžce zraněn jediným mocným útokem žabookého stvoření, raději zůstal krýt zadní voj. Bylo jej tam zapotřebí ne méně než na čele. Boj s nepřítelem se nepostřehtelně, ale naprosto jasně změnil pro každého v boj o vlastní život. S výjimkou Šáchora, který zůstal hlídat venku, a Rana, který, velmi těžce zraněn, opustil bojiště v poslední chvíli, si všichni prožili hrůznou chvíli, kdy nebylo jisté, zda se nestanou potravou, která přišla hateriím až do pelechu. Pak ale nejsilnější z plazů klesl a s každou další ranou byli zejména Heft a Gerllod blíž a blíž k vítězství. Nakonec se všichni, udýchaní až hanba, zastavili v bodání a sekání, opřeli se o stěny sklepení nebo posedali na zem a hlasitě si ulevovali, nebo jen tak oddychovali.

“Teda”, načal to Gerllod. “Už jsem myslel, že na ně nemáme”.

“Dřízgnulo ňa tako, že až hrču na lebeni mám”, upadl Heft Taras následkem zranění do dialektu, který se normálně blíž než na sto padesát sáhů k povrchu země nedostane.

“A můžeš to nějak zpeněžit?”. Zemikosa chytnul jen poslední slovo.

“Ehm, Zoltare, myslím že chtěl říct, že má na hlavě bouli. Hefte, Hefte Tarasi! Haló, vzpamatuj se, jsi mezi svejma... teda vlastně mezi náma!”.

Heft zatřepal hlavou, aby sjednotil myšlenky do jednoho proudu. “Hale huž sem dobrej, děcka... Huž jo. Ale mignulo mě to, tó jo”.

Zoltar se rozzářil v úsměvu, který dovedl jen on.

“Hen, bylo nám trocha ouvej, to jó”, glosoval Heft. “Hale dobrá práce, chlapi”, pochválil, coby vůdce odřadu, svoje spoludružiníky.

Gerllod se začal léčit, někdo jiný vybalil svačinu a začala kolovat čutora s vodou. Uvolněná nálada panovala celou půlhodinu, než si Gerllod zalátal rány z nejhoršího. Mezitím už světlo, které nepatrně procházelo polozasypaným obloukem vchodu, notně pohaslo a svítila jen Klabzejova lucerna. Někteří druzi už začali být ze zatuchlého sklepa nervózní.

“Zoltare, jdem nahoru? Chlapi, necháváme vám tu lucernu, jdem se podívat ven, tady uvnitř spát stejně nebudem”.

...Zoltar se rozzářil v úsměvu, který dovedl jen on...

Zoltar vzal Klabzeje kolem ramen a jal se mu už poněkolikáté vyprávět zážitky z posledního boje a jeho teorii o tom, kolik se dá z haterie vytěžit uncí magie pro alchymistické účely. Hodlal se na to podívat hned ráno, aby mu mršiny nezasmrádly. Klabzej jej poslouchal na půl ucha a soukal se úzkým průlezem ven. Jakmile se protáhl pod obloukem a vzpřimil se, dostal ránu do zátylku rohovitým pařátem, až se mu zatmělo v lebce. Úder byl natolik prudký, že klopýtnul dopředu a jen shodě náhod a vlastní trénovanosti vděčil za to, že se neocitl na zemi. To bylo jeho štěstí, neboť haterie, která mu ránu zasadila, z cihlového oblouku seskočila a zaútočila znovu, neméně silou. Myšilov, ze kterého se řinula krev, se sice stačil otočit, ale ránu už vykřít nestihl. Zoltar, který se dral ven hned za hraničářem, se zarazil a začal horečnatě rychtovat luk. Řval přitom jako pominutý o pomoc pro Klabzeje. Ten seznal, že další rána by už jej asi zabila, a za pomoci pořádného kusu štěstí a kouzelného amuletu se přesunul z dohledu zuřící haterie. Ta se mezitím

obrátila k průlezu do podzemí, odkud na ní létaly Zoltarovy šípy. Nezdálo se, že by jí nějak zvlášť ubližovaly. Když viděl Gerllod, jak se haterie sápe dovnitř a na pařátech a zubaté mordě má Klabzejovu krev, zlekl se a couvnul. Toho využil Heft, který ve své zuřivosti nehleděl naprosto na nic a přímo v úzkém průlezu se s haterií pustil do křížku. Hlavně díky tomu, že naprosto nedbal na svoje hluboká zranění, umořil bestii během chvíle. Boj to byl zuřivý z obou stran. Ale Heft byl přeci jen silnější, odhodlanější a především opravdu zuřivější. Nakonec vylezli ven všichni. Zdálo se, že tohle byla poslední z haterií v tomhle hnízdišti. Už byla skoro úplná tma a byl nejvyšší čas zbudovat tábor a nocležiště. Vzhledem k tomu, že se zdálo, že v noci pršet nebude, dali Nurnští přednost spánku na čerstvém vzduchu před zatuchlým doupětem slizkých potvor. Obešli ještě Hradisko, především proto, aby našli Rana a Šáchora, kteří nebyli k nalezení. Klabzej, který se k ostatním připojil hned, jak poslední haterie klesla, našel u paty zbytků věže několik vykutaných jam.

“Někdo tu kopal”, ukázal ostatním poté, co se na jeho volání seběhli. “Celkem nedávno”.

“Tak asi ty haterie, ne?”, děl pokašlávající Gon. “Nebo jiný zvířata”.

“To víš”, opáčil Gerllod. “A tu pařátama vykutanou hlínu a kamení skládaly takhle pěkně na hromádku vedle. Tohle kopali lidi, respektive rozumný bytosti. A měli krumpáče a lopaty”.

“Grompáče a lopaty ukradený z Oslího dolu”, zabručel Heft.

“Co tu asi hledali?”, přemýšlel dál Myšilov.

Opodál našli ještě nějaké ostatky lidí a zvířat. Šlo o lebky a kosti, z větší části rozdrčené, polámané a obalené hateriím slizem. Zjevně nepocházely z nějakého starého hrobu, ale ani Klabzej Myšilov nebyl s to určit, jestli jsou staré tři týdny nebo tři měsíce. Vypadalo to, že šlo o nestrávené zbytky úlovků haterií.

Horší bylo, že po Ranovi ani Šáchorovi nebylo venku ni vidu, ni slechu. Ani po úplném setmění se na volání Nurnských nikdo neozýval. Šáchorův pes, vlastně ještě štěně, který s nimi bez úhony přežil řez ve sklepení, se vytratil do noci. Nurnští, znepokojení zmizením dvou spolubojovníků, se uložili ke spánku. V tmavé noci nemělo cenu v horách cokoli hledat. Samozřejmě byly hlídky, které hlídaly bez ohně a zachovávaly nejvyšší bdělost.

Ani ráno se na opakované volání oba pohřešovaní neozvali. Nurnští se tedy sbalili a šli směrem, kterým zmizel v noci Šáchorův flekatý pes. Šáchora, alespoň to, co z něj zbylo, našli hned po necelých dvou stech sázích. Pes seděl u něj. Dobrá třetina Šáchorova těla chyběla a zbytek skýtal žalostný pohled roztrhaného masa, které ještě včera bylo družinovým kouzelníkem. Pomíjivost dobrodružného života tu na Nurnské křičela růžovými tkáněmi šlach a svalů a bělostí trčících kostí, zakončených roztrženými klouby. Vše zabaleno do cárů nepromokavé kazajky, kterou si ještě včera Šáchor pochvaloval, a naservírováno na krvi zčernalé kamenité zemi.

Otřesení pokračovali dále. Zoltar se pokusil ještě polaskat psa, který na něj ale vrčel a cenil zuby. V rozrušení ze smrti pána, který se jej ujal, k sobě nikoho nechtěl nechat ani přiblížit. Rana našli o poznání později. Procházeli kamenitou strání, aby v mělkém korytu, vymletém přívalovými lijáky, našli hřmotnou postavu schoulenou do klubíčka a tiše skučící. Rána na Ranově boku mokvala a kroll se

zdál být po noci strávené o samotě v pustině téměř ve stavu šílenství. Ale byl naživu a to bylo hlavní. Vzali jej zpátky do ležení na Hradisku, trochu ošetřili, usušili, nakrmili a pak rázně vyzpovídali. Asi na něj byli trochu hrubší, než museli, ale přece jen jednali s krollem, navíc s takovým, co v podstatě dezertoval. Vypověděl jim, jak po úprku z podzemí uviděl Šáchora, utíkajícího před haterií. Utíkal tedy také. Běželi chvíli společně, ale haterie byla rychlejší. Tak se rozdělili. No a Ran přežil. Řekl jim to po krollsku, svými jednoduchými, ale výstižnými slovy. Ostatně, následky svého otálení po boji ve sklepení viděli Gerllod, Heft a ostatní tam v kamení pod Šachorovým ošacením. Ranovi nebylo naprosto co vyčítat. Gon mezitím řešil praktickou stránku věci a ruče šacoval Šachorův batoh. Gerllod se na něj díval s odporem, ale tak to prostě vždycky chodilo, co Nurnská družina Nurnskou družinou byla.

“Co se psem?”, zeptal se dál Gon. “Nechce se od mrtvolky hnout”.

“Tož počkej, zkusím to”, nabídl se Heft a jal se psa lákat na kus železné zásoby. Pochopitelně si vysloužil pouze roztržený rukáv.

Gerllod se kasal, že na to půjde líp. Chtěl psa zpracovat pěkně po vojáčku a tvrdil, že pes nejlépe zkrotne poté, co je člověkem sám pokousán. Jen zázrakem to pro Gerlloda neskončilo kousanci v obličejí a pes byl tou dobou už rozezlen na nejvyšší míru.

Klabzej tyhle snahy sledoval s útrpným pohledem a zhnusene dodal: “Je nevychovatelnej. Nezvládnutelný. A neochočitelnej. A navíc to není ani pořádný pes. A má blechy”. A odplivl si. Pes si ho přitom zamyšleně prohlížel.

Znovu prolezli pelech haterií ve sklepení a našli v něm i něco nestrávené potravy - konkrétně další úlomky kostí, z nichž některé byly zřejmě lidské.

Gon, který se v polorozleptaném hnusu rýpal, seznámil ostatní s výsledky svého bádání. “Tohle jsou jasně kosti humanoidní. Ale označil bych je minimálně za zvláštní. Tohle je třeba skoro celá kost pažní. Ale je krátká. Skoro jako by to bylo nějaký hobití dítě”.

Gerllod byl v ráži: “Obětovali tu kudůčí děti?”.

“Ne”, děl Gon a podal kost Myšilovovi, který ji štítivě převzal.

“No jo”, řekl hraničář. “Už to vidím. Tady je to zkroucený celý v kloubním zakončení. Tohle je kost, jako kdybys zavřel hobita na pár let do dolu a on z toho měl křivici”.

“Vyváželi sem kripky, já tomu rozumím”, rozumoval Gerllod.

“A proč by to dělali, he?”, děl Ran.

“Nějaký zbytky po Pánovi stínu a jeho pokusech”, nadhodil Heft.

“Kosti nejsou moc starý”, prohlásil Klabzej a bral do rukou další sporé fragmenty kostí. “Tohle je spíš taky úlovek haterie. Na lomu je měkký morek, kosti vůbec nejsou vyschlý”.

“Nevidím tu žádný lebky, škoda”, podotkl Gon. “Ty by nám řekly víc”.

“Hlavy asi ležej hateriím v žaludku”, zabručel dle svého zvyku trpaslík.

“Tak já nevylučuju, že to můžou bejt i lidský děti. Kostí k určení je tu málo, navíc jsou to jen zbytky, který prošly trávicím traktem haterie a jen náhodou je to nerozleptalo”. Klabzej hodil kosti zpátky do hateriích výkalů.

Nurnští ale také zjistili, že v samotném doupěti haterií, to jest ve sklepech, bylo také před časem kopáno. Tady se našly dokonce stopy po nástrojích a kupky hlíny a odvalené kameny svědčily o tom, že se tu někdo snažil něco objevit. Nurnským sice připadalo, že výkopnická činnost byla sice poněkud nahodilá a málo systematická, ale přeci jen šlo o činnost rozumných tvorů. Toto bylo zaznamenáno jako pozoruhodné. Měl by o tom být zpraven Menhorian Blathel. Tím se debata přesunula k tomu, jak družinu opět scelit.

Gerllod v poledne odešel sám dolů do údolí pro zbytek družiny. Doufal, že jej nějak dokáže dostat na hřeben. Obavy měl zejména z Koblence. Ostatní zůstali pod vedením Hefta. Tomu se v hlavě vylihnl plán, se kterým před odchodem seznámil i Gerlloda. Měl v dobré paměti kopání sondážního výkopu nad Liscannorem a tady se mohly zkušenosti z prospektorské činnosti hodit. Chtěl pokračovat v díle, které někdo neznámý v podzemí hradiště načas. To jest kopání děr. Třeba něco najdou. Země občas skrývá různá tajemství. Heft si kritickým zrakem prohlédnul mužstvo. Ran, Klabzej, Gon a Zoltar. To tedy nebyla parta Karbon. Jen těžko si mohl vybrat horší grupu kopáčů. Zoltarova nechuť k práci už v těch dnech začínala být legendární. Klabzej Myšilov se jako správný druid štítil hrabat v hlíně a ostatně dělat jakoukoli manuální práci. Hobit Gon se svými tenkýma ručičkami a chatrným zdravím byl předem omluven. A Ran byl tak neohrabaný, že bylo těžko po něm chtít, aby kutal a nezranil se. Ostatně, i kdyby to po něm někdo chtěl, těžko by se u kolohnáta setkal s pochopením. Heft se ale tady dostal do opravdové ráže a bez jakýchkoli použitelných nástrojů nakázal chlapům kutat v místech, kde mu to připadalo alespoň trochu nadějně. A tak všichni sakrovali a prskali a mezitím trochu i kutali. Kutal hlavně sám Heft Taras. Rukama to šlo těžko a zničit si zbraň se mu nechtělo. Tak se daleko nedostal. Selek Šáchor, jehož ostatky už trochu zasmrádaly, byl nakonec toho dne pochován na Hradisku. Nevyužili k tomu jednu z předpřipravených jam, ale Heft trval na tom, že bude navršena mohyla. Nebyla moc vysoká. Plynuly dny, kdy se čekalo na Gerlloda.

Menhorian Blathel, Yasper a Horác Lipový si mezitím značně odpočali. Ve svém zapoceneném sušáku se sice nudili, ale při představě lezení po horách byli rádi, že jsou, kde jsou. Gerllod, poté, co jednu noc přespal sám v horách, dorazil do údolí a pokusil se přesvědčit Blathela a ostatní, aby se vyzbrojili v nejbližší vsi lopatami a šli také nahoru kutat. Menhorian se tvářil značně skepticky a Koblenc byl záležitostí překvapen.

“Kdo tam mohl co hledat?”, přemítal nahlas. “To místo je už opuštěné více než celé století. “Naprostě nic tam nemůže být, je to plýtvání silami na tak nepřístupném místě”. Mohl si v údivu hlavu ukrotit. “Jedině někdo, komu naprostě nezáleží na tom, jak dlouho a s jakou silou se bude hmoždit a jestli vůbec něco najde, mohl mít takhle bláznivou myšlenku. A jestli ho tam něco sežralo, tak dobře mu tak”.

“Nenašli jsme tam žádný nástroj. Ať už tam kopala jakákoliv parta, někdo z nich to přežil a odnesl s sebou nářadí a strhnul tábor. Krumpáče haterie nejedí”. Gerllod stál se založenýma rukama.

“Ty výkopy byly jak staré?”, ptal se Gerlloda Blathel.

“Bodláky už na hlušině nějaký rostly, ale ne moc. Hádám tak v řádu týdnů, určitě ne déle než dva měsíce. Dobře, tak nejdýl půl roku. Haldy hlíny a kamení venku ještě nebyly rozpadlé působením dešťů”.

“Hmmm”, analyzoval zamyšleně situaci vůdce. “To spíš asi opravdu ty týdny. Někdo tam něco hledal. Něco, o čem se dočetl v knihách a rukopisech, nalezených v knihovně, kterou vykradl na Kalmyncrově vartovišti”.

“To je ale spekulace”, namítl Gerllod.

“Možná”, připustil Menhorian. “Ale každopádně je hodně pravděpodobné, že krádež knih, přepad Oslího dolu, vyrabování vartoviště, oživení Patronů a tyhle výkopy má na svědomí ta samá parta”.

“S tím se dá souhlasit”.

“Umí být hodně nenápadní, protože o nich Vrchovci nevědí. Kopali na Hradisku, přitom je napadly haterie. Kopáči chvíli odolávali, ale když ztráty převýšily zisk, sbalili se a odešli. Haterie si tam z ulovených kopáčů udělaly hostinu a následně se usadily na příhodném místě”, uzavřel Blathel.

Pro lopaty byl k nejbližším domům vyslán Yasper. Ten se ale zatoulal a vrátil se bez lopat až po setmění. Od Gerlloda dostal řízný vojenský sprdunk, od Menhoriana vůdcovské vyčínění. V sušáku bylo té noci o jednoho chrápajícího navíc.

Další den bylo po delší době poměrně hezky. Heft pro dnešek zanechal kopání a jal se pečlivě prohledávat každý coul Hradiska. V jednom z vodou naplněných výkopů našel zbytky dalšího tvora. Jednalo se o žebra, temeno lebky a pár hnátů. Vypadalo to jako pozůstatky nějaké hodně drobné ženy, ale nejzajímavější na nálezů byly zbytky kožené vesty, které měly na vnitřní kapsičce všitou značku výrobce. Mazlavá a páchnoucí kůže byla vyrobena firmou Tré Busiek, Lurgaps, Terchov. Heft a ostatní to dlouze začali probírat.

Za další dva či tři dny dorazil Gerllod s ostatními. Někakým zázrakem se jim podařilo na Hradisko vyvést i mulu s kudůkem Koblencem. Ten sice stále kašlal, ale krev už neprskal. Zato Horác Lipový vypadal, že by se mu hodil týden v nějaké pohodlné posteli. Menhorian prohlédl Hradisko a zvláštní pozornost věnoval nalezeným pozůstatkům. Pak vyrazili na vartoviště, které, jak doufali, nebylo daleko.

Gerllod s sebou také přivedl dalšího kudůka, kterého cestou nahoru našli, jak se skrývá v poli balvanů uprostřed stráně. Šlo o uprchlíka z města Kardamu jménem Tos Bedlam. Gerllod s Blathelem byli v dobrém rozmaru a bylo jim utečence líto, a tak mu nabídli, aby se k nim přidal. Tos souhlasil. Byl během svého útěku svědkem několika divokých útoků na skupinu, již byl členem, a neměl chuť pokoušet se přejít hory do Domoviny samotný. Po nezbytné vstupní zdravotní prohlídce, kterou provedl kritickým zrakem Klabzej Myšilov, byl zařazen provizorně do řad družiny. Myšilov neshledal známky nákazy a podle jeho názoru by Tos mohl být spíš přínosem než přítěží. Vydali se tedy hledat vartoviště a pes, který byl po pohřbení Šáchora bez pána, šel bezcílně s nimi.

Vartoviště našli k večeru. Už se šelo a Nurnští měli před sebou, jen kousíček pod hřebenem kopce, zdí ohraničenou skupinu domů, uprostřed které se vyjímá dlouhý a úzký dům se zvonici. Zřejmě jakýsi svatostánek víry v Patrony. Domy se šindelovými střechami byly z většiny stavěné ze dřeva, ale bylo jasné, že jde o stavby věkovité, neboť dřevo bylo léty úplně zčernalé a podle všeho značně rozeschlé. Jen nepříliš vysoká hradba, která obepínala vartoviště, byla zčásti z kůlů a zčásti z nepříliš dobře vyskládaných kamenů. Místo mělo nádherný výhled do lůna hor a svým klidem a velebností vzbuzovalo chuť k rozjímání. Gerllod zabušil po vojácku na vrata v palisádě.

“Co si žádáte?”, zeptal se mnich poté, co se po delší chvíli u brány objevil, a poté, co byla odstraněna jazyková bariéra a dohodli se na užívání obecné řeči.

“Rádi bychom vaše vartoviště navštívili a promluvili s nějakým vaším předákem”, uvedl se Menhorian.

“Ha, pro začátek nám řekněte, jak se to tady menuje”, bafl na mnicha Heft, který si chtěl udělat poznámku do mapy.

“Vartoviště sluje jménem Terlin a je pod ochranou Patronů”, odušil mnich, který stále ještě neotevíral bránu.

“Víme, je zde pochován Pán stínu. Chováme jej ve veliké vážnosti. Potřebovali bychom dovnitř”, opakoval prosbu Menhorian.

“Už je pozdě”. Mnich mluvil bezvýrazným hlasem. “Nechceme vám odepírat pohostinnost, ale dnes už není možné rozhodnout, jestli vás je možno vpustit na svatá místa. Doba je teď nebezpečná a o vstupu cizinců musí být nejprve svolána náležitá porada. Přijďte zítra. Je mi líto”. Bylo slyšet, že odchází od vrat.

Gerllod Moskyt sice navrhoval chatrná vrata vylomit a vojenskou botou prostě vstoupit na posvátnou půdu, ale Menhorian prohlásil, že ještě jedna noc pod širákem je nezabije, zvláště když je bezmračné nebe. Tak se usadili sice ve značné vzdálenosti, přesto však ještě na dohled od brány vartoviště jménem Terlin. Vzhledem k absenci jakéhokoli použitelného paliva spali a hlídali bez ohně. K večeru byli dva ubozí svišti, které šípem ulovil Zoltar Zemikosa. Menhorian Blathel prohlásil, že se takovému pokrmu říká kažgajský biftek. Bylo těžko říci, kde se tomu tak říká. Asi v Cairn. Hlavní ale bylo, že se na obhlídku vartoviště vydal zloděj Gon. Ten přinesl informace především o dřevěném domě, v kterém jsou uloženy relikvie, upomínající na Patrony, a kde se zjevně konají shromáždění následovníků Patronů.

“Ta stavba je příšerně stará. Dřevo je pomalu hotový se rozpadnout. Když jsem tam šel, a to jsem byl neviditelný”, připomenul, “celý to ukrutně skřípalo. Není to ani pospojovaný hřebíkama, všechno je to na kolíkách a čepech. Ale určitě je tahle stará ratejna naroubovaná ještě na něčem starším, jsou tam kamenné základy a schody někam dolů. To vypadá, že tam bylo snad ještě dřív”.

“No dobrá, tak teď spát”, rozhodl vůdce. “Snad nás tam zítra pustí všechny. Kdyžtak necháme venku Koblence a Tose, kdyby jim vadili kudůci. Ale snad budou mniši tolerantnější než venkovani”.

Okolo třetí předal Klabzej hlídku Gerllodovi a šel spát. Šáchorův pes jej čekal zabalen do jeho deky a vypadal, že mu hlídá batoh. Myšilov na něj zavrčel.

Gerllod se posadil do hnízda z dek a houní, které bylo pro hlídku připraveno, a zazíval. Jeho hlídka bude trvat až do rozbřesku. Přemítal o posledních dnech, o tom, jak se nevinná cesta na oslavu narozenin jednoho hobita změnila v trmácení po výspách Gwendarronu. Také přemýšlel o svých hádkách s Heftem Tarasem v posledních dnech. Průběh byl vždy stejný. Gerllod pokaždé trpaslíka popíchnul nějakou dobře namířenou poznámkou a pak už jej stačilo jen umně udržovat ve stavu uraženého rozčilení. Nebylo to těžké. Většinou se mu dařilo otočit to tak, že za toho špatného byl Heft. Jen při poslední rozepři už mu Taras řekl, že jestli jej bude Gerllod ještě dál provokovat, půjde do něj zbraní. Gerlloda tahle hra nesmírně bavila, ale tohle už začínalo přerůstat. Asi na nějaký čas svůj ostrý jazyk zmírní...

Těsně před koncem Gerllodovy hlídky se náhle zhoupl tlak vzduchu a vypukla pravá horská bouřka. Blesk stíhal blesk a dunění hromu znělo takřka neustále. V lijáku, který se hned vzápětí spustil, dobrodruzi chvatně sbalili tábor a pelášili směrem k vartovišti. Brána byla takhle po ránu otevřená a Nurnští se vecpali k překvapeným mnichům do domu, respektive do přiléhající věže. Začali s omluvným úsměvem vylívat vodu z bot a ždímat ošacení. Jen mulu nechali venku. Obyvatelé vartoviště to celé vzali v klidu, dokonce Nurnským přinesli hlt pálenky na zahřátí. Nicméně přítomen nebyl žádný mnich, který by uměl obecnou řeč, a tak hovor poněkud váznul. Až přišel onen mnich, který s nimi mluvil včera u brány. S ním přišel muž s tradičními, přesto však i na Vrchovce výjimečně hustými černými vousy. Jmenoval se Alas a byl to zdejší předák. Snad by se dalo říct opat. Tlumočící muž se jmenoval Tanzi.

“Pěkně leje”, načal Tanzi hovor.

“Helejte, potřebovali bysme”, bez okolků spustil Zemikosa, “pomocť s naší prací, kterou jsme dostali od starosty. Jako zjistit, kdo vydrancoval vartoviště s Bergem a Trúvisem”.

“Co se s nima stalo, jistě víte”, podotkl Blathel.

Černobradý mnich pokýval hlavou, ale pak mávl rukou a dodal něco, co Tanzi přeložil: “Starostové přicházejí a odcházejí. Patroni zůstávají”. Nurnští pokývali hlavami a pomysleli si, že někteří Patroni nezůstávají. Pak se přeptali na Patrony místní, pro pořádek.

“Tady je pohřben Pán stínu. Patron kající se a napravující”. Mnich si mnul vousy a vážně hleděl na Nurnské, jako by čekal, že se sami začnou napravovat.

“A co Kalmyncr?”, bařl na něj Zoltar.

“Ten má k našemu vartovišti také zásadní vztah. Byl blízkým soupeřem Pána stínu a jeho průvodcem na cestě nápravy. Dokázal předpovídat budoucnost, určoval data, vhodná pro stavbu domů, lodí i pro zahajování cest. Těšil se velké úctě, ale když v relativně mladém věku roku 940 zemřel, nebyl pochován spolu s Pánem stínu, ale jinde, v severním hřebeni”.

Nurnští si tím potvrdili, co už věděli, a poprosili o zapůjčení krumpáčů a lopat pro případné kopání na Hradisku. Mniši jim řekli, že jakékoli kopání na tom místě nemá smysl. Také jim potvrdili, že mezi Bergem, Trúvisem a Pánem stínu neexistuje žádná přímá spojitost, žili v jiné době. Mniši ale vyslovili podezření, že ten, kdo vykradl knihovnu, zřejmě šel po vědě Pána stínu. Které asi i našel, o čemž svědčí to, že “mrtví chodí”, jak se pregnantně vyjádřil Alas.

Nurnští popili s místními pálenku a vyslechli si kázání o blahodárném účinku požehnání Patronů, zejména Pána stínu. Na popud opata Alase se většina z nich šla podívat i do modlitebny. Chodili tam jednotlivě. Ke spojení s božstvy nedošlo, ale zážitek to byl přesto neobyčejný. Někteří z dobrodruhů si na svatém místě přímo nahlas řekli o požehnání, jiní, jako například Yasper, spíše zkusili odemknout dveře do vedlejší místnosti a vyháčkovat prosklené skříňky s posvátnými relikviemi. Klabzej Myšilov stihnul obojí, ale toho spíš než drobné krádeže zajímalo, jestli někam nepasuje ohromný Bergův zlatý klíč, který si vypůjčil od Gerlloda. Nakonec se do prostoru, kde Nurnští tušili Patronovu hrobku, teleportoval v nestřežené chvíli Menhorian Blathel, vybavený světlem. Nalezl tam tradiční zazděný hrob s nápisem, který zjevně odkazoval na Patrona. I když všichni Nurnští měli z nějakého důvodu pocit, že by si odtud měli něco odnést, tedy zcizit, nevěděli, co by se jim tak nejvíc mohlo hodit štípnout. Všechno zase brát nechťeli, stále měli vůči místním zábrany a připadali si pořád jako ti "hodní". Mniši je nakonec nechali v modlitebně samotné najednou všechny, aby měli dost času k rozjímání. Alas s Tanzim i ostatními si šli po své práci a Nurnští využili nenadálé příležitosti k prošmejdění celého svatostánku. Značnou část pozornosti věnovali okukování prosklených skříněk s milodary. Nemohli se shodnout, jestli všechny ty plastiky rukou, nohou, uší a nosů jsou ze zlata, nebo jen pozlacené. Po ukrutně skřípajícím a rozpadajícím se schodišti také Yasper vylezl do podkroví. Tam byla vrstva prachu, svědčící o tom, že tam už snad celá desetiletí nikdo nebyl. Kromě chomáčů prachu a červotoče tam zloděj našel skříň, jejíž zámek pro něj nebyl žádnou velkou překážkou. Uvnitř našel kladivo a železný špičák, které sbalil, a zároveň také asi sáh dlouhou mosaznou rouru se vsazenými sklíčky. Po kratším váhání se nerozpakoval tento okulus také zcizit. K tomu dostal vzápětí po návratu požehnání nejen od Klabzeje Myšilova, ale i od Menhoriana Blathela a zejména od Gerlloda Moskyta, který nápadníkovi svoji sestry okulus zabavil, zamotal do houně a nenápadně zastrčil do kalhot.

"Kalmyncr byl hvězdopravec, ne?", houkl na Blathela.

"Ano, už mne to také napadlo. Tohle by mohla být samozřejmě nějaká replika, ale teoreticky by to mohl být přímo Kalmyncrův okulus, se kterým se před skoro dvěma staletími koukal na hvězdy". Nikdo nevznesl poznámku, že se tedy vlastně jedná o svatokrádež, jen praktik Koblenc poznamenal, že se takové dlouhé sklo může v horách setsakramentsky hodit.

"Akorát to bude zapotřebí nějak rozebrat a vyčistit", poznamenal Gon, sledující Gerllodovo snažení být s lupem nenápadný.

Yasper, jak byl tak v ráži, začal přeci jen páčit skříňky s milodary, ale Gerllod jej okřikl při představě, že by se náhle vrátili pohostinní mniši. Na vyloupenou skříň na půdě se snad ještě nějakou dobu nepřijde...

"Hen což, řeknem si o ty grompáče a lopaty, ať sa možme vrátit' na Hradisko a kopat'", dožadoval se Heft pokračování jeho oblíbené činnosti.

"Kopání škrtáme", řekl Blathel. "Posuneme se dál, zkusíme to na sever, zpátky do údolí. Je pět, tak ať dneska ještě kus ujdeme".

Když si pro ně stále nikdo nešel, tak vyšli ven z dřevěnice. Alase našli, jak maluje jakýsi svatý obrázek na dřevěnou desku. Přetlumočili si vzájemně

sympatie a následně Nurnští kvapně opustili vartoviště Terlin, dřív, než si někdo všimne stop, které v prachu na schodech na půdu nechal Yasper.

Pes, který byl teď jedinou připomínkou Seleka Šáchora, se stále držel s nimi. Motal se povětšinou okolo nohou Klabzeje Myšilova, který se jej příležitostně snažil zahnat kletbami a hrozením pěstí. Leč už se jej nezbavil. Druid psa začal po nějaké době ignorovat, což psovi nijak nevadilo a během přestávek na jídlo na Klabzeje oddaně hleděl.

“Hele, Myšilove”, volal na druida svačící Gon. “Nechceš mu dát aspoň občas najíst?”.

“Ať si najde sám něco”, zavrčel nervózně Myšilov.

“Fakt bys ho neměl nechávat hladý. Je to taky součást přírody”, uštěpačně do něj ryl Gerllod.

Pán z Lesa

Nadiktoval Ran

Svou hůl si nesa
kráčí od lesa
má v sobě běsa
na laně pesa

Babka již lysá
ani nehlesá
do křoví klesá
silně se třesá

To postrach lesa
v sandálech z losa
když chytí běsa
bodá jak vosa

8. kapitola - Kamení a Heft

Tak sešli v relativně příznivém počasí níže, strávili klidnou noc na úbočí a další den se octli v údolí u staré známé bystřiny, lemované cestou tu z jedné, tu z druhé strany. Vydali se po proudu, což znamenalo, že, byť se cesta v horách kroutila, převažoval západní směr. Postupovali společně, neprováděli žádný průzkum. Přeci jen už tudy šli a hory jim začínaly připadat důvěrně známé. Někdy odpoledne, brzy po krátké přestávce v pochodu vyplněné rychlou svačinou a tradičním ošetřením těžce zkoušených nohou, došlo k přepadu.

‘Puf’, ozvalo se tlumené buchnutí, doprovázené ostřejším třesnutím. Zvedl se oblak prachu a dýmu a k překvapení Nurnských se nad nimi, necelých dvě stě sáhů, odlomil kus skály a v lavině velkých balvanů, menších ostrých úlomků skal a prachu, který jako mračno halil vše s výjimkou čela náhlého sesuvu, se řítíl úzkým korytem vyschlé bystřiny k nim dolů do údolí. Řeka, která byla po levé

straně a hučela tu prudkým proudem mezi kameny, nakupenými v korytě, znemožňovala úprk do protějšího svahu. Několik úderů srdce Nurnští fascinovaně sledovali, jak se k nim řítí zkáza, a nebyli schopni reakce. Pak se každý zachoval po svém. Především začali skoro všichni rvát. Gon s Myšilovem se rozeběhli k trojici sporých stromů, které křivě rostly ve svahu nad nimi, ve směru přicházejícího nebezpečí. Doufali, že tam najdou záchranu. Gerllod vycvičeným hlasem křičel rozkazy, které nikdo neposlouchal. Yasper začal také šplhat nahoru, ale šikmo od směru, z kterého se k nim řítila kamenná lavina. Doufal, že stihne dostat se včas z cesty, kterou hrozilo, že se kamení vydá. Pár dalších se upnulo k velkému balvanu, vystupujícímu z tváře hory jen kousek nad korytem řeky. Domnívali se, že by za ním našli úkryt, zatímco se kolem něj kamení neškodně prožene. Ran zůstal nerozhodně stát a nejpasivnější postup zvolil Koblenc, sedící na mule. Ten vypadal, že je přikován ke svému zvířeti a zvíře zase přilepeno na místě. Kamení se blížilo. Sice zpočátku dosti pomalu, zato však neúprosně. Někteří, zvláště Gon s Myšilovem, změnili názor na svoje počínání a jali se prchat jiným směrem. To se jim povedlo a ve vypjaté situaci zmizeli ostatní na opačné straně kamenné laviny. Úkryt za balvanem se dalším nezdál jako jistý, a proto jej dobrodruzi začali houfně opouštět.

“Slez, ty kreténe!”, ječel na staříka Gerllod neurvale. Koblenc na konsternované mule nevypadal, že by byl mocen pohybu. Opozdilí Zoltar a Horác vynakládali maximální úsilí, aby se za ostatními dostali do bezpečí. Hrůza z pomyšlení, co by se stalo, kdyby je balvany zastihly u řeky, jim sice svazovala nohy, ale přesto se drápali statečně směrem k záchraně. Na pomoc Koblencovi přítom neměli ani pomyšlení. Čím déle se oddalovala kudůkova záchrana, tím jasnější bylo, že bez použití magie z něj zůstane akorát mastný flek. Země pod nohama se citelně otřásala a dunění přehlušovalo už i Gerllodovy povely. Kamenná lavina se poněkud stočila. Někteří museli vyvinout ještě trochu úsilí, aby se vyškrábali do svahu mimo její dosah. Mula konečně shodila starého kudůka, kterému zůstala noha zaklesnutá v improvizovaném třmenu. Zvíře se rozeběhlo, ale pohříchu špatným směrem. Byla by to Koblencova poslední minutka, kdyby se nakonec Gerllod nerozhodl k záchranné akci, kdy s použitím kouzelných lektvarů a amuletů a za nasazení vlastního zdraví Koblence zachránil. Všichni se, šokovaní, shromáždili ve svahu.

“Past, to byla jasná past”, děl nový družiník Tos Bedlam.

“Je otázkou, jestli na nás. Já bych řek, že past spíš na vetřelce obecně”, vyslovil domněnku Gerllod.

“Ale nemůžem to nechat jen tak”, poznamenal Zoltar holý fakt. “Chyběj nám Gon s Klabzejem”. Rozhlédl se. “Prach už se usadil. Pod kamením určitě neskončili a nikde je není vidět”.

“Buď šli bojovat s tím, kdo to na nás spustil”, řekl Blathel, “anebo je někdo zajal”.

“Spadlo to odtamtud, měli bysme tam vyrazit”, navrhoval Moskyt, který byl v ráži.

“Spousta lidí je vyčerpanejších”, namítal Horác, který, stejně jako jiní, nemohl popadnout dech.

“Hen já du”, děl Heft, který se v horách snad jako jediný cítil skutečně dobře.

“Půjdu také”, rozhodl se vůdce Blathel.

Gerllod s Heftem a Menhorianem, ke kterým se přidal Klabzejův pes-nepes, se jali pospíchat mírným obchvatem k místu, kde výbuch uvolnil to ničivé skalisko. Záhy uviděli něco, co jim vyrazilo dech. Daleko od nich, ještě víc jak sto sáhů nad místem, kam směřovali, se mezi dvěma pokřivenými stromy ukázala malá postava. I na tu dálku viděli, že má nohy do o a shrbená záda. I na tu dálku slyšeli její zlověstný chechot a viděli, jak jim hrozí pěstí. Pak se otočila a zmizela jim za terénní vlnou ohbí kopce. Trojice zjistila, že blíže místa, kde kdosi výbuchem uvolnil korunu skalisek, leží místo nesoucí stopy boje. Bylo tam tratoliště krve, které v nich probudilo obavy o osud Gona a Klabzeje. Krve tam bylo opravdu hodně. Tři dobrodruzi vyrazili dychtivě za křivonohým neznámým. Běželi usilovně nějakou chvíli, ale nikoho nedostihli. Neznámá postava zjevně utekla po stezce, kterou tu zřejmě ovce vyšlapaly do úbočí kopce. Cesta stoupala vzhůru a místy se stávala takřka nezřetelnou. Hora, pokrytá v těchto místech ohromnými balvany a vystouplými skalisky, neskýtala zrovna přehledný terén. Nebylo možno říct, co se skrývá dál než nějakých padesát nebo sto sáhů.

Blathel se zastavil. Jeho plíce, léta těžce zkoušené prachem z učených knih a čoudem z lojových knotů univerzitních knihoven, se nemohly měřit s trénovaným organismem spoludruhů. Oba válečníci, byť zatížení těžkou zbrojí a třímající železné zbraně, byli znatelně rychlejší. Menhorian supěl a funěl, pot se z něj jen lil.

“Nestačím”, vydechl kouzelník. “Nestačím vám. Pokračujte beze mě. Já půjdu za váma, pomalu”.

“Není bezpečný se dělit, jsme v boji”, řekl Gerllod, kontroluje svůj dech. Heftem očividně cloumala zuřivost, jen jen se rozeběhnout po stezce dál.

Menhorian mávl rukou. “Jen běžte”. Chtěli se rozběhnout, ale pes najednou začal štěkat směrem ze svahu dolů. Heft s Gerllodem sešli ze stezky a s napřaženými zbraněmi šli prozkoumat situaci. Pes vystartoval kupředu. Záhy našli tělo, zjevně svržené z ovčí stezky. Bylo strašlivě posekané a takřka nahé. Gon. A vzápětí se o kus dál objevilo i odhozené zcela nahé tělo Klabzeje Myšilova. Blathel přisupěl k válečníkům.

“Jsou mrtví?”, spíše konstatoval, než se ptal.

Gerllod chmurně ohledával hobita, ale pojednou se rozzářil. “Žije! Vypadá to, že ho někdo chtěl skutečně zabít, ale nedotáhl to do konce”.

“Druidskej taky nejni úplně v pánu”, zvolal Heft, hmatající po Klabzejově tepu.

“Asi pospíchali a odflákli to. Ale není v nich moc života, nejsou jen omráčení. Ztratili strašnou spoustu krve. Budou potřebovat důkladně sešít a vyléčit”. Blathel chápal, že postarat se o raněné bude hlavně jeho úkol. “Rány jsou způsobeny sečnou a bodnou zbraní”.

Rána

Nadiktoval Ran

Já ti dát ránu
a ty být v pánu
já ti dát druhá
a ty být tuhá

Heft s Gerllodem na sebe pohlédli. Pak pohlédli do úbočí nad sebou. Spatřili několik drobných teček, pohybujících se zhruba míli daleko. Vzdalující se nepřátelé. Zbytek Nurnských se objevil na cestě právě ve chvíli, kdy Menhorian Blathel do obou polomrtvých družiníků násilím nalil léčivý lektvar. Oba se se sténáním začali probírat z bezvědomí a volat po nějakém oblečení. Zvláště na Klabzejovo nahé a ukrutně zjizvené tělo byl děsivý pohled. Nurnští, opět všichni pospolu, viseli Myšilovovi s Gonem na rtech. Vysvětlení mělo přijít od nich.

“To bylo neuvěřitelný”, vydechl druid, kterého oddaně olizoval jeho pes. “Něco takovýho jsem v životě neviděl”.

Gon jen kroutil hlavou s bolestnou grimasou ve tváři, zatímco se mu dostávalo neumělého ošetření od Yaspera s Horácem. Ti dva se zrovna v léčení nevyznali.

“Tak co, kdo vám to udělal?”, naléhal Gerllod.

“Šumichrast je mrtvej”, učinil prohlášení Myšilov hned na úvod.

“Jakej Šumichrast?”, ptal se Horác Lipový.

“Ten obchodník, co cestoval po horách s mulama”, poučil jej Yasper.

“No, v tom to právě je. Muly. Potkali jsme hned za tou skalkou, co se sesypala dolů, Šumichrastovy muly. Tak jsme šli blíž”. Myšilov se nadechl a pokračoval. “No a když jsme k těm mulám přišli, tak se to stalo. Zpoza velkého kamene se jakoby nic vyloupil Šumichrast. Měl takovej ten jeho prapodivnej úsměv a neříkal ani bé ani cé. Tak jsem mu řek, ať si lehne na zem, protože jsem samo měl hned podezření, kde se tu tak najednou vzal. A on si místo toho vytáhnul ten jeho dlouhej meč a šel do mě. Bojovat uměl, ale nijak zvlášť drsnej nebyl”. Naslouchající Gon si povzdechl a Klabzej pokračoval. “Jo, ale mezitím to přišlo. Ty jeho tři muly se proměnily naráz ve tři veliký skřety”.

“Co?”, zařval Gerllod. Měl pocit, že ti dva dostali takovou ránu do hlavy, že ani nevěděli, jak vypadá mula, natož skřet.

“Jo, a šli hned do nás”, přeskakujícím hlasem vyhrknul Gon. “Žádný vyjednávání, nic. Prostě měli v rukou šavle a rubali nás hlava nehlava”.

“Skřeti? Jste si jistý?”, ujišťoval se Gerllod a otočil se na Blathela, který vraštil čelo přemýšlením.

“Smysl to moc nedává, alespoň zatím”, děl mág zachmuřeně.

“Přísahám při Smrkenovi”, zaklínal se Klabzej. “Ty muly měly zbraně v sedlovejch brašnách. A když se z mul stali skřeti, tak ty železa hned popadli. To už byl Šumichrast mrtvej a já dost zrubanej”.

“Oni nejdřív sejmulí jeho”, ukázal hobit na Klabzeje. “A pak šli do mě. Myslel jsem v tu chvíli natuty, že druidskýho zabili. Zkoušel jsem utéct, ale v podstatě to nešlo. Semlelo se to ráz na ráz. Divím se, že žiju”.

“To asi neměli v úmyslu, nechávat vás naživu. Charakter zranění svědčí o tom, že do vás šli až do konce naostro. Měli jste štěstí, že jste klesli k zemi, aniž byste byli mrtví”.

“A pak už vás jen svlíkli ze všeho, co jste měli na sobě, a pohodili mezi šutráky”, doplnil elfa Gerllod.

“Utekli jsme hrobníkovi z lopaty”, jekal zubama drobný zlodějíček Gon.

Nurnští vytáhli z tlumoků náhradní oblečení pro oba zraněné. Boty ale k mání nebyly.

“Takže skřeti. Sebrali všechny vaše věci. A táhnou mrtvolu. To je zpomali”. Gerllod si brousil zuby na pronásledování. “Hej, Hefte, ty stará svině”, obořil se na trpaslíka Moskyt. “Teď máš možnost se konečně ukázat a předvést!”.

Heft vztekle zabručel a přešel to sprosté oslovení. Byl samozřejmě hotov k boji, jeho nemusel žádný nedopečený holobrádek poučovat.

“Zajímalo by mě”, poznamenal ještě Yasper, “jak asi tomu skřetovi seknu ty Gonovy prouhatý dětský polobotky”.

...prostě měli v rukou šavle a rubali nás hlava nehlava...

Vyrazili. Všichni pospolu. Slunce se už klonilo k západu, ale do soumraku ještě riskli jít společně po horském chodníku a pronásledovat skřety. Jenže - hoňte si skřeta v horách. Navíc když máte s sebou nemocného kudůka. Nurnské ke vši smůle ani nenapadlo použít okulus, takže vzdálené tečky, pohybující se v kopcích, pro ně zůstávaly jen tečkami, o nichž bylo možno se jen dohadovat. Přišel soumrak. Blathel s Myšilovem odhadovali, že vzdálenost, která je dělila od skupiny skřetů, se do soumraku zkrátila na něco víc než půl míle. Jenže to bylo v tomhle terénu hodně. Obloha byla úplně zatažená a nadcházející noc slibovala být naprosto temnou. Nebylo možné očekávat, že by nepřítel na ústupu na noc zastavil. Menhorian Blathel odhodlaně rozhodnul o nočním pronásledování. Gerllod vydal praktické pokyny pro cestu v noci. Nicméně dlouho to nešlo, protože někteří byli naboso a jiní zcela vyčerpaní. Ustlali si tedy za temné noci jak se dalo a byly určené zosťžené hlídky. U ohně, jak to tak bývá, se rozvinul hovor.

“Jestli se skřeti měněj v muly a obráceně, znamená to, že je mezi nimi někdo, kdo ovládá klasickou magii. A ten může taky ovládat nekromancii. I když ožívování nemrtvých skřeti, pokud vím, opravdu běžně neholdují”. Blathel uvažoval jako obvykle nahlas.

“Negromant a ešče skřet. Třj!” ohradil se Heft Taras.

“Nebo můžou prostě jen pro nějakýho nekromanta pracovat”.

“Jak do toho zapadá ten Šumichrast?”, zeptal se Yasper.

“Ideální osoba na nenápadné výzvědy v horách”, pravil Zoltar.

“Jestli pro ně dělal za peníze nebo z přesvědčení, to už se asi nedozvíme”, dodal nováček Tos Bedlam.

“Tré Busiek, Lurgraps”, připomněl ještě Menhorian. “Vzpomínáte? Ta nášivka na zbycích oděvu”.

“No jo, v Lurgrapsu skřeti kdysi byli”. Gerllod si tohle připomněl ze vzpomínek na pročítání družinové kroniky.

“Před padesáti lety mohli pradědové těhle našich skřetů obrát o koženou vestu nějakýho nebožáka v Lurgrapsu. Pak byli z těch končin sice vypráskaný, ale vesta se mezi skřety dědila po dvě nebo tři generace a putovala s nima všude tam, kde se chtěli usadit. Až nakonec skřeti zakotvili tady a vesta s nima. Dokud její majitel nesešel blbou smrtí v tlamě haterie”. Klabzej Myšilov popsal situaci sice hrubým odhadem, zato to však vypadalo dost pravděpodobně.

Heft pokýval hlavou, až se mu vousiska třásla. “Hen ty mrňavý zkroucený kosti. Žádný děcka, skřeti to byli!”.

“Skřetům moc nevadily ztráty při kopání na Hradišti. Jsou známí neúčtou k životu, i pokud se jedná o jejich vlastní lidi”, dodal Blathel.

Yasper Zámečník dále připomněl, že malé skupinky skřetů mohly projevovat těžko uvěřitelné mistrovství v nenápadném pohybu po horách. Zvláště, přesouvali-li se v noci.

Menhorian pokýval hlavou. “V Oslím dole se vybavili nářadím. O to jim tam hlavně šlo, ne o nějaký pochybný obnos, který měli kopáči u sebe. Aby mohli kutat všude, kde potřebují. A vyloupení knihovny na Kalmyncrově vartovišti - kdo jiný než skřeti, ti jsou v přepadech kovaní”.

Najednou se dílky skládačky pomalu začínaly zasouvat do sebe.

...Heft pokýval hlavou, až se mu vousiska třásla...

Noc proběhla klidně a hlídky marně pátraly po jakémkoli světle, které by signalizovalo táborový oheň. Za samého rozbřesku už byli zase všichni na nohou.

Na Gerllodův popud byl vůdce hotov rozdělit družinu. S argumentem, že budou-li postupovat rychlostí posledního nemocného, unaveného nebo bosého družiníka, nic se jim nepodaří. A v tuhle chvíli bylo už proti komu konat, koho stíhat.

“Dáme je”, houknul Heft.

Heft, Gerllod a Blathel byli nakonec sami, kdo se pustil po stopě skřetů. Kapky krve, které ji včera značily, už nebyly k dispozici. Museli tak jen hádat, kudy skřeti šli. Přesto však, poté, co se obloha ještě více rozsvětlila, spatřili v dálce před sebou znovu pohybující se postavy. Mohly být tak míli daleko, což znamenalo, že i skřeti v noci odpočívali. Ale míle v terénu, kde byli, znamenala alespoň hodinu času, spíše více. Menhorian měl zakrátko krátký dech. Oba válečníci to trochu čekali. Poslali jej zpátky za ostatními, aby pokračovali dál bez něj. Blathel, vracející se svahem, musel jít asi trochu jinou cestou než předtím nahoru. Nebylo divu, terén byl dost nepřehledný. Stalo se tak, že pojednou narazil na mrtvolu. Byla

svlečená do spodků a dosti čerstvá. Zjevně patřila muži lidské rasy. Měla však rozdrcenou hlavu na kaši, smíchanou z mozku a štěpinek lebky.

“Šumichrast”, poznamenal Blathel pro sebe. “Táhnout jeho mrtvolu je zpomalovalo, tak ho obrali o všechno, co by se dalo identifikovat, a ve vzdálenosti, o níž si mysleli, že je bezpečná pro zanechání těla, ho odhodili. Ale pro jistotu znemožnili jeho identifikaci rozbitím obličeje. To, že postupují takhle, znamená, že nevědí, že jsou Myšilov s Gonem naživu. Jinak by věděli, že je prozrazeno, co jsou zač, a že byl Šumichrast jejich spojenec. Nezatěžovali by se zohavováním mrtvého”. Z myšlenek jej vytrhla palčivá bolest v rameni a před očima se mu zeleně zablesklo. Zprvu si myslel, že mu výboj před očima vznikl od bolesti, ale pak si uvědomil, že dostal zásah magickým bleskem. Černý pták, sedící opodál, kterého Menhorian považoval za mrchožrouta, čekajícího, až bude mrtvola volná, do něj napálil všechnu energii, kterou měl. Blathel by, kdyby mu to vrozená slušnost dovolila, zplna hrdla zaklel. Protože mu to ale nedovolila, tak raději zmobilizoval energii, kterou měl v hlavě, a vyslal ji k opeřenci v mentálním proudu. Vstoupil do myslí animálie a vysál jeho životní energii. Krkavec se rozplízl v beztvorou hmotu, která se vpila mezi kameny. Menhorian se pozorně rozhlédl, a když nic dalšího podezřelého neviděl, sešel ještě níže z hory a přidal se k odpočívajícímu zbytku družiny. Tam si prohlédl svá zranění. Rána v rameni se mu propálila hluboko do masa a strašlivě pálila.

To Heft s Gerllodem zatím supěli za skřety. Gerllod popichoval trpaslíka a udržoval jej tím ve stavu průběžné zuřivosti. Drápali se takřka kolmo k hřebeni hory, přímo do kopce. Supěli a těšili se, že se z hřebene rozhlédnou a znovu uvidí ty, které pronásledovali. Ani v nejmenším je ale nenapadlo, že uvidí to, co nakonec uviděli. Ve chvíli, kdy se Gerllod konečně doškrabal na hřeben s Heftem skoro v patách, otevřela se před ním na druhé straně kopce mělká miskovitá proláklina, která teprve až pak přecházela ve strmý sráz dolů. V proláklině stál tábor.

“Co je?”, houknul Heft, supící ke Gerllodovi.

“Průser”, děl voják.

“Kurva”, potvrdil Heft, když to také uviděl.

Skřetí tábor nebyl velký a vypadal, že je postaven jen na léto. Obyvatelé tábora o nich zjevně věděli, a tak se k nim teď ze stran hnalo několik tečkovaných psů a za nimi spousta skřetů. Skřetů jak malovaných. Měli sotva čas připravit se k obraně. Gerllod se rozhodl neponechat nic náhodě a aktivoval veškeré magické bezmegy, co jich jen u sebe měl. Díky tomu jen výjimečně nějaká rána prošla až k němu na tělo. Ale nepoměr sil byl obrovský. Sami dva bez pomoci proti celému skřetímu táboru. A už se střetli. Nejstrašnější byli právě psi, jejichž obrovské mordy měly ohromnou sílu. Navíc dokázali povalit protivníka jen svojí vahou. A pak samotní skřetí, ozbrojení většinou šavlemi, vedení velkým skřetím bojovníkem, zakutým v plátové zbroji. Navíc Heftovi s Gerllodem neušlo, že skřetí používali zjevně i vybavení, které ještě nedávno bylo majetkem Myšilova s Gonem. Na jednom ze skřetů vlál Myšilovův plášť a jiný, kterému se nechtělo bojovat tváří v tvář, střílel z Gonovy kuše jedovaté šipky z hobitových zásob. Bylo velkým štěstím pro oba válečníky, že větší část jeho střel skončila v zádech spolubojovníků.

Gerllod, který měl díky magii trochu lehčí pozici, odolával náporům skřetů a občas některého zabil, Heft od samého začátku měl kolem sebe nepřátele jako much. Vždy bojoval proti alespoň třem skřetům či jejich psům naráz. A každého zabitého nepřítele zaplatil pořádným stříkancem vlastní krve. I jemu na okamžik pomohl jeho pověstný kouzelný nákrčník, ale zuřivost a síla bez magie prostě samy na skřety nemohly stačit. Nakonec se mu podařilo velitele skřetů rozdrtit mocnou ranou a zazdalo se, že se zbytek protivníků zlomí a rozuteče. Ale i Heft nebyl dalek ústupu. Každá další rána už ho mohla srazit na zem. A skřeti se rozhodli přece ještě jednou zaútočit. Heftovi by se povedlo vyhnout se jejich ranám a ustoupit, ale v rozhodující chvíli podklouzl. Skřeti byli prostě rychlejší a udeřili. A to bylo špatně. Heft byl plný zuřivosti. Ta tam každopádně pořád byla a byla v míře neztenčené. Ale svaly, šlachy a klouby už byly tak posekané, potřhané a rozdrcené, že se jejich prostřednictvím zuřivost už nemohla vybit. A tak zůstala vevnitř. Naplněná nesmírnou nevybitou zuřivostí odešla duše Hefta Tarase za dušemi předků. Tělo, nebo spíš to, co z něj zbylo, zůstalo na kamenitém srázu.

9. kapitola - Zmatky a Wulfgaard

Nad ránem déšť zesílil. Gon s Klabzejem Myšilovem proklínali všechno. Nejvíce skřety a počasí. Jen co se tma okolo nich rozptýlila do podoby bílého mlžného oparu špičkaného provazci vody, se vydali kupředu. Ve směru, kudy předchozího podvečera odešli vůdce Menhorian Blathel, trpaslík Heft a sverepý voják Gerllod Moskyt. Déšť smýval stopy z kamení takřka okamžitě, a i přesto se nějakým zázrakem dařilo Klabzejovi držet se otisků, které malá úderná skupinka za sebou zanechala. Ale po nějaké době musel Klabzej konstatovat, že stopu ztratil.

“Hele, nic si z toho nedělej”, řekl Gon. “Horší je, že se už úplně rozpadly ty provizorní onuce, co mám. To moje trápení s botama snad neveme nikdy konce”.

Myšilov si levačkou vyždímal vous a beze slova napřáhl k hobitovi nohu. Byla bosá, stejně jako ta druhá. Z náhradní kazajky, kterou mu půjčil Gerllod, crčela voda. Dole měl jen spodky, neboť náhradní kalhoty s sebou nikdo z jejich zachránců neměl. Gon na sobě měl jenom košili. Vypadal jako nějaké zubožené pachole.

“Není vidět dál než na sto sáhů”, podotkl Klabzej. “Ale je jasný, že museli jít k hřebeni. Zdá se, že vrchol už nebude moc daleko. Měli bysme se rozhodnout, jestli půjdem za nima, nebo to zabalíme a zkusíme najít zbytek lidí dole”. Znovu si vyždímal vous. “Jak jsi na tom?”.

“Ještě bych chvíli šel, jestli říkáš, že to na kopec není daleko”.

Tak šli. Opravdu to trvalo chvíličku, když najednou se před nimi objevila čára, značící hřeben. A na tom hřebeni se něco černalo. Oba promočení druzi se zarazili, ale výjev před nimi byl nehybný. Přiblížili se tedy a husí kůže, kterou byla za studeného deště pokrytá jejich těla, ještě o poznání více vystoupila hrůzou. Mrtvolý skřetů válející se přes sebe, kaluže krve, které ani liják nedokázal naředit. Stany, přístřešky, překocené kotlíky táborového ohně. Stopy nedávného lítého boje. Bojiště pokryté pachem smrti. Ti dva to ale vzali pragmaticky. Oblékli se. Ovšemže zase do mokrého. I když neměli všechny svoje věci, alespoň ve zmatku

vyrabovaného ležení našli svoje boty a něco z oblečení, které jim skřeti vzali. A hlavně se ozbrojili. Vzali si zubaté skřeti kudly a Gon si našel krátký luk. Zvedlo jim to náladu.

“Jasná práce Gerlloda, Hefta a Menhoriana”, děl Gon. “Akorát jsme je museli minout, když se vraceli. Pochybuju, že by šli dál. A než odešli, tak to prošacovali. Skřeti maj obrácený kapsy, jsou oholený. Jasná práce našich”.

“Raděj se vrátíme, válečníci choděj rychle”. Myšilov vzdal ždímání. “Aby po nás nebyla shánka”.

Otočili se zpátky, odkud přišli. Šli nějakou dobu, když v tom se před nimi z mlh a deště vyloupnul obrys nevelké mohyly z navršeného kamení. Byla tak třičtvrtě sáhu vysoká, trochu podlouhlá. Chvíli ji obcházeli.

“Vypadá to úplně čerstvě”, Klabzej pohladil ploché kameny rukou. Pak pohlédl na Gona. “Jseš zvěďavej, co?”. Gonovi svítily oči. “Nevím, jestli je to dobrej nápad, ale taky mě zajímá, co je pod tím”.

Pustili se do rozebírání.

“Hele, tady”, výsknul Gon. “To je, to je...”, zarazil se, když uviděl topor známé zbraně. V úleku se zarazil a zakryl si ústa.

“To je Heftův čagan. No, pane jo”, dopověděl Klabzej, který stanul vedle něj. “Má cenu kopat dál?”, zeptal se chmurně.

“Jo”, řekl nejistě hobit. “Měli bysme mít jistotu”.

Tak ji odkryli. Bílou vousatou tvář, ztuhlou v grimase zlosti. Mlčky pak vrátili kamení tak, jak bylo předtím. Beze slova se obrátili k mohyle zády a sestupovali opatrně tam, kde tušili bezpečí a odpovědi na to, co se stalo.

Bylo to jako malý zázrak, ale po pár hodinách narazil Klabzej na stopu, mířící jejich směrem. Bez potíží identifikoval krok Gerlloda Moskyta. Divné bylo, že jej nedoprovázela stopa Menhorianova. Druid svrástil čelo a s myšlenkami a obavami se svěřil Gonovi.

“Jako že Menhorian mohl v tý mohyle bejt taky, jo? No, celou jsme ji nerozebrali, tak kdyby ležel pod Heftem...”.

“Vracet se nebudeme, stejně s tím nemůžeme nic dělat”.

“Modlit se k bohům”.

“Je jen jeden bůh a Melechor je jeho zvěstovatelem”, ucedil druid. Ve stopách před nimi teď četl jak v knize. Déšť konečně zeslábnul do mrholení a viditelnost se zlepšila.

V jednu odpoledne Gerllod, těžce naložený rozličnými krámy a ustavičně proklínající temná nebesa, dorazil do údolí. Zplihlé ležení ho sice nijak nevítalo, ale přesto pro něj znamenalo po dvou dnech plných nesmírného fyzického i duševního vypětí velikou úlevu.

“Vy se troušíte jako švábi na pivo. Vůdce přišel sám... Ted' spí”. Yasper se tiskl zády ke skále, ale nemělo to valnou cenu. I po ní stékaly čůrky vody, které zatékaly za límec. “Je v tom pořádněj zmatek. Nikdo neví, kam má jít a co se děje. Už dva dny”.

Byla to pravda. Družina se po úbočích kardamských kopců povážlivě rozptýlila. I vinou toho, že vůdce vydal nejasné pokyny a mnohý družiník nevěděl,

co má dělat. Dole v údolí, pod malým převisem blíže kamenné laviny, zůstali jen Ran s Tosem a Koblencem a s větší částí zbylých zavazadel. To, co bylo na mule, na ní také zůstalo, nyní zasypané kamením. Horác se na vlastní pěst vydal hledat do kopců ostatní. Yasper šel zpočátku s ním, ale pak se oddělil a po bloudění v mlze sešel zpátky dolů. Ani poté, co se objevil Menhorian, který přišel s úplně rozedranýma botama a špatnou náladou, se situace moc nevyjasnila. K smrti unavený vůdce beze slova usnul a Ran dál smutnil, protože nebylo ani pomyšlení, že by se dal rozdělat oheň.

Gerllod se začal odstrojovat. Táhl toho opravdu hodně. Menhorian se tím probudil. Počkal, až se voják občerství, a vyzval ho k hovoru. To, že chybí Heft, viděli všichni. Gerllod chmurně podal hlášení. Byl vojákcky stručný.

“Dostihli jsme je. Narazili jsme na skřeti ležení. Tam padnul Heft. Zkoušel jsem ho táhnout, ale nakonec jsem ho pohřbil pod kamením. Měl jsem i jednoho zajatého skřeta. Nemoh jsem ho vléct na zádech, i když jsem to zkoušel. Vlekl jsem ho na laně, ale pokusil se utéct a při skoku ze skály se zabil. Takže nemám jazyka. Ale hlavně - skupina těchto skřetů má zjevně co do činění s tím vším tady. A ve skřetím ležení nebyla Šumichrastova mrtvola, což je divný”.

“Šumichrastovu mrtvolu jsem našel já”, vmísil se Menhorian. “Skřeti jí zohavili, aby ztížili identifikaci. Nechtěli se s ní táhnout, ale taky nechtěli, aby tělo někdo našel”.

“Aha, jasný. Mám teda věci Heftovy, Gonovy, Myšilovovy, Šumichrastovy a něco od skřetů”. Rozhlédl se a zkonstatoval, že Gon s Myšilovem nejsou přítomni.

“Spal jsem v dešti na kamení, předtím jsem trochu bloudil, dostal jsem se do míst, kudy nešlo slézt. Vracel jsem se nahoru, abych mohl jít dál. Trochu jsem se ošetřil, ale jsem pořád dost zraněnej, hlavně tady na předloktí a na stehně”.

Nebyl tu ale Myšilov, aby se mu na rány podíval, prohmatával je a za mumlání magických formulí zafačoval. Gerllod se beztak nejvíc ze všeho potřeboval usušit a vyspat.

“Chybí teda Gon, Klabzej a Horác? Počkáme na ně, nebo je půjdeme zítra hledat?”.

Menhorian Blathel se plácnul do čela. “Bohové, já zapomněl! Horáce jsem včera dopoledne potkal. Tak dvě hodiny cesty nahoru. Řek jsem mu...”, promnul si čelo. “Co jsem mu to vlastně řekl?”.

“Řekl mi, že tu mám hlídat”. Gon s Myšilovem se na sebe pochybovačně podívali. Stopy je před polednem zavedly po svahu dolů, ale jen proto, aby jejich

...Horác se na vlastní pěst vydal hledat do kopců ostatní...

původce zjistil, že se musí zase vrátit nahoru a zkusit to jinde. Slepě ho následovali a ztratili tím tři hodiny. Pozdě odpoledne už byli unaveni tak, že si museli odpočinout. Tehdy narazili na Horáce Lipového. Gon s Klabzejem se jej pokusili přimět k tomu, aby šel s nimi, ale Horác, protřelý hlídač koní, věděl, co je jeho povinností. Zůstal hlídat na místě, které mu bylo určeno. Gon s Klabzejem spíše silou ducha, protože v tělech už jim žádná nezbývala, dorazili za soumraku k převisu za ostatními. Tam byli uvítáni s ulehčením. I Gon a Myšilov si vydechli, když uviděli Menhoriana, kterého v duchu už viděli pod mohylou. A byli radostí bez sebe, když jim Gerllod vrátil zbytek jejich zbraní a vybavení, které dotáhl od skřetů.

“Už si vybavuji, jak to bylo”, ohlásil Menhorian Blathel. “Přepadl mě!”.

“Kdo?”, zeptal se Yasper.

“Horác přeci. Přepadl mě. Byl jsem na cestě dolů, když najednou někdo vlevo mezi kamením zařval: ‘Stůj nebo střelím’. Tak jsem se vrhnul na zem a začal se rozhlížet, odkud to šlo. Ale pak se ozvalo: ‘Vlastně nevystřelím, dyť já jsem svojí kuši pučil Myšilovovi’. To už mi svítlo, o koho se jedná, záměna byla vyloučena. A on mi potom řekl, že šel s Gonem a Myšilovem, ale že pak už nemohl, a oni mu poté řekli, ať tam počká. A já nevěděl, že se tam nemají v plánu vrátit, tak jsem nechtěl vnášet zmatek a udílet nové rozkazy bez znalosti situace. Tak jsem ho tam nechal, respektive jsem ty pokyny potvrdil. A pak jsem na něj dočista zapomněl. Ale myslím, že říkal, že se po dvou dnech vrátí, když se nic nestane”. Vůdce optimisticky máchl rukou: “Tak to by měl zítra dorazit”.

Provlhlý Lipový, hlídač koní, skutečně dalšího dne před polednem sestoupil z hory. Družina se po delší době opět scelila. Počasí ukázalo poněkud přívětivější tvář. Přesto ale chmury ze ztráty Hefta Tarase přebíjely všechno ostatní. Tehdy se Gerllod Moskyt rozhlédl kolem po ostatních. Připadal si trochu hloupě. Najednou nebylo na koho se uštěpačně obrátit a provokativním popíchnutím otočit atmosféru. Nikdo z dobrodruhů by mu tuhle hru nehrál. Jen Heft. Gerllod se najednou mohl pyšnit přízviskem ‘nejsilnější válečník v družině’. Ale bylo oč stát? S úšklebkem si trpce připomněl, že by to raději vyměnil za to, aby mu mohl Heft v dalších bojích krýt bok. Jakkoli byl Gerllod a jiní, kteří stáli na jeho straně, často s trpaslíkem v ostrém sporu, nikdy to nedošlo tak daleko, aby si přáli jeho smrt. Heft byl prostě součástí ducha Nurnských a s ním část svébytnosti těch časů také odešla. Staří družiníci si tohle dobře uvědomovali. Bývá tomu vždy tak, když odejde někdo z dobrodruhů, na nichž jako na základních kamenech stojí stavba toho starého společenství. A pevná Nurnská družina, to je něco, co nestojí vyměnit za “klid na práci” a “pořádek v družině”. Nebo za večery, za nichž je možné omílat domnělé či skutečné charakterové vady toho, kdo se už nemůže bránit. I Gerllod a jiní si tohohle byli vědomi. Heftovi v duchu nakonec vysekli poklonu. I za hrdinný způsob, kterým odešel.

“Pane Koblenc, helejte, nebyl tady v horách historicky popsán výskyt nějakých skřetů?”, obrátil se na kudůka Gerllod. “Narazili jsme na tlupu asi patnácti vysoko v horách, na hřebeni”.

“Tam se za normálních okolností dostanou leda pastevci”, mínil kůdůk.

“Skřeti měli u sebe taky různé drobnosti, pocházející od místních. Medailón s vyobrazením Berga a další cetky”.

“Snad z lupu...”, řekl Koblenc a zarazil se. Vítr k nim zanesl cinkání zvonců a vysoký tón píšťalky.

“Ssst”, syknul Gerllod. “Bacha”.

Ale nezdálo se, že by hrozilo nebezpečí. Zvuk se ozval z druhé strany, než odkud by čekali hrozbu. Přicházel odspodu, od cesty v údolí. Píšťala hrála jednoduchou melodií, která se po chvilce začala opakovat. Objevily se první ovce a zanedlouho jimi byla družina obklopena. Objevil se pasák, doprovázený dvěma psy, a zamířil k Nurnským. Bača měl na sobě beraní kožich s chlupem ven a na hlavě mohutnou huňatou čepici šitou do výšky. Jeho celkově divoké vzezření doplňovaly husté černé vousy a jiskrné tmavé oči nefalšovaného Vrchovce. Došel k nim a na znamení pozdravu sklonil píšťalu a dotkl se svojí úctyhodné pokrývkou hlavy.

Pro Nurnské to byl první místní pastavec. A naštěstí uměl lámaně obecnou řeč.

“Já Wulfgaard”, řekl hrdě poté, co se vzájemně ujistili o přátelských úmyslech. Slovní zásobu v obecné řeči měl bača tak na úrovni krolla Rana, ale dalo se s ním domluvit, a to bylo hlavní.

“Wulfgaard Koženej. Z koželužny z vrchu”.

“Prima”, děl Zoltar. “Prodej ovci”. Když nemyslel na ženské, myslel na ovce.

“Já prodám, co by ne”.

Pokud mohli Nurnští odhadovat, jeho početné stádo mohlo mít sedmdesát kusů.

“A odkud jsi, kde je ta tvoje koželužna?”, pátral Yasper.

Wulfgaard se pokusil popsat polohu svojí osady, ale bez detailní znalosti místních kopců Nurnští tápali. A Wulfgaard viděl mapu poprvé v životě.

“Kožená bába taky umět řeč, i Koženej dědek. U nás se to dědit. A hojení ran, to taky dědit”.

Nurnští zavětrili. Medik byl potřeba vždycky. Wulfgaard sice smrděl tak, že to i otrlým a nemytým Nurnským připadalo dost na hraně, ale lidské kvality se poznají jinak, než nosem.

“Hele, já bych se nechal vošetřit”, ukázal Gerllod jeden ze svých nedávných šrámů.

Wulfgaard vytáhl ze záhybů kožichu okrouhlou krabičku, ve které, jak se ukázalo, byla mast ještě smradivější než samotný bača. Ale smrad se zdál být přírodního charakteru a chlapík vypadal, že si zaslouží důvěru.

“Když to štípat, tak to léčit”, upozornil Gerlloda předem. Ten se zapřel a vydržel to. Štípalo to hrozně. Ale nezdálo se, že by to uškodilo. Wulfgaard se tím dostal do přízně družiny. Ta se s ním následně vydala na další cestu horami. Stádo ovce je nijak nezdržovalo, a to ani na cestě údolím, natož pak poté, co cestu opustili a jali se šplhat po úbočí. Wulfgaard jim cestou řekl, že Šumichrastovo jméno zná jen z doslechu, že se mu poslední dobou občas ztrácí ovce a že, půjdou-li s ním,

dorazí k němu do salaše někdy druhý den v poledne. Ležení Nurnských uprostřed svahu bylo té noci ozvláštněno cinkáním ovčích zvonců, což bylo spíše příjemné než rušivé. Bača spal jako zabitý a hlídky nezaznamenaly nic zvláštního. A protože i počasí se definitivně umoudřilo a trochu se i oteplilo, bylo ráno docela příjemné.

V rozlehlé drnové salaši bači Wulfgaarda našli Nurnští: Koženou bábu, Koženýho dědka, jakéhosi Gobruše Hluchotu a dvě sirotky. A, samo sebou, dalších třicet ovcí. Gerllod Moskyt jen uštěpačně poznamenal, že by nechtěl znát pohlavní život místních.

“Bába vařit kyselo!”, Wulfgaard se řehtal, že má čím pohostit návštěvu. Po udusané podlaze se nerušeně proháněly myši.

“Symbióza s přírodou”, konstatoval Myšilov, rozhlížejíci se po zasmrádlé salaši. “Naprostej ideál každého druida. Těmhle lidem není z ideologického hlediska co vytknout”. V domě evidentně žili lidé a zvěř se stejnými právy.

Na Nurnské se se zbožnou úctou vytřeštěně dívaly dvě zdejší osiřelé, už trochu odrostlejší děti, kterým tu říkali Bécivec a Jufinka. Zoltar je kupodivu nechával na pokoji. Namísto toho šmejdil po zákoutích salaše, až se dostal do kuchyňského rohu, kde velké ohniště proráželo drnovou střechu komínem. “Ale hele”, radostně křiknul na ostatní. “Křivule. Baňky. Tady byl nějaký alchymista. Je to ukrutně zašlý, ale tohle není kuchyňský nádobí. A byliny tu vidím, celý svazky. Tady se někdo pokouší něco vařit. A když říkám vařit, tak myslím vařit”.

“Šmáknout si, kyselo bude”. Kapusta smrděla prostorem a dávala za pravdu Wulfgaardovi ohledně vaření Kožený báby.

“Je to dost přesušený. Některý svazky tu musej viset léta. Ale něco je použitelný. Třeba tady, kaburka záhrobní. Vzácná věc. Mám to v herbáři”. Zoltar žasl.

Nurnští si skutečně docela šmákli. Během večeře jim Wulfgaard lámaným jazykem pověděl, že by si je rád najal. Vzhledem k tomu, že se mu už nějaký čas ztrácely ovce, byl ochoten dát celých pět ovcí, když družina “najít potvorák, který ovce rdousit a žrát”.

Zdálo se to absurdní, ale přejedení Nurnští naslouchali téhle fantaskní myšlence apaticky a beze smíchu. Potřebovali se znova chytout nějaké stopy.

“Aspoň jedna ovce tejdne. A dycky úplně zmizet, nikdy žádnéj zbytek”.

“No jasně, skřetí proviant’áci”, zabručel potichu Gon.

Wulfgaard označil jako nejhorší místo, kde se ovce ztrácejí nejvíce, okolí osady Celiba. V improvizovaných mapách Nurnských se tohle jméno vyskytovalo.

“Nejlepší by bylo chytit jazyka”, mudroval Tos Bedlam.

“Skřetí jazyk nám bude k ničemu”, namítl Koblenc. “S tím se nedomluvíme”.

“Jsou možnosti...”, oponoval Zoltar a Ran pochybovačně zamručel.

“No, věčná škoda toho Šumichrasta”, posteskl si Gerllod.

“Víte”, navázal Koblenc. “Já myslím, že bychom neměli ztrácet moc času. Je tady nebezpečí z prodlení”.

“Bude zima”, vpadnul mu do řeči Gerllod Moskyt.

“Ano, zima by pro nás byla nepříjemná. Ale hlavně - jestli je tu někdo, kdo má nějaké plány, kdo chce situaci k něčemu využít, tak ten bude konat dřív, než zima začne. Možná už velice brzo”.

“Inu...”, poškrábal se Gerllod na hlavě. Menhorian měl sklopený zrak a přemýšlel.

Koblenc pokračoval: “Ten, kdo by chtěl třeba zaútočit na samotné město Kardam, by to udělal tehdy, kdy tam bude zmatek, všeobecný rozvrat. No a to je teď”.

“Má pravdu”, řekl Gerllod a plácnul dlaní do stolu. “Měli bysme se vrátit”. Všichni se podívali na Blathela.

“Ano, půjdeme do města. Riziko toho, že se ocitneme mimo hlavní proud událostí, je veliké”.

“Zase se mi nechce se vracet s prázdnýma rukama”, řekl ještě starý kudůk. “Chtělo by to najít něco, co by pomohlo s obranou proti tomu, co se na město chystá”.

“No jo, ale co by to mělo být...”.

Debata vyšuměla do prázdna.

Oproti tomu hovor s Wulfgaardem byl sice vzhledem k jeho lámané řeči poněkud komplikovaný, ale bylo jasné, že bača tak trochu klame tělem. Jeho mysl byla velice bystrá a bylo zjevné, že ten jarý muž má za ušima. I ohledně jeho věku si druzi opravili názor. Kožich, papacha i černá vousiska jej dělaly staršího, než se zdálo. Ale byl to junák velmi mladý. Takový se Nurnským mohl hodit. Wulfgaard se dále ukázal být uctívačem Dyglufta Větrného. Svědčil o tom kolovrat, symbol tohoto Patrona. Kolovrat byl v salaši na čestném místě, ve výklenku, na kusu prosté barevné látky. Bylo zjevné, že na něm celou věčnost nikdo nepředl a že slouží jen jako jakýsi oltář.

Nurnští pak dlouho do noci uvažovali, jestli se před cestou do města Kardamu nemají vrátit nejdříve na vartoviště Terlin a vyloupit tamní hrobku. Motivovalo je ověřit si, jestli jsou tamní Patroni ještě stále na svém místě, a případně prověřit, jestli by nějaký jejich atribut, nebo něco, co mají u sebe, neukázalo směr, kterým se vydat. Objevil se i názor, že by tam mohl být tajně pochován Pán stínu. Toho, podle názoru družiny, hledali skřeti, respektive nekromant, který jim zřejmě mohl velet. Proti plánu násilím útočit na místní posvátnou půdu byl především vůdce, který byl jinak velice tichý a do hovoru se příliš nezapojoval. Nicméně dohodli se, že Terlin ještě jednou alespoň navštíví, neboť to není velká zacházka na cestě k pobřeží.

Ráno se tedy, opět posíleni kyselem od Kožených, vydali Nurnští za mohutného vzdouvání trávících traktů na další cestu. Wulfgaard šel s nimi, zatím jenom jako horský průvodce. Kdosi poznamenal, že Dygluft se ke svému přízvisku nepochybně dostal po hojné konzumaci speciality Kožený báby. Takové už bylo šprýmování Nurnských. Nepršelo, jen občas mrholilo, ale šaty, které byly ještě vlhké, stihly přes noc v salaši uschnout. To byla příjemná změna po mnoha dnech strávených v provlhlém oblečení. To už také začalo povážlivě zasmrádat. Druzi

ještě po probuzení absolvovali jednu z naučných přednášek vojáka Gerlloda Moskyta. Ten doslova a do písmene prohlásil, že nejlépe se sere ve volné přírodě, ovšem na svahu, obrácen tváří do údolí, kam je krásná vyhlídka. A když lze přitom dřepět na nějakém příhodném plochém kameni, je to tak prý nejlepší.

“Tomu se říká poezie”, dodal k tomu na závěr instruktáže Gerllod.

Druzi se podivili, co že to v gwendarronské armádě učí kadety za znalosti, ale většina se zařídila dle vojákovy rady a nutno dodat, že všem, kdo tak učinili, takhle zkušenost zvedla náladu.

Ještě předtím Zoltar od babky Kožený zakoupil svazky sušených bylin, které jej zajímaly. Sliboval si od toho nějaké magické bahno do svojí truhličky, kdyby místní kvítí prohnal destilací. Stálo jej to nezanedbatelné peníze, ale doufal, že to bude stát za to. Alespoň Wulfgaard prohlašoval, že jde o vzácné léčivé byliny. Nebylo jasné, jestli v kšeftu jede s bábou napůl, nebo jestli má o bylinách skutečně tak dobré mínění.

10. kapitola - Patroni a Loupení

Nurnští šli celý den a Gerllod se rozhlížel po kraji odcizeným okulusem. Ukradený předmět se ukázal být velmi užitečným a s jeho pomocí se hory ukazovaly jako na dlani i s podrobnostmi, které by jinak zůstaly z velké dálky skryty. Další noc je zastihla v Turošském průsmyku. Tak ulehli v útulně, zbudované v jeskyni, a strávili tam chladnou, ale příjemnou noc. Konec světna se valem přibližoval.

Další noc už museli spát na kamení, pár hodin cesty pod vartovištěm Terlin. Noc i tam proběhla v klidu. Wulfgaard, kterého doprovázeli jeho dva pastevečtí psi, se na kudůky v družině netvářil nijak nevraživě. Anebo měl před ozbrojenými Nurnskými takový respekt, že to nijak nechtěl rozebírat. Nurnští pod poledním slunkem vstoupili do Terlinu a přivítali se s mnichy. Ti jim ovšem zhola nevěřili, když jim Nurnští oznámili přítomnost skřetů v horách.

“Není možná”, horlivě tlumočil Tanzi Alasova odmítavá slova.

“Není možná?”, rozhorlil se Moskyt. “Sám jsem jich pobil docela dost. A ten malej, co tu s náma byl, tak ten na ně umřel!”.

“Nikdy jsme tady skřeta neviděli”, podivoval se Tanzi.

“A co víte o jistém Šumichrastovi?”.

“A to kdo?”, lámaně reagoval Alas.

“Ten obchodník, co cestuje po horách”, upomněl se Tanzi. “Není zdejší, a je dost nespolehlivý. My si raději svoje pochůzky vyřizujeme vždycky sami”.

“V horách nebezpečno, he!”, zahučel Ran.

“Nemáte se čeho bát, přátelé. Zde v eseniu jste v bezpečí, pod ochranou Patronů i nás, zbožných mužů”. Yasper a někteří další udusili smích hned v zárodku.

“V souvislosti s nenadálým nebezpečím bychom chtěli opětovně navštívit místo rozjímání, vaši svatyni”. Menhorian šel raději rovnou k věci. Vzhledem k tomu, že na krádež okulusu a dalších věcí se zatím očividně nepřišlo, bylo nutné

vytřískat z návštěvy co nejvíc. Svoji zdrženlivost ke svatému místu už začínal v duchu přehodnocovat.

“Přízeň našich Patronů je trvalá, není třeba o ni žádat opakovaně”.

“Errr... Ale my bychom si rádi vyprosili radu. Opravdu bychom rádi opět stanuli před místem odpočinku Patronů. Třeba nám sešlou vnuknutí, pane. Víme, že mají takovou moc”. Blathel sice nebyl pořád přesvědčen o užitečnosti toho, oč žádal, ale jako moudrý člověk věděl, jak na to.

“Těší nás váš zájem a horlivost v ctění Patronů, zvláště pak těch zdejších”, zapýřil se prostřednictvím Tanziho Alas.

Začaly kolovat štamprle s pálenkou.

“Chcete-li se poklonit našim Patronům, tak, prosím, běžte”.

“Děkujeme, tak my jdeme”.

“Všichni?”, zděsil se opat.

“No jo, proč ne?”.

“Tak v tom případě s čistou myslí a v tichosti”, štamprlata byla Nurnským promptně zabavena.

Nurnští byli odvedeni do rozeschlého, vrzajícího a praskajícího dřevěného svatostánku. Uvnitř se dobrodruzi cítili docela stísněně.

Alas pak jednoho po druhém vodil do sklepení a tam je ponechával rozjímat po dobu, kterou si přáli. První Wulfgaard, po jeho návratu pak Menhorian. Ten se jal místo znovu zkoumat magicky. Teleportační schopnosti mu umožnily dostat se až do hrobky samotné. V báglu, který měl s sebou, měl i půjčený železný pajcr od Yaspera. Tímhle nástrojem se pak začal dobývat do hrobky Kalmyncrovy. Šlo mu to úplně báječně, malta mezi cihlami se drolila více než ochotně. Po nějaké době bylo možné dvě cihly vyndat. Prostorem hrobky zavanul puch. Objevily se dvě rozpadající se boty. Nekromant Blathel vyndal další dvě cihly a rozžal magické světlo z hůlky Gerlloda Moskyta. Jal se zkoumat Patronovu mrtvolu. Když na mrtvém těle nenašel žádné zvláštnosti, pokusil se neuměle zamaskovat stopy vloupání a přenesl se kouzlem k druhé hrobce na opačném konci krypty. Tam byl mrtvý zazděný důkladněji. Blathel se rozhodl pokusit se k tělu druhého z Patronů opět přenést kouzlem, ale nezdařilo se mu to. Prostora byla příliš malá. Pečlivě si otřel krev, která se mu po neúspěchu spustila z nosu, a vrátil se k ostatním. Nebyl v kryptě o moc déle než Wulfgaard.

“Je tam to, co jsem říkal”, sykl k ostatním.

“Mrtvola”, konstatoval Zoltar.

“Byla to blbost se tam vlámat”, šeptal dál Blathel. “Akorát si tu zaděláváme na problémy”.

“Ještě někdo chce poprosit Patrona o přízeň?”, vtíral se Alas, který nerozuměl neklidu Nurnských.

“Ano, já půjdu”, řekl si Yasper o příležitost.

“A co tam teda je?”, rozčiloval se Gerllod na Blathela. Nemohl pochopit, že kromě dvou hrobů není dole pod svatyní nic.

“Chápej to už. Bylo zbytečné sem chodit. Zůstala tam po mně akorát paseka. Vyndané cihly ze zdi nikdo nepřehlídne. Ještě že je hrobová zeď uzavřená za dveřmi, takže to na první pohled snad nebude vidět”.

Yasper mezitím dole v kryptě dokonával spoušť, kterou načil vůdce. Dveře, kryjící zazděné hroby, kam se Blathel teleportoval, otevíral zámečník paklíčem, případně násilím. Dole také rozškrábal prastarou malbu Marvarda Tlapy ve snaze najít případné skryté ovládání tajných prostor a nahoru se vrátil celý zpocený takřka po hodině, kdy už všichni včetně Alase byli značně nervózní z toho, co se asi dole děje.

“Už bude čas večere”, hodlal uzavřít Alas pro dnešek příležitosti k rozjímání, ale Gon a za ním Zoltar se ještě z nějakých nepochopitelných důvodů hodlali nacpat na prohlídku krypty. Alas je požádal, aby to urychlili. Gon dokonal drásání omítky se svatým obrázkem a na závěr se pokusil alespoň zamknout to, co nechal Yasper odemčené. Žel se mu to nepodařilo, a tudíž nebylo moc nadějí, že by se jak na vykutané Blathelovy cihly, tak i rozškrábanou malbu nějakou chvíli nepřišlo. Nurnským na vartovišti začínala trochu hořet půda pod nohama.

Alas odešel na večeri a k Tanziho překvapení se ještě přihlásil Blathel.

“Bojím se hněvu našich Patronů!”, zvolal mnich. Ale Blathel měl teď jasný plán. Yasper našel v kryptě jedno duté místo, které mohl bezpečně prozkoumat jedině kouzelník.

“Byl to krajně hrůzný zážitek”, ulevil si po večeri Blathel. Nejdřív jsem se přenesl do tajných zazděných prostor. Moje lucerna tam ozářila ty místní pseudorealistické malby. Ve stěnách jimi pomalovaných jsem identifikoval zazděné otvory, očividně hroby. Pajcr mně i tam hodně pomohl, i když nevyhnutelně jsem tam strávil spoustu času. Po odstranění omítky a vyrýpnutí několika cihel jsem se dostal dovnitř”.

“Do toho hrobu?”, s otevřenými ústy se ptal Wulfgaard. Pro něj byla taková představa svatokrádeží.

“Ano, do hrobu”. Menhorian se kradmým pohledem ujistil, že je mniši neposlouchají. “Prostě jsem skrz zeď udělal průraz”.

Ran se zhnuseně zašklebil.

“Uvnitř nebylo dost dobře vidět”, pokračoval vůdce. “Zkoušel jsem sáhnout dovnitř, ale jako by mi nějaká neviditelná síla bránila se tam dostat. Bylo to zvláštní. Trochu to jakoby pružilo”, zabručel si pro sebe a na moment se odmlčel. “A pak jsem pokračoval k druhému z hrobů v tajné části krypty. Ten jsem otevřel také. Do něj se sáhnout dalo, ležel tam nebožtík. Vysušené tělo”.

“No jo, však jsi taky byl dole skoro hodinu. Tanzi vypadal, že mezitím usnul”.

“Což bylo dobře”.

“Což bylo dobře”, pokýval Blathel. “Byl jsem si vědom, že nás stavím do špatného světla a že napínáme trpělivost mnichů k prasknutí. Ale pořád mi připadalo, že v těch tajných prostorech dole může být něco zajímavého”.

“A bylo?”.

“No, něco tam jistě je. Ale byly to nervy to zjišťovat. Sáhnout k nebožtíkovi do hrobky nataženou rukou a šacovat ho po hmatu... Čekal jsem, kdy se co stane”.

“Brrr... trnou mi zuby jen při tom pomyšlení”.

“A co teda jsi tam sbalil?”, zajímal se Gon.

“Nesbalil nic, nechal jsem to tam”.

“Bohové!”, zaláteleřil Gerllod.

“Nemohl jsem vynést nenápadně dvousáhovou hůl”, zaskřípal zuby Menhorian. “A na důkladnou prohlídku toho nebožtíka nebyl čas. Chtělo by to tělo vytáhnout”.

“Takže jen jedno tělo?”.

“Ano, jak jsem řekl, v jednom z hrobů tělo chybí. A nějaká síla tam brání sáhnout. Ale je tam uvnitř vidět nějaký rozpadlý dřevěný mechanismus. Ten hrob byl celý takový... podivný”.

“Kolovrat Dyglufta?”, nadhodil Koblenc.

Wulfgaardovi zasvítily oči. Místo posledního odpočinku jeho Patrona nebylo až dosud známo.

“U toho hrobu byla vymalovaná krajina za soumraku, takový ponurý obraz hor”.

“Žádný Patron vymalovaný na hrobce? Jen krajina?”, otázal se Koblenc.

“A mimořádně depresivní. Jako v podzimním nečasu”.

“No, Dygluft Větrný nebyl nijak zobrazován. Navíc se říká, že se mohl učinit neviditelným, což i často činil. Tak to by možná mohlo odpovídat”.

“Aha, tak leda že by byl neviditelný i po smrti. Něco tam je, něco jsem hmatl, i když jsem to neviděl”.

“Takže asi máme hroby Pána stínu a Dyglufta Větrného”, konstatoval Gerllod.

“No a co z toho?”, zeptal se Klabzej. “Dyt' nám to k ničemu není”.

“Měli bysme to každopádně vytěžit, prohledat důkladně. Když už o nich víme”.

“Zvlášť Pán stínu by mohl mít něco u sebe. Potíral nemrtvé. Třeba ta jeho hůl”. Zemikosa vedl debatu.

“Je dost pravděpodobný, že po hrobu Pána stínu jdou i ti skřeti”, připomněl kudůk Koblenc. “Hledají jeho vědění, nebo nějaký jeho artefakt?”.

Slovo si vzal Wulfgaard: “Odedávna se zdejší mrtvým dává do hrobu lodyha jedné místní byliny. Kalmyncrův lopuch. Je to taková pověra, tradice. A ani nevím, proč se jmenuje po Kalmyncrovi. Ale co když to souvisí s Kalmyncrovým bojem proti nemrtvým, který vedl s pomocí Pána stínu?”.

“A proč by skřeti hledali způsob, jak nemrtvé potírat”, oponoval Koblenc. “A vyvolávat je zjevně už umějí”.

“Spíš chtějí zabránit, aby někdo našel způsob, jak ty nemrtvé účinně hubit a bránit se jim. A tohle vědění Pán stínu podle legendy měl”.

“S tím by se dalo souhlasit”, pokýval Koblenc.

Nurnští zalehli v domě, přiléhajícím ke svatyni, poté, co je Tanzi ujistil, že v horách zcela jistě žádní skřeti nejsou.

“Domnívám se, že tady došlo k nějakému jazykovému nedorozumění”. S vlídným úsměvem dál vysvětloval: “Nepochybně jste potkali skupinu kudůků, kteří prchali na východ z přímořských krajů. Skřet je ale výraz, který my pro ně

neužíváme. Nicméně chápu, že zde mohlo dojít k záměně. Jsem rád, že se vše tak vysvětlilo”.

“Ale hovno”, utrousil Zemikosa.

“Nelamte si s tím hlavu”, blahosklonně přešel Tanzi Zoltarův komentář a odebral se na lože. Klid mnichů za této situace byl rozčilující.

Druzi se dlouho radili, jak svatostánek jejich hostitelů nejlépe vyloupit a vyzískat z něj všechno, co se dá. Blathel rozhodl, že je třeba dočerpát magické síly a tudíž že se bude pokračovat ráno.

“Hele, jak to vlastně dneska v noci bylo s hlídkami?”. Venku kokrhal už dobrou hodinu neodbytný kohout.

“Jó, Yaspere, potencionální švagře můj”, protáhl Gerllod Moskyt. “Hlídkání jsem se musel nakonec ujmout já sám, dobrovolně”.

“Vždyť vůdce večer říkal, že je tu bezpečno, že hlídky nebudou”, namítl kdosi.

“To nikdy nevíš. Radši jsem se toho ujmul. A budil jsem tady Rana. To bylo přesně o půlnoci”.

Gerllod měl, jako ostatně všichni protřelí dobrodruzi, nadobyčej vyvinutý smysl pro přesné sledování času. Jedna nebo dvě výpravy a muž byl schopen v kteroukoli denní i noční dobu určit, kolik je hodin. Za bezmračné noci stačilo mrknout na hvězdy, přes den pomáhalo slunce, ale v temné sluji to chtělo prostě cvik. Nurnští ho měli všichni. Teď se Moskyt díval na Rana, aby se vyjádřil, co bylo dál. Kolohnát se ale jen culil a snažil se tvářit, že tu není. Vypadal jako upejpavá panna.

Místo něj se ozval Horác Lipový. “No, mě budil Ran, to je pravda. Ale to bylo o půlnoci. Maximálně pár minut po ní. Já budil ve dvě tady nováčka, Tose”.

Tos mlčel jako hrob a přemýšlel, co mu ti hrdlořezové provedou. On přece nestál o to být členem toho jejich spolku. Chtěl se jen vymotat z toho nebezpečného kraje. Ovšemže jej ten koňmi smrdící trhan vzbudil. Ovšemže mluvil něco o hlídce. Ale co je mu, kudůkovi z dobré kardamské rodiny, po tom? Jen se posadil na posteli, v polospánku zvážil pro a proti, a jednoznačně usoudil, že posilující snění je to nejlepší, co může do rána udělat. A za pět minut už zase spokojeně pochrupoval.

“Vládne tu nějaká uvolněná morálka”, řekl vůdce, když seznal, že se pokračování příběhu o hlídkách nedočká. Ale žádné závěry z toho nevyvodil. Namísto toho si sedl na svou postel, čelem ke zdi, dlaně položil na svá ramena, hlavu nachýlil kupředu a znehybněl. Jeho způsob pohroužení do meditace byl prostý, ale účinný. Mnozí z Nurnských už viděli podstatně efektnější, ale také prapodivnější meditační postupy. Po době, za kterou by se slušný měšťan stihl tak akorát nasnídat, sebou Blathel škubl a povstal. Na první pohled nyní vzbuzoval větší respekt, než tomu bylo hned po probuzení. Byl připraven.

“Tak, co jste dělali vy?”, nechal Blathel ostatní ještě chvíli napínat.

“Gerllod se válel na sluníčku”, prásknul vojáka Gon.

“No a co, buď rád, že dneska trošku svítí”.

“A vyžebraли jste nějaké jídlo, zatímco jsem byl dole? Pamatujte, že zásoby nám pomalu docházejí”.

“No jo, jasně, toho se ujali Yasper se Zoltarem, ty maj vyřídilku. Hele vůdče, nenapínej nás a podej hlášení, prosim tě!”.

Blathel po něm loupnul očima. “Dobrá. Předem říkám, že i když dole není nic, s čím by se bojovalo, teleportace v tak malém prostoru jsou značně riskantní. Ale celkem mi to vycházelo”.

Zoltar řekl: “Bohové jsou nám nakloněni, zatím”.

“Doufejme, že to tak vydrží. Takže, z hrobu Pána stínu jsem vytáhl tělo. Rozpáral jsem šaty. Našel jsem jeho atribut, zrcátko. Tady. Radši bych se do něj moc nekoukal, Yaspere, nevíš, co to může způsobovat. Nech to kolovat”. V zrcátku byl střed jakoby kalný. Buď byla odrazná plocha špatně ulita, nebo bylo se zrcátkem ještě něco dalšího v nepořádku. Vprostřed totiž nebylo jen rozmazáno, ale občas jako by se sám obraz podivně hýbal, tu přes něj přešel stín, tu se zase rozjasnilo. Koblenc ale nebyl s to říct o tomhle artefaktu víc, než že dle pověsti je v zrcátku uzamčena stará, nedobrá stránka Pána stínu.

“Tady je hůl. Mám jí navázanou na svojí, kvůli nenápadnosti. Nepotřebujeme tu dělat rozruch, než definitivně vypadneme”.

“Tak vyrazíme do města?”.

“Drobné pozitivum, teď víme s určitostí, že Pán stínu je mrtvej”, řekl Yasper.

Wulfgaard ale smutně vrtěl hlavou: “To se nemělo stát, nemělo stát. Loupěž u Patronů”.

“Jo, a málem bych zapomněl”, řekl ještě vůdce. “Našel jsem utržené svitek s nějakým nápisem”.

“Tak to přečti, ne?”.

“Rád bych, ale je to v místním jazyce”.

“Tak Wulfgaard”, nařídil Gerllod.

Vrchovec byl sice v šoku a rozčilení z vyloupení hrobky jednoho z Patronů, ale nechal se přesvědčit a jal se překládat rovnou do obecné řeči.

“Aby nám nelhal”, šeptem se světil Gon Myšilovovi”. Může nám ledacos zatajit”.

Wulfgaard se ale s textem chvíli potýkal. Škrábal se ve vlasech a bezhlasně pohyboval rty. Tak, jak to přemýšlející bačové dělají. Gerllod se s Yasperem mezitím přeli o známých bitvách, konkrétně v které bitvě hrála roli bažina a kde se naopak bojovalo u statku.

Do toho pronesl hlasitě Wulfgaard: “Dyť je to návod, jak povolávat nemrtvý! Píšu tu:”, slabikoval, “směs dvanácte hodin svař a množství rovnající se jedné unci hmoty nalej mrtvému do chřtánu!”.

“Počkej, počkej”, brzdil jej vůdce. “Ještě jednou a pomalu”.

“... použité ingredience, dvojtečka”, dodal Vrchovec.

Menhorian, který se koukal zkoumavě na Wulfgaarda, hmoždícího se s textem, dodal. “A tam je to utrženo”.

“Utrženo”, potvrdil Wulfgaard.

“Hmmm, tak tohle asi skřeti hledaj”, zabručel Gerllod. “Návod na vyvolávání nemrtvých”.

Ran namítl: “Leda nějaké jednodušší, než jaké už sami uměj, he?”.

“No, to nevíme, zatím”.

“A když Pána stínu pohřbívali, tak tady nechali jenom půlku návodu. Ta druhá bude asi jinde. A tu druhou půlku už třeba skřeti maj”. To byla odvážná konstrukce, ale pro takové nechodili Nurnští nikdy daleko.

“Helejte, ale tohle je mi divný”, ozval se Koblenc. “Proč by měl v kapse Pán stínu návod na vyvolávání nemrtvých. On přece dělal tyhle věci jen za mlada. Pak proti tomu, alespoň co legenda praví, celý život bojoval. Proč by...”.

“Někdo ho chtěl zdiskreditovat!”, bafnul Gerllod.

“Řekni nám to ještě jednou. Co tam přesně je?”, vyzval Wulfgaarda Blathel.

“Dvanáct hodin svař a nalej...”.

“Ale to přece nic neříká o tom, že se tím oživují nemrtví. To je jen tvoje domněnka. Může to být, co já vím, třeba lektvar skutečně oživující mrtvé, respektive způsobující jejich přivádění zpět k normálnímu životu”.

“To už Nurnští zažili”, ozval se kdosi.

O slovo se zase přihlásil Koblenc. “Pán stínu se s Kalmyncrem Hvězdopravcem o všechno vědění dělili a Kalmyncr by mu rozhodně nedovolil, aby nemrtvé oživoval. Tak praví legenda”.

“No dobrá, ale o přivedení mrtvého takřikajíc ze záhrobí zpátky k životu by jít mohlo”.

“O tom legendy nic neříkají”.

Menhorian se zamyslel. “Ale musel to být on, mrtvý měl u sebe hůl a zrcátko”.

“Já si spíš myslím”, rozvíjel Koblenc svoji linii myšlenek, “že to spíš bude návod jak ZABRÁNIT tomu, aby se z nějaké mrtvoly mohl stát nemrtvý”.

“A jo, no to je taky možný”, pokýval Gerllod.

“Určitě funguje rozsekat mrtvole hlavu namaděru. Tak jako to udělali skřeti se Šumichrastem”.

“To si nejsem úplně jistý, pane mágu, jestli tohle pomůže”, oponoval starý kudůk. “Každopádně, vykládejte pozůstalým nebožtíka, že se taková věc musí v zájmu prevence udělat. Nalít nebožtíkovi nenápadně do úst nějakou tinkturu je mnohem schůdnější”.

Debata byla pomalu u konce.

“Takže žádná Celiba?”.

“Žádná Celiba. Stavíme se v nějaké té knihovně. Takže vartoviště v severní části kopců. A pak do města”.

“A v Blahutově skryši, tam on přece žil. Něco by tam mohlo být. Půjďme skoro okolo”.

“Nic tam není”, zamítl návrh vůdce.

“Jen naivní obrázky na zdech”, uchechl se Zemikosa.

“Žádný naivní obrázky”, zahudroval Wulfgaard, kterému byl před očima znesvěcován jeho panteon.

“Hlavně se musíme přestat motat v kruhu. Sbalte se”, rozhodl Blathel.

“Helejte, mládenci”, ozval se najednou váhavě Koblenc. “Já tady zůstanu, já se na tu vaši cestu necejtim. Nohy mě bolí, sotva jsem se vyléčil z té lapálie, už zase mám pocit, že na mě leze nějaký kašel. Tady se dám dohromady, počkám, až se všechny nepříjemnosti přeženou”.

Menhorian si promnul nos. Koblenc by se jim hodil. Ale musel na něj jít opatrně. Nejlip přes jeho lásku k vědě. “A nechcete s námi do té knihovny? Měl byste tam spoustu zajímavého materiálu k bádání. Cestou do Kardamu se mrkneme ještě do jednoho esenia, toho, co se odtamtud ztratily ty knížky”.

Koblenc už ale byl o tom, že zůstane, zřejmě přesvědčen. Zavrtěl hlavou: “To jsou příšerný kopce a navíc, jako kudůk bych tam mohl přijít k úhoně. Pamatujte, jak to vypadalo ve městě Kardamu. Ani na všech vartovištích nebudou tak tolerantní jako tady”.

Blathel seznal, že Koblenc má pravdu. A tudíž že s ním nehne.

“A já tady zůstanu s ním”, řekl Tos Bedlam, taktéž kudůk. “Mám k tomu stejný důvody. Asi to chápete”.

Gerllod syknul. Tohle si nováčci nesmí dovolovat.

“On tu zůstane se mnou”, postavil se za Tose Koblenc. “Tady budeme v bezpečí”.

Gerllod se tvářil dost nasupeně. A Tos pokračoval.

“Já bych teda šel spíš pryč, nejlip do Gwendarronu. Vy ložíte po horách, furt se něco může semlít. Přitahujete nebezpečný situace”. To měl ovšem pravdu. Tos sám nebyl z dobrodružného těsta.

“No, aby ses nesplet”, řekl Zoltar hlasem, oscilujícím mezi upozorněním a výhrůžkou. “Ono všude je něco”.

“Nechte je tady”, vložil se do toho Wulfgaard. “A pojd’te do Celiby zjistit, co se stalo s mejma vovcema”.

“No, měli bychom se každopádně pohnout, než začne být skutečně chladno”, dodal Menhorian.

“Tyhle hory v zimě mohou být věru kruté”, konstatoval kudůk Koblenc, asi aby Nurnské popohnal.

Tose se druzi ještě chvíli pokoušeli přemluvit, řka, že jsou jeho šťastní Patroni, kteří ho zachránili. Ale kudůk byl ochoten jít kamkoli, jen když to bude směrem na východ, do kraje hobití Domoviny.

Menhorian se s Koblencem ještě domluvili na tom, že se v případě nějakých problémů potkají u Zmrzlého v jeho domě.

“To je taková dobrá spojka u města”, poznamenal k tomu voják Gerllod, zatímco Koblenc se netvářil nijak nadšeně při představě návratu do Kardamu, odkud byl vyrván ze spárů smrti.

Wulfgaardovi se ale také nechtělo opouštět blízkost svojí salaše, a jestliže nebyli Nurnští ochotni vyslyšet jeho opakované žádosti o to, aby se šli do okolí Celiby zabývat mizením jeho ovcí, postavil si hlavu a chtěl zůstat s oběma kudůky v Terlinu. Menhorian i ostatní ale cítili, že by bylo zapotřebí mít s sebou alespoň jednoho průvodce, který umí místní řeč a zná zdejší realie. A protože Koblencovy argumenty byly pádné a nebylo jej možno vzhledem k jeho chatrnému zdraví nutit

cestovat v nečase po horách, bylo nutné mladého Vrchovce přemluvit. To se jim nakonec podařilo a vousáč si zabalil svůj skrovný uzlík. Nakonec, jeho dva psi se s flekatým psem nepsem, pletoucím se pod Klabzejovy nohy, docela snášeli.

...jeho dva psi se s flekatým psem nepsem, pletoucím se pod Klabzejovy nohy, docela snášeli...

Vyrazili tedy z esenia. Šli celé dopoledne a počasí jim docela přálo. Ve dvě odpoledne dorazili do Blahutovy skrýše. Tři suché a zavětrované místnosti vytesané ve skále, čistá podlaha a na stěnách reliéfy. Chlap, příkládající roh k ústům a troubící, chlap volající na pozadí hor. Prostě Blahut, Patron z nejrespektovanějších. K lítosti většiny družiníků ale dal vůdce pokyn pokračovat v cestě. Bylo ještě brzo na to, pomýšlet na tábor pro nocování, a počasí jim dnes přálo. Takže pokračovali dál. Noc se rozhodli strávit na hřebeni. Když se začalo smrákat, ustanovili ležení. Večerní červánky poskytovaly malebné obrazy hor a druzi se celý večer přetahovali o možnost rozhlédnout se po kraji ukradeným okulusem. Wulfgaard jim k tomu ze skrovných zásob vařil v mosazném kotlíku večeři. Zemikosa mu do jeho činnosti notně žvanil. “Zoltare, vždyť ty vařit přece neumíš”, napomenul jej Blathel.

“Se ví že umím”, hrdě pohodil hlavou Zemikosa. “Každý dobrý alchymista umí vařit”.

“No jo”, střízlivě poznamenal Gon. “Ale lektvary a jídlo, to je něco dost jiného”.

A tak došlo na Zemikosův proslov o vaření a o receptech. Protože Zoltar byl adepty umění alchymistického, vztáhl svoje ponaučení na výrobu lektvarů.

“Základem každého pořádného lektvaru je, to se rozumí, voda”, začal zešířena Zoltar Zemikosa. “Dešťová, pochopitelně, protože voda, která propulje v podobě mraků nad krajem, získá ten správný magickej cink”.

“Voda z louže”, utrousil potichu Yasper.

“Jo, z louže je dobrá”, kývnul zcela vážně Zoltar. “Když není k mání žádná voda”, podrbal se za uchem, “musí stačit moč. Ale pokud možno ne starší než den, nebo nejvýš dva”.

“He?”, vyrazil ze sebe kroll Ran.

“Dál je pro odbornou destilaci lektvaru mlhoviny nutný dát tam lidský ucho. Jestli nemáte lidský ucho, tak tam vražte psy”.

Pes-nepes podrážděně štěknul.

“Jestli nemáte ani psy, tak aspoň kus starýho hadru, to je podobný”.

Menhorian Blathel se plácnul nevěřicně do čela.

“Dál tam hodte trochu speciálního kvítí. Mateřídouška je fajn. Anebo rozrazil. Přinejhorším bodlák. Nebo trochu mechu. Ale plíseň ze starýho jídla udělá taky službu”. Zoltar se mocně nadechl. “No a teď to nejdůležitější. Magická esence! Sedm uncí. To se musí přesně odměřit, kvůli tomu s sebou taky tahám to složitý vybavení. Jo a předtím, to jsem zapomněl říct, je to celý třeba přejít prudkým varem. A zmínil jsem se už, že ty esence musí bejt aspoň šest uncí? Každopádně mň jak pět bych si tam dát netrouf”.

Zoltar udělal významnou pauzu a Gon do ticha zakašlal.

“Nakonec se lektvar musí takzvaně zatáhnout. Na to se použije hrst květů stříbrného jetele, natrhaného za úplňku o půlnoci. Je jasné, že ten není většinou k mání, takže normální lipovej květ může bejt alternativa. A když žádnéj květ nemáte, tak tam nedávejte nic”.

“Nezataženej lektvar”, poznamenal Yasper.

“Hele, nekafrej mi do oboru!”, utrl se na něj Zoltar. “Kde jsem to přestal? Jo, tak to pak vznikne takzvanéj nezataženej lektvar. No, a pak už jenom zcedíte hadr, zchladíte a pijete, nebo flakónkujete. To je odborněj výraz, kdy se plní sklo pro pozdější použití”.

“Tak to bysme měli”, ozval se chmurně Gerllod Moskyt.

“Chtěl jsem říct”, uzavíral alchymista debatu, “že i když je to vysoce kvalifikovanéj a náročnéj proces, tak se při pečlivým dodržování postupu, kterej jsem vám nastínil, nemůže stát, že vám zpod ruky vypadne nějakěj zfušovanéj lektvar”.

11. kapitola - Oheň a Déšť

Ráno ale bylo všechno jinak, než si druzi večer plánovali. Krásné počasí se, jak to už v horách bývá, změnilo mávnutím proutku na víchr a déšť, viditelnost se snížila natolik, že okulus nemělo význam vytahovat, a Gerllod s Menhorianem, kteří se k sobě nad ránem při poradě tiskli, vymysleli změnu plánů.

“Zpátky na vartoviště?”, tázal se nevěřicně Gon. “Už zase?”.

“Ano, přesně to máme teď v plánu”, potvrdil mu Gerllod s kamenným výrazem.

“No tak snad víte, co děláte”, řekl Myšilov, který jinak plány postupu moc nekomentoval.

V lijáku druzi balili svoje skromné ležení. Yasper hudroval: “Připadám si jako pitomec, porád sem a tam”.

“Jo, Alas s Tanzim se na nás budou dívat jak na chudé duchem”, pokýval hlavou Menhorian. “Ale i přesto bychom se tam podívat měli. Může to být důležité”.

“A říkali jsme si taky”, přerušil mága Gerllod. “Že průzkum v kryptě je tak náročnější, že ani Blathelovi by nemusel stačit všechen jeho um a ty... kejkle”, dodal. “Takže šup, vybalte všichni, co máte za užitečný bezmegy, magický a jiný, potřebujem toho našeho vůdce nadít vším, co máme”.

“Cože?”, ozval se Yasper, zatímco ostatní se na sebe překvapeně dívali a ošíváli se. Tohle nebylo nikdy zvykem. “To mu mám jako půjčit svoje paklíče?”.

“Ted’ mám na mysli, že by mu třeba moh Myšilov půjčit tu svojí slavnou teleportační hůl”.

“To není teleportační hůl, to je druidská hůl. Odznak moci”, vysvětloval klidně Myšilov.

“No jo”, namítl Gerllod, “To my samozřejmě respektujeme. Ale ono je to zapotřebí, víš? Pro průzkum”.

“A ty bys jí nemohl postrádat?”, otázal se Blathel, zapomínaje na kouzelné slovíčko.

Myšilov se uchechtl. “Což o to. Já bych jí postrádat moh, ale ty s ní budeš akorát tak klackovat”.

“Cože?”, nechápal Gerllod.

“Já tomu rozumím”, děl Blathel. “Znamená to, že nám kouzelníkům je ta hůl k prdu”. Mág pobytem na výpravě poněkud zhrubnul.

“Jo tak, tak to je nešikovný”.

“Ale můžu ti půjčit magický flakón, ten je pro uživatele magie”.

“Což je Blathel”, dodal Gerllod.

“Což jsem i já”, vmísil se do hovoru Zemikosa.

Klabzej zavrtěl hlavou. “Dobíjí magickou energii do hlavy”.

“Lajcky řečeno”, na to zase Zoltar.

“Přesně řečeno”, opravil jej Gerllod.

“No jo, pane chytřej”.

“Ale jo”, děl spokojeně Menhorian. “To je moc šikovný”.

“Jmenuje se to amulet Lázně moci”.

Menhorian od Klabzeje převzal plochou skleněnou fíálu na šňůrce.

“A tady je prsten magického výboje”.

Blathel si se zájmem prohlížel další podávaný šperk.

“Taky prsten pytláka Fionna”, pokračoval druid v rozdávání svých cenností.

“A já ti pučím svůj řemdih, he!” , nabídl zcela vážně Ran.

“Ne, děkuji, rád bych se vyhnul střetu”.

“A pak ještě klabzejovej list”, hrabal se druid hluboko po kapsách, až našel tuhý kožnatý lístek. “Když ho zlomíš, dostaneš požehnání”.

“To se věru může hodit”.

“A ještě tu pro tebe mám prsten zrakového bludu”, Klabzej s obtížemi sundával kroužek z prstu svých kloubnatých rukou.

“Zajímavé...”.

K hloučku debatujících se připojil černobradý Wulfgaard. Když spustil obecnou řečí, měl silný vrchovský přízvuk.

“No a moh by mi Gerllod nebo Blathel vysvětlit, co tam vlastně čekáte, že ještě najdete? Myslel jsem, že už jste to tam celý prohledali. Byli jste tam dole loupit už dvakrát”. Znesvěcení hrobů Patronů se ho dotýkalo.

“V kostce”, začal Menhorian Blathel. “Jde o to, že Zemikosa si myslí, a podle mého docela správně, že k půlce toho pergamenu, který jsme našli u nebožtíka Pána stínu, musí existovat druhá půlka papírku”.

“Nebo třetina, nevíme jak je to celý veliký”.

“To je možné, Gerllode. Prostě další část může být u Kalmyncra Věšce”.

“Pohřbenýho v Terlinu”.

“Jo. A já si ještě myslím, že další část může být taky u Dyglufta Větrníka”.

“Větrnýho!”, zařval pohoršeně Wulfgaard.

“Je to další temnej Patron, kterej...”.

“Ale prd temnej”, přerušil mága syknutím Wulfgaard.

“To je ten neviditelný?”, zeptal se Gon.

“Ano, to je on. Ten leží v té druhé půlce utajené hrobky. Už je mi jasné, na co jsem to v jeho hrobu narazil. Na jeho neviditelné pochované tělo”.

“Přesně tak”, uzavřel hovor Gerllod. “Nebudeme za sebou nechávat nějaký nedodělky, Větrníka jsme ještě nevybrali. Tak!”.

“No, co dělat, tak pojdte, vyrazíme. Cestu na Terlin už známe skoro z paměti”. Gon se s povzdechem zvednul a začal pakovat tornu.

U Blahutovy skrýše se Blathel oddělil a vyrazil směr Terlin. Družina byla ráda. Ve vytesaných prostorách Blahutovy poustevny bylo možno spoléhat, že noc bude v naprostém suchu. Uondaní Nurnští to naléhavě potřebovali. Blahutova skrýš také poskytovala lepší obranné možnosti než otevřený terén. Na možné nebezpečí se stále nesmělo zapomínat. Do Terlinu odtud vyrazil vůdce sám.

Za posledního světla došel Menhorian Blathel na dohled brány vartoviště. S uspokojením provedl inventuru veškerého vybavení, kterým byl ověřen. Počkal ještě hodinu. Denní světlo pohaslo a dál bylo vidět už jen nemnoho osvětlených oken esenia. Zvedla se mlha a už jen drobně mžilo. Mág kradmo přišel až ke zdi vartoviště, seslal na sebe magickou schopnost letu a pronesl zneviditelnovací formuli. S vědomím naprostého bezpečí přelétl přes chatrnou hradbu a snesl se na zem na nádvoří, do temného kouta, k věži dřevěného svatostánku. Terlin byl tichý. Klid a mír posvátného místa nerušil ani křik nočních ptáků, ani hovor lidí. Blathel vyřkl další magickou formuli, po níž se sice zviditelnil, ale zároveň přenesl dovnitř chrámu. Počkal, až se jeho oči přizpůsobily takřka úplné temnotě, a opatrně sešel po kamenných schodech dolů, do krypty. Teprve tam se odvážil zapálit plamínek ve své lucerně s okenicemi. Poprvé ulehčeně vydechl, když zjistil, že vše je tak, jak to při posledním vloupání zanechali. Tedy dveře k hrobům jsou zavřené, ale odemčené, a cihly jsou ponechané tak, jak je Nurnští vypáchili ze zdi. Na jejich vloupání se tedy zatím stále ještě nepřišlo. Teleportoval se tedy do tajné poloviny krypty a šel tam, kde chmurný obraz tmavých hor značil hrobku Dygluftovu. Neopomněl si přes ústa převázat šátek, ale zalitoval, že mezi svým vybavením

nemá rukavice. Sáhł tedy holou dlaní skrz díru ve zdi do hrobu a nahmatal v něm cosi neviditelného. S odporem to pořádně ohmatal. Byly to boty. Zatáhl za ně. Slyšel šustění vyschlého těla, které táhl po maltovém loži hrobu. Sáhł výše a vzal za práchnivou látku nohavic a posléze i kazajky. Neviditelné tělo pomalu soukal ven z hrobu, až se mu s odporným chrustnutím složilo k nohám. Mrtvola, jak ji táhnul, byla extrémně lehká, vysušená. Ale hmatal pergamenovou kůži na rukách, svraskalý obličej i vyceněné zuby nebožtíkovy. Srdce mu přitom tlouklo jako splašené. Jal se umrlce prohledávat, jen tak, po hmatu. Z mrtvoly se pojednou ulomilo chodidlo i s botou. Okamžitě se stalo normálně viditelným. Pak Blathel stáhl z mrtvoly nohavice a nakonec i kazajku. Vše se náhle zviditelnilo. Při pohledu na nebožtíkovu tvář Menhorian skoro zalitoval, že nezůstal neviditelným. Dygluft zjevně nebyl Vrchovec, neměl černá vousiska ani hřmotnou postavu. Byl to člověk, podle zbylých chomáčů světlých vlasů ulpělých na lebce, snad

...Gon se s povzdechem zvednul a začal pakovat tornu...

ze severu. Kazajku, která se ukázala být vestou, obšitou barevnými nitěmi, se spoustou zašlých kovových knoflíků, sbalil do torny. Byla na hubenou postavu a stála za podrobnější prozkoumání. Několik prstenů, jednoduchých lesklých kroužků, které stáhl z mrtvoly, dál na krku jakési korále, snad pro štěstí. Jinak nic. Ještě jednou prošel všechny kapsy, důkladně si posvítil do hrobu samotného skrz vydlabaný otvor po cihlách. Po druhém útržku pergamenu ani stopa. Vytáhl alespoň ony dřevěné zbytky. Neklamně představovaly trosky mechanismu, který byl dřív kolovratem na předení nití. Zklamán tedy opustil hrobku Dygluftovu. Pokusil se

poklepem najít ještě nějaké skryté prostory, ale nebyl úspěšný. Skrytý vnitřní smysl mu napověděl, že noc pokročila. Přesunul se tedy do mnichům známé poloviny krypty a jal se hledat hrob Kalmyncra Hvězdopravce. Ale v zákoutí krypty narazil na Marvarda Tlapu, tedy alespoň na malbu, značící jeho hrob. Veden přesvědčením, že vyloupit musí tak jako tak hroby všechny, zkusil dveře, které byly po předchozí návštěvě Gona s Yasperem taktéž odemčené. Marvardovo tělo spočívalo v hrobě rozhodně důstojněji, než tomu bylo u Dyglufta. Tlapa, byť byl vysušený jako každý takto pohřbený nebožtík, byl za života zjevně chlap jak hora a byl to mimo veškerou pochybnost Vrchovec. Jeho vousiska i po smrti vypadala úctyhodně. Nebylo mu to ale nic platno před nájezdem Menhoriana Blathela. Ten Marvarda nekompromisně vytáhl na světlo lucerny. S krku mu svěsil mohutný zlatý řetěz a, zklamán z dalšího průběhu osobní prohlídky, prošmejdil hrob samotný. Tam mu bylo přáno více. Velká kulatá helmice s nánosníkem kryjící i nositelův krk a těžká obouruční sekera zatížily sice mága víc, než by se mu líbilo, ale určitě stálo za to je odnést. Blathel se poté odebral konečně ke správnému hrobu Kalmyncrovu. Jeho mrtvola šla vyšoupnout ven snadno. Vznešenost a jistou úroveň nebožtíkovu prozrazovaly šaty z brokátu, které byly očividně do zdejších chudých krajů kdysi dovezeny z daleka. Nyní se ovšem už notně rozpadávaly a Blathel je nehodlal z mrtvoly svlékat. I proto, že hned v první jejich kapse se na něj usmálo štěstí: papírek, popsaný místním kostrbatým písmem. Blathel vyndal z kapsy svůj útržek, přiložil oba díly tak, aby utržená strana pasovala k sobě, a s uspokojením z toho, že z papíru už žádný kousek nechybí, sfoukl lucernu. Ve velmi nezřetelném světle, dopadajícím na konec chodby, vedoucí do krypty, trefil po schodech nahoru do chrámu i bez lampy. Byl se sebou spokojen.

“Slyšel jste to?”

“Ummhmmmm...” Starý kudůk se jen obrátil a přitáhl si peřinu. V noci dost chrápal. Ten mladý ale už spát nehodlal. To, co jej probudilo a donutilo vztyčit se v příkrývkách, nebylo starcovo chrápání, ale něco jako výkřik, zakončený chroptěním. Tos už na svém útěku horami slyšel chropět vražděné lidi. Vstal z postele a přistoupil k oknu. Něco mu nehrálo. Zvenku byl slyšet nějaký shon. Vtom pod oknem, kde s Koblencem bydleli, přeběhly tři postavy. V rukou měly šavle a hnaly se za roh. Noc vzápětí vybuchla rykem boje.

“Šmarjá, pane Koblenc, vstávejte rychle!” Tos Bedlam nepotřeboval další varování, aby se začal balit. “Dělejte, vzbudte se! Začíná tady bejt dost nebezpečno!”

“Uhhmmmm, uáááá”, zívnuł stařec a jal se mnout si oči.

“Co se děje?”

“Skřeti, do prkýnka! Skřeti!”

Koblenc se překvapivě rychle vzpamatoval a ve chvíli byli oba připraveni opustit dům, ve kterém byli ubytováni. Tos mezitím oknem vypožoroval, že se mniši stahují směrem k chrámu a že vchod do něj je otevřený. Vřava bojujících skřetů, kterým se pokoušelo vzdorovat několik ozbrojených Vrchovců, byla ale všude. Ve světle ležících pochodní byly vidět hloučky zápolících, jakožto i

osamocené dvojice, bojující na smrt. Velká část mnichů byla zachvácená panikou a nemilosrdně porubána již v prvních chvílích skřetího přepadu.

“Heršvec, to byl ale blbej nápad, zůstat tady”, zalátelel Koblenc. Otevřenými dveřmi viděl, že k překonání nádvoří plného bojujících bude potřeba rychlost a štěstí. Boje se už účastnili i skřeti psi, jejichž vrčení a štěkot hřměly nocí.

“Nemáme na výběr”, syknul Bedlam. “Běžíme, teď!” Vyběhli přes nádvoří a jejich cílem byly otevřené dveře chrámu, jevící se jako jediná prozatímní spása. Oběma se podařilo proběhnout hloučkem bojujících, přičemž koutkem oka zaznamenali, že od brány se řinou další a další skřeti. Oba kudůci se octli ve stísněné a ztemnělé chrámové lodi. Byli tam zatím sami. Tos, bohové vědí, co jej k tomu vedlo, v téhle vypjaté situaci rozbil vitríny a ukradnul z nich pozlacené milodary. Koblenc byl ale jako na trní. Kamenné schody, vedoucí dolů, neskýtaly mnoho nadějí. Ale ty dřevěné, co vedly na půdu a do věže, nemusely být jen beznadějnou pastí. Dovnitř najednou vběhli dva Vrchovci a v odlescích ohňů zvenku bylo vidět, že jsou hotovi k obraně svatostánku. Měli s sebou lehké kuše a jali se pálit ven. Obou kudůků si ve tmě ani nevšimli. Koblenc s Tosem se tedy vyplížili nahoru. Dole bylo slyšet, že se už bojuje u samého vchodu do chrámu. Tos, který seznal, že ve zvonici jsou jen uzounká okénka, kterými by se ani maličký kudůk neprotáhl, začal zkoušet pevnost střešních šindelů. Rány, kterými se snažil střechu prolomit, byly slyšet i v hluku boje.

“Počkejte”, zarazil jej po chvíli Koblenc. “Vemte si zbraň, někdo jde k nám nahoru”.

Tos se zarazil. Neměli nadějí. Jestliže jsou skřeti už za nimi, nezbývalo než zemřít. Vzal do ruky svůj krátký mečík. Praskání letitých schodů se neúprosně přiblížilo. Někdo si pro ně přišel.

“Skloň, prosím tě, to železo”, ozval se hlas Menhoriana Blathela. “Co tady vy dva blbnete? Ty rány je slyšet až v Kardamu”.

Oběma kudůkům spadl balvan ze srdce.

“A řekněte mi, co se to tady, u všech cípů pentagramu, děje?”. Menhorian vypadal opravdu poněkud zmateně. Když stoupal z krypty, zarazily jej zvuky boje odehrávajícího se venku. V chrámu pak zahlédl několik mnichů, bránících vstup, ale sám se šel opatrně podívat, co že se to děje ve věži.

“Skřeti napadli vartoviště”, konstatoval zjevnou skutečnost Koblenc.

“Kolik jich je?”.

“Hodně”, řekl neurčitě Tos, snažící se úzkým okýnkem zhodnotit situaci venku. Přes rozlehlou střechu, zakrývající výhled, toho nebylo moc vidět. “Určitě víc než dvacet. Snad sto”, řekl rezignovaně.

Koblenc byl ve světle loučí úplně bílý a už zase vypadal chorobně.

“A co tady děláš ty?”, opáčil Blathelovi Tos. Blathel mu to řekl.

“Už zase další průzkum krypty? Po dvou dnech?”.

“No, ano. A ostatní na mě čekají v Blahutově skrýši”.

“Takže to jsme v prdeli, ti nás nezachráněj”, konstatoval Tos. “Hele, pojďte mi pomoci s těma šindelema. Prorazíme průlez skrz střechu”.

“Ran by ti dal”, neopouštěl humor Blathela ani v téhle chvíli.

“Ale jak teda odsud pryč? Mám pocit, hraničící s jistotou, že skřeti už chrám zapálili a dveřma už se odtud asi nedostanem”.

Podle silícího ryku skřetů se dalo hádat, že obránci dole začali valem řídnout. Čpící dým naznačoval, že chrám skutečně hoří.

“Pomůžu vám”, řekl Blathel. “Vezmeme, jak se říká, magické kramle”. Rychlým pohledem ven zhodnotil situaci. Okénky sice opravdu nebylo mnoho vidět, ale i to, co stačil zahlédnout ve tmě a houstnoucím dýmu, mu stačilo.

“Dejte mi všechny vaše věci. Svlíkněte si šaty a nappěte je tuhle k tý helmici do pytle”. Kudůci na něj koukali jako opaření. I v chladné noci bylo v podkroví stále tepleji. Okýnkem teď bylo vidět hlavně plameny, olizující šindele.

“Evakuace. Sraz je v Blahutově jeskyni”, rozhodl rázně Blathel. “Tímhle směrem odleťte jako mlha. Zůstaňte zformovaní. Nenechte vítr, aby vás rozvál”. Pokračoval v udílení instrukcí. “Musíte se soustředit na pohyb ve formě oblaku”.

“Cože?”, Koblenc se na děj díval s otevřenou pusou a vytřeštěnými očima. Ale poslušně zvolna začal stahovat kalhoty. Chápal, že jediná možnost je důvěřovat Menhorianovi.

Menhorian jim podal dva flakónky. Jejich pečetě nesly značky Zoltara Zemikosa. Menhoriana napadlo, že jestli tohle dobře dopadne, bude to nepochybně zázrak hodný Patronů. “Držte se při zemi a pokud možno u sebe. Je to vaše jediná šance. Zhmotníte se po nějakém čase. Nazí se pak musíte dostat co nejdál pryč. Musíte to zvládnout”.

“Jak, my? A co ty?”, ptal se zoufale Tos Blathela. Ten si právě nasazoval čelenku s orlím zobákem.

“O mě se nestarejte. Pokusím se vás venku najít a pomoci, jak jen to půjde”. Starý kudůk byl stále příliš konsternován, aby byl mocen nějakých otázek, ale Tos to alespoň rámcově chápal. Budou na to sami.

“Vždyť je tam strašná zima a prší. Zabije nás to”.

“Ne tak jistě jako skřeti nebo oheň”. Blathel si upravil výstroj a naposledy na nahé kudůky pohlédl. Stáli tam a třásli se, v rukou křečovitě svírali flakóny

...skřeti napadli vartoviště...

s lektvarem, který je měl zachránit. Blathelovi jich bylo líto, ale nebyla jiná možnost. “Jdu se pokusit přemluvit Alase, aby taky utekl. Pijte”. A, zatížen nacpaným pytle, seběhl po prašticích schodech. Vzduch byl prosycen štiplavým pachem hořícího dřeva.

Ještě zbýval nějaký čas do půlnoci, když Zoltar zalarmoval ostatní. Směrem na jih zaplanulo světlo. Bylo jasné a bylo řádově míle daleko. Gerllod odhadl, že směr i vzdálenost by odpovídaly vartovišti, kam se vydal vůdce. Okulus jim v mírném dešti a tmě nebyl nic platný, ale Gon i Wulfgaard svorně tvrdili, že takhle plane dřevo.

“Vůdce měl takových kouzelných bezmegů, a nakonec použil starý dobrý křesadlo a láhev s olejem”, poznamenal cynicky Yasper.

Zoltar navrhl jít potmě světlu vstříc a na hlídce tu ponechat jen Horáce Lipového. Ale většina byla proti, ze suché skrýše se jim nechtělo. Nakonec asi po čtyřech hodinách požár postupně uhasnul. Za svítání se vydali všichni na jih a doufali, že se jim podaří nalézt Menhoriana živého a zdravého. V Blahutově skrýši ještě Zoltar nechal lístek se vzkazem.

“Nechtěli mě pustit dovnitř, tak jsem jim podpálil stodolu”, řekl šelmovsky Menhorian. Vrátil už ostatním všechny zapůjčené artefakty a spolu se zbytkem družiny měl lepší náladu. Milha, která se nad ránem opět vrátila na hřeben hor, jim skýtala jakousi ochranu.

“To jako fakt?”, nedůvěřivě se otázel Klabzej Myšilov.

“Ne, přece za tím byli skřeti, jak jinak”, řekl s kyselým úsměvem vůdce družiny. “Terlin je vypálen, zřejmě do základů”.

Ostatní na něj hleděli obdivně. Tohle už nebyl ten Menhorian, který ještě před měsícem při první větší tělesné námaze churavěl. Pobyt v horách ho poněkud zocelil.

“Ještě úplně nakonec, předtím, než jsem opustil chrám a odletěl, jsem mluvil s Alasem. Tanzi byl tou dobou už mrtvý, proděravěly ho skřetí šípy. Alas se mě pokusil přimět, abych mu pomohl bránit kryptu. Neměl jsem to srdce říct mu, že jsem to tam už předtím vybrakoval”. Mezi Nurnskými zavládlo radostné veselí. “Stejně to byl marný boj, skřetů bylo nepočítaně. Ale Alas a poslední dva zbylí mniši to vzali jako povinnost, chránit své Patrony”.

“Takže Alas je taky v pánu”.

“Nepochybně. Zato tihle dva měli takové štěstí, že je to jen těžko k uvěření”. Oba promrzlí kudůci se snažili zahřát narychlo uvařeným čajem a vrhali na Blathela vděčné pohledy.

“Nejenže se jim podařilo přežít boj v eseniu. Nejenže se jim náhodou podařilo mě v pravou chvíli potkat. Nejenže se jim po vypití lektvaru mlhoviny nějakým zázrakem podařilo držet správný směr, ale dokonce ani neztratili jeden druhého. Museli se zhmotnit krátce po sobě a velice blízko sebe”. V duchu si Blathel ještě říkal, že největší klika byla, že lektvary fungovaly tak, jak měly.

“To byl...”, jekal zuby staroch Koblenc. “To byl strašnej zážitek”. Hrnek s čajem se mu klepal v rukách. “Dyt' já neměl tělo. Já byl mlha, byl jsem jen kus

vzduchu unášenéj větrem. Pršelo SKRZ mě! A ta snaha o to, někam se hýbat... To bylo strašný". Zavřel oči při té hrůzné vzpomínce.

"No a pak, nahý, v tom dešti, uprostřed noci, zima byla taková, že bych do rána jen těžko vydržel naživu", jekal zuby Tos Bedlam.

"Naštěstí jsem je krátce nato našel a dal jim jejich věci", usmál se spokojeně mág. "Oblékli se, dostali trochu kořalky. Pak jsem je nechal maličko vyspat. No a ráno jsme narazili na vás. Tak tohle nám teda vyšlo".

"No a co jsi teda našel v kryptě?", zeptal se netrpělivě Gerllod Moskyt.

"To nám taky vyšlo, poslouchejte..."

12. kapitola - Střet a Kořist

"Za zneuctění Patronů je smrt", zavrčel černobradý.

"To máš blbý, jedeš v tom s náma", rýpl si hobit Gon.

"Já vás varoval". Wulfgaardova slova zněla zlověstně. Možná až moc. Gerllod Moskyt povysunul meč z pochvy, ale Blathel zavrtěl hlavou.

"Víš, ber to tak, že vůdce zachránil všechny ty artefakty před skřetama". Yasper byl pragmatik a stejný přístup čekal i od svého okolí.

Ale Wulfgaard měl před očima rudo. A teď po něm chtěli, aby jim přeložil i druhou půlku utrženého papíru.

"Hele, mladej", řekl Zoltar, byť nebyl o moc starší než vzpurný Vrchovec. "Když nepudeš s náma..."

"Tak pudeš proti nám". Gon dořikával věty.

Menhorian mlčky vrazil papír Wulfgaardovi do ruky. Ten s povzdechem začal louskat písmena. Byl to ale problém. Nejenže Wulfgaard nebyl nějak zvlášť sečtělý. Ale papír byl psán vrchovštinou, která se používala před snad staletími. A navíc, podle Wulfgaarda ten, kdo to napsal, ukrutně škrábal.

"Tři díly hmoty. To je jasný". Nahnul si papír, aby na něj lépe dopadalo světlo. "Půl dílu šťávy z... brouků? No jo, z brouků".

"Ale z jakých brouků, to je strašně důležitý", podivil se Klabzej Myšilov.

"Dva díly medu... a nebo mechu? Pak jeden díl paznehtů ovčího... a teď nevim. Tady je to nečitelný. Dál jeden díl lejna, ne ovčího".

"Paráda", uplivnul si Gerllod.

"Nakonec jeden díl síry, jeden díl oleje a jeden díl alkoholu. To už je jasný". Wulfgaard se podíval po ostatních a povzdechl si. "Ale teda je to bez záruky". Zoltarovi svítily oči vzrušením. Recepty, to bylo jeho.

"Snad ovčího muže?", vypadlo z Wulfgaardova po delší debatě s Klabzejem Myšilovem.

"No, to sice zní, jako že to dává smysl, ale co by tím chtěl autor říct?", Klabzej vražil čelo. "Paznehty z muže? A ovčího? Jako z bačí?".

"Já nemám paznehty", ohradil se Wulfgaard.

Odvážili se dojít až ke spáleništi. Opatrně se ujistili, že skřeti jsou po úspěšném nájezdu opravdu pryč, a vylomenou branou vstoupili do Terlinu. Z budov zůstaly jen kouřící hromady dřeva a popela, které žhnuly tak, že se k nim nedalo

přiblížit. Mrtví lidé leželi na místě skonu, skřeti z nich jen strhali to, co jim mohlo být užitečné. Klabzej obešel hradbu vartoviště a našel stopu. Stopu skřetí tlupy nebylo těžké poznat a ani se jí držet. Vedla po hřebeni přímo na jih. Menhorian tedy opět, už poněkolkáté, odložil cestu do vrchovické knihovny a zpět do města, a druzi se vydali pronásledovat nájezdníky. Jenže, hoňte si skřeta po horách. Zvlášť když máte s sebou staříka Koblence a pár zbylých druhů se šmajdavýma nohama a rozbitýma botama. Ale šli. Vůdce tak zavelel, především s ohledem na bojechtivého Gerlloda Moskyta. Šli, rozhlíželi se přitom v obavách, aby nenarazili zase na nějaký větší skřetí tábor. Gerllod je všechny ustavičně popoháněl. Čas od času se koukal okulusem, zejména na jih, kde čekal, že se objeví pronásledování.

“Mám je!”, zařval s trubkou u oka pozdě odpoledne. Tou dobou už byli nad Hradiskem, kde zahynul Šáchor. Hřeben se tu začínal stáčet na západ.

“Ukaž, dej mi okulus”.

“Moment, musím to důkladně prozkoumat. Jsou tak tři míle. Hele a vůdče, ta tlupa je nějaká nesourodá!”.

“No, hlavně řekni, kolik jich je”, pravil Blathel, rozmrzelý z toho, že mu Moskyt nechce půjčit dlouhé sklo.

“Celkem tak patnáct. Ale dvě z těch postav jdou sice tak rychle jako ostatní, ale podle klátivý chůze to budou nemrtví”.

“Marvard a Kalmyncr”, odhadl mág. “Ty zbylé dvě hrobky byly za tou tajnou zdí, na Větroplacha a Pána stínu nepřišli. I když je mi záhadou, jak se jim ty dva ještě podařilo vytáhnout z hořícího chrámu”.

“No, pozor, pánové”, řekl dramaticky Gerllod, “ale musím vám říct, že krom psů, který vidím pobíhat okolo jako malinký tečky, je tam ještě jeden obr. Nebo přinejmenším poloobr”.

“Hmmm, takže to bychom měli”.

Gerllod to nepochopil. “Makáme, dělejte. Vůdče, rozděl družinu”.

“Se zbláznil, he?”.

“Musíme je chytnout, zavel konečně!”.

“Jdou rozhodně rychleji, než Koblenc nebo Horác Lipový”, zavrtěl hlavou vůdce.

“No, tak právě, řekni, kdo zůstane tady!”.

“To už tady jednou bylo”.

“A jak to dopadlo”, dopověděl Gon.

“Nemůžeme se furt vohlížet na kriply!”, řval Moskyt.

“Ale já jsem mezi nima”, suše řekl Blathel.

“Tak se, kurva, postarej, abys nebyl!”, ujelo Gerllodovi.

“Neřvi na mě”, děl klidně vůdce. “Kromě tebe tady nikdo není schopen je dohnat a napadnout. Jestli se na to cítíš, tak si tam jdi sám”. Ostatní tiše stáli okolo. “Do tmy je stejně nedoženeš, smráká se za hodinu”.

Každému na výpravě občas ujedou nervy. Heftovi se to stávalo pravidelně, Klabzej to míval často. Menhorian jen naprosto výjimečně. Ted' v tom byl Gerllod Moskyt. Ale už pochopil, že překročil hranici. Tak se radši začal vracet zpátky na zem.

“No jo, jasně”, řekl už klidněji. “I já jsem to tam měl o fous. Tam... s Heftem”.

Gerllod byl muž vpravdě ze železa. Ale ostatní, i když to byli pořád zocelení dobrodruzi, už mohli umdlít. A družina už se neměla dělit. Nebezpečí teď bylo konkrétní a blízké.

“Nemyslím si”, řekl Blathel, “že bychom měli pokračovat po jejich stopě. Jestli najdeme jejich hlavní tábor, nebude to nic platné, pakliže zahyneme a informaci nedoneseme do Kardamu. A určitě nemáme sílu na to, vybit všechny skřety v horách. Plus toho, kdo je ovládá a který umí vyvolávat nemrtvé”.

“A teď ještě obři do toho”, připomněl Zoltar.

“Víme, že tam v horách někde jsou. Ti, co chtějí kardamský kraj zničit. Ale pro dnešek nám musí to poznání stačit. Najděte místo pro nocleh”.

Vůdce se ten večer snažil, jako už poněkolkáté, spravit si boty. Wulfgaard na něj zamyšleně koukal a pak pravil: “Na tohle by to chtělo špagátek. Koženéj dědek má takovou krabičku a na ní má napsáno: provázky krátké, zcela nepoužitelné. No a tyhle provázky by se ti teďka hodily. Z každýho by byl krásnej uzlík po obvodu podrážky”.

Blathel na něj nevraživě pohlédl. Kdyby uměl zavrčít, udělal by to.

“A teď spát, hlídky dneska budou zvlášť ostražitý”.

“Akers orgen! Unge sach! Desach to tam bach!” Ohavná mluva zněla jako štěkot.

Vůdce se kryl za velikánským balvanem. O něj se opíral zády i Zemikosa. Ten měl nataženou kuši a čekal na Blathelův pokyn. Stejně jako ostatní, skrytí v kamenném poli okolo.

“Teď!” kvíknul Menhorian. Střelci se vztyčili a zadrnčely tětivy luků i kuší.

“Zajla!”, ozvalo se bolestné zaječení.

“Jau”, zařval zároveň Yasper a vyrval si černě opeřený šíp z ramene. Skřeti také nestříleli špatně.

Menhorian se zamračil. Přestřelka trvala už dlouho a neměla naději střet rozhodnout. “Musíme něco udělat”, konstatoval. Přitom boj nezačal špatně. Výhody měli na své straně. Poté, co sešli z hřebene dolů a u cesty, vedoucí do jednoho ze zapadlejších horských údolí, minuli dávno opuštěné zbytky vesnice, uviděl Gerllod okulusem další skřetí tlupu. Nebylo jich moc, jen nějaký tucet. Mířili na jih. Měli s sebou sice dva velké psy, ale obra žádného, natož nemrtvé. A několik skřetů bylo viditelně zraněných, jeden z nich měl nepořádně zafačovanou hlavu a další si tisknul zchromlou ruku k tělu. Jak dobře odhadl Klabzej Myšilov, byl to zbytek hordy, vracející se z loupežného nájezdu. Skřeti už se viděli v bezpečí hor, nečekali, že jim někdo půjde po krku. Nebyli ostražití. Terén byl navíc pro Nurnské víc než příznivý. Tak dostali první dva skřety, kteří se vypravili se džberem pro vodu. Další dva, co je šli hledat, už byli varováni, ale přesto neměli šanci. Ovšem pak se to zadrhlo. Skřeti zaujali obrannou formaci, krytí velkými kameny, jimiž byla jinak holá stráž doslova poseta. Jejich luky měly sice menší dostřel než zbraně

Nurnských, ale to nebylo rozhodující. Ostřelovali se tu tedy už hodnou chvíli, aniž by na obou stranách došlo k něčemu víc než pár škrábancům.

Gerllod byl očividně nervózní. “Kruci, tak zavel”, syknul na vůdce.

“Huyvé sach! Habe! Ta trranga!”, pořvávali skřeti. Obě strany byly jen nějakých deset sáhů od sebe, a přesto bylo občas vidět jen skřetí čupřinu, jak se mihla za bulizníkem. A když pak někdo zařval povel, obě strany se zvedly a vypustily šípy. Na koho to zrovna vyšlo, měl smůlu. Flekatý pes vrčel a štěkal směrem ke skřetímu nebezpečí, ale zjevně se bál.

“Hugra hugra, ty mizero jeden!”, houknul Zoltar. Byl spokojený, při poslední salvě se mu podařil drobný zásah. “Čurky burky”.

“Ty umíš skřetsky?”.

“Hele, na tom nic není, to odposloucháš za chvíli”.

“No tak jo, kdo může, tak ať provede čelní útok”, řekl bezvýrazně Menhorian Blathel.

“Ty vole, to mi jsou rozkazy”, ucedil Gerllod a nabral vzduch do plic. “Útóóók!”, zařval a vyrazil, až kamení od podrážek lítalo. V tom zařičel šíp a Gerllodovi se zabodnul do zad.

“Jejda, he!”, podotknul kroll Ran, který vyřázel za Gerllodem. Tenhle incident jeho nadšení zchladil. Ale do boje už vyrazil i Klabzej a za ním sám Blathel, a potyčka se skřety se tak proměnila z tichého, nervydrásajícího ostřelování v ryk a vřavu doprovázenou svištěním ocele ručních zbraní.

Proměny

Klabzej Myšilov

Nejsem-li zraněný, zásadně nekňourám
na chudé sedláky bývám až drzý
když cítím převahu, oddám se krutým hrám
dokavad nespatřím krev nebo slzy

Zrubán a poraněn zalezu do rohu
popelům poplenu vouse i vlasy
schoulím se do klubka, proměním v mátohu
až by se ustrnul skalistý masiv

Jsem mužem proměny, náhlého pocitu
jednou tu stojím co dobrácký strýček
podruhé s vřiskem vrhám se z úkrytu
Připravte, hrobaři, rakve a rýče

“Vyndej mi to, Klabzeji, prosím tě. Já si tam sám nedošáhnu”.

Druid se přiblížil k válečníkovi a otíral si zkrvavené ruce do kusu hadru. Už prošel zběžně bojiště a ohledal mrtvé a raněné. Gerllod mohl počkat.

“Ukaž, necukej se”.

“Až dopadnu toho pitomce, kterej mi to poslal do zad, tak ho přetrhnu. A budu trvat na tom, aby ho vůdce zkrátil o podíly na kořisti”.

“No, nevím”, řekl Myšilov, zatímco opatrně vyndával hrot z rány. Gerllod přitom syčel bolestí skrz zatnuté zuby. “Za tohle asi nikoho k zodpovědnosti nepoženeš”.

“Jak to, to byla střelba z našich řad! Ukaž ten šíp, to se pozná hned. No! Jasně! Gonův šíp. Teď ho nakopu! Gaunera malýho! Kde je!”.

“Támhle”, kývnul hlavou klidně Myšilov. “Má to za sebou”.

“Aha. A doprdele”. Gerllod nevěděl, jestli je víc smutný z toho, že nemá koho pohnat k exemplární zodpovědnosti, nebo že je jich zase o jednoho míň. “Co se stalo?”.

... “Jejda, he!” , podotknul kroll Ran, který vyrážel za Gerllodem...

“To psisko. Ten jejich čokl byl tak třikrát těžší než on. Vypadá to, že mu rozervál hrdlo. Hned prvním útokem. Gon musel bejt mrtvej během pár okamžiků. Přetržená krkavice nadělá strašnej bordel”.

Skutečně, Gon ležel v obrovském tratolišti krve. Ta nebyla jen jeho, kolem se válely mrtvoly skřetů i toho velkého psa.

“No, pěkně”, řekl vůdce, když to uviděl.

“Byl to dobrej chlap. I když jenom hobit”, poznamenal Zemikosa věčně. “A dobrej střelec. Takovej by se nám ještě hodil”.

Ran obcházel mrtvoly a krev, vytékající z ran, napouštěl do svraskalé kožnaté věci. Ta se začala krví plnit a nafukovat, až získala mnohonásobně větší objem. Bylo to srdce z velkého trolla. Nachytaná krev získala tímhle rituálem magické schopnosti a po vypití léčila. Byla to strašlivá a temná záležitost, která s sebou nesla nepříjemný fakt, že uživatel byl od krve celý odporně zamazán, ale krollovi to moc nevadilo. Jeho zranění z boje byla více než těžká. Ostatně, nebyla to na téhle výpravě ta nejtemnější věc mezi Nurnskými.

“Tak co, obíračka?”, řekl zvesela praktický Yasper. Na jeho drsný humor ale nikdo moc neměl náladu. Obírání mrtvých byla jen prostá nutnost. Bylo třeba se zkonsolidovat a jít dál.

Ale bylo nutno ještě vyřešit pár věcí. Jednou byl přeživší zajatý skřet, podle ozdob, výrazu, mizivé výbroje a tetování zjevně šaman. V průběhu boje se Nurnským snažil zatápnět kouzly, ale moc mu to naštěstí nešlo. Teď tu ležel svázaný jak žok a dosud po pádné Ranově ráně nenabyl vědomí.

To se hodilo Gerllodovi, který chtěl zatím vyřešit druhou věc.

“Hele, vůdče, chci se tě na něco zeptat”. On i několik dalších družiníků stanuli tváří v tvář Blathelovi. “Nechceš náhodou složit vůdcování? Co? Dobrovolně? Jako chlap?”.

Blathel se zatvářil krajně překvapeně. “Hele, já ti nevím. Proč myslíš? Jsi jediný hlas, který něco takového požaduje”.

“No, jen se tak ptám”, řekl tvrdě Gerllod. “Mám totiž pocit, že tě to zatěžuje. V konkrétních situacích. Budu o tom požadovat hlasování, jestli to nesložíš sám”.

“Nechcete je nejdřív obrát?”, špitnul Horác, který chtěl pomoci vyřešit napjatou chvíli. Nebyl si jistý, jestli si náhodou druzi nepůjdou po krku.

“Počkej, vyřešíme tuhle věc”, řekl klidně Blathel. “Jaký je důvod toho, že mě chceš sesadit?”.

“Jako sólista jsi dobrej. Všechna čest. Ale jakmile dojde v družině na nějakou konkrétní situaci, tak vzniká chaos. Zbav se toho trápení”.

Do nastalého ticha bylo slyšet dávení Rana, hltačícího opodál krev.

Vůdce se nadechl a řekl pomalu: “Dobře. Je tu návrh od Gerlloda, že mám složit funkci. Zvedněte ruku, kdo jste pro... Čtyři, pět. Dobře. Takže nová volba vůdce”.

Gerllod, Zoltar, Klabzej, Yasper a s nimi i Ran si ulehčeně vydechli. Nakonec byli jednotní. Nehlasovali jen nováčci. Tos řekl, že by Menhoriana třeba i podpořil, ale že se do toho nechce míchat. Wulfgaard také nebyl ochoten

zasahovat do věcí, do kterých mu nic nebylo. Koblencovi se Menhorian jako vedoucí muž líbil a dal to nahlas najevo.

“Tebe se nikdo na nic neptá!”, utrl se na staříka Zoltar.

Ale Koblenc dostal v nadcházející volbě alespoň čestnou funkci sčítače hlasů.

Vyhlásil, kromě škodolibě konstatované pozoruhodné skutečnosti, že Zoltar dostal méně hlasů než vrchovský bača, že v těsném boji porazil v hlasování o vůdci Klabzej Myšilov Gerlloda Moskyta.

“Baye tó tranga”. Skřet zamlaskal a zaklapal prořídými žlutými zuby. Probral se a zjistil, že je svázaný. Tak alespoň plival a po skřetsku nadával. “Tamba. Habe tú. Habe!”, Vrčel a nenávistně přivíral oči na Nurnské.

“Hele, máte někdo nápad, jak ho vyslechnout?”.

“Klabzeji, to asi nepude. Jazyková bariéra”.

“Tak ho aspoň vezmeme do Kardamu, jako důkaz o skřetech. Sice se bude vzpouzet, ale my si už najdeme způsob, jak ho donutíme jít”.

“Moje řeč, já se vo to postarám”, vesele potvrdil Zoltar a skřeta cvičně fíknul nožem přes ksicht, až se vyřinul pramínek krve.

“Nazach to tromba... Habe tú gasa”, zahučel skřet. Pak ještě něco zamumlal, z jeho očí vyšlehly zelené blesky a Zoltar odletěl stranou, celý popálený.

“Zabít! Okamžitě!”, změnil názor nový vůdce Myšilov.

Zoltar se zvednul, vytasil tenkou dýku. Tou nejdřív křičícímu zajatci vypíchal obě oči a následně zkonstatoval, že skřet tuhle jeho pomstu nepřežil.

“A pohřbete Gona. Mohyla stačí”, udílel další pokyny Klabzej. “A prohledejte všechny mrtvé”.

“A Ran by potřeboval vykoupat”, poťouchle radil Yasper.

Ran ležel, už celkem spokojenější, opřen o kámen. Krev, kterou byl skoro celý ulepen, už černala.

“Aspoň jim všem uřízněte hlavy”, velel rozmrzele Gerllod. “Třeba za ně dostanem peníze”.

“Ale jeden z nich zdrhnul”, připomněl Wulfgaard. “Hned na začátku boje”.

“Varuje ostatní”, konstatoval Koblenc. Pes-nepes zatím rval pomstychtivě těla mrtvých skřetů na kusy.

“Pojďme, jdeme to konečně prošacovat”.

Kořist byla velká. Gonovy věci si rozdělili nejdřív. Jeho zkrvavenou zbroj si oblékl kudůk Tos Bedlam, rukavice, ještě teplé, si chtivě navlékl Yasper.

V hrsti drobných mincí, které vylovili ze skřetích kapes, převažovala lurgrapská ražba. Nurnští to zaznamenali jako potvrzení Klabzejových domněnek o původu lupičů.

Kromě spousty věcí skřetího původu našli i něco, co bylo určitě lupem, který skřeti zcizili nedávno. Pozlacené údy, milodary a přívěsky s vyobrazením Patronů svědčily o nějakém dalším nedávno vyloupeném vartovišti. Dále nějaké napůl plesnivé skřetí jídlo, o které začal jevit až přehnaný zájem flekatý pes.

Ale hlavní pozornost byla věnována čtyřem věcem, které měli skřeti pečlivě zabalené. První z nich byla krátká hůl, která měla nahoře nasazovací hlavici. Hlavice měla uprostřed skličko, které zvláštním způsobem lámalo světlo. Kolem sklička byly do propleteného kování vyryty znaky, tvořící nápis. Runy vypadaly trochu jako trpasličí písmo, ale to, žel bohům, znal z Nurnských jediné zvěčnělý Heft.

Dalším z nálezů, které se zjevně vztahovaly k historii Kardamu, bylo srolované plátno, které skřeti zřejmě hrubě vyřizli nebo vytrhli z nějakého rámu. Malba byla následkem rolování i jiného nešetrného zacházení místy odrotená a obraz tím byl poničen, ale přesto byl výjev jasně patrný. Zobrazoval místnost, v jejímž středu stál muž. Vypadal lidského rodu a v ruce držel hůl. Tu hůl s kulatou hlavici, kterou měli nyní v ruce. Ta na vyobrazení stála svisle na zemi, kterou tvořila dlažba. Za mužem byla okna, skrze ně bylo vidět ven na moře a na loď. A také na zdroj světla, maják, stojící na ostrově. Na druhé straně byl za mužem reliéf města, s domy, ulicemi a nábřežími. V obraze se ještě, jakoby mimo zobrazovaný výjev, nacházela tabulka, na které bylo osmadvacet polí protkaných čarami. Obraz byl zčásti realistický, ale z části též vypadal jako nějaké mystické vyobrazení.

Třetí veledůležitou věcí byla mapa. Šlo o mapu podobného formátu, jakou používal Hordaj a jeho vojáci. Ale bylo na ní něco zvláštního. Kromě toho, že v ní nebyly vyznačeny žádné vesnice v horách a i jinak byla na psané údaje velice skoupá, vedla na ní z města Kardamu přímo na východ tlustá čára, ignorující profil hor. U čáry pak stálo jediné slovo: roura. Čára končila v lůně hor, daleko za centrálním hřebenem, v jednom z pobočných údolí.

V mapě byla též zaznamenána oblast jižně od osídlených horských dolin, u které bylo strašlivým škrabopisem nadrásáno: “Krvavé kůly”.

Čtvrtou pozoruhodností byla taktéž mapa, i když v tomhle případě to byl jen uhlem načmáraný plánek. Zobrazoval zjevně oblast okolo Kardamu s důrazem na křižovatku nad městem. Tam se v místech, kde byla cesta zařízlá do skály, odpojovaly cesty k pohřebišti a k vartovišti Věrné ratolesti. Okolo křižovatky byly načmárané šipky a u nich poznámky, které byly psány zcela nečitelným písmem. Všechno to naléhavě připomínalo plán úderu na město. Nurnští dlouze porovnali mapu s nakreslenou “rourou” se svými mapami.

“Bergovo místo, kam odvedl lidi z města?”, nadhodil Blathel.

“No, to je teď už asi jasný”, potvrdil Myšilov. “Roura bude záchranná chodba. Ale jak to tak vypadá, může se snadno stát pastí, když o ní vědí skřeti”. Tudy můžou vtrhnout do města”.

“A tady taky, podívej, šipky přes hřeben. Spousta poznámek u krchova. Křížek na eséniu...”, píchal Gerllod prstem do plánu. “Přijdou, to je jistý”.

Slovo si vzal Kobelnc: “My bychom měli rozbít tu hrozbu, která tady je, nebo minimálně eliminovat následky. Viděli jste krchov, co je před Kardamem? Jestli někdo oživí mrtvé na tom pohřebišti, tak už ani do města sám chodit nemusí, nemrtví tu práci udělají za něj”.

Pozornost Nurnských se znovu soustředila na obraz muže s holí.

“Kdo to je?”.

“Má hůl, to může bejt Pán stínu”.

“Kalmyncr?”.

Slovo si vzal Koblenc a řekl, že by to mohl být Zigrad Prozíravý.

“Kdo?”.

“To je údajný zakladatel města”, upřesnil Menhorian.

“Tady je nápis”, dodal starý kudůk. “Ve vrchovštině. Záchrana naše, po věky věků”. Rozhlédl se po ostatních. “To je divný, ten nápis vypadá spíš na Berga Spasitele. Ale tohle jistě není jeho vyobrazení. Chybí klíč, Bergův atribut. Ten Patron je Zigrad, zakladatel města”.

“A tohle vypadá jako maják?”, ukázal do malby Blathel.

“Asi ano, je to něco v okně...”.

“A co je tohle namalováno? To vypadá jako lidi...”.

“Vezmeme to do města, tam nám třeba řeknou, jaký to má význam”.

“Tam musíme každopádně, Yaspere. V horách už bude jen hůř”, rozkázal vůdce.

“Čekáme problémy, tak semknutej šik. A žádný loudání”. Gerllod byl voják.

Cestou k příbřežnímu hřebeni se stalo několik drobných příhod. Zprv se Ran, který už byl nějakou dobu zamlklý a pobledlý, začal ošívát a škrábat po celém těle. Když už bylo jasné, že tohle nejsou obyčejné blechy, nařídil mu družinový zdravotník Myšilov, aby se svlékl. Ran měl po těle fialové skvrny, které hrozily přejít v boláky. Celý hořel. Ostatní se okamžitě klidili stranou, i když Klabzej po opatrném prozkoumání řekl, že se mu nezdá, že by to bylo nakažlivé. I když si sám spíše myslel, že nejdůležitější je teď nešířit paniku, nahlas prohlásil, že to nejspíš bude buď od otrávených skřetích zbraní, nebo že se bude jednat o následek nějakého nečistého kouzla, kterými se šaman v předchozí bitce pokoušel Ranovi škodit. Každopádně Ran byl magicky i přírodně zaléčen, jak to jen bylo na cestě možné, a družina šla dále. I když noc proběhla bez komplikací, byla poznamenána roztržkou mezi Zoltarem Zemikosou a Tosem Bedlamem. Zoltarovi se nezdařila polní příprava nějakého lektvaru a hrubě se obořil na kudůka, který mu nahlížel přes rameno a přitom mu do delikátní přípravy magického nápoje údajně strkal a překážel. Tos jen přiléval oleje do ohně, když Zemikosu popichoval žádostmi, ať mu svěří svůj destilační aparát a magickou hmotu, aby mohl taky něco zkusit. Zemikosa byl tak doběla rozohněn, že jej musil klidnit Myšilov.

Dalšího dne nešli druzi dlouho, když dorazili znovu do větší vesnice Samuilu, ležící na úbočí. Byla taková zima, že se na střeších chalup a na trávě, spoře lemující cestu, držela jinovatka. Zachumlání, jak to jen šlo, vystoupali blíže. Bylo evidentní, že skřeti řádili i tady. Dva z domů na kraji vsi byly spálené. Zpoza trosek vyhlíželo množství černobradých mužů s kušemi.

Vpřed byl vyslán Wulfgaard, který zjednal mírové uvítání.

“Přepadení tady, pár dní”, oznámil, když se vrátil.

“Jasně, to je možný, že to byla ta grupa, co jsme se s ní střetli. Wulfgaarde, ještě se jich zeptej, jaký měli ztráty”.

Bača znovu odešel k hloučku Vrchovců a chvíli s nimi debatoval.

...Gerllod byl voják...

“Počtem obyvatel měla ves na to, odrazit i skupinu skřetů”. Menhorian odhadoval sílu místních. “Nejsou to takový chcípáci, jak by se zdálo”.

“Proti skřetí armádě nemaj šanci”.

“Měli bychom jim pomoci, teď, když už zřejmě máme návod, jak zabránit povstání nemrtvých z hrobu. Musíme to zkusit”, naléhavě říkal Koblenc.

“Ty myslíš ten přetržený papírek?”, opáčil Klabzej. “To je hrozně na vodě”.

“Přesně. Nemáme navíc ty ingredience. Magy máme, to je v pořádku. Ale co šťáva z brouků, kde to chceš vzít? Anebo síru?”.

“Síreň důl je v mapě”, přidal se k debatě Yasper. “Kousek na sever nad Kardamem. Tam by skřeti bejt nemuseli, jsou spíš na jihu”.

“Ale paznehty ovčího muže nemáme tak jak tak”, odsekl Gerllod.

Klabzej to shrnul: “I když je asi jasný, že skřetům jde o hřbitov a nebožtíky z něj, tak tohle není naše práce. My můžeme ten jakože návod i s upozorněním předat v Kardamu, ale ať si s tím naložej už sami”.

“A o rouře jim řekneme taky?”, zeptal se Blathel. “Pořád si říkám, jestli to není třeba jen vodovod”.

Gerllod se na něj kysele zašklebil.

“Hele, a co ten Jantern teda?”, zajímal se Yasper. “Berem ty plody? Stejnak už tady v podstatě rabujeme, třeba na Terlinu to bylo bez servítků”. Rozhlédl se po ostatních a rozhodl rukama: “No co? Měli bysme druhý strom, ne? To je lepší než jeden. A mohli bysme pak sami množit dál. A pak to třeba prodávat na kšeft! Neblbněte, buďte trochu podnikaví!”.

Ostatní se dívali a mlčeli. Viděli totiž do hlavy Klabzeji Myšilovovi. A Klabzej byl autoritou. Takže Yasperovi nakonec ani nikdo neodpověděl. Prostě o tom nebyla diskuse.

Mezitím se vrátil Wulfgaard.

“Jak to vypadá, skřeti šli od Kardamu. Byli na průzkumu. Značky do plánu udělali asi oni. Ten přepad tady skončil nerozhodně. Čtyři mrtví skřeti, hodně dalších mělo rány, když utíkali. Pět zdejších chlapů mrtvejších. Přepad byl ráno, ještě za tmy. Tak”.

“Jasně”, podotkl Menhorian. “Podcenili místní, dostali trochu na hubu, stáhli se a lízali si rány. Pak jsme je vyhmátli my”.

“Místní jsou neklidní, ani vám moc nevěří. Neprovokoval bych je moc, maj porád prsty na spoušti”. Wulfgaard se pořád ohlížel ke stále se rozrůstající skupině černobradých hlídačů.

“Jo, a ještě mi říkali, že ve vesnici už není žádné jídlo. Z rozkazu starosty města bylo nařízeno odevzdat všechny potraviny a následně vesnici opustit a stáhnout se do města. Jídlo už je odvezený. Místním se pryč nechtělo, ale po tom přepadu je jim jasné, že alespoň ženské a děti musí pryč”.

“Pryč musí všichni”, řekl Menhorian. “Jinak je to smete”.

Wulfgaard pokýval hlavou. “Ale důležitá věc, co mi řekli: u těch pobitejš skřetů se zas našly nějaký relikvie. Prej výjev, kde Berg Spasitel zachraňuje lidi, vede je někam do bezpečí. Prej je tam vidět vstup do tunelu”.

“Kterej je na mapě”, opustil Blathel svoji teorii s vodovodem.

“Jo”, přikývnul Wulfgaard. “Zachraňuje je před nájezdníky z moře. Jsou tam prej namalovaný lodice, ze kterých do města proudí ozbrojenci. Pod prapory s hvězdou”.

“Až budeme ve městě, nebylo by od věci podívat se po tý chodbě sami”, nastínil to, na co všichni mysleli, Menhorian.

Klabzej řekl: “Hlavně bysme měli místní navést na ochranu toho hřbitova, když o něj skřeti jeví takovej zájem”.

Wulfgaard trpělivě počkal, až bude moci pokračovat: “Další výjev, který měli skřeti u sebe, je prej pohled na mohyly, bojovníci vkládají mrtvého do mohyly, v pozadí je moře a město na pobřeží. Bojovníci skládají zbraně. Jsou tam vlajky s tlapou a vlajky s mříží”.

“Hernajs, ty výjevy bysme potřebovali vidět na vlastní oči”, řekl Gerllod. “Může tam bejt něco, co je pro nás důležitý. Aspoň vidět, ještě líp, kdyby nám to věnovali”.

Wulfgaard pokrčil rameny. “Jsou fakt hodně ostražitý. Zkusil bych jim něco nabídnout”.

“Řekni jim, že eskortujeme ty jejich baby do Kardamu. Ukaž jim ten papír od starosty, to by mělo pomoci”.

“Dobřej nápad, Blatheli”, řekl vůdce.

“Zkus to nějak, neradi bysme z nich ty čmáranice vytloukali násilím, že jo?”, popohnal baču Zoltar.

“Místní děcka nás budou zdržovat”, ozval se nespokojeně Gerllod. “Dávám jim půl hodiny na sbalení. A ne, že je budeme po cestě živit”.

Zakrátko bylo vidět, že Wulfgaardova mise měla úspěch. Ve vsi začalo v šíleném spěchu balení. Torny a rance, pytle a vaky, děti nejrůznějšího věku. Místní balili i hospodářské nářadí, kusy nábytku, obrazy svaté i prosté, peřiny. Když tohle viděl Gerllod, rozhodl se zakročit.

“Tohle nejde, tohle bysme táhli tři dny! Zjutra musíme bejt v Kardamu”.

“Prej jim s tím máte pomoci”, krčil rameny Wulfgaard.

“Si dělaj prdel, ne?”, zahučel výhružně vůdce.

“Hele, ty malovánky potřebujeme”. Blathel se poškrábal na skrání. “A tu eskortu jsme jim sami navrhli”.

“Jídlo už nemaj”, zahlásil Wulfgaard. “Ale snad do města nějak vydrží. A ty relikvie vám prej daj hnedka”.

Místní předák se objevil v doprovodu dvou dalších mužů a přinesl v bílém plátně dvě malby. Byl to moudrý muž, protože mu bylo jasné, že se s tím Nurnští začnou zabývat a vesnici tak zbyde více času na sbalení. K nevoli některých místních černobradých mužů se Nurnští hned shlukli a začali přinesená umělecká díla ze všech stran hodnotit. Jedna malba byla opět vyrvaným plátnem z rámu, druhé bylo pomalované prkno.

Plátno skýtalo pohled na temeno kopce značně homolovitého tvaru. Vrch byl zatravněn a zcela pokryt armádou v obranném postavení. Na rozvinutých praporcích se skvěla ostrv, na některých dalších otisk medvědího chodidla. Armáda, pokud bylo možné posoudit, čítala plus mínus tři sta lidí s tím, že valná většina postav byla umělcem jen načrtnutá. Pár pečlivě namalovaných postav ale bylo obrácených dovnitř obranného kruhu, kde stála, vprostřed vojů, připravená mohyla. Ti lidé ukládali nějaké tělo do útroby oné mohyly. Bylo to v podstatě klanění se při pohřbu. Ale to nebylo vše, co na skutečně rozměrném plátně bylo. Za kopcem, asi pět mil daleko, byla linie pobřeží a na něm vyobrazené město. Menhorian jen suše poznamenal: “To bude to vartoviště, jak je tam Jantern”.

Zatím vzal Gerllod do ruky dřevo, na kterém byl taktéž velmi podrobně vymalován Berg Spasitel. Ten držel dlaň nad zástupem lidí. Ony zástupy, vyobrazené ve značně menším měřítku než samotný Patron, kráčely do ústí nějaké zející díry. Za Bergem pak bylo vidět město, jak hoří. Plameny byly všude. Ale ještě dál za tím vším byly stěžně lodí, na jejichž stožárech byly vlajky. I přes to, že obraz byl poněkud vybledlý sluncem, zdálo se, že hvězdy na praporcích útočníků mají modrou barvu. Kromě nich byly na lodích i vlajky s ptákem, připomínajícím sovu.

“Co je to?”, zeptal se Yasper, ukazuje na vlajky.

“Máme tu několik vlajek”, konstatoval Blathel. “Vlajky na praporecích armády, hotovící se kdesi k obraně a pohřbívající svého velitele. A vlajky na lodích, zřejmě plenících město Kardam”.

“O státních symbolech Kardamu bych vám mohl udělat celou přednášku”, pochlubil se Koblenc.

“Státních?”, uštěpačně se otázal Myšilov, ale stařík tuhle marginalitu přešel.

“Nynějším hlavním symbolem Kardamu jako oblasti je ostrv, osekáný kmen. Ale černá tlapa na červeném pozadí je tradiční znak Vrchovců. Byl to rodový znak v linii válečníků. Traduje se to od Kazarda jezdce, bývalého rybáře, který se stal slavným vojevůdcem. Ten měl, podle mého soudu, za svého Patrona Marvarda Tlapu, proto si tenhle znak zvolil”.

“Patron měl někoho za Patrona?”, otázal se Bedlam. “To je zvrhlý”.

“A ty vlajky na lodích”, dodal ještě přemoudřelý Koblenc. “To jsou nepochybně vlajky mořských kmenů, nájezdníků zpoza oceánu”.

“Ale kterých?”, otázal se Klabzej.

“Nevím, jak to mám vědět?”, utrl se na něj staroch, nervózní z toho, že něco neví. “Ale útoky mořských kmenů na město byly zaznamenány třeba roku 996, rozhodně se to dalo na přelomu století”.

Klabzej, studující pozorně výjev na plátně, najednou zadumaně prohlásil: “Hele, to město, to za tím kopečkem, to já bych řek, že znám”. Ukázal prstem. “Podívejte. Tady je Šedov. A tady na tom útesu, je Agerrská pevnost. Je to Nurn!”.

“Teda, asi jo”, prohlásil po chvilce zaraženého ticha Menhorian.

“Vy hajzlové!”, ucedil Gerllod. “Tak vy potáhnete s armádou na Nurn a my se vám tady budeme tahat po horách s peřinama. Nasrat!”.

Koblenc se pokusil zmírnit napětí: “Je to ovšem jen legenda. Podle ní to byla armáda, která vyrazila nájezdníkům vstříc. Z ní se vrátil jen jeden voják, který vydal svědectví, že armáda byla rozprášena a Kazard byl pohřben někde daleko”.

Gerllod si přesto s gustem odplívl. “No, je fakt, že kus za Nurnem je kopec, na kterém je nějaká stará mohyla. Bude na čase, aby to tam úřady strhly a zplanýrovaly”.

Koblenc ale svaštil obočí a ustaraně pokračoval. “Je fakt, že tahle informace má sílu střelného prachu. Nevím, odkud skřeti ukradli to plátno, ale kdyby Vrchovci věděli, kde je pohřben jejich vojevůdce, tak by to náramně pozvedlo jejich hrdost a identitu”.

“No, je to ale otázka, jak je ten obrázek reálnější a věrohodnější”, poznamenal Yasper.

“Lidi věří, čemu chtějí věřit”.

“Dobrá, pálit to zatím nebudeme, ale ukazovat veřejně asi taky ne. Každopádně nevím, k čemu nám jsou tahle informace dobré”.

“Vůdče, to nevíš. Najednou ti to někam zapadne”, zafilozofoval Blathel.

“Určitě by to zajímalo starostu”, řekl Koblenc. “A taky by to mohlo zajímat úřady v Nurnu, to samozřejmě. Ty by nepotěšilo, kdyby se to tady veřejně rozkřiklo”.

“Právě proto tady budeme držet hubu”.

“Dobře, Gerllode, ale pro nás je určující, že nám je ta informace úplně na prd”, opakoval Klabzej.

“Ale je to strašně zajímavý”, snil pořád Blathel. “Podívejte se třeba na Wulfgaarda, jak mu svítí oči”.

“Právě proto už se to nesmí dozvědět nikdo další z těch špinavejch rebelů”.

Ženy a děti špinavých rebelů se mezitím dobalily a shromáždily okolo povykujících Nurnských. Naštěstí peřin a kredencí nebylo tolik, aby je to nějak fatálně zpomalovalo, a Gerllod se omezil pouze na nenávistné skřípění zubů. Celkem s družinou vyrazilo sedmnáct lidí, kromě dvou výrostků s meči pochybné kvality to byly samé ženy, malé děti, nebo staří lidé. Ale místní byli zdatní a na pohyb v horách zvyklí, a tak se nedalo říct, že by je zdržovali tak, aby byl důvod k tomu zrušit daný slib. Když se na hřebeni ukládala celá karavana k spánku, přešla Gerlloda dokonce zlost natolik, že se uvolil poskytnout dvěma dětem k spánku svůj spací vak. Sám spal zabalen jen v houni.

13. kapitola - Hádanka a Roura

Při pohledu na moře viděli ti, kdo stáli v noci na hlídce, krásně svítit maják. Také v samotném městě se sem tam objevovaly body světla. K poutníkům bylo počasí relativně mírné. Místní byli důkladně zabalení na ochranu před zimou a větrem, a déšť dal dnes pokoj. I Klabzejův skvrnitý pes jevil o Vrchovce zájem spíše přátelský, než agresivní. Mnoho toho společně nenamluvili a druhého dne odpoledne se octli v zátáčce, u které stál Zmrzlýho domek. Zabušili, a když se dlouho nic nedělo, už chtěli odejít. Ale pak se ozval podezřívavý hlas. Patřil Zmrzlému.

“To jsme my”, odpověděl bezstarostně Yasper.

“Ať nechodí dál nikdo, koho neznám”. Dveře se pootevřely. Zmrzlej mžoural v denním světle, aby si jeho oči přivykly. Jeho bílými chlupy zarostlá tvář vypadala ještě kudrnatější než jindy.

“Jasný. Civilové ať zvostanou na cestě, Nurnský dovnitř”, zavelel Myšilov. Wulfgaard na Zmrzlýho valil oči.

“Vypadá to, že se to ve městě nakonec nějak uklidňuje”, popsal místní situaci chlupatý Vrchovec. “Lidi se vracej, z hor i z pobřeží na sever od města, kde se skrývali. A vypadá to taky, že byla nějaká dohoda s kudůkama. Ale já zas tak moc informací nemám, do města nemůžu. Ale určitě připlouvaly nějaké kudůči lodě”.

“Co ti říká”, udělal dramatickou pauzu Myšilov. “Kazard Jezdec?”.

Zmrzlej se udeřil do prsou. “Já stojím pevně za medvědí tlapou”.

“A chodíš k jeho hrobu?”, fikaně se zeptal Myšilov.

“Nechodím”, nenechal se Zmrzlej nachytat. “Kazard nemá hrob, je pohřben někde ve světě”.

“A co kdybysme ti řekli, kde je pohřbenej?”.

Zmrzlej se zatvářil zmateně. “No, to by byla velká věc...”. Rozhodil rukama. “To bych dostal impuls do života! Všichni kardamský válečníci mají tohoto Patrona. Kdyby se našla třeba jeho legendární přilbice, to by znamenalo mnoho! Anebo jeho meč!”.

Menhorian Blathel se vložil: “Ty asi byly pohřbené s ním”.

“To asi jo”.

“Dobře”, lícitoval vůdce. “Kolik byste, teď teda mám na mysli Kardamce jako celek, ne tebe osobně, kolik byste byli ochotný za informaci a za relikvie zaplatit. Ve zlatě, samozřejmě”.

“Jo”, chopil se toho Zoltar. “Takovou národní sbírku na to udělejte”.

“No, moc peněz tady asi nezbylo. O sbírce asi nemůže být řeč, leda by starosta něco pustil”.

“A za informace o skřetech?”, pokoušel se Klabzej Myšilov, ovšem zjevně na nesprávném místě. Ale i vydírání bylo jistým způsobem, jakým šířit nové informace.

“Skřeti? Vy jste viděli nějaký skřety?”. Zmrzlej se pokoušel stačit tempu, kterým ho Nurnští zásobovali novinkami. “A má to něco společného s Bergem a Trúvisem, s nemrtvejma?”.

“No, viděli jsme skřety s ožvlými nemrtvými”.

“Skřety? Ne kudůky?”.

“Ne, byli to skřeti”.

“Aha, no tak to je rozhodně dobrá zpráva. To rozhodně řekněte ve městě”.

“Co?”, nechápal Gerllod.

“Že s tím nemají nic společného kudůci”, upřesnil chlupatý muž.

“Aha, no to jo”.

“To byla od začátku pěkná blbost”, ošil se zlostně Koblenc.

“Je vám známo, kde maj skřeti v horách sídlo? Jste schopní to určit na mapě?”.

Gerllod se zatvářil rozmrzele: “Ne, jen jsme našli nějaký přechodný tábory”.

“Rozumím. Podle toho, co říkáte, tak jestli skřeti přijdou sem, tak by nebylo dobře tady zůstat. Budu muset zmizet. Myslím, že to, že je tu teď větší klid, je asi jenom klid před bouří”.

“A našli jsme trpasličí mapu a je tam vyznačený tunel”, prozradil vůdce.

Zmrzlej pokýval hlavou. “Jo, to je jeden z dohadů k legendě o Bergu Spasiteli. Těžko říct, jestli je to pravda s tím tunelem. Zajímalo by mě, v kterém tajném místě ti skřeti loupili, ale každopádně kořist, kterou si odnesli, byla nesmírně cenná. Štěstí pro nás, že jste jim ty cenné obrazy a mapy vyrvali zpět”.

“Vidíš, říkal jsem ti”, špitnul Klabzej ke Gerllodovi. “Kardamci maj velikou kliku, že maj skřety, jinak by věděli prd o tý své slavné historii. A taky že maj nás, abysme jim to naservírovali pod nos”.

“Hele, to nevíš. Třeba to tajej záměrně i před svejma”, opáčil polohlasem voják.

Zmrzlej mezitím uvařil horký posilující nápoj, o kterém tvrdil, že je z čekanky.

Druzi pili, zatímco venku čekající venkovany ze Samuila omrzelo čekání a vydali se krátký zbytek cesty dojít sami, bez ochrany Nurnských. Tím jejich společné putování skončilo.

Nurnští dopili, rozloučili se jak se Zmrzlým, tak i s Koblencem, který i přes dobrou zkušenost a přátelství s Nurnskými chtěl raději zůstat se Zmrzlým.

“Kazard s váma”.

“Bohové s tebou”.

Před setměním prošli městskou branou. Na Tose Bedlama sice bylo nahlíženo nevraživě, ale byl vpuštěn. Snad i proto, že ve městě se nacházelo množství vojáků gwendarronských barev. A spousta uprchlíků, kteří sešli z hor. Byli na ulicích a náměstíčkách. Divocí a vousatí, nejistí v městě, které řada z nich v životě vůbec nenavštívila. Nikde ani známky nějakého rabování nebo vloupání se do domů měšťanů, většinou opuštěných. Nurnští zamířili přímo do radnice.

“Konečně”, ulevil si Gerllod.

Ve vstupní hale panoval krajní nepořádek. Muž v plášti se širokými rukávy se přehraboval v lejsrech.

“Co jste zač?”. Mluvil obecnou, ale ani se nenamáhal vzhlednout od papírů. “Vy jste kupci?”.

“No, vypadáme tak snad?”, štěknul nakvašeně Gerllod. “Jdeme za starostou!”.

“No dobře”, sklapnul úředník složku s lejsry. “Tak vás musím ohlásit. Takže se mi laskavě představte”. Když se dozvěděl, co chtěl, nakvašeně vystoupal po schodišti. Dole zůstali Nurnští, taktéž v napružené náladě. Dva místní vojáci, hlídající v hale radnice, si je pohrdavě měřili. Klabzejovi se v hlavě honily myšlenky, jak dlouho by asi proti nim strážníci vydrželi v boji. Pak po notné době sešel dolů starosta Nunvář Pilatuša.

Myšilovovi se ulevilo. Teď se uvolní napětí, bude debata o penězích. “Máme pro vás závažné informace, pane starosto”.

“Výborně! Tak mi to řekněte”.

“Tady dole? Před těma vojákama?”.

“Ti stejně nemluví vaší řečí, ale pojd’te tedy nahoru, když to bude na dyl”.

Nurnští se znovu octli ve velké zasedací místnosti radnice. Světlo vysokých voskovic, které starosta zapálil, osvítilo sál. Vysoká okna, na stěně veliký obraz města. Město, nahlížené z výšky a od moře. Na zemi dlaždice s reliéfem. V téhle místnosti byl zpodobněn Zigrad, držící hůl. Tady stál.

Debatu započal Klabzej Myšilov. “Vracíme se. Je nás míň. To vidíte. Město bude v nejbližší době napadeno”. Suše konstatoval, zatímco starosta se tvářil sebevědomě.

Klabzej sáhl do torny a vyndal hlavu skřeta. “Timhle!”, napřáhl paži ke starostovi.

Pilatuša zařval a vyskočil ze židle. “Dejte to pryč!”.

“No, tak takovejma. Tohohle jsme zajali, ale museli jsme ho podříznout, byl životu nebezpečnej. A tohle”, zandal skřeti hlavu do pytle a vyndal plán s poznámkami od skřetů, “je plán útoku na město. Hlavní směry útoku. Tady. Městečko Samuil, nyní napadeno a částečně pobořeno”.

Starosta se postupně jakoby smrskával, až nakonec vypadal úplně zdrceně.

Klabzej pokračoval: “A dále. Předpokládáme, že útok bude veden dvěma směry”. Vyndal druhou mapu s vyznačenou rourou. “Tady, koukejte”.

“Co je to za mapu?”, zarazil jej Pilatuša.

“Tohle jsou staré tunely...”, chtěl Myšilov pokračovat, ale starosta jej překřikl.

“Co vy víte o tunelu? Dejte to sem, kde jste to vzali?”, starosta chvíli studoval obě mapy. “Aha, takže o tunelu vy víte”, chmurně si řekl spíš pro sebe.

“Víte, museli jsme sem pospíchat, riziko je akutní”. Gerllod nebyl s to sledovat tok starostových myšlenek.

“Počkejte, počkejte, kdo všechno ví o tom tunelu?”.

“No, asi teda my...”, začal opatrně druid, “a oni, jako ti skřeti. Tu mapu jsme ukořistili od nich”.

“A vy víte, kde se nachází ta chodba? Její vstup?”. Starosta vypadal, že na tomhle mu opravdu záleží.

“Inu, máme mapy. Ale to není podrobný. Takže... někde ve městě?”.

“Aha. No, to se mi trochu ulevilo. Znamenalo by to ohrožení naší bezpečnosti. A co se týče druhého konce roury, tak, podle pověsti, nebylo možné jej v horách nijak najít. O tom, kde bylo zbudováno její vyústění, nevěděli ani tehdejší představitelé města”.

“Tak jestli to dělali trpaslíci, tak tomu věřím. Ale minimálně ti stavitelé o tom museli vědět”.

“Ne”, zavrtěl hlavou starosta. “To bylo součástí stavební smlouvy. Ti, kdo dokončovali ústí, zemřeli. A ten kardamský konec, o tom věděli starostové a patricijové města. Žel, vědění se ztratilo léty, kdy nebylo potřebné. Víme jen to, že existuje, že tu někde je. Ale dnes už také netuším, kde přesně tady chodba začíná. Teď by nám to pomohlo, v čase nouze”.

“Podle legendy”, řekl pochybovačně Zoltar.

“Ale dosti důvěryhodné”, opáčil Blathel. “Pane starosto, je to ještě horší. Další dvě esenia byla vypleněna”.

“Jo”, přisolí si Gerllod. “Je to horší hlavně o to, že další minimálně dva Patroni byli vzatý z hrobu a kouzlem oživený jako nemrtvý”.

“A ještě horší je...”, konstatoval Klabzej Myšilov.

“...že už máme tři mrtvý”, skočil mu do řeči Gerllod.

“To taky. Ale vesnice Samuil už se dlouho neudrží. Tuhle dobou už může být dobyta skřety. Ti se v horách chovají velice sebevědomě. Přivedli jsme odtamtud do města pár lidí, vyslechněte je tedy”.

“A ještě hůř”, předháněli se Nurnští v zvěstování zlých zpráv, “Skřeti určitě ten vzdálený konec chodby hledají, a jak je znám, tak ho najdou”.

“Blathel má pravdu. A pak začnou proudit k vám do města tou vaší chodbou”.

“Najít ten městskej konec roury by vám z půlky vyhrálo bitvu, ústí by bylo dobře bránitelný”, poznamenal stratég Moskyt.

“A ještě hůř”, přitápěl Klabzej, “Podívejte se do týhle mapičky. Vidíte? Tuhle značku”.

“Tam je naše pohřebiště”.

“A víte, proč je to pro ně tak důležitý, že si to poznamenali? Oni oživují mrtvý. A na tom pohřebišti si z vašich nebožtíků postaví armádu”.

“To znamená, že musíme bránit cestu, snad rovnou průsmyk”.

“No, s tím si asi neporadíte. Jsou to skřeti. Obejdou vás a napadnou město. Nebo sem vtrhnou tou chodbou”.

Pilatuša jej přerušil. “Ne, to opravdu není možné. Podle starostenských tradic, na něž je možné se spolehnout, je ta chodba nějak chráněná, aby s ní nikdo do města neprošel. Nevím jak, a je to jen podle toho, co se v úřadu předává. Ale prostě jí lze použít jen jedním směrem. Může sloužit jen k úniku. Ten, kdo to vyrobil, to nějak provedl”.

“Trpaslíci”, zabručel Menhorian.

Pilatušu to rozčílilo. “Jaký pořad trpaslíci? To jsme byli my! Byl to Zigrad, zakladatel města”.

“No jo, proto je to zakreslený na trpasličí mapě”, poznamenal Gerllod kysele.

“Nesmysl”, zopakoval starosta. “Na té vaší mapě je, kromě nějakých pochybných run, jasně napsáno obecnou řečí: Ku prospěchu pánů města Kardamu”.

Klabzej přehodil tok hovoru: “Stejně nerozumím tomu, jak může bejt chodba průchodná jen jedním směrem”.

Gerllod přitakal. “Tak jak tak by bylo dobře zjistit, kde ta chodba ve městě ústí”.

“No, zjistili jsme toho pro vás dost, pane starosto. Teď bych nechal chvíli mluvit vás”.

Starosta chvíli zmateně mlčel.

“Jde o to, že jsme toho už dost udělali”, pošťouchnul ho Klabzej.

“A vy jste nám něco slíbil”, dodal Menhorian.

“Zaplatím vám. Chcete to ve zlatě, předpokládám”. Mluvil tiše a třel si ruce.

“No, spíš nějak přenositelně bysme to potřebovali”.

“Dám vám úpis, na který dostanete vyplaceno...”.

“A to kde?”.

“V královské pokladnici, ve městě Nurnu”.

Klabzej se pochechtával. “Jak to vypadá? Takovej úpis, co vyplácej v Nurnu? Já že bych si jich taky pár napsal”.

“My bychom si představovali nějaké cennosti a drahokamy”, namítl Menhorian.

“Bude to samozřejmě mít pečeť a všechny náležitosti”.

“No, to si neumím představit, jakou byste vy mohl mít pravomoc nad penězma někde v Nurnu. Patří králi”.

“Naše peníze jsou částečně uloženy v Nurnu. Je to část městské pokladny. Ale něco mám už i zde. Můžu vám to dát i ve zlatě”.

“To si ale můžeme vzít dvoukolák a budeme vám odtědka k prdu”.

Nunvář pokrčil rameny. “No, ale co pak po mně chcete, mám zlato, nebo úpis. Nic jiného”.

Klabzej se podíval po ostatních. “Risknem to?”. Družiníci kývli na souhlas.

Starosta vzal velký kus pergamenu, používaný pro smlouvy a slavnostní listiny, a začal na něj psát.

“Na jaké jméno mám úpis vést?”.

“Na jméno Nurnská družina”, rozhodl Gerllod.

“No, to je takové krajně neurčité. Nemám tam dát přímo vás osobně?”.

“Hele, Gerllode, a co když třeba umřeš, to bude po penězích?”.

Nakonec se domluvili, že směnka bude vystavena prostě na doručitele. Zněla na částku třiceti tisíc a nesla ne jednu, ale rovnou dvě pečete.

“Držiteli tohoto listu jménem města Kardamu, zastoupeného starostou Nunvářem Pilatušou, budiž neprodleně vyplaceno za služby městu Kardamu třicet tisíc zlatých gwendarronské ražby. Datum, podpis. Fajn”.

Gerllod dočetl, sroloval papír a třásla se mu ruka, když tu drahocennost dával do pinglu. Yasper přitom skuhral, že třicet tisíc za dva měsíce trápení v horách bylo po čertech málo.

“No, tak co dál”, odpíchnul se k budoucnu Klabzej Myšilov. “My jsme doposavad měli v podstatě nějaké vlastní plány, ale vy asi budete vědět líp, co bysme tady ještě mohli udělat”.

“Vůdče, ještě ten návod”, napověděl Zoltar.

“Jo, to bysme mohli...”, zahučel Klabzej a začal šátrat po kapsách.

“Stačí opsaný půlpapírek”, napověděl Gerllod.

Vůdce vytáhnul opis první části se seznamem ingrediencí, nalezené u Kalmyncra.

“Nějaká čertovina”, bručel Pilatuša. “To vypadá jako nějaká směs. Mazání na vředy?”.

“Aha, tenhle díl nám nebude k ničemu. No, pane starosto, na druhý půlce toho utrženého papírku se píše tohle: Mrtvému nalej. Takže na vředy to nebude. Část z nás si myslí, že to slouží k zabránění oživení nemrtvých. No, a taky jsme si říkali, že jestli tohle je základ vědění Pána stínu a Kalmyncra Hvězdopravce, tak by se s tím mělo něco udělat”.

Pilatuša tiše dumal.

Ozval se Gerllod. “Helejte, tak se pojdme domluvit takhle. Zatímco my se budeme pokoušet najít tu chodbu, tak vy si vezmete tenhle nákupní seznam a vyzkusíte, jak vy říkáte, ‘s tím něco udělat’. Anebo minimálně začít hlídat a bránit

ten hřbitov. Určitě tady máte ještě spoustu schopných lidí. Vojáky z Gwendarronu třeba. Prostě sežeňte ty ingredience”.

“To určitě můžeme zkusit”, řekl rozvážně starosta. “Je tu tři sta mužů posíl z Nurnu”.

“To nemusí vůbec stačit. K tomu, abyste přežili, musíte ubránit hřbitov a přístupy”.

“Abyste zabránili oživení vašich předků”.

“Anebo”, vmísil se do debaty Blathel se svým starým nápadem, “každé mrtvole na pohřebišti rozmaširovat hlavu”.

“To se nedá použít, raději vyzkoušíme stará moudra. Nevím ale, co je tady ta hmota?”, tápal Pilatuša v seznamu.

“To se musíte zorientovat sami”.

“Máme síry, alkoholu a oleje kolik chceme. Můžu sehnat i lejno, ovčí i neovčí. A i medu máme dost. Ale zbytek byste si museli sehnat sami. Tady to nepřečtu: jeden díl paznehtů ovčího... no, ovčí paznehty vám dát můžu. Ale ten klikyhák za tím nevím, co je.

“Dej mu originál”, syknul Gerllod a Klabzej vyndal to, co našli v kapse u Kalmyncra.

“Aha, tady stojí jeden díl paznehtů ovčího muže?! No, to je mi divná věc. To sice přečtu, ale nechápu. Poslyšte, jestli je tohle lektvar proti oživení, tak vy jste asi jediní, kdo to tady umí namíchat. I když, slyšel jsem o jednom kudůkovi z kudůčí čtvrti, který se taky zabýval věděním a alchymí. Ale to bylo před nálezem, Patroni vědí, kde je teď”.

“Jak se jmenoval?”.

“Myslím, že nějak od K”.

“Koblenc?”.

“Jo, to je dost možný”.

“To si děláte srandu”, ucedil Myšilov.

“Dyt’ se k tomu nehlásil”, řekl Gerllod Moskyt.

“Se ho nikdo asi neptal...”, konstatoval Tos Bedlam.

“Anebo to spíš prostě neumí”.

“Co se stalo vůbec s kudůčí čtvrtí?”.

“Kudůčí čtvrt’ je obsazená vojskem, nemocní jsou v karanténě. Kudůčí čtvrt’ už normálně funguje. Kudůci, co byli zdraví, se vyplatili a byla uvolněna blokáda. Spousta jich odplula pryč”.

“Dobrá”, uzavřel debatu vůdce. “Takže zpátky k našim povinnostem. Vy sežeňte, co se dá z toho seznamu, my se pokusíme vyčmuchat začátek té vaší roury”.

“Akorát...”, zarazil jej Gerllod.

“Akorát se musíme domluvit na ceně, cha chá”, doplnil Zoltar Zemikosa.

“Jo. O to jde. Takže naše služby budou spočívat v nalezení chodby. Kolik za nalezení té vaší díry”.

“Roury, pane Myšilov”.

“Nabídněte”.

“Deset tisíc?”.

“Bereme deset?”, rozhlédl se vůdce po ostatních. Odpovědi mu bylo příkyvování. Z tohohle nekoukalo žádné zvláštní nebezpečí.

“Tak dobře”.

“Tak, kde budem hledat? Musí to bejt sakra stará zástavba, když to stavěli už za Zigrada”.

“Kdy žil Zigrad?”.

“No, to vám těžko řeknu přesně, to je nejstarší z Patronů”.

“Potřebovali bychom vědět, jak vypadalo město za starých časů. Nejlépe za Zigradova života. Kde jsou původní domy”.

Starosta máchnul rukou za sebe a prohlásil: “Tohle je, jak vypadalo město dřív. Tahle malba je stará jako radnice sama. Dvě stě let, dost možná i o dost víc”.

“Malba vypadá sice jako stará, ale mám pocit, že do ní bylo v průběhu času domalováváno ještě něco”, řekl pochybovačně Blathel. Starosta pokrčil rameny.

“Hele, Blatheli”, řekl Myšilov. “Je na čase vyndat ty malůvky”.

A před Nunvářem Pilatušou se objevily výjevy nalezené u skřetů. Starosta na ně hleděl s úžasem. Očividně je viděl poprvé.

Výjev se Zigradem Prozíravým se očividně odehrával v téhle místnosti. Sedělo všechno. Veduta na stěně, detaily vysokých oken, světlo majáku, viditelného okny, dlaždice na podlaze. Bylo cítit, že kolem kráčí dějinné události. Blathel poklekl a z torny vytáhl hlavici se sklíčkem. Tu pak našrouboval na hůl.

“Jsme blízko k řešení. Pojdme to zkusit tak, jako to dělal Berg Spasitel. Nebo spíš jeho předchůdce Zigrad”.

Starosta byl při pohledu na hůl u vytržení.

“Kde jste to našli? Taky ze skřetího lupu? Za to vám samozřejmě zaplatím!”.

“Se zdá, že bysme si tu mohli otevřít krám. Máme toho víc”, řekl vůdce. “Kolik za hůl?”.

“Tu teď handlovat nebudeme. Můžeme jí potřebovat”, zavrtil hlavou Blathel.

“A co říct vám místo posledního odpočinku Dyglufta Větrného?”.

“Nejsem si jistý, jestli bych za tohle chtěl zrovna dávat peníze”, zatvářil se starosta odmítavě.

“Tak hrob Kazarda Jezdce”, pokračoval Myšlov.

Gerllod zaskřípal zubama.

“No dobrá, tohle mě zajímá. Kolik za tohle chcete?”.

“Padesát?”.

“No, řekněme pět”, zavrtil odmítavě hlavou starosta.

“Tak to si to radši necháme pro sebe”, zasmáli se Myšilov s Moskytem.

Menhorian zatím obcházel místnost s holí. Ihned zjistil zajímavou věc. Patka hole přesně zapadala do důlků, které byly uprostřed každé dlaždice. Vrátil se k ostatním a upozornil je znovu na Zigradovo vyobrazení. “Jsme blízko”, zopakoval soustředěně. “Klíč musí být někde tady v tom obraze”, zapíchnul prstem

do plátna se Zigradem. “Zakladatel města Zigrad dal vykopat záchrannou chodbu a nechal jí zabezpečit. A předal dál návod, který pak Berg použil a odvedl lidi. My to musíme jen zopakovat”.

Ostatní se utišili. “Tady v rohu, ten jakoby vznášející se obrazec, má čtyři krát sedm polí spojených čarami”. Ukázal na zem. “Stejně tolik je v místnosti dlaždic. Ta hůl do nich přesně pasuje. Zkoumal jsem je, jestli se nějaká nějak markantně neliší. Ale ne, jen je na každé různý počet postav. Glazura se časem setřela a některé dlaždice jsou skoro nezřetelné, ale dá se stále spočítat, kolik je na každé dlaždici mužů. A v tom to zřejmě bude. Najít podle schématu správnou. Do ní založit hůl. Světlo z majáku pak skrze krystal dopadne na obraz města na stěně. A tam to bude. Tam začíná chodba”.

Ostatní byli ohromeni.

“Jasný. Na stěně to udělá takovej jako průmět”.

“Hola, Rane, kam jdeš?”

“Ta podlaha je původní, starosto?”

“Ano, je už dost ošlapaná. Ještě jsme jí nestihli vyměnit”.

“Snad je to pro nás velká klika. Zkusme na to přijít, nejlíp teď, když svítí maják. Pak budeme vědět”.

“No, takže mechanismus nám je asi jasnej”, konstatoval Gerllod. “Ale princip nalezení té správné dlaždice neznáme”.

Menhorian přikývl. “Ale myslím, že všechna dostupná vodítka máme před sebou”.

“Jestli si na to chcete odpočinout, tak k dispozici vám je pořád ten dům nad městem”, navrhnul starosta.

Myšilov zavrtěl hlavou. “Blathel má pravdu. Měli bysme to vyřešit, dokud je tma. Odpočinek počká”.

“Jsem si jistý”, pokračoval Menhorian Blathel, “Že by nám nesmírně pomohlo rozluštit nápisy na holi, i to, co je psáno zřejmě trpaslickými runami v částech toho obrazu. Ale Heft už není”.

“No jo”, mávnul rukou Gerllod. “Musíme si pomoci bez něj”.

“Ale Koblenc je hlava otevřená. A je hodinu cesty odtud”, poznamenal Blathel.

Gerllod zakřipěl zuby. “Jdu pro něj”, odvětil. Asi za půldruha hodiny byl i se starým kudůkem zpět. Celou cestu měl nepříjemný pocit, že ho okolní hory bedlivě pozorují.

Klabzej mezitím spočítal počty postav na jednotlivých dlaždicích a zanesl je do náčrtku, který pořídili. Ten bude základem pro vyluštění rébusu. Yasper s Tosem zatím zkusmo zapichovali hůl do jednotlivých dlaždic. Lom světla, dopadajícího skrz krystal z majáku na obraz města, opravdu krásně ukazoval na různé domy a ulice ve městě.

Starosta, který se mezitím někam vytratil, se po chvíli vrátil. Přivedl s sebou muže. Byl to více než dva sáhy vysoký barbar v těžkém pancíři. U pasu měl dlouhý meč a svaly se mu ve světle voskovic leskly. Jeho plavé dlouhé vlasy spínala zlatá čelenka. “Echm”, zakašlal starosta. “Přivedl jsem vám tady... pána.

Chtěl tady ve městě práci, a tak jsem si říkal, že vy jste měli ztráty...”. Nikdo mu nevěnoval žádnou pozornost. Klabzej a Menhorian se plně věnovali schématu dlažby, ostatní si buď hráli s památeční holí, nebo se věnovali jiným, neméně důležitým činnostem. Ran se pořád drbal po celém těle.

“Přišel lodi”, zoufale se snažil upoutat pozornost starosta.

“Odkud jsi?”, houknul Klabzej, aniž by vzhlédl od stolu.

“Z Nurnu”, řekl hlubokým hlasem podivný barbar. Tím bylo konverzační slušnosti učiněno zadost a debata znovu utichla.

Nějakou dobu se tak tiše hmoždili s rébusem, který zřejmě pro zakladatele města připravili trpasličí stavitelé. Noc pokročila a Klabzejovi s Menhorianem se ve světle svíc leskly oči, sále víc se zužující do štěrbin. Občas s nimi promluvil Gerllod, občas Koblenc, ale ostatní už jen posedávali, nebo přímo spali, opření čelem o desku rokovacího stolu. Starosta se svým barbarem už nepochybně dávno leželi někde v peřinách. Ta noc měla svoji magii. Snad i duchové zakladatele města Zigrada Prozíravého a zachránce zástupů Berga Spasitele nahlíželi Nurnským přes ramena. Občasné prsknutí voskovice, zakašlání. Pomalý dech a šustění obráceného listu papíru. Zahrčení odsouvané židle, skřípot brku po archu pergamenu. A pak jen myšlenky a cíl. A nakonec, když už se zdálo, že noc se rozplyne a Nurnským zůstane v myslích jen jako sen, shodli se Blathel a Myšilov a Koblenc na jedné z dlaždic. Náhlý ruch jejich počínání probudil ostatní.

“Tak”, řekl nahlas Menhorian. “Tady by to mělo být. Gerllode, podej hůl”.

Voják učinil žádané. Všichni druzi se rozestoupili okolo, aby mělo světlo z majáku volný průchod do krystalu v hlavici hole a dál k obrazu, vymalovanému na zdi.

Blathel uchopil pevně hůl a s tichým klapnutím ji vložil do otvoru. Světlý bod na zdi se zachvěl a pak se ustálil. Žlutavá tečka mířila do jednoho z oblouků arkád vyšších pater města, nad dlouhým schodištěm, protínajícím městské čtvrti od přístavu až po hradby nad městem.

“Co tam je dneska?”, zeptal se Jasper.

“Pokud mě paměť neklame, tak ty oblouky jsou zastavěny krámkama trhovců”, odvětil Blathel.

“Jo, šli jsme okolo do toho baráku, kde nás ubytovali”, potvrdil Gerllod. “Dřevěný boudy. Ale teď to vypadalo opuštěně, aby taky ne”.

“Jak moc jste si tou dlažkou jistý?”, zeptal se opatrně Horác Lipový.

“Popravdě”, pokrčil rameny druid. “Moc ne”.

“Ale je to to nejlepší, co se dalo vymyslet”, ucedil Blathel. Měl chuť dodat, že hlavním vodítkem pro tuhle konkrétní dlaždici byl Klabzejův pes-nepes, kterého v zoufalství žertem vyzvali, aby si někam sednul. Bez váhání si dřepnul na jednu z dlaždic, která jim připadala nadějná. A nechtěl se odtamtud hnout.

“Nic, jdeme. Nemá cenu to protahovat”, řekl Gerllod. “Spánek dneska už žádnéj, čím dřív to tam prozkoumáme, tím líp”.

“Tím dřív vytřepeme ze starosty nějakou tu směnku”, upřesnil Klabzej. Spolu s Blathelem měl tělo celé ztuhlé, jak se celou noc hrbili nad rébusem. Ale Gerllod měl pravdu, nebylo nač čekat.

Obloha světlala do tmavě modré, pak do šedomodré, až po narůžovělou, když Nurnští ze ztichlé radniční budovy vystoupali k obloukům, zakončujícím horní řady domů starého města. Skutečně, z díla dávných stavitelů města, kteří v těchto místech promenádu nad městem, zpevňující svah, vyztužili řadou arkád, si novodobí obyvatelé města udělali trh. Každý z oblouků byl zaplněn dvěma či třemi stánky, více či méně bytelně stlučenými z prken a opatřenými výklopnými pulty a dřevěnými okenicemi. Někde byly i štíty, hlásající jméno zelináře či platněře, a skoro každý stánek měl i dveře, opatřené visacím zámekem proti zlodějům, kteří by se chtěli vloupat dovnitř. Přesně to teď měli v úmyslu Nurnští.

“Kterej oblouk to byl, Klabzeji?”

“Třetí zleva, barvířův synu. Třetí zleva”.

“Tak do práce”.

Pajcr neměli, takže se dovnitř stánku, opatřeného štítem s vyřezanou obří houskou, prostě promlátili meči a sekerami. Nadělali spoustu rámusu. Ale neměli obavy, že by jim za to něco hrozilo. Ne ve stavu, v kterém se město nacházelo.

Gerllod se protáhl dírou v rozštípaných dveřích dovnitř. Jako první, čistě pro jistotu. Za ním se vydal Blathel. Nurnští nervózně podupávali před stánkem. Město u jejich nohou se probouzelo. Dokonce bylo slyšet nějaký ruch. Nesl se z jihu, kde se ulice stahovaly k východní bráně do hor. Výhled tím směrem jim zakrývaly domy, ale zdálo se, jako by se ranním povětrím neslo jakési volání.

V troskách dveří se objevila Gerllodova hlava.

“Je to tam!”, zašklebil se radostně. “Nenápadný malý dvířka, celý železný. Něco přes sáh vysoký. Úplně zašitý”.

“Zlatý klíč Bergův tam padne jako ulitý”, ozval se zpoza Gerlloda mágův hlas. “Těžké dveře. Pochybují, že by je šlo vylomit. Leda magií. Tou byly asi taky zamčené, klíč při odemykání opravdu podivně opaleskoval. Zkusili jsme nahlédnout dovnitř. Pokračuje to chodbou. Žel bohům, strop je tam dost nízký, nepřevyšuje půldruha sáhu”. Blathel se za těchto slov vysoukal ven z opuštěného krámkův caletníkova.

“He?” zaprotestoval Ran.

“Inu, trpasličí chodba”, dodal Blathel. “Ale nemáme v úmyslu tam jít. Jsme tu od toho, abysme o tom řekli starostovi”.

“Chyba”, opravil jej Klabzej. “Abysme za to od starosty vybrali peníze”.

Vydali se hledat starostu. Byli v jednom z nižších pater města, krácejíce po ulici vedoucí k náměstí s radnicí, když tu se náhle ozvala dunivá rána, která zatřásla celými domy. Krátce na to se nad z míst, kde byla brána, směřující k horám, objevil sloup prachu a kouře.

“Krucí”, to znělo jako velký vejbuch, poznamenal Jasper.

Ryk mnoha hlasů byl slyšet stále zřetelněji. Kolem Nurnských proběhla četa gwendarronských vojáků, spěchajících k místu detonace. Hlavním stanem posíl ve městě byl zrušený chrám, kde byl zároveň i sklad všeho, co bylo pro lidi

ve městě teď nejnnutnější. Opačným směrem, než vojáci, teď pospíchali civilisté. Nurnští v obavách chvátali k radnici, dychtívi zjistit, co se děje. Ale teprve na náměstí před radnicí se Nurnským podařilo oslovit vojáka v barvách gwendarronu, který byl ochoten se s nimi bavit.

“Město je pod útokem! Za úsvitu se objevil nepřítel. Zřejmě v noci tajně podminovali bránu, ta je teď v rozvalinách. Zatím se nebojuje, ale byli prý vidět skřeti na dohled od hradeb. Zanedlouho začnou svištět šípy. Málo je nás...”

“Jasný”, pokýval hlavou Myšilov. “Teď je otázka času, kdy v první lajně proti městu pomaširujou nemrcouši. Zdejší babičky a strejčkové, v milosti Patronů pochovaní a ve jménu skřetiho kapitána povolání do služby. Pozdě, pánové, pozdě”, obrátil se pateticky ke zmatku, panujícimu na náměstí, “na nějaký lektvary proti nemrtvejm z paznehtů ovčího muže. Teď už zbejvaj jen dvě věci”.

“A to, he?”, otázal se za všechny Ran.

“Tři”, opravil vůdce Menhorian. “Kromě hrdinné smrti při obraně města a uprchnutí tunelem zbývá ještě únik po moři. V přístavu byly shora vidět dvě lodě”.

“Za á to byly lodě dost malý”, oponoval mu Myšilov. “A za bé si umím představit, že místa na nich už jsou dávno dopředu obsazený. A s tím asi nic nenaděláme”.

“Kde je starosta?”, houkl na vojáka.

“Zeptejte se v přístavu”.

“Dyt' jsem to povídal”.

Na starostu narazili skutečně v přístavu. Vydával rozkazy v místním jazyce na všechny strany, ale bylo evidentní, že sám počítá s rychlým únikem z města.

“Máme to! Našli jsme to!”, zařval na něj Gerllod.

“Vy jste něco ztratili?”, nechápal zpočátku zmatený Nunvář Pilatuša. Zmatek posledních hodin mu zcela zastřel to, na čem se s Nurnskými domluvil večer.

“Rouru!”, houkl na něj Klabzej Myšilov. Měl toho zatraceného pitomce dost.

“Ale! Dobře!”, překvapeně pochválil Nurnské starosta města. Bylo vidět, že s tímhle už tedy skutečně nepočítal. “Tak povídejte!”.

“Jakýpak povídejte, nejdřív budeme oučtovat”, řekl Klabzej a jeho hlas měl teplotu ledu.

“Tsss”, sykl Gerllod a rozhlédl se okolo po početných řadách vojáků vrchovských i gwendarronských.

“Tohle zavání kurevstvím”, zašeptal vůdci.

“Byli jsme tak domluvení. Směnka stačí”, trval Myšilov na svém.

“Dobře”, kývnul starosta a vydal několik dalších povelů. Námořníci, připravující loď k vyplutí, na jeho slova zareagovali zvýšeným úsilím.

Tou dobou do přístavu přibyla z města početná kohorta místních vojáků, která do přístavu nesla kromě jiného též přetěžkou truhlici.

“Tam bude městská kronika”, rozumoval Gerllod.

“A razítka”, zamumlal Klabzej.

“Tak v tom byste si mohli rozumět”, rýpnul si Gerllod. “Snad nás neseberou za to vydírání”.

“Ale prosím tě”.

Starosta znovu vydal několik rozkazů a vojáci se postavili okolo Nurnských.

“Bez obav”, rozptýlil neklid dobrodruhů Pilatuša. Půjdem se tam podívat. Na tohle chcete taky papír, nebo ve zlatě?”.

“Kolik to bylo?”, rozhlédl se po ostatních Myšilov. “Pět?”. Gerllod kývnul. Ostatní, jak stádo, také. Paměť nebyla nikdy silnou stránkou Nurnských.

“Hotově, tohle uneseme”.

Eskorta vojáků i s městskou truhlicí se vydala s Nurnskými nahoru městem. Roztlouct označený stánek byla pro příslušníky vojska hračka. Blathel před očima starosty odemkl zlatým klíčem dvířka. Roura otevřela svůj, snad spásný, chřtán.

Starosta byl překvapen. “To je ono? Takováhle jenom... díra?”.

Nurnští krčili rameny. Co si Zigrad nechal postavit, to našli. Klíč pasoval, to bylo neodiskutovatelné.

Starosta v místech ústí roury zřídil malý štáb. Nurnští sice jeho pokynům vojákům nerozuměli, ale bylo jasné, že se původní plány na obranu města zásadně změnily. Útek několika vyvolených po moři se změnil na řízenou evakuaci tunelem, za průběžného krytí zadržovacími oddíly. Hlídky se rozeběhly po městě vydat nové rozkazy a vlít novou nadějí do mysli obránců a uprchlých civilistů.

Nastal čas se poradit, co bude dál.

“Já do obrany města nejdu”, zavrtil hlavou Blathel. “Už jsem jednou ve válce stál. A není to nic pro mě”.

“Jsem taky pro to zdrhnout. A nejlíp jako první”, řekl Myšilov.

“Až se tu začnou motat lidi, tak to bude chaos. Půjde to pomalu, nebo třeba vůbec. Bude líp, když půjdeme první”.

“Ty dveře musej zůstat zašprajcovaný otevřený. Místní nemaj klíč, mohli by se to zavřít a měli by smůlu”.

“Jasný, o to se vojáci postarali”.

“Jdeme”, řekl vůdce a Nurnští se zanořili do tunelu. Někdo ochotněji, jiný jen s největším sebezapřením. Koblence museli dovnitř doslova vtáhnout a všichni psi by zjevně taky radši zůstali venku. Do nesmírně stísněného prostoru chodby se nešlo s klidným srdcem nikomu. Tunel byl vytesán hladce a čistě, ale zjevně nanejvýš úsporně. Jeho výška nikde nepřesahovala půl druhá sáhu a k tomu, aby se v chodbě vyměnili dva lidé, bylo třeba velké trpělivost a šikovnosti.

“Teda, tady by ses s rakví nevymotal”, zahudroval Wulfgaard. Ostatní se nevesele zasmáli. V husím pochodu, dlouhém hadu postav, krácejících většinou v předklonu, šli pomalu a vytrvale vpřed. Horác Lipový, který kráčel první a nesl lucernu, hleděl vpřed na osvětlených několik sáhů chodby, v které, jak se zdálo, už věky nikdo nešel. Pro ostatní byla cesta jen monotónním šoupáním nohou, s rukou

polozenou na zádech či hýždích druhá před sebou. A cinkot zbrojí, funění, sípání, hlasitý dech v úzké chodbě, kde se neměl zvuk jak rozptýlit. Chodba vedla, pokud to mohli posoudit, přímo rovně, jak když střílí, do lůna hor. Bylo těžko říci, jak hluboko se nacházeli, ale po nějaké době se začalo zdát, že chodba mírně stoupá. Stěny, místy mírně vlhké, svíraly Nurnské jako kamenné kleště. Pochod byl vyčerpávající fyzicky, ale ještě mnohem horší byla tíseň z kamenné masy okolo.

“Míle a půl za hodinu”, odhadl Gerllod, který počítal kroky.

Ran měl rozedřené dlaně a kolena. Pro něj byla cesta podzemím pravým utrpením. Všichni byli unavení, takřka vyčerpaní. Někdo si dokázal trochu odpočinout během pár hodin, strávených v radničním sále, ale v podstatě všichni už od noci, strávené s uprchlíky na hřebeni, nespali.

“Jsem pro to jít, dokud někdo nepadne”, řekl tvrdě Gerllod.

“Blbost”, usadil ho Klabzej. “Zalehneme. Rozložit se za sebou v chodbě. Zhasnout. Hlídky nejsou. Kdyby se něco dělo, tak bysme to beztak uslyšeli”.

“Máme za sebou pět hodin pochodu, jsme někde pod hřebenem”, odhadl Blathel.

“Blbě se tu dejchá”, poznamenal Gerllod a Koblenc se viditelně třásl.

Krátce poté, co se uložili k spánku, skutečně uslyšeli ze směru, odkud přišli, velmi vzdálené zvuky. Odhadli to na začínající evakuaci města a první oddíl vojáků vedoucích uprchlíky. Ale ulehli a celých šest hodin spali. Pak zvuky značně nabýly na intenzitě. Tunelem se zjevně blížilo množství lidí. Nurnští se v průvodu vydali nevětraným podzemím dále. Tíseň padala na každého a jediná otázka, která všem tanula na mysli, byla: “Jak ještě dlouho?”.

Po další hodině cesty byl podivný monotónní pochod náhle přerušen. Chodba najednou ústila do podzemní komory. Horác Lipový ji hrdinně prozkoumal a po chvíli zavolal ostatní. Octli se v kruhové místnosti, ze které chodba pokračovala dál v přímém směru. Místnost jen stěží stačila pojmut všechny Nurnské. Především proto, že v jejím středu byl široký kamenný sloup. Ten měl ze stran, obrácených k ústí chodeb, dveře s vytesanými runami. Kamenné dveře neměly ani kliku, ani zámek. Ale očividně měly panty. Okolo sloupu bylo v podlaze kamenné korýtko. V něm se zašlou patinou leskly mince. Většinou matným leskem zašlého stříbra nebo zeleným povlakem mědi, ale některé i žlutým blýskáním zlata. Na vnější straně místnosti bylo vytesané sedátko, pokrývající celou stěnu.

“Odpočívadlo”, konstatoval Gerllod.

“Tady se nám stavitelé snažili něco sdělit”, řekl unaveně Menhorian Blathel, který si prohlížel reliéfy a obrazy, vytesané po stěnách.

Yasper se vrhnul na kolena a chystal se probrat obsah korýtko a naplnit si měšec. Gerllod jej okřikl.

“Ničeho se nedotýkej!”.

Koblenc zatím hladil povrch dveří. Kromě trpasličích run se mu zdálo, že nápisy kolem dveří jsou i ve velmi staré variantě psané vrchovštiny. Wulfgaard se to pokoušel přeslabikovat.

“Je to jasný”, udělal mezitím závěr Gerllod. V tom sloupu je žebřík na povrch. Anebo točitý schody”.

“A já myslím, že ne”, řekl Blathel, prohlízející si reliéfy.

“První obraz”, řekl hlasitě. “Dvacet tři trpaslíků. A ještě jejich předák, vyměňující si lejestro s nějakým Vrchovcem. Zigradem, nepochybně. Smlouva o zbudování Roury”. Přešel k druhému výjevu. “Tady je zahájení prací. Kopáči na čelbě. A tady průřez chodbou, rozdělení činností. Odvážení hlušiny. A na dalším výjevu čtyřicet trpaslíků, před nimi Zigrad se čtyřiceti kartami v ruce”.

“Oslava prorážky se nesla v duchu karbanu”, pokýval hlavou Gerllod. “Inu, trpaslíci”.

“To nechci spekulovat. Další obrázek, losování. Trpaslíci si tahají karty ze Zigradových rukou. A na šestém vyobrazení dvaadvacet trpaslíků. Prvnímu v řadě podává Zigrad měšec. Opořád za Zigradovými zády dva trpaslíci se sklopenými hlavami ukazují líc karet. Je na nich nejnižší hodnota”.

“A poslední výjev?”.

“Dva vozy. Dvaadvacet trpaslíků odjíždí. Ti dva se sklopenou hlavou odchází do roury. V rukou krumpáče”.

“Dodělat něco, co nepřežijou”, poznamenal Yasper. “Losovačka o zbohatnutí nebo smrt”.

“V zájmu utajení chodby”, dodal Menhorian. “Silný příběh”.

“Asi jsem to přeložil”, hlesl pobledlý Wulfgaard, luštící nápis kolem dveří.

“Ty, kdo procházíš, střež se nezaplátit těm, kdož životy svými prokopali tvoji cestu. Jednu svoji minci nám dej”.

“Tfu tajxl”.

Gerllod okamžitě sáhnul do měšce a Klabzej hned nato.

“V tom korýtku je těch peněz celkem dost”, poznamenal Koblenc, když se zbavoval jedné ze svých posledních zlatek. Pohříchu Nurnští s sebou měďáky nenosili.

Na mincích, odložených zde dávnými uprchlíky, přečetl Myšilov letopočty ražby od druhé poloviny devátého po poslední čtvrtinu desátého století. Chodba byla možná použita víc než jen jednou.

“Já tu žádnéj peníz nechávat nebudu”, obhrouble se ohradil Zoltar Zemikosa. Yasper mu přikyvoval. Gerllod Moskyt vytáhl váček a do korýtky hodil další dva zlatáky a ještě další za družinové psy. Pak přistoupil těsně k Zoltarovi a zařval na něj z plna hrdla: “Kvůli tvému pitomému fanfarónství nebudu riskovat, že na nás pod zemí začnou působit nějaký podělaný trpaslický kletby! Koukej sekat dobrotu, ty haure! Sbal se a jdeme!”.

“Ještě bych poprosil o chvíli odpočinku, tohle místo je k tomu stvořené”, řekl slabě Menhorian.

Gerllod s Ranem tedy zatím zkusili otevřít dvoje dveře bez klik a zámků. Chvíli to trvalo, ale nakonec kamennou veřej posunuli. Posvítili si dovnitř a seznali, že uvnitř je zhroucené vysušené tělo trpaslíka, mající v nohách složený

...Yasper mu přikyvoval...

krumpáč. Tady se dva nešťastníci, kteří dokončili zakončení chodby v horách, dobrovolně sami pochovali. Taková byla smlouva.

“Tfuj, pardon - pardon, to jsem nechtěl. Nezlobte se, malej pane, mejto už jsem zaplatil”, začal blekotat Gerllod a rychle zasouval kámen zpátky na místo. “Fakt jsem myslel, že tam může bejt šachta nahoru”.

“Ještě chvíli budeme odpočívat”, vydal pokyn vůdce.

Nurnští se rozložili na kamenných lavicích i na zemi, ale stísněné místo, osvětlované lucernou a loučí, na ně nepůsobilo dobře. Povětšinou mlčky hleděli na masivní sloup vprostřed místnosti, na jehož tesaných reliéfech poskakovalo světlo

lucerny, a snad mrazení z přítomnosti dvou vysušených zazděných těl těch, na které kdysi padl zlý los, je brzy přinutilo se zvednout.

“Blbě se tu dechá”, rozhlédl se už podesáté Gerllod po svých družích a, sedě na lavici, třel si dlaně o stehna.

“Oheň spotřebovává čerstvé povětrí”, řekl Blathel. “Snad bude opravdu lepší, když půjdeme”. Důstojně vstal a uchopil hůl. Pokračovali tunelem dále.

“Jestli to Gerllod počítá aspoň trochu dobře, tak bysme mohli být osmnáct mil vzdušnou čarou od pobřeží”, řekl po několika dalších hodinách zoufalého lopotění Blathel.

“Vzdušnou čarou”, uchechtl se nepatřičnému výrazu Zoltar. “Ale je fakt, že bysme to po povrchu šli v horách dost dní”.

Několik dalších krátkých odpočinků a pár dalších hodin pochodu dostaly Nurnské s Horácem Lipovým v čele na dno psychických i fyzických sil, ale také ke třem schůdkům, vedoucím vzhůru, a kamenné desce, kryjící strop. Chodba končila.

14. kapitola - Oud a Gerllod

“Zhasni!”. Vůdcův rozkaz byl vydán šeptem.

“Průvan!”, sykl Zoltar. Ran se zarazil a chvíli se odmítal hnout. Čerstvý vzduch ale značil, že jsou venku.

Po odsunutí kamene se ve štěrbíně objevila tma. Na obloze svítily hvězdy. Nurnským ještě nikdy nepřípadaly tak jasné. Postupně se vysoukali ven. Těžký kámen zapadl nazpět a skryl ústí úzkého průlezu roury. Jeden velký kámen uprostřed hor. Nurnským už bylo jasné, že tohle místo nemohlo být nikdy náhodně nalezeno. I kdyby na kameni seděl skřet, nenapadlo by ho, co je pod ním.

“Co teď?”, zeptal se poněkud bezradně Blathel.

“Zpátky!”, velel Gerllod. “Reportovat, kde chodba končí”.

“No, to nevím, proč jako? Za náma jde zřejmě celej Kardam rourou, nevyhneme se. Ne jinde, než na tom jediným odpočívadle. Uděláme špunt. Kde chodba končí zjistěj, až jí projdou. Nemůžou dojít jinam”.

“A kde teda chodba končí?”, rozhlédl se Koblenc. “Uprostřed hor. V údolí. Nic tu není, žádný orientační bod”.

“Měl starosta pravdu, že chodba je jednosměrná”. Wulfgaard se tiše vysmrkal přes prsty. “Když tudy proudí lidi z města, nemá ceny to zkoušet proti nim”.

“Je možný, že jsme tu už byli. Podle mapy, na který je konec roury naznačen, jsme šli po támhletom hřebeni”.

“Tam jsme našli Tose Bedlama”.

“Na mapách, co máme, je tady v okolí jen jedna významná značka”.

“Demuisův oud”.

“To zní divně”, prohlásil Zemikosa.

“Takže, čeho jsme dosáhli?”, řekl Menhorian. “Zdá se, že jsme si jen zkrátili cestu do hor”.

“No, hlavně jsme zachránili sebe a asi i zbytek města před skřetama a nemrtvejma”, opravil jej Klabzej.

“Co ten Oud, pane Koblenc?”.

“To je, pokud vím, nějaký skalní útvar”.

“Jo, velká homole, vysoká, úzká. Proto ten název. Po Demuisovi Pastýři. To Patron Gobruše Hluchoty”, děl Wulfgaard.

“Tak se tam vydáme. Jestli nemáte lepší nápad”.

Myšilov si pomyslel, že mu ty kopce pěkně lezou krkem.

“Už mi ty kopce pěkně lezou krkem”, ulevil si Gerllod.

“Zrovna jsem chtěl říct to samé”, přitočil se k němu Menhorian.

“Jdeme k Oudu”, rozhodl Klabzej. “Za chvíli se tu z roury začnou řínout Kardamský, tak ať jsme mezitím pryč. Předpokládám, že budou pokračovat na východ do Domoviny, to je nejkratší cesta do bezpečí civilizace”.

“Myslíš Úpatí”, opravil jej Gerllod.

“Jo. A my se vydáme na jih k Oudu.

Už bylo světlo, když Gerllod okulusem identifikoval skalní útvar, o kterém byla řeč.

“Aspoň čtyřicet sáhů vejšky”, krčil zarostlý obličej, hledě do okulusu. Vypadá to jako tenkej úl nebo termiště. Ale je to skála. Vytrčená v úbočí hory. Opravdu podivnej útvar. Ale je to zatím daleko, abych viděl něco bližšího.

“Jdeme blíž”, rozhodl Myšilov. Chladné zimosmetové povětrí věštilo brzký příchod zimy. Postup Nurnských se bude muset brzo stočit zpátky na severovýchod, k Oslímu dolu a východním výspám Kozlích vrchů. A pak dolů, do hobitího kraje. Než je v horách zasype sníh.

Kontury Oudu jasně vystupovaly proti bledému nebi. Už se přiblížili na zhruba jednu míli. V tu chvíli již bylo jasné, že Oud je tím hnízdem skřetů, které hledali. Kradený okulus jim poskytoval neocenitelné služby.

Nurnští zkřehlými prsty nechávali kolovat poslední zásoby vody a někdo dal do placu nedopitou láhev kořalky. Veškeré zásoby jídla byly u konce. Chybělo všechno, teplé oblečení asi nejvíc. Ale přesto ještě chtěli udělat jeden krok. Prozkoumat Oud. I když za to nekynula žádná odměna.

“Tady! Blatheli! Tady jsme!” V dýmu dusících se ohnišť nebylo na mýtině před podivnou homolí, známou jako Oud, skoro vidět. Chuchvalce kouře se držely při zemi, štípaly v plicích a oslepovaly. Menhorian byl těžce poraněn.

“Zoltare!”.

“Tady. Už je dobře. Teda, crčí z tebe pořádně. Tohle jsou zranění jak pro válečníka, ne pro mága. Tumaš lektvar, ale víc ti nepomůžu. Potřeboval bys Klabzeje, aby ti to zavázal”.

“Ten nemůže. Ještě nemůže. Vevnitř bude potřebovat každou unci magie”.

“Ty vaše unce”, ušklíbnul se alchymista. “Zvážit se nedaj, a přece jim tak říkáte. Jste divný”.

“Neřeš to. Neřeš ani mě, já budu dobřej. Jsem hlavně na dně s magií, už bych jim vevnitř stejně nebyl nic platnej”.

Koblenc mu podal alespoň čutoru s posledními kapkami vody.

Menhorian se rozhlédl. Zevnitř Oudu se sem nedostal otvorem, vylámaným do jeho útroh, ale riskantním přenosem svojí vlastní hmoty. Nadvakrát se mu to podařilo. Napoprvé se jeho pokus trefil do skalního masivu. To mělo nepříjemné fyzické následky. Ale z posledních sil to stihl ještě jednou a teleportoval se na mýtinu, plnou dohasínajících skřetích ohňů, ohlodaných kostí, hadrů a všelijakého bordelu. Mýtina měla víc než padesát sáhů v průměru a krajně nepravidelný tvar. Byla přilepená k homoli, která svým zřejmě vyvřelým původem nepatřila k okolním kopcům. Vypadala opravdu jako velký, ztopořený pind'our, jak trefně a poněkud s obdivem řekl Zoltar Zemikosa. Na jedné straně k mýtině přiléhá svah hory, obtížně slezitelný, ale holý. Na další straně se pak zase stejně obtížně slezitelně svažovala rokle dolů. Rokli skřeti používali jako smetiště. A konečně z poslední strany se černal les. Ne žádná kosodřevina, ale skutečně hustý Jehličnatý les. Tady už začínaly Černé vrchy, obtížně prostupná zelená mallikornská hranice. Odtud, ze skrytu lesa, na skřety zaútočili. Nevypadalo to nijak obtížně. Skřeti pevnost, která byla z větší části opuštěná. Muži, schopní zúčastnit se nájezdu, teď zřejmě plenili město Kardam a vybírali si svoji odměnu. Ale Nurnským se podařilo udeřit přímo v jejich týlu. Jenže celé se to zase nějak zvrtilo. Skřeti před Oudem neměli nejmenší úmysl s nimi bojovat. V mžiku utekli do nitra kopce a Nurnští tak s řevem stanuli na opuštěném plácku. Uklidnili se, zformovali a zkusili jít dovnitř. Aniž by znali rozsah místa a sílu, která tu na ně čekala. Nakonec se to ukázalo být opravdu velkým soustem. Skřetic, skřítat a starých skřetů bylo nepočítaně. A s nimi i další skřeti psi, sice slabí na to, aby se je hlavnímu voji chtělo táhnout s sebou do bitvy, ale přesto silní dost na to, aby představovali hrozbu. A obr. Ten, na kterého v podzemí narazili, byl tak velký, že když v nitru Oudu ve skřeti péči vyrostl, zjistilo se, že už se neprotáhne ven. A tak tam musel zůstat. Krmili ho a dráždili. A teď se vybil na Nurnských. Hlavně na chudáku krollu Ranovi. Blathel si povzdechl a ještě jednou se rozhlédl.

“Bída”, zkonstatoval.

Zoltar Zemikosa a stařík Koblenc. Tos Bedlam, který neustále přemýšlel, jak se odpojit a jít pryč. Pes-nepes, který se tady cítil strašlivě nesvůj a kterého štválo neustálé odmítání ze strany Klabžeje Myšilova. Tak začal raději vyhledávat společnost Yasperovu. Ošklivě posekaný Horác Lipový, který nějakou nadpřirozenou silou z boje vyvlekl mrtvé tělo krolla Rana. Ostatní byli někde uvnitř. Blathel se ohlédl k vstupu do skály. Průchod, vylámaný v Oudu, zjevně přecházel ve štoly, spojující přírodní jeskyně ve skále samotné. Narazili uvnitř na pravý labyrint chodeb. Přesto se ale zdálo, že skřeti se tu usadili jen kvůli tomu, aby parazitovali na něčem starším, co tu bylo už před nimi. Napovídal tomu i nepochybně velmi starý, krásně zdobený portál, který vedle Oudu ústil do nitra hory samotné. Tenhle vchod byl v ostrém kontrastu s nově vylámanou dírou do

Oudu nejen naprostou rozdílností svého provedení, ale i tím, že na rozdíl od nechutně zdupaného prostoru celého plácku i nového vchodu kolem klenutého tesaného portálu rostla svěží, ničím neposkvrněná tráva. V portále samém pak byl sytě zelený polštář z jemného mechu. Touhle lákavou cestou zjevně už dlouhou dobu žádná noha neprošla. Ale neprošla tam ani noha Nurnských. Když se Gerllod Moskyt pokusil k portálu přiblížit, aby jím prošel, kouzelné prsteny na jeho ruce začaly žhnout takovým způsobem, že je musel rychle servat. I tak mu na prstech zůstaly zarudlé stopy. A jeden z prstenů praskl, už byl k ničemu. Tedy to tedy nešlo. Alespoň pokud nechtěli jít dovnitř takřka nazí.

Zatím Myšilov, Gerllod, Jasper a Wulfgaard procházeli zatuchlým podzemím. Prokopané propojky zpočátku spojovaly kaverny ve skále, ale teď už chodby, neuměle vytesané v měkkém masivu, tvořily samy o sobě celý labyrint. Po tvrdých bojích, které museli zpočátku absolvovat a v nichž přišli o Balthela, Horáce a především o mrtvého Rana, už teď postupovali jen chodbami a místnostmi, v kterých byly jen stopy po skřetech. Rozsáhlé pelechy svědčily o tom, že i tady uvnitř se shromažďovaly voje. Velká spousta zbytků jídla, rozsáhlé prázdné kotce, ve kterých byly nalezeny i zbytky lidí předhozených psům, aby si zvykli na lidské maso. Nurnským připadalo, že samotný populační přetlak tohoto místa musel způsobit, že skřeti byli nuceni vydat se hledat nové příležitosti a zdroje. A Kardam byl nasnadě. V jednom z větších skladišť našli i primitivní regály s jednoduchými dřevěnými bednami. Ty byly plné usušených cihliček, halabala uplácáných z hnědé hlínovité hmoty. Zatímco Wulfgaard je zkusil ochutnávat, Jasper opatrně kousek hmoty zapálil. Ozval se hlasitý třaskavý výbuch.

“A hele”, dodal Klabzej.

“No, prima. Tímhle se tady zabývali”. Gerllod znalecky odhadl potenciál skladiště. “Aspoň máme tohle místo čím vyhodit do luftu”. Množství třaskavin tady bylo opravdu velké.

“Jdeme dál, támhle tím směrem to bude ještě rozsáhlý, chodba, co tam vede, je široká”.

“Já už ale nemám skoro žádný šíp”, upozornil Jasper, “Ten obr mi to všechno zlámal”.

“Oštěpy ještě jsou”, ujistil ostatní Wulfgaard. Ale bylo jasné, že v tomhle slabém složení je další postup velice riskantní. Přesto ještě našli šachtu, vybavenou železným žebříkem. Spojovala prostoru s dalšími patry. Bylo ještě co objevovat a co dobývat. Ale nižší patra si nechali na později. Prošli skřetí černou kuchyní, pak velkou jídelnou. Našli množství zbytků skřetího jídla, kterého se i hladoví dobrodruzi odmítli dotknout. Stáhli se ven, odpočinuli, a v posílené sestavě se znovu vydali pokoušet štěstí dovnitř Oudu. I když už mleli z posledního, něco jim říkalo, že velká kořist je nedaleko.

“Odkud můžou být tak hovadské relikvie, jako plechový hrnek nebo korále?”. Menhorian kroutil hlavou.

Klabzej mezitím psal další položky do dlouhého seznamu kořisti.

Po objevení dalších rozlehlých prostor poskvřených skřety narazili na místa, která vypadala, že byla obydlena někým čistotnějším. Ale vypadalo to tam věru podivně. Vedle vystavené rakve se seschlým tělem, které vypadalo, že je nějakým odcizeným a dosud neoživeným Patronem, byla nalezena velice bytelná a těžká truhla pobitá železem. Yasper ji chvíli opatrně zkoumal, než prohlásil, že je těžce chráněna pastmi. Ty se mu následně podařilo deaktivovat a poté, za stálého sakrování, celou truhlu i otevřít. Ted' z ní tahal další a další věci.

“Další plátěný pytlík, co v něm něco chrastí”, oznámil. “To už je třetí”.

“V těch předtím byly korále dřevěné a náhrdelník z vlčích zubů. Mrkni do tohoto”.

“Hele, prstýnky! Jsou čtyři, každé jiné. Nějaké lup”.

“To je mi divný. Proč někde ukradli takovou truhlu a ani se do ní nepodívali?”, lámal si hlavu Gerllod.

“No, spíš to bude jinak. Tady jsme v prostorách, kde sídlil ten, kdo skřety ovládal. A v zapast'ované truhle to měl, aby mu do toho nelezli”.

“To zabezpečení bylo opravdu enormní”, potvrdil Yasper.

“Myslím, že skřeti už byli tak vytrénovaní, že sem k vrchnosti prostě nechodili. Věděli, že by tu dostali přes prsty”. Myšilov olízl tužku. “Tak dál”.

“Fujarku máš napsanou? Snůpek seschlého obilí...”.

“To bylo u té mrtvolky, ne?”.

“Jo, to není z truhly”, potvrdil Yasper a pohlédl do rakve. Vysušená mrtvola starého, takřka plešatého muže mohla být opravdu hodně letitá. Mrtvý byl jen ve spod'árech a Yasper se otřásl odporem. “Tak dál. V plátně zabaleného něco tvrdého a těžkého. Jau! Ta kulička má ostny!”.

“Ukaž, dávej pozor. Je to nějaký zapaťlaný, aby to nebylo otrávený. Dej to stranou, to pozdějc prozkoumáme”.

“Ještě je tu něco v plátně. Kudla. Ale je nějaká olámaná”.

“Ty zuby tam jsou schválně, tím se násobí zranění. Piš to, Klabzeji”.

“Vespodu je truhla něčím vystlaná. Mám to”. Yasper obracel v rukách krásnou lehkou zbroj, matně se lesknoucí ve světle lucerny. “Brnění kožené, vyšívané a zdobené vytlačováním, na střední postavu”.

“Tady ti z toho něco vypadlo”.

“Jo. A čelenka ze šňůrky, k uvázání kolem hlavy. Na čele to má nějaký symbol, vyrobený asi z kostí”.

“Pišu: čelenka s kostí”.

“To je ale krámů”.

“Bude bohatá dražba, Gerllode”.

“Jestli bysme to neměli spíš střelit místním. Ty by nám za plechovej hrnek po Patronech byli schopný dát majlant. Blbci pověřiví. A to možná tohle ani nesouvisí s Patronama, třeba to jsou jen osobní věci toho, kdo velel skřetím vojákům”.

“Poslyšte”, řekl Horác, který opatrně prohlížel železnou ostnatou kuličku. “Ty pícháky jsou dutý. A strašně ostrý. A taky umazaný od něčeho černého, loupou se z toho šupinky”.

“Ukaž”, řekl Yasper. Odloupl trochu zaschlé špíny a v dlani na ni plivl. “To bude krev, podívejte na tu barvu”.

“Nějaká nechutnost”, odplivl si Gerllod. Yasper mezitím pozorně zčernalý artefakt zkoumal.

“Vedle v místnostech je sklad”. Ve dveřích se objevili Zoltar s Wulfgaardem. “A dál už to nepokračuje. Maj tam spustu věcí z loupení. Od peřin přes olej, lahve, měchy, oblečení. Trocha železářství”.

“Jídlo?”.

Zemikosa smutně zavrtěl hlavou.

“Ale kalamáře a papíry, a taky něco málo peněz”.

“Joj, ale tady je peněz dost!”, zvolal radostně Klabzej, který se konečně dobyl do poslední ze skříní v místnosti.

Gerllod střízlivě odhadl jejich možnosti. “Tohle nemáme šanci odnést. Zlatky tady necháme, vybereme jen cennější kusy. Ale tady jsme se, pánové, finančně zahojili. To je jasný”.

Cpali si těžké zlato do toren. “Ony ty úpisy maj svoje výhody”, poznamenal Myšilov.

“Ale i nevýhody”, odvětil Menhorian. “Voda, oheň, myši...”.

“Jde to otevřít!”, vykřikl Yasper. “Podívejte!”, ukazoval Nurnským dvě oddělené poloviny ostnaté kuličky.

“Já to tušil”, zamumlal Klabzej. “A není vevnitř nějaké složené papírek?”.

“Je!”, zamával kouskem pergamenu zámečník.

“Tak ať to Wulfgaard přečte. Asi to bude vrchovsky”.

“Ééé, tak: Toto jest kulička Hasporova. Ostny její klíčem jsou ku spočinutí tvůrce”.

“A jsme zase v pytli. Ta jejich blábolivá mystika”.

“Nevěš hlavu, Klabzeji”, upokojoval ho Menhorian. “Klíčem... Třeba tohle je Haspor”, kopl do ležící rakve.

“Haspor byl prej trpaslík, to není tenhle umrlec”.

“Nevadí, však to někam zapadne”.

“Anebo ne, stejně už bude na čase vyrazit domů, než se skřetí voje vrátěj”. Gerllod si uplivil.

“No, a pak se Horáci Lipovému podařilo v hloubi skladiště najít alespoň několik pruhů sušeného masa. Pro dnešní den nám to bude k zasyčení stačit, i když chuť není nic moc. Vezměte si, starý pane”.

Koblenc se natáhl pro kus tuhé sušiny. Zaváhal.

“Nebojte, Wulfgaard odpřisáhl, že tohle je maso skopový. A on by to měl poznat”.

Koblenc si olízl rty a lačně se pustil do žužlání. Okolo něj si stejně počínali Tos Bedlam a ti, kteří vyšli na plácek z Oudu s částí kořisti. Opodál, mezi stále trochu čoudícími skřeti ohništi, leželo zakryté mrtvé Ranovo tělo. Byla noc.

“Bylo nalezeno ještě něco zajímavého?”.

Úporně žvýkající Yasper zamumlal: “Zemikosa našel ještě balíček skřetích kostek a karty. Ty jsou parádní, vymalovaný jak od nějakýho skřetiho Goljama”.

Zloděj urval zuby další kus nepoddajného masa. “A taky tam byla zbrojnice, ale zůstaly v ní jen aušusový kusy. Co bylo použitelný, to asi teď běhá po horách a po městě Kardamu”.

“Proč jsi, Klabzeji, vlastně nešel s ostatními prozkoumávat spodní patra?”.

“Jsem bez energie. Oni si poradí i beze mě...”.

Najednou se ozvaly kroky a hlasy. Z krásně zdobeného portálu v hoře doslova vypadli dva muži. Gerllod Moskyt a Zoltar Zemikosa. Na sobě měli nějaké podivné potřhané drátěné košile a v rukou meče, na první pohled dosti pochybné kvality. Postrkovali se a na sedící hlídku Nurnských jen zahlaholili: “Nás si nevěšmejte, my tu jenom procházíme!”. A znovu vpadli do Oudu vylámaným otvorem. Bizarní scéna připomínala dva rozpustilé školáky, kteří jdou provést nějakou lotrovinu, o které jsou přesvědčeni, že jim projde. Skupinka sedících okolo ohně se zmohla na slovo teprve, až když už byli oba výtečníci pryč.

“Co to mělo znamenat?”, zeptal se Bedlam.

“Asi se rozdělili. Procházet portálem bez magických předmětů je zřejmě pro našince bezpečné”, nadhodil Koblenc.

Nějakou chvíli tak mlčky seděli, dívali se do ohně a soustředěně žvýkali. Pak se ale znovu ozval dupot. Z Oudu vyletěl Zemikosa. Byl bez sebe.

“Je mrtvej! Mrtvej!”, přiběhl ke Klabzejovi a zatřásl s ním. “Udělej něco! Gerllod je mrtvej!”.

“Tys mu měl krejt bok, jestli jsem viděl správně”, poznamenal Yasper.

“A copak jsem moh, copak to šlo?”, zavyl Zoltar. “Krucinál! Je potřeba ho odtamtud dostat!”.

“Tak jestli už je mrtvej... Hele, a nejde někdo po tobě?”, plaše se ohlédl Tos. “Že bysme se sbalili...”.

Zoltar seděl s hlavou v dlaních. “Kurva! Taková snadná věc to měla bejt! Vyprostit mágy z obklíčení”.

“Co teď?”, řekl Yasper.

“Co se vlastně uvnitř stalo?”, zeptal se pan Koblenc.

A Zemikosa začal vyprávět. Nejdřív o tom, jak skupina tvrdého jádra, jak si sami vesele říkali, sestoupila do nižších pater. Jak tam objevili další magický portál, odstiňující magii. Jak se tam vydal Gerllod na průzkum, oděn jen v prostý oděv, a co tam našel. Že se v téhle části podzemí skřeti nikdy neobjevili. Byly tam zamčené letité dveře, vrstvy prachu na všem. Jak se následně všichni v halasném hlaholu vydali k šachtě se žebříkem, aby tudy vystoupali nazpět a vyšli ven Oudem. A pak jak se všechno posralo. Šachtou po nich začaly skřetice i úplně malá

skřířata metat výbušniny. Došlo k ošklivým zraněním, mimo jiné Gerlloda Moskyta, když se snažil po žebříku vzhůru probít bez ohledu na následky. Museli se stáhnout ode dna šachty. Držely je v dokonalém šachu skřeti děti.

“A tím portálem jste ale vyjít mohli, ne?”

“Jo, to se ví. Ale jen za cenu toho, že bysme tam nechali všechny magický bezmegy. A kouzelníci by museli z hlav vyždímat veškerou energii. Pak by snad bylo bezpečný projít”.

Koblenc pokýval hlavou. “A tak jste si ty a pan Gerllod řekli, že vás pár skřetích výrostků nemůže ohrozit. Vzali jste to jako pohanu. Ozbrojili jste se halabala nemagickými zbraněmi, které jste našli dole, a chtěli skřety obejít venkem”.

“Jo”, potvrdil Zoltar. “Chtěli jsme zajistit tu šachtu. Prošli jsme magický odstíněnou částí podzemí. Vy sami jste nás viděli projít do Oudu. Jenže tam jsme zjistili, že skřeti, kteří se skrývali v neprobádané části podzemí a které jsme nechali za sebou, nelenili. Odpálili nálož, která způsobila zával. Nepodařilo se jim to dokonale, zával nesahal až ke stropu chodby. Dalo se prolézt. To jsme udělali. Pak se ale objevily hordy skřířat. Byli obzbrojení... No dobře, byli ozbrojení jen kuchyňským náčiním, ale KOLIK jich bylo! A s nima byl i jeden ten skvrnitej pes. A to bylo zlé. Ustoupili jsme, ale prolízt tím závalem mi trvalo tak dlouho. A Gerllod se při plazení nemoh bránit. Dostali ho”.

Takže jestli tomu správně rozumím”, řekl klidně Klabzej, “máme teď hned dva problémy. První je mrtvej Gerllod a druhý je, že kouzelníci jsou s Horácem zaseklý někde dole v podzemí a nemůžou ven”.

“Se všema věcmi. S kořistí, s mejma věcmi, s Gerllodovejma věcmi”, potvrdil Zemikosa a třel si dlaně. Nejednou se všechno tak zhroutilo.

“Rozhodně bychom neměli sami používat výbušiny. Jestli jsou naši dole, může je to zasypat”, konstatoval Jasper.

“Copak Horác, ten se zbaví všech věcí a vyjde portálem, ale kouzelníci a naše vybavení. To je problém”.

“Co takhle zkusit probít se závalem a zaměstnat skřety natolik, aby kouzelníci vylezli nahoru?”

“Útočit na zával, kterým se jen obtížně proleze, bude sebevražda”.

“Viděli jste, kolik tam bylo výbušnin?”, ptal se Jasper. “Skřeti mají munice na několik let”.

“Hlavní bude spojit se s kouzelníky. Nevíme, jak jim můžeme pomoci”.

Mezitím vylezli z oblouku portálu Wulfgaard s Horácem.

“Nazdar chaso”, prohlásil Lipový. “Jestli je řeč o Blathelovi, tak ten si prý poradí sám. Poslal nás pryč. Copak se stalo? Zoltare, měls nás vyprostit”.

“Gerllod je mrtvej”, řekl sklíčeně alchymista.

“Krucí”, ulevil si Wulfgaard, který byl zjevně prost vší aktivní magie i toho, co mívá akumulováno v mysli.

Klabzej Myšilov sepal dlaně v týlu. Družina se mu drolila před očima. “Síla. Přišli jsme o všechny válečníky. Jednoho po druhým. Gerllod je pryč. Pořád tomu nemůžu uvěřit”. Zavrtěl hlavou. “A přitom se to vyvíjelo tak dobře”.

“Já mám hlad”, prohlásil Bedlam.
Myšilov se podíval na psa-nepsa.
“Já sem proti tomu, zabíjet toho psa bezdůvodně”, řekl Yasper rozhodně.
“Hlad je důvod”.

Najednou se jim nad hlavami objevil velký stín, zakroužil a zafrčel vzduchem. Pomalu se mezi dobrodruhy začal snášet Menhorian Blathel. Družina, nebo alespoň její zbytek, byla opět pohromadě. Blathel byl těžce ověšen tolika kouzelnými předměty, zbraněmi a kořistí, kolik jen pobral. Teď rozdal každému, co mu patřilo. I tak ale ledacos chybělo, zejména nějaké zbraně.

Vypadalo to, že neslavný konec dlouhé výpravy je neodvratný.

Sklíčenost všech najednou přerušil Wulfgaardův plnovous, který se zatřásl a Vrchovec huhňavě prohlásil: “Chtěl bych se pokusit oživit Gerlloda. K normálnímu životu, ne jako nemrtvého”.

Čirý úžas se objevil na tvářích všech.

“Jak?”, vyslovil za všechny otázku Blathel.

“Snad by to šlo. Jen musím mít u sebe co nejvíc věcí od Patronů”. Wulfgaard trochu fabuloval, ale jeho cílem byla, kromě záchrany artefaktů Patronů pro Kardam, skutečně i Gerllodova spása.

“Jako fakt?”.

Vrchovec jen vážně kýval.

“Dobře”, prohlásil Myšilov. “Bereme to na vědomí. Ale nejdřív se na to vyspíme. Gerllod beztak leží přinejlepším někde uvnitř na tom závalu. Dostat jeho tělo ven nebude hračka, budeme se muset bít”.

Ale ještě si vzal slovo Blathel. I on byl, stejně jako ostatní, na konci sil. A z únavy a vyčerpání všech prostředků pramenily chyby. A hloupé nápady, které vedly k hrozným koncům.

“Taky mám něco”, řekl tiše kouzelník. “Ale je to dost... prasácký”, řekl opatrně nezvyklý výraz. “Mohu svítkem oživit nemrtvého skřeta. Poslat ho dovnitř, ať zabije, co najde. Pak se vydáme dovnitř my a vytáhneme Gerllodovo tělo”.

15. kapitola - Intimní a Neintimní

Ráno našel na dně ruksaku Klabzej Myšilov dvě lahve s kořalkou. Bylo to jako zázrak. Od Koblenice si druid vysloužil pochvalu jako vůdce, co umí zvednout morálku. Ale k jídlu nebylo nic.

Dohodli se, že nejlepší bude uskutečnit Blathelův plán a zjednat si temnou pomoc. Protože venku nebylo, s výjimkou Ranova, žádné mrtvé tělo k oživení, vydali se do Oudu, kde nedaleko od vchodu bylo několik mrtvých skřetů, padlých v prvním boji ve zdejších podzemí. Komise, složená ze Zoltara, Menhoriana, Klabzeje a Wulfgaarda následně vybrala tělo jednoho velkého skřeta, podle hesla Čím větší mrtvola, tím silnější nemrtvý.

Ostatní mezitím hlídali, ale nikdo se neopovážil jít až k závalu, aby se přesvědčil, že Gerllodovo tělo tam stále je.

“Poslyšte, Gerllod mi řekl o jedné věci, kterou získal z truhly člověka jménem Akabe”, navázal Menhorian na temnou strunu.

“Akabe byl prase. Sloužil nemrtvejm a v truhle měl samý nechutnosti”, shrnul svůj pohled na věc Klabzej Myšilov.

Ale Blathel se nenechal odradit. “Jedná se o jehlici. Asi tak dvacet coulů dlouhou. Její pomocí se taktéž dá oživit nemrtvý. A dva pomocníci jsou lepší než jeden”.

“Ty s tím umíš zacházet?”.

“Zhruba vím, jak by to mělo fungovat”, přisvědčil Nocturno Blathel. “K použití těchto věcí není třeba mít žádné zvláštní vzdělání, ani znát nějaké formule. Je to snazší, než přečíst svitek. Gerllod to nikdy nepoužil. Říkal, že až to bude opravdu špatné, tak to vytáhne”.

“No, tak teď je to hodně špatný. S ním, hlavně”, konstatoval Zoltar.

“Dobře”, schválil postup Klabzej. “Tak ještě jedno tělo vyberte”.

Oba mrtvé skřety vyvlekli ven. Jako by sama příroda tušila, co se chystá, zatáhlo se a ochladilo. Vítr ustal. Ptáci nezpívali, zavládlo tísnivé ticho. Menhorian poručil jednoho ze skřetů položit na záda, druhého na břicho.

“Jděte trochu stranou, všichni. Nebude to asi nic pěkného”.

“No, nevím”, zapochyboval Tos. “Já vím, že se říká, že účel světi prostředky. Ale tohle...”.

“Na tomhle nic svatýho nebude”, přisvědčil Wulfgaard. Sám ale pomlčel, že o temných rituálech také ledacos ví.

Blathel uvažoval, že by umístil svíce a načrtnul Pentagram. Byl vzrušen, že si vyzkouší tajné postupy. Pochopitelně, nechtěl nikomu sdělovat, že je adeptem temného učení, že absolvoval a že je zasvěcen. Nikomu do toho nic není. Pohyboval se v napůl nelegálních vodách. Proto ta šaškárna se svítkem. Ale bylo to nutné. Z torny vyndal příhodný kus papíru, popsany runami, kterým nikdo z družiny bezpečně nerozuměl. Svíce a Pentagram zavrhl. Mohlo by jej to postavit do špatného světla, kdyby byl tak pompézní. Musí se soustředit na to hlavní. Na úspěch. V mysli soustředit energii takovou, aby byl nemrtvý pokročilý a dostatečně posílený. Nebude přece zvedat ze země nějakou křehkou zombii. Pronesl úvodní litanii. Světla potemněla. Blathel přiklekl k tělu, ležícímu na zemi. Pak to šlo ráz na ráz. Rychlým gestem napřáhl dlaň s široce rozevřenými prsty nad trup mrtvého. Okolní vzduch zavířil, až se větve nejbližších stromů zachvěly, ale Blathel ve svém soustředění ničemu kolem nevěnoval pozornost. Nedbale zašilhal do svítku ve své ruce a vykřikl hlasitě: “Vivificá mortum!”. Pak ruku stáhl a nemrtvý rázem otevřel oči. Blathel křepce vstal a oživenému skřetu jasným hlasem přikázal: “Vstaň a choď!”. Ze země se zvedla postava, která měla se skřetem pramálo společného. Obličej porostlý dlouhými štětinami, pronikavé, přesto jakoby kalné oči. Postava, nachýlená ještě víc než za života, přesto však s mohutnými rameny. A hlavně dlouhé svěšené ruce zakončené ostrými pařáty. Nurnští mimoděk ucouvli.

“Bez obav”, sykl Menhorian Nocturno Blathel. “Je mi zcela oddán, a tak to i zůstane”. Byl naprosto suverénní, jako by takovou věc dělal každý den.

“Tohle bych chtěl někdy umět”, zašeptal obdivně Zoltar.

“Ustup!”, vydal Blathel pokyn nemrtvému. “A vy, druhé tělo mi dejte blíže k ohni”, rozkázal Zoltarovi s Yasperem.

Ti bez odporu učinili žádané.

“Takhle nějak”, pomyslel si Klabzej, “takhle nějak fungují temní pánové. Silou své černé vůle. Ostatní si myslí, že poslouchat je nutnost. Že to jinak nejde. Nic jiného že není možné. Je těžké se tomu bránit, nebo si to jen uvědomit”.

Menhorian se rozkročil nad mrtvým skřetem a znovu zalitoval, že nemá rukavice. Poklekl mrtvole na záda a neurvale roztrhl rubášku na zátylku. Prsty pečlivě odpočítal obratle na krku zabitého a druhou rukou si připravil dlouhou a ostrou jehlici z Gerllodovy pozůstalosti. Špicí chvíli bloudil po šíji a pak, s použitím značné síly, nacpal jehlici otvorem v obratlích shora do páteře. Mezi prsty mu přitom z rány prýštila z těla nějaká tekutina. Ještě než jehlice celá zmizela v útrokách, odkud jí čouhala jen masivní kulatá hlavice, mrtvola křečovitě zaškubala nohama. Menhorian si utřel ruku do kapesníku a vzděchl: “Vstaň a chod!” aby nemrtvý věděl, kdo je jeho pánem. Ghúl, podobný prvním nemrtvému jako jeho vlastní bratr, se zvedl na všechny čtyři a následně vzpřímil. V poněkud nachýleném postoji visely nemrtvému ruce, které se změnily v pařáty, a ghúl čekal na rozkazy svého stvořitele.

Klabzej měl smíšené pocity. Ale přesto zavelel. “A teď akorát pro Gerlloda”.

Gerllodova škorně čouhala z mezery v závalu. S námahou jej vytáhli. Jeho tělo se jim podařilo vynést ven. Ghúly ponechali hlídat u závalu.

Wulfgaard si následně vyžádal vše, co jen trochu připomínalo artefakt či atribut Patronů. Nebo alespoň něco, co měl nějaký Patron někdy u sebe. Sednul si na plácek, zhruba do míst, kde před nedlouhou chvílí povstali dva ghúlové. Teď na zemi namísto skřetů leželi Gerllod Moskyt a Ran. Podobně bez ducha, podobně bledí jako ti dva skřeti. Skoro se zdálo, že se celá procedura bude navlas stejně opakovat. Ale Wulfgaard Gerlloda začal obkládat a ověřovat artefakty. Když s tím skončil, vypadalo Moskytovo tělo jako na nějakém šamanském pohřbu. Pak vzal Vrchovec do dlaně to nejdůležitější. Hasporovu železnou kuličku. Věděl, že to bude bolet, ale na takovýhle stupeň bolesti připraven nebyl. Vtiskl ostnatou věc do Gerllodovy dlaně, propletl s ní své prsty a pevně stiskl. Jehly zajely hluboko. Wulfgaard drmolil modlitby skrz zaťaté zuby, zatímco ze sepnutých dlaní začal vytékat pramínek krve. Drmolení nepřestávalo, ale zdálo se, že spíš Wulfgaardovi pomáhá zvládnout bolest, než že by bylo nezbytné pro obřad. Wulfgaard valem blednul. Žíly, které mu ponejprv vystoupily, se zatáhly a celý Vrchovec se jakoby seschnul a zbělel takřka jako mrtvola. Bylo jasné, že potřebuje pomoc. Přiskočil Klabzej a magicky jej počal léčit.

“Gerllod, podívej”, upozornil Horáce Zoltar.

Skutečně, mrtvý válečník začal nepatrně nabírat barvu. Ale Wulfgaardovi sil valem ubývalo. Klabzej si povzdechl, vyjmul z kapsy klabzejový list a přelomil jej. Wulfgaarda bylo bezpodmínečně nutno podpořit. V zájmu soudržnosti, v zájmu

přátelství. V zájmu Gerlloda Moskyta. Aby bylo možno se jeho rodině po návratu podívat do očí. Museli udělat všechno, co bylo v jejich silách.

Krev pod spojenými dlaněmi Gerlloda a Wulfgaarda už tvořila louži.

“Jde to strašlivě pomalu. Jen maličko nabral barvu”, řekl Koblenc, celý nervózní. Zdálo se, že Wulfgaardův plán funguje, ale bylo otázkou, jestli na to mají dost sil. Co na jedné straně Klabzej magicky do Wulfgaarda vpustil, to na straně druhé vyteklo do těla Gerllodova. Wulfgaardovi už bylo na omdlení.

“Gerllod začíná teplat”, zahlásil vzrušeně Tos Bedlam, držící mrtvého za ruku. “A řekl bych, že se mu trochu scelujou i rány”. Skutečně, mocná magie vykonala své. Myšilov zašátral po amuletu Lázně moci. Zuby vytrhl zátku a vypil jej. Mohl pokračovat. Ale už se cítil také blízko konce.

“Už to dlouho nezvládnou”, vzdychl skrz zaťaté zuby Wulfgaard. Trvalo to mučivě dlouho.

“Výměna!”, po chvíli vykřikl bača a pustil Gerllodovu dlaň.

Na jeho místo nastoupil Yasper. “Jau”, zařval, když se mu do masa zabodly jehly. Zámečník si nepomáhal modlitbou, jen tiše a se zavřenýma očima trpěl a poskytoval Gerllodovi naději. Gerllod sebou cuknul a lapnul po dechu.

“Pokračuj, nepřestávej!”, vykřikl Tos, který stále kontroloval Gerllodův stav.

Yasper to nevydržel příliš dlouho. Klabzej chvíli váhal, jestli použije pravou nebo levou dlaň. Přidřepnul si vedle Yaspera. Ten mu vrazil Gerllodovu dlaň s kuličkou rázně do ruky. Pak se v bolestech a vyčerpání odvalil. Krev, vpíjená do udusané hlíny, čpěla vzduchem.

“Snad to není natolik temný artefakt, aby z něj byl nemrtvý”, nadhodil Menhorian. “Kdyžtak ho skolím”, zamumlal a myslel to vážně. Snad by mu to poskytlo i trochu zadostiučinění.

Myšilovovi samotnému už připadalo, jako by Gerllodova ruka začínala tepat. V duchu se přimlouval ke Smrkenovi. Spojené dlaně byly celé zbrcené čerstvou krví. I Klabzejovi už ubývaly síly.

Gerllod po takřka třech směnách otevřel oči a zakuckal se. Oči vyvalil, jeho tělo se prohnulo v dávivých křečích, a pak s odporným bublavým zvukem vyzvracel spoustu hnědočerného šlemu, směs krve s bůhví čím, masu, kterou se tělo zbavilo nečistot a která ohodila kamení všude okolo. Naprosto nechutná záležitost, před kterou všichni s odporem odvrátili hlavy. Moskytovo krajně neintimní zmrtvýchvstání tím bylo takřka u konce. V momentu nejtemnějším nastala úleva. Gerllod žil. Ale byl to skutečné Gerllod?

“Vidíš mě?”, zeptal se Zoltar Gerlloda. Ten nepřítomně bloudil pohledem okolo.

“Tak nevím, jestli jsme nevzbudili spíš Haspora”, pochybovačně řekl Myšilov.

“Jak se jmenuje”, řekl hlasitě a pomalu Menhorian. “Tvoje sestra?”.

“Kdo jste?”, vyhrknul Gerllod.

“Aha, tak to je špatný”.

“Jak se jmenuješ?”, pokračoval Blathel.

“Já jsem”, Gerllod se zmateně zamyslel a sáhnul si na čelo. “Jsem Gerllod. Gerllod Moskyt jsem”.

“Tak to je lepší”.

Gerllod dostal napít a k zajedení poslední zbytky sucharů. Sice se třásl slabostí, ale rány způsobené psími zuby se viditelně zatáhly do tenkých štěrbin, které stačilo lehce sešít. I rána na jeho dlani vypadala po opláchnutí mnohem lépe.

“Ty jsi mi povědomej”, ukázal na Klabzeje Myšilova, který takřka bez života ležel opřený o kámen opodál. Svíral si paži, na níž se mu ostře rýsovalo několik stružek rychle zasychající a černající krve.

“Však ty mně taky”, s úsměvem opáčil druid. “Jsem rád, že jsi zpátky”.

Gerllod nebyl s to se rozpomenout takřka na nic. Neříkaly mu nic tváře většiny dobrodruhů. Nevěděl nic o Kardamu a o tom, co vykonali. Paradoxně si vzpomínal na město Nurn a na jméno svého posádkového velitele. Ale už ho nebyl s to nikam zařadit a neznal svoji hodnot. Jméno Liscannor mu nebylo neznámé, ale nevybavoval si svoji rodinu. Neznal se ke své zbraní ani zbroji, byl hotov odejít sám pryč. Návrat ze smrti byl těžce vykoupěn.

“Co s Ranem, zkusíme to taky?”.

Menhorian otáčel kuličku opatrně v prstech a zkoumal ji. “Je asi otázkou času, kdy se ucpe a už dál nebude k potřebě. Opotřeбенí po tom, co jsme provedli s Gerllodem, je jasně patrné. Ale zkusit bychom to ještě mohli”.

Po odpočinku a vyléčení byl z krve Wulfgaardovy, Yasperovy a magie Klabzejovy na nohy postaven kolohnát Ran. Po procitnutí jevil ještě větší známky zmatenosti, než Gerllod.

Gerllode, ozbroj se. Vrátime se dovnitř dodělat práci”.

“Nejdřív dojdeme tam, kde je v závalu průlez”, plánoval Zoltar. Ran si smutně povzdechl.

“Hele, přeci si něco pamatuje”.

“Co blbne?”, ukázal Yasper na vojáka. Gerllod se snažil obléct si svou zbroj, ale nevěděl, jak na to.

“Vezmi si ten meč”, nařídil mu Klabzej a podal mu jeho zbraň.

Gerllod uchopil železo jako příslovečné prase kost.

“Aha”, dovtípil se Blathel. “Takže sice máme živé Gerlloda s Ranem, ale družina je pořád bez válečníků. Tak to asi mění plány”.

Klabzej kopnul do šutru, až odletěl. “Sakra! Ale co, kořist už tady beztak žádná další nebude. A pomstu na skřeticích budeme v nejhorším muset oželeť”.

“S tím bych dokázal žít”, pokýval hlavou Yasper.

“Než se vrátíme, uložím ty dva ghúly. S námi jít nemohou a tady je nechávat nechci”.

Menhorian měl plán. Byl mágem. A sebevědomým. Hodlal se nemrtvého zbavit prostřednictvím mentálního souboje. Každá příležitost k takovému procvičení byla vítaná. Ale to nešlo dost dobře přede všemi. Menhorian,

doprovázen dvěma ghúly, odešel tedy za skalisko do mělké úžlabiny. Odcházel především z potřeby intimity. Ze studu. Ze stejného důvodu, který na konci léta nedovolil Heftu Tarasovi přiznat se k tomu, že v černočerné tmě omylem klepnul kudůčí uprchlici, až zůstala ležet mrtvá. Menhorian prostě bral otázku zacházení s nemrtvými jako soukromou a intimní věc. Měl zábrany. Něco, co by Zoltara Zemikosu ani nenapadlo, že může existovat. A navíc, tohle byli Menhorianovi vlastní nemrtví.

Když se Blathel dlouho nevracel, byl Yasper vyslán jej hledat. Za skaliskem je všechny našel. Dva ghúly, postávající nad postavou v černém. Šlo o nehybné tělo, ležící na zádech a s rozhozenýma rukama. V Menhorianových očích, obrácených do modrého podzimního nebe, se zračil úžas a úlek. Z očí, uší a úst mu vytékaly pramínky krve. Menhorian Nocturno Blathel z Cairn byl mrtev. Ghúlové vypadali, pokud se dalo říct, poněkud překvapeně a zaskočeně. Ale stáli zcela klidně.

“Pojďte, chlapi”, zavelel ještě naposledy Klabzej Myšilov. “Budeme potřebovat každého. Wulfgaard ať připraví kuličku. Stoupněte si do řady, tady. Jeden za druhým. Menhorian bude potřebovat krev. Hodně krve”.

Epilog

V polovině zimosmeti, v době, kdy z Kardamu do hobitího kraje už přestaly proudit zástupy uprchlíků, sestoupila z kopců ještě jedna malá skupinka otrhaných, hladových a nesmírně unavených mužů. Prohýbali se pod nákladem kořisti a jejich uvolněné chování připomínalo mírnou opilost. Jejich bezstarostná nálada byla způsobena tím, že za sebou definitivně nechali temný závěr svého bloudění po Kardamu. A také tím, že věděli, že před nimi už jsou jen měkké postele zájezdních hostinců a plné hrnce jejich kuchyní. Nalezli v pořádku své koně, a to i přesto, že doba, kdy si je měli vyzvednout, už dávno pominula. Koho ale nenalezli, byl malý hobit Dyni Longodon. Ten, na jehož popud vlastně celá tahle štrapáce začala.

“A kdepak je, pantáto?”.

“Jel za svojí sestrou, mladíku. Na zimu vždycky jezdí”. Starý hobit bafal z baňaté dýmky.

“A kampak to?”.

Klabzej se rozchechtal. “No do Gergelu přece! Lurgrapská ražba. Nášivky. Tady jsme mu zhatili plány, tak se vypařil!”.

Nurnští se sborově rozřehtali. Starý hobit si je s nepochopením prohlížel. “Do Mallikornu. Paní Mity Longodonová žije s rodinou v Mallikornu”.

Odjeli tedy volným tempem k domovu. Yasper se během cesty oddělil. Zamířil do Rozkolce, aby přemluvil Nariu k okamžité cestě do Nurnu a neodkladnému sňatku. Gerllod nebyl s to do toho zasáhnout. Mátl ho, že se na něj druzi tak poťouchle dívají. A jméno Naria mu bylo nějaké povědomé. Naria sama ovšem byla hodnou dcerou a poslušnou sestrou. Yasperovi sice dala své slovo, ale

... “Pojďte, chlapi”, zavelel ještě naposledy Klabzej Myšilov...

odmítla školu ukončit předčasně. Věděla, že by na její útěk s mladým zlodějem rodina nahlížela s nevolí.

V Nurnu zamířil Klabzej Myšilov neprodleně do Agerrské pevnosti. Tam mu byla bez řeči vyplacena směnka kardamského starosty Nunváře Pilatuši.

Ještě předtím se na nurnském rynku s družinou rozloučil starý kudůk Koblenc. Bylo skutečně těžko uvěřitelné, že tenhle sporý děd přežil s Nurnskými všechno nebezpečné putování po kardamských kopcích. Se všemi si krátce potřásl rukou, a to bylo naposledy, kdy jej viděli.

Ze tří mužů, kteří byli na konci kardamské výpravy vyrváni ze spárů smrti, se k následkům svého znovuoživení každý postavil rozdílně. Gerllodu Moskytovi hodně pomohla rodina. Obklopil se blízkými, kteří mu pomáhali obnovit vzpomínky na jeho předchozí život. Zodpovědně a s vojáckou zarputilostí na sobě pracoval, aby nabyl zpět schopností a znalostí, které během života už jednou získal a které se ztratily v zásvěti jeho podmíněčné smrti. Ne dosti tomu, vyhledal i magickou pomoc, oslovil učence a mágy, kteří jeho mysl podpořili magicky. Utratil za to ohromné jmění, ale jeho snaha byla účelná a měla úspěch. Než z pupenů dalšího roku vyrašily na stromech plody, Gerllod byl takřka takový, jako před tou osudnou nocí v Oudu. Oproti tomu Ran neměl valnou potřebu na sobě nějak pracovat. Jeho přirozenost mu nevělela být lepším, jeho společenské postavení po něm nic nežádalo. Zmatek, který se mu cestou zásvětím vytvořil v hlavě, byl prostě jen zmatkem větším, než tam byl předtím. Časem se Ran naučil poznávat a používat to, co jej obklopovalo, a žil s tím vcelku spokojeně. Nakonec, jednoduchá mysl toho tolik nepotřebuje a přijímá vše snadněji. Tak či tak, blízké, kteří by mu pomohli, žádné neměl, a peníze na léčbu také ne. Zarážející byl přístup Menhoriana Blathela. Ten se rozhodl, že si se strážní duševního propadu poradí sám. Uzavřel se před světem a pohroužil se do hlubokých meditací. Snad díky tomu, že byl tak zkušeným mágem a věděl, ke které sféře vědění se musí obrátit, snad díky přímlově bohů, i on měl nakonec úspěch. Na jaře už bylo jasné, že i on z peripetií, kterými prošel, vyvázl bez větších následků.

Není pravda, že by Fiala pro Hefta neuronila slzu. Ale jisto je, že v Liscannoru nezůstala ani o den déle, než bylo nutné. Odjela s Kníklou na sever a už se nikdy neohlédla zpět...

II. Pod Nurnem tam a zase zpátky

[Předradostiny 1070

Menhorian Blathel]

Brk tichounce skřípal po papíru, zvuk přerušovalo vrzání židle a občasné suché odkašlání. Nad velkým stolem s vyřezávanými nohami se hrbila postava kudůčeho původu. Občas se plešatící hlava s hnědými skvrnami zahleděla k malovaným trámům, to když sbírala myšlenky na uplynulý den. Muž, neboť to byl dozajista muž, podle šedivého, perfektně zastřiženého kníru i vousu, chtěl zaznamenat dnešní sezení přesně. Dělal to tak po velmi dlouhou dobu svého života. Tato pečlivost při pokusech a nejrůznějších zkoumáních se mu vyplácela. Vyplácela se mu již za studentských let, kdy zůstával po škole ve svém pokoji a neodešel, dokud si vědomosti neutřídil podle svého. Pak teprve vyrážel za ostatními kumpány do hospody, aby je již zastihl v rozjásané náladě.

Pan Gerllod Moskyt z obce Liscannor se dne 3. 12. 1069 zúčastnil prvního z našich sezení, při kterých se mu budu pokoušet vrátit vzpomínky za pomoci astrálních sfér. P. Gerllod utrpěl rozsáhlou ztrátu paměti přibližně před pěti týdny v kraji Kardamu. Ztráta byla způsobena dlouhým setrváním ve stavu podobném smrti. Mezery v paměti jsou různé velké, na různá období i různé osoby, a to, bohůmžel, částečně i na rodinu a děti, což musí být velmi bolestivé pro obě strany.

Naše setkání je to již třetí. Jak jsem již p. Gerllodovi naznačil, takovýchto sezení s astrálem bude zapotřebí více. Po dnešním dni je to jisté. Sféra vydává znalosti toho, co bylo, neochotně, jako ostatně vždy, a navíc jsou vzpomínky pro p. Gerlloda jen jakýmsi obrazovým vyprávěním toho, co zažil, a pro něj (i pro mne) jsou to zážitky těžko k uvěření.

Domnívám se, že s dalšími sezeními to půjde rychleji a rychleji. Zvláště poté, co se po třech měsících vrátil do domácího prostředí k rodině a dětem. Do vesnice, kde strávil hodně času, převážně v zimním období. Taktéž jsem mu doporučil navštěvovat místa, kde sloužil, přísahal věrnost králi, kde měl svatbu, atd. Zkrátka místa s emocionálně vypjatějším podtextem, který by mohl přispět k ne snad celkovému "procitnutí", ale alespoň k přijmutí obrazového vyprávění za opravdu své vzpomínky nebo dokonce k opravdovému vzpomínání na onen okamžik. Zvláště v krátké době po sezení je toto konat velmi vhodné.

Musí to být pro rodinu velmi těžké žít s člověkem, který si na ně zcela nepamatuje. Snad mu pomohou již pouhou svou společností. Domov je plný těch obyčejných věcí, jako je zatápění v kamnech, jedení z dřevěné misky, štípání dřeva za ranního chladu. A spolu s otiskem astrální sféry by se panu Gerllodovi mohly vzpomínky navrátit.

Při psaní o Gerllodových nejbližších se kudůkova mysl zatoulala k jeho vlastní rodině, která mu bolestivě scházela. Jeho žena, kterou tak miloval, odešla z tohoto světa nešťastnou náhodou pár let po svatbě. Připadali si mladí a děti neplánovali.

Svůj smutek utopil v pečlivém studiu v Alchymistickém cechu. Tou dobou byl již dávno tovaryšem a díky svým výsledkům měl zajištěno místo u svého učitele. Pracoval pro Cech, pracoval pro studenty i pro sebe. Z pomocníka se posléze stal mistr a uznávaný odborník na astrální sféry a evokační arkány. Též byl velmi oblíben u studentů, kteří si cenili zvláště toho, že při jeho přednáškách nemuseli skrývat zívání. Částečně studenty nahradil svoji rodinu. Tchán jej přijal jako svého druhého syna do své rodiny. O mnoho let později, po smrti rodičů jeho ženy, přenechal nevlastnímu bratrovi dobře zavedený obchod na hlavní třídě v Nurnu, nechal si vyplatit podíl a odstěhoval se z rušného a často nevábně páchnoucího města pryč. Dojížděl téměř každé ráno do Cechu, aby pátral v archivech, věnoval se studentům a Cechu. Politickým pletichám se věnoval jen tolik, aby věděl, co se děje a kdo bude novým představeným Cechu. Neměl potřebu vést Cech, ale jeho znalosti a zkušenosti v mnohých oborech theurgie mu vynesly místo rektora.

S bolestným povzdechem si narovnal záda, přelétl očima pár posledních řádek a uložil manuskript do zásuvky stolu. Pak přešel k přebohaté zásobené knihovně a vytáhl tlustou ohmatanou knihu, knihu tak akorát do mošny, a otevřel ji na založeném místě, kde byl předěl popsanych a prázdných listů.

20.12. roku 1069

Dnes jsem se poprvé vyptával pana Gerlloda Moskyta, obcí Liscannor (viz exp. den. 1069-7) na Ashverovy hole. Zkoušel jsem i další názvy, jakými jsou hole v knihách nazývány, ale bez výsledku. Vzhledem k jeho indispozicím je vcelku jasné, že pokud o nich jen slyšel, nemusí si pamatovat. Pokud je, nebo i jednu z nich, viděl, je nanejvýše pravděpodobné, že bez znalosti jejich původního účelu je mohl přejít bez zvýšeného zájmu.

Své otázky v budoucnu budu opakovat, ale hádám, že bez valného úspěchu. I pokud by p. Gerllod věděl, měl by mít ponětí pouze o jedné ze dvou. Druhou se mi skrze astrální sféry podařilo lokalizovat na ostrově západně od Mondragonu. Začínající student astrálních věd by se mohl tázat, proč to trvalo tak dlouho, proč hledám po archivech desítky let, proč jsem četl stovky knih a utratil tisíce a tisíce zlatých za experimenty, knihy, svitky? Proč nestačilo položit jednoduchou otázku astrálním sfěrám, kde je Ah-Ashverova hůl? Kde jsou Ah-Ashverovy hole?

Byla by to začátečnická otázka, vskutku. Astrální sféry nejsou knihovním rejstříkem, své znalosti si pečlivě střeží a na nejasnou otázku dají nejasnou odpověď, nebo alespoň vyhýbavou. Zlomyslné inteligence sídlí v astrálních sférách a pokud mohou, uškodí každému, kdo se dovolává jejich pomoci nebo služby. Je potřeba znát mnohé z našeho světa při tázání Astrálu. A tyto znalosti je zapotřebí získat od bytostí našeho světa - přímým tázáním, čtením pamětí, knih, deníků.

Tak například na očividnou otázku nepřipraveného hledače "Kde jsou Ah-Ashverovy hole?", by odpověď mohla být: "Ztracené lidskému zraku", nebo "Nikde". Obojí jest pravdou, protože hole jsou už po mnoho desítek let ztraceny,

aniž by na ně popatřilo lidské oko. Druhá odpověď je také pravdou, protože se hole nenacházejí na jednom místě, tudíž místo, kde jsou obě hole, neexistuje. Taktéž by mohla být odpověď změřt' obrazů obou míst současně.

Starý kudůk Joachim Harazim si opět narovnal shrbená záda. Jeho zrak hleděl na psaný text, ale jeho mysl běžela k přednáškám v Cechu, k praktickým cvičením a hodinám, ve kterých převážně mladí alchymisté tiše seděli a poslouchali Joachimovy lekce. Studenty hojně navštěvované, ale mnohými lektory, představenými Cechu a dobrodruhy docházejícími do Cechu opovrhované lekce Tázání sfér nebyly vlastně ani alchymii, ani naukou o Astrálu. Byly to spíše lekce filosofie, rétoriky, lingvistiky a gramatiky. Joachim učil, kterak rozmyslet otázku do všech konců a kterak ji položit, aby se inteligence vyšších sfér nemohla vykroutit z područí pout. Aby nedokázala ohnout pravdu k nepoznání. Ač byl mistrem Cechu a uznávaným odborníkem, nedokázal vypátrat Ah-Ashverovy hole po několik desetiletí.

Podobných úvah by se v jeho denících našlo bezpočet. Stejně jako úvah o tom, proč je takřka imunní na lektvary mládí. Snad dlouhá léta práce v laboratořích, snad pomsta takzvaných démonů astrálních sfér, jej učinila velmi odolným proti některému typu magie. Jako podmistr Cechu a praktikující lektor měl k dispozici laboratoře a žáky a nemusel si vše potřebné opatřovat vlastní prací a zcela z vlastních prostředků. Jak stárnul, zkoušel si vyrábět lektvary mládí. U prvního byl jeho účinek znát – skutečně omládl. Ne mnoho, ale omládl. U druhého byl jeho účinek spíše přáním. A třetí mu zcela jistě neudělal dobře.

Ale Ah-Ashverovy hole, to bylo něco jiného.

Joachim zařízl brk nožíkem se slonovinovou rukojetí a vrátil se k psaní.

Nevkládám do pana Moskyta přílišné naděje. Jeho zatemnělá mysl a vzpomínky by si sotva mohly pamatovat zmínku o Ashverově holi, i kdyby o ní někdy slyšel. Ale třeba ostatní členové družinictva obce Liscannor by si mohli vzpomenout. Zatím jsem s touto prosbou nespěchal, ale třeba již za další měsíc se budu moci otázat. Hole jsou pro mne příliš cenným cílem, než abych si mohl dovolit neprozkoumat každou cestu, již mi náhoda přivedla před sebe. Navíc tzv. dobrodruhové toho zažili mnoho. Jejich neklidné duše je zavedly na místa zapomenutá a vzdálená. Na místa, kam nevskočila noha vzdělance, jenž by místo znovu objevil pro knihomola, jakým jsem já. Někteří kolegové by ohrnovali nos nad takovým zdrojem informací. Ale i informace, kde nepátrat, má smysl.

Dalším zdrojem nanejvýše hodnotným a diskrétním je pan Luthero de Brom z města Turmegu na severu Gwendarronu. Tento obchodník s cennými knihami by mě měl poctit druhou návštěvou na konci jara. Zatím pátrá.

Jeho poslední dodávka knih se jeví býti velmi přínosná. A drahá. Pan Brom si žádá za své služby více, než by bylo slušné. Jeho pozice v neobvyklém oboru mu snad dává právo na neobvyklé ceny. Ale přeci jen, zdá se mi to příliš. Zatím jsem se nemusel snižít k zneužití Cechovního majetku, a díky Laviah ani nebudu muset - příjem z léčení pana Moskyta mi prozatím na vzácné knihy postačí.

Nejsem si zcela jist, zda obnovím svou praxi pro laickou veřejnost. Nemám tu práci rád, sám ji nazývám věštěním z křišťálové koule. Ale bohatí obchodníci se rádi poradí o budoucí investici, ať už finanční nebo sňatkové, a nejsou skoupí.

Liscannor pod sněhem. Koberec sněhu neporušeného jedinou stopou kryje celé údolí až k hranici lesů kolem. I potok, jenž by se snad mohl jmenovat Liščí potok, poslušen zimy tiše bublá skryt zrakům všech obyvatel vesnice. Je zima roku 1070, měsíc chladen, a jak je tomu v této končině již stálým zvykem, zima je tuhá a jiskřivá. Ryby se tiše dusí pod krunýřem ledu, protože jinak to ani neumějí. Cestičky nejsou proházeny, nýbrž prochozeny, a to nejčastěji od domu na kadibudku a k hromadě dříví. A samozřejmě do hospody. Obyvatelé se příležitostně scházejí v hostinci U hrocha, jehož symbol, dřevořezbu hrošího spřežení, kdysi umístěnou u vchodu, už dávno odvál čas. Dávno tomu tak, že už si nikdo nepamatuje, jak zmizela. Asi po nějaké divoké pitce, které se konají hojně po návratu družiny z výpravy. Ano, družiny, neboť obec liscannorská je domovem pro některé členy Nurnské družiny. Pro jiné je to místo, kde odpočívají mezi výpravami, než je osud zavane do jiné země, případně pod zem.

A pod zem se v prvním měsíci roku tisícího sedmdesátého odebral nejstarší žijící družiník na odpočinku - Drsoul. A krátce po něm i řídící liscannorské školy Getd z Ruindoru. Byl to smutný začátek roku. Ale náš příběh se vlastně odehrává v létě, pár dnů po návštěvě obchodníka s knihami cennými, Luthero de Broma, místem bydliště mezi Turmegem a Ravou. Městy severními, jež tolik zápolila mezi sebou o prvenství a privilegia, až musel zakročit král gwendarronský a učinit tomu snažení přítrž. A přítrž znamenala i odebrání privilegií. A další nevraživost mezi městy.

Nurnská družina kývla na Lutherovu nabídku, když v plném jaru přijel do Liscannoru. O měsíc později přijel podruhé a přivezl družině veškeré informace, které měl, včetně opisů nejrůznějších svitků, výňatků z knih, kronik a úředních listin, co se mu za léta podařilo nashromáždit. A v čem vlastně spočívala ona nabídka?

* * *

Nurnská družina stála na malém dvorečku domu v severní části Nurnu, v Horním Městě, kousek pod starým hřbitovem. Tráva rostla všude, krom cestičky mezi domkem a vraty do ulice. Zoltar Zemikosa seděl na kamenném okruží studny, třel si tvář plnou důlků po neštovicích a přemítal, zda se napít ze studny na dvorku krysaře. Nakonec pohlédl na polední slunce, pokrčil rameny a hodil okov do studny.

Klabzej Myšilov ve svých ošoupaných hadrech vypadal jako žebrák. Tedy nebýt zbraní a zlatého, již notně ošoupaného amuletu ve tvaru slunce, který visel ve společnosti mnoha dalších, ještě mnohem podivnějších přívěšků, amuletů a fetišů na druidově krku. Udělal dva kroky ke dveřím domku a znovu zabušil.

“No, jestli je v práci, tedy v kanálech”, řekl Gerllod Moskyt, “tak nás sotva uslyší”.

“Musíš víc”, řekl statný kroll Ran a jílcem meče zabušil na dveře, až se prkna prohýbala.

“Heleďte se, pánové”, ozval se od země hlas hobita Horáce Lipového, “proč vlastně chceme mluvit s krysařem, když hledáme knížky? Knížky jsou v knihovně, to ví každý děčko”.

Švihácky oblečený Yasper se jen zasmál, starý trpaslík Bolbuch si zakryl dlaněmi oči a znaveně zavrtil hlavou. Ostatní zkušení družiníci si Horáce nevšímali. Jen barbar Tjure, který do Liscannoru přišel v plném květu jara a přijímal nájemnou práci od každého, kdo jí nabízel, se snažil Horáci vysvětlit, jak se věci mají.

“Hele, Horáci, především jsi v hospodě byl, ne? Tam svolal Myšilov poradou ohledně nové práce od obchodníka s knihami. Luthero de Brom, nebo tak nějak. Nabídka zněla na dvacet tisíc zlatých a všechno, co najdem uvnitř hrobky toho trpaslíka. Problém je v tom, že...”.

“Hele, seš snaživej, Tjure”, skočil Tjuremu do vysvětlování Wulfgaard, družinový kouzelník, “ale já ti ušetřím spoustu zklamání a tíživejch životních situací tadyhle z Lipovýho”.

Při těch slovech Wulfgaard ukázal na Horáce. Ten z batožiny vylovil plecháček a nabral si z okovu, co vytáhl ze studny Zemikosa, aby si začal vodu uvnitř pečlivě prohlížet.

“On je Horác takovej nesoustředěnej, když není řádně namotivovanej”.

“Ale hovno, Wulfgaarde”, vmísil se do hovoru Ran, “Když je Horác namotaný, tak mele kraviny vo včelách, pak se někde opře a usne”.

“Hola, Horáci. Povídám, Horáci!”, volal na hobita s přeplněnou batožinou Wulfgaard.

“Jo, tady jsem”, odpověděl Horác Lipový a zahodil housenku, kterou sebral na okružní studny, aby se podíval, kde má vlastně hlavu. “Jsme v Nurnu, to já dobře vím”.

Bolbuch jen zaskučel a opět ponořil hlavu do dlaní. Momentální vůdce Nurnské družiny Klabzej Myšilov si jen znaveně oddechl.

Horác byl totiž dlouholetý družiník. Měl domek v Liscannoru, vyrážel na všechny družinické výpravy. Ale nebyl to ten správný materiál na dobrodruha. A ani na alchymistu, což bylo jeho vzdělání. Byl to ten druh hobita, jakého očekáváte, když se řekne hobit. Usměvavý, pohostinný človíček ve věku téměř třiceti let, co má rád dobrou krmí, pivo a dýmku s přáteli. Přesto vyrážel z Liscannoru do

...Momentální vůdce Nurnské družiny Klabzej Myšilov si jen znaveně oddechl...

světa a riskoval svůj život už deset let. Zažil a viděl mnohé. Dobrodruhy, co přišli a zase odešli nejrůznější smrtí v podivných a vzdálených místech světa. Ale on jakoby to nevnímal. A jakoby smrt nevnímala jeho. Bylo až s podivem, kolik bojů přežil. Ale po všech těch bitkách, spaní v blátě, nočním chladném vartování obklopen číhajícími nepřáteli, byl Horác Lipový stále jen obyčejný hobit, jeden z malého národa. Kde mohl, pomohl, pokud nebyl duchem jinde.

Wulfgaard se přehraboval v mošně a vyndal svazek papírů.

“Hele, Horáci, tohle jsou opisy, co nám Luthero de Brom nechal, aby nám pomohly v hledání hrobky”.

“Hrobky tady v Nurnu? Stále ještě nenalezené?”.

“Jo, tady v Nurnu, tedy spíše pod ním. Bylo k tomu ještě spousta ústních informací, ale ty si je stejně nepamatuješ, tak si to přečti, a pak se ptej”.

Horác vzal papíry, rozbalil je, a uvelebil se v chabém stínu malé jabloně, jediného stromu na dvorku.

Gerllod Moskyt, urostlý člověk v pečlivě vycíděné zbroji a bývalý gwendarronský voják, zkusmo ještě jednou zabušil na dveře, a pak si také šel sednout do krátkého stínu domku.

“Počkáme, beztak jsme už po obědě”, rozhodl vůdce Klabzej a napil se z malé čtorky vonící jehličím. A alkoholem.

Čas běžel, v horku se nikomu moc mluvit nechtělo. Horác Lipový uchopil jeden ze svitků, co dostal od Wulfgaarda. Nový papír byl posypán pečlivým písmem. Nadpis zněl: Z knihy O vzniku města Nurnu - časově zařazeno Mistrem Balgirem z Tudyboru do roku 788.

Dnes hnúti ducha divného u mě byvši, vyrazil neboli vyšel jsem obhlédku konati nad svrchu práce popsanými. I shledal jsem, žeť ony práce vykonávány v porádku, ku prospěchu krále i města našeho, aby vše čisté bylo pro pokolenie příštíe.

S vědomím dobrým jsem obhlédku vykonal a navrativ se ráčil, když tu podivná věc neb příhoda se stala, kteroužto dále vyličiti ráčím.

Při ražení chodeb skrzevu skalu, vesele vieskanie slyšeti bylo, i tedy vyšel jsem sobě rozuměti, čeho se to týká. V místě jednom sa skála provalila neboli propadla a ve svitu luceren se chodba, jež zkopce i do kopce vedla, zjevila. Na dolním konci obří zával byl, jakby skaly se mohutně pohly. Na horním kuse, několik set svižniech krokouv vzdálena, brána dubová, železem pobitá stála, pevně v kameni zasazená.

Tu ihned jeden nestrašlivý robetětec k průzkumu toho hrobu se chutě hotovil, ale já dopuštění jsem mu nedal, neb ostatky mrtvých v klidu ležeti by měly. Neb runy o zemřelci a prokletí na stranách portalu toho zrobeny byly. Jen ohledoval jsem místo to a branu, nad níž jednoduchý artikul v trpasličí řeči vytesán byl. Mardibur Trugmud, tak nápis v tom kameni byl, jenž značil, ktorých oustatků v nitru leží. I vydali jsme se na obhlídku coby nebranný dav dolního konce chodby, jenž rovně jak střela šel. Jako starý důl vypadala, ale štěstí chtělo, že v našem směru vedla a mnoho dnů roboty poctivé nám kdosi ušetřil.

Item kázal jsem zazditi kamennými kvádry chodbu k braně té, aby zmatence k nepředloženým činům nelákala a prokletí bohou na nás tak neseslal.

I mnohé další chodby našli jsme, které ku prospěchu města bude možno použití. Stačí jen tu a tam přitesati skálu nebo...

...Bolbuch, starý to trspaslík s bílým vlasem i vousem...

Bolbuch, starý to trpaslík s bílým vlasem i vousem, se rozhlédl po ostatních dobrodruzích rozvalených po dvorku. Když i podruhé došel k číslu osm, postavil se a pravil.

“Sakra, chlapi, kde je Dwin Tarkal?”

“Však dojde”, odpověděl Yasper, člověk oděný elegantněji než ostatní.

Jeden by ho mohl považovat za šviháka, co si odskočil z nějakého měšťanského sezení s hudbou a jídlem. Nebýt ovšem množství dýk, které mu koukaly z šerpy, opasku i vysokých bot.

“Když jsme se na krysaře doptali my, tak to zvládne i ten trpaslík”.

“Hele, Tjure”, křiknul Klabzej, “kde máš Dwina?”

“Co já vim? Já se o něj nestarám”.

“Tak přišli jste do Liscannoru spolu”, nedal se odbýt vůdce.

“Tak přišli a nepřišli. On se na mě nalepil a už jsem se ho nemohl zbavit”.

“Ty bys byl radši, kdyby nepřišel, co?”, vysmíval se Tjuremu Gerllod.
“Nemůžeš mu zapomenout, že na rozdíl od tebe je už družiníkem”.

Hádavý Tjure chtěl odpovědět něco ostřejšího, ale Bolbuch jen zahučel:

“Sakra, družiníci by se neměli jen tak beze slova ztrácet”.

“To by neměli, jako vůdce bych měl o všem vědět”.

“Však dojde. Když ne sem, tak určitě do Liscannoru”.

Ale Dwin Tarkal nedošel ke krysaři. Nedošel ani do Liscannoru. Mladý trpaslík dychtivě vyrazil s Nurnskou družinou vstříc novému dobrodružství, ale už se ho nezúčastnil. Zmizel někde ve velkém městě. Snad se otočil za nějakou sukni nebo potkal nějakého známého. Nebo leží v neoznačeném hrobě pohřben na městské útraty jako mnozí jiní, kteří se zatoulali sami do malých uliček velkého města, kde není příliš bezpečno.

Odvahu srdcím!

Dwin Tarkal

Ve zbrani druhem
za stolem bratrem
v boji si záda krýt
v krčmě s druhy pít
leč dobrodruh sám sobě pánem jest

A na dně truhly leží meč
čeká, zda zvedne ho muž, děd či kmet

Ostrost čepelím
sílu pažím
odvahu srdcím!

Tu se v okně krysařova domu cosi pohlo. Wulfgaard přilákal pozornost domácího mohutným bušením. Po chvíli se dveře otevřely a do světla letního dne

vstoupil vysoký muž, kterého jen mohutný kroll Ran jasně převyšoval. Muž mžoural, ohýbal záda, jako by i na slunném dvorku hrozilo, že si rozbije hlavu o klenbu kanálů. Jeho lebka s řídkými, ale stále jasně rezatými vlasy, nesla stopy starých jizev a strupů. Bledá tvář byla hubená a jeho vrásčitou bradu muselo dát velkou práci holit, přesto byl hladce oholen. Kolem něj se nesl mírný zápach toho, co královské město již nepotřebovalo.

“Přejete si, pánové? Jsem Lucien Harvík, místní krysař”, promluvil po chvilce váhání nervózně dlouhán.

“Jsme Nurnská družina. Já jsem její vůdce Klabzej Myšilov a přišli jsme si s vámi promluvit o kanálech”.

* * *

Návštěvě u krysaře Luciena Harvíka předcházela průzkum v knihách Nurnské knihovny i Cechu alchymistického, ve kterém se nejvíce angažovali Yasper a Zoltar, respektive jejich měšce, protože výpisy a hledání v knihách si obě instituce nechávaly řádně zaplatit. A knihy se zásadně nepůjčovaly. Ze starých map, kroniky o Nurnu, Lutherových spisků a s trochou fantazie se družině podařilo lokalizovat místo, kde by onen vchod do hrobky Mardibura Trugmuda, alias Krvavé pěsti, zrádného trpaslíka, měl ležet.

A kdo byl Mardibur? Byl to trpaslický předák, zkušený a odvážný vůdce jednoho z trpaslických klanů, veterán mnoha vítězných válek. A kouzelník, což bylo v jeho rodu navýsost výjimečné. A to kouzelník pozoruhodně nadaný, jenž znal mnoho neobyčejných kouzel a zaříkadel. Prý se utkal i s věhlasným čarodějem Filamenem Zručným a porazil ho, což ovšem elfové popírají. Ale měl i špatné vlastnosti. A nebylo jich málo. Byl neobyčejně tvrdohlavý, krutý ke svým poddaným, zlata i moci chtivý. Trpěl silnou představou, že jej každý trpaslík chce okrást o jeho kouzelnické knihy, připravit o život, post vůdce klanu nebo o všechno najednou. Knihy uzavíral do třech truhel zamčených třemi zámky, jež ve dne v noci hlídalo osmnáct jeho nejlepších mužů. Říkalo se též, že s oblibou umlacoval zajatce holými pěstmi, čímž si zasloužil svoji přezdívku.

Chtěl vládnout království, ale na hlasování rodového shromáždění jej hlavy klanů odmítaly. A to do jednoho. Bály se, co by mohl napáchat, kdyby se opravdu dostal k moci. Mardibur se pokusil dosáhnout koruny silou za pomoci černé magie, v boji padlé trpaslíky posílal zpět proti svým bratrům. Byl poražen, a to několikrát. Pak se stáhl z trpaslického území, vydal se na jih a doputoval do blízkosti Nurnu.

O jeho smrti je několik verzí. Buď zemřel při kouzlení, při mlácení zajatců, a nebo jej zabili jeho vlastní lidé. Jeho mrtvé tělo trpaslíci kolem roku 360 uložili do malé podzemní pevnosti. Zbylí trpaslíci pevnost zavalili a místo opustili.

* * *

“Takže já bych to shrnul”, řekl krysař, odkašlal si a napil se piva.

To Gerllod skočil do nedaleké hospody Květinka na Královnině náměstí pro pivo. To aby se lépe promlouvalo Lucienu i družině. Družina seděla na všech židlích, lavici, peci, převrácených neckách i džberu. Malá domácnost nebyla zařízena na takové návštěvy. Místnost byla čistá a uklizená. Na jedné polici ležely

knihy. Bylo jich jen pár, ale knihy nepatří do všední domácnosti. K Wulfgaardově překvapení tam byly i dvě základní příručky o magii.

Všichni pili z nejrůznějších hrnků i hrnců. Jediné malované korbely držel pan domácí a vůdce Klabzej.

“Vy si myslíte, že pod Nurnem je hrobka, kterou nikdo ještě nenašel”.

“Našel, ale nevybral, tedy aspoň tak doufáme”, upřesnil Yasper.

“A myslíte si, že cestu k hrobce pod městem najdete z části, o kterou se starám já?”.

“Spíš mimo Nurn, směrem severním”, přidal Bolbuch. “Jo, to si myslíme”.

“A víte o tom, že vstup do kanálů je městským výnosem zakázán? A trestá se smrtí, bez výjimky?”.

“To víme”, přikývl po chvilce mlčení Klabzej, ale nevěděl.

“Rozumějte, kanály či katakomby vedou do spousty domů. Propojují velkou část města a nepovolání lidé do nich směji jen při ohrožení života, jako je válka, požár a tak”.

“I tak bychom to zkusili”, nenechal se odradit vůdce a dolil si ze džbánu piva.

Lucien Harvík se podrbl vzadu na krku, posadil se a opět si svlažil rty. Mračil se, přemítal, jak napovídaly měnící se brázdy vrásek na jeho tváři.

“No, když hodláte riskovat svůj krk, tak já budu taky”.

* * *

Za dva dny se družina opět sešla u Luciena. Bylo pozdě odpoledne, slunce se klonilo k moři a času k oslavám Radostin roku 1070. Klabzej si přiklonil z čtorky, zapil to pivem a tak na půl ucha poslouchal detaily toho, co od nich Lucien bude chtít, když je pustí do kanálů, svěřených jemu do správy. A na co už družina kývla.

“Já vím, že vám to přijde asi divné”, říkal právě Lucien. “Riskovat život jen kvůli tomu, abych zjistil, co se stalo s mým synem, a případně jej pohřbít, ale... Zkrátka to chci vědět”.

“A Nurnská univerzita vám dala jen to neurčitý vysvětlení? Nikdy jste se nedopátral něčeho dalšího?”, tázal se Wulfgaard.

“Tak to víte, že jsem to zkoušel, ale nemám nikde známé. A všichni synovi přátelé, co jsem znal, taky krčili rameny a dělali, že nevědí. Po letech, když dostudovali, tak jsem se aspoň dozvěděl jen jejich domněnky. Prý v tom byl zapleten někdo z vedení univerzity a šlo o dobré jméno školy. Zmizely prý tenkrát nějaké zakázané svazky. Na univerzitě bylo pár mrtvých, to se přiznalo, ale na veřejnost pustili, že šlo o nepodařený experiment, že mrtví dobře věděli, že riskují. I ty zmizelé strážné k tomu asi přihodili. Podle mě museli vědět, kdo je zabil. Ale nikdy ho nechytli, ani nenašli ty knihy, ani mého syna a ani strážné, když po něm pátrali. Kdyby to pustili ven, byla by to pěkná ostuda. Rok 1067, kdy umřel syn, ten byl vůbec divný. Na nurnském hřbitově prý řádl nějaký nekromant. Otevíral hroby a dával mrtvým znova žít. Alepek Belbrk viděl prý v kanálech taky divný věci. Světla v kanálech pod univerzitou. Ale nikdy nikoho nepřistihl a stopy

nenašel. Ale Nurn je velký město, tady se pořád něco děje. Teď si lidi v místní čtvrti povídají o prokletí rodu Naršviců, ale podle mě jsou to nesmysly”.

“A co ten druhý krysař, Alepek Belbrk, ten tam byl při hledání v kanálech taky?”, zeptal se Gerlod opřený o pec.

Lucien, stojící uprostřed místnosti v nepravidelném kruhu Nurnských, se otočil.

“No, ten tam byl až potom. Podle mě to bylo tak, že toho černokněžníka někdo náhodou objevil při nějaký nekalosti na univerzitě, a začali ho honit. Univerzita má své východy do kanálů, určitě dobře střežené, a těmi utekl s pronásledovateli v patách. Pak zmizel a s nimi i ostatní. Musel mít nějakou dobře ukrytou skrýš v městských stokách. Pak zavolali krysaře a udělali velký pátrání. Kdyby to bylo ve sklepeních pod školou, nevolali by Belbrka a neprohledávali by to tam s ním. A ven z kanálů do města neutekl, to by se našli mrtví po cestě, kudy utíkal”.

“Je mi to hloupý klást takový dotaz, ale jak poznáme vašeho syna, když ho najdeme? Barva vlasů by snad stačila, ale po těch třech letech... Víte, nechci se vás nějak jako dotknout, ale k rozpoznání mrtvol je to trochu málo”, ptal se Bolbuch.

“Hmm, no to asi je... Ale syn nosil takovýhle prsten, počkejte, zkusím ho stáhnout”, odpověděl Lucien a jal se pracně stahovat stříbrný kroužek z prsteníčku levé ruky. Byl to jednoduchý šperk z umně smotaných stříbrných drátků, tvořících v jednom místě trojlístek. “Syn jej dostal po mé manželce, když umřela. Nejdřív jej nosil na prstě, pak zavěšený na krku. Myslím, že by mohl ujít pozornosti, kdyby ho někdo šacoval”.

Prsten koloval kruhem. Pro Nurnské se zdála věc jednoduchou. Vlezou do kanálů z Belbrkova domu, dojdou pod Univerzitu a začnou pátrat po skrýši. Za to je Lucien pustí přes jeho dům do kanálů pod Horním městem.

“Jen s Alepkem je trochu problém”, řekl Lucien.

Nurnská družina zvedla hlavy jako jeden muž. Druzi neměli rádi prohlášení typu má to jeden háček, je tam malý problémek, a podobně. Jen vůdce Nurnské družiny zvedl hlavu, aby si přihnul z lahvinky.

“Kdyby u mě ten panchart neměl dluh”, pokračoval krysař, “tak by s ním o vstupu do kanálů nebyla vůbec řeč. Je to posera. Dbá všech předpisů a nařízení, ale jen ze strachu. Prostě má podmínku, že nebude vůbec v domě, když tam půjdete. Popozitří večer v sedm odejde do hospody a bude tam tak do tří, do čtyř do rána. Jeho synovec se loučí se svobodou, takže je krytý. Budete se muset do domu jakože vloupat. Kde má klíče a jak se dostat kanály k univerzitě, to vám vysvětlím”.

* * *

Bylo devět hodin večer a Nurn zalévaly od moře paprsky zapadajícího slunce. Jasper stál zády do ulice a zápasil se složitým zámekem. Tjure mu kryl záda. Ostatní se procházeli po jednom nebo ve dvojicích po Hlavním náměstí, tedy v jižní části města. Nurn dělila řeka na dvě části. Na Starý Nurn, či Staré Město

s královským hradem, starší zástavbou a Univerzitou, a na Severní Nurn neboli Horní Město, založené mnohem později, než vznikl hrad.

Zámek klapl a dveře se otevřely. Ještě že Alepek Belbrk nechal podle dohody druhý zámek nezamčený, pomyslel si Yasper, když schovával šperháky do torny pod pláštěm. Vešel dovnitř. Tjare kývl na Wulfgaarda, postávajícího v ústí uličky na náměstí, a vešel za Yasperem. Ostatní, vidouce, že Wulfgaard zmizel v uličce, vydali se loudavým krokem do Kolmé ulice, do bytu krysaře Belbrka.

Nalézt klíče bylo dílem chvilky. Byly tam, jak bylo dohodnuto. S nimi odemkli dvoje mříže střežené čtyřmi zámky a zmizeli v kanálech pod městem. Jen Horáce Lipového nechali v bytě. To aby jim kryl záda. Nebo, jak prohlásil Gerllod Moskyt, aby se v kanálech neztratil.

Zorientovat se ve spleti chodeb družině zabralo slušnou chvíli. Lucienovo popisování v jeho sluncem prozářeně sednici vypadalo snadně. Dejte se vlevo, pak po první hlavní stoce vpravo. Té se držte, až dojdete ke stokám zděným z kamene. Jděte další hlavní stokou vpravo a držte se té stoky stále proti proudu. Dveře do univerzity poznáte snadno. Tak zněl popis. Ale jak, hrome, v mihotavém světle lucerny poznat tu hlavní? V té tmě a smradu?

Družina čvachtala smrdutým bahnem a pěnou, klopýtala, opírala se o vlhké zdi a rozmazávala si špínu po těle. Největší problémy měl mohutný kroll Ran a vysoký Zoltar Zemikosa. Vůdce družiny si co chvíli přihýbal z čutorky a Yasper svůj fešácký plášť, zabahněný a smrdutý, s povzdechnutím smotal a nacpal do brašny.

Zabralo to nejméně hodinu, než nabrali správný směr. A další půlhodinu, než se dostali k cíli. Yasper odemkl mříž, skrz níž protékala stružka univerzitních odpadů, a družina vešla do jakéhosi skladu, tvořeného šesti různě velkými místnostmi, uzavřenými dveřmi. Dveře, ústící z univerzity do kanalizace, poznali opravdu snadno. Mohutné, železem pobité a masivní, tvořily střed sloupové místnosti.

Sklad byl místem posledního odpočinku nejrůznějších kusů čehosi. Rozpadlé regály a nábytek se daly ještě poznat. Čím původně byly ty další hromady dřev a látek nikdo nevěděl. Tady končilo vybavení Univerzity, jež nikdo nechtěl.

Zoltar s Yasperem se chtěli pokusit bránu otevřít, ale rozumnější členové jim to vymluvili. Univerzita si nerada nechala mluvit do svých věcí, střežila svá tajemství a znalosti. A bylo jisté, že brána má i jiné, dosti pravděpodobné nemechanické jištění, než na první pohled jednoduše vypadající zámek.

Došlo na hledání tajných dveří, což má ovšem Nurnská družina v malíku. Cit pro hledání skrytých a na první pohled neviděných prasklin se dobrodruzi učí léta. Občas též prasklin neviděných i na pohled druhý. Ale tajné dveře tam byly. Družina je s opatrností otevřela, tedy po důkladném Yasperově průzkumu. Za nimi dvě prázdné místnosti. Ale zhola prázdné. Až podezřele vyprázdněné. Průzkum, na nějž padlo několik lahví oleje do luceren, aby vrhaly dobré světlo, vrhl světlo na staré události. Stopy zaschlé krve a jiné skvrny, šrámy v kameni od boje. Malé úštěpky kostí a dva lidské zuby, staré pár desítek let. Útržky pergamenu, zbytek

masivní tkaniny v rohu, snad koberce, a očouzená zeď sáh a půl nad zemí. To snad v místě, kde dlouhou dobu stával na scházejícím stole používaný kahan.

Družina se dopátrala, že to mohla být jakási tajná pracovna. Ale kdyby zde byla pobita trestná výprava z univerzity, v jejíchž řadách byl i Lucienův syn Jarvik, musel je někdo najít a vše odklidit. Byli to lidé z univerzity nebo sám odpadlík? Proč by se neznámý uprchlík uklízel s nábytkem a domnělým kobercem? Tomu by přeci stačilo vzít nějaké ty knihy, zápisky. Ale proč by univerzita tajila smrt Jarvika a dalších lidí?

Nastalo další pátrání, kterého se ovšem neúčastnili Tjure se Zemikosou, neb se hádali. Jako koně. Přesně o čem se v tu chvíli hádali, není už jisté, neboť tito dva se hádali dost často. A taky Tjure s Gerllodem. A Tjure s Myšilovem. Tjure se vůbec hádal často. A asi i rád.

Hádající se hřebci ustali, teprve když se našly další skryté dveře vedoucí do místnosti s vysokým stropem. Tam nahoře ve stínech se jako černější skvrna skrýval otvor. A v prostoru nad otvorem rumpál s vytaženým řetězem. Po mnoha marných pokusech přehodit kotvičku s lanem přes rumpál Yasper konečně uspěl. Ale to už bylo podle zvuků shora jasné, že nad nimi někdo je. Nebo spíše něco.

Po laně byl vytahován první Gerllod, muž zkušený v boji a toho času nejlepším válečníkem družiny. Když jej vytáhli nahoru, na jeho hlavu krytou štítem se začaly sypat rány zrezlých seker a mečů. To kostlivci, zbyvší zde v tajném doupěti zvrhlého nekromanta, bušili do narušitele jejich strážní služby. I pro zkušeného nurnského válečníka, v tu chvíli kývajícího se na laně, byli oživení obyvatelé Nurnu těžkým soupeřem. Naštěstí pro Nurnskou družinu nikoho z kostlivců nenapadlo lano přeseknout. Gerllod po několika marných pokusech prorazil mezi kostlivci díru a po laně za ním začali ostatní družiníci vytahovat Bolbucha a po něm Rana. Když se do boje zapojili další válečníci, kostlivci už neměli šanci. Brzy po nich zbyla jen hromada nehybných kostí.

Za válečníky vylezli i ostatní. Ocitli se v prostoru, který nebyl tak vyklizen jako ten první. Naopak, vypadal, jakoby jej někdo kvapem opustil a mnoho toho s sebou nepobral. Někaké cennosti byly rozházeny po místnosti, nejvíce kolem truhly. Zevrubná prohlídka truhly odhalila velké množství obyčejných, takřka nuzných šperků, ale v takovém množství už měly svou hodnotu. Našlo se tam pár dražších kousků, broží s vyobrazením obličejů. Asi to nejvzácnější nekromant pobral a utekl. Celkově by to bylo na slušnou pitku pro celou družinu v nějaké obyčejné hospodě.

Druzi zde dále našli pár knih, očividně kouzelnických, ale nic zakázaného. Jedna z knih pojednávala o teleportaci, další o hypnóze. Taky zde bylo pár lektvarů, které alchymista Zoltar Zemikosa po chvíli zkoumání zařadil mezi protijedy. A šest mrtvých neoživených těl, které nesly stopy boje. Čtyři těla byla ve zbroji, stále svírala meče. Dvě byla v obyčejných šatech. Stáří těl družina odhadla na tři roky, tedy dobu, kdy zmizel Lucienův syn a s ním pár strážných a studentů univerzity.

Jedno z vyschlých těl beze zbroje patřilo pravděpodobně mladému muži. Měl rezavé vlasy. Yasper mu prohlédl prsty a krk, zda nemá onen prsten ve tvaru

třílístku. Neměl. Družina usoudila, že se přesto asi jedná o Lucienova syna Jarvika. Druzi opatrně tělo v poloze skrčence zabalili do několika dek a šoupli ho do pytle. V další místnosti bylo vyrovnáno šest těl, zcela nahých a bez jakýchkoli šperků. Zdálo se, že nekromant, ať už to byl kdokoliv, měl slušné zdroje pro svoji práci.

Co zevrubný průzkum neodhalil, byly další tajné dveře. Ty vedly do chodby, chodba do sklepa jednoho nenápadného domu. V domě byl byt, ke kterému patřil i onen sklep. A v bytě spal starší člověk. Nastěhoval se sem před osmi měsíci. Byl to vysloužilý strážný z Nurnu, který si svou malou penzi vylepšoval výrobou kuší. A neměl nejmenší tušení, že jeho předchůdce, který se panu domácímu představil jakožto Fizmeg Malý, před několika lety zmizel, zanechal zde celý svůj majetek a již se nikdy neukázal. A to měl Fizmeg předplaceno na plný půlrok dopředu. A další, co vysloužilý strážný nevěděl, bylo, že kdyby Nurnská družina ty dveře našla, rána by se asi nedožil, neboť družina v posledních letech přešla k praxi nejdřív se bít a potom se ptát.

* * *

Horác se nudil. Chvilí hlídal ve sklepech, zda se ostatní nevrací, chvíli koukal jediným malým oknem na ulici, zda se nevrací krysař. V jednu chvíli vzal dřevěnou lžičku a zkoušel hrát na hrnky uložené v kredenci. Nakonec se usadil na schody mezi sklep a byt a začal se do poznámek, co mu dal Wulfgaard.

Ze série knih O vzniku města Nurnu – časově zařazeno Mistrem Balgirem z Tudyboru do roku 788

(Vybrané pasáže z deníku Karbula Trumného, městského konšela. Měl výhradní právo na stavby zadávané městem v l. 785-88 - pozn. Luthero B.)

Jak viděl jsem, zemětřas způsobil přemnohé škody na životech i majetku. Ale málo domů bude nutné zcela rozbořit a postavit znovu. Kdyby nezačaly domy hořet, ztráty by nebyly tak velké. Však v bohatších čtvrtích postačí jen střechy opravit, tu okna vyměnit či novým sklem opatřit. Avšak v chudších čtvrtích, například v přístavu, část domů lehla popelem. Když domy přestaly dýmat, byla obhlídka čtvrti příjemnou procházkou, na rozdíl od prohlídky kanálů. Murvor (další z konšelů, taktéž majitel kamenické huti - pozn. LB) mi to udělal ku naschválu, ví, že jej pomlouvám, kde mohu. Však si to zaslouží, břicháč nenažraný.

Ale zpět ke kanálům. Průvodce smrdutými chodbami dělal mi kanálník alias krysař Žeborlík, podivný to patron, a dále zednický mistr Brumar, kterému jsem kázal, co a v jakém pořadí opravovat budeme, a tři nádeníci. Do kanálů sestoupili jsme na Královnině náměstí. Chodby zdály se v pořádku, jen všude plavalo spousta zemřelých krys, které se již rozkládaly. Žeborlíkovi to činilo radost. Nádeníci odstraňovali spadlé kusy klenby z koryt. Díky bohům, na mnoha místech nebylo nutné nic opravovat, jen na dvou místech kázal jsem udělati výdřevu a opravit klenbu, až bude čas, a jedno místo žádalo si zásah ihned. V částech tesaných ve skále, až na pár spadlých kamenů, bylo vše v pořádku.

Z toho smradu dělalo se mi mdlo, místo příjemné to vskutku není, a tak mne musel Brumar upozornit na trhlinu ve skále, kterou by protáhl se dospělý člověk. Vedla kamsi hluboko. Tu kázal jsem zazdíti.

Vděčně jsem dýchal čerstvý vzduch, když opět dorazili jsme pod klenbu nebes. Ještě že staré kanály prohlížeti nemusím, to by bylo na několik dnů. Moji radost kazilo pouze to, že práce budu museti zkontrolovat.

...

Je zajímavé, že Brumar se svými nádeníky nepřišli ke mně pro svoji týdenní platbu. Nehodlal jsem je vyhledávat, ať sami si přijdou.

...

Kontrola kanálů nedopadla uspokojivě. Brumar zazdil pouze onu trhlinu. Nevím, proč si dal takovou práci a zazdil ji tak velkými pískovcovými kvádry. Dotáhnout je sem z náměstí musela být opravdu námaha. Nehledě na to, že by mne zajímalo, proč zrovna pískovcové bloky. Vypadaly jako kusy staré římsy druhotně použité. Ostatní lehčí práce nevykonal. Až jej uvidím, musím mu vyčínit.

...

Brumar se neukázal už tři týdny. Na opravy kanálů musím vykázati jinou skupinu.

Cesta zpátky se nesla jen v oparu smradu, klouzání a klení. Ve sklepech je přivítal spokojený a nezapáchající Horác se svým takřka věčným úsměvem ve tváři. Druzi ze sebe začali stírat bahno, tvořené převážně výkaly, když vůdce zavelel: "Počkáme tu na krysaře". A svůj proslov ztvdil lokem pálenky.

Někteří se na Klabzeje obrátili s tázavým výrazem. Vždyť přece Lucien jasně říkal, že je zde kudůcí krysař Belbrk nesmí nachytat, ale koneckonců je to vůdce, a tak se rozložili na zem a začali spát.

Po čtvrté hodině noční zarachotily klíče a do bytu se vpotácel opilý krysař Alepek Belbrk. Hlídkou probuzený Klabzej mu vyšel vstříc. A tak tam v ranním kuropění stáli dva zmatenci. Jeden zcela opilý kudůcí krysař zmatený tím, co tu dělají ti lidé, když Lucienovi říkal, že s tou záležitostí nechce být nijak spojován, a jeden přio opilý druid, který se podívoval, proč ten kudůk křičí: "Zloději!" a prchá z domu.

Kudůk vyběhl do uličky a zahnul na Hlavní náměstí, druid za ním. Za druidem Yasper a za ním Gerllod. Belbrk uklouzl v kaluži, ztratil náskok. Klabzej přeskočil louži a vprostřed náměstí kudůka srazil k zemi. Belbrk řval: "Pomoc!", druid křičel: "To jsme my!", a oba se váleli po dlažbě největšího nurnského náměstí. Hluk přivolal městskou hlídku, a tak trojice vojáků přiběhla k zápasící dvojici. Yasper s Gerllodem koukali z ústí uličky na pětici účastníků ranního opileckého divadla.

Naštěstí vše vyřešila Belbrkova vrozená zbabělost a vše se vysvětlilo jako rvačka, kterých se ve velkém městě strhne denně bezpočet. Krom špinavých šatů se nikomu a ničemu nic nestalo, opilci vyvázli s pokáráním a všichni si šli po své práci.

Nurnská družina opustila Belbrkův dům až v plném ránu, kdy je ve městě provoz a nikdo nebude nápadný s rancem přes rameno. Po dvojicích druzi opustili krysařův dům a zamířili do Horního města za Lucienem.

* * *

Předání mrtvého těla u Luciena proběhlo tiše. Gerllod krysaři podal informace ohledně okolností, scházejícího prstýnku, i pytel. Lucien vše převzal s pevnou tváří i rukou, ale bylo to jen zdání. Pozornějším neuniklo, jak se krysaři klepou ruce. Lucien přetáhl pytel do další místnosti. Po chvíli vyšel, jen kývl hlavou a přiškrčeným hlasem povídá: “Přijďte, prosím, za tři dny. Pustím vás do stok”.

* * *

Za tři dny, tedy poslední den měsíce předradostin, se Nurnská družina opět setkala s Lucienem Harvíkem u něj v domě.

“Na co si dát dole pozor?”, odpovídal zrovna Lucien na otázku a drbal se na své zjizvené hlavě, “No, nebezpečný jsou kušruši. To jsou takový malý mrchy jako ryby, ale s chapadlami místo huby a zubatým, dost ostrým zobanem. A taky hodně tvrdejma šupinama. Nejvíce jich je tady”. A s tím bodnul prst do náčrtku, co pro Nurnské udělal. Bylo to v místě, kde technicky vzato nebyly stoky, jen síť přírodně vzniklých jeskyní, z nichž jen část sloužila k odvodu špíny královského města.

S touto i s mnoha dalšími radami sestoupila družina skrze Harvíkův sklep do stok pod Horním městem nurnským, pod tou novější částí Nurnu severně od řeky. Tedy pod částí města, která vznikla kolem a pod Starým nurnským hřbitovem, jenž obléhal severní část strany vršku. Vršku, který byl před staletími za hradbami Nurnu. A na tomto vršku, na jeho odvrácené severní straně (to aby se obyvatelé Nurnu nemuseli koukat na náhrobky), byl vystavěn hřbitov, kterému se mezi lidmi říká Starý. Dnes je město všude kolem hřbitova, jen zlidovělé jméno zůstalo.

Družina se zanořila do kanálů a podle krysařových rad zamířila pod Královnino náměstí. A započalo dlouhé hledání. Většinou druhů, snad krom Horáce, který zůstal v hospodě Na květině, kde se Nurnská družina ubytovala, neb krčma se nacházela nedaleko krysařova domu, bylo jasné, že najít vchod do Trugmudovy hrobky nebude snadné. Když jej za ta století nenašel žádný krysař, skrývá se vchod velmi dobře.

Hledání znepríjemňovali kušruši, ošklivá to stvoření, která, jak zasvěceně pravil Zemikosa, se líhnou z hoven. Tuto teorii mu nabourával fakt, že nejvíce jich bylo v oblasti s čistou vodou, v jeskyních, které jen z části sloužily jako stoka. Tuhle oblastí se ale družina snažila pouze projít. Jak plynulo z Lutherových výpisků, vchod k hrobce našli stavitelé při budování zděných kanálů. Ale ani tak se družina nevyhnula boji, v němž se ukázala jako nejlepší zbraní Bolbuchova sekera, která snáze prorážela kušruši krunýř, narozdíl od mečů, jimiž byly vyzbrojeni ostatní válečníci jako Gerllod nebo Tjure. A též Zemikosa, jenž se v boji vyžíval.

Zatímco družina, zacákaná bahnem, krví a tělní tekutinou kušrušů, se ve svitu lucerny lopotila v podzemí, Horác Lipový se s oroseným korbelem rozvalil na zápraží hospody a užíval svěžího voňavého jitra, jakých nebývá v Nurnu mnoho. Nurn je největší město Gwendarronu s největším počtem lidí i nelidí na jednom místě. A i když je většina domů, alespoň v těch lepších čtvrtích, vybavena kanalizací, výtobytkem to civilizace, stále je to město mnoha různých pachů. V mnoha čtvrtích je kanalizace tvořena jen kanály na ulicích, kam se smete veškerý odpad. Jenže když dlouho neprší, kanály jsou bez vody, neboť prameny, co by měly odnášet odpad z ulic do moře, vyschnou. Pak odpad civilizovaného města hnije na ulicích, a to kráse nepřidá.

A pak je tu přístav. Ten nevoní, ani když je hodně vody. Smrad z přístavu ustává přes zimu, ale to je město naplněno kouřem z nesčetných kamen a krbů.

Ale zpátky k Horácovi. Užívá si rána, než se změní v horký letní den, a čte další výpisek od Luthera de Broma.

Z deníku městského setníka K.F. 20.6.1013

Honitba na Ašrugovu šedovskou bandu byla povedená akce. Věděli jsme, že když je vyženeme z jejich doupěte v Šedově, půjdou do domu U K(nečitelné, pozn. L.B.) v Horním městě, kde mají únikovou chodbu do kanálů. Krysař nás provedl vstupem ze svého domu a číhali jsme.

Sám statečný Ašrug prchal jako první...

Dohnali jsme je ve slepé chodbě, ze které šly jen dvě plazivky. Asi staré doly, či co. Malí lidičkové se protáhli chodbičkou a zmizeli ve tmě. Ašrug nehodlal složit zbraně, tak jsme ho rozsekali a mrtvolu nechali krysám. Plazivka, kde zmizeli malí, je podle krysaře slepá. Chvilí jsem pořvával, že jestli nevylezou, chodbu nechám zazdít. Nikdo nevylezl. Sice jsem krysaři nevěřil, ale stejně by se chodbou nikdo z vojáků neprotáhl, tak co. Nechal jsem přitáhnout pár prken a plazivku zatarasil a vzepřel trámem. Měli se vzdát.

Horác popotáhl z dýmky, napil se piva a přemítal, jestli zde drží stráž už dva dny nebo týden, jak se asi má zbytek družiny a co asi dělá. Úplně zapomněl na Wulfgaarda, který nahoře v podkroví vyspával opici ze včerejšího dne a do kanálů prostě nevyrazil.

* * *

Druhý den našla Nurnská družina místo, o kterém by mohla být zmínka v Lutherových výpiscích. Plazivka, před níž se válely kusy ztrouchnivělého trámu. Po prknech nebylo ani stopy. Družina na sebe koukala a snažila se odhadnout, kdo z nich je nejmenší. Yasper natahoval ruku s lucernou co nejdál do úzké chodbičky. Ta vedla pár sáhů, a pak se lehce stáčela doprava. V chodbě nic zvláštního nebylo. A kdo ví kam vedla dál.

“Tam se nikdo z nás nedostane”, řekl vůdce Klabzej a odevzdaně pokrčil rameny. “Jestli to opravdu vede někam k hrobce Mardibura, tak to zkusíme obcházet. Třeba narazíme na to místo zazděné římsou”.

“A co Horác?”, nadhodil Gerllod.

“Hmm, na toho jsem úplně zapomněl”.

“No jo, jenže Horáce tam něco schlamstne”, přidal se Zemikosa, “Ně že by bylo Horáce škoda, ale už se nedovíme, co tam je”.

A tak se družina dala do dalšího hledání a úzkou plazivku, kterou si asi kdysi prorazila voda, nechala neprozkoumanou.

* * *

Byl to třetí den pátrání, kdy družina prohledávala kdejakou vysrávku či rozdílnot materiálů, když se Wulfgaardovi, který se konečně probral z opice a začal zase vyrazet spolu s družinou pod Nurn, zdálo, že v chodbě někde daleko před sebou vidí světlo. Nejdřív to považoval za odlesk vlastní lucerny na hladině. Ale když to spatřil i Tjure, bylo jasné, že v kanálech s nimi někdo je. Družina okamžitě ztichla, a to včetně Tjureho a Zemikosa, kteří si nadále příležitostně nadávky a špičkování vyměňovali šeptem. Proběhla rychlá porada ve smradu města Nurnu a líkéru z jehličí, jímž se vůdce Myšilov snažil zaplašit pachut' na patře.

Yasper odmítl, že by se pokusil v úplné tmě přiblížit k neznámému světlohoši. Tak se alespoň ukryl v postranní chodbě a čekal, zda někdo projde kolem, zatímco zbytek družiny pokračoval dál a zůstal za nejbližším rohem. Nic se však nestalo. Po půlhodině čekání si Yasper zapálil vlastní lucernu a došel za ostatními. Že v kanálech není družina sama, to na klidu nepřidalo.

I další den se podivnosti opakovaly. Myšilov našel čerstvé stopy v bahně. Šlo o otisky bot. Mohly to být stopy družiny, ale družina nikdy netáhla nic těžkého, žádné břemeno, které část stop zahladilo. A byl to zas Wulfgaard, který v neustálém kapání a zurčení pramínků vody cosi zaslechl, snad rytmus kroků brodících se ve vodě. Zastavil se na křižovatce a zatímco se družina vzdalovala, svítil lucernou do jednotlivých chodeb a naslouchal. V jednu chvíli měl pocit, že na samém kraji dosvitu lucerny zahlédl, jak někdo opatrně vyhlédl za rohem a zadíval se na něj. Nechtěl být za hlupáka, že vidí nesmysly, ale přesto zkusmo zavolal do tmy: “Haló, nebojte se, nechceme vám ublížit!”.

Odpovědí mu bylo jen kapání vody. Wulfgaard vytáhl meč a rozešel se chodbou. Nahlédl za roh, udělal pár kroků chodbou a zastavil se na další křižovatce. Stál po kotníky v čisté vodě, která vytékala z jeskyní. Pak si uvědomil, že je na území kušrušů a spěchal za ostatními.

Když Myšilov doprohlédl okolní chodby, pokrčil jen rameny a děl: “Ty, Wulfgaarde, a nezdálo se ti to? Třeba se všichni jen zbytečně strachujeme, že nás tu někdo pozoruje. Třeba jsme tu sami”.

Wulfgaard neřekl nic a jen pokrčil rameny.

Ale nebyli tam sami. Už dva dny je opatrně sledovala jiná skupina dobrodruhů. Jak se později ukázalo, byla to skupina dosti zbědovaná.

* * *

Na jedné straně velkého stolu v zadní místnosti šenku Květnice, která byla jiným místem než hospoda Na květnice, kde Nurnští bydleli, seděly vedle sebe dvě družiny. V jednom čele dřepěl Klabzej Myšilov, zvolený vůdce Nurnské družiny. V druhém čele stál na židli malý hobit jménem Yarkut a právě hovořil.

“...zkrátka, když tady Vřasava”, a s těmi slovy ukázal na vousatého kudůka ve vycpávané kožené vestě, “vás viděl v kanálech už podruhé, a pak uviděl vašeho člověka”, a ukázal na Wulfgaarda, “vcházet do hostince Na květině, rozhodli jsme se něco podniknout”.

Ostatní z členů družiny malého hobita jen pokývali hlavami. Byla to družina svérázná, vlastně jen její zbytky. Nejblíže Nurnským seděli naproti sobě dva krollové, Ghurdava a Hruška. Oba měli podbíjené koženice, kožené chrániče loktů i náhlenice. Jen prilby, co odložili na stůl u dveří, byly z oceli. Hruška byl kroll, co vypadal, že by sám snědl půl kance, kdyby na to měl ovšem peníze. Ghurdava většinu času koukal do stolu a občas při následném vyprávění zatínal pěsti a cosi temně mručel. Vedle krollů seděli hobit Lužmik Veselka a kudůk Turčan Vřasava. Oba muži hbitých prstů. Stejně jako mluvčí a dlouholetý vůdce, hobit Yarkut Mazlivka. Zkušeným zrakům Nurnských bylo jasné, že se jedná o dva válečníky a tři členy svobodného řemesla, jak si občas lidé, jinak označovaní jako lupiči, zloději, chmatáci, kasaři, bíleníci a zámkaři, mezi sebou říkali. Družina připravená na tiché a diskrétní práce.

Yarkut pokračoval ve vyprávění: “Je smutné to říct, ale nám už se mnoho horšího, než se nám stalo, stát nemůže, takže jsme se vás rozhodli kontaktovat, ať už je váš cíl v kanálech jaký chce. Napadly nás tři možnosti. Buď pracujete pro Hákona, jako my, nebo pracujete proti nám. A nebo jste v kanálech jen na vlastní pěst. A všechny tři možnosti jsou pro vás krajně nebezpečné...”.

“Zkrátka”, vložil se do hovoru kudůk Vřasava, “Jsme v prdeli jak kroll s přiborem. Promiň Hruško”.

Kroll Hruška se jen lehce usmál, pokýval hlavou a řekl jen: “Tak”.

Yarkut se nadechl a povídá: “Jo, přesně, jsme v hajzlu a předem mrtví. Jestli nám budete chtít pomoci, řekneme vám všechno o tom, jak se to seběhlo. Pomůžeme vám i s tím, co hledáte v kanálech, ať je to cokoliv. A našetřili jsme i trochu peněz”.

“Jsme jak ve vězení, ve kterém vás můžou kdykoliv oddělat. Nepouští nás z Nurnu. Nesmíme”, přidal si Lužmik.

“A nemůžem s tím nic dělat”, promluvil poprvé kroll Ghurdava.

“Jsme jen sloužící zvířátka chovaná pro potěchu”, chopil se zase slova Yarkut, “Vraždí nás bez varování za jakýkoliv pokus se mu vzepřít”.

Do zadní místnosti vešel hostinský, vysoký starší barbar, s rozměrným tácem plným korbělů napěněného piva, který balancoval v jedné ruce. V druhé ruce plochou dlabanou mísu s krájenou klobásou, uzeným a šunkou, hromádkami zelí, ředkviček a pokrájené kedlubny. Naučeným pohybem se shýbal pod nízkými malovanými trámy, když roznášel korbely hostům. Pak směrem k Yarkutovi popřál dobrou chuť a dobré pořízení a na odchodu pečlivě zavřel dveře. Hostinský jménem Karbud Hekza byl bývalý dobrodruh, který si za našetřené peníze koupil, kdoví proč, hobitů hospodu. Yarkut se ho na to vlastně nikdy nezeptal. Karbud nechal aspoň vyhrabat podlahu a položit jí níž, aby se mu sem vešla většina hostů průměrného vzrůstu. Sám se ale musel shýbat po většině lokálu.

“Můžu se tedy zeptat, jestli nám pomůžete?”.

Myšilov se rozhlédl po ostatních. Wulfgaard, Yasper, Tjure a Zemikosa kývli rozhodně. Alespoň ti dva poslední se v něčem shodli. Bolbuch, Ran a Gerllod kývli váhavě. A Horácovi to bylo celkem jedno, jako veškeré poslední dění od té chvíle, kdy dostal první korbel piva.

“Tak vyprávějte”, odpověděl Myšilov a tím započal jednu z velmi vzácných spoluprací Nurské družiny s jinou družinou. Vlastně s kýmkoliv, kdo nebyl zaměstnavatel. A Yarkutova družina nemohla moc zaplatit, o to byla taková spolupráce výjimečnější.

“Všechno to začalo loni v březnu, tedy roku šedesát devět. Dostali jsme dopis adresovaný na Alkida Velemena, našeho tehdejšího vůdce a kouzelníka. Byla to velkorysá nabídka k práci za ochranu při alchymistickém obřadu. Místo setkání byl Bílý vršek. Takový nezajímavý holý vršek jihovýchodně od Nurnu. Je plný bílých kamenů, stejně jako jeho úbočí. Dopis byl podepsaný Tušel Hákon.

Setkání bylo hodinu před západem slunce, ale byli jsme tam dřív a prohlídli si okolí. Všechno vypadalo v pořádku.

Hákon přijel pozdě, když už hořel oheň. Bylo vidět, že není sám, že jeho doprovod zůstal u koní. Hákon přišel k nám, velmi slušně se omluvil, že ho zdržely neodkladné záležitosti a začal vyprávět.

Nejdříve to bylo o jeho výzkumu, ale samý obecný kecy, pak o tom, jak nás potřebuje a jak naše dlouhodobá spolupráce bude úžasná. Pak vyndal lektvar v úplně obyčejném skle a s malou cedulkou. A pak povídá, že nám ukáže skvostný plod své práce. Jo, tak to řek – skvostný. Skvostný! Ten bastard”.

Yarkut se odmlčel. Bylo vidět, že má vztek a ostatní z jeho družiny taky.

“Pak ten hajzl pokračoval: ‘Na lektvaru je napsáno Alkid Velemen, tedy je adresován vám, pane elfe, pane čaroději’. A pak s tím lektvarem mrštil o zem... A my všichni se koukali, jak Alkid bez jediného výkřiku tiše umírá. A do toho ticha Hákon povídá, že jeho doprovod má takových lektvarů vícero, pro každého z nás jeden. Pak poděkoval, že jsme bedlivě sledovali jeho ukázkou, a se slovy, že se těší na spolupráci, se rozloučil. A to bylo naposledy, co jsme ho pořádně viděli”.

Vřasava si odkašlal a chopil se slova: “Pak to šlo ráz na ráz. Ráno jsme měli dalšího mrtvého, Trevora. Byl zkroutený v křeči a studený, umřel někdy v noci, aniž by si toho někdo z nás všiml. Jak umřel bylo jasné - stejně jako Alkid. Ráno jsme našli dopis od toho teatrálního hovada. V něm vysvětlil, že tato dvě umrtí byla nevyhnutelná, že si nemohl dovolit nechat žít čaroděje a theurga, že pro něj byli příliš nebezpeční. A že pokud budeme dělat, co nám nakáže, budeme žít”.

Ve vyprávění pokračoval Lužmik Veselka, který při mluvení potahoval z dýmky: “Podle všeho nás znal velmi dobře. Musel žít někde blízko, možná v sousedním domě. Věděl, kdo je kdo. Musel mít naše věci, jako vlasy a tak. Prý něco podobného nejde udělat, ale nikdo z nás tomu moc nerozumí.

Pátrali jsme po něm na univerzitě, stejně jako ve všech domech, kde jsme žili. Nikoho ani vzdáleně podobného jsme nenašli”.

“Podle mě se na to dlouho připravoval”, přidal si Lužmik. “Na všechno. Ani neměl potřebu se skrývat. Byl to člověk, a těch je v Nurnu nejvíce. Přijel v klobouku, nevíme barvu vlasů, měl plnovous, ten si později určitě oholil.

Vzhledem k tomu, co jsme pro něj dělali, jsem si jistý, co byl jeho doprovod zač. Ten taky nepromluví”.

Zemikosa jen tázavě zvednul obočí.

“No, sháněli jsme pro něj těla. Mrtvá a čerstvě pohřbená. Vždycky nám nechával vzkaz, co máme udělat, kam jít a kde hrabat. Nic pěkného. Nic, co by se nám líbilo. Nejčastěji jsme chodili skrz kanály do hrobky Naršviců. Lidi z té rodiny v poslední době padají jak mouchy. Ve čtvrti se mluví o prokletí jejich rodiny”.

“Nechával nás dejchat dost na to, abysme si mohli práci něco vydělat a nemuseli krást”, pokračoval Lužmik. “Nechtěl riskovat, že nás sbalí strážní a něco se o něm prořekne. Těla jsme mu nechávali mezi dveřmi, co vedly od něj z domu do kanálů. Od těch vnějších máme klíče. Vlastně klíč. Jen jeden ze dvou. Vnitřní dveře... O zimosmeti se je pokoušel Mulver odemknout. Neúspěšně. Nějak se o tom Hákon domákl a za týden byl Mulver taky mrtvý. Ten bastard si vyžádal jeho tělo”.

“Dali jsme mu ho”, řekl Hruška a díval se na zem.

“Zkoušeli jsme vytipovat dům, ve kterém bydlí. Někam ty dvoje dveře vést musí. Margyson prohlížel domy v té části města, o které si myslíme, že tam bydlí. Dlouho mu to procházelo. Chodil tam v převleku, našel si tam podnájem i práci. Dva měsíce tam žil. Máme od něj pár tipů, ale než jsme to stačili potvrdit, Margyson taky umřel. Následoval výhružný dopis a donáška chudáka Margysona dolů do kanálů”.

“Je mazaný, přeopatrný. Nikam nespěchá. Teď nás zbylo jen pět. Tři z nás do boje moc nejsou a jestli s těmi těly dělá to, co si myslíme, tak bysme asi neuspěli v útoku na dům, ani kdyby neměl naše životy v hrsti. Vlastně v lektvarech. Ale Mulver přeci jen částečně uspěl. Podařilo se mu během těch pár dnů udělat klíče od všech zámků vnějších dveří a od tří z pěti těch vnitřních. Hákon nebyl opatrný až tak, nebo neví nic o zámcích - nechal si všechny zámkové výrobky od stejného řemeslníka a každý zámečník přeci jen dělá ty zámkové podobny”.

“Asi to vyprávíme trochu napřeskáčku”, řekl Yarkut po chvilce ticha. “Tak co, jste ochotni nám za ty tři tisíce zlatých pomoci?”.

Kupodivu se těch rozhodných přikývnutí objevilo víc, vlastně všichni tentokrát souhlasně kývali hlavami. Tak nějak všichni cítili, že tímto způsobem by se žádná družina zaměstnávat neměla. Ani konkurenční, k níž všichni cítili přirozenou nedůvěru.

Padlo ještě mnoho dotazů na podivnou osobu Tušela Hákona. Yarkutova družina odpovídala, seč mohla. Na celou událost setkání se zákeřným zaměstnavatelem, na jeho zevnějšek, mluvu, nějaký nápadný prvek. Yarkut promluvil i o tom, co všechno po nich Hákon chtěl. Opravdu nic, co by soudní autority mohly shovívavě přehlédnout. Bylo znát, že je Yarkutova družina notně znavená bezvýchodností své situace. Setkání s Nurnskou družinou jim dávalo naději, že budou moci svobodně žít beze stínu smrti, na níž se nelze připravit. Nadějí slabou, vždyť všechny jejich pokusy o osvobození skončily špatně.

Nurnští se též ptali na místa zmíněná ve spiscích od Luthera. Ptali se, kam vede plazivka, což nikdo z Yarkutovy družiny netušil, neb nikdo z nich nechtěl

trávit v kanálech více času, než bylo nutné. Ptali se i na pískovcem zazděnou prasklinu ve skále, kde by byla použita část římsy. Yarkut bez obtíží ukázal místo v mapě, kterou si Nurnská družina při procházení kanalizace kreslila. Ale že by tam byla římsa, o tom nic nevěděl. Ostatní z vyhublé družiny jen souhlasili, že tohle je jediné místo, o němž věděli, že byl použit pískovec.

Jak se připozdívalo, skoro celá Yarkutova družina šla domů - nechtěli svým neobvyklým chováním vzbuzovat nežádoucí pozornost případného Hákonova hlídače. Neměli ve zvyku vysedávat dlouho v hospodě. Krom krolla Hrušky, který to ve zvyku naopak měl. A tak zůstal s Nurnskými sedět u piva. Rád se nechal pozvat na další korbílek, ale ještě radši byl, když jej Tjure pozval na pečené kuře. Na krolla byl Hruška nebývale sdílným a celkem příjemným společníkem.

* * *

Další den družina, vybavená postřehy od Yarkuta a jeho druhů, vyrazila zpět do kanálů. Spícího Horáce nechali v hospodě, i když slunce bylo nad obzorem již pár hodin. Do podzemí nevyrazil též Wulfgaard. Měl jednu ze svých podivných nálad. Nikomu nic neřekl a nad ránem zmizel bloumat městem.

Družina zamířila přímo k místu, které jim včera ukázal Yarkut na mapě. V části, kde byly jen skály, byla velká prasklina. Celá byla zazděná pískovcovými bloky. Velkými kvádry, které sem dopravit muselo stát hodně námahy. Co bylo zvláštní, že bloky někdo otesal tak, aby neměly žádné hrany směrem do chodby. Jen barvou se výrazně lišily od okolní skály. Ale že by část vypadala jako kus římsy? To určitě ne.

Družina hledala nějaký mechanismus, jenž by mohl skrývat otevírání dveří, ale nic nenašli ani po hodině. Navzájem se předháněli s teoriemi, proč to kdysi někdo tak zazdil, proč pískovcem. Mluvili o římsě a o tom, zda stojí u místa, které popsal Durbel Markdavský, majitel kamenické huti, ve svém téměř tři sta let starém deníku. Nakonec se rozhodli, že pokud do zítřejšího večera nic nenajdou, vybaví se náradím a skrze pískovec si cestu prorazí.

Bylo to ještě tentýž večer. Družina byla roztroušená ve třech skupinách po podzemí a hledala další místa, jež by odpovídala popisu.

Zemikosa, nesoucí lucernu, se zarazil a povídá: "Hele, nejsme náhodou v té chodbě, kde jsme chtěli kutat?"

Klabzej vytáhl náčrtek kanálů a chvíli ho zkoumal. Pak jen přítakal a rozhlížel se chodbou ve skále oběma směry. "Nepřešli jsme to? Se kousek vrátíme".

Ran, poslední z tříčlenné skupinky, se otočil a trojice pochodovala pár sáhů zpět. Pak zas dopředu. Nakonec to místo našli. Pískovec zmizel. Stále tam byly bloky stejné velikosti, jen měly barvu skály. Jakoby je někdo natřel.

Trojice zapálila louč a zkoumala ono místo. Na omak to byl stále pískovec, hrubý a zrnitý, což Zemikosa nezapomněl zmínit ostatním. Ale pevný. Žádné duté zvuky, žádné praskliny stejně jako předtím. Všichni kroutili hlavou.

Pak Zemikosu něco napadlo. Odložil batoh, zavřel oči a zkoušel si představit, že stojí před volnou prasklinou, před iluzí zazdění. Pak udělal pár kroků

vpřed a zmizel ve stěně. Po dvou krocích otevřel oči a shledal, že není na druhé straně zdi, ale že je v kameni. Zemikosu zachvátila panika a strach. Strach z okamžité smrti rozdrčením a udušením. Nemohl dýchat, nemohl se hýbat. Lapal po dechu, snažil se sebou házet. Srdce mu bušilo, jako by byl na bitevním poli ve ztracené bitvě. Zapotácel se, padl na zem a vypadl na světlo vrhané loučí v Ranově ruce. Rychle vytáhl nohy, jež mu požírala stěna, a schoulil se u protější zdi.

Když se vydýchal, usmál se křivým úsměvem a povídá: "Je to iluze, ale fakt divná. Myslím, že projdeme skrz, ale bude to problém".

Zoltar označil místo křížky na okolních stěnách. Klabzej přidal ještě křížek do stěny protější. A Ran po chvilce váhání opřel vyhaslou loučí o iluzi, i když on v žádnou iluzi nevěřil. Pak se trojice vydala do hospody za ostatními zpravit je o úžasné novině, že cesty smradem končí.

* * *

Další krásné jitro strávila Nurnská družina před iluzí. Do rána zmizela i struktura pískovce a zbyly jen spáry mezi bloky. Dalo to velkou práci přesvědčit ostatní, že ta skála je jen přelud. Iluze nezvyklá, trvající a na omak pevná. Jako by se ono kouzlo vkrádalo do mysli a přesvědčovalo zevnitř, že pevnou skálou nelze projít, že se jí lze jen dotknout. A když se člověk ponoří do skály, tak se uduší. Iluzi snad ovládla podivná inteligence, která naslouchala a měnila se podle toho, co se v blízkosti říkalo.

Takové kouzlo tu kdysi vztyčili trpaslíci pohřbívající Mardibura Trugmuda, aby nikdo nerušil jeho poslední odpočinek. Nebo aby jej a jeho knížky už nikdo nenašel.

Dalo to dost práce přesvědčit ostatní o iluzi. Zemikosa několikrát prošel tam a zpět, neboť strach a panika, kterou zažil včera večer, byla slabší s každým průchodem. Ale zvládli to všichni, až na Rana. Toho museli ostatní svázat a vřískajícího jej protáhnout skrz. A až na Wulfgaarda, kterého nikdo nepřesvědčoval, neboť byl v hospodě a opět odmítl vyrazit.

Za přeludem zazděné zdi byla prasklina, která ústila do široké chodby. Pár sáhů po levici byla brána, po pravici mizela chodba rovně ve tmě směrem severním, směrem mimo Nurn. Zemikosa otevřel špehýrku ve fortně a posvítil si, co uvidí - spatřil zděnou stěnu. Brána byla zazděná. Zemikosa byl zklamán, že neuvidí artikul v řeči trpasličí, aspoň by mohl popichovat Bolbucha, aby jim to přeložil. Zemikosa dost pochyboval, že starý trpaslík umí pořádně číst v řeči obecné, natož v trpasličí. Pak jen mávl rukou a odkvačil za družinou, která klesala chodbou do neznáma.

* * *

Noc strávila družina v podzemí. Museli být už mimo městské hradby, nejspíš pod vrchem Krahulčí, který je na sever od Nurnu. Ne snad, že by tam nějakí krahulci ještě byli. Dávno tomu, co stromy padly na stavbu domů a topení a skály byly rozlámány na bloky kamenů a přepraveny do Nurnu. Už elfové zde lámali kámen. Až sem Nurnské zavedla chodba a pak soustava jeskyní, která snad kdysi sloužila jako úniková cesta, jež ústila do něčeho, co mohlo být trpasličí pevností.

Zde se druzi u další brány, tentokráte zavalené, která kdysi vedla na povrch, rozvalili na zemi a přemítali o všem možném.

Vůdce Klabzej Myšilov myslel na podíly z pokladu a jak jej rozdělit. Obzvláště zda dát Horáci Lipovému vůbec něco. A taky kolik dát Wulfgaardovi. Když Wulfgaard neměl jednu ze svých podivných nálad, byl to platný družiník, ale mizel nebo odmítal vyrazit dál, aniž komukoliv jen naznačil svůj důvod.

Gerllod Moskyt myslel na svou kariéru v gwendarronském vojsku a snažil se vybavit si nejrůznější drobnosti z vojenského života. Co zažil, kdo mu utkvěl v paměti, kdo jim velel a kam chodili za holkami a na pivo. Takové cvičení mu doporučil Joachim Harazim, theurg, ke kterému Gerllod docházel kvůli ztrátě paměti. Na něco si vzpomněl, ale stále toho chybělo mnoho, jako kdyby se díval na obraz, který někdo pomaloval velkými bílými skvrnami.

Ran stále myslel na ten odporný zážitek, jak se dusí ve tmě. Jako by ho pohřbili zaživa. Doufal, že najdou nějakou jinou cestu ven, aby nemusel jít skrze zed' zpět.

Horác Lipový přemýšlel. Ano, Horác byl s družinou. Tentokráte scházel Wulfgaard, který se vymlouval a simuloval jakousi nemoc, to aby nemusel zas do podzemí. Každému bylo jasné, že to jsou výmluvy, ale Wulfgaard svůj důvod k odporu neřekl. Inu, byl už takový.

Ale zpět k Horácovým myšlenkám. Přemítal, jaké to muselo být, umírat hladu v tomhle podzemí. Nikoliv žízni, neboť voda se v chodbách najít dala. Takové myšlenky měl kvůli nálezů asi hobitího těla v jeskyních, kterými prošli. Zemikosa se domníval, že šlo o hobita z Ašrugovy bandy, který se sem dostal úzkou plazivkou. Kolik dnů tu klopýtal potmě, než zeslábl natolik, až ho sežrala nějaká ta podzemní havěť?

Zemikosa přemítal o iluzi. Hádal, že její střed bude u tesané brány s nápisem Mardibur Trugmud. Kousek za tou bránou, co se vynořili, když prošli zdí. Snad i ta brána byla iluze. Dřevo bylo stále pevné, veřeje nezrezlé. Přemítal, zda to byla práce alchymistů nebo kouzelníků. Napadlo ho, že možná tu iluzi vytvořili elfové, aby se někdo nedoslechl o trpasličím kouzelníkovi, který porazil elfího čaroděje Filamena Zručného. Pak Zemikosa nad historií mávl rukou a přemítal, co by se mohl dozvědět z knih Mardibura Trugmuda alias Krvavé pěsti. Doufal, že nějaká bojová kouzla či recepty lektvarů vhodných pro boj. Neboť boj, to bylo pro Zemikosu to pravé.

Bolbuch se snažil vymyslet, co se mohlo stát té skupince lidí, která se vypravila do podzemí vybavena lany, tlouky a špičáky, a jejichž těla se nacházela níže v chodbě, která spěchala od závalu do nitra země. Těla patřila Brumarovi a jeho parťákům, kteří místo toho, aby prasklinu zazdili, vydali se na průzkum. A iluze chránící Mardiburovu bránu se o zazdění postarala sama.

Tjure s Yasperem hráli na dece v kostky a přehazovali si mezi sebou hromádky zlatáků.

* * *

Ráno, pokud se tak dá čas v naprosté tmě nazvat, se družina vydala do nitra pevnosti. Nebyla velká, ale byla postavená tak, že šla i v málo vojácích dobře

bránit. Hlavní chodba se rychle zúžila a případné útočníky nutila projít kolem střílen a mříží z obou stran chodby, za kterými byl prostor pro dostatek mužů vyzbrojených kopími. Ale za mřížemi nikdo živý nebyl. Jen temné stíny duchů zemřelých, jimž osud nedal odpočinku a nutil je dlít na tomto světě snad do věčnosti. Ti útočili na Nurnskou družinu a vysávali druhům život z žil svými nehmotnými pařáty. Ale družina byla pro takové případy vybavena kouzelnými zbraněmi, které duchy dokázaly zranit či zahnat a snad i zabít.

Jinak byla pevnost prázdná. Po smrti a pohřbu Mardibura zbylí trpaslíci pevnost vyklidili a východ na povrch zavalili. Všechny tesařské chodby družina prohledala, a když nic zvláštního nenašla, vydala se hlouběji do podzemí, do míst, kde byla proražena chodba do krápníkových jeskyní. Družina postupovala a světlo ohně si hrálo na krystalcích krápníků, všude byl slyšet zvuk vody a družina místy čvachtala v mělkých loužích. A jak družina šla, čvachtání ustávalo. Stejně jako vrzání a cinkání zbrojí a občasné zaklení. Družina stála v absolutním tichu, někteří se snažili mluvit, někteří křičeli z plných plic. Nic, jen ticho. Klabzej se vrátil o několik kroků a znovu se slyšel mluvit. Gerllod v čele družiny udělal několik kroků kupředu a měl pocit, že se setmělo.

Družina narazila na ochranný kruh, ve kterém bylo úplné ticho a o tři sáhy dál i úplná tma. Nebylo vidět na krok, nic nebylo slyšet. Družina se vrátila do míst, kde svět je jaký má být, a radila se, jak postupovat dál, jak bojovat v úplné tmě bez možnosti se varovat a nepozabíjet se navzájem. Nakonec utvořili jakýsi tvar v čele s Gerllodem, za batoh se ho z každé strany držel Bolbuch a Zoltar. Bolbuch měl jen štít, neboť levačkou bojovat příliš neuměl a pravačkou se držel Gerlloda. Za nimi byl na stranách Klabzej a Tjure, aby ohmatávali stěny po krajích a dávali ostatním pokyny, kudy jít, taháním. Yasper, sám držený Klabzejem, držel Rana a Horáce. To aby se družina neroztrhala.

Pak se druzi vydali do neznáma. Dokud byla cesta lemovaná stěnami, šlo to. Nebylo kam uhnout. Ale když se začala jeskyně rozšiřovat a dělit, postup se zpomalil. A pak přišel nepřítel. Vepředu jdoucí Gerllod dostal náhle takovou ránu do přílby, že mu podklesla kolena. To pro družinu neviditelní kostlivci, slabí to nemrtví, které by družina za normálních okolností v prach obrátila během chvilky, zaútočili. Bylo jasné, že je kostlivci vidí. Útoky byly slabé, ale přesné.

Těžko bylo odrážet rány, které jste neviděli. Těžko zasáhnout neviděného soupeře. Samolibý Gerllod, jist si, kde je soupeř, rozdával rány plnou silou, ke škodě družiny ovšem. Ostatní si počínali opatrněji, což boj jen prodlužovalo. Klabzeje napadlo zkusit vykouzlit světlo ze svého slunečního prstenu. Magické světlo proti magické tmě. Zafungovalo to! Světlo vyzařované z prstenu osvítilo ale jen nečekaně malý kruh, avšak dost velký na to, aby dosáhlo na dva kostlivce, kteří rychle padli pod Ranovou zbraň a Yasperovými dýkami. Pak se Klabzej vydal do čela družiny, aby osvítil soupeře vepředu. Dalších pár kostlivců padlo. Družina byla zraněná vcelku lehce, až na Bolbucha, který dostal pořádnou ránu od vepředu stojícího Gerlloda. Klabzej jej ve světle prstenu ošetřil a opět nastala tma. Ani síla slunečního prstenu nepřemohla ochranu před Trugmudovou hrobkou a světlo

zhaslo předčasně. A v ní druzi klopýtali dál přes těla těch, co během staletí hrobku našli, ale vrátit se nedokázali.

Yasper posunky zastavil družinu a začal se hrabat v batohu. Vytáhl lucernu, křesadlo a olej a naučenými pohyby rychle rozsvítil. Nápad to byl spásný - co když se dostanou mimo dosah magické tmy? Jak pak poznají temnou podzemní tmu, černočernou, od té magické? A udělal dobře.

Po několika dalších útocích malých skupinek kostlivců, při kterých se družina postupně učila bojovat jako jeden muž, a po mnohém bloudění a vracení se ze slepých chodeb, zase začali vidět. Po dalších pár sázích i slyšet. Stáli ve velké místnosti s několika couly vody. Na hraně světla se rýsoval sarkofág, hrubě tesaný. Místo, kde by mohlo odpočívat tělo Mardibura Trugmuda. A ze stínů se začali vynořovat jeho ochránci, osmnáct věrných, které střežili jeho tři truhly plné knih. Všichni zakuti v železe, sekerami, palcáty a kladivy, se sunuli s vyceněnými kostlivými tvářemi na družinu.

Nastala řež veliká. Ke slovu přišly kouzelné lektvary, prsteny a hlavně zbraně celé družiny. Nováček Tjure se po jedné povedené ráně trpaslickým kladivem sesul v bezvědomí k zemi do vody a měl štěstí, že to bylo tvář vzhůru, jinak by se v těch pár coulech vody utopil. Nikdo by neměl čas jej obracet a křísit.

Gerllod cenil zuby, rozdával rány svým mečem. Bolbuch hulákal kletby v trpaslické řeči a mrtvým soukmenovcům lámal kosti, když masa se nemohl doseknouti. Zemikosa střílel ze své kuše, než se nemrtví dostali až k němu a musel se taky bít. Od ostatních létaly dýky, šípy a nadávky. Dokonce i od Horáce. Klabzej hulákal druidí zaklínadla, která otvírala hrudní koše pod ocelovými zbrojemi trpaslíků. Ran se bil, seč mu síly stačily. Skončil v kaluži krve u stěny. Zkrátka, družina fungovala jako jeden stroj a Trugmudovi věrní postupně padali k zemi.

Bylo po boji. Krvácející druzi ztěžka oddechovali, kontrolovali si rány a obvazovali je. Všichni přežili. Tajemství knih Mardibura Trugmuda bylo jejich, stejně jako poklady, které se jistě skrývaly v kamenném sarkofágu. Všem bylo jasné, že závistivý a podivínský trpaslík zajistil své poklady i něčím dalším, než masivními zámky a železným kováním.

Hledáním skrytých mechanismů, které by zabily zloděje neznající postup odemykání, tak zvaných pastí, byl pověřen Yasper, jenž se na toto specializoval. Hledáním a odemykáním tří truhel strávil téměř tři hodiny. Za tu dobu družina rozhodla, které zbraně a zbroje mrtvých trpaslíků jsou ještě hodny zpeněžení, neboť jeskynní vlhko si vyžádalo svou daň v podobě rzi a plísně. A též vybrali, která výstroj by mohla být snad i kouzelná a proto bude směřovat do dražby, v níž draží jen družiní účastníci se výpravy. Zvláště je zaujala šupinová zbroj, kde každá šupinka byla popsána runami v trpaslické řeči a nesla jen minimum stop po rzi. Zbroj rozhodně patřila vůdci osmnácti věrných. Také shromáždili cennosti, které u sebe nemrtví měli, a nebylo jich málo.

Yasper dokončil obhlídku, ale našel jen jedinou past, což bylo podezřelé. Opatrně odemykal zámky. Ty, co nešly odemknout, Bolbuch s Ranem urazili. I přes stáří dřeva a železa to byla perná práce. Když Yasper otvíral první truhlu,

prolétla mu kolem ucha šipka. S uřezlým hrotem a odhnilým opeřením. I kdyby zasáhla, největší újmou by bylo překvapení.

...Ran se bil, seč mu síly stačily...

Všechny truhly měly pasti. A ne jen jednu. Ale všechny již byly nefunkční. S tak složitými zámky a s tak zabezpečeným obsahem se Yasper ještě nesetkal. O to víc ho zajímalo, co všechno bude vevnitř.

V truhlách byly jen knihy. Každá v samostatné dřevěné krabici, všechny vázány v kůži. Dohromady to bylo dvacet pět knih. Zemikosa je se zájmem začal zkoumat. Co ihned zjistil bylo, že knihy jsou vlhké. Pod jeho dotykem se stránky rozpadaly, inkoust se rozpíjel. Zemikosa chtěl zkoumat další a další knihy, ale ostatní mu v tom zamezili. Jen by snižoval jejich cenu. Navíc byly psány trpaslicky a měly to být knihy pro kouzelníky. Což Zemikosa nebyl, ale musel se zkrátka podívat. Jeho záliba v knihách, čím podivnějších, tím lépe, byla všem dobře známa. Leckdy ostatní museli liscannorského alchymistu Zoltara Zemikosu hlídat, aby neudělal něco zcela nerozumného. Jako například teď.

Pak došlo na opatrné otevírání těžkého víka sarkofágu. K překvapení všech se žádné pasti nenašly. Uvnitř pohřební komory bylo trpaslické tělo. A hromada cenností. A také dva zrezlé železné bijáky. A několik lektvarů, později identifikovaných jako silné a kupodivu zřejmě stále ještě funkční protijedy.

Družina pobrala vše cenné: cennosti trpaslíků, dvě zbroje, párové sekery, jedno kladivo a hlavně knihy. Truhly nechali na místě, jen z nich opatrně vybrali knihy i v jejich schránkách. Bylo toho tolik, že se slabším druhům podlamovala kolena. Zemikosovi vůdce raději přidělil jen zbroje. Družina prošla temným a tichým podzemím a pro jistotu se ještě vyspala u bran trpaslické pevnosti. To kdyby Nurnští v kanálech narazili na hejno kušrušů nebo na tajemného pana Hákona, otrokáře Yarkutovy družiny.

* * *

Odpočatá družina prošla zbytkem podzemí i kanály bez jediného boje a vynořila se u Luciena Harvíka. S krysařem se druzi domluvili, že jim umožní další vstup do podzemí. Lucien souhlasil, ale bylo vidět, že už má strach, jestli strunu štěstí nepřepínají příliš. Přeci jen, královský výnos ohledně nepovolených vstupů do kanálů byl jasný.

Cesta z Nurnu do Liscannoru koňmo trvala pár příjemných hodin v teple, suchu a na čerstvém vzduchu. Druzí uskladnili kořist i knihy u Klabzeje v domě a rozešli se do svých domovů upravit se, vyhodit zasmrádlé šaty a vykoupat se, aby se večer sešli u porady, jak vypátrat vstup do Hákonova domu z ulice. Neboť dobře střežený a zabezpečený vchod z kanálů jim byl znám.

* * *

Wulfgaard s Tjurem seděli v hostinci Květnice. Pomalu upíjeli pivo, volně klábosili o hloupostech a ujídali uzené klobásky z misky. Co chvíli pozorovali vstupující hosty. Byla středa, obvyklý den krolla Hrušky, kdy chodil na pivo.

A Hruška ve svých zvycích nepolevil. Když vešel, nejdříve se vydal k jednomu z volných stolů, ale když uviděl Wulfgaarda s Tjurem, zamířil do zadního malého sálu. Oba druzi šli po chvílce za ním. A za nimi tři korbele hobotího piva Náš Kraj, které hostinský Karbud Hekza vozil odněkud z jihu.

* * *

Klabzej Myšilov procházel beze zbroje, beze zbraní a kupodivu i bez svých amuletů ulicemi v Nurnu. Tvářil se jako žebrák, k čemuž mu měla dopomoci chlebová brašna přehozená křížem přes tělo a jeho běžné oblečení. Věděl, že za ním jde Gerllod a někde vepředu, poblíž domu U Naršviců, sedí i Bolbuch. Už třetí den i noc hlídali ten dům. Povídalo se, že se v něm děje něco divného, lidé zde umírají příliš často, zvláště sama šlechtická rodina. A hlavně, Yarkutova družina chodila až příliš často do Naršvické hrobky pro pohřbená těla z této rodiny.

Ale dosavadní pozorování nezjistilo nic podezřelého. Tak Klabzej rozhodl, že se do domu vypraví jako žebrák pro almužnu.

Po zabušení na vrata Klabzejovi otevřela služka, chvíli si jej prohlížela a pak jej pozvala dál. Klabzej dostal polévku a skývu chleba, seděl na zápraží, pozoroval vnitřní dvůr i okna domu obrácená do dvora a snažil se najít něco podezřelého. Nic nenasvědčovalo tomu, že by dům obýval nekromant.

Klabzej se nabídl, že pomůže, že přinese vodu ze sklepa nebo tak. Dům však neměl vlastní studnu a chodilo se do kašny na Královnino náměstí. Ale aspoň se dal se služkou do řeči. Dozvěděl se, že se jí lidé začínají vyhýbat. Přeci jen, šest úmrtí v širší rodině Naršviců bylo podezřelé a lidé rádi klevetí. Tak šly čtvrti řeči. O prokletí rodu, o jejich náhlém zchudnutí, o strašidelných zvucích linoucích se po nocích z domu. A zdá se, že tomu podlehl i členové rodiny, kteří se snažili trávit mimo dům co nejvíc času.

Klabzej se rozloučil a odešel. V domě žilo hodně lidí, rodina byla velká a o nekromancii by museli vědět všichni. Možná se jen někdo z rodiny snažil dostat k majetku, ale to nebyla jeho starost. Nebo to bylo opravdu prokletí? Kdo ví. Na každý pád, to byl poslední den, kdy dům Nurnští hlídali.

* * *

Yasper už půl hodiny ve světle lucerny zkoumal zámky na vnitřních mřížích. Spolu se Zemikosou se vypravili prozkoumat druhé mříže, od kterých Yarkutovci neměli klíče. Yasper už půl hodiny vzdychal, což nervóznímu Zemikosovi moc nevonělo. Snad po sté se ptal: "Tak co?", Nakonec se Yasper narovnal a povídá: "To půjde".

Jenže to nešlo. Sebejistý Yasper, zakládající si na své odbornosti na pastí a zámky, zvládl otevřít tři vnitřní zámky, ke kterým udělal Margyson paklíče. A jen jeden zámek vyháčkoval sám. A spustil jednu past.

Tak místo odbornosti nastoupila síla. Trvalo to až příliš dlouho, než zámek povolil a Nurnští se vyvalili ve velké sklepní místnosti. I kdyby byla místnost bez postav, bylo jasné, že jsou ve sklepech nekromanta. Na stolech stály knihy, svíce a pergameny, popsané poznámkami a náčrtý. Na zemi byl namalovaný pentagram, v němž ležela ohnilá kostra. A po obou stranách dveří stáli nemrtví a na vrchu schodiště stál sám pán toho místa, nenápadný a navenek spořádaný obyvatel Nurnu, Tušel Hákon. A u jeho nohou naježená mourovatá kočka.

Než se Gerllod a Bobuch probili do místnosti, aby udělali místo ostatním a střelcům, počastoval je Hákon několika blesky a sebejistě odkračel do útrob domu.

Gerllod, Klabzej a Zemikosa se vrhli za Hákonem po schodech. Nezdržovali se zabíjením oživlých mrtvol. Ostatní se pokoušeli usmrtit nemrtvé. Podle stop, které některá těla nesla, oživilé už poněkolikáté. Pro družinu oslabenou o tři silné bijce to byl tvrdý boj. Bolbuch držel čelo družiny, po boku Wulfgaarda a Rana. Zezadu se snažil pomoci Tjure. Yasper metal dýky přes Bolbuchovu hlavu. Horác se snažil ze zadních pozic něco trefit, ale z obavy, aby netrefil někoho z vlastních, si ani nevystřelil. Pro šestici to byly perné chvíle.

Když padlo i poslední tělo bez duše, krvácející šestice se vydala po schodech vzhůru. Druzi prošli několika malými sklepními místnostmi, naprosto běžnými a obyčejnými. Poslední dveře je vyvedly na dvůr s vysokou zdí a vysokým dvoupatrovým domem na jedné ze stran. Na hromadě dříví leželo tělo se sekýrou v ruce, tudy se prohnali Hákonovi lovci.

* * *

Gerllod vpadl do prvních dveří, zatímco zbylí dva běželi dál. Prohledávali místnost po místnosti. Bylo jim jasné, že nekromant mohl zvládat i jiná kouzla, než oživování těl. Čas na dostihnutí se jim krátil. Klabzej stanul v kuchyni, takže musel zpět. Zemikosa v komoře, kde se na něj vrhla Hákonova kočka.

To už Gerllod dusal vzhůru po schodech. První zavřené dveře vynechal a vrazil do druhých, otevřených. Ložnice s oknem do kuchyně a zataženým závěsem. Slunce svítilo škvírami a prach tu tančil svůj jiskřivý živý tanec.

Překvapený Hákon stál u skříně a ládoval do pytle truhličku. Přecenil sílu svých nemrtvých. Myslel si, že Yarkutova družina si najala nějaké hospodské rváče, kteří nikdy neviděli pochodující kostry a smrduté mrtvoly. Že strach při pohledu na hřbitovní panoptikum je zpomalí, že budou snadnou kořistí. Yarkut přece nemohl mít tolik peněz, aby si najal opravdovou družinu. Za těch pár set, které si zvládl ušetřit, by jim nikdo opravdu schopný nepomohl. Nebo ano?

Tenhle omyl a váhání, co udělat, bylo poslední a jedinou chybou, kterou ve svém životě Hákon alias Fizmeg Malý udělal.

Gerllod nezaváhal, skočil a sekl. Hákon se pokusil seslat své oblíbené zaklínadlo a objevit se v kanálech, kde zmizel ve chvíli nebezpečí za svůj dlouhý život v Nurnu několikrát. Znal kanály perfektně. Jeho skvělá paměť mu

...zezadu se snažil pomoci Tjure...

nepomáhala jen při učení se na univerzitě. Nebo při vyučování. Pamatoval si, kdy který student chyběl, co se probíralo, a jeho otázky při zkouškách směřovaly na toto téma. V kanálech by si poradil i potmě a při náznaku světla by se skryl. Ale paměť, ani ta múrmacká, meč nezastaví.

Gerllod sekl jednou, podruhé. Bezvládné tělo se sesulo k zemi s výrazem 'to jsem si nezasloužil'.

Klabzej vrazil do místnosti, Gerllod se otočil a povídá: "Je po něm".

Trojice rychle prohledala dům, zda někde nečihá někdo živý či nemrtvý. Ve místnosti vedle ložnice byla pracovna se zataženým oknem do dvora. V pracovně plápolal oheň v krbu a v něm hořela lipová truhlička s Hákonovými nejcennějšími věcmi. Než ji stačili najít a následně Zemikosa z ohně vyndat, její obsah byl již notně poškozen. A to nejenom kvůli malému ohničku, který i v teple letního dne doutnal v krbu. Ale zejména kvůli kyselině, která byla v baňce z tenkého skla uvnitř truhličky. Zemikosovy ruce byly popálené i poleptané, jak se hned po uhašení ohně snažil dostat k obsahu truhličky.

Do domu vběhla i šestice, co se bila dole ve sklepě. Krev z mužů cákala na všechny strany. Teď bylo definitivně po boji. Začalo prohledávání domu, a to důkladné. Ve sklepě se našly jedy. Smrtelné to přísady do jídla a pití. K čemu je měl Tušel Hákon a zvlášť ve sklepě, to Nurnští netušili. Našly se kouzelnické knihy, ale nic zakázaného. I nějaké cennosti. Dál pár knih a poznámky.

Na Hákonově krku byl na zlatém řetízku přivěšen prsten, vyrobený ze stříbrných drátků, tvořících v jednom místě trojlístek. Byl to ten samý prsten, jaký měl Lucien Harvík na své mozolnaté ruce. Ten prsten, který dostal Jarvik po své matce.

Skládanka o tajemné postavě začala mít jistý tvar. Tajemný Tušel Hákon, nevybíravý zaměstnavatel Yarkutovy družiny, byl i Herman Fismeg, učitel základního kouzelnictví. A též nekromant, zloděj zakázaných knih a vrah univerzitní strážce a taktéž Jarvika, syna krysaře, a dalších studentů. A ještě dříve Agel Malý, student univerzity v Nurnu. A kdo ví, co páchal mezitím. Víc útržky deníku, co přežily oheň i kyselinu, neprozradily. Jisté je jen to, že Hákon Nurn nikdy neopustil.

V jedné z almar druži našli i pět neobvykle velkých lektvarů, rozlišených obrázky. Jeden z obrázků se dal uhodnout jako hruška. Spíše tedy Hruška. Lektvar, ve kterém byl chycen život krolla. A další patřily zbylým členům Yarkutovy družiny. Padlo pár návrhů a vtípků na téma: rozbijeme jeden, vypijeme druhý, nebo z nich uvaříme magy. Ale vesměs nebyly myšleny vážně.

* * *

Z vysoké letní oblohy shlíželo slunce, byly přece poradostiny. Družina stála na stinném dvoře domu, který obýval Tušel Hákon. Na dvůr doléhal ryk ulice, zvuky města. Královského města Nurnu. Tjare měl nutkání se přesvědčit, že ten sklep s pentagramem a hromada nemrtvých, kterou právě navršili, se mu nezdála. Vše bylo tak nepatřičné. Obyčejný dům v jedné z mnoha ulic města. Všude okolo bydleli obyčejní lidé. Co si ale psali do svých deníků? Co skrývali ve svých sklepích? Jistě, většina jen zavařené jídlo, led pod slámou. Vařili si pivo a užívali

poklidného života. Ale kolik bylo dalších takových Hákonů, o kterých nikdo nevěděl do té doby, než jim takový Hákon vykojil poklidný život a naboural představy o tom, co se nemůže stát uprostřed města.

Družina sbalila kořist a chystala se k odchodu. Klabzej si ještě skrz zatažená okna prohlédl ulici. Když hledali vstup do Hákonova domu, byl to jeden z těch, který by dál zkoumali. Ale vybrali by ho jako první? Byl rád, že zvolili cestu skrz kanály, do domu i z domu.

V hospodě Na květnici vyčkali na příchod Yarkutovy družiny, jejíž muži s velkou chválou a slovy díky přijali lektvary. Co s nimi udělají a jak rozpoznají, komu který lektvar patří, to Nurnští nezjišťovali. Vzali slíbené tři tisíce zlatých, rozloučili se a opustili všechny pachy královského města severní branou, směr Liscannor, směr vesnice dobrodruhů na Liščím potoce. A potom ještě dál na sever, na statek Luthera de Broma, obchodníka s cennými tisky. Na statek mezi severními gwendarronskými městy Turmegem a Ravou.

* * *

Byl poslední týden měsíce poradostin roku 1070. Nurnská družina, jako vždy po každé výpravě, dělila kořist v liscannorské hospodě U hrocha. Družiníci vynosili před hospodu lavice a ve vlahém večeru, po parném letním dnu, usrkávali či chlemtali pivo, to podle naturelu toho kterého dobrodruha, a pozorovali bouřlivou výměnu hlasitých názorů.

Horác Lipový se totiž hádal s vůdcem Klabzejem. Klabzej Myšilov dal po dlouhém rozmýšlení Horácovi jeden jediný jeb, tedy nejmenší možný podíl na kořisti peněz přivezených družinou z výpravy. Nikdy předtím se nestalo, aby člen družiny dostal tak malý podíl, a přitom se účastnil výpravy od začátku do konce. I když účast v případě Horáce byla dosti zvláštní. Zvláště jeho přínos v boji byl téměř nulový.

Horác se nakonec urazil a peníze v hodnotě jednoho jebu, což bylo skoro osm set zlatých, tedy roční příjem chudé pracující rodiny, si odmítl vzít. Ale neurazil se natolik, aby odmítl i podíl z dražby, který se nedělil podíly, tedy jebý. Peníze z dražby se dělily rovným dílem. A takový podíl v dražbě mohl značně převyšovat podíl z kořisti. V případě Horáce tedy přibližně desetkrát, neboť dobrodruzi v dobrém rozmaru utráceli převeliké sumy za nejrůznější podivné předměty a slibně vypadající zbraně.

Je dobré zapsat, že trpaslík Bolbuch si v dražbě koupil trpasličí runovou šupinovou zbroj vůdce Trugmudových věrných a dvě párové ocelové sekery, po vycídní krásně zdobené rytinami. Obojí mu v boji sloužilo i mnoho a mnoho následujících let.

* * *

A tak se život v Liscannoru vrátil znovu k poklidu. Než se na obzoru objeví další výprava do neznáma.

A co kletba rodu Naršviců? Nebyly to jen klevety závistivých sousedů? Vlastně to kletba byla, ale stálo za ní něco daleko obyčejnějšího, než se lidé domnívali. Byly to jedy, které Tušel Hákon nepozorovaně dával do jejich rodinného vinného archivu, kam se dostával, jak jinak, skrze kanály. Tušel si tím

zajišťoval mrtvá těla pro své experimenty. Stačilo pak jen po pohřbu dojít do hrobky, otevřít rakev a ukrást tělo. Tedy Yarkutova družina to pro něj dělala. Žádné riskantní vykopávání těl pod širým nebem. Vše v bezpečí kanálů.

A tak umírali příslušníci rodiny a obdarovaní přátelé ještě několik let potom, co Tušela pohřbili na městské náklady v neoznačeném hrobě...

III. Záborcův plán

[Hodovan 1070 Jorchen Kierke]

Matvej Žíla

Svoje skutečné jméno už dávno zapomněl. Kdyby mu je někdo řekl, považoval by je za jméno nějakého cizího, neznámého člověka. Už v tom byl příliš dlouho. Léta strávená v terénu jej nevratně poznamenala na duši i vzhledu. Kdysi dávno sloužil v mallikornské armádě. Z těch časů zbyla mu v hlavě nejasná vzpomínka v podobě neuchopitelného slitku. Výcvik, kasárna, stejnokroje, každodenní dril. Potom přišla válka se severním sousedem, během níž pracoval v utajení na gwendarronské straně hranic, v týlu nepřítele. Jako vyzvědač. Tehdy navázal ceněné gwendarronské kontakty. Tehdy pochopil, jak funguje podsvětí, tehdy si začal říkat Matvej. Z dnešního pohledu tenkrát jakoby se podruhé narodil. Na šedovské časy si vzpomínal mnohem barvitěji. Válka ale netrvala věčně, válka skončila a vlast si jeho služeb žádala jinde. Jeho bezpříkladné schopnosti a zkušenosti byly využity u argyllského soudního dvora. Pronikl do městského podsvětí, vzrostlého z podhoubí politických třenic, zvrátů a nestability. Trvalo to dlouho, ale byl v tom dobrý. Sledoval cvrkot, stal se jedním z nich. Zločinnou lůzou. Věděl, že jediný chybný krok by znamenal krutou smrt. Z jedné či druhé strany. Přejal jejich zvyky, styl života, mluvu. Argot podsvětí. V žargonu se takovým lidem říkalo šnúra. Práskač. Ačkoli pronikl až tak hluboko, stále byl na začátku. Už byl hodně unavený. Pořád si říkal Matvej. Začínal pochopitelně jako čódl, tak velí nepsané zákony tlup. A jako čódl se nakonec dostal až ke Kušbabovi. Pracoval pro něj, ačkoli ho tenkrát ještě pochopitelně osobně nepotkal. Věděl, že Kušbaba není skutečné jméno. Nikdo z jeho světa skutečné jméno nepoužíval. Matvej byl příčinlivý, věděl, na jakou stranu se v které chvíli přidat, a stoupal výš. Časem se vypracoval. Už nebyl pouhý bezejmenný čódl, pěšák, už to byl čódl Matvej, Matvej machr. Matvej Žíla, ten od Kušbaby. Žíla se mu říkalo podle toho, že když byl nervózní, nabíhaly mu žíly na krku a na spáncích. Těžko vzpomínat, kdo s tím tenkrát v Šedově poprvé přišel. Prostě Žíla. A když byl v potížích, jedna velká mu vyskočila přímo uprostřed čela. Matvej Žíla. Někdy mu žertem říkali Mrtvej Žíla. Že byl svým způsobem dávno mrtvý, o tom neměl žádných pochybností.

“Dyž se to zle migne, budu mrtvej Žíla”, řekl si, “A dyž si nedám forzicht, migne se to nasichr”.

Taky věděl, že když se něco může mignout, obvykle se to migne. Před mignutím musel být člověk pořád o krok napřed. Uvažovat, co přijde dřív, než to přijde.

“Žíla ale eště pořád žije”, ucedil skrze zuby.

Byl opravdu unavený. Umínil si, že si nedá pokoje, dokud tu věc nedotáhne do konce. Tušil, že teď se k tomu naskytla příležitost. Kdyby to vyšlo, možná by jej stáhli z aktivní služby. Ti od soudního dvora. Jeho totožnost by byla vyzrazena a stal by se nepoužitelným. Dostal by rentu, usadil by se. Jenomže to by

znamenal především dodělat práci. Úspěšně. Musel by to být ale majstrštych. Dokončit tuhle záležitost, při které buď zemře, nebo se prozradí. Zašlo to už moc daleko.

Když dělal obyčejného čódlu, bylo to mnohem jednodušší. Tenkrát v Argyllu. Město bylo rozdělené do teritorií. Kušbaba s Hamousem uzavřeli obchodní dohody. Sousloví obchodní dohoda vyloudilo na Žílově tváři bezděký úsměv. Totiž. Kušbabovi patřil západ včetně přístavu, a Hamousovi východ. Obě bandy navzájem dodržovaly pravidla a dařilo se. Skutečně se dařilo. Občas někdo padl do spárů spravedlnosti, ale zdroje tu byly vždy. Tenkrát po válce byl v zemi velký zmatek a řemeslo zažilo nebývalý rozkvět. Zlaté časy netrvaly ale neomezeně dlouho a žádaly si přizpůsobivost a strategii. Po stabilizaci státní moci a složek výkonu spravedlnosti přišla stagnace vystřídaná záhy úpadkem. U Hamouse navíc odhalili šnúru. Zamordovali ho dost odporným způsobem. Říkalo se, že šnúrův vyřízlý jazyk nosí Hamous na krku. Aby každý kolem něj věděl, že šnúrovat se krutě nevyplácí. Toho si byl Matvej samozřejmě vědom. Bandy se načas stáhly z terénu. Došlo k dočasnému rozvolnění skupin. Bylo třeba nechat uklidnit situaci a vyčkat, koho seberou a koho ne. A potom, nedávno, byl Žíla pozván na schůzku bandy. Přímě ke Kušbabovi. Všichni mluvili o nějaké velké ráně. Kšeftu, po kterém by bylo možné se zahojit na celý zbytek života. Konečně měl tu čest poznat Kušbabu osobně. Kušbaba Matveje Žílu přijal mezi vyvolené. Mělo jít o něco skutečně velkého. Kušbaba se prý dohodl s Hamousem, že do toho půjdou spolu, ale bylo třeba zafinancovat přípravné práce. Náklady měly být pokryty z pokladnice městského serbuse, což byl Hamousův nápad. Nebylo na tom nic divného, zmíněný kolaturní úředník žil v Hamousově teritoriu, ale jeho dům měl být na důkaz společné vůle vybílen oběma bandami společně. Matvej Žíla celou věc samozřejmě našnúroval příslušným místům a dostalo se mu varování, aby se držel stranou. Soudní dvůr už byl o chystané loupeži informován. Teprve později Matvej Žíla pochopil, že celé to byla Hamousova hra. Serbusův dům byl obklíčen a Kušbabovi lidé padli do léčky. Byli zatčeni či zabiti během zásahu mallikornské armády. Vyvázl pouze Kušbaba a jeho účetní Prášil. A Matvej Žíla. Hamous se svými lidmi opustil město. Kušbaba byl vztekklý jako pes. Věděl, že pokud zůstane v Argyllu, je jeho zatčení otázkou hodin. Prášil s Kušbabou uprchli do Gwendarronu, Matvej jim dohodil echo na ferštek ze starých časů. Minili zařídit nějaké záležitosti a nějak se srovnat. Matveje Žílu, který s událostmi v serbusově rezidenci neměl doložitelně nic společného, nechali v Argyllu sledovat situaci. Po pár dnech se měl s torzem bandy spojit v Nurnském hostinci U kotvy. O tom všem pochopitelně Žíla zpravil nadřízené. Dostal příkaz, že je třeba s Kušbabou dále spolupracovat a zjistit totožnosti všech dalších zúčastněných a další podrobnosti o tom velkém kšeftu. Takže v tom byl dál.

Hamous skutečně zradil, o tom nebylo pochyb. A nebylo pochyb o důvodech, které jej ke zradě vedly. Zbavil se argyllské konkurence, úspěšným zatýkáním ukojil státní moc, a podíly z plánovaného kšeftu měly připadnout pouze jeho lidem.

V Nurnu se Matvej Žíla znovu setkal s Kušbabou a Prášilem. Kušbaba už byl klidnější. Zařídil několik nutných věcí a měl evidentně plán, jak se dostat zpátky do hry. S tajemným plánem se mu vrátila i nálada. Tenkrát v hospodě U kotvy Matveje Žílu pověřil, aby oprášil své dříve proklamované gwendarronské kontakty a dal dohromady asi tucet lidí. Právě tolik mužů bylo totiž zapotřebí, aby Kušbaba doplnil početní stav tak řečené Kušbabovy bandy. Jedině v plném počtu mohl své muže přivést tam, kam zamýšlel. Tolik Žíla pochopil. Kušbabovu bandu členové podsvětí znali spíše podle jmen, ne tak podle ksichtů, a navíc Kušbaba vykládal něco o nějakém seznamu. A tenkrát Žílův předák poprvé řekl, že té velké věci, toho velkého kšeftu, se spoluúčastní gildy z jiných koutů světa. Byl toho názoru, že když bude odstraněn Hamous s jeho lidmi, nikdo záměnu osob nepozná. A to měl jistě pravdu. Na odstranění Hamouse a jeho mužů měl také plán. Plán, kterým se sice vydá z peněz, ale pokud by vše šlo podle představ, finanční zahojení by přiteklo z tučné kořisti. Z kořisti nabyvší valem větších rozměrů už jen tím, že proklatý Hamous bude zprovozen ze světa. Žíla byl tedy pověřen dvěma věcmi. Sehnat tucet schopných a poddajných mužů a převzít zásilku, kterou Kušbaba očekával. Až zásilka dorazí, Kušbaba se sám ozve. Žíla už věděl, kam se vrátne. Do malé špinavé díry jménem Liscannor. Tedy mimo Nurn. Nechtěl se v Nurnu příliš dlouho ukazovat, aby jej někdo nepoznal - přeci jen jistota je jistota a válka nebyla tak dávno. Udal svému chleboďarci adresu. Účetní Prášil předal Matveji Žílovi zálohu na nutné výdaje. Potom se rozloučili.

To, že Kušbaba obratem poslal Prášila na cestu, už se Žíla nedozvěděl. Nebyl úplně zasvěcen. Prášil tedy ještě téhož dne nasedl na koně a odjel do Turmegu. Bylo tam třeba zajistit vše potřebné, aby se Hamous lapil do osidel smrti. Turmeg je malé město na severu centrálního Gwendarronu. Ospalá díra v blízkosti pobřeží.

Liscannor

“Co to smolíš, starosto?”, přisedl si Menhorian Blathel ke stolu, na němž měl předák obce rozložené papíry.

Hostinský Jeremiáš pobíhal po lokále hostince U hrocha a obsluhoval hosty.

“Dávám do pořádku starostenskou knihu”, odvětil smutně Klabzej Myšilov, “Mám v tom nějaký zmatky”.

Starostenská kniha byla ve značném nepořádku, protože bývalý starosta Moskýt se z Kardamské výpravy vrátil v povážlivě špatném psychickém stavu a za nemalé finanční prostředky, na něž se formou půjčky složila celá Moskýtovic rodina, se musel dlouhodoběji léčit. Dnes už byl jakž takž v pořádku, ale tehdy v závěru nebyl schopen úřad vůbec vykonávat. Končilo mu, naštěstí pro obyvatele obce, úřadovací období a dalších voleb se nezúčastnil. Obecní záležitosti však vinou nemoci nebyly řádně předány a Klabzej Myšilov měl s napravováním stavu věcí obecních velkou práci. Jednalo se hlavně o doplnění starostenské knihy a

sepsání novinek. Takže stručně a jasně: starostenská kniha byla v nepořádku a druid Myšilov byl až chorobný pedant.

“Můžu ti s tím nějak pomoci?”.

“Sám ti nějak nevím”, odpověděl starosta, “Teď zrovna si potřebuju hodit tady na papír seznam důležitějších momentů, který se od konce léta přihodily”.

“Zemikosa si koupil barák po Drsoulvi”, vzpomněl si elf.

“To je pravda. Dům po Drsoulvi. Píšu si”.

Totíž, stala se taková věc. Zoltar Zemikosa odkoupil od obce hladký srub po nedávno zesnulém veteránovi Drsoulvi Roahanském. Nebožtík Drsoul byl ve vsi velmi vážen, ačkoli poslední výpravy v řadách Nurnských se zúčastnil na úsvitu družinových dějin ve dvacátých letech. Zoltar Zemikosa zachoval ráz stavení včetně pověstné letité hrušky před zápražím. Ano, té slavné hrušky, po níž s oblibou tajně ložíval Sarimův synek. Jak už to bylo dávno.

“A další barák si koupil ten mladej barbar. Ten Tjure...”.

“Jo, někde to tu mám. Moorhedovo stavení”.

Darlen Moorhed býval družiníkem. Potom se ale jednou beze slova rozloučení vypařil neznámo kam. Dům dlouho chátral a po několika letech liscannorský úřad značně zchátralý objekt zabavil a odprodal za zbytkovou cenu barbaru Tjuremu. Takovým záborům a následným odprodejům říkalo se ‘vypořádání s mrtvými stavbami’.

“Dobře. Co dál?”.

“Nevím”.

“Ale já vim”, přitočil se zloděj Yasper, o kterém se říkalo, že má uši všude.

“A co?”.

“No, já jsem si přece postavil dům”.

“To je pravda”, přitakal starosta, “Povolení ke stavbě bylo řádně uděleno na základě žádosti z... počkej... bylo to... teď to nemůžu najít”.

“Není ani tak důležitý, kdy to bylo, ale proč to bylo”, odtušil Yasper.

“A proč to bylo?”.

“Protože jsem si chtěl vzít za ženu Nariu Moskytovou. A Naria si chtěla vzít mě. Z lásky”.

“A jak to spolu souvisí?”.

“Hodně to souvisí”, řekl Yasper, “Moskytovic rodina mi celkem zřetelně dala na pamětnou, že jako bezdomák mám smůlu. A tak jsem musel šáhnout hodně hluboko do kapsy a nechat postavit dům. Abych nebyl bezdomák, kapiš?”.

“Kapiš”.

Yasper, který neměl příjmení, po svatbě převzal příjmení své ženy. Teď to byl jednou a provždy Yasper Moskyt. Ale je pravda, že jeho nové příjmení bylo vyslovováno potichu.

“Dáš si ještě pivo, Yaspere?”., zeptal se hostinský.

“Jo”.

“A ty?”.

“Jalovcovou...”.

Běžný liscannorský den. Psal se devátý hodovan roku 1070.

Moskyti

Klabzej Myšilov

K obci mám poznámku: Za dobu pobytu
vším jsem si sílicí invaze moskytů
Marné jsou postřiky, řízené sběry
rozdávat budou se moskytiéry

Tichý host

“Jo, abych nezapomněl”, řekl Jeremiáš Čipera přítomným, “Včera se tu ubytoval nějaký Žíla”.

“Host?”.

“Jo. Takovej tichej chlápek”.

“A co je na tom?”.

“Nic. Jenomže se dost zajímal o vesnickej cvrkot”.

“V jakým smyslu?”.

“V takovým tom smyslu, jako že se doslech, že by tady mohli bejt lidi, co by je mohlo zajímat, že on se zajímá”, ztišil hlas Jeremiáš, “Moc konkrétní teda nebyl a já samosebou ještě míň. Znáte ty tanečky kolem horký kaše. Buď je v tom nějaká kulišárna nebo práce”.

“Práce pro nás?”.

“Nevim. Snad”.

“A kde ten Žíla je?”.

“Včera šel hned spát. Vypadal dost strhaně. A dneska brzo odjel. Věci má ale pořád na cimře a zaplaceno do konce tejdne”.

“Aha”.

* * *

Matvej Žíla vstoupil do hostince U hrocha v podvečer. Koně nechal uvázaného u žbrlení před lokálem. Tiše pozdravil a prošel po schodech do pokoje. Nurnští jej nedůvěřivě sledovali.

“Fakt je to divnej chlap”, řekl Bolbuch.

“Divnej a podezřelej”, kývl hlavou Gerllod Moskyt.

“Co s tím uděláme?”.

“Asi nic”.

Žíla se objevil za necelou hodinu. Sedl si k prázdnému stolu, objednal si večeři a korbél piva. Seděl tiše a poočku sledoval zaražené štamgasty.

“Dobrý večer”, houkl poté, co jej Jeremiáš obsloužil, Zoltar Zemikosa.

Zoltar býval vždycky k neznámým lidem bodrý.

“Brej večír”, odvětil tiše a nervózně cizinec.

“Na cestách?”.

“Jo”.

“Prý máte zapláceno na tejden”.
 “Záleží na tom, kdo se ptá”.
 “Zemikosa. Zoltar Zemikosa”, řekl alchymista.
 “Jo”.
 “Nějakej nespolečenskéj, co?”.
 “Nevandruj do mě!”.
 Matvejovi naběhla na čele žíla.
 “Já nevandruju. Jen se zajímám”.
 “Hele, chlape, o co ti de?”, přidal se věkovitý trpaslík Bolbuch.
 “Vo nažrátí. A vo klid”.
 “A o nic jinýho?”.
 “Možná”.
 “Jak to myslíš, možná!?”, dotázal se barbar Tjure.
 “Jak sem řek. Možná. Na něco čekám”.
 “Na co?”.
 “Na něco”.
 Tím rozhovor skončil. Podivín snědl večeři a odešel na pokoj.
 “Divnej patron, ten chlap”, postěžoval si kouzelník Wulfgaard.
 “Jo”, přitakal Jeremiáš, “Říkal jsem vám to”.

* * *

Té noci Matvej Žíla vešel do lokálu ještě jednou. Tou dobou už byl hostinec téměř prázdný. Jen Ran s Tjurem podroušeně žvanili o zážitcích z minulé výpravy.

“Můžu si přičapnout?”, zeptal se Žíla.
 “Co by ne?”, odpověděl Tjure.
 “Kořalu chlaščete?”.
 “Jo”.

“Krčmáku, nalej”.
 Jeremiáš nalil. Matvej Žíla mu dal pohledem na srozuměnou, aby se vzdálil.

“Říkají mně Žíla. Matvej. Nebo prostě Mrtvej Žíla. Ale moje méno není podstatný”.

“Tjure”.
 “Ran”, řekl kroll.
 “Snad bych měl nákou fachu, kdyby byl zájem”, ztišil hlas Žíla.
 “Jo?”.
 “Něco vyzvednout a vodvízt. Kápnou z toho mergle”.
 “Co jsou mergle?”, zeptal se Tjure.
 “He!?”, utrousil Ran nechápavě.
 Žíla učinil výmluvné gesto.
 “He...”, kývl kroll na srozuměnou.
 “A co se má vlastně odvézt?”.
 “Něco. Dozvim se, až přinde čas”.
 “A kam se to má odvézt?”.

“Dozvim se. Až přinde čas”.
 “To je teda dost divný”, odušil barbar Tjure.
 “Hákuju pro persónu, kerý méno nejsem voprávněnej sdělit...”.
 “Aha”.
 “Ani jinak naznačit...”.
 Tjure užasle sledoval, jak Žílovi tepe modrá čárka na čele zrychleným pulsem.
 “Byla by tu jedna facha, kerou je nutný zmáknout. Starý lejstra, víme?”.
 “Knížky?”, svitlo Tjuremu, “Převoz knížek? Starejch manuskriptů?”.
 “Má to ale jeden hák”, řekl Žíla, “Hák jako šabli”.
 “Hm”, odušil Ran, ale Tjure pořád jevil zájem.
 “Je to těžký jak sviňa”.
 “Jak moc těžký?”.
 “Pro deset dvanáct chlapů”.
 “Cože?”.
 “Žold v šmukách nebo chechtákách, jak libo. No, pudu chrápat. Hoďte vo tom řeč. Všecko musí bejt sichr”.

Kušbabův dopis

Na druhý den byl Žíla zase pryč. Kůň také. Odjíždět ho nikdo neviděl. V hostinci to bzučelo jako v úle.
 “Ten chlap je skutečně divnej”, shrnul Tjure na závěr popisu noční debaty, “A mluví jak starej kriminálník”.
 “Dal bych mu ránu!”, přidal se kroll Ran.
 “Takže ten chlap chce, abysme mu možná něco odstěhovali, jo?”, řekl Gerllod Moskyt, “Něco těžkýho, na co je potřeba deset chlapů, jo?”.
 “Jo”.
 “A to pro někoho, jehož jméno nám neřekne, a za plat, kterej nespecifikoval, jo?”.
 “Přesně tak”.
 “A o tý práci se dozvíme, až přijde čas, jo?”.
 “Tak”.
 “No tak to ani není zas tak divný. To prostě jenom totálně smrdí”.
 Nurnští se dohadovali, dokud nepřišel pošťák. Pošťáka vždycky viděli rádi. Byl to vlídný veselý člověk, říkali mu Šmatlach. Vždycky poseděl, přinesl nějaké novinky z Nurnu. Dnes přivezl list. Pro jistého Mžílu. Adresát byl psaný bytem v hostinci U hrocha.
 “Mžíla?”, podivil se hostinský Jeremiáš, “Ne. Jmenuje se Žíla. Jako krvevod, chápete? Pronajal si tu pokoj”.
 “A je tu k zaštížení, pane krčmáři?”.
 “Není, pane Šmatlachu, není. Dejte mi to psaní. Osobně mu je předám”.
 “Dobrá”, řekl pošťák a předal Jeremiášovi zapečetěné lejstro.
 Když pošťák odjel, Nurnští se na krčmáře slétli jako vosy.

“Dej to sem!”, houkl Bolbuch.
“Nemůžu, chlapi, to nejde”.
“Jen se juknem. Nemusí nic poznat”, řekl Zoltar Zemikosa nesmlouvavě.
“Ale co čest podniku?”.
“Tenhle podnik má ještě nějakou čest?”.
Stejně mu dopis vytrhli z rukou. Na obálce stálo:

*HROCHOVA HOSPODA
MŽÍLA
LISKANOR
GVENDARON*

Pisatel evidentně při psaní písmene G učinil několik nepovedených pokusů.

“Jo, tak tohle bude nejspíš dílo pologramotného primitiva”.

Bylo. Kušbaba nikdy nechodil do školy. Těžké kostrbaté písmo tomu přesvědčení dávalo za pravdu. Ale i tohle byl malý zázrak, za kterým stála píle Kušbabova kumpána Prášila.

*PÍSEMNOSTĚ DORUČENÝ
NURNSKÉ DOKY POŠTOVSKÝ OUŘAD
PŘEVZÍT DODAT
HOSPODA U PLAVCU TURMEG
SPĚSNÉ
KUŠBABA*

A ještě z listu vypadl vyzvedávací lístek. Psaný na jistého Kušbabu dočasným ubytováním v hospodě U kotvy. Vyzvedávací lístek sbalil barbar Tjure. Sbalil a posléze i ztratil.

* * *

Matvej Žíla se v lokále objevil před polednem. Už když si smetal listí z kabátu, bylo mu jasné, že se něco děje. Sedl si ke stolu a na čele mu naběhla žíla. Nurnští jej tiše sledovali.

“Nepídil se tu po mně někdo, krčmáku?”.

Jeremiáš zbledl jako stěna.

“Jenom pošťák...”, vyjekl Menhorian Blathel.

“Počták?”, rozhlédl se Žíla pátravě, “A co chtěl?”.

“Dopis jakejs...”, zaštkal Jeremiáš, “Pro vás”.

Jeremiáš jako oukropek donesl potrhané psaní a vysílal vyděšené pohledy.

“Co to má bejt?”.

“List...”.

“List?”.

“Ano”.

Matvej Žíla zrudl jako rak.

“Nechej to bejt, Žílo”, houkl Zoltar Zemikosa, “Musili jsme se podívat, s kým máme tu čest”.

Cizinec chvíli mlčel. Nemělo valného smyslu vyvolávat roztržku. Štamgasti byli v přesile. Když se jakž takž uklidnil, stočil pohled na Tjureho.

“Mluvils s něma?”.

“Jo”.

“A co?”.

“Chěli by vědět víc. Třeba pro koho děláš”.

“Hákuju pro persónu, jejíž méno nejsem oprávněnej sdělit”.

“To jsem jim taky říkal”, přitakal Tjure, “Ale přišlo jim to málo”.

“A taky nejsem oprávněnej ho jakkolivě naznačit”.

Zoltar Zemikosa si přistrčil židli.

“Takže, milej Žílo”, pravil alchymista, “My teďka už víme, že ta osoba si říká Kušbaba”.

“Čtete cizí písemnostě...”.

“S tím už nic nenadělaš. A ta Kušbaba žádá, abysme vyzvedli nějakou zásilku a odvezli jí do Turmegu. Do hospody U plavců...”.

“Jo. Ale je to chlap. Je to ten Kušbaba...”.

“Dobře teda”, usmál se Zemikosa, “A víš ty co, Žílo?”.

“Ne”.

“My ti tam tu zásilku dovezeme”.

Matvej Žíla se trochu uklidnil.

“Ale budeme za to něco chtít”.

Smlouvali. Smlouvali dlouho a nakonec domluvili Žílův strop. Částku, kterou mu oproti podpisu vyplatil účetní Prášil. Víc už neměl. Nezbylo mu ani na jídlo po cestě.

“A kolik vás bude?”.

“Devět”.

“To je málo”.

“My jsme silný”.

“Porád je to málo na tu fachu, co má bejt vykonaná. De vo to, že sháním pro svýho šéfa lidi, kerý se nebojej. Všeho schopný maníky, co se nebojej v pravej čas přidat na pravou stranu, kapišto?”.

“Lepší bys nenašel. Nech to na nás”.

Nurnští netušili, že jde o počet hlav, nikoli o svaly. Ale Matvej Žíla si řekl, že ta drobná nesrovnalost se vyřeší až cestou. Případně v Turmegu. Nebyl čas řešit takové drobnosti.

Nurnští si s Matvejem Žílou tedy plácli. Zásilku přivezou během zítřka a potom se připraví na cestu.

“Ještě něco k tej zásilce”, upozornil Žíla, “Ne, že se s ní stane to, co s tím lejstrem”.

“Neboj”.

“Ty lejstra se nesměj namočit. Kdyby chčilo, tak se musej vézt v suchu”.

...Gerllod Moskyt byl vojákem Gwendarronské královské armády...

“Žádný strachy”, upokojil jej Zemikosa, “Ke knížkám mám vztah. Povezem je jako v bavlnce”.

“Žilo?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Co?”.

“Jaks na nás vlastně natrefil?”.

“Po čuchu”.

Dobře věděl, že tahle banda za války v barvách GKA s utajeným posláním překročila hranice jeho domoviny.

Zásilka

Po ránu Nurnští vyrazili s povozem, zapůjčeným od řídícího obecní školy, směrem na Nurn. Předpokládali totiž, že zásilka, k jejíž manipulaci je třeba dvanácti chlapů, bude objemná.

“V Nurnu se od vás odpojím”, řekl Gerllod Moskyt, “A sejdem se na hlavním náměstí před radnicí”.

“Dobře. Co máš v plánu?”.

“Zajedu do Agerru. Mám tam známý”.

Gerllod Moskyt byl vojákem Gwendarronské královské armády. A jako činný ve službě se věnoval fortifikacím.

“Co z toho plyne?”.

“Chci se poptat, jestli někdo o tom Žilovi něco neslyšel”, odvětil Gerllod, “Na Kosu se mi vyložene nechce. Nemáme v ruce vůbec nic”.

“To je fakt”.

* * *

Na poštovním úřadě měli Nurnští drobné potíže. Barbar Tjure totiž někde ztratil ten vyzvedávací lístek. Situaci se snažil zvládnout Zoltar Zemikosa. S využitím svých nezměrných vyjednávacích schopností a za pomoci fragmentálních informací sebraných od ostatních nakonec přesvědčil výdejčího objemných zásilek, že se jednalo o balík písemností ve formě bedny pro jistého pana Kušbabu, a vzpomněl si také, že na lístku byl uveden hostinec U kotvy a že tamní hospodský zásilku odmítl s tím, že dotyčný příjemce se již odstěhoval. Bylo to nevýslovné štěstí. A tak měli Nurnští možnost vyzvednout poctivou dubovou truhlu s bytelným železným kováním. Byla opravdu velmi těžká, ale zase ne tolik, aby ji muselo nést dvanáct chlapů. Dva bohatě stačili. Nurnští naložili bednu na vůz a odjeli na náměstí.

Gerllod Moskyt se dostavil na sraziště nedlouho po nich.

“Tak co? Zjistils?”.

“Ne přímo. Můj člověk mi dá zítra vědět, co vystrachal z agerrskéjch armádních archiválií. Třeba z toho ale nic nebude”.

“Za pokus to každopádně stálo”, řekl Yasper.

“Taková otázka”, ozval se hobit Horác Lipový, “Co je vlastně v té bedně?”.

“Těžko říct. Ale knihy to asi nebudou”, odtušil Menhorian.

“A nekouknem se, co?”.

“Myslíš?”.

“Já bych to radši nedělal”, řekl Wulfgaard, “Aspoň ne teď”.

“Asi máš pravdu. Opatrnosti nikdá není nazbyt”.

V Liscannoru oznámili tomu podivnému Žilovi, že na Turmeg se vyrazí až pozítří. Že je třeba pořádně se připravit na cestu. Nelíbilo se mu to.

* * *

Druhý den odpoledne proběhla tajná porada v Moskytovic domě. Hospoda nebyla bezpečná. Žíla mohl mít uši všude. Gerllod Moskyt usadil hosty a rozlil víno do pohárů. Mocně se napil a otřel pysky rukávem košile.

“Nezjistil jsem toho moc, ale něco přeci”, začal vyprávět to málo, co mu o tajemném panu Žílovi zjistili známí z Agerru.

Nutno dodat, že některé informace, i když naprosto neoficiálně, měly původ v archivech Kanceláře. Ten Žíla totiž sedmašedesátém, za války, působil v prostředí šedovské spodiny. Nebylo pochyb, že šlo o nepřátelského zvěda, který měl za úkol rekognoskovat situaci v hlavním městě Gwendarronu a hlásit veškerý vývoj a novinky. Kancelář pro ochranu státních aktivit i Agerrští měli tenkrát na Žílu navěšené špehy.

“Ten Žíla je špína chlap, lůza, co do šedovskejch uliček zapadla jak kostka do skládačky”.

“Hm”.

“Ale je jistý, že jeho dřívější minulost byla noblesnější”.

“Jak to, Gerllode, myslíš?”.

“Ten Žíla má totiž nesporně armádní výcvik. Musel sloužit v mallikornský armádě”.

Nurnští zamručeli nevolí.

“Jednomu ale, švagře, nerozumím”, ozval se po chvíli svorného mlčení Yasper.

Gerllod Moskyt mu věnoval kyselý pohled.

“Když teda našinci věděli, že je to špicl, proč ho teda nezatkli a s velkou parádou nepověsili na náměstí Uzdrvených?”.

Gerllod Moskyt nad Yasperovou nechápavostí nesouhlasně zavrtěl hlavou. Vysvětlil mu, že takhle se to dělá - někdy je lepší špicla znát a převzít kontrolu nad jeho kroky, než špicla neznat a nemít na jeho aktivity žádný vliv.

“Popravíš jednoho a přijde další, chápeš? Někdy je lepší využít toho, že ty víš, že on neví, že ty víš”.

Yasper pořád nechápal. Nebylo divu, nebyl to voják, jen prostý venkovský zámečník. Gerllod zase nechápal, jak si jeho sestra mohla vzít za muže takovou nulu. Dodnes byl z té svatby nevrlý.

“Měli bysme zvolit vůdce”, navrhl Wulfgaard a dolil si číši.

“Jo”, přitakal Bolbuch a promnul si bílý vous, “Vod toho se vodpíchnem”.

Vůdcem Nurnských byl hlasy družinictva vyvolen Gerllod Moskyt. Je možné, že z důvodu odhalení Žílovy vojenské minulosti. Voják lépe pochopí vojákovo uvažování, o tom není sporu. A Gerllod Moskyt byl kapitánem GKA.

“Kdy teda vyrazíme, vojvodo?”, zeptal se kouzelník Menhorian Blathel.

“Jak bylo domluveno. Zejtra”, odvětil vůdce, “Sbalte si na cestu. A na převoz bedny si pučim od mámy starej vůz”.

“Hm”, protáhl Ran.

“Jak to myslíš, to tvý hm?”, obrátil se na krolla barbar Tjure.

“Chceš ránu!”.

“Ne”.

Do Turmegu

Cesta do Turmegu trvala Nurnským skorem čtyři dny, ale vzhledem k tomu, že Liscannor opouštěli za kuropění, dostali se na dohled města k večeru čtrnáctého hodovanu. Turmeg je malé město na nepříliš rušné obchodní cestě. Ani by o něm nebylo příliš vědět, nebýt ravsko-turmegského sváru, který vyvrcholil známou ostudou, jež se odehrála před deseti lety. Turmeg a Rava jsou znesvářená města, jež se mezi sebou odnepaměti haštějí. Turmeg leží na dříve hojně využívané obchodní cestě, Rava je zase přístavem na pobřeží. Města jedno bez druhého by nemohla prosperovat, spjata svou historií jako dvojče s dvojčetem. A odnepaměti města vedou svár, které z nich je pro království důležitější. A právě roku 1060 k uctění výročí založení obou měst tamní radní uspořádali bujaré oslavy, jež měly být korunovány simulovanou bitvou, v níž měli proti sobě stanout na jedné straně turmegští a na straně druhé ravští zástupci a v rámci přísných pravidel ukázat, které z měst je připravenější hájit svou čest a čest koruny. Radní obou měst však vzali oslavnou bitvu příliš osobně, a to, jak moc, se ukázalo, až když byla bitva zahájena. Jak později vyšlo najevo, turmegští radní na úkor přísných pravidel na svou stranu najali nějaké žoldáky, a ti ravští jakbysmet. A na bitevním poli potom došlo ke krveprolití, bitva skončila bez výsledku velkou ostudou, o níž se mezi lidem vypráví dodnes. Meziměstský svár se vinou této události, jež měla i soudní dohru, jen utužil. A právě jedno z obou měst, Turmeg, se zjevilo Nurnským před očima. Den pomalu šířal, ale nebyly to městské hradby, které zaujaly jejich pozornost. Míjeli zrovna malý lesík po levici, když si všimli velice podezřelého ležení stranou cesty. Byli to žoldáci, rozvalení a odpočívající mezi vojáckými stany. Nikde nebyli vidět koně. Několik mužů na dvou ohních klohnulo v kotlicích večeři mužstva. Nurnští nabyli nezvratného dojmu, že ti muži jsou dobře organizovaní. Všimli si hlídky, procházející ležením, a dvou divokých barbarů, zevlujících rádobu nezaujatě u cesty. Okamžitě, co je Žíla spatřil, zalezl dovnitř vozu k truhle a zatvářil se kysele.

“Divný, co?”, prohodil Bolbuch koutkem úst k Ranovi.

“Hm”, odvětil Ran a ujistil se, že má zbraň pohotově.

“Koliks jich napočítal?”, položil dotaz vůdce.

“Kolem dvacítky”, odvětil šepem bystrý Zoltar, “Samý chlapi, východňáři. Většinou barbari, ale támhle u těch kotlů jsem zahlíd i nějaký hobity”.

“Co jsou zač?”, obrátil se Wulfgaard dovnitř vozu.

Matvej Žíla jen pokrčil rameny. Na čele mu tepala silná modrá čárka.

“Viděls ty dvě hovada?”, upozornil Yasper na přítomnost krolích kolohnátů.

“Jo. A radši mlč. Žádný zbytečný hrdinství”.

“Nekoukejte jim do očí”, zamumlal trpaslík Bolbuch, “Muklům se nikdá nekoukejte do očí, nebo přitáhnete zbytečnou pozornost”.

O m u k l e c h
Bolbuch věděl hodně. Sám
byl kdysi trestaný. Drtil pro
krále šterk v kamenolomu a
vyspravoval jím cesty
podobné té, po níž se
kodrcali k městu.

Nurnští projeli
kolem vartujících barbarů a
nemohli si nevšimnout
pohledů, jimiž je doslova
propichovali. Když se
dostali ke strážným
u brány, Zoltar Zemikosa
oznámil vůdci, že procesí
pravděpodobně sledují dva
muži.

“Jsou z toho
ležení, tím jsem si skoro
jistej”, kývl hlavou Zoltar,
“Mám na to čuch”.

Když Nurnští vjeli do města, už si tím, že je někdo sleduje, nebyli zas až tak jistí. Věnovali se tedy cíli své cesty, což znamená najít hospodu U plavců. Ale byli obezřetní. Zastavili povoz na tržišti a nechali u něj silnou hlídku. Gerllod, Bolbuch, Ran a Tjure se rozptýlili a pomalu se šourali směrem, který jim označila stará trhovkyně s cibulí a česnekem. Kráčeli volně hlavní ulicí a zanedlouho našli cíl své cesty. Hospody U plavců si nebylo možno nevšimnout. Ne snad, že by byl podnik nějak zvlášť okázalý, to nikoli. To, co budilo pozornost, byla rozvalená skupina krollů na schodech. Tucet nemytých kolohnátů se špinavými pingly na zádech líně sledoval kolemjdoucí, kteří obcházeli vchod do nálevny uctivým obloukem. Jeden z krollů se zarýpal v nose, užmoulal kuličku a cvrnkl. Ostatní se rozchechtali. Nurnští, každý sám, oddělili se od vozu a poschovávali se v loubí protějších domů, aby poočku sledovali počínání té nevzhledné skupiny, která zevlovala a na něco čekala. Ti divocí muži vypadali jako kočovníci, z batožin jim trčely zbraně a zavěšené kusy plátů.

“Guchreb huch”, zařval jeden a praštil druhého přes hlavu.

Ten rozšklebil držku od ucha k uchu a udělal silnějšímu samci místo na schodech. Krollí banda zase propukla v hlučný smích.

* * *

Rozlétly se dveře z lokálu, vyřítíl se rozevlátý muž a nakopl prvního z krollů na schodech. Ten vyjekl a s temným zamručením se schlíple odkulil stranou.

“Vladach, Vladach”, zamručeli krollové sborem a zvedli se na nohy.

V jejich ksichtech se zračilo cosi jako úcta.

... “Nekoukejte jim do vočí”, zamumlal trpaslík
Bolbuch...

Muž seběhl ze schodů a bylo vidět, že je velmi rozlícený. Divoce šermoval paží směrem k hostinci a řval. Nebyl to kroll, ale člověk. Člověk velmi divokého zjevu, svalnatý s černými divokými vousisky a kučeravými nepěstěnými vlasy. Přes jedno oko se mu táhla hluboká jizva, to oko bylo zakalené slepotou. Z toho muže šel strach, a jeho kumpáni, kteří jej mnohdy převyšovali o dvě hlavy, zřejmě cítili to samé. Muž byl navlečen v plátech a ve svalnaté pravici třímал trojzubec. Potom přeběhl k nejbližšímu Turmeganovi, kterého spatřil, drapl jej pod krkem a odhalil řadu zkažených zubů. Měšťanovi se strachy rozklepala kolena a ukazoval kamsi ulicí dál. Černovous jej odhodil a křikl na své muže. Potom se volnou chůzí vykolébal směrem, kterým nešťastník ukázal. Krollové se neochotně vydali za svým velitelem a po cestě na měšťana, stále ještě přibitého hrůzou k zemi, plivli. Když podivná společnost zmizela z dohledu, Nurnští opustili stinné bezpečí loubí.

“Co chtěl ten grázl, drahej pane?”, zeptal se Tjure, když pomáhal poplivanému muži vstát.

“Pta... ptal se na nějakou kr... kr... krčmu”.

“Vždyť před jednou stáli, hovaďa”, podotkl Gerllod Moskyt a ukázal na znamení v podobě voru.

“Ma... mají pl... plno. Ří... říkal...”.

“Plno?”, zakroutil nevěřicně hlavou Ran, “Hm”.

Pach krollů byl dosud čpavě cítit.

Gerllod Moskyt vešel dovnitř, ale za chvíli se vrátil.

“Plno mají, ale když jsem se zeptal na tu truhlu, co jí sem vezeme, tak se ukázalo, že až tak plno tu zase není”.

“Jak to?”.

“Někdo v hotovosti zaplatil pokoje pro formanskou společnost Olaf”.

“A to je zase kdo?”, povytáhl obočí barbar Tjure.

“Hádám, že to jsme my”, pokrčil rameny vůdce Nurnských, “Formanství Olaf - doprava zásilek z daleka”.

“A ta truhla?”.

“Snad si ji někdo vyzvedne. Někdo, kdo zaplatil ty pokoje”.

“Hm”, zaduněl Ran, “To se mi nelíbí”.

“Líbí nelíbí, spát se musí. A lepší spát v teplé posteli, než na dlažbě plný krollů”.

“Chceš ránu!?”, houkl kroll Ran a výhružně nakrabil čelo.

“Nechtěl jsem se tě nějak to...”.

“Hu!?”.

“Dotknout se tě... to jsem fakt nechtěl...”.

“Hu!”, zamával kroll vítězoslavně pěstí.

“Skočíme teda pro našince a ubytujeme se?”, zeptal se Tjure.

“Jo. Za chvíli bude tma”.

Hostinec U plavců

Hostinec to byl poměrně velký. Celé přízemí zabírala rozlehlá pivnice a v patře byla spousta pokojů. Jen co Nurnští ustájili koně a povoz a vynesli Kušbabovu truhlu, hostinský Plavec ukázal pánům pokoje. Několik pokojů bylo obsazeno jinými hosty. Vůdce Moskyt rozdělil muže do dvoulůžkových pokojů, jenom kroll Ran dostal jednolůžkový. Když se ubytovali, zjistili, že zmizel Matvej Žíla. Ani si nevšimli, kam se poděl, ale do hostince jistě přišel s nimi.

“Menhoriane”, otočil se vůdce na družinového kouzelníka.

“Co bys rád?”.

“Zneviditelní, prosím tě, Zemikosu”.

“To nejní žádná potíž”.

“A ty, Zoltare, se porozhlídní, ve vši slušnosti ovšem, po těch pokojích”.

“Co mám hledat, Gerllode?”.

“Především Žílu”.

Potom vůdce přidělil hlídku k truhle a ostatním zavelel k večeři. Yasper si dřepnul na truhlu a vybalil sušené maso a ztvrdlý skrojek chleba. Byl přesvědčený, že jej vůdce trestá za to, že si vzal jeho sestru. Nevěděl, co si o svém švagrovi má myslet.

* * *

“Dělejte, jako by se nic nedělo”, ozval se Zemikosův hlas.

Horác Lipový se lekl tak, až mu málem zaskočila kost z kuřete, a otočil se na volné místo na lavici. Nurnští seděli rozvaleni kolem jídelního stolu a cpali si břicha.

“Říkám, abys dělal, jako by se nic nedělo, Libovej!”.

“Dyt’ já nic nedělám”, ohradil se hobit, “A jmenuju se Lipový. Horác Lipový. Lípa je silnej strom, co na něm roste lipovej květ...”.

Bolbuch se uchechtl a podíval se významně na Wulfgaarda, který zápasil s morkovou kostí.

“Tak ten Žíla tady má pokoj. Spí na dvojce”.

“Aha”.

“Ale má tu známýho. Nějakýho Prášila”.

Nurnští zájmem přestali žvýkat. Zoltar vypověděl, kterak Matvej Žíla zaklepal na pokoj číslo osm a vešel. Zoltarovi se podařilo do pokoje dostat. Pochopil, že ten Prášil patří ke Kušbabovi a hierarchicky stojí nad Žílou. Zajímal se, jak se odvíjela cesta a zda zásilka dorazila. Žíla mu odpověděl, že zásilka je na místě, ale neví ve kterém pokoji. A ptal se po Kušbabovi. Ten Prášil vypadal zasvěceně a řekl Žílovi, že Kušbaba se raději uklidil do domu U houslí a také řekl, ať za ním neprodleně zajde a oznámí mu, že zásilka je na místě.

“Pochopil jsem, že ten Prášil se nechce moc ukazovat po městě, aby ho náhodou někdo nepoznal”, vysvětlil Zemikosa, “Ten Prášil si vyžádal od Žíly předložit účty za cestu, takže dostal ten úpis na peníze, co nám Žíla vyplatil v Liscannoru”.

“Takže je něco jako účetní?”, zeptal se Menhorian.

“Nejspiš. Každopádně Žíla je jenom malá ryba”.
Zoltar řekl, že potom ten Prášil vysvětlil Žílovi, jak dům U houslí najde.
“Má to bejt byt ve zvýšeným přízemí, ale cestu jsem si nezapamatoval, i kdybyste mě rozkrájeli”.

“Tak se na toho Žílu pověs, ne!?” , houkl trpaslík Bolbuch.

“A co asi, Dědku, dělám?”.

“Žvaníš...”.

“Asi čekám na Žílu, až vyrazí, ne!? Jseš zase chytřej jako knihovník”.

“Jakej zase knihovník?”, zdvihl obočí Horác Lipový.

“Ty radši jez”.

* * *

Zoltar Zemikosa sledoval pomalu se šinoucího Matveje Žílu a dával pozor, aby si zapamatoval cestu.

“První ulice doprava. Příčná”, mumlal si potichu a dával pozor, aby nešlápl do výmolu a neprozradil se. Všiml si, že po městě chodí dvoučlenné vojenské hlídky. Matvej Žíla zabočil.

“První ulice doleva. Rybničná. Takže Příčná a Rybničná”.

Pozoroval Matveje Žílu, jak kráčí ulicí a sleduje domovní znamení. Potom se ten muž zastavil.

“Housle!”, zašeptal alchymista, “Příčná, Rybničná, Housle! Dům U houslí”.

Zoltar následoval Matveje Žílu do tmavého průjezdu a dál po několika postranních schodech k oprýskaným dveřím ve zvýšeném přízemí. Žíla několikrát krátce zaklepal.

“Kdo je?”, ozval se drsný hlas.

“Žíla, šéfe”.

Zoltarovi se podařilo proklouznout dovnitř.

* * *

Byt sestával z malé haly a jediného pokoje s krbem. Krb byl vyhaslý, byla tu tma. Zoltar cítil pach tabáku a alkoholu. Venku už byla také tma, ale i tak, zavřené okenice by nepustily o mnoho více světla. Kromě zvalené postele, nedovřené skříně a křesla tu nebylo nic. Holobyt. Kromě Žíly už tu byl jen ten muž. Když muž zapadl zpátky do hlubokého křesla, Zoltar ucítil, jak se zvedl prach. Šimralo ho to v chřípí a chtělo se mu kýchnout. Chvilí s tím vtíravým pocitem zápasil.

“Zásilka je na místě?”.

“Všechno podle plánu, Kušbabo, všechno sichr”.

“Chlapy máš?”.

“Sou tam. Chlapi v plný síle, co se kor moc neptaj”.

“Dobrá, dobrá...”, pochválil si Kušbaba, “Tak není proč otálet. Hamous už je ve městě”.

“Viděls ho?”.

“Leccos jsem zaslechl”.

“Cestou jsme viděli ležení rabiátů jakejchsi”.

“U lesa?”.
 “Jo”.
 “Chlapi od Šikmookýho Chálida”, řekl Kušbaba, “Táhnou od Marrburku”.
 “Aha. A ty smrdutý krolli?”.
 “Vy jste potkali krolli?”.
 “Chlapi říkali. Před Plavcema. Tucet špinavejch kolohnátů, co jim velí divokej černovous. Došlo tam k jakýs potyčce s kaštanem”.
 “S kaštanem?”.
 “S rezidentem. Pajsroval tam do něj”.
 “Aha, to musej bejt chlapi od Vladacha. Na Krvavýho Vladacha si dejte kór velkýho majzla”.
 “Co mám teďko dělat?”, rozhodil rukama Matvej Žíla.
 “Vrat’ se k Plavcům a drž se stranou. A počkej, až krysa vyleze z d’ury. A krysa vyleze, o tom žádná”.
 “A potom?”.
 “Uvidíš”.
 Matvej Žíla příliš nechápal, ale bylo mu jasné, že Kušbaba řekne jenom to, co si myslí, že by se mělo vědět. Kušbaba byl výtečný plánovač. A nebezpečný protivník. Někdy si říkal, kde se tolik duševní síly v tom malém tlustém muži bere.
 * * *
 “Šikmovokey Chálid, Krvavej Vladach...”, zopakoval Bolbuch Zemikosova slova, “O co tady, kurva, jde?”.
 “To teda nevím”, pokrčil neviditelnými rameny neviditelný alchymista. Nurnští seděli v pokoji, kde se dalo, rozložení kolem těžké truhly.
 “Zajímalo by mě, co v tý truhle je”, zavrčel Wulfgaard.
 “A neotevřeme jí teda?”, navrhl zámečník Yasper, “Nikdo nemusí nic poznat”.
 Na důkaz svých slov zachřestil svazkem šperháků.
 “Mám jí rozmlátit?”, zeptal se kroll Ran, “Co? Mám!?”.
 Nezdálo se, že by v ty Yasperovy zahnuté dráty měl byt’ jen minimální důvěru.
 “Ať to nikoho ani nenapadne!”, houkl vůdce, “Nic se votvírat nebude!”.
 “Ale švagře...”.
 “Ne!”.
 Bylo vidět, že je také z celé té podivné situace zmatený. Nebyl sám.
 “Je ta truhla spíš Kušbaby nebo spíš toho Hamouna?”, zeptal se Horác Lipový.
 “Jmenuje se Hamous”.
 “Tak toho Hamouse...”.
 “Těžko říct...”.
 “Mně se ten Kušbaba nelíbí”, odtušil Menhorian Blathel, “Je to asi pěcknej gauner. Bohové vědí, co má za lubem”.
 “To asi neví ani Žíla”.

“A co kdybysme zmáčkli toho Prášila?”, navrhl Tjure, “Ten by moh něco vědět”.

“Nikdo se mačkat nebude”, zavrtěl hlavou Gerllod, “Jsme placený za doručení. Tak tu bednu doručíme a uvidíme, co bude dál”.

“Ale vždyť jsme jí doručili”, ukázal Yasper na truhlici, “Akurát si jí nikdo nevyzved”.

“Třeba ten Kušbaba čeká, až bude čistej vzduch”, pravil kouzelník Blathel, “Třeba si chce bejt jistej, že ty krollové, co venku smrděli zvečera, jsou pryč”.

“Třeba...”.

“Hele, Zoltare”, zeptal se přemýšlivý Menhorian, “Jak to ten Kušbaba říkal přesně s těma krysama?”.

“Že krysy prej vylezou z d'ury”.

“To nemusel říkat. To každěj ví, že krysy vylezaj z děr”.

“Na každěj pád budeme truhlu hlídat a budeme držet hlídky”, rozhodl vůdce.

“Pro sichr”, pokýval hlavou trpaslík Bolbuch.

“Jo. Pro sichr”.

Přepadení

Nurnští nešli spát. Tušili, že se něco stane, cítili to v kostech. Dřepěli na cimrách v plné zbroji. Na centrálním schodišti drželi hlídku. Co chvíli někdo bouchl dveřmi, když zašel netrpělivě zjistit situaci. Wulfgaard byl také netrpělivý. Měl strach o koně, zalezl si k nim. Pod osiřelý vůz od Gerllodovy dobrotivé matky si natahal trochu slámy a uvelebil se tam. Byla zima, venku začal padat sníh.

Před jednou hodinou v noci jej vyrušil zvuk. Někdo hodně šikovný u průjezdových vrat do špinavého dvorka vyhákl závoru. Otevřelo se křídlo vrat, v příšeří z ulice zahlédl siluety tří postav. Ti muži takřka neslyšně vběhli mezi koně. Pochopil, že nařezávají sedlová řemení.

“Je zima jak v psírně”.

“Hubu drž a dělej...”.

Jeden z mužů se vyhoupl na vůz. Potmě tam štrachal.

“Neni to tu”.

“To se dalo čekat. Doběhni pro Hamouse a vrať se”.

Wulfgaard na nic nečekal a zamumlal zaříkadlo. V mžiku tu po něm zůstala jen otep slámy, vytlačená a vyhřátá od jeho zad.

* * *

“Je to tady! Jsou u koní!”, křikl Wulfgaard na strážícího Tjureho, který překvapeně zamrkal očima, “Hledají truhlu!”.

Potom se oba dva rozeběhli po pokojích varovat Nurnské. Druzi se počali srocovat u schodiště.

“Yasper, Horác a Wulfgaard budou strážít truhlu!”, zavelel Gerllod, “Ostatní za mnou do stájí!”.

...Řady se srazily, došlo ke kruté řeži...

Nurnští se hrnuli po schodech dolů, ale pak je zarazil hluk z lokálu. Ozvala se rána a ržání koní, potom kdosi tam dole vyrazil dveře. Vzápětí se za jejich zády ozvalo řinčení skla, následované ženským jekotem.

“Ústup!”, řval vůdce Nurnských, “Ústup!”.

Lokál pod nimi se naplnil dusotem nohou. Už zahlédli na schodišti první muže, ozbrojené od hlavy k patě. Připravili se ke střetu na ústí širokého schodiště do patra. Schodiště bylo široké čtyři sáhy. Řady se srazily, došlo ke kruté řeži. Ran, Bolbuch, Gerllod a Tjure se semkli v hráz. Této hrázi sekundoval Zoltar Zemikosa, který vypomáhal tam, kde bylo zrovna třeba. Hluk prudké a děsivé šarvátky vyděsil hlídače truhly. Horác Lipový zvědavě vykoukl ven. Bylo to jen chvíli předtím, než se rozlétly dveře z pokoje číslo jedenáct, z nichž se vyhnuli tři muži se zkrvavenými šavlemi. Nelenil a vyběhl jim v ústrety. Z druhé strany spatřil žlutavý záblesk. To Menhorian Blathel zaútočil magií. Gerllod Moskyt pochopil, že se v zádech něco nepěkného děje a opustil formaci. Uvědomil si, že zadek je nebezpečně odkrytý. Tito tři potom trojici, která se do hostince dostala pomocí žebříku přes okno a pomordovala nic netušící párek hostů, svorně pobili. To už se ale situace na schodišti začínala stávat velmi neudržitelnou. A dole pod útočícími muži zjevil se malý tlustý chlápek s velikým kloboukem, chřestící zlatými řetězy navěšenými kolem krku. Velmi nóbl muž beze zbroje blýskl leskem svých prstenů a opíraje se o honosnou berlu roztáhl tvář do zářivého úsměvu.

“Vylez, Kušbabo! Přišel jsem si pro tebe!”.

Tři barbaři kolem něj drželi strategické pozice.

“Kušbabóóó, ty kanální krysóóó!”.

Třesk čepelí jenom zesílil. Gerllod Moskyt se opět vrátil do formace, ale seznal, že jeho pardi začínají umdlévat. Na schodišti se vršila hromada mrtvol. A potom se to stalo. Kroll Ran se dostal do kleští a čepele nepřátel zdeformovaly jeho pancíř.

“Uf”, hýkl překvapeně a vyvalil oči.

Potom se liscannorský kroll otočil směrem k vůdci a křečovitě se usmál. Jeho ústa byla plná bublající krve. Zachroptěl a sesul se k zemi.

“Uf”, vydechl naposledy.

“Vzdejte to, kanálnici!”, ječel chlápek, “Kušbabóóó, stará bábóóó’!”.

Ranovo místo obětavě zastoupil Zoltar Zemikosa. Nebyl čas na citové výlevy. Horác Lipový se vrhl do boje a na nějakou truhlu zapomněl. Menhorian Blathel z dobrého výhledu vysílal spršky blesků a Wulfgaard nezůstával pozadu. Potom se něco zlomilo a Nurnští najednou získali převahu. Ten okamžik je zřetelně pocítitelný v každé vyrovnané šarvátce. Ten okamžik je hmatatelný a konečný. Malému nóbl muži ztuhnul úsměv, jeho muži počali ustupovat. Ústup se změnil v úprk. Nurnští vyrazili. Byli sice u konce s dechem, ale vycitili šanci. Teď a nebo nikdy. Tlustý mužík měl krátké nohy a rázem se dostal na ocas. Chránili ho ti tři barbaři, pravda, ale zanedlouho byli pobiti a tlustý muž dostal plochou stranou meče přes hlavu a omdlel. Zbytek jeho mužů prchl na ulici.

“Ran je mrtvej!”, křičel barbar Tjure, “Ran je úplně mrtvej!”.

“Bafněte někdo toho tlustoprda a odtáhněte ho nahoru”, ječel vůdce, bledý hněvem, “A čapněte toho Prášila. Chci ho tady spoutaného!”.

Prášil byl pochopitelně vzhůru. O tvrdé šarvátce věděl a čekal na její výsledek. Nurnští vyrazili dveře a Zoltar Zemikosa Prášila skolil na zem. Spoutaného jej Nurnští dovlékli k tlustŕochovi.

Když tlustý mužík přišel k sobě a spatřil Prášila, začal ječet jako pominutý.

“Prášile, ty chlíve! Tohle tě bude mrzet! Toho budeš litovat!”.

“Jseš pes, Hamousi, zrádná sketa! Šnůra, práskač, udavač!”.

“Chcípni, ty gaunere!”, ječel Hamous, vzteky celý brunátný.

...Ranovo místo obětavě zastoupil Zoltar Zemikosa...

“Vyříznu ti jazyk! Pověším si ho na krk, svině udavačská!”.

Hamous se zachechtal a uplivil si.

“Pusťte mě na něj!”.

“Držte huby”, houkl Bolbuch, “Vobá dvě...”.

Kdyby nebyli spoutaní, vrhli by se bezesporu na sebe. Nurnští stáli kolem nich a snažili se zorientovat v situaci. Nedocházelo jim všechno do důsledků, ale pochopili, že Kušbaba udělal na Hamouse nějaký podraz. Něco, co Hamouse přinutilo k přepadu hostince U plavců. A co je sίřilo nejvíc, že Kušbaba udělal podraz i na ně.

“A nejde vám, pánové, náhodou o tu truhlu?”, zeptal se od zábradlí Menhorian Blathel.

Ani si nevšimli, že Matvej Žíla stojí na ochozu a tiše sleduje krvavé tratoliště pod ním. Byl bledý a bledost jeho tváře jenom zvýraznila modrou žílu na jeho čele, pulsující divokým tepem.

“Co nevidět přindou vachtři”, křikl Žíla naléhavě, “Berem kramle! Nechte truhlu truhlou! Na nákou truhlu sere pes!”.

Nurnští obrátili tázavé pohledy k vůdci. Ten se ještě úplně nerozhodl.

“Chcete skončit na špagátě, volové!?”, štěkl Žíla a přešel pohledem hromadu mrtvol.

Když pochopil, že s Nurnskými není řeč, začal se drát po schodišti dolů.

“Já teda nasichr беру kramle”, křičel vzteky bez sebe.

Nurnští mu ustupovali z cesty. Možná čekali na příkaz nebo alespoň na smluvené heslo. Totiž že Žíla nemá čepici. Signál k útoku. Vůdce Nurnských ale Matveje Žílu nepovažoval za nebezpečného.

“To mě tady s něma necháš, Žílo?”, zaječel Prášil.

Matvej Žíla ledabyly mávl rukou.

“Vrať se! Čódle jeden umolousanej! To tě bude mrzet!”.

Matvej Žíla vyběhl na ulici.

Obchod

Nurnští se krátce poradili. Ti dva zajatci po sobě vysílali nevraživé pohledy.

“Měli bysme asi rychle vypadnout”, zvýšil hlas Menhorian Blathel.

“Jo, ale nejdřív vyřešíme tu truhlu”, opáčil vůdce, “Zoltare, ujmeš se toho?”.

“Jasně”.

“Hamousi”, založil si alchymista ruce na prsa, “Asi ti došlo, že na tebe tuhle Kušbabovi pohůnci narařičili boudu”.

Thustý Hamous nervózně přešlápl, co mu pouta dovolila, a zkřivil tvář do nejistého úsměvu. Přitakal.

“A na nás jí ty parchanti narařičili taky. Takže... dalo by se říct... jsme, takříkajíc, na jedný lodi”.

Účetní Prášil zesinal. Začínalo mu docházet, kam ten proplešatělý chlápek míří.

“Pustíme tě”, protáhl Zemikosa slova a uhladil si řídké vlasy, “A můžeme uzavřít i obchod”.

“Jakej obchod?”.

“Tu truhlu. Prodáme ti jí”.

Hamous se zasmál. Dohodli se na penězích, jež byl Hamous s to v krátké době sehnat, a umluvili se, že k předání dojde za městem. Hamous sám navrhl lesík asi míli na sever. U cesty. Prášil se snažil protestovat, ale Bolbuch ho umlčel.

“A co bude s tímhle chlívem?”, otázal se Hamous.

“Toho si vezmi jako dárek”.

“Né! To né!”, vráskl Prášil a orosil se, “Bude ze mě mrtvej muž!”.

“To jseš už teď”.

* * *

Hostinec U plavců nurnští druzi opustili kvapně. Severní bránou projeli snadno - městské strážě ještě neměly tušení, co se v Turmegu dnes v noci stalo. Než všechno praskne, tomu dávali tak hodinu, maximálně dvě. Museli spěchat. To samé bylo jasné i Hamousovi.

Nurnští si na smluveném místě sotva stihli připravit strategické pozice, kdyby se něco zvrtno, a už zaslechli dusot koní. Zbytek Hamousovy tlupy přijel v plné parádě. Netrvalo to ani tři čtvrtě hodiny. Tedy zbytek - jednalo se o ubohé torzo. Torzo sestávalo z šestice mužů. Nurnští to neprotahovali. Převzali peníze a vydali vůz Gerllodovy mámy i s tažným koněm a truhlou. Hamous se usmál.

“Nafurt dobrý?”, zeptal se vůdce Gerllod, aby se utvrdil, že Hamous nechová postranní úmysly.

“Nafurt dobrý”, odvětil zločinec, “Bylo mi, takříkajíc, ctí”.

“Co se stalo s Prášilem?”, neodpustil si Yasper.

“Doprášil”.

“Aha”.

Potom Nurnští zadumaně pozorovali, jak Hamousova skupina zajela s vozem po lesní cestě do lesa.

* * *

“Nějak nemůžu pochopit, proč jsme si tu truhlu nenechali”, zaprotestoval nahlas Horác Lipový.

“Nebyla naše... A navíc, celý to bylo nějaký divný”.

“Vždyť jsme ji ani neotevřeli”, namítl barbar Tjure.

“No právě. Někdy je lepší nevědět”.

“Nechtíc jsme se dostali mezi dva mlýnský kameny”, pravil starý Bolbuch, “Mohlo nás to rozemlejt. Ale nerozemlelo. A mlýnský kameny se takříkajíc rozpadly v prach. Vyšli jsme z toho vlastně dobře”.

“Umřel Ran...”, připomněl Wulfgaard.

“To je pravda, kurva”.

“Ran byl fajn chlap”.

“To byl”.

“Ale tu truhlu jsme si mohli stejně nechat”, nedal se Horác.
“Já ti nevím”, opáčil Zemikosa, “Já ti mám od začátku ohledně té truhly takový divný tušení”.

“Já taky”, ozval se do té doby mlčenlivý vůdce.

A potom se v dálce ozvala detonace.

* * *

“Jó, tak Hamousova tlupa už definitivně neexistuje”, pronesl Zoltar Zemikosa nad kráterem.

Nurnští při svitu lucerny obhlíželi nehybné trupy. Kůň ležel na zemi s rozpáraným bokem a slintal.

“Dobijte někdo toho nebohýho koně”, hlesl účastně Menhorian.

“Já to udělám”, řekl barbar Tjure a tasil.

“Škoda jen toho vozu od mámy”, postěžoval si Gerllod.

“Byl starej. Není ho škoda”.

“I starý věci jsou užitečný”, namítl bělovousý Bolbuch a rýpl špičkou boty do toho, co zbylo z Hamouse, “To si, chlapče, pamatuj”.

Nebylo proč tu dál otálet. Nurnští se rozhodli vrátit urychleně do města, než městská posádka začne řádit, a vyřídít si to s Kušbabou.

* * *

Jeli mlčky směrem k městu.

“Už chápeš, proč je lepší některý truhly neotvírat?”, zeptal se Zoltar Zemikosa Horáce Lipového.

“Jo. Už asi chápu”.

Horác Lipový byl bílý jako sníh, co se valil v mokrých těžkých vložkách z nebe. Ty vložky připomínaly spíše ledové plivance, než sníh.

Město bylo ozářené rudým svitem. Ale Nurnští ještě netušili, že hostinec U plavců zahořel jasným plamenem. To jistý Hledejš, poslední, kdo zbyl z tlupy, vykonal poslední Hamousův příkaz. Požár měl zahladit stopy, nebo aspoň ztížit práci vyšetřovatelům. Vyšetřovatelům z městské posádky.

Dům U houslí

Zoltar Zemikosa si nakonec vzpomněl, kde ten dům stojí. Už cestou Nurnským bylo jasné, že město je na nohou. Koně zavedli na špinavý dvorek a nechali tam hlídat Wulfgaarda. V hlídání koní se vyznal. Potom zámečník Yasper v tichosti odemkl dveře a Nurnští vtrhli do ztemnělého bytu. Kušbabovo hnízdo ale bylo prázdné. Menhorian Blathel tedy své pardy zneviditelnal a takto vyčkávali, zda a jestli vůbec se Kušbaba vrátí. Čas se vlekl jako tlustý nemotorný slimák. Ale potom přišli - Kušbaba s Matvejem Žílou. Nurnští se na ně sesypali jako vosy na med a spoutali je. Vše se odehrálo během okamžiku. Zavalitého Kušbabu Gerllod hrubě usadil do křesla, Žíla zůstal na podlaze. Horác Lipový rozdělal v krbu oheň. Kušbaba byl vzteky bez sebe, Žíla očekával ránu z milosti.

Začal výslech. Kušbaba rychle pochopil, že je mrtvým mužem, pokud nebude spolupracovat, a také mu bylo jasné, že pokud se s těmito muži nespojí, je

ze hry venku. Takže šel s pravdou ven a vyprávěl věci, z nichž některé i Matvej Žíla slyšel poprvé. Tehdy v noci také poprvé padlo to zvláštní jméno. Záborec.

O Záboreci Kušbaba hovořil s neskryvaným uznáním. Ačkoli jej nikdy tváří v tvář nespátřil, byl to pro něj evidentně pojem hodný úcty. Záborec byl Turmegan, obchodník, který kolem sebe vybudoval síť čódlů, tipařů, zlodějů všelikých specializací, pouličních nevěstek, překupníků s kdečím. Říkalo se, že má v moci i nájemné vrahy a lovce hlav. Byli to Záborecovi lidé, stala se z nich neviditelná kasta, a s tím, jak Záborec systematicky ničil konkurenci, stával se bohatým a váženým měšťanem. Jeho vliv dosáhl i do Ravy a říkalo se, že na udržování neutuchajících svárů obou měst má svůj podíl, že je vleklý svár živnou půdou pro jeho obchody. Záborec musil být vskutku rozený stratég, neboť myšlenka soustavného přilívání oleje do ohně, kdy měšťtí radní, ovládající městskou stráž, soustředí se více na meziměstské půtky, než na potření zločinnosti, byla vskutku geniální. Záborec byl prostě dle Kušbabova mínění génius, ikona řemesla. A ten Záborec ve svém vizionářství vymyslel plán, kterým zamýšlel mohutně zmnožit svůj majetek, a pokud jako chorobně bohatý nevstoupit přímo do rady města, potom jistě vstoupit do nepsaných dějin řemesla zlodějského. O té velké věci se šušovalo jako o Záborecově plánu.

Záborec v intencích své geniality nemínil nic ponechat náhodě. Oslovil několik renomovaných zlodějských band z různých koutů země i z ciziny, band, které dokázaly svou organizovaností a úspěchy, že jsou hodny jeho plánu. Těm vybraným mělo být dovoleno uloupnout ze Záborecova plánu svůj díl a vstoupit do povědomí lidí od fochu. A spolu s tím požívat úcty a bohatství. Ale Záborecův plán šel ve své genialitě ještě dál - úspěšné provedení plánu mělo stmelit odborníky z různých koutů světa a položit tak základy fungující sítě přesahující hranice zemí. Kušbaba byl přesvědčený, že Záborec záměrně do svého plánu nezahrnul nikoho z obávaného šedovského podsvětí. Zřejmě mínil vybudovat síť pod plnou kontrolou, která by Nurn a jeho okolí jednoho dne prostě spolkla. Genialita Záborecova prostě v Kušbabových očích neznala mezí. Kušbaba však netušil přesně, kdo se stal součástí Záborecova plánu, tedy kdo byl vybrán, ale věděl, že osloven byl on i Hamous, tedy skuteční vládci argyllských ulic. Ale už skutečnost, že byl osloven on sám, chápal jako nedocenitelné uznání. Potom si byl téměř jistý, že účastnit se má i někdo od Marrburku, ale tak daleko jeho obzory nesahaly.

Na konci úspěšného provedení Záborecova plánu tedy mělo být veliké bohatství. Kořist, dělená rovným dílem. Čeho konkrétně se měl plán týkat a kde přesně měl být proveden, to však Záborec choval jako přísně střežené tajemství, jež mělo být vyjeveno pouze těm, kteří se dostaví. Záborec však byl i velmi opatrný, což jeho genialitu zas a znova potvrzovalo, a zároveň Kušbabu neoblomně utvrzovalo v přesvědčení, že provedení plánu pod Záborecovým vedením bude i úspěšně završeno. Záborec měl podmínku. Účast na jeho plánu musí být písemně potvrzena s přiloženým jmenným seznamem osob, které se plánu zúčastní. Banda, která neposkytne alespoň dvanáct lidí, bude z plánu vyloučena. Záborec pravděpodobně nic neponechával náhodě a jména osob si mínil nechat prověřit. A osobil si právo kohokoli ze seznamu vyškrtnout.

Nurnští naslouchali Kušbabovu vyprávění jako u vytržení. Když domluvil, postavili hlídky a šli na kutě. Byli k smrti unavení.

* * *

Před polednem Gerllod vyslal dosud neviditelného Wulfgaarda k obhlídce města. Mladý kouzelník brzy přinesl zvěst, že městské brány jsou silně hlídané a všichni pocestní jsou podrobováni důkladné prohlídce. Město je prý vůbec vzhůru nohama, všude chodí zesílené hlídky, lidé na ulicích jsou prověřováni a dotazováni.

“Hospodu v noci sice uhasili, ale je neobyvatelná”, řekl Wulfgaard, “A všude pátrají po mužích od formanskej společnosti Olaf”.

“Takže jdou po nás”.

“Mám pocit, že jdou po každým, kdo je jakkoli podezřelý”.

Vůdce rozhodl, že na ulici se nebude nikdo zbytečně ukazovat a že Kušbabův byt, pokud se budou chovat tiše a pokojně, jim poskytne pár dní, než alarm utichne, dostatečně bezpečné útočiště.

* * *

Po skrovném obědě se Nurnští sešli k poradě u koní.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Navrhujeme Kušbabovi, že s ním do toho půjdeme?”, navrhl hobit Horác.

“Blázníš?”, zdvihl huňaté obočí Bolbuch, “Chceš skončit v lágru? Nebo na šibenici?”.

“Jsem rychlej. Šikovnej...”.

“Jseš zločinec! Neštítíš se ničeho!”.

“Nápodobně!”.

Bolbuch nasupeně zavrčel a mávl rukou.

“Nehádejte se, chlapi”, pravil Yasper.

Gerllod Moskyt usilovně přemýšlel. Zoltar Zemikosa také. V myšlenkách každého z nich bylo ale nejspíš něco úplně jiného.

“Já myslím...”, pronesl Gerllod a zarazil se.

“Co myslíš?”.

“Já myslím, že můžeme jít s Kušbabou, a přitom neskončit jako zločinci”.

“Jak to myslíš?”, nechápal Tjure, “Půjdeme v kumpanii gaunerů a vrahů někam krást a nebudeme zločinci?”.

“To záleží na úhlu pohledu”, řekl Gerllod., “Na tom, jak to kdo chápe”.

A vysvětlil, že mají jedinečnou příležitost, která se už nezopakuje. Příležitost rovnýma nohama vstoupit do struktur vznikající organizace a splynout s ní. A potom, až bude doba příhodná, ji rozbít a zločince předat spravedlnosti.

“Počkej”, zarazil se Menhorian Blathel, “To je ale hrozně nebezpečný a na hraně. Může se nám dost dobře stát, že skončíme na šibenici nebo v nějakým bezejmenným hrobě”.

“Jo, je to vošajstlich”, přitakal Bolbuch, “Budeme mezi mlýnskejma kamenama, ale ne mezi dvěma, ale hnedle několika. Stačí jeden chybný krok a je z nás paštika”.

“To je pravda”, odušil vůdce, “Ale když se to povede, uděláme hodně záslužnou věc”.

Gerllod Moskyt byl voják. Vypadal jako voják, choval se jako voják a přemýšlel jako voják. Byl to kapitán Gwendarronské královské armády. Ne tak ostatní.

“Já stojím za Gerllodem”, řekl Zoltar Zemikosa a v očích měl prazvláštní třpyt.

“Mám pocit, že nám právě v provaznickým krámě začali plést oprátku”, namítl Bolbuch, “Ale jo, jdu do toho. Koneckonců mukl jsem už byl a muklovství je cejch. Mukl si muklovství nese až do hrobu”.

“A co vy?”, vybídl Zemikosa ostatní.

“Já jsem zámečník”, řekl Yasper, “Mám blízko k tomu, pohybovat se na tenkým ledě. A navíc jsem teď konc z rodiny Moskytů, takže je pochopitelný, že stojím za švagrem”.

“Mně je všechno jedno”, přitakal Tjure.

“Já nevím. Smrdí to. Volil bych radši nějakou třetí cestu”, hlesl Menhorian, “Ale když je Zoltar pro, tak já nejsem proti”.

“Stojím za Menhorianem”, ozval se kouzelník Wulfgaard.

“A co ty?”.

“Já?”.

“Jo. Ty, Horáci”.

“Já jdu. Jasně, jdu”.

“Máš alespoň nějakou hrubou představu, na co jsi kejv?”, zeptal se hobita Bolbuch.

“Ne”.

“Vlastně máš recht. Někdy je to lepší”.

Znovuzrození Kušbabovy bandy

Nurnští se domluvili s Kušbabou na pravidlech hry. On sice bude formální hlavou bandy, ale mužům velí Gerllod Moskyt, odynějška Kušbabův pobočník. Kořistné bude děleno dle počtu hlav rovným dílem. Veškeré kroky bude Kušbaba konzultovat se svým pobočníkem. Žádné informace nebude zatajovat a při pokusu o jakýkoli podraz bude popraven. K Matveji Žílovi vůdce Moskyt pociťoval spíš soucit, i když ani na okamžik nezapomněl na to, že během války stál na straně nepřítele. Ale to, že kdysi sloužil v řadách mallikornské armády, v něm vzbuzovalo jisté zanedbatelné sympatie. S touto dohodou byli oba zajatci zbaveni pout.

Kušbaba provedl krátké poučení, jak se Gerllodovi muži mají v neznámém prostředí organizovaného zločinu chovat. Potom přinesl seznam se jmény.

“Všichni musíte zapomenout na své pravý jména”, řekl vousáč, “Přijmete nový jména a nový osudy”.

Položil před Nurnské seznam, který proškrtal o prokazatelně mrtvé nebo arestované před příjezdem do Turmegu. Nurnští si dle důležitosti svého místa na slunci vybrali jméno ze seznamu a Kušbaba každému něco o jeho novém životě

řekl. Přitom se mu leskla slza v oku, jak vzpomínal na dávné časy a mistrovství toho kterého z nich. Nurnští se snažili zapamatovat si každíčký detail.

Tak se stalo, že kouzelník Wulfgaard se stal účetním, ačkoli peněžním počtům příliš nehověl. Začal si říkat Prášil. Zoltar Zemikosa přijal přízvisko Hadinec, starý Bolbuch se stal Otrusinem, barbarovi Tjuremu začali říkat Pajsr, což přijal s viditelnou pýchou. Yasper si začal zvykat na jméno Glajch a Gerllod Moskyt jako vůdce družiny zvolil příznačné přízvisko Stařena. To takový Menhorian, když na něj vyšla řada, si vybral jméno Halabus. Byl na něj natolik pyšný, že jej začlenil do svého oficiálního dlouhého jména a usmyslel si, že jej bude používat i poté, až se vrátí opět na dráhu slušného člověka. Jestli se tedy vrátí a nepolíbí dříve šibenici. Menhorian Nocturno Halabus Blathel z Cairn znělo skutečně úctyhodně a ryze aristokraticky. Horác Lipový přišel na řadu poslední. Chvilí váhal mezi Malým Hrůzou a Velkým Hrůzou, ale nakonec zůstal při zemi a stal se Muženou.

“Je nás ale málo”, řekl Kušbaba, šéf bandy, “Musí nás být aspoň dvanáct”.

*...Menhorian, když na něj vyšla řada,
si vybral jméno Halabus...*

“Schrastíme nějaký kaštany a dyž nebudou svolný, tak je pak krocnem”, navrhl Matvej Žila, “Něký bezdomáky, co se po nich nikdo nebude shánět. Mrtvej bezdomák, žádnéj frmiš, kapišto?”.

“Dobře”, řekl Stařena, kdysi Moskyt, “Wulfgaard a Blathel vyrazej po městě a přivedou nějaký dvě postradatelný existence”.

“Wulfgaard a Blathel?”, zdvihl obočí v hraném údivu bělovousý Otrusin.

“No jo, vlastně. Halabus a Prášil pudou. Jste šikovný, vemte to kalupem. A žádný hrdinství, jo?”.

“Ale já jsem přece účetní”, ohradil se kouzelník Wulfgaard.

“Kasu tlupy s konečnou platností přebírám já”, udeřil se v prsa vůdce Gerllod, “Já, Stařena. Jasný?”.

“Jasný, šéfe”.

Poprvé po dlouhé době se Kušbaba usmál. Jak se mu všechno zhroutilo jako domeček z karet, teď zase ucítil příležitost. Ale bude to s těmi chlapy těžké. Bude si na ně muset dát pozor a držet je na distanc. Od těla. Zato Matvej Žíla vypadal strhaně a odevzdaně. Byl čím dál zamlklejší. Jeho sen se v podstatě rozplynul. Uvědomil si, že z celého argyllského panoptika vlastně zbyl jeden jediný. Kušbaba. A toho se mu triumfálně odhalit nepodaří. Dá se říci, že v tomto okamžiku Matvej Žíla vzdal svůj boj o poklidné dožití pod odpovídající rentou mallikornského soudního dvora.

Když do sna uvaďám...

Klabzej Myšilov

Když do sna uvaďám, přízraky ožijí
obludně zhmotnělé včerejší momenty
s navlhlym ubrouskem přisátým na pyji
děším tu sebe sám, své spící fragmenty

* * *

Navečer Wulfgaard Prášil a Menhorian Halabus přivedli do dobře utajeného bytu v domě U houslí dva otrhance. Byli to žebráci, oba hubení jak lunt. Barbar se představil jako Ramar a obratem dostal přízvisko Klemecht. Ten druhý, nějaký Ábrcht, byl pojmenován Kroutvorem. Dost se to všechno pletlo. Ani si nevšimli, že Matveji Žílovi při pohledu na Ramara přelétl po tváři stín. Koutky úst mu zacukaly křečí.

Zoltar Hadinec poplácal Kroutvora po rameni a řekl: “Vítej, hováde”.

Kroutvor se na nového přítele usmál bezzubými dásněmi. Byl rád, že je o něj zájem.

V přeplněném bytě, kde zejména příchodem posledních dvou členů Kušbabovy bandy počalo být nedýchatelné, přečkali Kušbabovci nepohodlnou noc. Nad ránem se Kušbaba vytratil.

Shromáždění cechu drátenického

U houslí už to bylo k nevydržení.

“Prášil, Neprášil, já se na to můžu vykašlat”, povolily nervy Wulfgaardovi, “Na tenhle smrad já nejsem stavěnej. Já jsem magikus”.

“Ále, pan Prášilík je nějaký kách”, uchechtl se Zoltar, “Panu Prášilíkovi to tady nevoni, co?”.

“Víš ty co? Jdi se vycpat, Halabuse, jo? Jdi se vycpat a nevirtuj do mě!”.

“Co tě sejří? Halabus je von. Já jsem Hadinec. Hadinec, kapiš?”.

“Táhni...”.

“Chlapi, neblbněte”.

“Tak ajť do mě nevirtuje”.

“Aby ses, Stařeno, neposral...”.

Nová identita se bezesporu některým zalíbila. A nepokrytě byli i tací, kteří se s ní zcela ztotožnili.

* * *

Kušbaba se vrátil celý udýchaný. Když popadl dech a polkl lok žitné, vyžádal si pozornost. Chlapi se přestali hádat.

“Sbalte si sakypaky a večer razíme”.

“Kam?”.

“Na Železném rynku v taverně Na vinglu se koná shromáždění drátenického cechu”.

“A co je nám do dráteníků?”, ohradil se Zoltar, řečený Hadinec.

“Je nám do nich to, že o žádný shromáždění dráteníků nejde”.

“A o co nám teda jde?”, dotázal se nechápavě Wulfgaard Prášil.

“Jde nám o to, že tam bude pan Záborec, jasný?”.

“Jo”.

Kušbaba vysvětlil, že ho zkontaktoval jeden ze Záborecových pouličních čodlů, takový vytáhlý spratek, a řekl mu, že ve městě se dějí divné věci a že pan Záborec si Kušbabovy muže žádá.

“Budete se chovat, jak žádá mrav...”, ujistil se Kušbaba nervózně.

“Neměj strachy, Kušbabo”, vycenil zuby trpaslík Bolbuch, “Starej Otrusin ví, co se sluší a patří”.

“Bať”, přitakal nesměle barbar Ramar, řečený Klemecht.

* * *

Železný rynek našli snadno. Kušbaba kráčet najisto. Sice pluli městem po dvojičkách, aby nevzbudili pozornost, ale přesto zůstávali v očním kontaktu. Pod nohama jim čvachtal rozbředlý sníh. Občas museli zalézt do průjezdu, aby se vyhnuli strážím a zbytečnému vyptávání. Zbraně a zbroje měli přivázané na neforemných tlumocích, překryté spacími plachtami. Kroutvor se držel Ramara Klemechta a tvářil se, že nechápe, co se kolem něj děje. Rychle se šelo, obloha připomínala kalenou ocel.

Před hostincem Na vinglu, dvoupatrové budově utopené v zástavbě, hořel železný koš a u něj se hráli dva vytáhlí spratci. Okno vpravo od vstupních dveří bylo zakryto dřevěnou tabulí zvoucí na shromáždění cechu drátenického. Na mřížoví byl uvázan proděravělý hrnec, který se klimbal ve větru a narážel o kov. Nurnští strnuli v bezpečném odstupu, Kušbaba se ke spratkům líně doloudal a zavedl s nimi hovor. Potom mávl směrem ke svým mužům. Když se Nurnští přiklátili, jeden z kluků už třímával v ruce zmačkané lejestro a opatrnicky se zubil.

“Jeden po druhém se tady chlapcům představte”, řekl povýšenecky Kušbaba.

“Stařena”, vysekl Gerllod Moskyt.

Kluk bloudil pohledem po papíře, přitakal a udělal značku. Potom následovali další. Nikdo se kupodivu nespletl, ani Kroutvor, žebrák mdlého rozumu.

“Takže plnej tucet, pane Kušbabo?”.

“Plnej tucet, chlapče”.

Kluk trhl hlavou směrem k druhému. Ten přikývl, přestal si hřát ruce nad plamenem z olejem a býčí krví napuštěných trámků, zastrčil ruce do kapes a ledabyly se vyšoural.

“Jen račte, vášnostové”.

Následovali malého čódlu do lokálu. Nebylo tu ani nějak zvlášť plno, ale zprava slyšeli halas a zpěv nějaké veselé společnosti. Tušili, že spolek dráteníků zasedá v odděleném salónku. Čódl však vedl Nurnské kolem záchodků a malými dveřmi vstoupili do tmavého průjezdu. Průjezd je dovedl do zpustlé zahrady. Začalo se valem smrákat.

Zahrada

V železných koších hořely ohně, u nichž se hráli prokřehlí muži. Pára jim stoupala od úst, jak se polohlasně dohadovali. Šírání umocňovalo rozlehlé listoví mnohaletých stromů. O zahradu se ale Záborec nestaral - trávy tu bylo poskrovnu, a když, tak byla bídná. Zbytek dvora pokrýval hliněný prach, který muži vířili nohama. Zpustlá zahrada byla obehnaná vysokou kamennou zdí s oprýskaným omítnutím a východní straně vévodil dvoupatrový dům. Okna v přízemí byla zakryta okenicemi, v horních patrech se nesvítilo.

“Co to sem přitáhlo za sběř?”, uchechtl se divoký barbar v kůžích.

“Městskej potěr. Vyzábli panáci”, odplivl si druhý a propíchl příchozí pohledem.

Bolbuch Otrusin se zhluboka nadechl, ale Stařena Gerllod jej zarazil.

“Nechceme potíže”, sykl.

“Hm”.

“Nacálujeme se někam do rohu a budem tichý jako myše”.

“Jo”, špitl účetní Prášil.

“Hlavně nikomu nečumte do vočí”, pravil Otrusin, “Takovej je hlavní zákon lágru. Nečumět do vočí”.

“Jo”.

Procházeli zahradou k odlehlému koutu, kde hořel oheň. Měli tiše divoké cizince a snažili se s nimi nenavázat oční kontakt. Osudový kontakt, před nímž je trpaslík varoval. Přesto jasně vnímali bodavé pohledy cizinců. Pohledy divokých východních barbarů, krollů z bůhvíjakých smrdutých děr, i jiných navýsost podivných a nebezpečných existencí. Dvojice utáplých čódlů jim bez reptání vyklidila prostor. Ti kluci sice vypadali jaksi usklíple, ale tam venku, tam ve svém důvěrně známém teritoriu jistě byli nebezpečnějšími protivníky, než mnozí z těch kolohnátů tady kolem.

“Co teď?”, zeptal se Menhorian Halabus, když vztáhl dlaně nad pableskující plameny.

“Teďkonc je čas ohlásit příchod”, odtušil Kušbaba, “Ajt’ starej Záborec ví, že jsme dorazili. Stařeno, pudeš se mnou a budeš mi krejt záda”.

“Dobrá, šéfe”.

Nurnští sledovali dvojici předáků Kušbabovy bandy, jak míří ke dveřím velkého dvoupatrového stavení. Gerllod Stařena rukou v ocelové rukavici pevně třímал jílec meče, zasunutý v pochvě. Několik mužů, které cestou minuli, jim neochotně uhnulo z cesty. Z Gerllodovy vzpřímené figury, z toho jak kráčel i jak se oblékal, jak mimoděk, ač ledabyle, srážel podpatky v přítomnosti autority, z toho všeho byl cítit sice vyčpělý, ale voják. Prostě z něj smrděl voják a vytříbeným chřípím cizáků ten smrad neušel, ačkoli to, co jim na něm vadí, nedokázali ještě správně pojmenovat. Ale zločinec nutkání svého tichého šestého smyslu věří, i když mu nerozumí. Ten, který nevěřil, býval v těch časech rychle mrtvý.

Menhorian Halabus si hřál ruce nad plamenem a s vážnou tváří odhadoval výšku zahradní zdi.

“Bez žebřů nemáme šanci”, pravil Bolbuch Otrusin.

“Starče?”, ozval se znenáhla Ramar, kterému teď říkali Klemecht, “Můžu něco říct?”.

“I jen povídej, chlapče, povídej...”.

“Nák se mi nechce stát tady jako oukrop a čekat, kdy se ze tmy vynoří krollí morda nebo pěst”.

“Věř mi, chlapče, že to se nechce nikomu”.

“Má pravdu, starej Otrusin”, přitakal Yasper Glajch.

“Šel bych to tu trochu vočihnout... hlavně teda ten barák”, řekl Ramar, “Kdyby to teda pánům nák kór nevadilo. Kdybych tim někomu nelozil do kytichek... chápete...”.

“Chápeme...”, sykl řídkovlasý Hadinec a usmál se, “Chápeme to úplně...”.

“Mně bys tim teda do kytichek určitě nelez”, řekl Yasper Glajch, družinový zámečník.

Yasper byl vyučen v řemesle zlodějském, ale chodit někam do tmy na zapřenou, na to nikdy příliš nebyl. Snad proto vždy tvrdošíjně trval na tom, že je zámečník. Zámečník bylo přeci vždy počestné řemeslo, není-liž pravda? Matvej Žíla si Glajcha nedůvěřivě prohlížel od bot až po divokou kštici. Čelo mu pulsovalo tepem. Horác Lipový přestal štrachat v batohu, kde předtím něco usilovně a bezúspěšně hledal, a vztyčil se do celé své hobití výšky.

“Mám takovou otázku, pánové”, ozval se hobit, “Jednomu úplně nerozumím. Jsme tady přece s tim tlustým pánem kvůli tomu jeho pokladu, ne? Tak proč se tady bavíte o pitomejch kyticčkách? Copak jsme ženský náky?”.

“Zabal si baťoh, Muženo, a radši mlč”, okřikl hobita účetní Prášil, “Nebo tě vyškrtnu z výplatní listiny...”.

“Ty mě odnikad vyškrtávat nebudeš, Kardamče! Vůdce je Moskyt!”.

“Muženo!”, zamračil se Zoltar Hadinec.

Horác Mužena se zarazil.

“Počkej... Já jsem přece Horác... Horác Lipový...”.

“Mu-že-nó!!!”, zahrozil alchymista pěstí.

Hobit nechápal nic, ale vyklidil prostor.

“Tak teda nevadí nikomu, když to vočihnu?”, připomněl se Ramar.

“Ne”.

“Tak teda já jdu...”.

“Jo”.

“Klemechte?”, čapl jej za rameno trpaslík.

“Co?”.

“Jestli tě chytěj, tak jseš mrtvej, a my s tebou. Takže si dávej velkýho majzla, co děláš...”.

“Hm”.

Nurnští sledovali, jak Ramar Klemecht tiše přešel ke kmeni stromu. Odložil zbytečné věci, obrátil plášť. Potom vyrazil směrem k domu.

“Pohybuje se jako duch...”, zamžoural Menhorian do tmy, “Hotovej přízrak”.

“Teď jsem ho ztratil...”, ozval se Tjure zvaný Pajsr.

“Támhle, támhle je... U zdi...”, pohodil hlavou Menhorian, “V tom květinovém záhonu pod okna...”.

“Kytíčky?”, zabručel vztekle Horác Mužena od svého rozbředlého batohu, “Kytíčky! Nejsem blbej a hluchej ještě mň...”.

Druzi pomatenému hobitovi nevěnovali pozornost a pokradmu sledovali záhon. Ani Menhorian už si nebyl jistý, že Ramara vidí.

“Ten chlap je divnej”, sykl Matvej Žíla.

“Jak to myslíš?”, zeptal se Pajsr.

“Tak”.

Ramar obhlíží terén

Ramar v naprosté tichosti proklouzl do domu. Za války takovým domům říkali sledovaný objekt. A Ramar se cítil jako za války a byl ve svém živlu. Věděl, že na jeho rozhodnutích závisí utajení a úspěch skupiny. Proto byl rozhodnut zjistit maximum možného, ale zbytečně neriskovat. Byl si dobře vědom, že v přímém střetu nemá šanci. Byl školen na získávání citlivých informací a v tom tkvěla jeho mistrnost. Ramar byl kouzelník, ačkoli jeho specializace vycházela z ryze specifických dovedností. Nejprve bylo třeba objevit onoho tajemného Záborce. Tak velela poučka z příručky armádního zvěda. Najdi hlavu, nasad' brouka.

Zmíněného Záborce zahlédl Ramar velmi záhy v rozhovoru s Kušbabou a Gerllodem. Že šlo o Záborce, o tom nebylo pochyb, a Kušbaba nejednou jeho jméno uctivě zmínil. Stáli v obrovském sále, ze kterého byly vyzábělými chlapci, o nichž nepochyboval, že jde o Záborecovy čódly, odklizeny stoly a židle. Pohyb mnoha osob ale vystavoval Ramara nebývalému riziku prozrazení, a tak se spokojil s holou skutečností, že Záborec je starší mužík, tyjící z překupnictví, a vydal se prozkoumat o poznání prázdnější temné chodby. A udělal dobře.

Dům byl skutečně prázdný a Ramar si o něm učinil následující obrázek. Celé přízemí, tedy kromě mohutného schodiště, zabírala v zásadě obrovská jídelní místnost, jakási hodovna. Zde Záborec krmíval své chlapce, jak jim říkal, své čódly. Sirotky, utečence, žebravé spratky, které mu osud přivál z ulice, on je

vykrmil a dal jim zakusit pocitu, kterého se jim nedostávalo ponejvíce. Pocitu rodiny, pocitu sounáležitosti. A potom vracel je na ulici a oni z ulice přinášeli mu zisk. Pro čódlu Záborec v domě vyhradil celé první patro. Byly zde pokoje, špinavé kutlochy s palandami. Ramar osiřelé ubikace čódlů seznal nezajímavými a vstoupil do patra pod půdou, kde žil Záborec. Záborec byl starý, napohled jistě nezajímavý muž, a soukromé kvelby tomu odpovídaly. Co Ramara zajímalo nejvíc, to byly cennosti, peníze a hlavně... pracovní. Nějaké místo, kde by mohl zjistit více o Záborecově tajemném plánu.

Vše nasvědčovalo tomu, že Záborec byl velmi opatrný muž. Neliboval si v přepychu, musil to být velice škudlivý stařec, nedůvěřivý k nikomu, natož k čódlům. Jestli vlastnil nějaké bohatství, jistě jej neshromažďoval doma, ale na bezpečnějších místech. Ramar po obhlídce matrací nabytí názoru, že Záborec nabytý majetek otáčí a investuje. Navíc byl přesvědčen, že stařec je velmi akurátní muž, o čemž svědčily obsáhlé účetní knihy, na jejichž obsahu neseznal ničeho zásadního, co by jej přesvědčilo riskovat a knihy odnést. Ramarovi šlo tedy hlavně o Záborecův plán, a drobet poznání dostal se mu po prohledání zásuvek a desky pracovního stolu.

Tedy především, ta velká rána, o níž mluvil Kušbaba, ten Záborecův plán měl se týkat nějakého ostrova. Ramar objevil mapu, byla to slepá obrysová mapa s vyznačením písčitých pláží a skalnatých útesů. Žádná města, vesnice, jména, nic. Od jihozápadního pobřeží do dobrých tří čtvrtin se ostrovem táhla rozeklaná puklina připomínající tenkou čepel vražovy dýky. Jakoby obrovská síla v dávných dobách pokusila se ostrov rozervat ve dvě, avšak neúspěšně. Na severozápadním cípu v mapě nakreslena byla hora se sopouchem. Všechno nasvědčovalo tomu, že pobřeží ostrova je velmi nehostinné a jen málo míst skýtá možnost hladkého vylodění. K mapě se vztahoval stoh pergamenů, ale ty byly plné značek, piktogramů a číslic, ze kterých nebylo možné pochopit nic. Ramar si tedy mapu narychl obkreslil, ale nevěřil, že by mu to mohlo být k něčemu dobré.

Potom narazil na jmenné seznamy a našel na nich svoje jméno, tedy vlastně svoje nové jméno. Klemecht. Byla to soupiska mužů z Kušbabovy bandy. Stálo tam, že Kušbabova banda čítá třináct plus tři hlav a využití budou na obchod a prodej. Na prodej čeho, to Ramar vůbec netušil a netušil ani, proč třináct plus tři a ne rovnou šestnáct. Na pergamenech věnovaných Kušbabovi a jeho mužům bylo několik poznámek, vztahujících se k minulosti, a také spousta záhadných značek a útržkovitých odkazů. Záborec si zde možná poznamenával pozitiva a negativa, rizika nebo bohové vědí co. Ale jedno bylo jisté - na obchod a prodej Záborec kladl veliký důraz, neboť tuto část svého plánu pojistil hned na dvou frontách. K obchodu a prodeji se řadil i seznam mužů z Hamousevy skupiny, celých jedenadvacet. Z poznámek Ramar zcela jednoznačně vyvodil, že rivalita mezi Hamousem a Kušbabou si byl Záborec upřímně vědom a tuto rivalitu zakomponoval do svého plánu. Ale proč? To Ramar vyvodit nedokázal, a pokud snad ano, tak teď už to mohlo být jedno, když Hamous už nebyl mezi živými a jeho kumpáni jakbysmet. I když - mělo jich být jedenadvacet...

Potom tu byli zmíněni Záborcovi lidé, sedmadvacetihlavý seznam čodlů, jistě to museli být čodlové, i když, kdo ví, každopádně lidé, které Záborec vytipoval jako hodné jej následovat. Jednalo se o skupinu plánovací a zajišťovací. Ramar si byl jistý, že Záborcovými hlavními charakterovými rysy bude nejspíš zbabělost a nedůvěra. Ten muž prostě chtěl být u zdroje, mít vše pod kontrolou a přitom se jaksi držet stranou. Celkem pochopitelné.

Štůsek lejster pojmenovaný jako "Námořnictví a navigace" odhaloval v zásadě Záborcovy propočty nákladů na pronájem rozličných lodí, propočty zásob, velikosti, nosnosti. Některé papíry byly přeškrtané, možná i vzteky, ale vévodilo jim jméno Hlavatka. Ten Hlavatka musil mít něco společného s přístavem v Ravě, bylo tu množství citací a poznámek, jako: "Hlavatka říká..." a "Hlavatka si myslí...", ale dohromady nic kloudného. Námořnictví a navigace se zřejmě nakonec scvrkly do pojmu: "Hlavatka zařídí...". Tedy Hlavatka a dvacet lidí, jejichž jména tu kupodivu nebyla zmíněna vůbec. Jen holá cifra.

Potom tu byl Šikmooký Chálid a jeho devatenáct mužů, původem z Marrburku a dál, přičemž slovo "dál" bylo dvakrát podtrženo. Byli dedikováni pro boj zajišťovací a obsazovací, z čehož Ramarovi vůbec nebylo dobře. A ještě hůř mu bylo, když rozložil listy nadepsané Krvavý.

Krvavý byl jistý Vladach, Vladach Krvavý, doplněný třinácterem jmen, kde jedno vypadalo jako druhé, jedno, maximálně dvouslabičných, s hrdelními hláskami, jako by je náhodně rozesel po papíře a seskupil je do třinácti hromádek. Byla to jména krollů, jeskynních oblud, které ten Vladach přitáhl bohové vědí odkud, ale jeho banda musila být proslulá, protože byli vybráni pro obzvláště honosný úkol. Bylo zde trojsloví, kde je jedno, které slovo je na kterém pořadí. Boj. Tvrdý. Vyhlašovací.

Ramar byl bledý jako stěna. Už věděl dost. Záborcův plán byl nalodit se, doplout na nějaký ostrov, tvrdě jej vyhladit, něco obsadit a zajistit, naložit a prodat. Někde blízko. Zásoby se zdály být propočteny na deset dní. Pět dní tam, pět dní zpátky. I když je klidně možné, že zásoby Záborec počítal pouze na cestu tam.

Ramar uvedl papíry do původního pořádku a vydal se na cestu zpátky. A dole, v chodbě v přízemí narazil na Záborce a dva čodly. Tedy narazil - štěstěna při něm stála a stihl se schovat za nějakou skříní. A díky tomu náhodnému setkání zjistil, že z domu vede nějaký boční východ, asi do ulice. Úniková cesta. Záborec ty dva kluky vypouštěl ven a kladl jim na srdce, ať se bez Hlavatky nevracejí. Ozvěna Záborcova skřehotání se tříštila zvnitřku tmavého průjezdu. Potom se vrátil s jiným čodlem, kluk zavřel vrata a zajistil je závorou.

"Kolodíro! Chlapče můj...".

"Jo, pane Záborče?", smekl kluk umaštěnou čapku.

"Běž za klucima, ajť rozsvítí lanterny v hodovnici a pak ajť se zdekujou na cimry. Nechci vo vás vědít, smrádci, kapišto? Začneme i bez Hlavatky. Dneska je velkej den, je tu moc vzácnejch a netrpělivejch pánů".

"Jo, pane Záborče. Dondu za klucima, ajť se zdekujou...".

"Dneska je velkej Záborcův den, den lišky všema mastima mazaný...".

“Jo, pane Záborče, nejmazanější ze všech lišek, co sem vokolo města kdy zmerčil”.

“Zavři hubu, Kolodíro, a udělej, co sem řek. Nebo tě sjedu potěhem”.

“Jo, pane Záborče. Jo”.

Kluk nasadil čapku a rozklátil své kostnaté tělo do běhu.

Ramar chvíli počkal, až odsupí i Záborec, a vypařil se za ním.

Aréna

Ramar se připojil k Nurnským, kteří sledovali krvavé divadlo. Za tu dobu, co tu nebyl, se Záborcova zahrada proměnila v rozvášněnou arénu. Muži různých ras stáli v semknutém kruhu, hlasitě řvali a mávali zbraněmi. Vlastně dřevěnými holemi. Koho tam mlátí teď, to Ramar neviděl.

“Kde je šéf?”, zeptal se průzkumník.

“Myslíš Kušbabu?”, vycenil Kroutvor sežrané dásně, “Pan Kušbaba vsadil na toho malýho staříka. Je někde támdle. A starýmu tečou střeva nosem”.

“Myslím malýho šéfa. Stařenu”.

“Stařena dostal do držky...”, ukázal Yasper Glajch ke stromu, kde s hlavou podloženou Lipového batohem sténal zkrvavený Gerllod Moskyt, obšakovaný Tjurem, řečeným Pajsr, a Menhorianem Halabusem.

“Sanice ti sice zmodrá, ale bude to dobrý”, sáhl zmlácenému válečníkovi na opuchlé místo kouzelník Menhorian, “Ale zmodrá to asi hodně. Nebo zřítí... Nebo něco mezi...”.

“Vkydnu ti na to psí mazadlo”, pravil Tjure, “Psí mazadlo je zázračnej všelék”.

Otevřel pouzdro a Gerllod hlasitě zasténal. Dav zaburácel.

“Zvedněte mě někdo, ať to vidím!”, zaječel Lipový Mužena, “Ať to vidím, povídám!”.

“Tak si vylez na strom, Muženo”, zakroutil hlavou Zoltar Hadinec.

“Co?”.

“Na strom si vylez...”.

“A vidíš, to bych moh. Vylezu si na strom...”.

“Cos tam zjistil, Klemechte?”, obrátil se Hadinec na Ramara.

“Jak se to vezme. Málo a dost”.

Tak teda povídej.

Ramar těm, co kolem něj utvořili hlouček, povyprávěl. Ne všechno ale bylo slyšet, některá slova zanikla v burácení davu, který přihlížel dosud nerozhodnutému zápasu mezi kušbabovským Otrusinem a vladachovským Chábrdem. Kroll trpaslíka převyšoval o několik hlav, ale zase byl pomalejší.

Dav znovu zařval.

“To muselo bolet! Au!”, zapištěl Lipový z rozsochy, “Myslím, že z Bolbucha je paštika”.

“Jmenuje se Otrusin, hováde!”, zamračil se Hadinec.

“Tak ne! Von vstává. Von vstává! Buch! Krollí hovado se votáčí... Jebni ho mezi uši!!!”.

“Sundejte ho z toho stromu někdo!”.

“Jau! Řek sem jebni ho a ne nech se jebnout! Aha... jo... jóó”.

“Je docela vysoko. Já bych ho sestřelil”.

“Potáci se a... výpad! Na koleno! To muselo bolet! Jóó. A ještě!”.

“Kdo ho teda sestřelí? Ty nebo kdo?”.

“A hejbej se, dědku pomalej! Jó! Hejbej se! A výpad. A buch!”.

“Vemeš si ho na starost, Tjure?”.

“Když říkám výpad, myslím tím vopatrnej výpad! Kurva! Jau! Ne!”.

“Jo”.

Tjure nasadil do tětiny šíp.

“Tak pánové”, zaječel Horác Lipový, “Mám pocit, že klání skončilo. Dědek to vopískal...”.

“Nebo víš co?”.

“Co”.

“Vykašli se na to”.

“Tak dobře”.

Dav zaburácel potleskem, v jásetu převažovaly hluboké artikulace krollí mluvy.

“Slez dólu, hobite!”, křikl na Lipového Zoltar Hadinec.

Hobit poslušně slezl, úsměv od ucha k uchu.

“Ani nevíte, o co jste přišli”.

“Ani nevíš, o co jsi přišel ty”.

Bolbuch se připlazil po svých, v patách se mu táhl Kušbaba a hrozivě se mračil. Gerllodu Moskytovi se za pomoci pardů podařilo postavit se na nohy.

“Myslel jsem si, že jste větší ranaři”, posteskl si Kušbaba, “Přišel jsem zbytečně vo sázku”.

“Musel jsem brát, co bylo k mání”, pokrčil rameny Matvej Žíla.

“Jak to, do prdele, myslíš, k mání?”, rozčilil se Tjure Pajsr.

“Dyk víš, jak to myslím. Nic ve zlým, jo?”.

“Hm”.

Žílovi na svráštělém čele rozrušením tepala modrá klikatice.

“Hele, Klemecte?”.

“Copak, Žílo?”.

“Ale... nic. Vlastně nic”.

Záborcův plán

Záborec, opírající se o sukovitou hůl, vystoupal na vyvýšené pódium. Hodovní místnost praskala ve švech. Muži Vladacha Krvavého, nabuzení úspěchem ze soubojů, byli hluční a dávali své vítězství patřičně najevo. Oslavovali Chábrdovy železné pěsti. Špičkovali se se sebrankou Šikmookého Chálida a nálada byla značně uvolněná. Nurnští zaujali strategickou pozici ve vzdáleném rohu blízko

vstupních dveří. Bolbuch a Gerllod setrvávali v ponurém mlčení. Snad jediný, komu nezmizel humor, byl Horác Lipový. Jak by ale nebyl veselý, když setrvával v blaženém nevědomí. Tradovalo se o něm, že Nurnské doprovází kamkoli, ale nikdy neví, kam a proč jede. On prostě s Nurnskými jezdil. Takoví lidé bývají šťastní.

“Vázení, vázení, vázení...”, zdvihl hlas Záborec, “Vázení, takříkajíc, obchodní přátelé!”.

Přítomná sešlost pomalu utichla, ale je pravda, že Vladach Krvavý musel rozdat pár ran a záhlavců.

“Vázení obchodní přátelé!”, zopakoval starý muž, “Vítám vás na dnešním významném a přelomovém shromáždění...”.

Sál zašuměl.

“A zejména vítám takové věhlasné osobnosti, jakými jsou mužové, kteří mne jistě obohatí svou přítomností tuna v čele, tuna tady nahoře”.

A potom jmenoval jednotlivé předáky zločineckých tlup, které nazýval obchodními skupinami, a jak se jmenovaní pánové prodírali davem vpřed, pohovořil krátce pár slov na úkor jejich obchodního záběru a položení. Když krollové svými chlupatými tlapami poplácávali svého předáka Vladacha Krvavého a postrkovali jej vpřed, zpívali přitom jakousi hrůzu nahánějící píseň beze slov, byl to hrubý chór, při němž krev tuhla v žilách. A když jejich předák toporně přijal nabízenou Záborecovu pravici a řekl: “Já sem Vladach Krvavej a i s mejma chlapama sme teda tady”, jeho muži zaryčeli neskrývavým nadšením a tloukli vším, co bylo po ruce, plech na plech.

“Sum tu ja a sum tu moji luďa”, uklonil se divoký muž východního zjevu, “Jag sum řek, tag sum řek, sum tu moji luďa a sum tu ja. Chal-lid. Chal-lid iz Marrbrga i dal”.

“Chal-lid”, zopakoval a uklonil se.

“Chal-lid! Chal-lid!”, zaječeli divocí.

A tak to šlo dál. Představen byl i Kušbaba, jehož muži si dnes vybojovali opovržení, a představen byl i jistý Hlavatka, který se dosud nedostavil, ale jistě se dostaví, jen jej zdržely jisté přípravné záležitosti. Potom pan Záborec pohovořil o Hamousovi a jeho lidech, kteří ve městě způsobili pozdvižení a zřejmě se rozhodli hrát na vlastní pěst, za což byli z plánu okamžitě vyloučeni.

Záborec potom obšírněji pohovořil o nepříliš dobře se vyvíjející situaci v Turmegu a důrazně varoval před potyčkami ve městě a konflikty s městskou stráží. Vinou ostudných událostí v hostinci U plavců a dalších na severu od městských bran, což dal do přímé souvislosti s vyřizováním si účtů a bojem o moc uvnitř Hamousovy kumpanie, jež přivodily její zánik a vyloučení z vybrané společnosti, došlo k zostření městských hlídek a vyšetřování.

“Město vlivem téhdle politováníhodnejch událostí je na nohou. Prostě je tam maglajs, ale mám tam svý lidi, co to šmírujou, všechno je sichr, ale na hraně nože...”.

Zkrátka Záborec dal jasně najevo, že nejlépe bude, když vysvětlí svůj plán a potom se všichni v osamocených skupinách ještě za noci přemístí do Ravy, prostě

co nejdál od Turmegu a jeho hlídek. A pokud někdo bude zadržen, nebo ještě hůř něco rozdmýchá, tak že bude vyloučen ze seznamu a půjde to na jeho vrub.

Potom Záborec začal vykládat plán. Čím byl čas pokročilejší, tím stále nervózněji pomýšlel na toho Hlavatku a co se s ním stalo. Tu a tam do sálu vstoupil některý z vybraných čodlů, ale na otázku: “Našli?”, dostalo se mu zatím vyhybavé odpovědi: “Eště ne...”.

Tedy ve stručnosti k Záborcovu plánu. Ve vodách na severu poblíž ostrova Chainor nalézá se malý neúrodný ostrůvek jménem Zvar. Je pustý, ale hojný na nerostné bohatství, zejména na rudy zlata. Na ostrově je malá vesnice, kde žijí dělníci a sídlí zde malá posádka chainorských. Ostrov je natolik bezvýznamný, že jediné pravidelné spojení kromě rybářských člunů zajišťuje nákladní loď z Chainoru, jež zde kotví přibližně čtyřikrát do roka. Loď převáží zlaté slitky, jež taveny jsou ve vsi a skladovány tamtéž. Záborcův plán spočívá v tom vylodit se na ostrově a zásoby zlata převzít před převzetím Chainorem.

“Ano, převzít, pánové... To je to správné slovo...”.

Záborec sdělil čím dál pozorněji naslouchajícímu shromáždění odhadovanou zásobu ve zlatých slítcích. Byla skutečně závratná. Čímž došlo na diskuzi o dělení, která postupně byla umluvena tak, že každá ze zúčastněných tlup získá rovný díl, o který se potom podělí uvnitř v rámci svých vlastních zvyklostí a pořádků. Vladachovi ani Chálidovi se toto rovnostářské dělení příliš nezamlouvalo, ale Záborec měl v rukou trumf, kterým je přesvědčil, že nakonec souhlasili. Náklady Záborcova plánu půjdou za ním. Potom Záborec seznámil zúčastněné předáky i jejich muže s obecnými úkoly, respektive posláním. Konkrétnosti budou z důvodu utajení detailně rozpracovány a prodiskutovány po vyplutí.

Do místnosti vběhl čodl.

“Našli?”.

“Našli”.

“A proč tu není?”.

“Něco má... Něco chce... Nebo, něco... Prostě něco...”.

“Na chvíli vás opustím, pánové”, omluvil se brunátný Záborec a opustil sál.

“Tak já bych něco teda řekl”, ujal se slova Vladach Krvavý, “Některý se teda známe, ale většinou teda vůbec ne”.

Šikmooký Chálid si zadumaně mnul spletený vous.

“A některý teda úplně vůbec ne. A esli tady někde běhá krysa, tak ji rozšmelcuju, že ani vocas nezvostane”.

“Boj!”, zařvali Vladachovi kolohnáti sborem.

“Máte recht, chlapi. Boj je boj a musí bejt začalovanej podílama jak se sluší a patří. Ale zase recht maj ty, co říkaj, že dohoda je dohoda a že dohoda je víc než boj”.

“Ano”, sípl Kušbaba.

“Ale boj je pořád boj a síla, rozumíš, chlapi, síla je to, co dělá chlapa chlapem, prostě... prostě takhle... chlap bez síly není chlap... není chlap, není boj, není dohoda. Tak nějak jsem to chtěl, kurva, říct...”

“Není chlap, není boj!!!”, zařvali příslušníci krollího etnika.

“So ty chtil tym říct?”, sevřel žlutavá víčka do tenkých čárek Šikmooký Chálid, “Neny chlab neny boj? Tag sum ja sum tu. Sum chlab vechchlab sum ja. A ty chlaby sum tam sum jag ja. Vechchlaby! Chtiš boj? Ju?”

“Boj!”, zaječeli muži od Chálida.

“Boj!”, zaječeli Vladachovci.

“Chlapi, v jednotě je síla”, zaštkal Kušbaba, “Vyčkejme Záborce”.

“Ty nejsi chlap!”, obořil se na Vladach, “Už podle ména nemůžeš bejt chlap!”

“Tag tag. Ty neny chlab. Ty kusbaba. Ty Babakus. Ju!?”

“Ba-ba-kus... ba-ba-kus...”, skandovali Chálidovi přívrženci.

Kušbaba takticky ustoupil a odevzdaně naslouchal bojové písni těch dvou kohoutů. Nurnští pochopili, že ať tady bude uzavřena dohoda jakákoli, tahle sebranka se při první příležitosti po sobě vrhne a Záborcův plán se změní na urví, co můžeš urvat. A to nebyla vůbec příjemná představa.

“Ať se bude dít cokoli”, řekl Gerllod Stařena, “Musíme držet při sobě a hlavně - držet se stranou”.

“Máš pravdu. S těma gaunerama půjde dnem i nocí o život”, přitakal Bolbuch.

“Takže žádný hrdinství, jo?”

“Jo. Žádný hrdinství. A už žádný arény a vytahování svalů...”

“Pánové, jenom taková otázka”, ozval se Horác, “Kdo je to ten pan Babakus, kterému tady provolávají slávu? Ten je s náma nebo proti nám?”

“Ten by měl být s námi, Lipovej”, odpověděl útrpně Menhorian.

Postranními dveřmi se vbelhal do sálu udýchaný Záborec a holí před sebou hnal takového čiperného mužíka středního věku, který působil značně neurotickým dojmem.

“Dobřej večír, dobřej večír”, napřáhl pravici směrem k Chálidovi, který jeho přítomnost zcela ignoroval, “Hlavatka jméno mé”.

Záborec mu něco řekl a muž se obrátil k sálu.

“Dobřej večír. Já jsem nákej Hlavatka. Hlavatka jméno mé...”

Někteří propukli v smích, ale hláhol brzy utichl, jak Záborec mávl berlou, aby si zjednal pozornost.

“Toto je pan Hlavatka a nese důležitý zvěsti, který krapet pozměňují plán”, přednesl Záborec, “Změna je plánů koření, abych tak řek, a proto dávejte pozor, co vám tady Hlavatka řekne - hlavně teda vy přespolní...”

“Pšespolny?”, podívil se Chálid, ačkoli jeho žlutá líc zůstala kožená.

Kušbaba se mu jal něco pološeptem vysvětlovat, přičemž Chálid si zadumaně mnul vous a přikyvoval. Nurnským se zdálo, že Kušbaba se moudře pokusil vetřít do Chálidovy přízně, což kvitovali s povděkem.

“Pšespolny...”, potvrdil Chálid a ukázal prořídle zuby, “Tag tag...”

“Takže jak řek tady pan Záborec, věci se krapet změnily. Trošku se něco posralo, nó trošku... trošku víc... prostě Rava je teďkonc mrtvá a Turmeg vlastně skoro taky... Takže já sem nějakej Hlavatka a řeším tady pro pana Záborce náky ty mořský věci, prostě ty věci spojený s mořem a tak...”.

“K věci, Hlavatko”, osočil se naň Záborec.

“A hlavní mořská věc... teda loď... tak ta teda není... teda byla by, moc nechybělo, ale teďkonc není, celý se to miglo a miglo se to tak zle, že spousta chlapů plave bradou hore, a to chlapů těch i tamtěch, prostě se to, kurva, miglo, a Rava je teďkonc mrtvá... A to, myslím, úplně...”.

V sále to zašumělo a Záborec Hlavatkovi něco pošeptal. Bylo na něm vidět, že se mu třese brada a stařecký třas to nebyl.

“Dobře... takže loď není... ale bude... Jako že se Hlavatka menuju, tak loď bude... už je to ošéřovaný jinde... proto jsem taky přišup vopožděně... teďkonc jsem vlastně rád, že беру kramle, protože kramle vzít musím, to je jasný...”.

“Pánové”, ujal se slova Záborec a odstrčil Hlavatku stranou, “Řeknu vám to stručně a jasně...”.

Loď, která podle Hlavatky měla být, ale ještě nebyla úplně, se měla jmenovat Rujná oliheň. Ta Rujná oliheň vzhledem k ne příliš tichému převzetí nevyzvedne účastníky Záborcova plánu v Ravě, ale v Zámorí, což je rybářská ves na severu od Ravy. Vzhledem k tomu, že okamžik nalodění nelze přesně stanovit, což je dáno i skutečností, že momentální stav lodi není úplně známý a podléhá improvizaci Hlavatkových lidí, dojde k nalodění během některé z následujících nocí. Signál k nalodění bude dán za příhodného počasí z tamního majáku červeným světlem.

“Majákmistr je náš muž a signál vydá rudým světlem”, zopakoval Hlavatka, “A tedy pane Zábore, chtěl bych nárokovat pětatřicet peněz ve zlatě za improvizální nákup alchymistického bahýnka, co z vobyčejného vohně udělá červenou vohně. To bahýnko je na cestě po spolehlivém člověku a zakoupil jsem ho z vlastních zdrojů v krámě Zaručeně bezpečné substance pyroforické, petardy a ohně J.Arquaha v Ravě, Okrouhlé náměstí, doklad můžu doložit ihned...”.

“To vyřešíme později”, hýkl Záborec, “Teď k tomu lesejku...”.

“Lesejk? Jo, lesejk. Nad Zámorí je lesejk. Přes lesejk vedou tři cesty, co se potkávají u mohylky. Je to taková mohylka nějakému zabitému snad bleskem, nebo co, prostě pár navršenejch kamenů. A když se dáte u tej mohylky vpravo, ale kdybyste šli cestou od moře tak vlevo, prostě tou cestou jakoby trochu na sever, tak potkáte seník... Je to poctivej seník, vlastně taková prkenná hajda...”.

“Co budeme, kurva, dělat u seníku?”, došla trpělivost Vladachu Krvavému.

“Ten seník je náš. Je v něm seno, to je pravda, ale starý seno...”.

“Starý seno...”.

“Ale hlavně... nahoře na trámkách jsou pramičky. Máme tam pramičky. Pramičky pro nalodění...”.

“Hm”.

“Jinak když už jsme, pane Zábore, u těch pramiček”, obrátil se Hlavatka na šefa plánu, “Tak ty pramičky taky nebyly zadarmo. Máme je tam dlouho, to je pravda, ale pořád sloužejí dobře... jsou to šikovný poctivý pramičky...”.

V sále to bzučelo nervozitou.

Záborec znovu zrekapituloval podstatu sdělení, tedy maják, signální světlo, Rujná oliheň, noc a seník s pramicemi. Potom se rozrazily dveře do sálu a vběhli dva udýchaní čodlové.

“Co sem lezete?”, zařval Záborec, “Seřežu vás potěhem...”.

“Na... našli...”, zaštkal vyzáblý kluk.

“Koho našli?”.

“Nás...”, řekl ten druhý.

“Vo... vojáci!”.

Do sálu jako když udeří hrom. Vladach Krvavý se rozeběhl po pódiu a skočil dolů. Přitom se ramenem oťel o starého Zábore a ten ztratil rovnováhu. Hlavatka se chytil za hlavu a křičel, že jestli ho chytí, bude viset. Nastal nepopsatelný zmatek. Šikmooký Chálid volal své muže k sobě, čímž masa těch, co se hnuli ven, se srazila s masou těch, co se hnuli k pódiu. Okna měla zavřené okenice a Tjure zjistil, že jsou přibité hřeby.

“Co teď?”, ozval se Menhorian Blathel.

“Musíme se dostat ven, na dvůr”, křikl Gerllod, “Snad se nám podaří přelízt zeď a zmizet dřív, než nás pozatýkají”.

“Ta zeď je dost vysoká”, připomněl vzrůstem malý trpaslík Bolbuch, “Mám na mysli nedosažitelně...”.

“A co Kušbaba?”, zeptal se Jasper.

Nebylo jej nikde vidět. Tam, kde předtím stál, se srocovali muži Šikmookého Chálida a divoce mávali šavlemi. Divoký jim udílel nesrozumitelné rozkazy.

“Na Kušbabu kašlem”.

Nurnští se dostali do hlavního proudu v tlačenci u dveří a promíchali se s rozšklebenými muži Vladacha Krvavého. V tomto mumraji už se potom nedalo měnit směr. Roj vhrzl na zahradu a dál kolem doutnajících palivových košů k průjezdu. Do průjezdu se ale šik nedostal. Dovnitř vběhli vojáci městské stráže, po zuby ozbrojení. Srážka byla děsivá a bylo zřejmé, že vojáci, alespoň do té doby, než dostanou věc pod kontrolu, nebudou brát zajatce.

“Zpátky!”, zavelel Gerllod Moskyt, “Zpátky!!!”.

Bylo mu jasné, že pokud budou bojovat, budou spoluvinni za mrtvé příslušníky společenství, jehož struktury ctil nade vše a jemuž přísahal věrnost v parádní uniformě, před nadřizenými, druhy ve zbrani a nurnskými residenty. Přísahal tehdy věrnost před matkou, otcem a všemi sourozenci. Věrnost Království gwendarronskému, věrnost koruně.

“Dokud živ budu... Tak přísahám...”, vzpomněl si Gerllod na závěrečná slova přísahy a znovu zařval: “Zpátky!”.

Nurnští se srotili u dřevníku a odhadovali výšku zdi.

“Porád vám melduju, že ta zeď je vysoká...”, zahromoval Bolbuch.

“Kdybysme tady našli nějaký žebřík...”, ozval se Yasper a vykopl vrátka, “A vono možná...”.

“Mám ho!”, křikl zámečník zevnitř s neskryvanou pýchou.

“Jenomže tam na druhý straně je zase nějaký dvorek a může to už bejt vobšancovaný...”.

“Chlapi, ještě je tu jedna cesta...”, ozval se Ramar.

Vypověděl krátce druhům o tom, jak Záborec posílal čódlly bočním vchodem z domu.

“Jdeme tam...”.

U vrat museli dát přednost mužům Šikmookého Chálida, kteří se vyhrnuli ven a utvořili nacvičenou bojovou formaci. Potom pod vedením Ramara družina proběhla chodbou k druhému východu z liščí nory. I když Nurnští by nebyli vůbec překvapeni, kdyby liščí nora měla východů víc. Záborec byl liška podšitá, o tom nebylo sporu.

A tam, v průjezdu, na Záborce narazili. Měl kolem sebe skupinku čódlů a právě jim vysvětloval, že se na náměstí musí rozprchnout na všechny strany a působit zmatek. Za ním stál Kušbaba, všecek ve tváři bělavý, a když spatřil Nurnské, viditelně se zaradoval.

Brzy mu otrnulo.

“Držte se nás, Zaborče, a my vás z toho srabu s chlapama dostaneme...”.

“Hm”, broukl nenávistně Bolbuch.

“Nikoho nezabíjet”, varoval Gerllod, “Žádný zbytečný krveprolití”.

Čódllové otevřeli vrata a vyběhli do liduprázdné křivolaké uličky.

“Za nima”, přikázal Moskyt, “Doběhneme si pro koně k Houslím a potom pryč z města...”.

Rychle pryč!

K první srážce s městskou stráží došlo na konci ztemnělé uličky. Okolí Záborcova domu bylo evidentně obšancované. Vůdce Gerllod stihl jen udělit pár stručných rozkazů, že proti vojsku ani měšťanstvu nesmí být v žádném případě použito hrubé síly, ale to už je vyrušil hluk šarvátky vpředu. To Záborcovi čódllové vpadli do zad vartující skupince uniformovaných a pustili se s nimi do křížku. Čódllové však byli kluci z ulice, věděli, že v tuhle chvíli je nejlepší vzít kramle, jak s oblibou říkali, prostě rozprchnout se do všech směrů a ztratit se v ulicích klidnějších částí města. Takový byl zákon ulice - zdrhat na vlastní pěst a tím vlastně chránit ostatní. A pokud se nespasit, tak alespoň držet jazyk za zuby. Čódllové se rozprchli do stran, proběhli směrem k Železnému rynku a za nimi s varovnými výkřiky vyběhli strážci městského pořádku. Zbyli tu dva, kteří rychle seznali, že se blíží další nebezpečí. Nurnští. S tasenými zbraněmi vyšli do středu ulice a ten služebně starší vyzval úředním hlasem ke klidu a složení zbraní.

Gerllod Moskyt znal služební postupy a věděl, že musí jednat rychle. Vrhł se na prvního, následoval jej Bolbuch. Zbytek Nurnských se zastavil a vyčkával, jak tohle skončí.

“Hlavně né břitem!” sykl Stařena na svého parda ve zbrani, “Ber ho přes nohy! Přes nohy!!!”.

Jeden z vojáků byl záhy sražen na kolena a ten před Bolbuchem se vzdal.

“Mám rodinu, pánové!”, zaštkal voják, “Rodinu, chápete?”.

“Lehni si na zem!”, zakoulel očima trpaslík, “Slyšíš!?”.

“A žádný hlesy, nebo...”.

Turmegští si pomalu lehli na dláždění a nejistě se ohlíželi směrem k náměstí. Pokud by měla odtud někdy přijít pomoc, rozhodně to nebude brzy.

“A co teď s nima?”, zeptal se Menhorian Halabus.

Gerllod pokrčil rameny a podíval se na Bolbucha.

“Zabte je, svině!”, zaskuhral Záborec, “Ať zaplatějí, co sou mi dlužný...”.

“Mám ženu a děti...”.

“Žilo!”, ozval se Kušbaba, “Kuchni je!”.

“Nikdo se kuchat nebude!”, houkl Stařena Moskyt.

“Srovnej si chlapy, Kušbabo!”.

“Hele, Stařeno... Co je ti do takovýho... do takovýho šmíry?”.

“Vraždit se nebude, jsem řek. Když to není nutný, tak se bez toho obejdem. Nejsme vrazi. Jsme jen...”.

“Hrdlořezové?”, ozval se Horác Lipový.

“Svlíkněte se!”, přikázal najednou Wulfgaard Prášil, účetní.

“Ale pane...”.

“Chceš, abych ti uříz kebuli!?”.

“Mám ženu...”.

“Tak se, kurva, svlíkni... A hned!”.

Jeden z vojáků se začal neochotně svlékat. Na dlažbu spadl plášť turmegské městské stráže. Zařinčela kroužková košile. Wulfgaard mlčel a hněvivě se mračil. Poté, co se snesla noc, se citelně ochladilo. Obloha byla zatažená nízkými mraky.

“Myslíš, že máme čas na takovýhle divadlo?”, dloubl jemně účetního do žeber Pajsr Tjure.

“Nešťouchej do mě, barbare, a voblíkni si ty hadry. Dělej”.

Nurnským začalo svítat. Do druhé uniformy se nasoukal samotný Wulfgaard a přitom zasyčel, aby někdo ty strážné spoutal na rukou i nohou a zavlekl do průjezdu. Gerllod Moskyt vydal potřebné příkazy.

“A teď se navzájem spoutejte”, přikázal Nurnským voják Prášil, když dopínal drátěnou košili, “A zbraně ať zmizí v báglech”.

Pajsr Tjure, zteplilý voják, založil ruce na hrudi a počastoval své bývalé spoludruhy tvrdým a neúprosným pohledem.

“A teď se seřadte do dvojic, holoto zlodějská! A alou do šatlavy!”.

* * *

Vojenská eskorta vedla zatčené přes Železný rynek, kde vládlo čiré dopuštění a zoufalý zmatek. Hostinec U vinglu byl obšancovaný a uvnitř dvorů zřejmě hořel lítý boj. Průvod eskortovaných vězňů nevyvolal u příslušníků městské stráže, zaujímajících strategické pozice v loubích domů, žádné podezření, ba

naopak. Procházející eskorta byla častována pochvalnými výkřiky, a to obzvláště poté, co někteří z přihlížejících poznali sveřepou tvář Záborcovu.

“Dostali jsme Záborce!”, zajásal nějaký voják na palpostu ze dvou sudů, z nějž čněla vpřed ramena těžké kuše, “Dobrá práce, chlapi! Dobrá práce!”.

“Udělejte místo, hoši!”, křikl vpředu Wulfgaard, “Ajt’ se nám nevymknou kontrole”.

Mířili rychle pryč z náměstí. První ulicí na jihozápad. Vůbec netušili, jak se může jmenovat.

“Proklatě dobrá práce!”, slyšeli za sebou, “At’ žije Turmeg a jeho branná moc!”.

“Sloužíme koruně!”.

Gerllod Moskýt byl vzteklý. Cítil, že jeho služba koruně se, na rozdíl od eskortovaných zajatců, kontrole už poněkud vymykala.

“Kam si myslíte, že jdete?”, ozval se po hodné chvíli, když se dostali z vosího hnízda do nezvykle vylištěných ulic, nespokojeně pan Záborec.

“Jdeme k Houslím”.

“K jakým Houslím? K jakým, do prdele, houslím?”.

“Do domu U houslí, Rybničná ulice. Máme tam koně...”.

“A co si jako myslíte, že s těma konima budete dělat?”.

“Nasedneme a vodjedeme, Záborče, to si myslíme...”, odvětil Tjure.

“Vy si myslíte, že jsou úplně na hlavu padlí?”, rozčílil se stařík, “Vy si myslíte, že nenechali zavřít brány? Vy si myslíte, že nasednete na koně a projedete branama a voni vám ještě uctivě popřejou pevnýho zdraví na dalekejších cestách? Vy jste se dočista zbláznili!”.

“Chceš zčernat v lochu, chuligáne?”, skočil na Záborce barbar Tjure a chytil jej pod krkem, “Chceš pohrdat státní mocí, jo? Chceš to?”.

“Počkej Tjure, pusť ho!”, křikl spoutaný vůdce Nurnských.

Barbar se zarazil a zakoulel očima.

“Promiň, nechal jsem se unést. To asi dělá ta uniforma...”.

“Von má pravdu”, řekl Zoltar, “S těma koněma nemáme šanci projít. Brány budou krutě hlídány. Co ty na to, Stařeno?”.

“Taky bych řekl, že touhle dobou tudyma neproklouzne ani myš”.

“Takže co teda navrhuješ?”, zeptal se kouzelník Menhorian.

“Nechat Housle Houslema a koně koněma...”.

“To jsem pochopil...”.

“Dostat se někam na druhéj konec města. Na nějakej klidnej konec města...”.

“Hm”.

“A tam v tichosti a poklidu přelízt hradby...”.

“To by šlo”.

“A ještě jednu věc bych udělal, a s ní bych teda neotálel”, dokončil Gerllod.

“A to jako co?”, zdvihl obočí Bolbuch Otrusin.

“Sundal bych nám pouta...”.

Cesta na Zámor

Byla černočerná tma a z nebe se sypal mokrý sníh. Černý pás stromů hučel ve větru. Trpaslík Bolbuch si dýchal na zkřehlé dlaně a pozoroval, jak se horký dech sráží v jiskřivý obláček. Přemýšlel, jestli to nebyla hloupost, v Turmegu se roztrhat do malých skupinek, vlastně do dvojic. Záborec říkal, že takhle to bude nejbezpečnější, ale dalo se tomu nabubřelému starci vůbec věřit? Asi sotva. Bohové vědí, jakou hru tady hraje. I když překvapení z vojenského zátahu na jeho usedlost zdálo se být neskrývané a tedy upřímné. Někdo určitě musel praskat, ale kdo? Že by někdo ze Záborcových čodlů? Nebo někdo od Hamouse? Věděli toho dost, a někdo přeci musel přežít. Trpaslík přemítal a počítal, kdo jim ještě chybí. Potom zaslechl na cestě čvachtavý zvuk chůze a tichý hovor.

“Tady by to mělo bejt... teda doufám. Ten les v noci vypadá úplně jinak”.

“Jsem vyčerpanej, pane Glajchu, víme? Už nemůžu...”.

“Už to nemůže bejt daleko... prostě nemůže...”.

Bolbuch hodil na cestu sněhovou kouli.

“Co to bylo?”, zaskuhral Záborec.

“Kdo tam? Zde my!”, sykl Yasper Glajch tím směrem.

Také krátce sloužil v gwendarronské armádě. Mobilizovali ho za války. Věděl, co se patří. Některé návyky prostě z hlavy už nedostal.

“Zde Bolbuch... Otrusin...”, vztyčil se vartující trpaslík zpoza keře.

“To jseš tu sám?”, zděsil se Yasper.

“Ne. Ležení je v lese tam, co jsme leželi minule. Po vejbuchu, kapišto?”, odvětil starý trpaslík, “Hlavně tady moc nehamtejte. Jděte asi padesát sáhů rovně a potom uvidíte přes pangejt vpravo stopy. Po nich dojdete k našincům”.

“Maji voheň?”.

“Maji voheň. Je zima jako v pivovarském sklepě. Už aby mě vystřídali”.

“Kdo tě střídá?”.

“Hadinec”.

“Kdo?”.

“Krteny syn přece...”.

“Aha. Už vim”.

* * *

Nurnští dřepěli kolem malého ohýnku zabalení ve zmokvalých houních. Nadohled ohně vyrostlo několik improvizovaných přístřešků z nepromokavých pláten. Nepromokavé plátno je nepromokavé jenom názvem. Jinak promoká. Hůře, ale promoká. Sněhu té noci sice bylo poskrovnu, ale byl těžký a čvachtavě mokrý. Když Yasper doprovázený Záborcem vstoupili do kruhu světla, Nurnští se s nimi vřele přivítali. Yasper vztáhl ruce nad plamen a povyprávěl, jak se jim podařilo dostat z města.

“Ze střechy nějakýho vybydlenýho domu jsme přelezli na hradbu”, dokončil vyprávění, “Dolů to pak bylo asi nejhorší. Pan Záborec je už starší pán... Musil jsem ho pořádně sichrovat”.

Pan Záborec se tvářil, že podruhé by už tu cestu neabsolvoval v žádném případě a snad by se raději nechal čapnout.

Kušbaba nabídl panu Záboreci místo pod svou houní. Teprve teď Nurnským došlo, že ten Záborec je vlastně na dalekou cestu úplně nevybavený. Kromě té své mošničky neměl v zásadě nic.

“Kdo vlastně chybí, chlapi?”, zeptal se zámečník.

“Žíla tu není, potom chybí Kroutvor, taky Klemecht, no a tradičně Libovej...”, řekl Menhorian, který měl vše spočítané do puntíku.

“Libovej?”, zamumlal nechápavě Kušbaba.

“No, Mužena, nó. Náš zmatenej Mužena”.

“Mužena je schopnej se ztratit”, zasýčkoval Wulfgaard Prášil, “A jestli se ztratil, tak netrefí ani domů, natožpak sem”.

“Opakoval jsem mu aspoň třikrát, že sraz je tady u lesejka. Tady u toho lesejka, kde Hamous vypustil duši, rozumíš?”.

“A co von na to?”.

“Jo. Říkal jo. Říkal jasně. Jako, že ví”.

“A tvářil se, že chápe, co mu říkáš?”.

“Tvářil se nemlich stejně jako vždycky...”.

“Tak trochu nechápavě?”.

“Když o tom tak přemýšlím, tak asi trochu jo”.

“Klid, chlapi”, namítl barbar Tjure, “Je s ním přece Kroutvor, ten smradlavý bezdomák. Ten se o něj postará”.

“Ale Kroutvor tady nikdy nebyl...”.

“Aha... Tak zbejvá jediné Žíla. Matvej Žíla...”.

“Jo, ten jo”.

* * *

Druzi už pochrupávali přerušovaným nepříjemným spánkem, když k ohni dorazil Zoltar Zemikosa, který držel na cestě hlídku po trpaslíku Bolbuchovi.

“Hadinec hlásí příchod a taky hlásí, že přivedl poztrácený zbytek mužstva”.

Matvej Žíla přihodil na oheň hrst klacků, aby se zahřál. Měl nohavice i boty úplně promáčené.

“Všichni jste někam zmizeli a nechali jste mě úplně napospas celému městu”, rozčílil se dotčeně Horác Lipový.

Nurnští se zachruli v houních.

“Kdybyste mi aspoň něco řekli, do háje zelenýho! Přelez jsem hradby, a tam žádný les, chápete? Žádný les! Jenom pole. Pole napravo, pole nalevo, ale les, kurva, ten les nikde!”.

“Vy jste se roztrhali?”, zeptal se Gerllod Moskyt Matveje Žíly.

“Museli jsme. Šli po nás vojci. Tendle se jich šel zeptat, kudy se nejlíp leze přes hradby”.

“A co se stalo”.

“Jednomu z nich jsem musel šmiknout kejhák, než pochopil, že se ptát nemá...”.

“A pak”.

“Pak jsme vzali kramle, co jinýho!? Na čas jsem se musel skovat v nějakým dvoře, než se ten hukot přezene. No a tendle prezent, ten se někde ztratil”.

“Kdo je u tebe prezent?”, obořil se naň Lipový.

“A Kroutvor?”.

“Nevim. Ale mám pocit, že ho čapli”.

“A kurva...”.

“A Matveji?”, zeptal se Menhorian, “Kdes pak natrefil na ten prezent?”.

“V humnách. Zmerčil jsem jeho stopu, ten sníh ho spasil. Mířil, hováď jeden, k moři... Na západ... K Ravě...”.

“Měli jste mi to líp vysvětlit! Pořád se mnou mluvíte na půl huby a já abych se pak na vlastní pěst zachraňoval!”.

“Jo”, přitakal Wulfgaard, “Tak to nejspíš bude...”.

Důležité ale bylo, že se Nurnští šťastně shledali a mohli plánovat další postup. Ztráta Kroutvora byla rozumnou daní za to, že vše šlo víceméně tak hladce. Gerllod Moskyt rozhodl, že se do rána vyspí, jak to tedy počasí dovolí, a ráno se Nurnští začnou ve vši opatrnosti přesouvat směrem k Zámoří. A to nejlépe mimo hlavní cestu, kde je mohlo čekat jak vojsko, tak někteří z těch, co se dostavili na Záborecovu sešlost. A také se rozhodl, že pomalu začne přebírat velení nad Kušbabovou tlupou. Nebylo proč už déle hrát tu hloupou hru - vždyť Záborec byl sám a jeho lidé v nedohlednu.

* * *

Nurnští drželi v rukou trumf, kterým byl Záborec. Ten muž věděl to, co oni ne, respektive znal celý svůj plán. A byl místním rodákem, znal kraj jako své boty. Věděl, kde leží Zámoř a že cesta tam vede přes vísku jménem Tudybor. Cestu s přihlédnutím k okolnostem, tedy terénu mimo cestu, s přestávkami sypajícím se sněhu a Záborecově stáří, odhadli na plné dva dny. Dva dny v rozumném tempu bez zbytečných přestávek.

“Jako za války”, liboval si vůdce, “Levá... pravá... v plný polní vstříc nepříteli...”.

“Hm”, zachrčel bez zájmu Ramar, který štrádoval vedle něj.

“A tamboři dunějí do bubnů a šavle se blejskají pod plácajícíma se praporcema. A hrudě vztyčený hrdě a píseň na rtech bojová, jo...”.

Barbar Moskytovu vášnivou vizi, jak se zdálo, nesdílel, a jemu to neušlo.

“Ty, Ramare...”, zeptal se barbara Gerllod, “A válku... válku zažils?”.

“Jo”.

“A nasazenej... Nasazenej byls?”.

“Byl”.

“Já byl u Štítonošů. Znáš? Pluk štítu štítem jednoty. A potom zvláštní oddíly a tak dál...”.

Ramar mlčky pokýval hlavou.

“A ty, Ramare, ty kdes byl?”.

“Zvláštní oddíly. V týlu nepřítelů”.

“Jo?”, zarazil se Gerllod, “No to já taky. A kdes byl nasazenej konkrétně?”.

“V Nurnu”.

“Aha...”.

Gerllod se zastavil a protáhl obličej. Došlo mu, že Ramar byl vlastně za války nepřítel. Mallikorňan. Jako ten prokletý Žíla.

* * *

Šestnáctého hodovanu po půl sedmé večer, to už padla hluboká tma, utábořili se Nurnští na kopci porostlém vzrostlým hloží. V dálce pozorovali světla z oken tudyborských stavení. Gerllod Moskyt povolil rozdělat jenom malý oheň.

“Závidím těm sedlákům tam dole”, pravil Menhorian Blathel, “Roztopení picky, na plotně horká polívka, všecičko provoněný vařeným uzeným a obilnejma plackama...”.

“Chceš taky uříznout klacek?”, zeptal se přítele Zoltar Zemikosa.

“Na co, u všech všudy?”.

“Utrhneš kus železný zásoby, krapet požmouláš, napíchneš a lehce to vočoudíš támhle na tom skomíráčku, co se snad Ramarovi nakonec podaří rozdělat. Když na to přinde, je to docela dobrý”.

“Neboj se. Voheň bude”, houkl Ramar, nadechl se a mocně foukl do jiskry v hromádce listí, větviček, mechu a březové kůry, “Něco prostě chytout musí”.

“A když to nechytne, sníš to prostě studený. To je taky docela dobrý”.

“No...”, zakoulel útrpně očima cairnský elf.

Uzené s obilnou plackou pro dnešek zůstane jenom krásným, nedosažitelným snem. Snem za všechny peníze světa.

“Když dá počasí a něco se nesemele, tak zítra večír jsme v Zámorí”, řekl Záborec a rozchrchlal se.

Tento způsob života mu evidentně nedělal dobře. Kušbaba se zdál být z toho všeho rezignovaný. Mlčel a dělil se se Záborcem o tvrdé mokré lože a bídnou potravu. Většina z jeho věcí na cestu zůstala v nájemním pokoji v domě U houslí. Tam, co tou dobou hlasitě ržáli hladoví koně, tak hlasitě, že si toho nebylo možné nevšimnout.

* * *

Nurnští se odebrali na kutě a Ramar dřepěl na hlídce. Sněžení ustalo. Matvej Žíla se mlčky klacíkem rýpal ve žhavých uhlicích. Na noc nechali doutnat jenom polena, tak, aby žhavé zcela nevyhaslo. Neměli v plánu, aby je čirou náhodou prozradily nečekaně vyšlehnoucí plameny.

“Ramare?”, ozval se znenáhla Matvej Žíla, “Můžu se tě na něco voptat?”.

Na čele mu tepala žíla, jak váhal.

“Hm. Jo”.

“Šmíroval jsem tě tam na Záborcově baráku... Jak ses tam vochovejtal... víš co mám na mysli...”.

“Jo. Asi jo...”.

“Chlapi říkali, že jseš Mallikornskej”.

“Bejval jsem, bejval. Ted’ jsem všudezdejší, řek bych”.

“Za války sloužils?”.

“Armáda. Tyl nepřitele. Informace. Ošidná věc”.

“Proviantní zásobování? Sýpky, sklady, a tak dál? Překladiště a ty věci kolem?”.

“Jo”, pokýval hlavou Ramar, “Tak, tak”.

“Lunaroid, že mám recht?”.

“Ted’s na to, chlape, káp...”.

Matvej Žíla si na skupinu Lunaroid, působící za války v Nurnu, živě pamatoval. Zřetelně si vybavoval i okamžik, kdy struktury Kosy prolomily její utajení a kdy byla krutě a exemplárně rozprášena. Některé muže z Lunaroidu od vidění znal, asi dva nebo tři, ale jména už dávno zapomněl. Stejně nebyla skutečná, šlo o přidělené identity a ti muži jsou beztak už pár let mrtví. Říkalo se, že se k nim dostal šnůra. Nakolik hluboko, to netušil a nezůstalo nikoho, kdo by o tom předal svědectví. Skupina Lunaroid po zásahu GKA přestala prostě existovat, byla vymazána z mallikornských vojenských struktur a nikdy se ji nepodařilo nahradit. Tedy alespoň pokud sahaly jeho vědomosti. Už ale nevěděl a vědět ani nemohl, že jistý Ramar tenkrát ještě zavčasu zmizel i s penězi, určenými na běžné výdaje a výplaty, a že při něm tenkrát stál plný větel štěstí.

“Hele, Žílo, co ty jseš vlastně zač?”.

“Jsem, co jsem nebejval, a nejsem, co jsem bejval”.

“Nějakej sdílnej, co?”.

“Ty jseš na tom nesrovnatelně líp. Ty jseš všudezdejší. Já nejsem nikdo, chápeš to? Nejsem nikdo!”.

A potom se zabalil do houně a lehl si vedle pochrchlávajícího Záborece, aby ho alespoň trochu zahřál z té druhé, z té nekryté strany. Stařík chrchlal skutečně ošklivě.

* * *

Na druhý den se Nurnští vydali na další pochod. Byli mlčenliví, náladu měli pod psa, jak se říká. Jenom Lipový občas prolomil mlčení, aby se zeptal, kdy už tam budou. Tam někde kdesi. Většinou se mu nedostalo žádné proň uspokojivé odpovědi. Ale nakonec odpoledne, mohlo být tak kolem třetí hodiny, oznámil Záborec, že za tím hrbem tam vlevo, za tím krajinným hupem, který tvořil lán zoraného pole, tam že leží Zámoř. Vůdce Gerllod se rozhlédl po vůkolní krajině a zrakem pátral po nějakém zřetelném markantu, nějakém příhodném terénním útvaru, kde by rozbili základní ležení a probrali si plán, jenž mu za tu dobu v jistých obecných obrysech vyvstal v hlavě. Vlastně plán byl prostý - někde se ukrýt a vyslat průzkumníka na důkladnou obhlídku Zámorě a mořského pobřeží. Moře čpělo ve vzduchu pachutí soli a písku.

Skládka

Nurnští se utábořili v malém shluku javorů na takové nízké mezi, tvořící rozhraní mezi dvěma poličky. Místo to bylo za letních dnů zřejmě velmi vlhké a

také bylo jasné, že vesničané sem s oblibou vyvážejí domovní odpad. Ze sněhu ve vysoké trávě trčela torza polámaných povozů, rozklížených troků a jiných vysloužilých předmětů denní potřeby. Vůdce Nurnských nařídil rozbít ležení a přísně zakázal rozdělovat oheň, což bylo věru zlé a muselo se to jistě dohledně odrazit na morálce mužstva. Do rozsochy stromu nechal Gerllod postavit hlídku, obratného zámečnicka Yaspera. Yasper, kterému se ještě pořád říkalo Glajch, se bedlivě rozhlédl po krajině a předal první zjištění, pocity a závěry.

Zámoř se rozprostírala něco přes míli daleko. Tvořilo ji kolem dvanácti roztroušených rolnických domků a usedlostí. Z komínů sice stoupal dým, ale nikde nebylo vidět živáčka, jako by se zde život zastavil. Tedy až na ty vojáky. Yasper si ihned všiml provizorně zbudovaného palpostu ze sražených povozů před jedním z domů uprostřed vsi, a po chvíli soustředěného sledování zmíněného bodu si byl téměř jistý, že napočítal tři muže. Že jde o vojáky, to usoudil spíše ze zkušenosti a citu - přeci jenom, Zámoř se nacházela příliš daleko, aby si mohl být skálopevně jistý.

“Tři vojákové tam sou a zdá se, že v obranném postavení... A jsou to modrokabátníci, pánové...”

“Takže Gwendarronská královská...”, zamnul si vous Gerllod Moskyt a zamyslel se, “Dobrá, dobrá...”

Potom Yasper oznámil, že vidí horní třetinu majáku, na pláž ale že vidět není, protože tam padá dolů útes, a že k Zámoři vede z jihu vozová cesta, ale na ní je mrtvo taktéž. A dvě a půl míle, možná skoro tři vzdálený lesík, zřejmě ten, o kterém vyprávěl Hlavatka, protože jiný v dohledu nevidět, pokud tedy nebere v potaz pás hlubokých hvozdů daleko na východě, táhnoucí se do jižních dálek.

“Vypadá to tady chciplé, ale smrdí to prúserem, pánové”, dokončil Yasper hlášení, “Na to mám zámečnickej čmuch”.

“Jasně. Takový chmatácký svrbění, co?”, neodpustil si štiplavou poznámku barbar Tjure.

“Víš ty, co mi můžeš!?”

“Asi tuším. Mám na to čmuch...”

“Ramare?”, přistoupil Gerllod Moskyt k barbařimu nováčkovi, “Půjdeš na průzkum?”

“Hm. Jo”.

“Dávej si ale pořádnýho majzla, jo?”

“Jo...”

A šel. Tedy vlastně udělal pár kroků k posledním stromům. A potom zmizel. Prostě nebyl.

“Ten Ramar, to je ale třída, co?”

“Nikdo nejní nevodhalitelnej”, ozval se Matvej Žíla, “Koukněte se pořádně na to pole. Nechává za sebou voťápy”.

“Myslíš jako stopy?”

“Máš recht”.

...Yasper odhadl stav vojska na deset hlav, možná trochu víc...

A skutečně. Po neviditelném průzkumníkovi zůstávaly na rozbředlé vrstvičce nestálého sněhu tmavé kruhové stopy. Tenká čárka se líně přibližovala k Zámorí. Byla jako podpis.

* * *

Během čekání na Ramara se staly dvě důležité věci. Yasper Glajch ohlásil, že se spletl, a že ve vsi těch vojáků bude nejspíš víc. To byla změna, která mohla vážně ohrozit Ramara, nikoli Nurnské. Yasper odhadl stav vojska na deset hlav, možná trochu víc. Ta druhá změna se týkala pohybu na cestě.

“Z jihu se kodrcaj vozy”, oznámil Yasper, “Jsou tři. Ty koňové, co je vlekou, vypadaj dost říčně...”.

Nurnští byli zvědaví a sledovali procesí zpoza stromů. Ale stala se divná věc.

“To jsou naši...”, zaskuhral pan Záborec, když vozy znenáhla v bezpečném místě zastavily a zpod plachet vyskákalo několik postav, “Moji klucí... Moji klucí!”.

Byli daleko, ale přesto bylo jasně patrné, jak se tam na cestě o něčem dohadují. Potom se pětice postav oddělila a v rozvolněné skupině zamířila přes pole na západ. Zámoř evidentně obcházeli obloukem. Tam, kde narazili na Ramarovy stopy, se na chvíli zarazili a pohlédli směrem k lesíku. Zase se o něčem začali dohadovat.

“Zmerčili je...”, sykl dolů Yasper, “Vojclové je zmerčili... A čódlové si jich nevšimli a už ani nevšimnou”.

Záborcovi čódlové vyrazili dál.

“Voni mířeji asi k majáku...”.

“Správně... správně...”, pochválil si Záborec, “No a já už asi taky pudu... Když jsou tu ty moji klucí...”.

“Nedělejte to, Záboreče. Jedině s náma jste v bezpečí...”, snažil se mu nápad rozmluvit Gerllod.

“Dyt’ se zase uvidíme, pánové, ne? A na voze s mýma klucima mi bude líp, než tady na mezi... Mám dojem, že jsem si uhnal chrchel a nudlák”.

Nebránili mu a sledovali, jak se pomalu plouhá k cestě. Občas zaslechli hlasitý kašel.

* * *

“A do hajzlu...”, upozornil Yasper po nějaké době na nový zvrat, “Něco se stalo. Čódlové se vracejí. Co, vracejí... voni prchají...”.

A skutečně. Po hnědavě bílém poli v nastávajícím soumraku pádily dvě postavičky. Běžely, jako by jim za patami hořelo. Nurnští je sledovali celou dobu až do chvíle, kdy tmavé postavy dorazily k vozům. Něco se tam dělo, nějaké dohadování, z vozů začali vyskakovat další Záborcovi chlapi, mohlo jich být ke třiceti. Měli pytle, torny, nahazovali si bagáž na záda. A potom se kvapně vydali pěšky na severovýchod.

“Voni normálně berou kramle, pánové...”, zazněl Yasperův hlas z větroví.

* * *

Co se vlastně stalo, to si Nurnští mohli dát dohromady, až když se vrátil Ramar. A on se vrátil v pořádku. Sice urousaný, zabahněný a mokrý, ale v pořádku. A působil ledově klidně.

“Jsou tu Záborcovi lidi”, začal stroze.

“To víme. Záborec nás opustil a odkráčel za nima”, odpověděl Bolbuch.

“Aha”, zdvihl obočí Ramar, “Ale voni dostali na držku. A aspoň tři jsou krocnutý...”.

Potom vyprávěl, co viděl u majáku. Maják už byl tou dobou obsazený vojskem, tedy - ti vojáci byli poschovávaní kolem. Asi čekali, kdo se objeví. A objevili se ti Záborcovi kluci. Jenže nešli všichni dovnitř, jen jeden. Chvilí se tam dohadovali, ale šel jen jeden, a ti zbylí čekali. Jenomže vojákům začas došla trpělivost a šli po nich. Ten kluk, co byl uvnitř, se poté, co uniformovaní vtrhli do věže protáhl nahoře okýnkem a vylezl na římsu.

“Vůbec nechápu, co si ten kluk chtěl dokázat. Bylo to tam kluzký, von se šmejkнул a rozbil se vo útes. Dočista napadrt’. Byl to šerednej pohled. Fakt hnusnej”.

Potom zatkli toho strážce majáku, vyvlekli ho ven a odtáhli do vsi.

“Jenomže maják, to byl až závěr”, pravil průzkumník, “Předtím jsem vočíhnul pláž. A tam to teda vypadá dost bídně”.

Barbar naslouchajícím Nurnským v živých barvách popsal, že dole na pláži táboří asi dvacítká uniformovaných. Mají tam stany, udržují ohně a stráží přístaviště rybářských bárek.

“Jestli se tady plánuje nalodění, tak to bude hodně krvavý... Hodně krvavý... Pokud teda vůbec bude kam se nalod’ovat”.

Ramar si totiž všiml vojenské lodi křižující na volném moři na samé hranici viditelnosti.

“Jsem toho názoru, že o našem nalodění už vědějí, nebo aspoň tušejí. A to je zlý, věru zlý”.

Na závěr nurnský průzkumník popsal dům, o němž byl přesvědčen, že je hlavním stanem. Odtud byly s největší pravděpodobností manévry řízeny. Byl to dům, před nímž byl zbudován onen palpost.

* * *

Padla černá noc. V zámořských chalupách nežhnulo jediné světýlko, což bylo zvláštní.

“Nejspíš vesničanům přikázali zatemnit, víme?”, odtušil Gerllod Moskyt, kapitán GKA, “Je to účinná taktika pro zmatení nepřítele v neznámém terénu. Kde chybí markanty, tam je prachbídna orientace...”.

“Aha...”, zadumal se Zoltar Zemikosa, “Hm...”.

“Jenom mi není jasný, co teďkonc budeme dělat”, ozval se Menhorian Halabus Nocturno Blathel z Cairn.

“Dřepět a mrznout asi”, odtušil Wulfgaard, “Bez vohně, v blátě a marastu”.

“A na co budeme čekat? Až zahřmí?”, zavrtěl nesouhlasně hlavou Bolbuch, “Nebo až se objeví Hlavatka s tou svojí galérou? A jak dlouho budeme čekat? Tejden? Měsíc?”.

“A co chceš teda dělat, trpaslickej? Vykydlit Zámor?”.

“Nevim... Já nevím, no...”.

“A nezajdem se tam aspoň pozeptat, jestli by na noc nepřijali chudý a prokřehlý pocestný?”, zeptal se Horác Lipový s nevinným výrazem.

“Ty jseš ale vážně úplně blbej!”.

Gerllod Moskyt usilovně přemýšlel.

“Možná mám nápad. Možná...”.

“A co to je?”.

“Sám úplně nevím... Zemikoso, můžeme si promluvit někde stranou?”.

Nurnští pochopili, že vůdce nechce, aby Kušbaba cokoli z jeho nápadu zaslechl.

Ty ses úplně zbláznil!

“Ty ses úplně zbláznil!”, vykřikl Zoltar Zemikosa, “Ne, ty nejses normální!”.

“Tiše... ať Kušbaba něco nezmerčí”, zarazil jej vůdce Nurnských, “A vůbec. Zatím to nikdo nemusí vědět. Třeba to ani nevyjde. Je to risk”.

“No to bych řek, že je to risk! Ne, to je čirý zoufalství. A ty ses dočista pomát na rozumu!”.

“Ale může to vyjít. Přemýšlej trochu...”.

“A co když to nevyjde?”.

“Tak mě v tom srabu snad nenecháte a přijdete si pro mě, ne?”.

“No ty ses pomát ještě napodruhý! Víš, co mi to tu vůbec vykládáš?”.

“Vím... a věřím ti...”.

“Věříš, jo?”.

“Jo”.

“Hm”.

“Tak co?”.

“No tak jo, no. Dobře, no. Ale varoval jsem tě”.

“Dobře, Zoltare”, uzavřel debatu Gerllod, “Vyrazím radši hned, ať nejsou zbytečný zvědavý otázky. A ty se vrať k našim a drž jazyk za zuby”.

“A když se mě budou ptát?”.

“Tak paroduj Libovýho”.

“Tak hodně štěstí, Gerllode. Budeš ho potřebovat”.

Notná dávka štěstí byla nezbytnou součástí plánu, dá se říci, že tou hlavní.

Stůj! Kdo tam!?

“Stůj! Kdo tam!?”, vyštěkl příkazník, když zaslechl pohyb u zdi Látalova statku.

Druhý střelec otočil nabitou kuši tím směrem, zatímco první ještě nechápal, co se děje.

“Kdo tam?!”, vyštěkl další povel, “Pomalů vyjdi vpřed s rukama nahore!”.

“Moskyt Gerllod, Gwendarronská královská...”, ozvalo se ze tmy.

První střelec zamžoural do tmy a zacítil.

“Hodnost, domovská posádka!?”.

“Kapitán”, odpověděl cíl, “Erennini štítonoši. Agerr...”.

“Početní stav?”.

“Jeden...”.

“Pomalů vyjdi vpřed. Dvacet kroků! Pomalů!”.

Gerllod Moskyt vyšel volným krokem. Věděl, že nesmí učinit žádných rychlých pohybů. Mířili na něj. Možná měli i strach, a strach, jak známo, ve spojení s nabitou zbraní je nejnebezpečnější protivník.

“Kryjte mě”, houkl příkazník směrem k prvnímu střelci, “Kdyby něco, okamžitě zahajte palbu”.

Setkali se tváří v tvář. Příkazník pevně třímal erární meč a nevraživě si cizince prohlížel. Vůbec nevěřil, že tohle může být voják. Vypadal jako prašivý civil. Ale zaráželo ho, že by prašivý civil měl v sobě tolik drzosti hrát takové nebezpečné divadlo.

“Kdo že jste říkal, že jste!?”, vypálil příkazník další otázku.

“Moskyt. Gerllod Moskyt”.

“Identifikujte se...”.

“Kapitán Moskyt od Erenniných štítonošů, posádkou Agerr, Nurn...”.

“Ústrojová kázeň...”.

“Byl jsem vyslán ve státním zájmu, rozumíte? Ve věci velké důležitosti, a tedy v utajení...”.

“Nějaké dokumenty?”.

“Kancelář pro ochranu státních aktivit dokumenty nevystavuje, to snad pochopíte...”.

Příkazník znejistěl a v hlavě konstruoval další otázku, kterou by nachytal neznámého na švestkách. Gerllod ale pochopil, oč tomu vojákovi jde a přešel do protiútoků.

“Kdo je vaším velícím důstojníkem, desátníku?”.

To, že dotyčný i v takové tmavé noci dokázal poznat příkazníkovu hodnost, vojáka přesvědčila.

“Kapitán Slamich Gonda, pane”, vyštěkl a srazil podpatky, “Posádkou v Ravě, pověřený úkolem vysoké důležitosti...”.

“Tak mě k němu neprodleně zaveďte. Vaše jméno, vojáku?”.

“Malachar Žlábek, pane! Příkazník kapitána Gondy, pane! Následujte mě, pane”.

Gerllod jej následoval, ale zadnici měl staženou obavami. Na tohohle vyzrál, ale ten druhý, to bude tvrdší oříšek.

“Vyčkejte tady, pane”, řekl příkazník přede dveřmi do domu, “První střelec!”.

“Ano, pane! Zde, pane!”.

“Přebíráš velení!”.

“Na váš rozkaz, pane!”.

* * *

Kapitán Slamich Gonda seděl za stolem a nevraživě si prohlédl zarostlého cizince od hlavy až k patě a zase zpátky. Příkazník Žlábek stál v pozoru a očekával další rozkazy. Gerllod se rozhlédl po místnosti. Židle po jeho levici byla potřísněná čerstvou krví. Nebylo jí mnoho, ale ještě nestačila zaschnout. Hrdlo měl vyschlé na troud. Ten Gonda budil dojem ostříleného chlapa, muže se zkušenostmi. Odhadl jej, že jde o muže úkolu, muže, který nesehlává.

“Nuže tedy?”, začal Gonda opatrně.

Gerllod cítil, jak se mu pohledem zavrtává pod kůži, jak se snaží odhadnout, co si o něm má myslet.

“Kapitán Moskyt, Erennini štítonoši, posádka Agerr”, vyšvihl Gerllod hlášení.

“Erennini štítonoši? Výtečný pluk. S prastarou historií...”.

“Neřekl bych, pane”, nenechal se nachytat Moskyt, “Náš pluk byl ustaven na počest sňatku Erenny Mallikornské s králem Lintholdem. Stalo se tak roku 1053, pane. Tento letopočet je vyšíť purpurovým entlem na naší bojové zástavě. Pod heslem: Pluk štítu štítem jednoty”.

“Jo. A za pár let, bum ho - válka...”.

“V Mallikornu došlo k převratu... Napadli nás... Vyhlásili ji oni...”.

“A pluk štítu zůstal už jenom štítem... Jednota přestala existovat”.

“Jednota je hodnota a hodnoty existovat nepřestávají. Jde jenom o správný výklad”.

“To je pravda”.

Slamich Gonda se poprvé lehce usmál.

“To, co vám chci sdělit, je přísně tajné...”.

“Chápu...”, pokýval hlavou ravský kapitán, “Desátníku, můžete se vzdát”.

“Ano, pane. Děkuji, pane”.

A Gerllod Moskyt využil příležitosti a začal chrlit informace, tu a tam mírně přibarvené, něco přebarvil úplně, něco si vymyslel a o něčem pomlčel. Ve stručnosti se dá jeho výpověď shrnout do následující konstrukce.

Celé se to točilo kolem utajeného státního zájmu, ve kterém jako ústřední osoba figuroval jistý Záborec, osoba zločinných a dosud ne zcela rozkrytých aktivit, rodák z města Turmeg. Tento muž, osoba veskrze protřelá a zákeřná, byl tajnými službami rozkryt jako hlava vznikající organizace s dosud nepevnou strukturou, využívající kontaktů s Mallikornem, respektive se silami zaměřenými proti gwendarronskému státu. Zpravodajskou činností bylo zjištěno, že zmíněný Záborec připravuje něco, co bylo vyhodnoceno jako potenciálně velmi rizikové pro vnitřní bezpečnost země a co vzhledem k nerozkrytosti dostalo obecný název Záborecův plán. Zpravodajská činnost však nepřinesla žádných prokazatelných důkazů o Záborecově činnosti, které by oprávnily stát Záborce zatknout a postavit před řádný soud s vizí úspěšného odsouzení. Kancelář na ochranu státních aktivit v kooperaci s GKA se tedy rozhodla Záborecovu organizaci infiltrovat; tato infiltrace měla zdokladovat nezvratné důkazy o Záborecově činnosti, využitelné pro postavení obžaloby vůči interesním osobám, rozbití skupiny a zejména pro

varování cílů. Dosud však nebylo ani zřejmé, zda se cíle nacházejí na území státu, či mimo něj. A to byl zvláštní důvod pro zapojení vybraných mužů z řad příslušníků GKA s využitelnými zkušenostmi dočasně zbavených ústrojové kázně.

Gonda měl také zájem, který více než zájmem státním byl zájmem osobním. Byl to voják a toužil splnit své povinnosti. Jejich nesplnění si ani nepřipouštěl. Městská stráž v Ravě před několika dny ohlásila krvavý incident v ravském přístavu, kdy se skupina městských rabiátů pokusila neúspěšně vyloupit obchodní loď, připravující se na plavbu na jih do Kardamu. Původní podezření, že šlo o běžnou zlodějinu, však nabralo mnohem vážnějších obrysů, když z ravského přístavu zmizela loď jménem Rujná oliheň. Následně přišly alarmující zvěsti z Turmegu, kde došlo k masakru v jednom z tamních hostinců a dalším událostem, jež by nebyly tak důležité, kdyby zde s incidentem v Ravě nebyla spojitost. Několik zatčených osob, vyslýchaných mimo jiné ve věci loupeže Rujné olihně, shodně zmínili jistého Krakatce a Hlavatku, kteří by dle všeho za loupeži měli stát. Informace ověřené z více zdrojů se shodovaly na tom, že Rujná oliheň v držení zmíněných zločinců by se měla vyskytovat někde v oblasti zámořského pobřeží a byl zmíněn jistý Sablák Klisman, jenž s tím má něco společného. Vzhledem k nebyvalému rozsahu výjimečné události a také k tomu, že Zámor nespadá pod kompetenci městské stráže v Ravě, byla oslovena tamní posádka GKA a její velení pověřilo kapitána Slamicha Gondu, převedlo pod jeho přímé velení čtyřicet mužů a malou loď a vybavilo jej povolením zažádat o posily z Dymorské pevnosti, kdyby bylo třeba. Rozkaz zněl jasně - zabavit Rujnou oliheň a zadržet a předvést osoby, které se na loupeži podílely. Především tedy podezřelé Hlavatku, Krakatce a Klismana.

Gonda rozkaz vzal velmi vážně a pochopil, že na jeho splnění závisí strmost jeho další kariéry. Přidělené muže uvedl do pohotovosti a na přidělené lodi s jednotkou co nejrychleji zamířil na Zámor. S třicítkou mužů se vylodil na pobřeží, loď nechal korzovat v pobřežních vodách s úkolem zaútočit na Rujnou oliheň, pokud se objeví, a pěším pochodem obsadil Zámor. Provedl výslechy obyvatelstva, ale ty se ukázaly jako nepřínosné, protože zde zřídil hlavní stan, zakázal obyvatelům opustit ves a nařídil zákaz vycházení a povinnost zatemňovat světelné zdroje v nočních hodinách. Očekával totiž, že Rujná oliheň, pokud má v plánu u Zámore přistát, přistane proto, že se má někdo nalodit, ne vylodit, a ten někdo že tedy přijde po souši. Jinak by to pozbývalo smyslu - v Zámori nic zajímavého ani strategického není. Několik mužů poslal k majáku hlídat aktivity toho podezřelého strážce majáku, toho Klismana, a zbytek mužů odeslal k přístavišti, kde měli rozbít ležení, střežit lodě rybářů proti zneužití nepřitelem a zaútočit po přistání Rujné olihně.

Gerllod Moskyt Gondu upozornil, že Hlavatka je jenom malá ryba a ten Krakatec ještě menší, protože o něm dosud neslyšel, a že spiknutí je ještě větších rozměrů, než se zdá. Upozornil jej, že po okolí se touhle dobou potloukají velice nebezpečné a početné bandy, které na Rujnou oliheň netrpělivě čekají. Což byly informace věru závažného charakteru.

Kapitán Slamich Gonda se svěřil, že Sablák Klisman už byl v podvečer kontaktován, ale že naneštěstí kontaktující osoby v šarvátce s jeho muži přišly o život a jeden že spáchal sebevraždu skokem z majáku. Nezbyvalo, než Sabláka Klismana zatknout a podrobit výslechu.

“Zhroutil se tady jako domeček z karet”, pohodil Gonda hlavou ke zkrvavené židli, “Ale byl to jen uplacený prostředník. Signálník. V podstatě není nic, než že přistane nějaká loď, na kterou se nalodí nějakí lidé. Měl zachytit signál a signál opětovat. Nic víc”.

“Ten signálník není zajímavý. Horší je, že už žádný signál nevyšle”.

“A co se teda stane?”

“Bud’ se to celý zhatí, nebo začnou improvizovat. Co jsem je měl možnost poznat, tak jsou v improvizaci zbláhlí. Vlastně neznají nic jiného”.

“Pošlu pro posily. Když vyrazí hned, můžou tu být z Dymoru za čtyři hodiny. Což tedy samozřejmě nebudou, když vezmu v potaz papírování a koloritní nevraživost poslední výspy k nám z města. Ale nad ránem určitě... Rozkaz je přeci jenom rozkaz...”

“No...”, pokýval hlavou Gerllod, “Ty posily určitě, ale já bych spíš...”

A potom Gondovi něco navrhl. Něco, z čeho by mohl mít každý z nich prospěch. Ale stálo to na chlapeckém slovu. Jenom na jednom jediném chlapeckém slovu, které by musel do puntíku dodržet jeden i druhý. Navrhl něco, čím by nakrmili vlka, ušetřili kozu, a ve výsledku vše korunovali úplným úspěchem. Gonda Moskytův návrh vyslechl a váhal. Váhal dlouho, zvažoval všechna pro a proti. Kdyby toho muže, co tu před ním stál, zatkl, co by z toho měl? Zajítce, který pokud by potom potvrdil svoji totožnost, znamenal by pro Gonda přinejmenším zaražený kariérní postup a převelení do té špinavé dymorské díry, což byl obávaný trest neschopných důstojníků. A když by jej pustil, stávající situace by se v nejhorším případě nezměnila. Po zralé úvaze se rozhodl na Gerllodův návrh přistoupit. Zdál se mu reálný. A co víc, ten muž se mu čím dál víc líbil.

“Dobře, ujednáno”, rozhodl se kapitán Gonda, “Budou své muže držet na uzdě. Ale pálit naostro pochopitelně budou, o tom žádná. Musíte se držet vpředu, jasné?”

“Jasně”.

“Dobrá tedy... Spojíte se se mnou v Ravě... A tam mi předáte loď i zajátce... A kdybyste mě chtěl snad nějak podfouknout - je vám jasné, co by se dělo potom?”

“Jako facka, kapitáne”, odvětil Moskyt, “Jenom prosím, ať se tomu belhavému dědkovi nic nestane. Všechno nosí v hlavě... a my tu jeho hlavu potřebujeme jako sůl...”

“Hm”.

“Takže ujednáno, kapitáne?”, napřáhl pravici Liscannořan, aby stvrdil chlapeckou dohodu.

Slamich Gonda povstal a stiskl Gerllodovu dlaň.

“Tedy budiž... kapitáne...”

Když Gerllod Moskyt vyšel na zápraží, hlasitě si vydechl. Příkazník Malachar Žlábek zcepeněl v pozoru, taktéž jeho dva služebně podřízení výrazně strnuli.

“Rozvolněte postoj, chlapci”, řekl blahosklonně Moskyt, “A hlavně: bedlivost. Bedlivost především...”.

“Ano, pane! Bedlivost především, pane...”.

Ztepilou postavu Gerlloda Moskyta pomalu pohltit temný příkrov noci. Byl sám se sebou spokojený. Věru ano.

Olbřímí sova

Zemikosa dřepěl v naprosté tmě a jedině, co svítilo, byla jeho temnotou rozšířená bělma, špičující okolní stíny. Vzal si dobrovolně hlídku, s vážnými obavami čekal na Moskyta. Bylo už po půlnoci. Ostatní spali, občas se někdo neklidně zavrtěl či hlasitě zakašlal. Zoltar váhal, jestli už není na čase svěřit se pardům a vytáhnout šílenému vojákovi na pomoc. Jak tak seděl zabalený do ovčí houně, s očima vykulenýma, připomínal olbřímí sovu. Jen zahoukat. Potom zapraskala větvička. Barvířův syn naučeným pohybem hrábl po zbrani.

“To jsem já...”, sykl Moskyt, “Moskyt...”.

Zoltar si nahlas vydechl úlevou.

“Abych řek pravdu, vůbec jsem nečekal, že se někdy vrátíš”.

“Ale vrátil jsem se. A zařídil...”.

“Zařídil, jo?”.

“Tak teda poslouchej...”, odpověděl Gerllod a ztišil hlas, aby náhodou jeho vyprávění nezaslechly nepovolané uši.

Čím méně lidí o tom bude vědět, tím větší šance, že všechno dopadne tak, jak má. A Gerllod se příteli svěřil s tím, jak setkání se Slamichem Gondou probíhalo, i s tím, na čem se dohodli. Tedy že Gonda zařídí, aby Rujná oliheň, pokud se vůbec kdy objeví, nebyla vojskem obsazena, a že v rámci možností umožní nalodění.

*...když Gerllod Moskyt vyšel na zápraží,
hlasitě si vydechl...*

“Ale pozor”, vztyčil voják varovně prst, “To vůbec neznamená, že nebudou pálit navostro, víme? Pochopitelně budou, protože nebudou zasvěcený, chápeš? Budou do puntíku plnit Gondovy příkazy, a jenom a pouze ty příkazy budou vydávány s vědomím, že bysme se měli nalodit”.

“Hm”.

“Jenomže vždycky se může najít nějaký snaživej blbec, kterej si bude myslet, že sežral všechnu moudrost světa... Takže velkej pozor, jo?”.

“Nejsem blbej...”.

Potom Moskyt vysvětlil, co musel slíbit a obětovat. Tedy především Záborce a Kušbabu a kohokoli dalšího z větších ryb, až se Rujná oliheň vrátí. Rujnou oliheň v ucházejícím stavu samosebou. A všechny Záborcovy lidi. Udal místo, kde sjeli z cesty. Museli tábořit někde opodál. Jejich stopa bude ve sněhové břečce nezahladitelná.

“To může bejt docela masakr...”, zachmuřil se Zoltar.

“Jo, to může... A nejspíš i bude...”.

“A Záborec?”.

“Toho nechají prchnout. Je v našem zájmu, aby se spojil zpátky s náma”.

“Jo”.

“Jo a ještě jedna věc”, doplnil Gerllod, “Měli bysme se radši držet dál od toho lesejka... Řek jsem mu, že se tam kolem určitě budou motat nějaký lidi...”.

“To chápu...”.

Hlavatka

Yasper už zase dřepěl v rozsoše a ohlásil muže, blížícího se k jejich ležení od jihovýchodu.

“Von běží jako vo život”, ohlásil zámečník, “A nejspíš vo nás ví... Počkejte... to je přeci ten námořník...”.

Byl to Hlavatka. Nurnští se ani neptali, jak je našel. Musel v tom mít prsty Záborec.

“Chlapi! Průser!”.

“Že by tak rychle?”, pomyslel si Gerllod a pohlédl na Zemikosu. Ten krátce zavrtěl hlavou.

“Průser jako vidle!”.

Hlavatka ze zalykal, jak lapal po dechu, a mezi mocnými nádechy trhaně vypověděl, že mistra Klismana, zdejšího majákmistra a vysílače smluveného signálu, zatkli. Potom řekl, že tamhle dole v té vsi, že tam číhá vojsko a má číhající zálohy i na pláži. A že kotviště je obšancované a že po moři křížuje vojenská plachetnice, která pátrá po čem asi jiném, než po Olihni. Ale Oliheň je prý rychlá loď a Hlavatkovi muži vědí, co dělají. Potom Hlavatka schématicky načrtl do hlíny okolí, tedy čáru pobřeží, přístaviště, maják, vesnici, lesík a cestu.

“Tady jste vy...”, zabodl prst někam poblíž cesty, “Tady jsou Záborcovi, tady Šikmovoký a tady... tady někde ty kolohnáti vod Krvavýho...”.

Podle všeho muži Šikmookého Chálida i Vladacha Krvavého tábořili v lesíku. Záborec někde stranou, hlouběji na východě.

“Měli byste si vzít nějaký ty moje pramičky, co jsou tady v lese, a najít místo, odkáď je vidět na moře. Voňáký pramičky jsme přišli, když ty krollí hovada s nima napochodovaly přímo na pláž. Chápete? Přimo sem!”.

Ukázal na rybářské kotviště.

“Chápete asi, že pramičky jsou v prdeli...”.

“Kolik bysme těch loďek asi potřebovali?”, zeptal se Horác Lipový.

“To jsou pramičky...”, zašklebil se Hlavatka.

“Dobrá. Pramiček teda...”.

“Tak dvě... Dvě postačejí bohatě...”.

Potom Hlavatka vysvětlil, že Rujná oliheň se musela stáhnout na širé moře a že se vrátí, až bude příhodné počasí. Signál bude vyslán přímo z paluby, a to vždy každou noc mezi dvanáctou a jednou hodinou. Přerušované světlo.

Pramičky

Přes den se sníh proměnil v hnědou kaši a postupně roztál. Pohyb v krajině ustal, na první pohled nikde nic podezřelého. Kdyby Nurnští nevěděli to, co věděli, řekli by si, že jde o učebnicový příklad ospalé díry za podzimní plískanice. Jenomže oni věděli, a bylo jim jasné, že pod netečným příkrovem to vše a klokotá a pára plní zemní výdutě, tlačí se a hromadí a vše směřuje k mocnému výbuchu.

Také si všimli, že zřejmě dorazila jízda z Dymorské pevnosti. Oddíl samotný nespatriili, ale do Zámoře dorazil jízdní předvoj. Moskytovi bylo jasné, že v nenápadném domku právě Slamich Gonda předestírá plán útoku.

“Jsme tu jak na divadle”, svěřil se Menhorian Blathel, “Úplně z toho mrazí”.

Gerllod věnoval vylekaný pohled Zemikosovi, ale ten zavrtěl hlavou. Nic mu neřekl. Kouzelník jenom sdělil momentální pocity, prostě co mu slina přinesla na jazyk. Mimoděčný a momentální výron. Možná šlo o vnuknutí, polapené z éteru. Takové věci se někdy stávají. O chystaném útoku vojska nic vědět nemohl. Ne, to skutečně nemohl, pokud něco nevytušil z řeči těla. Gerllod si znovu Zoltara přeměřil podezíravým pohledem.

“Prostě ne!”, houkl Zoltar.

“Co, ne?”, optal se Tjure.

“Prostě ne. Musíme odtud vypadnout. Jinak nás vyšťouraj. A potřebujeme ty loďky...”.

“Pramičky...”, opravil jej Horác, “Šikovný pramičky...”.

“Jo. A výhled na moře...”.

“Vyrazíme na noc”, řekl Gerllod, “Vezmeme si pramičky a přesuneme se někam k útesům”.

“Proč až v noci?”.

“Mám k tomu své důvody”, řekl Gerllod, “Vážný důvody. Je tu kolem spousta vojáků a špiclů”.

“Myslíš těch pár tam v Zámorí? Nebo tu bandu pod majákem?”, nesouhlasil trpaslík Bolbuch, “Tak je prostě obejdeme vrchem...”.

“Je tu spousta jinejch existencí, víme?”, nedal se Gerllod, “Prostě mám své dobrý důvody”.

“Jo, má své důvody, vojvoda náš”, zastal se jej Zemikosa, “Prostě má svrbění v nose, je to znamení, a tak to znamení vyslyší. Je vopatrnej”.

Kušbaba pokýval hlavou na znamení souhlasu.

Od noční hlídky se Zemikosa s Moskytem velmi sblížili. Sblížilo je společné tajemství. A drželi při sobě jako články masivního řetězu.

Do soumraku se nic zvláštního nepříhodovalo. Ale nešlo si nevšimnout odjezdu několika vojáků ze Zámorí a příchodu posil od majáku. Prostě něco se tam dole chrulo, a takové chrutí vždycky může znamenat jediné - potíže.

* * *

“Vybalte někdo lucerny s vokenicema... Halabus a Prášil je ponesou”, zašeptal vůdce, “Jo a chlapi... jenom na škvíru, jo? Jenom pod nohy, jasný?”.

“Jasný”.

Někde blízko zahoukala sova. Potom ještě jednou.

“Co to bylo?”.

“Seje”, hádal Jasper.

“Ba ne, zámečnickej”, sykl Bolbuch, “Todle bude Ramar...”.

A byl. Vynořil se jako duch.

“Šineš se jako duch!”, přivítal průzkumníka Zoltar.

Matvej Žíla přitakal: “Máš recht”.

Ramar ukázal rukou na černou hradbu stromů, trochu vlevo.

“Pěšina tam je... Táhle... Zatím klid...”.

“Veď nás, Klemechte”, přikázal mu Kušbaba, “Až k tomu seníku”.

Moskyt se na Kušbabu zle zamračil, ale v té tmě to nebylo dobře vidět.

“Tak nestujte a pojďte...”, plácl Zoltar Moskyta po zádech.

“Hm. Jo. Pojďte”.

* * *

Šlo se velmi špatně. Pěšina byla úzká, sevřená možná ve dne řídkým, ale teď v noci velmi tmavým lesem. Lucerny byly z důvodu bezpečnosti přivřené, co jen to šlo. Dá se říci, že druzi neviděli na krok a šli jako husy v dvojstupu. Procházka připomínala tápání slepce. Už dávno minuli rozcestí a zabočili po pěšině vpravo.

“Někde to tady musí bejt!”, zasyčel Zoltar, “Posviťte někdo trochu!”.

Pootevřené okenice pustily trochu více světla. Les šuměl chladným větrem z hor na severovýchodě. Při zemi se válel studený mlžný opar.

“Bouda!”, ukázal Žíla stranou od cesty.

Asi tam skutečně něco bylo. Ale co, to Nurnští už nestihli zjistit. Někde z lesa se ozval hluboký hrdelní výkřik. Zaprašťely větve.

“Tady Kušbaba!”, vyštěkl bývalý předák své tlupy.

... "A vy vostatní, kurva, padejte!", řval trpaslík a rozmáchl se sekerou...

V lese to nenávistně zachrčelo. Už byly tušit první mihající se figury.

"Krollové!", pravil Ramar, "Jdou po nás...".

"Tady Kušbabova skupina, chlapi! Tady vaši!".

"Padáme!", zařval Zemikosa.

"Šajněte naplno!", zaječel Prášil a splnil rozkaz.

Menhorian ho v běhu následoval. Vytvářeli pardům ústupovou cestu.

"Bolbuchu, ke mně!", křikl Gerllod, "Budeme krejt záda!".

“A vy vostatní, kurva, padejte!” řval trpaslík a rozmáchl se sekerou, “Kušbabo! Zmiz!”.

To už se před Bolbuchem ztopořilo obrovité monstrum s kyjem a on zaťal. Vychrstl proud krve. Gerllod Moskyt přiklekl a bodl ostrým koncem někam do pletence stehenních svalů. Kroll zaryčel, až se otřásla země. Prchající Nurnští připomínali dvě mihotavé bludičky, světýlka z blat.

* * *

Bylo to takřka magické. Stáli na kraji lesa a sípavě oddechovali. Vydechovaný vzduch se rychle přetvářel ve slouce páry, která tryskala jako chrlení obryb. Obrybí byly i vzdechy, které vydával les. Takové duté, vzdálené výkřiky, přetvořené těly stromů do podoby něčeho nepozemského. Wulfgaard Prášil občas blikl lucernou. Prostě klapl okenicemi. Brzy pěšina zaduněla běžícími kroky. Nurnští tasili, ale záhy zase zbraně sklonili. Byl to Gerllod a supící Dědek v závěsu za ním.

“Snad za náma nepůjdou...”, vydechl voják a bolestivě stáhl úsměv.

Chytil se za krvácející bok.

“Jeden mrtvej, jeden asi nejspíš”, zaburácel Bolbuch, “Pak jsme vzali kramle. Ale myslím, že za náma půjdou”.

“Byli to Vladachovi chlapi?”, zeptal se stále nechápající Kušbaba.

“To bych řek, že byli”, odpověděl Bolbuch, “A móc dobře věděli, kdo jsme my”.

“Ale jsme přeci na jedný lodi...”.

“Na jedný lodi eště nejsme...”.

“No, ale o co jim teda šlo?”.

“Mám dojem, že o ty šikovný pramičky”, odpověděl Bolbuch.

A jelikož les utichl a nezdálo se, že by Nurnským někdo šel po stopách, stáhli se trochu hlouběji do lesa a udělali provizorní ležení. Tedy - opřeli se zády o stromy a zahalení v houních se zbraněmi hotovenými pokoušeli se proklímbat noc. Předtím ale Gerllod přednesl plán. Rozdělil Nurnské na dvě části. Budíček bude za tmy, ještě před kuropěním. Jedna část za mlžného šera pronikne k seníku od východu a odvede pozornost Vladachovců. Druhá skupina pronikne k seníku po pěšině a pokusí se odnést dvě lodě.

“Sraz si dáme na severozápadním okraji lesa, nadohled moře. Takže na opačný straně, než jsme teď. Chápu to všichni?”.

Druzi zamručeli na souhlas.

“Chápe to i takovej Horác Lipový?”.

“Jasně, že to chápu... Ukradneme pramičky a skováme se na druhý straně lesa. Budeme tam čekat na loď”.

“Dobrá”, pochválil si Gerllod, “Všichni teda všechno chápu, takže hajdy na kutě. Bude to věru dlouhá a nepříjemná noc”.

“Dobrou...”.

“Dobrou...”.

“Přece jenom jednu otázku bych měl...”, ozval se Lipový, “Co je to, pánové, vlastně ta oliheň?”.

“Oliheň? Jak bych ti to...”, podrbl se ve vlasech Wulfgaard.
“Oliheň je vlastně mořskej chapadlatec”, pravil barbar Tjure, “Něco jako chobotnice, krakatice nebo sépice...”.

“Sépie, Tjure, sépie...”.

“Jasně, promiň. Sépie”.

“Jo”, zavrtěl se Lipový, “A potom teda nevím, co to znamená rujná”.

“Tak to bych ti zase vysvětlil já”, zachechtal se Zemikosa, “Rujná je každá ženská - teda každá, která zmerčí vopravdickýho chlapa. Myslím tím chlapa, jako jsem já. Vybavenýho vod přírody, chápeš? Prostě rujná ženská, cha cha... Kapišto, Muženo?”.

“Určitě asi jo... Jo, asi určitě...”.

“Nechtěli byste už laskavě držet huby!?”, ucedil vůdce družiny, “Ráno nás čeká práce”.

“Jsem stejného názoru”, ozval se Kušbaba, “Držte huby, volihňové”.

“Hm...”.

* * *

Kupodivu to celé bylo snazší, než se zdálo. Vladachovi muži tábořili v lese nadivoko v nevzhledném roztahaném ležení. Zřejmě utrpěli citelné ztráty a mnoho z nich si z Turmegu odneslo šeredné šrámy. Bylo zřejmé, že tady došlo k nějaké šarvátce dle vysvětlečných vystydlých mrtvol odtahaných stranou, ale nikterak mimo dohled. Někteří z těch nebožtíků evidentně říkali pane Šikmookému Chálidovi. Že boj o loď už začal bylo zjevné už z faktu, že byly vytahány ven a opřené o boudu, dvě tři prošlápnuté či s prolomeným bortem, jak se o ně chlapi přetahovali. A právě to pramicovým unašečům usnadnilo práci. Když Gerllod, Bolbuch a Tjure v dále spustili řev a zalarmovali ležení Krvavého Vladacha, jehož muži obezřetně vyrazili bránit zdecimované torzo svojí tlupy proti celému světu, stačilo z odkryté strany učinit několik málo desítek přískoků, bafnout pramice a pelášit pryč. Mužena, Prášil, Kušbaba a Žíla pelášili s jednou, Klemecht, Hadinec, Glajch a Halabus jim pádili v patách s druhou. Volnými rukama třímali vesla. Vladachovi muži, plně soustředění na hrozící nebezpečí, si ničeho ani nevšimli. Pomalu postupovali lesem a snažili se zmerčit nepřítele a odhadnout jeho sílu. Nepřítel však zmizel dřív, než se s ním stihli dostat do křížku.

* * *

“Myslel jsem, že budete víc na západě”, zvolal Gerllod, když zahlédl Zoltara s Horácem Lipovým, kterak mezi nízkými smrčky na hraně lesa obhlíží pramici.

Válečníci kráčeli po kraji lesa ve viditelně dobré náladě.

“Takže toudle d'urou se to pádlo prostrčí, jo?”.

“Víceméně”, nasadil Lipový káravý výraz pomocného učitele, “Akorát, že ta d'ura se jmenuje havlinka a to pádlo není pádlo, ale veslo...”.

“Vono se pádluje veslem? Blázen aby se v tom námořnictví vyznal...”.

“Veslem se vesluje, víš?”.

Teprve teď si mohli Nurnští lodě v klidu prohlédnout. Pramice to tedy byly pořádné, bytelné, tak dobře pro deset mužů. Se čtyřmi vesly.

“Ten Hlavatka se v tom asi věru vyzná”.

“To teda bat”.

“Hlavně abysme to v tom zmatku dokázali ukočírovat”, nadhodil Bolbuch.

“Víte co?”, navrhl Menhorian, “Tak ať tady Mužena provede odborněj výklad s praktickým nácvikem. Stejně minimálně do večera nebude do čeho píchnout”.

“Na ňáký nácviky vám já kašlu”, ohradil se barbar Tjure, posílený tím, že Bolbuch se také netvářil dvakrát nadšeně.

“Prostě bude nácvik a basta!”, zatvrdil se Moskyt, “Je to rozkaz...”.

Vojáka Gwendarronské královské armády v sobě Gerllod nezapřel. A druzi věděli, že nemá smysl odporovat. Konec konců - myslel to dobře.

V pravidelných intervalech obměňovaná hlídka do večera sledovala moře. Ramar byl vyslán na průzkum a vytýčil nejbezpečnější cestu pod útes. Varoval ale, že na pobřeží pod majákem je vojáků víc, než čekal.

Ačkoli Nurnští doufali, že se této noci nalodí, žádný signál v čase, který stanovil Hlavatka, z moře nepřišel. A to ani předtím, ani potom. Nurnští se začali nudit a přemýšleli, zda nakonec nalodění nepromeškali. Nechtěli však pátrat po okolí po jiných zasvěcencích v Záborcově plánu - byli rádi, že jsou zatím v bezpečí.

Pláž

Následující noci už to vypadalo, že také k ničemu nedojde. Hlavatkův čas vypršel a druzi se rozmrzele zavrtali do houní. Moře bylo zahalené mlhou, monotónní šplouchání vln se jim zahlodávalo pod kůži a jitřilo už tak vyšílené nervy. Na hlídce dřepěl Wulfgaard Prášil a přemýšlel, jestli mu to za to stojí, choulit se tady v lezavém blátě v promáčené houni a civět do tmy. Potom něco bliklo, potom znovu. Wulfgaard měl pocit, že to jsou jenom mžítka ze soustředění, kterým se snažil udržet v bdělém stavu. Prostě halucinace. A potom to bliklo znovu, blikalo to pravidelně, ale nejasně, protože mlha světlo pohlcovala a rozptylovala.

“Chlapi... Chlapi! Poplach!”.

Nurnští se začali v houních vrtět.

“Poplach!”.

“Kapitán Moskyt, pane!”, vyskočil Gerllod jako napružená větev, jeho pohled byl dosud nepřítomný spánkem.

“Probud’ se, Stařeno!”, houkl Wulfgaard, “Oliheň na obzoru!”.

Gerllod Moskyt si promnul oči a pohlédl na moře. Skutečně, to světlo nepravidelně blikalo. Navíc jej občas pohltila mlha. Potom se rozeběhl po ležení a špičkou jezdecké boty kopal do spáčů, kteří se ještě nesbírali na nohy.

“Skupiny jako u seníku, bijci kryjou postup! Jasný?”, zavelel vůdce.

“Jasný, vojvodo!”, odvětil neochotný chór mužstva.

Wulfgaard upozornil, že dole na pláži nejspíš zažehli ohně. Rudá záře se odrážela od mlžného oparu a působila věru nadpřirozeně.

“Ty vojáci se jistě přesunuli blíž”, varoval Ramar, “A potom tam může být ta vojenská loď, možná i víc. Bude to asi zlý”.

“Dělejte, padáme!”, houkl Gerllod, “Nebo to fakt bude zlý”.

“Jo. Bafněte ty loď a padáme”, vyštěkl Zemikosa, “A nezapomeňte bafnout i ty pádla!”.

“Vesla...”, opravil jej nesměle Horác Lipový, ale to už sebou lodice, co ji držel na rameni, cukla vpřed a havlinka mu málem vyrazila zuby.

Gerllod Moskyt udal směr.

* * *

Běželi nízkou suchou travou, půda byla měkká a vlhká. Nemrzlo, ale chladno bylo tedy pořádné.

“Tam dál vpravo je útes, Gerllode”, zasyčel průzkumník Ramar.

Gerllod zahnul a přískoky běžel po svažujícím se terénu vpřed. Tam se zastavil. Spatřil ohně, praskající vatry, ozařující několik desítek sáhů volné pláže pod útesem, tedy vzdálenost, kterou bylo třeba urazit na nekrytém prostoru s pramicemi na ramenou, a ještě několik sáhů dál ledovou vodou na hloubku, kde by mohli naskákat dovnitř. Od pláže je dělilo tak dvě stě padesát, možná tři sta sáhů tmavého svahu, útes zde byl přerušen přirozeným zářezem, zřejmě tudy tekla nějaký potok, ale v té tmě nebyl vidět. Nejspíš ani nebyl vydatný, protože tam dole, v písku, žádné koryto vidět nebylo. Ale co vidět bylo, a pro zkušené oko vojáka zcela nezakryté, to byly záhraby číhající gwendarronské armády. Dymorští už tu museli být - Gerllod odhadl sílu mužstva na něco ke stovce.

“Nikdo se dole nezastavujte, jinak je po vás!”, udělil doporučení, “Prostě jen běžte, běžte pořádkem, pak skočte do lodi a pádlujte, pádlujte, pádlujte o život, co to dá”.

“Ale...”, namítl Horác a zdvihl veslo.

“Prostě pořádkem pádlujte...”, zavrtěl hlavou vůdce.

Lipový zase veslo odevzdaně sklonil.

Potom se rozezněl řev. Byl to krollí bojový ryk, masa těl se hnula úžlabinou z protilehlé strany, někdo spadl, zařval, cosi se valilo dolů, ozval se nepříjemný praskot dřeva.

“Vpřed!”, zařval Moskyt.

Nurnští vyrazili. Spatřili, jak krollové vyběhli do půli vatrami částečně ozářené pláže, než je zasypala salva šípů. Pořádný výhled měli jen Moskyt, Bolbuch a Tjure, zbytek mužů se lopotil s loděmi. Všimli si, že šípy vylétly i z hrany útesu, seshora. Hořící ohně se táhly dopředu i dozadu, připomínaly ohnivého hada. Vojáci se pořád drželi zpátky v záhrabech. A potom Gerllod spatřil Vladacha Krvavého, který ukázal mečem k patě útesu a štěkl rozkaz. Větší část jeho mužů změnila směr a s tasenými zbraněmi se rozvila v rojnici, mířící k vojákům. Neměli ponětí, kolik jich tam je. Řvali a činili prostor pro nosiče pramic. Každou nesli dva krollové, jako by to byly třísky. Vladach kráčel k zpěněné vodě. Zazněl třeskot zbraní, napadení vojáci vyskočili z úkrytů a střetli se s nepřítelem. To bylo zlé.

Potom Tjure spatřil skupinu Šikmookého Chálida. Už seznali, že Vladachovi muži se pustili do křížku s muži zákona, a vyběhli s ječivým mnohohlasým pokřikem vpřed. Museli být poschovávaní někde v křovinách na jihozápadě, protože předtím je barbar určitě neslyšel. Nurnští se s Chálidovými muži srazili ve středu údolí a jejich řady se promíchaly.

“Příteli!”, zaskuhral něčí hlas za Prášilovými zády, “Příteli!”.

Byl to Záborec. Ten dědek byl pořád mezi živými.

“Kde jste se tu vyloup?” ozval se Kušbaba z protilehlé strany.

“Příteli!!!”, zaštkal stařec.

V jeho hlase byla cítit naděje v moři zoufalství.

“Kde máte chlapce?”.

“Stala se strašná věc, Kušbabo! Strašná věc!”.

Někomu uklouzly nohy a zaklel. Potom spadl Kušbaba a vzal s sebou Záborce, který jej tahal za rukáv. Pramice se zhoupala. Štrůdl těl nabral na rychlosti a hrnul se na pláž do světla ohňů. Pramice Vladacha Krvavého vyrazila na moře, několik krollů se ještě sápal dovnitř.

“Ústup!”, řval ten vousatý divoch, stoje na přídi.

Jeho muži se počali stahovat.

Potom GKA zahájila palbu. A to nejen zápalnými šípy, ale i ohnivými kulemi. Ty přilétaly z moře. Mlha obnažila obrysy malé lodí. Teď teprve začal masakr.

Rujná oliheň

“Žíla...”, zařval Kušbaba.

“Tady!”.

“Nechápu to Gerllode”, křičel úplně mokrý a prokřehlý Wulfgaard, “Prostě to vůbec nechápu. Jsou skoro v přesile a zůstávají zalezlí...”.

“Vojenská taktika. Prostě to neřeš, lež na dně a buď rád, že jseš rád”.

“Hadinec...”, ohlásil Menhorian Halabus z druhé lodi, “Chyť se mě...”.

“Dobrý”, vydechl Zoltar, když přepadl přes bort.

“Jak může být vojenská taktika střílet jako spolek starejch bab?”.

“Vytáhněte Záborce!”, byl slyšet Menhorianův naléhavý hlas, “Je támhle. Támhle!”.

“Tak dělej, dědku plesnivej!”.

Do bortu se zapíchl šíp a o kus dál zasyčela ve vodě ohnivá koule. Potom dostala přímý zásah jedna z pramic nalevo. Pohltil ji olejnatý oheň a hořící muži vyskákali s řevem do vody. Zasyčeli jako ta koule.

“Prášil? Tady... Mužena? Muženo!!!”, křičel Kušbaba na vyděšeného hobita běžícího ledovou vodou, “Naskoč, hochu!”.

“Pádlujte, dělejte!”, opřel se Moskyt do vesla.

“A proč teda neatakujou tu Voliheň?”.

Rujná oliheň v dálce vysílala smluvený signál, jako by se nic nedělo.

“Protože prostě proto!”, zařval Gerllod.

Někdo zařval.

“Dostali Tjureho!”, ječel Menhorian z druhé lodi.

“Slyšeli jste to? Dostali prej Tjureho”, běžela zpráva od úst k ústům.

Nurnští vypluli na volné moře a ukázalo se, že hlavní hrůza se odehrává na pláži. Tady byla voda zcela klidná. Vojenská loď, kterou z tohoto úhlu již pohltila mlha, páčila směrem k pláži. Gerllod by jistě dal Wulfgaardovi za pravdu, kdyby nebyl zasvěcen do tajemství, proč.

Blížili se k Rujné olihni. Trpaslík Bolbuch nevěřicně sledoval pobřeží.

“Měli jsme štěstí. Gwendarronský královský vyrazili na zteč. Něco tady smrdí. Mám na to čuch”.

* * *

Už viděli, jak dělají ten signál. V koši měli rozdělaný oheň a mávali před ním mokrou dekou.

“Támdle!”, křikl nějaký muž na palubě a ukázal směrem k Nurnským.

Vedle něj se objevil Hlavatka s Vladachem Krvavým.

“Kterýpak vy jste?”.

“Kušbabovi!”, zamával Kušbaba.

Gerllod nasadil bolestnou grimasu.

“Ho hó. Vítejte na palubě, pánové”, zvolal Hlavatka, “Chyťte se lana!”.

“Jak se ten cápek dostal na palubu Olihně, to mi teda není jasné”, zachmuřil se barbar Tjure, když obě pramice šťastně přirazily k třetí, již prázdné.

“Počkej”, zarazil se Yasper, “Tak voni tě nakonec nedostali?”.

“Ne”.

Barbarova lněná halena byla v oblasti hrudi nasáklá krví. Jak Nurnští vylézali postupně na palubu, ve světle palivového koše bylo vidět, že Tjureho zranění nebylo jediným z té noci. Jenomže slaná voda a nebývalé vypětí přehlušily bolest. Ta se dostavila později.

* * *

Rujná oliheň vyčkávala ještě asi nějakých čtvrt hodiny, možná o chlup déle. Námořníci pomáhali vytahovat muže z poškozených pramic. Hlavatka si byl vědomý, že vody brázdí ne jedna, ale dvě nepřátelské lodi, ale to, že je dosud neobjevily, přikládal svému námořnímu umění. A také si byl jistý, že Rujnou oliheň vybrali dobře. Že je to rychlá, poctivá loď, na niž ty kocábky vojska nedosahují ani z poloviny. A potom, byla tu výtečná posádka. Výtečná, i když notně prořídla. Hlavatkovi zůstalo všehovšudy pět mužů. Ostatní přišli o život nebo svobodu. Ale hlavně, že mu zůstal Krakatec. Kormidelník, jemuž bezvýhradně věřil. Potom, když si byl mořský vlk jistý, že už nikdo nepřipluje, přikázal Krakatci nabrat vítr do plachet. Palivový koš byl svržen do moře a Rujná oliheň potemněla. Záborec se přidružil k Hlavatkovi a Kušbabovy muže opustil.

Nurnští si zalezli někde do kouta a přikryli se plachtami. Postavili hlídku. Vůbec si nepřipadali jako v bezpečí. Navíc jim byla zima a byli mokří. Ale pluli, a to bylo hlavní. Kurs - severozápad.

Stav mužstva

Ráno vyšlo mdlé slunce. K Nurnským přišel nějaký námořník, představil se jako Ohlávek, Hlavatkův člověk, a nabídl Nurnským kotlík horké kořalky s vodou, aby se jim rozproudila krev. A pozval je na shromáždění na střední palubě, k němuž mělo dojít asi tak za hodinu. Prý se mají zatím spočítat.

Kušbaba tedy vyzval Prášila, aby vše zapsal, a hlásil jména jedno po druhém.

* * *

Panoptikum, které se toho rána srotilo na střední palubě, připomínalo výron nemrtvých zpoza hřbitovní zdi. Jako by se otevřely hroby. Ti muži byli bledí, nevyspalí, ztuhlí zimou, zakrvácení. Bylo zřejmé, že od Turmegu značně utrpěli. Na můstek nad hlavami prořídleho sročení vystoupil Hlavatka a představil sebe coby kapitána lodi, Krakatce coby jeho pravou ruku a kormidelníka a další čtyři muže. O zbytek mužů přišel v Ravě, toto bylo torzo jeho posádky. Oznámil tedy, že je dost možné, že bude třeba posílit stav z ostatních zdrojů, tyto muže zacvičit, vycepovat. Potom předal slovo starému Záborci, muži, který za těch pár dní, co utekly od

...šikmooký Chálid se naopak tvářil poměrně vítězně...

shromáždění v Turmegu, zestárl a sešel snad o deset patnáct let. Starý pan Záborec hlasitě chrchlal a oznámil, že z jeho mužů nezůstal nikdo, že padli do léčky vojenské setniny tam nad Zámorí, a vyjevil přesvědčení, že ta státní lůza šla na udání, o čemž neměl nejmenších pochyb. A pravil, že jestli v tom měl někdo z přítomných prsty, že skončí věru zle. Potom vyzval další přítomné předáky, aby oznámili stav mužstva. Kušbaba ohlásil jedenáct mužů, jednoho nezvěstného. Vladach Krvavý dopadl velmi zle. Zůstali mu tři muži, sice muži jako hory, krollí kolohnáti odněkud z jeskyní, ale přišel o podstatnou sílu a to mu vzalo náladu. Šikmooký Chálid se naopak tvářil poměrně vítězně. Došlo mu, že se svými osmi muži, z nichž minimálně pět dosahovalo kvalit Vladachových kumpánů, ovládá podstatný díl bojové moci. Byl přesvědčen o své převaze nad Vladachem Krvavým. Kušbabu a jeho muže vůbec nebral v potaz. Od samého počátku je přehlížel. Minimálně od toho nešťastného souboje na Záborcově dvorku, což je ale vlastně jedno a to samé.

Potom se slova znovu ujal Hlavatka a dle početních stavů přidělil kajuty. Upozornil ale, že chlapi si tam budou muset napřed uklidit, protože loď je po převzetí ve velkém nepořádku. Veškeré nepotřebné věci mají hodit prostě přes palubu. Nurnští měli nárok na tři kajuty, což nebylo věru mnoho.

Co kapitán Hlavatka vlastně mínil tím nepořádkem a těmi nepotřebnými věcmi, seznali Nurnští záhy poté, co je Ohlávek přivedl ke dveřím.

“Bydlíte tadlejc, tadlejc a eště tadlejc...”, ukázal na dveře, “Dobrý bydleníčko vinšuju”.

A odplouhal se pryč. Kvapně. Věděl proč.

“Fuj, to je ale smrad!”, chytil se za nos Menhorian Blathel, když Yasper otevřel dveře.

“Á, do hajzlu!”, zbledl Horác Lipový, když to uviděl.

Na zemi ležela lehce již zamřelá mrtvola nějakého muže, zpod postele trčely nohy dalšího. Na první pohled nebylo pochyb, že v kajutě došlo k bitce na ostří nože.

“Asi námořníci ňáký”, odušil Yasper, ten šikovný zámečnick, co se přiznal do Moskytovic rodiny.

“Z Ravy, hm...”, špitl Blathel.

“Uklid’te někdo ten svinec”, přikázal Gerllod Moskyt.

“A kam s něma?”.

“No kam? Přes palubu přece...”.

“Bafni tu cejchu”, nařídil Zemikosa Bolbuchovi, když převálil nebožtíka na zažloutlé prostěradlo, “Tak bafni to přece...”.

“No dyť jo, porád...”.

“A vy vostatní tak blbě nečumte... To jste ještě nikdá neviděli pořádnýho chlapa uklízet?”.

Druzi mlčky utvořili uličku.

* * *

Když Nurnští dali kajuty jakž takž do obyvatelného stavu, bylo už po poledni. Během úklidových prací zaregistrovali, že naproti přes chodbu bydlí muži z posádky a Vladachovi krollové. Ti neuklízeli. Budovali hnízda, či přesněji řečeno pelechy. Nurnští se dohodli, že u svých kajut budou držet vartu a kajuty důsledně zamykat. Osazenstvo lodi zdálo se být velice nesourodým, ačkoli dosud vládla poměrně dobrá nálada. Dobrá proto, že se mužům podařilo šťastně opustit břehy, kde vládly gwendarronské zákony, s nimiž se dostali do křížku. Ta dobrá nálada podpořená skutečností, že Hlavatkův kuchař vydával pravidelnou teplou stravu, neměla ale trvat dlouho. Trvala do pozítřejšího večera, do okamžiku, než Rujná oliheň nečekaně a velmi prudce změnila kurs. Ani muži, neuvyklí pobytu na moři, si toho nemohli nevšimnout a zpráva se velmi rychle roznesla. Mezi pasažéry zavládla citelná nervozita, jež vyústila ve vynucené shromáždění na střední palubě, kde Záborec musil pustit něco informací. A informace, které pustil, spustily lavinu událostí. Přitom toho mnoho neřekl, jen tolik, že skutečným cílem plavby je souostroví Kodgick, konkrétně jistý Tichý ostrov. Hlavatka podotkl, že cesta tam bude trvat asi čtrnáct dní, podle toho, jak vítr a bohové moří dovolí, a že bude třeba

šetřit se zásobami, poněvadž pro jistotu je nutné držet určitou železnou zásobu i na cestu zpátky, kdyby došlo k něčemu nepředloženému. Hlavatka byl mořský praktik každým coulem, ale na klidu to rozvášněné atmosféře nepřidalo.

Záborec řekl, že účelem podniku je vyrabování napěchovaného skladiště zlatých slitků, jež by se mělo nacházet ve vsi blízko přístaviště. To už ale dav pod Záborcem hučel a někdo vykřikl, že na Tichém ostrově je obávaný pracovní tábor a že silně pochybuje, že by ona dotčená vesnice byla jen tak obyčejnou vesnicí. Navíc Kodgičané si na zlato nenechají sáhnout, to je jisté. Záborec řekl, že nic se nejlí tak horké, jak to přinesou, a přikázal Hlavatkovi, aby vyvalil soudek s kořalkou a že je výpravu třeba zapít.

“To podšup je sviňsky! Bežradlu neny chlab!”, vztyčil pěst Šikmooký Chálid, ale jeho tvář neodrážela jednoznačně záporné ani kladné emoce, “Bežradlu neny chlab!”.

*...je tu jenom Nurnská družina, a té velí Moskyt Gerllod, kapitán
GKA...*

Mezi jeho muži to zašumělo. Někdo z jeho druhů na něj něco křikl.

“Jag sum řek, tag sum řek. Sviňsky tag! Bežradlu neny chlab!”.

Postupně se zvedly další pěsti.

“Bežradlu neny chlab!”, křičeli jeho muži.

Nějaký krol se ohnal a vlepil jednomu z východňanů záhlavec. Začala strkanice, Nurnští se rozhodli pomalu vyklidit prostor. Potom ale námořníci vyvalili sud a narazili ho. Muži začali pít. Co pít! Chlastat!

Kdo drží vládu nad Rujnou olihni?

Situace na lodi během těch dvanácti dní, které nakonec plavba k Tichému ostrovu trvala, by se bez nadsázky dala nazvat vysoce turbulentní a dopředu těžko předvídatelnou. Že něco není úplně v pořádku Nurnským došlo tehdy, když se dostavili muži od Šikmookého Chálida s požadavkem na uvolnění dvou kajut ve prospěch jejich vlastních lidí. Požadavek byl oznámen ve vší slušnosti a velmi stroze a Nurnští si vzali čas na vystěhování. Namísto toho ale zamkli, slezli se v jedné z kajut, zajistili petlici a v dusné atmosféře rozvíjeli strategické debaty, jak si zajistit co největší bezpečí. A tehdy se definitivně řeklo a rozhodlo, že Hadinec není žádný Hadinec, ale Zoltar Zemikosa, a že Mužena je Horác Lipový, jemuž se někdy přezdívá Libový Horác, a že Kušbabova tlupa jednou provždy neexistuje, je tu jenom Nurnská družina, a té velí Moskyt Gerllod, kapitán GKA, tedy žádný Stařena, žádný špina chlap ani zločinec. A Nurnští dali Kušbabovi najevo, že má v zásadě dvě možnosti - tedy buď jít s nimi nebo proti nim. To dá rozum, že si vybral tu jedinou schůdnou, při které měl jakous takous šanci na přežití, a nijak zvlášť celou věc nekomentoval. Prostě beze slova, respektive jen s mírným brbláním, předal velení a schoulil se do sebe. Dost pravděpodobně toho už na něj bylo moc, skončil jeho sen, jeho vize, život měl v troskách a teď byl na cestě k Tichému ostrovu na lodi, ze které nebylo úniku. A z Kodgicku jej vždycky jímala takřka posvátná hrůza, mezi lidmi jeho zrna o souostroví kolovaly hotové legendy. Z Kušbabovy bandy jednou větou prostě nezbylo nic. Vlastně něco ano. Menhorian si přízvisko Halabus ponechal na věky věků. Byl na tuto epizodu svého nevzrušivého života zřejmě v zásadě pyšný. Menhorian Nocturno Halabus Blathel z Cairn. To jméno prostě mělo jaksepatří zvuk.

Někdy na druhý či třetí den zmizel Záborec a pár mužů, těžko soudit či příslušnosti, klepalo na dveře a shánělo se po Krakatci. Nurnští postavili hlídku na chodbě a kontrolovali přístupový prostor, o nějž se dělili s posádkou i se smradlavými krolly Vladacha Krvavého. Potom přišla zpráva, že Záborec i Krakatec byli z rozhodnutí Šikmookého Chálida vzati do zajetí, Východňan údajně převzal kontrolu nad můstkem a především zásobárnou potravin. Potraviny stejně nikdo nevydával, zřejmě od okamžiku, kdy Krakatec či Záborec přestali vydávat rozkazy. Co se stalo s Hlavatkou, to nebylo jasné, ale objevily se spekulace, že zmizel. Následkem těchto nadmíru vážných zpráv Vladach Krvavý srotil své muže a opustil s nimi kajuty včetně osobních zavazadel. Dle hrdelních výkřiků bylo zřejmé, že jdou do ostrého střetu, tedy na šturm. Nurnští se do ničeho nepouštěli,

strategicky drželi chodbu a veškerý jejich život se odehrával pouze v kajutách. Těžko říci, co se nahoře semlelo, ale do pozdní noci nikdo z Chálidových mužů nepřišel převzít nárokovanou kajutu. Dalo se tedy soudit, že Žlutí se věnovali činnosti vyššího významu.

“Hlavně žádný hrdinství...”, nabádal své muže vůdce Moskyt.

Tvář měl bledou únavou a přemýšlením, jak nejlépe z celé situace bez úhony ven.

Nejistota trvala pár dní. Nurnským nebylo zřejmé, kdo kormidluje loď a kdo jí velí, někteří z námořníků dřepěli zalezlí ve svých kajutách, ale nikdo do jejich chodby nepřicházel. Ramar se občas vyplížil na výzvědy, ale průzkum na malém ohraničeném prostoru byl obtížný a nebezpečný, proto zprávy, jež přinášel, byly kusé. Leč obrázek o situaci na lodi střípek po střípku skládal jako mozaiku.

Ukázalo se, že Šikmooký Chálid ovládá půlku lodí a Vladach Krvavý tu druhou. Ti dva předáci si po zřejmě krvavém střetu loď rozdělili dohodou. Muselo tomu tak být, protože důsledně kontrolovali svá teritoria, ale rozmišky a střety nevyvolávali. Tím tedy nesporně přešel zajatý Záborec s Krakatcem, aniž by změnili celou vládu Vladachovu. Potom se z nějakého důvodu stalo, že propustili Krakatce. Vladach nakráčel do podpalubí se svými krolly, Krakatec v jejich středu, a obsadili kajuty v levé části chodby, jež momentálně byly buď prázdné nebo v držení Hlavatkových mužů. Ramar špiclováním vyzjistil, že Hlavatka se už našel, vyhlásil loajalitu Vladachovi Krvavému a vynutil si propuštění Krakatce, který měl na námořníky zřejmě nemalý vliv. Kde se Hlavatka skrýval po celou dobu, co byl Krakatec držen v cele, to nebylo jasné, nicméně Hlavatkovi muži údajně jednomyslně vyslovili potěšení rozšířit řady mužů Vladacha Krvavého, čímž se počty hlav mezi jednotlivými uskupeními značně vyrovnaly. Toto dali Vladachovci najevo bujarou veselostí v těsné blízkosti ležení Nurnských, tedy přes chodbu, a Nurnští byli nuceni dát nesmlouvavě najevo, že mají silné a ostrážité hlídky, a že polovina chodby včetně kajut vpravo je jejich nedotknutelným a výsostným územím.

A potom se zčistajasna objevil Záborec, byl bledý a ztrápený a vyjevil přání, aby se Kušbaba dostavil do kapitánské kajuty, teď už kajuty Šikmookého Chálida, kde mělo být dohodnuto příměří.

“Jdu já”, řekl Gerllod Moskyt, “Kušbaba už tady nešéfuje”.

Záborec se nejistě rozhlédl po tvářích přítomných, kteří pomalu přitakali.

“Jo”, řekl Kušbaba, “Už tady nešéfuju. Šéfuje tady pan Moskyt”.

“Říkáme si teď konci Nurnský”, pravil Zoltar Zemikosa a založil ruce na prsou.

“Nurnský, hm... Dobrá tedy... Můžete se večer, pane Moskyde, dostavit?”.

“Můžu...”.

* * *

Šikmooký Chálid byl v dobrém rozmaru a usmíval se na celé kolo. Kapitánská kajuta se vybavením a rozmístěním dekorací změnila do podoby stepního stanu. Když vstoupil Krvavý Vladach, pozdravil Chálida coby kapitána

lodi, a ten se rozzářil ještě víc. Bylo patrné, že Chálid uchopil moc a nezdálo se, že by byl připraven se jí vzdát. Během schůzky, která trvala asi hodinu a během které muži pojedli něco sucharů se špekem a popili červeného vína, se domluvili na nových pořádcích. Šikmooký Chálid je kapitánem této lodi a se svými muži její ozbrojenou ostrahou. Muži Vladacha Krvavého jsou Chálidovou posádkou. Hlavatka, který zde byl také přítomen, úslužně pravil, že se pokusí šéfovy kolohnáty v krátké době vyučit námořnímu řemeslu. Tedy pokud to bude v jeho silách. O Záborcovi nepadlo ani slovo. Na Gerlloda v zásadě směřovaly dva dotazy - tedy za prvé kde je Kušbaba, a za druhé zda má jakožto Kušbabův zmocněnec nějakých námitek k novým pořádkům. Na to Gerllod odpověděl, že Kušbaba se necítí dobře a že námitek, pokud je mu známo, nemá, tedy určitě ne zásadních. O tom, že Kušbaba už není šéf, raději pomlčel. Necítil se příliš jistý v kramflecích a seznal, že není třeba zbytečně tahat všechny karty z rukávu. Prostě situace na lodi se změnila a to bylo nutné brát jako fakt. Když Gerllod opustil kapitánovu kajutu, všiml si, že Krakatec stojí na svém místě, tedy za kormidlem, a když jej míjel, slušně ho pozdravil. Kormidelník mu neméně slušně odpověděl. Kroll, který mu stál za zády ledabyle opřený o zábradlí, se velice zle zakabonil.

“Tak, pánové, dejte všechno jídlo, co máte v báglech, na hromadu”, řekl Gerllod, když se vrátil do kajuty, “A řekněte to i ostatním, a ať se sem urychleně dokolíbají”.

“A vo co jako jde?”, zeptal se Bolbuch.

“Jde o to, že odteďka je všechno jídlo společný a bude se vydávat na přídel. Lodní kuchyně je totiž zavřená a už to tak zůstane, a zásobárna nám nepatří a evidentně patřit nebude... Tak to je...”.

Do kajuty se onedlouho doploughali i ostatní z vedlejších kajut se skromnými kusy žvanců v podpaží a náručích.

“Hlásím předem, že toho moc není”, řekl omluvně Wulfgaard na přivítanou.

“A já hlásím ještě míň”, ozval se Blathel, “A mám dojem, že tenhle klobás je už trochu zelenější”.

“Vyhod’ to! Je to úplně zamřelý!”.

“A co tu dělá tendle?”.

“Kdo?”.

“Tendle...”.

“To je přece Záborec”, odpověděl nechápavě barbar Tjure.

“To vim taky”, zamračil se vůdce, “Ale co tu dělá?”.

“Neměl kam jít”, řekl Blathel, “Přišel k nám na cimru s prosíkem a my ho vzali pod ochranu”.

“Jo, pod vochranu”, přitakal Tjure, “Zželelo se nám ho”.

Záborec nasadil útrpný úsměv. Vypadal jako někdo, kdo skutečně pomoc potřebuje.

“A Kušbaba taky říkal, že by bylo lepší...”, pokrčil rameny kouzelník, “Že by prostě bylo lepší, kdyby byl na naší straně. Že když je teďkonc potřebnej... že máme bejt slitovný...”.

“Kušbaba nemá co říkat”, houkl vůdce Gerllod Moskyt, ale potom pravil: “Dobrá tedy. Ale bude spát s váma”.

Uvědomil si, že je lepší mít Záborce na své straně než na straně nepřátelské, a navíc, stařec toho mohl ještě hodně vědět.

“Jo”.

Kajuta, kterou sdílel nevzdělaný barbar Tjure s nerozhodným kouzelníkem Blathelem, zdrceným Kušbabou a ještě zdrcenějším Záborcem, byla situována jako nejbližší směrem k východu na palubu.

Nátlak

Asi o dva dny později se stala Kušbabovi ta velká nepříjemnost. Mladý Ohlávka to byl, kdo jednou vpozdvečer uctivě zaklepal na dveře kajuty, kterou s Nurnskými sdílel pan Záborce, a když Menhorian Blathel otevřel dveře, ještě uctivěji smekl a pravil, že kapitán Chálid si přeje s panem Kušbabou osobně hovořit ve věci zásadního významu. Yasper, stojící tou dobou na vartě a vynořivší se z tmavého kouta chodby, sice zaprotestoval, zda by neměl být zpraven vůdce Gerllod, ale Kušbaba už stál ve dveřích a řekl, že věc není záhodno odkládat. Bylo na něm vidět, jak je potěšený tím nečekaným zájmem. Zřejmě se předtím cítil být nedoceněným a jaksi odstrčeným, což věru nebylo divu, a navíc Ohlávka zběžně znal, přes Záborce. Byl to Hlavatkův muž, údajně známá ravská přístavní figurka. No a někde tam pod schody na horní příďovou palubu se mu přihodila ta velká nepříjemnost, tam totiž dostal deku. Deku je vojácký výraz, ale deku znají i námořníci. Deku znají i příslušníci zločinných spolků. Deku je obávaná věc, protože když člověk dostane deku, je sám a nikdo mu nepomůže, a všichni ti tam kolem, kterým nevidí do tváře, jsou tu kvůli němu a chtějí se bavit a chtějí mu dát za vyučenou. A ti muži, kteří na Kušbabu hodili deku, se bavili notně, o tom nebylo sporu, zavlekli jej někam dolů a tloukli do něj tyčemi obalenými hadrem a kopali do něj, a když je to přestalo bavit, tak prostě odešli. Ale Kušbaba si byl jistý, že ti, co mu to příkoří přivodili, byli krollové. Vladachovi krollové. Smrděli věru odporně a ten jejich hrubý smích byl nezaměnitelný.

Nějakou dobu Kušbaba ležel tam, kde ho nechali, ale netušil, jak dlouho. Čas pozbyl podstaty. Nevraceli se, a to bylo dobré. Deku byla nasáklá krví. Po nějaké době, když nabral síl, pokusil se pohnout údy. Bolely ho, ale snad neměl nic zlomeného. Pomalu se vymotal z deky. Byla tma. Plazil se po schodech vzhůru, všechno ho bolelo, na jedno oko skoro neviděl, jak bylo napuchlé. Otevřel dveře na střední palubu. Tma. Jen naproti zahlédl komíhavé světlo lucerny. Poznal Ohlávku, jak tam sedí na bedně s provazy a ledabyly klátí nohama. Dýmil z kukuřičné faječky. Kušbaba v duchu zajásal a klátivým ztěžklým krokem se vydal vstříc mladíkovi.

“Zbili mě, chlívové...”, ucedil skrze napuchlé dásně.

Jazyk měl ztěžklý a zdřevěnělý.

Ohlávka na něj pohlédl a vyfoukl kouř.

“Dojdi pro kapitána!”, sykl Kušbaba.

“Mám pro vás vzkaz, Kušbabo”, pronesl Ohlávěk a odplivl tabákovou slinu.

Kušbaba strnul.

“Do rána se máte rozmyslet, jestli patříte k nám nebo ne”.

“Ke komu jestli patřím?”.

“No k nám, přece, k Vladachovcům”.

“Ale to snad...”.

“Ještě vám mám říct, že při špatný odpovědi tamto byla jen dětská plácanice, chápete? Plácanice...”.

Kušbaba byl zlomený. Dopotácel se na cimru. Tjуре držel hliďku, otevřel tomu nebožákovi dveře. Barbar probudil Blathela, společně pak Kušbabu uložili do postele a vyzvěděli, co se semlelo. Od této noci už Kušbaba odmítl opustit kajutu. Prostě se zařekl, že jedině jakž takž bezpečné místo je tady. I nočník mu spolubydlíci museli nosit vylévat.

* * *

“Prostě ho vylákali a rozbili mu držku...”, dokončil Tjуре vyprávění, když s Blathelem podávali hlášení vůdci.

“A z toho plyne co?”, otázal se důležitě Moskyt.

“Že jsou mazaní...”, pravil Menhorian.

“A silný...”, doplnil Tjуре.

“Ne”, zavrtěl hlavou vůdce, “Plyne z toho poučení”.

“Poučení?”.

“Jo, poučení. Nikdy nechod' pryč. Zvlášť ne v noci a sám. A vyžaduju, aby to každéj důsledně dodržoval”.

Záborec vypráví o Tichém ostrově

Záborec byl tím, co se minulé noci přihodilo Kušbabovi, jehož už za tu dobu považoval za přítele, neskonale zdrcen. Objednal se k rozhovoru s vůdcem Nurnských Moskytem a Gerllod svolal všechny, vyjma zesílené hliďky. Pan Záborec se dostavil i s mošnou, jediným to majetkem zde, a vyňal z ní několik lejster.

“Jsem vděčný za váš postoj, pánové”, začal a druzi postupně utichli, “Jsou informace, které jsem si minil zachovat do poslední chvíle, ale nazrál čas, abych tak učinil dříve, než jsem zamýšlel”.

A s tím na pryčně rozložil mapu.

“Tichý ostrov, pánové”.

Nurnští semkli rozježené hlavy kolem starce. Šlo o mapu ostrova, o tom nebylo sporu. Bylo na ní zakreslené pobřeží, zdálo se, že i poměrně přesně, ale žádné jiné detaily, vesnice, usedlosti, lesy, kopce, prostě nic. Pouze v levé třetině táhla se do hloubky ostrova ostrá puklina až k bezejmenné sopce na severu. To, kde na mapě leží sever, druzi pouze tušili podle toho, jakým způsobem kartograf zachytil sopku. O vzdálenostech neměli tuchu ani zbla.

“Co to je?”.

“Mapa Zvaru... tedy, po pravdě, vlastně Tichého ostrova”, odvětil stařec, “Víc se mi nepodařilo získat. Mapa Tichého ostrova podléhá i na úplatky prolezlém Kodgicku přísnému utajení. Tedy alespoň mně se k žádné nepodařilo dostat”.

“To je teda dost divný”, odušil Bolbuch, “K tomu by moh bejt jenom jeden důvod”.

“Co máš na mysli?”, zeptal se Zoltar Zemikosa.

“Muklovskej lágr”.

“Teď jste uhodil hřeb na hlavu, pane Bolbuch. Trestanecká kolonie Korima. Pojmenovaná na počest korunovace krále Korima Kodgického ve dvanáctém roce nového tisíciletí”.

“Hm. To se mi teda vůbec nelíbí”, řekl Wulfgaard.

“Mně taky ne”, usoudil Ramar.

“Korima ale nebude naším cílem”, snažil se uklidnit Nurnské pan Záborec, “Potřebujeme najít přístav. Zajímá nás skladiště. A skladiště musí být v blízkosti přístavu, to je jistý”.

“Jistý je, že když nás lapnou, skončíme v Korimě”, namítl Bolbuch, “Pouštět se do křížku s kodgickou mocí, to je vošajstlich. A to vůbec nemluvim rovnou vo šibenici”.

“Kdo se bojí šibenice, nemá tady co pohledávat!”, rozhořčil se Záborec, “Rozumíte, chlapi? Jenom tvrdý chlapy potřebujeme. Tvrdý, odvážný. Vobětavý...”.

“Klid, Záboreče...”.

“Pro... promiňte, pánové”, zarazil se stařík, “Prostě jsem chtěl jen říct, že to bude jen šup sem, šup tam. Žádný zbytečný štráchy”.

“Tomu bych rozuměl”, pokýval uznale hlavou Zoltar Zemikosa a poškrábal se v rozkroku, “Prostě šup sem, šup tam. Chápete? Vlínout tam, sebrat co se dá a zmizet. Navíc z té mapy doslova cejtim zlato... A na to já mám čmuch...”.

“Jo, tak Zemikosův čmuch, to už je pádnej argument. To zas jako jo”, promnul si bílý vous bývalý trestanec Bolbuch, “Kvůli Zemikosovu čmuchu bych šel i do Korimy, kdyby bylo třeba”.

“Vy všichni s tím souhlasíte?”, zeptal se jen tak pro formu Gerllod, i když si byl dobře vědom, že jiná alternativa, než vylodění, se jim nenaskytne.

“I ty, Horáci?”.

“Já? Jasně”, kývl na souhlas hobit, “Vlínem tam, vemem zlato a hajdy domů”.

“A víš vůbec, Horáci, kam to vlastně plujeme?”, optal se Wulfgaard.

“Ne”.

“Dobrá, něco vám řeknu”, ztišil hlas Záborec a posadil se na pryčnu, “Moc toho nevím, ale poslouvejte”.

Nejmenší z ostrovů Kodgického souostroví kdysi dávno nejspíš ani neměl jméno. Tehdy se vlastně ani Kodgickému souostroví neříkalo Kodgické. Neříkalo se mu zřejmě nijak, nebo prostě jenom Ostrovy. Už není mnoho známo, že největšímu z ostrovů se dříve říkalo Zvar. Nejmenší z Ostrovů, dosud bezejmenný,

z anonymity zpěněných vln mořských vyzdvihl jistý Chalmán Kodgick, zvaný Mořské Zvíře, obávaný pirát a uchvatitel. Ten se svou krvežíznivou tlupou roku 742 zakotvil na zmíněném neúrodném, nehostinném ostrově a zbudoval na něm malé opevnění, jež pojmenoval po sobě, tedy Kodgick. Odtud podnikal nájezdy na okolní ostrovy, jež si po devítiletém úsilí podmanil. Období uchvacování nadvlády se později říkalo Chalmánova válka, ačkoli ve skutečnosti o žádnou regulérní válku nešlo. Chalmán Zvíře prostě podnikal nájezdy a drancoval a podstatou jeho úspěchu spíše byla legenda, která kolem něj vznikla a jež jej předcházela. Obyvatelé okolních ostrovů kolikrát raději Chalmánovi vyhlásili loajalitu a zahrnuli jej dary ještě dříve, než se objevily jeho lodě na pobřeží. Buď jak buď, Chalmán Zvíře sjednotil ostrovy pod svým vlivem a od těch dob se jim říká Kodgické souostroví. Roku 753 Chalmán přesídlil z nehostinného tehdy už Tichého ostrova na největší z ostrovů jménem Zvar a vědom si své velikosti, přejmenoval jej na Kodgick. Jméno Zvar připadlo mu příliš mdlé. Z časů Zvířetových nedochovaly se žádné písemnosti, veskrze je doloženo, že data a historické reálie z dob Chalmánovy války a dob po ní jsou historickou rekonstrukcí, jejíž zdroje pramení z legend o Chalmánu Zvířeti. Písemná dokumentace přišla až se vznikem Kodgického království, který je ve starých manuskriptech datován k roku 842, nicméně zajímavé je, že většina pramenů z dob pozdějších a absolutní většina pramenů současných uvádí jako vznik Kodgického království rok 742, v některých starších archiváliích je uváděn také rok 753. Jisto je, že z dnešního pohledu je Chalmán Kodgick, zvaný Mořské Zvíře, považován za prvního krále Kodgicku. Jisto je také to, že po Chalmánově smrti roku 783 bylo jeho tělo převezeno zpátky na Tichý ostrov a pohřbeno na místě, kde stálo v té době již opuštěné a polorozbořené opevnění Kodgick. V roce 892 k tehdy bouřlivě celebrowanému padesátiletému výročí vzniku Kodgického království byla na Tichém ostrově na místě, kde stálo opevnění, postavena Chalmánova mohyla s hrobkou. Ostatky vzácného muže byly v ní s pietou uloženy. O ostatky Otce Ostrovů, jak se Chalmánovi Zvířeti tou dobou přezdívalo, převzali péči girumští mniši, kteří zde položili základy kláštera a nového Chalmánova řádu. Chalmán Zvíře je dodnes považován za svatého muže a uctíván. K Chalmánovu vysvěcení došlo roku 895 po vystavění kláštera. Někdy v roce 1012 byla na Tichém ostrově, který do té doby sloužil k udržování památky Otce Ostrovů, vystavěna věznice pro zvláště nebezpečné zločince, jak lze usoudit z několika mlhavých údajů v historické literatuře. Dá se předpokládat, že neúrodný ostrůvek obývaný příslušníky Chalmánova řádu byl pro kodgické představitele vládnoucí moci vynikající volbou pro zbudování trestnice. Je ale nasnadě, že oněmi zvláště nebezpečnými zločinci byli míněni odpůrci momentálního panovníka a jím nastoleného režimu. Dle všeho se panovník, jenž nechal trestné zařízení vybudovat, jmenoval Korim. Král Korim vládl až do roku 1049, kdy byl svržen během puče známého jako Šavlový tanec. Moc převzal Korimův vzdálený bratranec Osirich Girumský a dal velkodušně zatčenému Korimovi okusit jeho vlastní medicíny, když jej v roce 1050 nechal převézt do Korimy. Osirich Girumský byl násilně zbaven vlády roku 1061 za takzvané Noci ohňů, kdy moc nad Kodgickým

královstvím přešla do rukou uprchlíka z kobek Tichého ostrova a předáka odnože Břitvy, jistého Krutěcha, zovajícího se od těch dob Krutěchem Ostrým. Krutěch Ostrý vládne Kodgickému království dodnes, ale říká se, že má hodně nepřátel. Není divu. Po Noci ohňů svého předchůdce nechal poslat do korimských kobek.

“Co to byla ta Břitva?”, přerušil Záborcovo vyprávění Menhorian Blathel.

“Jistá girumská gilda, mladý pane. Zdá se, že velmi obávaná”.

“Co je to Girum?”.

“To je jeden z kodgických ostrovů”.

“Nám je ale vcelku jedno, kdo na Kodgicku vládne”, ohradil se Gerllod Moskyt, “My potřebujeme vědět hlavně o tom Tichém ostrově”.

“Moc dalšího toho nevím, pánové”, odvětil Záborec, “Vlastně už nic”.

“A když teda chlap z tý Břitvy, ten Krutěch, uzmul korunu, tak tam teďka ta Břitva vládne?”, zeptal se Wulfgaard.

“Zabíháme do přílišných podrobností, pánové”, odpověděl stařec, “Ale mám takový svrbění, že ten ostrý chlapík svý bývalý přátele začal pronásledovat. Jsem toho názoru, že nemálo z jeho kumpánů skončilo v Korimě”.

“Mám pocit, že na tom Tichém ostrově můžeme zažít poměrně krušný okamžiky”, vyslovil názor barbar Tjure.

“Projednou s tebou úplně souhlasím”, přitakal Bolbuch.

“Ale bude tam zlato, a to je přeci víc, než nějaký nepohodlí”, nechal se slyšet Zemikosa, “Zlato za to stojí”.

“Já ti teda nevím...” , řekl Yasper.

Wulfgaard se na barvířova syna podíval rozpačitým pohledem.

“Teď jenom, abysme se k ostrovu dostali bez potíží”, řekl Ramar a ukázal ke stropu.

“Zvládneme to, když dodržíme základní zásady bezpečnosti”, řekl vůdce, “To znamená: zůstat v kajutách, držet zdvojený hlídky a udržovat se v situačním obraze skrzeva průzkumníky”.

“A kdo bude průzkumník?”.

“No Ramar přece. Už ukázal, co umí...”.

“Ale nemůže přece všechno voddřít jen Ramar...”, namítl Wulfgaard.

“Já bych moh”, nabídl se Matvej Žíla, “Kdyby vám to teda nevadilo”.

“Žíla!”, věnoval vůdci nesouhlasný pohled trpaslík Bolbuch.

“Zastanu leccos, co Ramar”, zatvrdil se Matvej, “Mám zkušenosti. Jsme takříkajíc ze stejného vrhu”.

“No...”, vyhrkl Ramar.

“To jistě”, zamračil se Gerllod, “Vo tom neni sporu”.

“Tak jak teda?”.

“Tak teda jo”.

Té noci potom Matvej Žíla zmizel a od té doby jej nikdo nespatrił. Možná jeho zkušenosti přeci jenom nebyly tak velké.

Dva tucty hodin

Kouzelník seděl schlíple na pryčně a v duchu si nadával, proč sem vlastně vůbec šel. Proč neuposlechl vůdcova přísného zákazu opouštět kajutu. Mohl se bránit, mohl prostě zmizet. V hlavě na to měl. Ale na druhou stranu - měl vůbec právo zmizet a nechat tam Tjureho napospas osudu? Napospas smrdutým krollům? Navíc byl hospodárný, hospodárný k energii, již ukrýval spoutanou v hlavě. Nerad ji vydával, oslabovalo jej to. Ale co mohl dělat? Nebo snad bylo tu nějaké třetí cesty? Skryté a všespásné, již si snad nevšiml? Třetí cesty měl nejraději. Bývaly nejméně... nejméně vyhrocené. Bývaly schůdné. Vedly prostě, jak to jinak a lépe říci, prostě středem. Ale tady žádné, zdá se, nebylo. Nebo že by snad on, ten Tjure, o nějaké věděl? Pohlédl na barbara po levici. Tjure seděl s rukama zkříženými na kolenou a tvářil se ještě schlípleji než kouzelník sám. Ne, ten ani žádnou nehledá.

“Tak jak, pánové?”, zaslechl Blathel hrubý hlas jakoby ze sudu nebo z veliké dálky.

Tjure se na Menhoriana podíval, otevřel ústa, ale nevydal hlásku.

“Slyšíš, hovade!?”, houkl kroll, který stál u dveří, “Pán Vladach se ptá. Hul!”.

A vrazil Menhorianovi políček. To jej probudilo. Tomu krollovi říkali Chábrd a jeho tlapy připomínaly lopaty. Elf pohlédl na Vladacha Krvavého, který dřepěl na židli obrácené opěrkou dopředu a hladil si černý vous.

“Ptám se, kurva, jak jste se rozhodli”.

Tjure se znovu otočil na Menhoriana.

“No, já...”, odvětil Blathel a věru z Halabuse v něm nezbylo nic, “Já se musím poradit s ostatními... Musím jim to navrhnout... Taky nejsem vůdce... a... prostě... Ale zeptám se...”.

“Ne! Ty se nezeptáš!”, křikl Vladach a oba krollové v kajutě položili chlupaté pracky na zbraně, “Ty jim to nařídíš! Dávám ti den na to, abyste přede mnou všichni do jednoho poklekli a vyhlásili mi veřejně naprostou oddanost, rozumíš!? A ty to zařídíš, páč když ne, tak zmizíš a už tě nikdo nikdá nenajde!”.

“Ty rozumíš!?”, zopakoval jeden z krollů, “Pač esli nerozumíš, tak kch!”.

A přejel si rukou po hrdle. Gesto to bylo nadmíru výmluvné.

“Kchhh!!!”, houkl Chábrd, ten druhý.

Tjure se mračil, ale pomocnou ruku příteli nepodal. Civěl do zdi, pamětliv Bolbuchovy přednášky o očním kontaktu mezi mukly. Tenkrát v Turmegu, to byly ještě zlaté časy.

“Řekni mi... Rozumíš?”.

“Ano”.

“A ještě jedno mi řekni. Kolik má den hodin?”.

Krollové začali horečnatě přemýšlet, což bylo patrné z toho, jak jim škubaly mimické svaly.

“Dva tucty, pane Vladachu...”.

“Právě tolik času ti zbejvá...”.

“Ano...”.

“A teď vypadni”.
 Menhorian s Tjurem se zvedli a kroll jim ustoupil z cesty.
 “Ty ne, barbare”, rozkázal Vladach.
 “Ale já...”.
 Vladach Krvavý počkal, až se za zdrchaným kouzelníkem zavřely dveře do kajuty.
 “Všim jsem si, že jseš zapšklej. To nemám rád”.
 “Ale já... já ne...”.
 “Budeš mi svojí oddanost muset dokázat pořádně...”.
 “Ale...”.
 “Jak se jmenuje ten váš šéf?”.
 “Mo... Moskyt...”.
 “Děláš si ze mě šoufky?”, zakabonil se Vladach.
 “Vla... vlastně Kušbaba”.
 Vladachova tvář se roztáhla do úsměvu a krollové se rozřehtali.
 “Jo... tak ten Kušbaba, ten do té doby, než přede mnou všichni pokleknou, tak ten Kušbaba do té doby prostě zmizí...”.
 “Ale jak...”.
 “A když nezmizí, tak zmizí tam ten Halabus”.
 “A... a... a...”.
 “A s ním jasně že i ty...”.
 “A... ale...”.
 “A teď už konečně vypadni, hovado blbý”.
 Krollové se polekaně podívali na svého pána, ale ten se zdál být nadmíru spokojen. Tak se spontánně rozřehtali.
 “Hovado blby, hehe”, smáli se kolohnáti, když přátelsky vystrkávali Tjureho ze dveří. Chábrd dal barbarovi štulec tlapou, až Tjuremu vyrazil dech.
 * * *
 Menhorian Blathel seděl zkroušeně na posteli a mlčel. Kušbaba ležel na kavalci a vyprávěl nějakou veselou příhodu o Prášilovi, o tom pravém, před Wulfgaardem. Tjure si dřepel vedle kouzelníka.
 “Řeks mu to?”.
 “Ne”.
 “Co budeme dělat?”.
 “Nevim. Máš nějaký nápad?”.
 “Ne”.
 “Co po tobě ještě chtěli?”.
 “Ani se neptej”.
 “Neptám se... ale chtěl bych to nejspíš vědět...”.
 Tjure se podíval na Kušbabu a v okamžiku, kdy jej zlosyn nemohl vidět, přešel si rukou přes hrdlo.
 “Ale ne!”.
 “Ale jo...”.
 “Co budeme dělat?”.

“To vopravdu nevím”.
“Asi bysme se měli někomu svěřit”.
“Asi jo...”.

* * *

Tjure zabušil na dveře hlavní kajuty Nurnských smluvené znamení a řekl:
“Tjure...”.
“Dáte si s náma kartičky?”, zeptal se Wulfgaard a začal míchat, “Vo prašule”.

Zemikosa udělal chlapům místo. Tjure si sedl a zavrtěl hlavou.

“Co je s tebou, barbare?”, plácl ho po zádech Horác Lipový, “Když se to vezme kolem a kolem, tak je nám tady houby zle, ne?”.

Tjure pokrčil rameny a podíval se na Blathela. Ten zase pohlédl na vůdce Moskyta. Gerllod Moskyt se zarazil. Popíjel s Bolbuchem z polní láhve a byl už trochu vláčný.

“Co tak čumíte, vy dva?”.

“My?”, věnoval kouzelník pohled Tjuremu, ale ten to zase nechal na něm,

“My jen... přišli jsme se jen zeptat...”.

“No a na co jste se přišli zeptat, co?”.

“Jen jestli je nějaký plán...”.

Bolbuchovi poklesla čelist.

“Jakej plán máš na mysli?”, nechápal vůdce Nurnských.

“Plán na to, ke komu se přidáme...”.

“Zbláznil ses? K nikomu se přidávat nebudeme. My jsme přece Nurnský, chápeš? Nurnský!”.

“Ale měli bysme se k někomu přidat...”.

“Nó...”, přidal se Tjure.

“Třeba k tomu Vladachovi...”.

Chlapi přestali hrát a užasle kouzelníka pozorovali.

“Ten Vladach vypadá jako docela rozumnej chlápek...”.

Moskytovi chvíli trvalo než pochopil, co se mu to tady Menhorian snažil navrhnout. Krev se mu hrnula do spánků.

“Nó...”, špitl Tjure.

Po barbarově připomínce vůdce vybuchl.

“Vypadněte vocad’!”, řval jako smyslů zbavený, “At’ už vás tady nevidím”.

* * *

Šli spát, nebo lépe řečeno zaspát to. Záborec s Kušbabou tušili, že se něco děje, ale nechápali, co. Nálada v kajutě vyděděnců byla stísněná. Ale ráno to bylo ještě horší. A navíc, čas se krátil.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Tjure.

“Nevím... Já prostě nevím...”.

“No ale něco dělat musíme”.

“Já vim...”.

“Ale co teda?”.

“Nevím”.

“Když je přemluvíš, tak já tamtoho už nějak krocnu”.

“Budu to muset zkusit... Přemluvit je...”.

“Koho chcete krocnout?”, zeptal se Kušbaba.

“Někoho prostě... To je jedno...”.

“A neměl by to vědět tady pan Záborec, kterej to tu vede? A samosebou i já?”.

Bylo zřejmé, že Kušbabovi už otrnulo, našel v Záborcovi smysl svého života a upnul se na něj.

“Ne”.

“Tak jdem za nima?”, šťouchl barbar do elfa.

“Jo”.

Ať dělal, co dělal, žádnou třetí cestu neviděl. A přes noc se to samo nevyřešilo - alespoň se to nezdálo.

* * *

Tjуре se zhluboka nadechl a spustil: “Gerllode, jdeme za tebou”.

Družinový vůdce strnul, Nurnští ustali v rozdělané činnosti.

“Tudle Menhorian by ti chtěl něco jako říct”.

“Vo co, do háje zelenýho, zase kráčí?”.

“Jsme slabí”, pravil namáhavě Menhorian Blathel a ve tváři se mu uhnízдила barva ovčího sýra, “Měli bysme se k někomu přidat. Říkali jsme si tudle s Tjurem...”.

“Jo, to jsme si říkali”, přitakal barbar a zatvářil se navýsost odhodlaně.

“Prostě jsme si říkali, že ten Vladach Krvavej, že je nám vlastně tak nějak kulturně blízký...”.

“Co že jste si říkali!?”, zahromoval Gerllod.

“Že bysme mu mohli jako říct, že za ním stojíme...”.

“Tak nějak jsme si to vopravdu říkali...”, potvrdil Tjуре, “Víceméně”.

“Víceméně!?”, zdvihl obočí Bolbuch.

Zemikosa civěl jako vyoraná myš. Nevěřil vlastním uším.

“Vy dva jste se normálně zbláznili”, odušil Wulfgaard, “Miglo se vám to v lebeních”.

“Prostě se nad tím zamyslete”, nedal se Blathel, “Jenom se zamyslete. Nic víc. Sami tady na lodi nemáme šanci”.

“A dost!”, zaječel Moskyt a vypadalo to, že se na kouzelníka vrhne. Zemikosa jej chňapl za jedno rameno a Bolbuch za druhé.

Menhorian si odevzdaně dřepnul na pelest, doslova se zhroutil jako domeček z karet. A potom to neudržel a prostě všechno vyklopil. Tjуре se tvářil jako hromádka neštěstí, rýpal se v nose a přitakával.

“Takže voni vás prostě sviňsky vydírají, jo?”, zahrozil pěstí směrem ke dveřím Zoltar Zemikosa, “Tak to jim teda nedaruju. Jako že se Zemikosa jmenuju a jsem jistýho barvíře a Krteny syn!”.

“Proč jste to, vy volové, neřekli hned?”, zeptal se Gerllod Moskyt, “Proč jste si to tutlali jako nějaký velkej tajem?”.

“Páč jsme mysleli, že vás přemluvíme...”, řekl Tjure.
“A poněvadž jsem myslel, že tu bude nějaká hladká střední cesta”, odvětil Menhorian.

“Jako že se to všechno samo nějak vyřeší, jo?”.

“No”.

“Aha...”.

* * *

Nurnští jako by ožili. Konečně měli něco, čím by se zabavili. Konečně měli zřetelný a uchopitelný cíl. Bylo třeba jednat, a to rychle. Zbývalo už málo času. Dohodli se na tom, že zabijí Kušbabu. Už ho nepotřebovali, a s tím, jak se přilepil na Záborce a zase se začal domáhat svého postavení, začínal být věru otravný. Prostě ho zabijí a předloží Vladachovi, čímž rozptýlí jeho pochybnosti. A sestaví delegaci, která zatím učiní přesný opak. Nurnští vyhlásí loajalitu kapitánovi Rujné olihně, Šikmookému Chálidovi. To Vladacha Krvavého vyřídí.

A tak se i stalo. Vraždu Kušbaby si vzal na starost Zemikosa s Tjurem. Bylo to snadné. Prostě si jej zavolali do kajuty, vytvořili kolem něj kruh, vůdce Moskyt pronesl několik vět o tom, že danosti bývají velmi vrklavé a proměnlivé a tudíž obvykle záhy neplatí, načež jej Tjure přetáhl přes hlavu tyčí a Zemikosa mu do zad vrazil kudlu. Pro jistotu. V dece potom jeho tělo přenesli před Vladachovu kajutu, Tjure zabušil a uctivě ohlásil splnění úkolu.

Potom, když hlídka oznámila, že na chodbě je vzduch čistý, vyrazil Gerllod Moskyt doprovázený Ramarem navštívit Šikmookého Chálida. Ten muž jim evidentně nedůvěřoval, ale když vyložili karty na stůl, tedy co kuje Vladach Krvavý a jak se Chálida snaží připravit o kapitánskou kajutu, přijal jejich vyjádření loajality a stal se nejsilnějším mužem na lodi. Nurnští učinili velmi dobrý tah, od té chvíle již pořádky na lodi zůstaly neměnné, nikdo nezmizel, nikdo nebyl zbit a nikdo vydírán. Navíc Hlavatkovi muži se po vzoru Nurnských přidali na stranu Chálida také a Krvavému Vladachovi zbyly oči pro pláč a tři smradlaví krollové, s nimiž musel sdílet jedinou kajutu, protože na další už neměl nárok. Přesto ale Vladach požíval u Chálida jisté úcty, nebylo divu, pořád ještě vládl silou, již bylo nutné zúročit na Tichém ostrově.

Do blízkosti Tichého ostrova Rujná oliheň doplula posledního hodovanového dne navečer, ale Hlavatka kázal spustit kotvy na volném moři a Krakatec mu to nerozporoval. Oba dva potom do setmění pozorovali horizont zahalený v mlhách a především ostrá skaliska čnící tu a tam z vln, a dlouze diskutovali. Kapitán Chálid vydal rozkaz, aby se všichni muži připravili na druhý den k vyloštění.

Vyloštění

Ráno se muži srotili na střední palubě. Moře bylo zahalené mlhou, mlhou bílou jak mléko. Všude vládlo naprosté ticho. Zajímavé bylo, že bylo docela teplo, nezvyklé teplo na přednovoroční čas. Ale beztak pára stoupala od pusy. Šikmooký Chálid požádal Hlavatku, aby řekl, co a jak.

“Až trochu stoupne mlha, pokusíme se dobrat nadohled břehu”, zahlaholil z můstku, “Budeme hledat vhodné fleky pro vylodění, jasné?!”.

Dav pod ním zamručel.

“Každá tlupa má nárok na jeden člun, ty jsou támdleje na zádi. Tak si tam nanoste věci, potom už nebude čas”.

Hlavy se otočily směrem, kterým ukazoval.

“Z pověření kapitána Chálida velení nad lodí převezmu já a až odplujete, vynajdeme nějaký vhodný kotviště v dostahu. Tam počkáme, dokád se nevrátíte”.

Shromáždění zašumělo, ozvaly se i nějaké nesouhlasné výkřiky, ale ty postupně utichly.

“Čluny důrazně doporučuji na břehu zakrejt haluzema”, dokončil proslov Hlavatka, “Jo a chlapi... hodně štěstí, jo? A fest se sichrujte...”.

Když potom později Nurnští přebírali člun a počali u něj hromadit zavazadla, Záborec oznámil, že na břeh nevystoupí, poněvadž by beztak byl na obtíž, a raději posečká na Rujně olihni.

* * *

Mlha už tou dobou stoupla výš a lehce mrholilo. Kormidelník Krakatec navedl loď k pobřeží a potom stočil špici směrem k východu a kopíroval břeh. Několik mužů na přídi a bocích neustále měřilo hloubku a směrem ke kormidlu štekalo cifry. Hlavatka zadumaně sledoval horizont a co chvíli Krakatci cosi pološeptem sdělil. Krakatec se tvářil sveřepě, visel na kormidlu a přikyvoval. Kolem člunů stály připravené hloučky, ten Vladachův byl tedy značně prořídlý. Železnými oky v bortech lodic dle Hlavatkových instrukcí muži protáhli lana a zavázali na uzel. Byli připraveni. Moře mělo stejnou barvu jako nebe, bylo rozbourené, fičel vítr a déšť, který padal jakoby z pásu mlhy nad nimi, byl oproti vzduchu citelně chladnější. Útesy vypadaly bezútěšně a neobyvatelně. Až po nějakém čase plavby podél pobřeží hlídka ze strážního koše oznámila pláž. Krakatec navedl Rujnou oliheň co nejbliže to dle hlášení hloubkoměřičů bylo možné a Chálidův zmocněnec Hlavatka rozkázal svinout plachty. Loď se volně kolébala ve vlnách a muži za hlasitého hulákání spouštěli čluny. Hlavatka poslal několik námořníků pomoci Vladachovi Krvavému, jehož kumpáni nebyli schopni koordinované činnosti. Čluny pleskly na hladinu a chlapi se počali spouštět po lanech, spouštěli i zavazadla a udržovali se v kontaktu s Olihni pomocí pádel. A že to pádla byla, to potvrdil Horác Lipový, ačkoli se nezdálo, že by mu kdo věnoval pozornost. Jako poslední se spustil Šikmooký Chálid, ale předtím jej Nurnští zahlédli, jak vraští obočí, špikuje očima Hlavatku a cosi mu vykládá. Hlavatka horlivě kýval hlavou. Zdálo se, že Chálid si nechal potvrdit slib loajality.

Když Šikmooký pevně dostoupil oběma nohama na dno člunu, vztyčil pěst a zařval: “Naplaš! Naplaš!”.

“Co říkal?”, zeptal se Wulfgaard.

“Že máme pádlovat na tu pláž, chápeš?”, otíral si oči zalepené slanou sprškou vodní tříště trpaslík Bolbuch, “Na pláž, kapišto?”.

“Na-plaš!!!”, houkli Chálidovi muži sborem, “Chal-lid! Na-plaš!”.

Člun Šikmookého Chálida se dostal k oblázkové pláži jako první, jeho muži vyskákali do zpěněné tříště a vytáhli člun na břeh. To už tu byli i Nurnští. Vladach Krvavý se dostavil s jistým zpožděním. Bylo vidět, že ti čtyři ztracenci mají se souhrou, jež je k řízení tak složitého vynálezu, jakým je člun, velikou obtíž. Ale nakonec to zvládli, vytáhli špici na břeh a vztekle naházeli pádla na dno loďky.

“To dost že vy naplaš!”, chechtal se Chálid, “My naplaš strašný dlouh, strašný dlouh naplaš, he...”.

Dřepěl ve východňáckém sedu, šťoural se v černých oblázcích a potom hlasitě zívł. Asi chtěl dát Vladachovi najevo, že už tady na něj čekají opravdu dlouho.

“Víš ty co?”, zařval Vladach Krvavý, “Táhni do bažin! Jseš mi ukradenej!”.

Chálid se zakabonil a vstal.

“Skovat loti, ju? Jag sum řek, tag sum řek”.

Chlapi vytáhli loď až pod útes, ale schovat se jim je nepodařilo, nebylo čím je zakrýt. Když Šikmooký Chálid uznal, že zamaskovat lépe čluny není možné, lámaně vysvětlil, že teď se všichni proplíží travnatým úvalem, který tu mezi útesy vyerodovala voda, tam nahoru a domluví se, co dál.

* * *

Gerllod Moskyt ležel zleva vedle Chálida, zprava ležel Vladach. Vladach Krvavý už byl klidný a soustředil se na okolní krajinu. Kdesi v dálce před nimi se táhl tmavý pás lesa, až k němu se mírně zdvihala zažloutlá lučina. Špičky stromů halila mlha, ale bylo vidět, že se pozvolna zvedá. Všechno vypadalo vlhce, smutně a zapařeně. Tam daleko doma už určitě napadly hluboké sněhy a mrzlo až praštělo. Ale tady, tady bylo zapařeno, ano, to bylo to správné slovo. Zapařeno. Jedinými viditelnými dominantami v danou chvíli tak jevílo se pouze několik roztroušených hájů.

“Vyhot”, dloubl Chálid do Vladacha Krvavého.

“Cože!?”.

“Zapat”, dloubl Východňan do Moskyta a lišácky na něj mrkl.

“Jasně”.

“Ščžřet”, ukázal na sebe a potom na pás lesa, “Zitra tu. Nanoc. Naplaš. Tag sum řek”.

“Já tomu, do hajzlu, vůbec nerozumim”, postěžoval si Vladach.

“Říkal, že si bere střed a že zítra v noci se tam dóle na pláži sejdem”, vysvětlil Gerllod.

“Aha. A já? Kam mám jít já?”.

“Máš východ”.

“Jag sum řek, tag sum řek. Vyhot. Ty vyhot. Ty zapat, ja ščžřet. Tag”.

“Hm”.

“Idme”.

“Jo”.

Skupiny se oddělily. Nurnští vyběhli po kraji útesu a když vůdce seznal, že jsou sami a vzduch je čistý, nařídil přestávku.

...ale blízko něj stál Bolbuch a pustil se s ptákem do křížku...

“Nevím, jestli si to uvědomujete, pánové, ale konečně jsme sami”, začal.

“Co máš za lubem?”, otázal se Bolbuch.

“Srovnat si myšlenky, to především. A pojistit se proti potížím”.

“Máme přeci na starosti východ”, namítl Zemikosa, “Tak teda potáhneme na východ. A třeba objevíme to zlato”.

“Co když ale žádný zlato není?”, zavrtěl hlavou Yasper, “Co když jde o výplod jednoho stařeckého mozku?”.

“To bych neřek. Na zlato mám čmuch. A cejtim ho... jo, už ho úplně cejtim...”.

“Mně se teda vůbec nelíbí ten Vladach”, pravil Menhorian, “Nevěřil bych mu ani nos mezi očima”.

Dobře si pamatoval, jak jej Vladach Krvavý vydíral a znemožnil před vůdcem Nurnských.

“Souhlas”, podpořil kouzelníka Tjure, “Je to zrádce”.

“Nevěřil bych radši nikomu”, řekl Ramar, “Jsou to gaunerů jeden větší než druhý”.

“Správně”, shrnul Gerllod Moskyt, “A nejlíp uděláme, když odneseme loď a ukryjeme ji jinde”.

“Výbornej nápad”.

Supi

Kráčeli rozvíří v neuspořádanou rojnici listnatým hájem. V mokřinách podnebí tohoto ostrova se velmi dobře dařilo plísni a houbám. Plísni bylo porostlé tlející listy na zemi a hrálo unylými barvami. Na stromech už bylo listů pomálu, poslední zbytky, které se zuby nehty bránily příchodu zimy. Ale jaké zimy?

“Nelíbí se mi to tady”, hlesl Wulfgaard, “Vůbec se mi to tady nelíbí”.

“Divný je, že jsem tady ještě nezaslechl ptáka, teda kromě racků nad mořem”, posteskl si barbar Ramar, “Myslim tím vobyčejného ptáka, kukačku třeba, sojku, nebo bažanta”.

“To máš pravdu”, probral se Horác Lipový ze zadumání, “Je to tady takový nějaký mrtvý”.

“Zamřelý a mrtvý”, zafuněl Bolbuch.

“Nutmě bysme potřebovali chytit nějaký jazyky”, posteskl si Menhorian Blathel, “Ta Záborcova mapa, co jsem jí obkreslil, o vnitrozemí ostrova dost mlčí”.

“Náhou vesnici najít třeba, to by se šiklo”, pravil Ramar, “Samotu. Pár lidí. Vpadnout. Poptat se”.

“Může týct krev...”.

“Informace potřebujeme. Orientace v prostoru a souvislostech je důležitá. Je naprosto zásadní pro činění správných rozhodnutí”.

“Pták”, řekl Yasper Zámečnick, “A hodně velké”.

“Cože?”.

“Víc jich je... Je jich víc... Tři... Tam”.

Yasper ukázal k šedivé obloze. Pořád drobně mžilo. Na pokraji viditelnosti v mocných obloucích kroužili ptáci. Museli být obrovští.

“Vorlí?”, odušil Horác.

“Ba ne”, zavrtěl hlavou Ramar, “Supi. Kroužejí. Někde tam bude mršina”.

Šli dál, ale ne dlouho.

“Nelíběj se mi”, řekl Ramar, “Jako by kroužili nad náma”.

“Jsme v lese. Nemůžou nás merčit”, děl Wulfgaard.

“Ale asi merčejí...”.

“Taký mám ten pocit”, hýkl Menhorian Nocturno Blathel z Cairn.

“Klesají...”

“Jdou dólú!”, vykřikl Zoltar Zemikosa, “Připravte se k palbě!”

Nurnští se postavili zády ke stromům a zapřeli se, aby měli jistější ránu.

“Je tam ještě čtvrtěj!”, zařval Yasper, “A ten je velkej jako hovado!”

Ale ten čtvrtý jenom kroužil. Tři ptáci padali z nebe s hlasitým svistotem, těsně nad zemí roztáhli široké letky a na Nurnské padl stín. Spatřili obrovské zobany a roztažené spáry s ostrými drápy. Zaútočili. Barbar Tjure nestačil ani tnout a ostrý zobák olbřímiho supy se mu zabořil do hrudi a vyrval spletnost vnitřností, z nichž jako hrůzné paprsky trčela žebra. Vyvalil oči, v nichž se zaskvěla nevyslovená otázka. Druhým cílem se stal Horác Lipový, jehož tučné tělo ptáku zřejmě vonělo. Ale blízko něj stál Bolbuch a pustil se s ptákem do křížku. Gerllod Moskyt byl zakutý v kovu, zbroj prvnímu záseku pařátů odolala a on ťal. Nurnští vypustili salvy šípů a neváhali ani riskovat, že trefí někoho vlastního. Bitka se supy byla rychlá, ale velice prudká. Nurnští byli navíc uondáni dlouhou plavbou na moři, od krvavé půtky v hospodě U plavců to byl víceméně první pořádný střet. Přesto se rychle dostali do tempa a supy rozsekali na maděru.

“Držte formaci!”, rozkázal vůdce Gerllod, “Ještě je tam ten velkej”.

“Ten po nás nepude, mám ten dojem”, pravil po chvílce Yasper, “Krouží a čumí”.

“Čumí a krouží”, přitakal otřeseně Horác.

“A teď... vidíte?”, přidal se Ramar, “Letí pryč. Na sever”.

“Je to divný... Hodně divný...”, pohladil si strniště Zoltar Zemikosa, “Tohle smrdí, na to mám čmuch”.

“Tjure je mrtvej, veliteli”, řekl Wulfgaard, “Skorem přeštípnete vej púl”.

“Já vim, chlapče, já vim”.

“Neměl, u všech d’ur kamenolomnejch, žádnou šanci”, odplivl si Bolbuch, “Žádnou šanci neměl, to vám povídám. A chlap to byl jak hora”.

“Do vejšky...”

“Do vejšky, to jo, ale jak hora”.

“Líbí se mně tady ještě míň než předtim”, řekl Zemikosa, “Potřebujeme nutně toho jazyka. Musíme najít vesnici ňákou”.

“Jo. Budem hledat vesnici”, zopakoval vůdce.

“A co s ním?”, pohodil hlavou k přelomenému Tjuremu Menhorian.

“Zakopeme ho. Tady...”

Nurnští vyhrabali v listí mělký dolík, upravili Tjureho tělo a nahrnuli na něj listí. U hlavy chudého rovu zabodli meč.

“Byls dobrej chlap”, řekl Wulfgaard, “Vodpočívej v pokoji”.

“Vodpočívej v pokoji”, zopakovali shromáždění muži, a tím byl improvizovaný obřad ukončený.

“Stejně si myslím, že ho vyčmuchaj zvířata a roztahaj po lese”, postěžoval si Horác, když se druzi zvedli k další cestě, “Ten hrob je moc mělkej”.

Nikdo mu neodpověděl, ale každý to věděl. Ten hrob byl příliš mělký. Jenomže nebyl čas na to, zabírat se takovými věcmi. Byli na pevnině sotva pár hodin a už přišli o jednoho muže.

* * *

Po události s Tjurem se v krajině pohybovali o poznání ostražitěji, nemluvili, nevtipkovali, pátrali po čemkoli podezřelém. V pláních poblíž lesního pásu narazili na cestu. Neměli s sebou ale žádného stopaře, který by mohl důkladně ohledat terén. Museli se tedy spolehnout na Ramara, který byl znalcem spíše městského prostředí. Řekl, že ta cesta příliš používaná není, ale cesta to bezesporu je. A kde je cesta, tam bývají i lidé.

“Každá cesta nakonec dycky končí v nějaký vesnici, tak to prostě je”, řekl Ramar, “Teď konc jenom rozhodnout, jestli půjdeme vlevo nebo vpravo”.

“Tak doprava?”, navrhl vůdce.

Zemikosa mlčky přitakal. Nikdo neprotestoval.

* * *

Šli po cestě zvlněnou krajinou. Už si toho všimli dřív, ale u té cesty to bylo jasně patrné. Ležel na ní prach. Popel. Slabá vrstvička. Odfoukaná ze ztvrdlého povrchu větrem do stran.

“Je to vazký, mastný... Smrdí to sírou. Neříkal ten Záborec, že tu je nějaká sopka?”.

Menhorian Blathel vyňal z tlumoku mapu.

“Sopka je to jediný, co je na mapě kromě pobřeží. Na severozápadě”.

Na severozápadě se sice zdvihala nějaká hora, ale její vrchol byl zakrytý mraky nebo mlhou, nebo co to bylo.

Po polednách ustalo mrhnutí a oblačnost byla vyšší. Skutečně, daleko tím směrem, kterým předtím sledovali horu, strmě čněl k obloze sopouch, z něhož se linula tlustá kouřová clona.

“Hnusný místo”, odplivl si Bolbuch.

Ale potom spatřili něco ještě podivnějšího. Celý severovýchod ostrova pokrýval pás hlubokých lesů. Špičky stromů stále halil prstenec mlhy, který jakoby se nad hvozdem středil, jako by jej něco k lesu poutalo. A z pruhu mlhy, teď, když už od ní běžná oblačnost byla oddělena, tedy v tom vzdušném zamženém meziprostoru čněla z lesů vytrčena jakási neznámá skaliska, skalní masiv tvořený souhořím s ostrými vrcholy. To samo o sobě nebylo tak divné, zvláštní byl útvar, který stál na nejvyšším z vrcholků a hleděl do kraje.

“Vidíte to, co já!?”, ukázal Yasper tím směrem.

“To snad ne...”.

“Že by... že by...”, zesinal Menhorian Blathel.

“Že by co?”, žďuchnul do něj Zoltar.

“Ze by to byla socha toho Chalmána Zvířete?”.

Byla skutečně obrovská, monumentální. Trčela tam jako kamenný obr, vystupující z mlžných hor. Něco třímala v ruce, ale co, to na tu dálku nebylo úplně tak zřejmé. Nějakou zbraň asi. Takové jako provazy. Snad vícežilný bič.

“Prosím vás, pánové”, ozval se Horác, “Mám takovou otázku. Ten Chalmán Zvíře, to je kdo?”.

“Chalmán Zvíře”, odvětil útrpně Menhorian, “Otec Ostrovů”.

“A nemůže tam ten pan Otec mít postavenou nějakou tu vesnici, co jí hledáme?”.

“Možná. Snad. Ale jistě by tam moh stát ten klášter Chalmánova řádu”.

Do žádného kláštera ale Nurnské cesta nezavedla. Ramar přítomnost vesnice tušil o něco dřív než ostatní. Spatřili ji v dálce, vísku opevněnou podivnou necelistvou palisádou. Zalezli mezi keře.

“Ramare, půjdeš se tam porozhlídnout?”, zeptal se průzkumníka vůdce Moskyt.

Ramar už se stal nedílnou součástí Nurnské družiny a pokud bylo třeba zastat bezchybně tento typ práce, byl požádán právě on. A on tyto výzvy bral jako čest, hold svému umění.

“Pudu”, odvětil stroze, odložil přebytečné věci, které by mu překážely, a jen tak ze zvyku překontroloval obsah mošny.

Všechno leželo na svém místě. A tak to bylo správně, tak to mělo být. Wulfgaard k němu přistoupil a odříkal magickou formuli. Po Ramarově těle jakoby se od hlavy k patě rozlilo nic. A to nic ho úplně pohltilo.

Gavrat

Trvalo to dlouho, co byl pryč, tak dlouho, že vůdce Moskyt už horečně přemýšlel, zda nezavelet do šturmu. I Zoltar byl jako na trní. Vůbec se mu nelíbilo, že vesnice vypadá tak mrtvě, ačkoli zvuky domácích zvířat slyšet bylo, a ty zvuky bezesporu nezněly hladově. Takže lidé tam museli žít. Ale potom se Ramar konečně vyloupl, vlastně zazněl jeho hlas.

“Jsem tady...”.

“Ramar je prostě kabrňák”, pochválil druha Gerllod.

“Pojď sem ke mně, pojd’”, zvolal šeptem Ramar, “Huša, huša, huša... pojd’, pojd’, pojd’”.

“Na koho voláš?”.

“Na ptáka...”.

“Cože?”.

Wulfgaard zbledl. Došlo mu, že Ramar je vlastně kouzelník. Odborník podobného vzdělání.

“Ramare”, optal se roztrpčeně Wulfgaard, “Ty máš animálio?”.

“Jo”.

“Že ses nepochlubil”.

“Některý věci není nutný hned šířit. Bez svého animálie bych měl jen poloviční úspěch”.

“A že jsme ho ještě neviděli...”.

“Není vidět. Dávám si na to dobrou pozor. Trumfy se nechávaj schovaný, víš? Do poslední chvíle. Takovej je zákon ulice”.

“Zmizneš si animálie a potom za mnou chodíš a chceš, abych tě zmiznul? Kde to potom jsme?”.

“Chodíš na průzkumy, Wulfgaarde?”, zdvihl neviditelné obočí Ramar, “Nechodíš. Já chodím. A ty děláš jiné věci. Tak to prostě je”.

Wulfgaard upadl do zarytého mlčení.

“Ale říct nám to moh”, odtušil Gerllod, “V tom má zase Wulfgaard pravdu. Jsme na jedné lodi, jíme z jednoho stolu, patříme prostě k sobě... Tak máme být otevřený”.

“Nikdo se mě na ptáka neptal...”.

“Páč ho, chlape, nikdo neviděl!”, houkl Bolbuch.

“Nenapadlo mě to. Nejsem chlubitvej”.

“Taková otázka, jestli můžu”, zeptal se Horác Lipový, “A ten pták, to animálie, ten je jakýho druhu, smím-li se teda optat?”.

“Havran”, odsekl Wulfgaard.

“Ne, ne. Sojka to je, sojka”, zavrtěl hlavou barbar, “Až přinde čas, ukážu vám ji v celé parádě. A parádní, to vona je, to ne že ne”.

“Kdes k tomu animáliu přišel?”, nedal pokoj Wulfgaard.

“V Mallikornu”.

“Aha”.

“Nechtěli byste řešit náhodou tu vesnici, co je před náma?”, vložil se do učené debaty Yasper.

“Jo, ta vesnice”, sdělil průzkumník, “Tak ta vesnice je věru podivná...”.

* * *

Trvalo to notnou chvíli, než Ramar všechno vypověděl a než zodpověděl hotovou nůši doplňujících otázek. Ramar v zásadě sdělil, že v té vesnici, sestávající asi z deseti budov vystavěných do jakéhosi znetvořeného kruhu, žije asi devatenáct mužů, mužů drsných, leč velmi vydešených. A to z důvodů neznámých. Přitom na kus pergamentu, který mu podal Menhorian, kreslil náčrt a dělal do něj značky.

“Divný je, že většina těch divokejch mužů bydlí stísněná v tomhle domě...”, ukázala kusuhle třímaná neviditelnou rukou na jednu z budov.

“Asi tady i spějí, na tom samém místě... a pozor, bydlejí uvnitř i s krávou, prasetem, několika kozama a psama...”.

“Jako Myšilov...”, hýkl Menhorian.

“Sice nevím, jakýho myšilova máš na mysli, ale já bych spíš řekl, že tam žijou jako dobytci. Dost to tam smrdí”.

“Vždyť říkám”, přitakal cairnský kouzelník, “Jako Myšilov”.

“Dobře teda. Není ani tak důležitý jako co, ale proč. Protože se evidentně bojejí. A za tím si stojím”.

Potom vysvětlil, že viděl několik lidí i jinde, ale Tito lidé evidentně číhají na vartě jako hlídky.

“Oni číhají na nebezpečí zvenčí, to je evidentní. A mají z toho obrovské strach. Přitom působí jako značný hranolové. A nejhorší, pánové, je tohle...”.

Potom se kusuhle roztančila po papíře a posela jej piktogramy, ať již uvnitř, tak i vně budov.

“Co to má bejt?”, zeptal se Zoltar, když průzkumník skončil.

“Pastě, pánové. Samý pastě. Železa, jámy, propadla, různý jiný nápady, prostě samý pastě. I tady na cestě”.

“Hm”.

“Vlastně ta vesnice je jedna velká past”.

“Vlítáme na ně šturmem? Tady na ten napěchovanej barák?”, navrhl Dědek.

“Blbost”, zavrtěl hlavou vůdce, “Voni se bojeje. A bojeje se něčeho, čeho bysme se asi měli bát i my. Měli bysme se s nima nějak spojit”.

“Ale voni vypadají, že se s nikým bavit nebudou a rovnou pudou do útoku”.

“No tak to musíme nějak zavonačit a dát jim najevo, že je vraždit nechceme”.

“Jak bys to chtěl zavonačit?”.

“Nevim. Nějak”.

“Co kdybysme zajali nějaký ty jejich hlídky?”, navrhl Zoltar Zemikosa,

“Prostě bysme jim zneškodnili hlídky, vyvedli je doprostředka vsi a dokázali jim tak, že kdybysme chtěli, tak nemají šanci?”.

“A dál?”.

“No, ty hlídky bysme samosebou bez zkrivenýho vlasu propustili”.

“Máme na to?”.

“Když se to dobře naplánuje, tak možná máme”, pokrčil rameny Zoltar,

“Co ty na to, vůdče?”.

“Vyjít by to mohlo. Stačí se vyhnout pastem a lapačkám a ty hlídky likvidovat soustředěným útokem jednu po druhý. Máte někdo něco šikovnýho?”.

“Votrávený šípy třeba, mám pár šikovnejch jedů...”, řekl Zoltar.

“Jak moc sou ty jedy jedovatý?”.

“Říkám jim spacáky...”.

“Aha, tak to jo”.

“Jenomže...”, zaváhal alchymista, “Jenomže někdy i spacák to udělá na furt...”.

“To chápu”.

Plán byl stručný a jasný. Na plánu vůdce vyznačil trasu pochodu. Nurnské rozdělil na dvě skupiny - skupinu útočnou a skupinu přesouvací. Útočná skupina byla vybavena jedovými šípky a zneviditelněna Ramarem a Wulfgaardem. Čímž pádem se Ramar stal členem skupiny přesouvací. Ta sojka, kterou dosud nikdo neviděl, měla zkontrolovat terén před každým dalším přesunem. Každý přesun měl být zahájen oddělením útočné skupiny a jejím přesunutím k hlídce. Následovala likvidace hlídky, sojčina zpráva Ramarovi, Ramarova reprodukce, přesun skupiny přesouvací a sloučení se skupinou útočnou, jež s každým novým zajatcem nabývala původních viditelných podob. Nurnští měli plán, drželi se jej a všechno šlo hladce. Zanedlouho měli ve svém středu trojici spoutaných strážných, kteří leželi zhroucení a zdánlivě bezduše pohroužení v kómatická tenata účinků Zemikosových spacáků.

Stáli v tichosti sroveni uprostřed jednoho vybydleného domu a nenápadně vykukovali ven. Ramar obešel místnost a deaktivoval napjaté samostřily.

“Pozor na tyhle dveře”, upozornil, “Je za nima sloupek, co šprajcuje podřezaný patro. Prostě se radši ničeho nedotýkejte”.

“Horáci! Dávej pozor!”, štěkl vůdce.

“Dyt’ dávám. Jo, dávám. Jenom jsem krapet unavenej”.

“Nerejpnul ses vo hlavici toho šípů?”.

“Myslim že ne...”.

“Jo a ještě jedna věc”, připomněl Ramar, “Až poženeme zajatce do půlky toho placu k tomu stromu, nezapomeňte, že hned vedle tý studny jsou zakrytý naličený železa. A sou to železa jak na medvěda...”.

“Slyšeli jste?”.

“Jo”.

“Na tom stromě visí nějaký zvířecí trupy”, upozornil Yasper, který šmíroval oknem.

“Že by modlitebna?”, ozval se Ramar.

“Těžko říct”.

“Gerllode! Už se vošívaj!”.

Zajatci měli roubíky a pevně, leč ohleduplně spoutané končetiny. Když vůdce Nurnských usoudil, že všichni tři s jistotou vnímají, přidřepł před ně a promluvil jim do duše. Snažil se působit rovně, neústupně, chlapsky. Jako voják.

* * *

Nurnští vyšli na náves jako zjevení. Před sebou hnali zajatce. Zastavili se vprostřed návsi.

“Fuj, to je hnus!”, vyděsil se Horác Lipový, když užíel, co to vlastně visí na stromě.

Bylo to prase. Ale věru velmi prapodivné. A zamřelé.

“Hej, vy tam!”, zařval Gerllod Moskyt co nejpanovačnějším tónem, který v sobě našel, “Chceme s vámi jednat! A máme vaše muže!”.

Střelci zaklekli a namířili zbraně. Bolbuch tasil, Zoltar Zemikosa také.

V domě, od něž Nurnské dělilo nějakých čtyřicet sáhů, se ozval dupot.

“Jdeme si promluvit, chlapi! Slyšíte? Máme vaše muže!”.

Kožené závěsy v oknech se chvěly.

Gerllod sejmul jednomu ze zajatců roubík a pokynul mu.

“Ojsruchu! Ojsruchu! Mluví pravdu!”.

“Kdo říká!?”, ozval se váhavě hrubý hlas.

“Já, Pikuna přece! Starej dobrej Pikuna! A Mojgel a Domziol jsou taky v cajku!”.

“Kdo říká, se ptám!”.

Pikuna se otočil na Moskyta.

“Gerllod Moskyt říká”.

“Ajt’ se tví chlapi stáhnou zpátky. Pikunu a ty dva nechte tam, kde jsou. A my dva se setkáme u studně”.

“Blbost”, šeptl Zemikosa.

“Je to na dostřel. Když mě budete krejt, tak to nemusí bejt blbost”.

“Tak jo”.

“Zemikoso, vezmi si mý krytí na starost”.

“Jo”.

“Dobrá”, křikl vůdce Nurnských a zavelel k ústupu.

Zatajce nechali tady. V domě Nurnští zaujali vhodné střelecké pozice a Gerllod Moskyt vyšel ven. Na protilehlé straně placu se otevřely dveře a nejistě vyšel postarší prostovlasý muž v kožešinách. U pasu se mu houpal meč. Potkali se na půl cesty, u stromu s prasetem. Muž si Gerlloda velmi dlouze a důkladně prohlédl.

Potom řekl: “Ojsruch”.

“Moskyt”, odpověděl Moskyt a nabídl Ojsruchovi pravici.

Potřásli si rukama.

“Přišli jsme dneska ráno. Jsme cizinci”.

“Hm...”, kývl hlavou šedovlasý.

Špikoval liscannořana pohledem.

“Kde to jsme?”.

“Gavrat”, řekl muž, “Vítejte v Gavratu”.

Lovci hlav

Byli to lovci hlav. Vesměs bývalí muklové, kteří si odpykali trest a nebylo jim po vůli měnit prostředí. Ale i jiní. Dobrovolníci. Pestrá směsice mužů hrubého zrna. Žili tu z ruky do huby, chovali dobytek, pěstovali proso. Občas někoho ulovili, když dostali echo z Korimy nebo Odrevu. Za hlavu kodgické vojsko platilo pět zlatek. Někdy byla odměna vyšší. Také se živili lovem kožešinových zvířat. Vydělávali kůže. Takovýchhle vesnic bylo na ostrově víc. Za vydělané peníze kupovali zásoby a materiál, jež jim ostrov nemohl poskytnout. Žili si vcelku dobře, po svém. Chyběly jim snad jediné ženské. Ale i bez ženských se tu dalo dobře žít. A pokud by nebylo zbytí, mohli se vydat do Viluhentu, Drevoru nebo Malé Pychle. Tam by se vždycky nějaká svolná špindíra našla. Jenomže teď, po erupci Markaly, se všechno změnilo.

“Přišlo to hrozně rychle. Jako černá smrt. Jako mor”, pronesl suchými rty Ojsruch, “Je to nákaza”.

Jeho muži seděli natěsnaní kolem stolu. Smrděli špinou a močí, bohové vědí, jak dlouho se už nemyli.

“Přicházejí ve vlnách a je jich čím dál víc”, pravil takový vyzábělý mužík, “Už se vobjevujou i ve dne”.

“Kdo?”.

“Zvířata, zrůdy. To, co z těch zvířat zbylo. A taky lidi”.

“Hm”.

“Pokaždé, když přindó, přindeme vo nějaké chlapiska”, křikl bělovousý kmet, “A když někoho kósnó nebo rafnó, nebo pařátem jebnó třebars, tak ti chlapiska chřadnó a měnijó se a jebnó pak nás...”.

“Nevěříme si, a to je větší mor”, přitakal Ojsruch, “Pořád jsme ve střehu a jsme unavený. Poslali jsme o pomoc do Odrevu, ale nikdo se nevrátil”.

“Co je to Odrev?”, zeptal se Menhorian.

“Vojenská pevnost na západ odsad. Přístavní pevnost...”.

“Všickni sou už tuhý, chápeš Ojsruchu?”, zaječel Pikuna, “Všickni do jednoho. A my tu dřepíme a voni nás krájejí jak lojovou hroudu!”.

“Nezbejvá nám než bránit se a čekat, až přijede zásobovací loď z Kodgicku. Nebo se můžeme sebrat a táhnout na Korimu. Tam je soustředěná největší síla”.

“Jo. Samej prznič a vrah”.

“A vojáci, Pikuno. Vojáci s výcvikem”.

“Hm. Tak kde jsou teda Odrevský?”.

Do dveří z vedlejší místnosti strčila hlavu vyzáblá kráva a táhle zabučela.

“Já tomu pořád moc nerozumím”, ozval se kouzelník Wulfgaard, “Mluvíte tady o lykantropech, nebo jsem úplně vedle?”.

Pikuna pokrčil rameny a podíval se nejistě na Ojsrucha.

“Říká se to. Ale jsou to spíš zvířata z lesůch a, jak to říct, z hospodářství”.

“Takže ne jako vlci? Vlkodlaci?”.

“Né”, vložil se do debaty zase ten vrásčitý kmet, “Hlavně bravy. Ale taky škoty a škopy, beraniska, víme? A jeleně a mufloně a tak, chlupaté a zubaté, a jak tě ty svině jedná jebná, tak ať t’a jebná rádně, páč dyž tě jebná málo, tak zkrhavíš a jebnu t’a já, to si vytesej do plátů...”.

Nurnští se snažili pochopit, co se ti překřikující se muži vůbec snaží říct. Ojsruch zřejmě taky pochopil, že debata se točí v kruhu a nemá řád. V místnosti navíc bylo velmi zapařeno a smrduto. Ale teplo. Jako na hnojišti. Pod stolem běhaly slepice a vyzobávaly plesnivé drobky.

“Vlkodlaky jste teda opravdu neviděli?”, nedal se Wulfgaard.

“Né!”, chytil se za hlavu stařec, “Jsi hluché?”.

“Ale jo, jo... Těma to přece začalo...”.

“Kdo to řek!”.

“Ticho!”, houkl Ojsruch, “Ať promluví Ochloj. Nechte mluvit Ochloje!”.

Nurnští upřeli pohledy na svalnatého kluka s kuním obličejem.

“Ochloj přišel z Viluhentu. Poté, co se to stalo...”.

“Tak teda mluv, kluku”, vybídl Ochloje trpaslík Bolbuch, “A vy vostatní držte chvíli huby”.

Ochloj se nadechl a začal vyprávět.

Zřejmě všechno nezvyklé dění začalo chrlením Markaly a otřesy země, tedy pár dní po nich. Soupouch Markaly se probudil k činnosti po drahých letech před půldruhým měsícem. Nurnští pochopili, že sopečný výron zde na Kodgickém souostroví bývá sice vnímán jako znamení, ale nikoli nezbytně jako znamení zlé. Kodgické souostroví je sopečného původu, soupouchy lze nalézt na každém z ostrovů a menší erupce a občasné zemětřasy nebývají nezvyklým jevem. Chrlení Markaly ale následovaly jevy nezvyklé. Tedy alespoň ve Viluhentu ano. Viluhent,

jak upozornil Ochloj, byl sídlištěm o mnoho, mnoho větším, než zde tu ta polozapomenutá osada. Než Gavrat. Viluhent měl značku i jméno v mapách a byl vesnicí. Ve Viluhentu žily i ženy. Ano, správně. Viluhent byl. Byl a není. Zkáza Viluhentu přišla rychle a během několika dní v něm nezbylo nic živého, tedy alespoň pokud mohl soudit. Jak to vlastně začalo? Někoho prý v lese pokousali vlci. Potom se viluhentští začali kousat mezi sebou, včetně domácích zvířat. Naprostá apokalypsa. Během pár dní. Bylo to jako mor. Rychlé a zničující.

“Vzal jsem kramle”, pravil Ochloj, “Nic jiného nešlo dělat”.

Několik mužů u stolu na důkaz Ochlojových slov pokývalo hlavami.

“Dá se předpokládat, že to, co na nás dotírá, přišlo z Viluhentu”.

“Jestli je konec s Viluhentem, co potom Chalmánův klášter?”, odtušil

Ojsruch.

Ochloj smutně pokýval svojí kuní hlavou.

“A Malá Pychle?”, křikl Pikuna, “Malá Pychle je co by kamenem dohodil přes les”.

“Co když už jsme sami?”.

“Vy máte loď, pánové?”.

“Jo”.

“Vzali byste nás na palubu?”, znejistěl Ojsruch, “Myslim tím odvoz na Kodgick?”.

“Mohlo by bejt”, ozval se Zemikosa, “Máme tady ale nějaký zařízení eště. Potřebujeme se dostat k tomu Odrevu, jestli někdo náhodou nepřežil a nemohl by podat nějaký zřetelnější vysvětlení”.

Zoltarovi bylo jasné, že pokud je Odrev přístavní pevnost, musí to být místo, o němž mluvil Záborcův plán.

“Do Odrevu je to přímo po cestě, dvě tři hodiny cesty”, řekl Pikuna, “Víc sotva”.

“Koukal jsem, že tu máte studnu”, ozval se Yasper, “Mohli bysme tady doplnit vodu? Ta naše je už trochu ztuchlá”.

“Jistě, pánové”, pokynul Ojsruch, “Co hrdlo ráčí. Vodu máme čistou, nezkaženou”.

“Jo a chlapi”, řekl Menhorian, “Nezakreslili byste nám tudle do té mapy nějaký markanty?”.

“Cože?”.

“No, nějaký body, místa”, vysvětlil kouzelník, “Vesnice, lesy, hory a tak”.

“Jo, jasně. S tím nemám potíž”.

Brav, skot, skop

Nurnští rázovali po cestě k západu. Louky měly okrovou barvu, vysoké stvolý šustily ve větru. Nad lesem na severu se stále držel prstenec mlhy.

“Je to celý dost divný, to co nám říkali”, nadhodil Ramar, “To s tím Viluhentem a tak”.

“Do Viluhentu mě nikdo nedostane ani párem volů”, odtušil Yasper.

“Musíme mít na paměti, že náš plán je jenom a pouze Záborcův plán”, řekl Gerllod, “A zbytek, to jsou věci, o kterých se sice můžeme bavit, ale až pak”.

“Správně”, potvrdil Zemikosa, “Jsme tu kvůli zlatu a zlato je v Odrevu”.

“Zlato je možná v Odrevu”, upřesnil Bolbuch, “A možná taky vůbec nikde. Třeba žádný zlato ani není”.

“A to zjistíme kde?”.

“No v Odrevu”.

“Tak vidíš, Dědku, v Odrevu”, sykl Gerllod Moskyt, “A proto rázujeme kam? No do Odrevu”.

“To zlato tam bude”, pravil odměřeně Zemikosa, “Ouplně ho cejtim. Mám na to víc co...”.

“Čmuch”.

“Přesně tak. Čmuch na to mám”.

“Pták”, ukázal Ramar k nebi, “A vopravdu vobrovskéj”.

Kroužilo tam vzdušné hovado.

“Je divnej, ten pták...”, hýkl Horác, “Něco takovýho jsem ještě neviděl”.

“Jakoby tomu lezly žebra z kůže...”.

“Hnus”.

Pták kroužil vysoko na obloze vlným klouzavým letem. A potom se zprava ozval dupot. Nurnští spatřili, jak se k nim od lesa řítí prapodivné stádo.

“Brav, skot, skop...”, pronesl temně trpaslík Bolbuch a tasil.

“Střelba!”, zavelel vůdce Nurnských, “Střelba!”.

Vypuštěné tětiny vydaly mlaskavý zvuk, zasvištěla salva šípů. A další. A ještě jedna. Většina zvířat padla, ale některým se přesto podařilo prorazit. Hlavně prasatům, která byla rychlá, nízká a robustní. Některá z prasat byli rozhodně kňouři. Divočáci. Útočili jako smyslů zbavení, oči měli podlité krví. A jakoby potažené mžurkou. Nurnští se zšikovali kolem Bolbucha a Gerlloda, což byli jediné válečníci. Z původních čtyř, kteří se na výpravu vydali. Hlavní díl práce byl v tuto chvíli už jen na nich. Ale pozadu nezůstal ani Zoltar Zemikosa, který musel alespoň trochu zastat práci po mrtvých. Po boku mu sekundoval Horác Lipový, který se nikdy neorientoval příliš v boji, a tak se v takových chvílích raději nalepil na někoho, kdo se vyznal. A zůstal nalepený, dokud se situace neuklidnila. A potom tam byli kouzelníci. Menhorian, Wulfgaard a Ramar. Jejich podpůrná, ale i útočná kouzla byla nedocenitelná. Yasper byl zámečník, ale uměl to i s nožem. Pokryl Zemikosův druhý bok. Zemikosova skupina byla rozprášena splašenou krávou, která se pustila za Horácem.

“Střelte jí, střelte jí!”, ječel a pelášil, “Nebo mě zatlope kopytama!”.

Přiletěly šípy, kráva poklekla na přední a převálila se na bok.

Bolbuch s Gerllodem dobili posledního kňoura.

“Kousnul mě, kurva!”, křičel Gerllod, “Von mě kousnul”.

Bolbuch byl bílý jako jeho vous a ukázal na mokvající ránu na stehnech.

“Vzal mě klama...”.

Zemikosa krvácel také. Menhorian se zadumal a vážně pokýval hlavou.

“Jestli jsme nakažený, tak víte co máte dělat”, pravil vůdce, “Bez slitování”.

“Krocnout?”, zeptal se Horác.

“Svázat. Svázat a vodvázat domu. Třeba to je léčitelný... Může být”.

“Jedno vám řeknu, pánové”, ozval se Wulfgaard, který zkoumal mrtvolu kance, “Lykantropie to není, to mi můžete věřit. S nemrcouštvím ani lykantropií to nemá nic společného...”.

“Jseš si jistý?”.

“Jistě si pochopitelně nemůžu být nikdy, ale tyhle zvířata teď, když jsou mrtvá, vypadají víceméně docela normálně”.

Menhorian důsledně ohledal trup zvířete, něco si mumlal a pokyvoval hlavou. Potom potvrdil Wulfgaardova slova. Ta zvířata byla šílená, o tom nemohlo být sporu, měla zrudlé napuchlé oči a jaksi strnulé pysky, což mohlo způsobit výrazné odhalení dásní a slintavici, to znamená budit dojem velkých zubů.

“Řekl bych, že jde o nakažlivou nemoc s velmi rychlým nástupem”, pravil, “A nemoc, pokud to teda nemoc je, by mohla být i léčitelná. Nebo by mohla sama odeznít...”.

“Pouhý domněnky...”, odvětil Yasper, “Ale kňouří útočili přímo... a byli nezvykle silní...”.

“Sílenství sílu násobí, to je přeci známej fakt...”.

“Co když jim to nějak zatmí mozek?”, přemýšlel nahlas Wulfgaard, “Prostě maj nutkání zaútočit na všechno co viděj? A přitom slintaj a roznášej nákazu?”.

“A po sobě navzájem přitom nejdu?”.

“Nevím... Třeba je irituje normálnost?”.

“Co to znamená irituje?”.

“Sere, Horáci. Sere”.

“Možná máš pravdu... Jo, na tom může být něco pravdy... Ale kde se ta nemoc vzala?”.

“Z té sopky? Z Markaly?”.

“Blbost”.

“Co když to sem zavlek někdo?”.

“Pták!”, ukázal na nebe zámečník Yasper.

“Kde?”, vyjekl Wulfgaard.

“No právě. Kde!? Je pryč...”.

“Co když ten pták patří někomu stejně jako ta moje sojka?”.

“Ta sojka, co jí ještě nikdo neviděl?”.

“Jo”.

“No, to by mohlo být možný”.

“A co když ten někdo má něco společného s tou nákazou?”.

“Hm. Jo”.

“Chtěl bych vám připomenout, kvůli čemu tady jsme”, uzavřel dohady Zemikosa, “Jsme tady kvůli zlatu. Záborcův plán, vzpomínáte?”.

“Jasně”.

“A já bych vám chtěl připomenout, že jsem pořádně zraněnej a potřebuju si nutně vorazit”, řekl trpaslík Bolbuch.

Někteří na tom byli věru zle.

“Vrátíme se do Gavratu”, rozhodl Moskyt, “Dáme se tam do kupy”.

Vydali se na zpáteční cestu. Tvářili se zdrceně.

“Tu sojku vám večer už konečně ukážu”, houkl Ramar, který kryl zadek družiny, “Vážně. Slibuju”.

Mrtvý jazyk

Gavratští Nurnské přijali, ale když si všimli jejich zranění, začali Ojsruchovi muži hlasitě reptat. Ojsruch Nurnským vyčlenil jeden vzdálený dům, shodou okolností ten, ze kterého podnikli onen památný útok na osadu, postavil zvně domu zesílenou stráž a zakázal Nurnským vymezený prostor opouštět.

“Jestli vám vylezou klektáky, jste mrtvý”, řekl stroze.

Nurnští pokývali hlavami na znamení souhlasu.

“Chci se zeptat na jednu věc”, ozval se z hloučku nesměle Menhorian Blathel.

“Na co?”.

“Zešílí každej, koho pokoušou?”.

“Určitě ne”, odvětil Ojsruch, “To bysme už tady nebyli nikdo z nás...”.

Bylo cítit, jak si Nurnští oddychli. I když to vlastně ještě nic neznamenal. Jen jistou nadějí. Ale naděje bývá velmi důležitá.

“Což eště nic neznačí, víme?”, vřískl ten omšelý stařec, “Jak ťa jedná jebnó, tak ťa prostě jebnó. Seš jebnoté a šlus! Šlus!”.

Pikuna se tvářil smrtelně vážně a ten kluk s kuním obličejem, ten Ochloj jakbysmet, možná ještě sverpějí. Nebylo divu. Uprchl z Viluhentu.

* * *

Nurnští se dali jakž takž dohromady, samozřejmě že magie v tom hrála podstatnou roli. Ale i hrubé štipování jizev, jež vyučují veteráni GKA z Agerru. Provádí se reznou nití a jehlou z rybí kosti vymáčenou v žitné. Aby se rána nerozšklebila a nezůstala ohyzdná jizva hluboká jako kráter. Ránu je třeba zalít zbytkem rezné, říká se vypálit, a namazat psím sádlem. Psí sádlo vytahuje horkost. Na štipování ran se používá plachtový steh. Plachtový steh bravurně ovládali i Gerllod a Bolbuch. Jinak o šití, pochopitelně, nevěděli nic. Nebyly to žádné baby. Bylo už pozdě odpoledne, když skrze ostrahu uvědomili Ojsrucha, že opouštějí Gavrat. Gavratským se viditelně ulevilo. Nurnští ale nezamířili po cestě přímo na Odrev, vzali to přes louky šikmo k lesu.

Ani si nevšimli, že Ramarův animálio už je vidět. Účinky kouzla pominuly dříve než očekával. Najednou mu přistál na rameni a zatřepal křídly.

“Tak to je von, můj animálio”, řekl pyšně barbar Ramar, “Vlastně vona. Sojka”.

“No jo, vážně sojka”, zatvářil se kysele Wulfgaard, který animálie nevlastnil.

“No to je nádhera”, zajásal Horác Lipový, “Můžu mít jednu vtíravou otázku?”.

“Jen se ptej...”.

“Nebylo by nějaký plonkový pírkó do kloboučku? To malý modrý. Nebo dvě... tři...”.

“Nebylo”, křikl vztekle Ramar, “A propříště si takový pitomý otázky rozmysli”.

“Snad nebude tak zle...”, rozpráhl ruce hobit, “Panáček je nějakéj kách...”.

* * *

Bloudili lesem. Šli pomalu, v rojnici. Ramarova sojka vždy nějakých padesát sáhů před nimi. Bylo to divné. Les byl úplně mrtvý. Vlastně mrtvý ne, jen bez zvěře. Šli šikmo, na severozápad. Pořád měli v plánu dostat se k Odrevské pevnosti. Ukojit Záborcův plán. Ale přitom minili ukojit vlastní zvědavost. Táhl lesem, pomalu, krok za krokem, rozvíti do šířky. Ramar šel trochu vpředu, aby mohl dát signál, kdyby sojka zmerčila něco podezřelého. A něco zmerčila. Něco divného. Bylo to v místech, kde už byl les zahalen řídkou mlhou, jež se táhla při zemi. A Nurnští objevili příčinu mlžného oparu. Stoupal z úzkého, bratru padesát coulů širokého kanálu, vlastně rýhy vyhloubené v zemi. Na dně rýhy byla voda, vlažná, pára stoupala z vody. Voda jemně proudila, terén se tady sotva znatelně zdvihal k severu.

“Ty rejhy sou tam všude...”, ukázal Ramar do mlžného oparu, “Je to dílo lidskejch rukou...”.

“Ty lidský ruce musíme najít”, řekl Moskyt.

“A chytit jazyka”, přitakal Zemikosa.

“Přesně tak”.

Tichý sten ze rtů

Klabzej Myšilov

Tichý sten ze rtů se umrlce nevzedme
mrtvola nikdy už nepodá udání
snažím se vysvětlit pošesté, posedmé
že ten, kdo popraven, sotva se ubrání

Nač býti milostiv, chytati jazyky
propouštět zajatce napospas svobodě
z pohledu principu nesloužit pod nikým
otázku přežití ponechat náhodě

Duši kdo otevře učení Smrkena
snadno se dobere prostého poznání
že rujně laně jen vůdčího jelena
podlehnou po lásce tesknému volání

* * *

Asi po hodině pochodu lesem Ramar varovně zdvihl ruku v gestu. Nurnští se zarazili.

“Před náma skupina. Tři osoby”, hlesl barbar a ukázal do bílé mlhy, z níž jako mlčenlivé přízraky trčela těla stromů, “Tam...”.

“Jak daleko asi?”.

“Padesát, šedesát sáhů”, upřesnil, “Mám dojem, že čistěj rejhu”.

V těch rýhách byla voda, teplá, kalná, proudila od severu, čpěla sírou. Ze stružek v chladnějším vzduchu stoupala pára.

“Jdeme po nich”, zavelel vůdce, “A chlapi... Na plocho, jo? Potřebujeme jazyka...”.

Blížili se lesem směrem, kterým je naváděl Ramar. Když zahlédli tmavé siluety mužů, vyběhli a zaútočili. Střet to byl krátký, jen jeden z nich se stihl ohnat rýčem, než padl do vlhké prsti.

“Mrtvej...”, hlásil stroze Ramar, když sáhl bezvládnému muži na krkovic.

“A do háje...”, sykl vůdce.

“Mrtvej...”, zazněl další barbarův výkřik.

“Mrt... ne, počkejte. Žije. Tendle žije...”.

“Zemikoso, Bolbuchu”, houkl vůdce, “Bafněte ho za nohy a ruce a alou pryč. Až nebudete moct, houkněte, jo?”.

“Jo”.

* * *

“Hod’te ho sem k tomu křoví”, nařídil vůdce, když před nimi les prořídil a bylo zřejmé, že se Nurnští přiblížili k lukám. Tou dobou už byl muž při vědomí, měl spoutané ruce i nohy a v hubě roubík. Muž vypadal jako mnich, byl oděný do zabláčené kutny přepásané lněným provazem. Na nohou měl sandály z vařeného vepřovice.

Jenomže když mu sundali roubík, opřeli ho o kámen a prohlédli si jej pořádně, pochopili, že z tohoto jazyka toho moc nedostanou.

“Mám pocit, že tendle je přeci jenom mrtvej”, sykl Yasper, manžel Narii Moskytové, “Mrtvej jazyk je to”.

Zemikosa mnichovi vlepil facku. Tvář se mu zatřásla jako sulc, ale to byla jediná reakce. Tupě zíral před sebe, oči krhavé, nevydal ani hlásku.

“Je dočista zmrtvělej. Rozum mu uletěl”.

“Nezbejvá než vytáhnout na Odrev”, rozhodl vůdce, “Ale chlapi. Tohodle panáka bereme s sebou, jasný?”.

“Jasný...”.

Odrev

K Odrevské pevnosti přišli po setmění od severu, po cestě, na niž narazili nedlouho poté, co opustili les. Ta cesta byla o poznání širší a poctivější než ta gavratská. Určitě se tudy běžně pohybovaly i vozy. Mnich šel po svých a

...v patách mu někdo běžel, snad Jasper...

nevzpěchoval se, nohy mu Nurnští převázali tak, aby mohl dělat poměrně rozumné kroky. Kráčel bez hlesu a nijak se nevzpouzel. Jako by šlo o normální procházku, kterou podniká každý den, a Nurnští byli jeho bratři ve víře. Odrevská pevnost byla malé opalisádované opevnění, jenom dvě dřevěné věže byly znatelně vyšší než hradbení, zbytek staveb musil být přízemní či patrový se sníženým stropem. Sextagonální tvar ve vrcholech doplňovaly kryté palposty. Tam hořely pochodně. Už když se Nurnští blížili, pochopili, že něco není v pořádku. Kdesi na východě v lukách vyšlehl oheň. Mastný, olejový. Pak se ozval mnohohlasý řev. A vylétl roj zápalných šípů.

“Kdo to, u všech všudy, je?”.

Pochopili záhy.

“Chal-lid! Chal-lid!”, zazněl válečný pokřik, doplněný fistulózní trylkou.

Vylétla další salva.

“Jdem na ně?”, zeptal se Bolbuch.

“Na který?”, trhl ramenem Ramar.

“To je jedno”.

“Chálid je nepřítel, Odrev je nepřítel, zlato počká”, houkl Zemikosa.

“Přesně tak”, přitakal Gerllod Moskyt, “Počkáme, jak se to vyvrbí. Až se voslaběj, jedny nebo druhý. A potom zaútočíme”.

Přihrbili se a přískoky přiběhli blíž, kde zalehli po stranách cesty. Některé budovy uvnitř pevnosti už hořely jasným plamenem. Zvnitřku se ozývaly zoufalé výkřiky i výkřiky hněvu, tmavé postavičky se hemžily na hradbách. Odrevští tam museli mít ochozy nebo alespoň ploché střechy budov. A určitě hasili. Potom se s lomozem vyvalila brána a vyhřezli z ní obránci.

“Chal-lid! Chal-lid!”, ječeli Východňané a vyrazili jim v ústřety. Byla slyšet ocel.

* * *

Nurnští leželi v trávě a sledovali vývoj situace. Muži Šikmookého Chálida zatlačili Kodgičany do tvrze a zdálo se, že vítězí. Jejich bojový jekot se Nurnským zařezával do morku kostí.

“Aby si potom nedělali nárok na naše zlato”, strachoval se Zemikosa, “Neměli bysme už vyrazit?”.

Vůdce nestačil odpovědět, když pevností otřásl výbuch. Spatřili sloup jisker, oblak vymršťeného prachu a hlíny byl proti obloze jasně patrný. Z brány se vypotáceli muži, vrávorali, drželi se za hlavy.

“Pastě. Měli tam pastě”, odušil Jasper, “Jako v Gavratu”.

“Jdeme”, rozkázal Moskyt, “Ale ne po cestě. Pěkně obloukem, po louce. A vpadnem na ně zezadu přes hradby, jo?”.

“Jo”.

Wulfgaard nečekal a vyběhl zprava. V patách mu někdo běžel, snad Jasper. O zbylých družích brzy ztratil přehled.

* * *

Gerllod Moskyt krácel pomalu travou, kopíroval krajnici, po boku mu chřestil Bolbuch Dědek. Vůdce po očku sledoval Ramara běžícího k Chálidovu ohni. Za ním běžel Horác Lipový a remcal něco o krátkých nohách. Gerllod se ale hlavně soustředil na otevřenou bránu, z níž vyběhlo několik Kodgičanů. Chálidovci vyběhli po cestě, oni prchali! A byl si téměř jistý, že tam běží i samotný Chálid. Ti muži vytvořili za jeho zády špunt, chránili ho. Oni ho normálně chránili! Trochu mu záviděl, ale jenom na okamžik.

“Běžeji skoro přímo na nás”, odplivl si Bolbuch, “Skoro úplně”.

Sevřel pevněji jílec meče, až zapraskaly klouby.

Jenomže potom se něco stalo. Na cestě se pod prchajícím Šikmookým Chálidem propadla zem a ozval se překvapený a poněkud zoufalý výkřik. V tu ránu se Kodgičané vrhli do bezhlavého útoku. Oni o té pasti věděli.

“Běžíme!”.

“Jo”.

* * *

Plameny už šlehaly vysoko k obloze. Wulfgaard přiběhl pod palisádu a otočil se.

“Vem to z tamté strany a obsaď další palpost”.

...Gerllod Moskyt kráčel pomalu travou...

“Jo”.

Ve tmě zaslechl další kroky.

“Kdo seš?”

“To jsem já. Blathel”.

“Skvěle. Hod’ tam někam hyperprostor, stejně jako já. Dostaneme je do křížový palby”.

A potom se nadechl a zmizel. Yasper dle domluvy přeběhl o jednu věž dál. To už měl v ruce lano s kotvou. Obvykle tvrdil, že je zámečník, ale ve skutečnosti měl školu ulice. Do cizích domů lezl po laně nespočetkrát. Jako teď. Stačilo dvakrát zatočit, hodit a prudce trhnout. Chtělo to grif, ale nebylo na tom nic těžkého. A už se jeho plášť míhal, jak se rychlými přískoky odrážel od klád a téměř neslyšně stoupal vzhůru.

Menhorian Blathel si to rozmyslel. Ne. Uvnitř to může být nebezpečné. Raději oběhne pevnost a vysleduje, jestli se někde kolem nepotloukají nějakí nepřátelé.

Wulfgaard se účinkem kouzla objevil přímo u vojáka, držícího šípomet. Vlastně mu skočil rovnou do náruče. Ti dva se začali prát, a nutno říci, že Wulfgaard v boji na nože vůbec nebyl zběhlý. Za chvíli to vypadalo, že odbila jeho

poslední hodinka. A Menhorian, ten kouzelnický kolega, na nějž v tuto chvíli spoléhal nejvíc, nikde. Neměl ani čas vnímat okolí, kde na vedlejším palpostu Yasper ubodal vojáka a svrhl jej z hradeb. Nakonec, když už se takřka loučil se životem, se Wulfgaardovi konečně podařilo úspěšně zakouzlit. Svazek barevných blesků, tlustý jako barbaří paže, ozářil vojákův překvapený výraz. Potom se muž bezhlesně svezl a Wulfgaard vzápětí za ním. Pach spálené kůže a vnitřností nevnímal. Byl rád, že dýchá, měl strach, že kdyby se pokusil slézt z věže, zřítíl by se a zlomil si vaz. Tak strašně byl unavený. Chtělo se mu spát.

Yasper mezitím čapl jednomužný šípomet, a jal se ostřelovat vnitřek placu. Válela se tam spousta mrtvol, ten výbuch musel být věru silný a předtím tu nesporně řádili Chálidovi muži. Na protilehlé straně zaregistroval Ramara. Bylo mu jasné, že ten barbar už nesporně v životě jednomužný šípomet obsluhoval.

* * *

Gerllod s Bolbuchem se vrhli na Kodgičany okamžitě poté, co se Chálidovi muži zhroutili do prachu. Neměli šanci. Nurnští bijci pokračovali svižným tempem k bráně, kde zaregistrovali Zemikosovu siluetu. Alchymista metl něco, z čeho sršely jiskry, a zachechtal se. Vzápětí se ozvala detonace.

“Bombička, he he”, pochwálil si a oči mu žhnuly očekáváním.

Potom tasil a přidružil se Gerllodovi po bok.

“Jdem je dokydlit?”.

“Jo”.

* * *

Bylo po boji. Nurnští stáli uprostřed té spoušti a rozhlíželi se kolem.

Do brány vešel Menhorian Nocturno Blathel. Kouzelník z Cairn.

“Nikdo tu už není”, řekl, “Okolí je čistý”.

“Kde je Wulfgaard?”, zeptal se Bolbuch.

“Zhroucenej a sesutej támdle”, ukázal Yasper, “Odmítá slízt”.

“Musíme uhasit ty vohně, ať nám to tady všechno neshoří”.

“Zahlíd jsem nějaký džbery támdle u studny”, řekl Ramar, “A támdle na ubikacích je spousta dek”.

“Horáci!”, zavolal vůdce.

“Tady jsem!”.

“Doběhni pro toho mnicha. Leží spoutanej tam u cesty. Přiveď ho sem, jo?”.

“Jo”.

Pomocí namočených dek a věder Nurnští uhasili nebo alespoň dostali pod kontrolu, co šlo. Zbytek už dohasl sám.

“Teď se tady vyspíme a ráno to tu zrekvírujem”.

“Jo”.

* * *

Horác Lipový se vrátil se zcepenělým mnichem a zatímco jej přivazoval ke stožáru, jen tak mimoděk pravil: “Pánové, tak ten Chálid, pamatujete si na něj, jo? Tak ten Chálid kňučí támdle tím směrem ve škarpe”.

“Von furt žije?”.

Gerllod Moskyt vyrážoval z pevnosti a za ním vyběhlo několik druhů. Srotili se kolem pasti, ve které se svíjel Šikmooký Chálid a vydával zoufalé steny. Jeho tělo bylo probodeno ostrými kolíky, jimiž bylo dno pasti poseté.

“Takhle končej špína chlapi, Šikmovokej”, odplivl si Zemikosa.

“Přesně tak... Zastřelte ho někdo...”.

Horác Lipový nabil a zacílil.

“Chcípni, chlível!”.

A vystřelil.

“Tim bysme měli Východňáky z krku. Ted’ zbejvá ten Vladach, a na toho mám větší pífku, to mi věřte”.

Menhorian Blathel horlivě přitakal.

Záborcovo zlato

“Vstávejte”, ozval se břítký Zemikosův hlas, “Vstávejte, hola, vstávejte!”.

Rozespálí druzi se začali vrtět v houních. Sotva se rozbřesklo.

“Tak vstávejte, chlapi! Zlato se na nás třese. Už vim, kde je. Už to vim”.

“A kde je, Zoltare, pověz”.

“Támdle v té věži. V té věži, co je zamčená na dvojitej řetěz”.

“Hm”.

“Yaspere, tak vstávej, dělej”, šťouchal alchymista do nebohého Yaspera špičkou boty, “Zvládnul bys takovej masivní zámek, co tam visí? No řekni, zámečníku, zvládnul? Nebo to radši odpálíme po mym?”.

Yasper vstal, rozmrzele zahromoval, protáhl se a potom se odšoural k věži. Zoltar kolem něj poskakoval jako nedočkavé děcko.

“Běžná věc”, zívł Yasper Zámečník, “Velkej zámek, primitivní mechanismus. Chce to spíš svaly než hlavu. Jo, to nebude vážnej problém”.

Pak se odšoural ke svým věcem a chvíli něco hledal. Vytáhl takový zahnutý kus železa a podíval se na něj.

“Jo, to by mělo stačit”.

Nurnští se pomalu srotili kolem dveří. Řetěz padl.

“Lucernu! Lucernu!”.

“Tady, tady máš!”, řekl Horác.

“Zapálit!”.

“Jako panna”, houkl šťastně Zoltar, když vstoupil dovnitř.

Bylo jasné, že našel, co hledal.

Do oběda Nurnští třídili nález. Bylo těžko říct, jestli mají jásat či nokoli. Ruda byla vytavena do různě pokroucených slitků, už na první pohled ale bylo jasné, že slitky jsou polotovarem pro další tavbu a zvláště čištění od příměsí. Prostě surovina byla velmi bídné kvality a její prodej bude jistě problematičtější, než předpokládali. Problém byl také s váhou slitků - jejich přeprava nebude snadná, budou muset jít k lodi naněkolikrát. Ledaže by lodí připluli blíž k Odrevu. Ale jaká byla se slitky největší potíž - vůbec si nebyli jisti cenou. Ta mohla být velmi závislá na zájemci a mohla nabýt značného rozptylu. Každopádně původní Záborcovy

předpoklady byly rozhodně odvážnější, možná svůj vliv měly i události na ostrově. Třeba práce v Korimě byly zastaveny. Kdo mohl vědět?

Ale Zemikosa byl přesto šťastný a druzi jeho dobrou náladu brzy přijali za svou. Menhorian Blathel, který s Wulfgaardem a Yasperem odešel na průzkum přilehlého okolí, se vrátil s tím, že kus odtud je útes a na něm opuštěný maják. Dole prý je kotviště lodí. A trčí tam vrak plachetnice. Určitě ne dlouho.

“Jako by vybuchla a potopila se”, řekl Yasper, “Teda někdo jí potopil”.

A stala se ještě jedna věc. Ten spoutaný mnich procitl. Přicházel k sobě postupně, ale evidentně vůbec nechápal, jak se u toho sloupu ocitl a proč je v poutech.

* * *

Byl to bratr Chalmánova řádu, řádu strážců posledního spočinutí Otce Ostrovů, Chalmána Zvířete, prvního krále. V tom měl vcelku jasno. Dál neměl jasno v ničem. Pořád dokola opakoval jedno jméno - Kurech. Při vyslovení toho jména se mu tvář pokaždé zkřivila bolestí. Nurnští pochopili, že ten Kurech by snad měl mít něco společného s tím, co se tady dělo. Mnich pořád opakoval, že Kurech probudil Markalu. Což tedy bylo dost nepředstavitelné.

Dali tomu nebohému muži najíst a napít a povolili mu pouta. Jmenoval se Siwalin. Bratr Siwalin. Mezitím se Nurnští usnesli, že slitky odtahají k jednomu z těch hájků na východě. Tam kořist zahrabou. Tahání kořisti jim trvalo do večera. Navečer bratru Siwalinovi rozvázali ruce a znovu se jej vyptali. Pořád byl zmatený, ale mocně přemýšlel. Teprve na druhý den byl schopen říct něco kloudného o Chalmánově klášteře.

Opat Kurech

Bratr Siwalin toho ale stejně mnoho nevěděl. Z použitelných informací jen tolik, že starý opat Šajmin byl přednedávnem zavražděn a jeho místo zastal nějaký bratr Kurech. Celé to Siwalinovo vyprávění jevílo se být značně zmateným, hovořil přerývaně a jaksi chaoticky; jednu chvíli tvrdil, že bratr Kurech byl novic, potom zase hovořil o dlouhodobém a pevném přátelství se starým opatem. Každopádně z opata Kurecha měl Siwalin bezesporu strach. Smrt opata Šajmina se zdánlivě shodovala s erupcí Markaly, respektive byla její předzvěstí, výbuch sopky brali mniši Chalmánova řádu jako vážné znamení. Opat Kurech svolal hromadnou mši, při níž kázal proti nepřítelům ve vlastních řadách. V událostech, jež následovaly, neměl Siwalin zřejmě vůbec jasno. Dalo by se říci, že si krom běžných událostí, jež se mohly stát stejně tak dnes jako před lety, nepamatoval nic. Nic konkrétního, zařaditelného. Ještě dvě informace padly - předtím, než se stal Kurech opatem, byl bratrem ptáčníkem. Rozuměl ptákům jako nikdo z bratří. Do té doby v klášteře ptáky nechovali. Teprve bratr Kurech s tím začal. Mladé si přivezl s sebou. A druhou věcí byla Šajminova smrt. Našli ho s podříznutým hrdlem. Ta rána byla čistá a hluboká. Hlava mu visela jen na kousku kůže, ležel tenkrát v tratolišti krve.

“Hnus”, posmrkl Bolbuch.

...Horác Lipový byl občas považován za družinového blba...

“Tohle vážně smrdí”, pravil Wulfgaard, “Neměli bysme ten podivnej klášter vočihnout?”.

“A co bysme tam dělali?”, zavrtěl hlavou vůdce Gerllod, “Není to naše věc. Zlato máme, tak co?”.

“Ale mohlo by tam bejt další”, zamnul si bradu Zemikosa, “Mnišský řády bejvaj bohatý”.

“A jiný bejvaj chudý”.

“A jiný zase bohatý...”, nedal se Zoltar, “A tady mě trochu svrbí nos, víme?”.

“Ten Kurech je podezřelejší. S ptákama to umí, jak se zdá, jako jedinej široko daleko”, protáhl slova Menhorian a mocně přemýšlel, “A pak tady přijdeme my a prd ho, divný ptáci na vobloze. A prd ho, jdou po nás a zaklobnou chudáka Tjureho. A potom... vždycky, když se něco děje, na vobloze ptáci... cvičený asi...”.

“A pak ty věci ve Viluhentu... a tak dál... chápete...”, připomněl Ramar, “Všecko nějak souvisí s vraždou toho starýho opata...”.

“Co je nám do Chalmánova řádu? A do nějakých kodgickejch problémů?” snažil se Gerllod utnout debatu, která začínala nabírat nežádoucí směr, “Víte vy vůbec, co je to Kodgick? Uvědomujete si, na jaký půdě to vlastně stojíme?”.

“A na jaký půdě to teda vlastně stojíme?”, zeptal se nevinně Horác.

“Ty se do toho neplet! Ty ani zbla nechápeš, vo čem je řeč!”.

“No tak to teda pardón... Pardón...”.

“Ale tak můžeme jenom shromáždit nějaký informace... Pátračka, rozumíte, špicluňk nějaký”, navrhl Yasper, “Pak si dřepneme k vohni a znovu to rozebereme. Hlavně v klidu... S čistou hlavou”.

“Asi je ten Kurech nějak nakazil... Co když je dokázal nakazit při tý markalský mši?”, přemýšlel dál Blathel.

“Ty zvířata byly vysloveně agresivní... Tenhle ale ne...”.

“Já?”, hlesl bratr Siwalin, ale zjevně z řeči zde vedené nechápal vůbec nic.

“Třeba to má něco společnýho s rozumem. Čím rozumnější bytost, tím odevzdanější chování”.

“Takže buďme rádi, že se nenakazil Libovej Horác”, uchechtl se Bolbuch, “To by nás teďka trhal zubama”.

Horác Lipový byl občas považován za družinového blba.

“Co zas proti mně máte, chlapi?”, ohradil se hobit, “Co vás zase sejří?”.

“Jen jsme rádi, že seš zdravěj...”.

“Hm”.

“Ta nemoc má rychlej nástup”, usoudil Wulfgaard, “Ale taky rychle opadá. Podívejte na tohohle Siwalina. Už je docela v cajku. Možná když tě něco znovu nenakazí, tak se z toho rychle vylížeš. A z toho plyne...”.

“A z toho plyne co?”, byl netrpělivý Zoltar Zemikosa.

“A z toho plyne, že to někdo musí furt přiživovat”.

“Kurech!”.

“Možná Kurech, možná někdo jinej”.

“Koukněte na mapu...”, rozvinul Menhorian pergamen, “Tady je Viluhent. Přišlo to vocaď, směřovalo to sem... Gavrat...”.

“Hm...”.

“Tady jsme byli napadený my... Řítili se vocaď... Pták se vracel tam...”.

“Což značí...”.

“Což značí, že to opravdu hřeze z kláštera. Dost možná, že na druhém konci ostrova nemají ani poněti, co se tady děje”.

“Co teda uděláme?”, zeptal se Ramar.

“Měli bysme vomrknout ten klášter. Pro klid duše”, otočil se na vůdce Zoltar, “Co ty na to, Gerllode?”.

“Já? No tak jo. No tak teda jo”.

Bratra Siwalina propustili na svobodu a vysvětlili mu, kde leží Gavrat. A upozornili jej, ať je opatrný, ať se ohlásí zdálky hlasitým voláním o pomoc. Taký mu řekli o pastech a lapačkách.

Klášter Chalmánova řádu

Nurnští šli tentokrát po cestě a dávali si bedlivý pozor. Cestou se střetli s několika zvířaty, ale byli připraveni. Jak se přibližovali, mlha houstla. Ted' za ni byli víceméně vděční. Oni věděli, kam směřují, a tamti netušili, že někdo přichází. Tedy snad. Pokud jejich pohyb neohlásili ti ptáci. Žádných si po celou dobu na obloze nevšimli, což ale nutně neznamenalo, že tam nebyli a nevšimli si jich oni. Cesta vedla zapařeným lesem a po nějaké době Nurnští stanuli na rozcestí. Dali se cestou vpravo a ta je za čas dovedla k jezeru. Z jezera stoupaly bílé cáry mlžného horkého vzduchu. Druzi se rozeběhli po břehu.

“Ta voda je horká!”, oznámil Ramar, když do bublin syté kalné vody ponořil ruce, “Je to vířící jezero... a ty stromy kolem jsou mrtvé... dočista mrtvé...”.

“Ale vyrůst tu musely...”, namítl Menhorian, “Musí to mít něco s erupcí Markaly... Možná stojíme na nějakém zřídle...”.

“Já bych to votočil a šel bych domů”, ozval se Horác Lipový, “Ani pít se ta voda nedá. Je slaná...”.

“Asi jdeme špatně...”, řekl Ramar, “K tomu klášteru nejspíš vedla ta druhá cesta...”.

“Tak proč nepošleš animálie, chytrolíne?”, zakřenil se kysele Wulfgaard.

“Není to nezbytně nutné. Je to tu nepřehledný a nerad bych o sojku zbytečně přišel”.

“Hm”.

“Vracet se nebudeme”, zavelel vůdce, “Střihneme to tady po břehu”.

“Dobře”.

“Držte se pohromadě, chlapi. Ať se nepoztrácíme”.

“Jo, dyť už jdu”, ohradil se Horác.

* * *

Klášter byl obehnán zdí. Nurnští se stáhli hlouběji do lesa a Ramar vyslal sojku s jasnými instrukcemi na průzkum terénu. Nemělo smysl vtrhnout tam naslepo. Nurnští posedali na blátivou zem a tiše vyčkávali. Barbar měl vážný výraz, soustředil se na pernatcovy vjemy.

“Stejně je dobře, že toho animálie máme, co?”, pochválil si Zoltar Zemikosa.

“To je fakt. Bez sojky bysme teďkonc byli nahraný”, souhlasil Bolbuch.
“Abyste se náhodou samým blahem nezbláznili”, odsekl kouzelník Wulfgaard.

“Pergamen”, křikl Ramar, “Pergamen, kusuhli!”.

Menhorian zaštrachal v tlumoku.

“Rychle! Dokud to vidím!”.

“Tady... Tady máš...”.

Ramar začal čmárat po papíře. Před Nurnskými z papíru vyvstávaly budovy, sad, hřbitůvek, políčka. Poznali ubikace, chlévy, dobytčí výběhy, vývařovnu i centrum toho všeho, Chalmánův chrám - kamennou modlitebnu olbřímích rozměrů přilepenou ke skále.

“Těch mnichů je tam jak psů”, pravil Ramar, “Jak psů, povídám”.

“Kolik?”.

“Hodně moc. Plouhají se z místa na místo, nosejí předměty vocamcad sem a pak zas táhmhle... Je to divný... Hodně jich je v tom chrámu... Tam jich je vopravdu hodně...”.

“Měli bysme tam vtrhnout, proběhnout středem, bafnout toho Kurecha a vytáhnout ho ven”, navrhl Zemikosa, “Třeba jsou ty mniši tak mimo, že nás ani nezaregistrujou”.

“Nebo nás vobklíčeji a sežerou”, namítl Bolbuch.

“Tak co teda uděláme?”, zeptal se Yasper, “No řekni, Gerllode?”.

“Když už jsme jednou tady”, řekl Gerllod, “Tak tam vlítnem. Postavíme pevnou formaci a vlítnem tam. Poběžíme šturmem na tu Chalmánovu modlitebnu. Kdo se nám postaví, ten bez milosti zhyne”.

“Jo! Bude šurm”, ožil najednou Dědek, “Šurm bude. Hoj hoj hoj!”.

Vůdce Gerllod načrtl do hlíny formaci a druzi se podle jeho pokynů počali houfovat.

* * *

Nurnští proběhli bránou a běželi, běželi vpřed. Řítily se po šterkové cestičce jabloňovým sadem. Ovocné stromy byly smutné, bez listů. Smutné byly i pohledy mnichů, ustavších v úkonech podivného denního zaměstnání. Pomalu se ohlédli za neobvyklou dusající a chřestící skupinou. Ještě pomaleji jim v mozcích nebo v tom, co z nich zbylo, probleskla nutkavá myšlenka. Vetřelci! Mniši vyběhli vetřelcům v ústřety, šli holýma rukama, jen ti, kteří něco zrovna třímali v rukou, ohnali se tu džberem, tu fankou na dlouhé násadě. A Nurnští neměli slitování. Také měli velké obavy z nákazy. Kdyby se nakazil kterýkoli z nich, mohl by vzniknout velmi vážný problém.

Střelci se snažili, aby co nejméně šílených mnichů doběhlo až k válečníkům. Snažili se je odstřelit včas. Proto s napjatými kušemi a luky bedlivě kontrolovali terén na všech stranách. Supící formace, semknutá a sehraná, připomínala živého tvora. Dusajícího železného ježka. A ježek dosáhl až vstupních vrat do Chrámu Chalmána Zvířete, a tam se muži rozvili v dvojřad. Mniši spustili unisonní kvil a bezmyšlenkovitě, jako jatí tím nejprimitivnějším zvířecím pudem, tlačili se proti nim a sáпали se po nich špinavýma rukama. Bolbuch propadl

bojovému šílenství, tekly mu sliny po tvářích, vous mu zrudl krví. Sekal a sekal a sekal kolem sebe. Stejně tak Gerllod. Byl bledý v obličeji a nemluvil, už neříkal nic, jen rubal. Zemikosa vrískal nadšením a doplňoval tu sehranou válečnickou dvojici, seč mu síly stačily. Za nimi nabíjeli střelné zbraně jejich druzi a pálili jak o život. O magických výronech kouzelníků nemluvě. A Yasper, Ramar, Menhorian i Wulfgaard byli výtečnou palebnou podporou, když na to přišlo. I Horác, když založil šíp správným koncem. A pokud to, co založil, byl vůbec šíp.

Rada Nurnských pomalu postupovala jako nějaký válečný stroj, za nímž zůstávala bažina trupů.

“Kurech!”, zařval Menhorian a přerušil střelbu.

...Ramar vyslal sojku s jasnými instrukcemi na průzkum terénu...

Ukazoval k oltáři. Muž v nazdobené kutně, který tam stál a divoce gestikuloval, nevypadal jako šílenec. Tedy jako bezmyšlenkovitý šílenec, jako ti, co tady bez mrknutí oka vypouštěli životy pro nic za nic. Ale šílenec to byl.

Ramar zahodil zbraň. Pochopil, co ten muž zamýšlí, a mocně se soustředil. Konečně přišla chvíle na využití jeho schopností. Viditelného se nestalo nic. Ramar opata pořád bedlivě sledoval. Kurech vyběhl směrem k nějakým dveřím za oltářem. Byl pryč.

* * *

“Hotovo”, pohlédl na zkrvavenou čepel trpaslík Bolbuch, když řev v sále víceméně definitivně utichl.

Gerllod se unaveně rozhlédl kolem sebe: “Jak v tomhle svinci najdeme toho Kurecha, to teda nevím”.

“K šípku s Kurechem”, odplivl si Bolbuch, “Jestli je mrtvej, tak ať. Hledat ho nemusíme”.

“Kurech přežil”, řekl Menhorian, “Zdrhnul tamtudyma. Ramar to viděl. Že jo, Ramare?”.

“Co?”, trhl sebou Ramar jako ze sna.

“Žes to viděl”.

“Co?”.

“Že Kurech zdrhnul”.

“Jo”.

“Tak si pro něj dojdeme, no”, hýkl trpaslík.

“Čtrnáct!”, křikl nadšeně Zemikosa, “Čtrnáct! Kolik ty?”.

“Šestadvacet”, odvětil Dědek, ale v jeho hlase nebyla ani stopa pýchy.

“A ty? Kolik ty?”.

“Nevím”, vyhrkl Gerllod.

Vůbec mu z toho tratoliště kolem nebylo dobře.

“Ale víš! Já vim, že víš! Řekni kolik!”, nedal se alchymista, “Já udělal celejch čtrnáct”.

“Sedmatřicet, když to chceš nutně vědět”.

“Kecáš!”.

“Nechci se vám plést do duchaplnějších počtů”, vložil se do debaty Wulfgaard, “Ale neměli bysme pronásledovat toho Kurecha?”.

“To nebude úplně tak nutný”, ozval se Ramar, “Proklel jsem ho. Vlastně očaroval, abych byl přesnější. Prostě uvalil jsem na něho takovou věc. Šmírovací kouzlo”.

“A von to neví?”.

“Zdá se, že ne”.

Proto byl Ramar tak zamlklý. Byl tady i tam. S Nurnskými i s Kurechem. A Kurech prchal tmavou chodbou někam pryč a nadával jako špaček. Vůbec to nebyl mnich, o tom byl Ramar přesvědčený. Skálopevně. Ta chodba, jak se ukázalo, byla zavřená kamennými dveřmi, vlastně dvoukřídlými vraty s vestavěným kovovým zámekem zvláštního mechanismu. Yasper Zámečník se pořádně zapotil, než přišel na kloub, jak tu věc otevřít.

“Machrovský ručičky”, pochválil si, když něco hlasitě cvaklo a veřej, o kterou se opřel, povolila, “Prostě hotový machrovský ručičky”.

Kurečaj Vracht

Ramar dřepěl na batohu, držel hlavu v dlaních a zdál se být duchem nepřítomný. Kdyby ho pardi neznali, mohli by si myslet, že je rozumu mdlého. Ale nebyl, jen se plně soustředil na to, co slyší a vidí. Co slyší a vidí skrze Kurecha. Nurnští si zatím čistili zbraně a připravovali se na možný tvrdý střet s něčím, co mohlo být podstatně horší než zmámení bratři Chalmánova řádu. Ten Kurech byl při smyslech, o tom nebylo sporu. Ten chlap věděl, co dělá.

“Připravujou se k vobraně. Hádají se...”.

To byla nadlouho jediná věta, kterou Ramar řekl. Sojka mu seděla na rameni a ozobávala mu ucho. Nevěnoval tomu vůbec žádnou pozornost.

Nurnští Ramara ani slůvkem nevyrušovali. Na jeho schopnostech nyní záviselo mnohé.

* * *

“Takže abysme se v tom vyznali”, řekl Gerllod Moskyt, “Můžeš to říct ještě jednou a jaksi popořádku? A vy všichni dávejte bedlivej pozor”.

Ramar přitakal.

“Horáci!”.

“Co je?”.

“Přestaň si hrát s šípama a dávej pozor”.

“Dělám si pořádek...”, ohradil se hobit dotčeně, “Vobčas mi do toulce spadne něco, co tam nemá co dělat. Třeba tady. Kámen. Co má co v toulci dělat kámen?”.

Horác Lipový zavrtěl nechápavě hlavou.

“Nebo tady... Motouz nějaký... Zašmodrchanej eště ke všemu... Zašmodrchanej motouz...”.

“Horáci!”.

“No jo. Dyť jo...”.

Ramar se nadechl a začal vyprávět. Za těmi dveřmi vedla dlouhá tmavá chodba. Velmi dlouhá. Zřejmě neveřejné místo, kam měli přístup jen vyvolení bratři. Možná jen opat samotný, možná pár vyvolených. Těžko soudit. Ta dlouhá chodba vedla skálou, stoupala vzhůru a ústila v rokli, jejíž stěny tvořila strmě se tyčící vysoká skaliska. Na dno rokle padal vodopád horské bystřiny do malé tůně a plnil roklinu uklidňujícím zvukem. Toto byla svatyně Chalmána Zvířete, místo, kde možná byl pochován, ale především kde vedlo schodiště k jeho monumentální soše, čnící k obloze na vrcholu.

“Běžel nahoru. Po točitém schodišti...”, řekl Ramar.

“Opat běžel nahoru...”, zopakoval Zemikosa s očima propichujícíma Mallikorňana.

“Opat není opat...”, děl dál barbar, “Teda je, ale vlastně není, jestli mi rozumíte... A určitě se nejmenuje Kurech”.

“A jak se teda jmenuje?”
 “Kurečaj nebo Vracht. Tak na něj volají. Možná Vracht Kurečaj nebo Kurečaj Vracht”.
 “Kdo na něj volají?”, chtěl vědět Bolbuch.
 “Kdo je Kurečaj Vracht?”, zeptal se nechápavě Horác.
 “Kolik je tam těch lidí, co volají?”, položil jasnou otázku Wulfgaard.
 “Kam zmizel pan opat Kurech”, pokrčil rameny Horác.
 “Kurech je vlastně Kurečaj Vracht, víš?”, vysvětlil Menhorian, “Takže Kurech neexistuje”.
 “Aha”.
 “Kurech tam je vlastně taky...”, pravil Ramar.
 “Cože? Opati jsou dva?”.
 Horác bezradně zalomil rukama.
 “Ne. Jak se zdá, tak Kurech je nějaký pták”.
 “Tak teď už tomu nerozumím vůbec”, řekl Bolbuch.
 “Pták to je... Asi sup...”.
 “Mám otázku, pánové. Takže mám to chápat tak, že pan opat je pták?”.
 “A dost!”, vykřikl vůdce Nurnských, Gerlrod Moskyt, “Vy se přestaňte ptát, a ty, Ramare, popiš souvisle situaci a svůj názor na ni”.
 “Pták to je...”, oťásl se Ramar odporem, “A šerednej... má tam hnízdo... v nohách...”.
 “Ramare!”.
 “Jo...”, trhl sebou průzkumník, “Kde bych ale tak nejlíp začal...”.

* * *

Kdo čekal, že Ramarovo vyprávění bude souvislým příběhem, který rozplete tu motanici, co před Nurnskými vyvstala, ten se ovšem mýlil. Ramar sám nevěděl o mnoho více a o to méně chápal. Prostě tam, z rokliny, která nesporně skýtala výborné útočiště a úkryt, vedlo skálou točité schodiště vzhůru. A tady očima opata vnímal prostory osvětlené mihotavým plamenem pochodně, kterou zapálil u ústí šachty, a slyšel zvuk jeho zrychleného dechu. Opat běžel, spěchal vzhůru. Občas minul odpočívadlo, tvořené nerozsáhlou celou. Nebylo sporu, že schodiště vede na vrcholek hory k úpatí monumentální sochy Chalmána Zvířete, již spatřili tenkrát od pobřeží. Jenomže muž až nahoru k soše nedoběhl. Schodiště končilo v soustavě komnat kdesi pod vrcholem, okenními průzory vanul ostrý vzduch. Muž vypadal, že se dává. Zahodil pochodeň na podlahu a zlomil se v pase. Sípál jako zvíře. A tehdy si Ramar uvědomil přítomnost dalších osob. Byly tři a evidentně byly nějakým způsobem opatovi podřízené. Jejich mluva byla sprostá se stopami pouličního argotu. Ti muži říkali Kurechovi šéfe, a už bylo jisté, že Kurech není žádný Kurech, natožpak mnich. Zvali ho Kurečajem Vrachtem a v souvislosti s ním zmiňovali neustále nějakou břitvu.

“Břitva?”, zamnul si vous trpaslík Bolbuch, “Něco mi to připomíná. Jenom ne a ne to uchopit”.
 “Třeba se chce voholit?”, děl Zemikosa.
 “Von voholenej je”, odvětil Ramar, “Ti další ne”.

Kurečaj Vracht stále nemohl popadnout dech a zatím mu jeho kumpáni sdělili, že několik ptáků se nevrátilo. A tehdy se Vracht s úlekem zeptal na Kurecha. Když odvětili, že Kurech je na svém místě, nevěřil a šel se přesvědčit. Tehdy Ramar zjistil, že kobky jsou vytesané v samém vrcholku skály a že z nich vede východ na římsu u nohou monumentu. A mezi kamennými chodidly Chalmána Zvířete spatřil obrovské hnízdo, v němž dřepělo monstrum, kostnatý pták s jedním okem slepým, který Kurečaje Vrachta pozdravil táhlým zaskřehotáním. Kurečaj Vracht se vrátil a přikázal mužům, aby sbalili všechny věci, že je třeba vyklidit brloh. Že byl klášter přepaden neznámými žoldáky. Někdo se zeptal, jestli v tom nemůže mít pracky Vostrejš, ale Kurečaj Vracht zavrtěl hlavou, že muži Krutěcha Ostrého to nebudou. Ta loď s podivným jménem Rujná oliheň sice prý neplula pod žádnou vlajkou, ale určitě nevypadala, že by připlula z Ostrovů. Potom ten Vracht odešel do jedné komnaty, z velké truhly vyňal oblečení, boty, kroužkovou zbroj a přilbici, shodil mnišské roucho a začal se kvapně převlékat.

“Myslím si, že budou zdrhat, jenom nevím kudyma. A taky tam mají nějaký truhly. Budou asi muset jít navícekrát”.

“Co myslíš že v těch truhlách je?”, zeptal se Yasper, “Myslím hrubej odhad”.

“Ohledem těch truhel mluvěj s úctou. A zmiňujou jedno jméno”.

“A to?”.

“Osirich”, odvětil Ramar, “Osirich je to jméno”.

“Nebyl to nějaký kodgickej král?”, zapátral v paměti Menhorian Blathel.

“To by věděl Záborec”.

“Jenomže Záborec tu není”, posteskl si Yasper.

“Král nekrál”, houkl Zemikosa, “Vlítne tam, zrubeme je a truhly zabavíme. Souhlas?”.

“Souhlas”, zaduněla odpověď.

“A potom kalupem pryč co nejdál vocad”, řekl vůdce.

“Přesně tak”.

* * *

Nurnští znali popis cesty a věděli, že na jejím konci jsou čtyři nebezpeční, ale osamocení a málo tušící muži. Měli převahu. Ramarovo šmírovací kouzlo už přestalo účinkovat, a i kdyby, neměl by čas plně se soustředit. Teď rázovala Nurnská družina chodbou k roklině. Menhorian Blathel svítil na cestu. Vpředu dusali Bolbuch s Gerllodem, v závěsu se hnali Ramar a Zemikosa. Za nimi hrozen semknutý kolem světla. Když ucítili závan čerstvého vzduchu, tasili zbraně. Onedlouho Nurnští vtrhli do rokliny. Ramar ukázal směrem, kde bylo ústí chodby ke schodišti. Tam se Nurnští zastavili a Gerllod vydal příkaz, aby dva muži pročesali dno rokle, zda je to tu čisté. Bylo.

“Jsou ještě furt nahoře”, řekl Zemikosa.

“Nebo se zdejchli skrzeva toho ptáka...”.

“Myslíte, že by ten pták unes chlapa?”, zeptal se nevěřicně Wulfgaard.

“Tamti ne”, odvětil Ramar, “Ale tendle jo. Je fakt vobrovskej”.

“Štýry chlapy by ale nevodnes, že ne?”, ozval se Horác.

“Najednou ne. Postupně jo”.

“Nezapomeňte, že tam mají ty truhly”, namítl Zemikosa, “Furt tam sou, mám na to čuch”.

“Jak teda?”.

“Vltnem tam”, rozhodl vůdce a určil pochodové postavení, “Ale pozor, je to tam ouzký”.

Pochodové postavení připomínalo hada. Schodiště bylo úzké, dva muži by si vedle sebe v boji překáželi. A na takovémhle schodišti byl nepřítel ve výhodě.

* * *

Nurnští už nějakou dobu dusali vzhůru. Supěli jako štvaní koně. Bylo tu houby vidět, měli mezi sebou dvě pochodně, ale poslední muž byl o dvě otáčky dál než ten první. Nurnským taky bylo jasné, že dělají takový kravál, že o nich musejí ti nahoře vědět, pokud jsou alespoň trochu ve střehu. A to se dalo předpokládat. Potom se najednou ozval Yasperův naléhavý hlas.

“Chlapi, stůjte! Co to je?”.

“Zastavit!”, houkl Gerllod.

Nurnští zaslechli někde před sebou pravidelný cvakavý kovový zvuk.

“Někdo vytūkává signál do skály...”.

“Měl ten Vracht hůl?”.

“Ani náhodou...”.

Zvuk se blížil.

“Chlapi, mně se zdá, že to nabírá na rychlosti a žene se to proti nám...”, křikl Wulfgaard.

“Syčí to!”, zařval Menhorian a obrátil se na úprk.

“Bohové!”, zařval alchymista, “Pryč!”.

Wulfgaard vzal nohy na ramena a strhl s sebou zmateného Horáce.

“Proč mě táhneš? Dyt’ si namelu...”.

“Bomba!”.

To už se ze schodů hrnuli všichni, nastal zmatek a strkanice. Nedlouho poté se ozvala detonace.

Vejce

Skála Nurnské vyhrézla do roklinky po částech jako krvavé hlísty. Než se dostali dolů, vybuchla ještě jedna bomba. V nastalém zmatku nebylo jasné, jestli tam někdo nezůstal.

“Chlapi!”, vykřikl Gerllod Moskyt, “Hlašte se! Yasper...”.

“Tady”.

“Wulfgaard, Blathel”.

“Po kouskách, ale komplet”.

“Halabus přítomen”.

“Ramar...”.

Ticho.

“Ramar!”.

“Proč se nehlásíš, když volá tvoje jméno?”, šťouchl Zoltar do schouleného Ramara, “Je asi votřeseněj, vojvodo! Ale je tady. A Zemikosa Zoltar taky”.

“Libovej... Dědek... Blat’áka už jsem říkal, a já, tak to je asi všechno”, počítal na prstech Gerllod Moskyt a přemýšlel, zda nějaké jméno nezapomněl.

“Co?”, zakníkal Ramar.

“Už nic, už jsem tě nahlásil”, usmál se Zoltar, “Sčítání zmordovaného lidu, chápeš?”.

“Nedával jsem pozor. Poslal jsem nahoru soječku, víte?”.

“A?”.

“Ten opat, vlastně ten Kurečaj Vracht, toho vobrovského ptáka poslal do nebe. A sám si vlez za to vobří hnízdo. Je tam skovanej”.

“Tak ho půjdeme vyšťourat”, odplivl krvavou slinu Bolbuch a přejel výhrůžně palcem po ostří zbraně.

“A taky tam má nějaký vejce”.

“Vajce?”, zdvihl obočí Zoltar Zemikosa, “Vajce povídáš?”.

“Vobří vejce”.

“Vajce musíme za každou cenu zabavit”.

“Proč?”.

Zoltar si odhodlaně založil ruce na vypjaté hrudi: “Protože to sou vajce...”.

“Já tam nejdu”, ozval se Menhorian Blathel, “Jsem na šrot”.

“Já si připadám jako karbanátek”, pokrčil rameny Wulfgaard, “Jako vyteklej z presu”.

Nurnští se dohodli, že většina zůstane tady, tedy vlastně v chodbě pod schody. Přeci jenom někde kolem létal ten obrovský pták a každý měl ještě v živé paměti, jak neslavně dopadl barbar Tjure. Nahoru půjdou Bolbuch s Gerllodem, chránění účinky ochranných kouzel z učených myslí družinových kouzelníků. Půjdou tedy nahoru neviditelní. S jistým zpožděním za nimi vyrazí Zoltar Zemikosa s Ramarem. Jako podpora.

“Když se tu ukáže sojka, tak je to znamení, abyste vystoupali nahoru”, upozornil Ramar, “Jasný?”.

“Zas tak votřeseněj nejsem, abych nepoznal animálie”, odsekl Wulfgaard, “A natvrdlej jsem ještě míň”.

“Jasný”, řekl stroze Menhorian Nocturno Blathel.

* * *

Gerllod šel první, Bolbuch supěl v závěsu za ním. Chodbu strážili dva muži, jeden někde ve třetině výšky vzdušnou čarou od dna rokliny, druhý asi o devět sáhů výš. Teď už byli druzi připravení a nepletli se navzájem pod nohy. Šli potmě, což bylo výhodou i nevýhodou zároveň. Byli pomalí, výhody ale převažovaly. Taktika nepřátel byla totožná jako prve - tedy svrhnout ze schodů zapálené bomby. Jenomže co mohlo být proti skupině nic netušících mužů účinné, to proti poučeným jednotlivcům nemělo naději. Prvního muže vyřídili vcelku snadno, ani nestihl zažehnout zápalnou šňůru. Ale účinky ochranného kouzla

*...střet to byl velice tvrdý, ale na Moskytovi byl znát vojenský
výcvik...*

pominuly. Pak nurnští bijci zaslechli známý cvakavý zvuk. Po schodech se rozeběhlo několik kovových kulí.

“Je tam nad náma další”, sykl Bolbuch, “A pustil bomby”.

Gerllod sebral ze země hořící pochodeň.

“Poběž! Rychle!”.

Syčící kovové předměty potkali cestou, přeskočili je a hrnuli se dál. Když došlo k explozi, ucítli v zádech tlakovou vlnu a upadli na zem. Ale vzápětí už zase

stáli na nohou a kvapili vzhůru. Jasně slyšeli, že muž nad nimi se dal na úprk. Na odpočívadle, kde měl zbudovaný post, sebrali zbylé bomby a počkali na Zemikosu s Ramarem.

“Budou tam ještě tři, takže pozor!”, upozornil Bolbuch.

* * *

Nurnští vtrhli do skalních komnat v pevné formaci. Bolbuch s Gerllodem drželi střed, Zoltar a Ramar každý o úkrok vzadu na křídlech. Střetli se s dvěma muži, kteří se jim postavili na odpor. Číhali v plné zbroji a ihned bylo jasné, že se zbrání to umějí. V jejich očích se zračila nenávist, pohybovali se tiše a byli sehraní. Nicméně Nurnských bylo víc. Gerllod Moskyt toho svého načal a potom jej přenechal Zemikosovi. Věděl, že venku je ještě ten Kurečaj Vracht a měl strach, že uprchne na ptákovi. Na tom Kurechovi, jak předtím varoval Ramar.

Když vyběhl ven, zchladil jej proud svěžího větru, silnější, než čekal. Zavrával a rozhlédl se kolem. Venku se zatím sešelfilo, ale Gerllod jasně vnímal vrcholky hor kolem sebe. Vypadalo to tu přibližně tak, jak si během Ramarova vyprávění představoval. Stál na rozlehlé skalní římse vykládané kamennými bloky. Kus od něj vlevo se tyčilo chodidlo monumentu. Za tím chodidlem muselo být někde vměstnané to hnízdo. A ukrytý Kurečaj Vracht. Ptáka nikde nespafil. Potom zachřestila zbroj, jak někdo seskočil shora. Byl to Vracht s taseným mečem. Pustil se s Gerllodem do křížku. Střet to byl velice tvrdý, ale na Moskytovi byl znát vojenský výcvik. Ten Vracht byl v posledních letech zvyklý spíš velet než bít se železem. Oba muži tančili v krvavém tanci po římse, ale Kurečaji Vrachtovi pomalu docházely síly. Když se zvnitřku skály vyřítíl rozvášněný Bolbuch, Vracht už klesal na kolena. Potom jej vůdce Nurnských definitivně proklál mečem.

“Vajce!”, houkl Zemikosa, jehož hlava se vynořila ze tmy, “Vajce našels!?”.

Gerllod si otřel z čela pot a zavrtěl hlavou: “Všechno má svůj čas”.

“Nesměji vychladnout!”.

A už tu byl a bylo ho tu plno.

“A ptáka... ptáka viděls?”.

“Ne”.

“Tak bafnem vajce a mažem vocad”.

Gerllod pověřil Bolbucha, aby uvnitř vytřídil kořist, kterou odnesou, a aby řekl Ramarovi, ať skrze animálie svolá zbytek družiny.

Zemikosa se zatím sápal po kamenném podstavci a volal: “A hnízdo viděls? Kde viděls hnízdo?”.

“Tam, mezi nohama”.

“Tam?”.

“Přesně tam”.

Gerllod se vydal za druhem. Jenomže potom se nad oběma rozprostřel stín temnější než okolní soumrak. Tichý a velký. Tichý stín Kurecha, animálie mrtvého Kurečaje Vrachta. Stín obrovského ptáka zdrceného ztrátou družek a vyšíleného nenávistí ze ztráty svého pána. Než zaťal spáry, mocně zaskřehotal a Nurnské

ovanul mrtvolný puch. Kurech byl mrchožrout, a na první pohled ne ledajaký. Zoltar Zemikosa dostal ránu pařátem a zhroutil se do hnízda vedle vajec. Gerllod Moskyt stihl tasit a tak tak zaujmout obranný postoj. Kurech zaútočil. Na jeho krku a hlavě se blyštělo stříbro.

Gerllod ťal, ale vzápětí ho orlosup drapl za rameno a silně a bolestivě stiskl. Nebýt poctivých plátů, vymáčkl by z válečníka veškerý vzduch a rozdrtil mu hrudník na krvavou kaši. Gerllodu Moskytovi vypadl z ruky meč a zazvonil o kamenné dlaždice. Pták se přikrčil a Gerllodovi došlo, že zamýšlí vzlétnout. Rozhodl se pro to poslední, co mu v tu chvíli zbývalo. Magie, spoutaná v prstenech. Magii z prstenů věřil, nebránil se jejímu využití a věděl, že prostá síla mečů není samospasitelná. Alespoň v tom byl po otci. A v tuto chvíli se tedy soustředil a levá ruka zazářila jasným zášlehem usměrněného proudu energie. Kurech vydal skřek a v překvapení upustil oběť. Gerllod tvrdě dopadl na zem a z lehu vyslal další výboj. Pták se zvedl do výšky a počal klouzat v dlouhém oblouku. Gerllod nahmatal meč a uchopil jej pevně oběma rukama. Přimkl se zády ke stěně. Kus před Moskytem pták prudce rozepjal křídla, aby zbrzdil svůj let, a vytrčil před sebe spáry. Od stěny vyšlehl poslední svazek blesků. Pach spáleného peří byl ostřejší než smrdutý zápach mrchožroutova těla. Gerllod Moskyt vstoupil do souboje, který mohl mít jenom jediného vítěze. A výsledek se netroufal předjímat. Letmo zaletěl vzpomínkou k matce. Nejspíš se s ní loučil.

* * *

Zemikosu probral k životu intenzivní pocit hroutící se skály. Vzduch smrděl mrtvolami a spáleninou.

“Pták!”, vykřikl, když mu tupá bolest připomněla Kurechův útok.

Alchymista se vytáhl na okraj hnízda z větvi, lišejníku a hlíny. Pohlédl dolů, v té tmě si všiml jenom tmavé hromady čpící spáleným peřím. Někde vpředu se rozzářilo mihotavé světlo. Vzpomněl si, že tam vede vstup do podzemních síní.

“Gerllode!”, zaburácel trpaslíkův hlas, “Gerllode!”.

Ano, byl to Bolbuch.

“Tady! Tady!”.

“Zemikosa?”.

“Jo. Tady nahoře...”.

“Ale co Gerllod?” znejistěl Bolbuchovi hlas obavami.

To už světlo lucerny ozářilo nehybný trup Kurechův. Kouřilo se z něj. Hlavu měl vyvrácenou na stranu, jeho strnulý zoban působil opravdu děsivě. Vůbec celý Kurechův zjev byl děsivý. Zřejmě mu chybělo oko. Přes hlavu se mu táhla páska ze stříbrného řetízku, oční jamku kryla stříbrná záklopka s bohatými vzory. Pták měl kolem krku ostnatý obojek jako nějaký pes. Stříbrné okrasy zdobily mu i pařáty, drápy na spárech měl navíc zakončené stříbrnými bodci.

Ne, útok tohoto tvora nemohl vůdce přežít.

“Gerllode?!”, zvolal trpaslík už víceméně odevzdaně.

Levá letka Kurechova se zachvěla a ozvalo se zachrčení. Bolbuch zdvihl zbraň. Zemikosa strnul. Potom ukázal na malátně se zdvihající postavu.

“Gerllode...”.

Moskyt beze slova vykročil k trpaslíkovi. Strašlivě krvácel.
“Vnímáš mě, příteli?”, zeptal se ustaraně trpaslík a sklonil zbraň,
“Poznáváš mě?”.
“Hm...”, zachrčel Gerllod a odsunul jej paží stranou.
Bolbuch sledoval, jak se vůdce vrklavě potácí směrem ke dveřím.
“Kam, u všech všudy, jdeš?”.
“Ra... Ramar...”, odvětil Moskyt a mávl rukou směrem před sebe.
“Vajce!”, vykřikl Zemikosa a zmizel v hnízdě.
Bolbuch nevěřicně zavrtěl hlavou a vykročil směrem zpátky. Ale byl rád,
že to takhle dopadlo.

Kořist

“Je tu spousta zajímavějších věcí”, zahlásil Ramar, když spatřil vůdce Nurnských ve veřejích, “Spousta”.

Byli tu všichni. Mrtvoly už někdo odtáhl pryč, o místě jejich skonu vypovídaly jen tmavé koláče vsáklé a rozšlapané krve. Naopak se u schodiště navršilo několik beden.

“Ti chlapi měli docela dost peněz”, hlásil Ramar, “Těžko říct, k čemu jim tady na ostrově mohly bejt užitečný, to suďte bohové, ale teď konc už je to jedno. Teď je všechno naše. Cennosti jsou tady a mince tady”.

“Kolik toho je?”, zeptal se Wulfgaard.

“Hodil jsem to odhadem tady na papír”, odvětil Mallikorňan.

Menhorian Blathel vyvalil oči a Wulfgaard tiše hvízdal.

“Potom jsem vytrídil nějaký zřejmě alchymistický bezmegy a věci, o kterých jsem přesvědčen, že by šly dobře zpeněžit”, pokračoval Ramar, “Nacpal jsem to tuhle do té nůše a obalil hadrama”.

“Jo”.

“Nejzajímavější věci jsem ale dal támhle na tu deku...”.

Na pokrývce ležela skříňka vykládaná perletí, stříbrná koruna, drahocenný plášť, meč ve zdobené pochvě, kroužková košile a žerd' praporce.

“Co to má bejt?”, zeptal se Yasper.

“Začnu tou truhličkou. Podívejte se”.

Ramar otevřel skříňku, kde na černě sametovém polstrování ležela otevřená břitva s rukojetí taktéž vykládanou perletí.

“Břitva...”, řekl Horác.

“Krásná práce”, podotkl Wulfgaard.

“Je vostrá”, přitakal Ramar, “Ale nadto bych řek, že jde spíš o nějakou insignii. Odznak postavení, rozumíte?”.

“Myslíš jako v cechu lazebnickým?”, zamračil se Wulfgaard, “Že by Vracht byl vrchní holič?”.

“Břitvou se daj podřezávat krky...”, dloubl do něj Yasper Zámečník, “Břitva je znamení tichejších vrahů”.

“Záborec přeci vo tý břitvě mluvil”, připomněl Bolbuch, “Nebo se mejlim?”.

“Poptáme se ho pak”, houkl Gerllod, kterému se už vrátila řeč, “A co ty další věci?”.

“Ty další věci jsou ještě zajímavější”, odpověděl Ramar, “Patřeji totiž k sobě”.

Opravdu, ty předměty ladily jak barvou, tak provedením. Patřily k sobě. Převažovala barva stříbrná a černá.

“Připadá mi to jako královský insignie. Podívejte...”.

Ramar rozvinul praporec namotaný na žerdi. Byl na něm zobrazen stříbrný orel.

“Vypadá jako ten Kurech”, přejel Gerllodovi mráz po zádech, “Akurát voči má obě”.

“Vy si myslíte, že ten pan opat byl král?”, zeptal se Horác Lipový.

“Nesmysl...”.

“Kurečaj Vracht byl žoldák. Ale ty insignie pro někoho mohl přivést”.

“Nebo někomu ukrást”.

“Mluvili předtím přece přece o Osirichovi, ne?”, připomněl Ramar, “A Osirich je král”.

“Není. Byl...”, vzpomněl si Bolbuch, “Myslím, že Záborec tenkrát na Olihni o něm mluvil jako o králi Kodgicku. Přišel o vládu během nějakýho převratu”.

“Takže už je král Osirich touhle dobou mrtvej, ne?”, řekl Yasper, “Takže už žádný insignie nepotřebuje”.

“Nebo ho, jak je na Kodgicku nejspíš zvykem, arestovali. V Korimě třeba”, řekl Bolbuch, “Ten pracovní tábor tady přeci je, to víme. A skončil tam přeci nejeden odpůrce pořádků”.

“Takže tady ten Vracht plánoval osvobodit panovníka?”.

“Možná. Záborec by jistě věděl víc”.

“Žádný Osirich, nebo jak se ten chlap jmenuje, s náma nemá nic společnýho”, připomněl Gerllod Moskyt, “Do věcí, kterejm nerozumíme, nemá cenu se plést”.

“Ani kdyby nám třeba zaplatili?”, namítl Yasper.

“Uvědom si, že jsme na Kodgicku”, odsekl vůdce, “Tady je přijít k úhoně snadný pro větší honoraci, než je nějaký zámečník z Nurnu. Už teď jsme zašli dál, než bylo nezbytně nutný. A Korima je určitě střežená mnohem víc než nějaký překladiště na pobřeží”.

“Nejsem jenom tak nějaký zámečník z Nurnu”, hlesl sotva slyšitelně Yasper, “Jsem teď konc už taky Moskyt”.

“Jseš leda tak prd”.

“I ten Vracht měl evidentně obavy”, podpořil vůdcovu původní myšlenku Menhorian, “Vždyť byl, dá se říct, pořád ve fázi příprav”.

Po zvážení všech známých pro a proti se nakonec Nurnští dohodli, že je načase pobrat co půjde a zmizet. Přeci jenom, během výpravy přišli už o dva muže,

což znamenalo citelnou polovinu válečníků. Vůdce Gerllod přikázal, aby co nejvíce z kořisti skončilo v batozích. Zbytek ponese v jedné z truhel a nůši.

Na Zemikosu úplně zapomněli, dokud o sobě nedal halasně vědět. Vtrhl do místnosti, oči mu zářily štěstím a úsměv měl od ucha k uchu.

“Vajce!”, pohazoval hlavou ke své náruči, “Vajce!”.

Choval je láskyplně jako miminka. Tři velká vejce z Kurechova hnízda.

Oliheň je v tahu!

“Já to věděl!”, zavyl Bolbuch, když se připlazil k okraji útesu a pohlédl na moře, “Oliheň je v tahu!”.

“Cože?!”, křikl Gerllod Moskyt a vztekle odhodil těžký batoh.

Nevěřil svým očím, ale dalo se to čekat.

“Jsme v háji zeleným. Můžeme jít rovnou muklovat do Korimy”, spílal dál Dědek, který o muklovském životě leccos věděl a vůbec se mu taková vyhlídka nelíbila.

Gerllod se otočil na roztroušené Nurnské, kteří dosud nic netušili. Vlekli těžké batohy a pytle s kořistí nejen z kláštera, ale i z pevnosti Odrev. Byli demoralizováni úmornou dřinou a nepřidala jim ani návštěva u Tjureho hrobu minulé noci. Některým se také nelíbilo, že Gavrat, ačkoli jeho obyvatelům v jistém smyslu přislíbili pomoc, zůstane bez ní. Většina Nurnských se usnesla, že zatahovat gavratské do jejich záležitostí by mohlo být spíše ku škodě než k užtku. Také se na náladě nemalým dílem podepsalo počasí. Už od Chalmánova kláštera jemně, leč usilovně přšelo. A teď ještě tohle.

“Co se tváříte jak na funusu, chlapi?”, zeptal se Zoltar Zemikosa, když dorazil k předvoji, “Nestačilo, že jsme ho vobrečeli včera?”.

Shodil opatrně ze zad batoh, ale na zámoitek z hadru, který držel v náruči, dával bedlivý pozor. V zámotku byla uložena vejce.

“Vo Tjureho nejde...”, řekl Bolbuch, “Oliheň je v tahu”.

“Cože?”.

“Lod”, vysvětlil odevzdaně Gerllod, “Je pryč”.

“Tak nám nezbyde, než postavit hnízdo”, odvětil alchymista, “Moje vajce museji bejt v teple. I potom, až se vyklubají, museji mít hnízdo...”.

Když se Nurnští zprávu o lodi dozvěděli, neměli daleko k naprosté rezignaci. Ramar se ale nikdy nevzdával. Proto přežil válku. Zavolal sojku, ta mu přistála na rameni a ždíbla ho zobákem do ucha. Zřejmě s ní nějak mluvil. Nějakým vnitřním hlasem. Poněvadž když ho ždíbla podruhé, roztáhla křídla a vzlétla.

“Najde jí”, řekl barbar, “Jestli tu někde je, tak jí najde. A nebo nějakou jinou”.

Ramarův pták byl v dané situaci nedocenitelný.

* * *

Rujná Oliheň kotvila v zátoce na dohled vyhaslého majáku. Nedaleko tří mečovitých skalisek trčících z vln. Vůdce vyslal dva průzkumníky, konkrétně Ramara a Yaspera, prohlédnout pobřeží pod útesem, zda jsou tam čluny. Čluny

Chálidových a Vladachových mužů a potom ten jejich, co přenesli stranou. Objevíli jenom dva.

“Jeden člun chybí”, hlásili, když se vrátili z průzkumu, “Asi ten Vladachův”.

Dalo se předpokládat, že Chálidovi muži byli do jednoho pobiti u Odrevu.

“To znamená, že Vladach Krvavý má v moci lod”, odtušil Menhorian Blathel, který tomu muži vůbec nedůvěřoval, “Což značí, že máme problém”.

“Co navrhuješ, vůdče?”, zeptal se Wulfgaard.

“Slezeme na pláž a naložíme čluny”, odpověděl Moskyt, “Potom se podél pobřeží přemístíme na dohled lodí”.

“Nesměji nás vidět”, zaškaredil se Zemikosa a přitiskl si vejce blíž k tělu.

“Taky neuvidějí. Ubívakujeme se někde v závětrí a počkáme na rozbřesk”.

“A za rozbřesku co?”, chtěl vědět Horác Lipový.

“Zaútočíme”.

Ramar byl požádán, aby pověřil sojku důležitým posláním. Posláním podrobně prozkoumat situaci na Rujné olihni.

* * *

Nurnští zabezpečili kořist v obou člunech a přesunuli se podél břehu až do blízkosti zmiňovaných tří skal. Na útesech viděli ztemnělý maják, ale pomalu se šerilo. Gerllod Moskyt nařídil zbudovat ležení a zabezpečit čluny. Na člunech závisel jejich úspěch. A na taktice. Wulfgaard s Blathelem byli požádáni, aby se nepřetěžovali, že jich ještě bude třeba. Jejich kouzelnické umění bylo důležitou součástí plánu. Toho večera byla nálada v kumpanii poměrně skleslá. Stále přšelo a muži byli mokří na kost. Také byl vydán přísný zákaz rozdělovat oheň a používat jakékoli zdroje světla.

Ramar vážným hlasem uvědomil Nurnské o situaci na lodi. Rujná oliheň byla dle všeho v držení Vladacha Krvavého, který muže, co mu neslibili věrnost, buď rovnou hodil přes palubu nebo arestoval. Kdo prokazatelně byl připoutaný ke stěžni, to byli Záborec s Krakatcem. O Hlavatkovi zpráv nebylo, ti tři Vladachovi krollové evidentně vládli palubě a střídali se v hlídkování. Ve strážním koši dřepěl jeden z Hlavatkových mužů a nezdálo se, že by se tam ukrýval. Takže to byl zřejmě jeden z těch loajálních, ale nevypadal, že by se s ostražitostí nějak přetřhl.

“Ještě za tmy vyplujeme”, řekl vůdce, “Vylezeme na Oliheň od jihu. Tam nás budou nejmíň čekat”.

“Jak to bude s ochrannejma kouzlama?”, zeptal se Bolbuch.

“Co chlapi zvládnou, udělej dneska. Zbytek ráno”.

“Ve člunech povežeme i kořist?”.

“Necháme ji tady. Kdyby se něco nepovedlo, aby neskončila na dně”.

“Mám nějaký kotvičky na lana”, navrhl Yasper.

“Dobře. Yasper nahodí lana a potom tam vlítnem”, řekl vůdce, “Po dvojicích. Nejdřív já a Bolbuch”.

“V podstatě největší vořech jsou ti krollové”, řekl Bolbuch, “Jsou tři a potom Vladach. To je náš hlavní a překerní problém”.

“Hlídaři vždycky dva”, připomněl Ramar, “Jeden vpředu, druhý na zádi. Střídají se postupně. Taky jsou jenom tři, že jo...”.

“A Vladach?”, zeptal se Zemikosa.

“Vladach bude chrápat. Proto tam vlítne za kuropění”.

“Bolbuchu”, obrátil se na trpaslíka vůdce, “Nejdřív rubneme toho jednoho a potom se přemístíme, jo?”.

“Jo”.

“Další dvojice bude Zemikosa s Ramarem. Půjdete nám ihned pomoci”.

“Hm...”.

“Co zbytek?”.

“Budete držet čluny, abysme vo ně v žádném případě nepřišli. Bez člunů by nebyla ani kořist”.

“Neměli bysme spíš odrazit a pálit z vody?”.

“Možná jo. Jo...”.

“Ujednáno”.

Vůdce rozdělil hlídky a popřál všem klidné spaní. Bylo třeba načerpat sil na ráno. Menhorial Blathel s Wulfgaardem Koženým zneviditelnili část družiny. Moře šumělo a nebýt toho deště, mohla to být příjemná noc. Ale nebyla. Bylo málo těch, kteří neměli pocit, že jim v botách rostou houby.

Útok

Nurnští obepluli Rujnou oliheň, loď trčela z ranní mlhy jako bledý mlčenlivý přízrak. V ráhnovi se houpala lana a lanové kování vydávalo monotónní klapavý zvuk. Nurnští skrze Ramara znali postavení obou krollích hlídek. Ten na zádi, kterého měli Nurnští v merku jako prvního, dřepěl na sudu s něčím a tupě pozoroval klimbající se volné lano. Šlo nesporně o Chábrda. Ten na přídi vsedě podřimoval. Muž ve strážním koši spal a tu a tam hlasitě zachrápl. Krakatec se Záborcem dřepěli v poutech přivázání ke stěžni a byli už vzhůru. Jejich spánek musel být za poslední dny nevalný, protože připomínali oživlé mrtvoly. Konkrétně Záborce vypadal jako samo zosobnění smrti. Měl tmavé kruhy pod očima a co chvíli se nezdravě rozkašlal. Čluny Nurnských opatrně přirazily k Olihni a druzi udržovali distanc pádly. Vlastně to pádla sama opírala se do boku Rujné olihně, nurnští druzi byli do jednoho neviditelní.

První kotvičku musel o bort zaháknout Yasper, kdo by to mohl být jiný. Lano se divoce rozkomíhalo, jak se po něm neviditelný zámečník jal šplhat vzhůru. Chvilí poté už dolů spadla další lana. Soudě z jejich tenze se dalo předpokládat, že Bolbuch a Gerllod jsou už na cestě. Lehké chřestění zbroje tomu přesvědčení dávalo za pravdu. Lana se rozkomíhala znovu, potom jejich pohyb znovu ustal. To se už na palubu vysápali Zemikosa s Ramarem.

“Hlavně rychle, ať mi nevystydnou vejce...”, špitl známý hlas.

Kurechova vejce dlela na břehu na vrchu nůše zabalená do ovčí houně. Celou noc je alchymista zahříval vlastním tělem.

“Odrazit!”, zazněl příkaz v jednom ze člunů.

“Odrazit!”, ozval se druhý.

Pádla jednotným pohybem šťouchla do boku Olihně a čluny se odlepily. Byl to zvláštní, jak pádla sama tančí a zabírají a čluny bez posádek se houpou ve vlnách a plují na hranici dostřelové vzdálenosti.

Potom se ozvaly údery, jak Nurnští zlikvidovali nic netušícího krolla. Stihl ale ve smrtelné agónii zachrčēt, čímž probral k aktivitě nejen kolohnáta na přídi, ale i muže ve strážním koši, který dva tři údery srdce poté začal bít na poplach. Nunští, teď už viditelní, dusali po palubě.

Ve vzduchu se objevila sprška šípů, která námořníka v koši přibila ke stěžni. S posledním výdechem tence řihl a znehybněl ve vzpřímené poloze. Už neviděl, že na člunech na moři se zhmotnily postavy nějakých mužů se střelnými zbraněmi v rukou. Střelci vypálili další salvu, tentokrát směrem k běžícímu kolohnátovi, který se za bojového řevu rychle pohyboval z přední paluby ke středu lodi. Snad proto jej část šípů minula. Sřet s Nurnskými bijci byl ale drtivý, kroll neměl naději. Nepomohla mu ani skutečnost, že z podpalubí vyběhl sám Vladach Krvavý s posledním ze svých souvěrců. Došlo k poslednímu boji. Ten boj Vladach Krvavý nemohl vyhrát. Nurnští věděli, že pokud Vladacha zabijí, jejich kořist už nikdo a nic neohroží. A tak se také stalo.

Když Vladachovo tělo spolu s jeho mrtvými kumpány svrhávali přes palubu Rujné olihně na poslední cestu, námořníci, kteří během plavby několikrát změnili strany, přicházeli a utvrzovali vůdce Nurnských o své loajalitě a bezvýhradné podřízenosti. Odněkud se objevil i Hlavatka, poklekl před Nurnskými a poděkoval za vysvobození. Nešlo si nevšimnout, že spoutaný Krakatec po svém bratru ve zbrani šlehl nenávisným pohledem. Když Nurnští propustili na svobodu i Záborec a kormidelníka Krakatce, kormidelník počastoval pana Hlavatku nějakou nevybíravou nadávkou. Záborec si mnul zápěstí a zahrnul Nurnské bezbřehými díky. Potom se zeptal na kořist.

“Slabota, šéfe”, odvětil Bolbuch, “Pár slitků špinavého zlata”.

Nurnští se už předem dohodli, že přiznají jenom to, co se jim nevejde do osobních zavazadel. Hlavatka se zatvářil velmi rozpačitě a kormidelník Krakatec neskřýval tichý hněv. Záborec během chvíle zestárl o několik let.

Potom Gerllod Moskyt vybral muže, kteří doplují pro náklad ponechaný na pobřeží. Byl mezi nimi pochopitelně Zoltar Zemikosa. Když čluny vypluly, stál na přídi jednoho z nich, sledoval pobřeží a komandoval pádlaře.

“Tam! Tam! Víc vpravo, chlapi! Říkám víc vpravo!”.

Nurnští si zabrali kajuty a vyklidili nepořádek, který se v nich nastřádal. Místa tu najednou bylo habaděj. Zoltar si zabral vlastní kajutu a přejmenoval ji na Hnízdo. Stala se jeho hnízdem, jako hnízdo brzy také vypadala. Alchymista posbíral po lodi volné pokrývky a zachumlal je ve veliký smotek. Hnízdo. Do hnízda uložil vejce.

“Tady budete jako v bavlne, vajíčko moje!”, pohládl Zoltar láskyplně kropenatě skořápky, “Pěkně v teploučku, pěkně v smrádečku jako v hrádečku...”.

Znovudosazený kapitán Hlavatka se souhlasem vůdce Nurnských odpoledne vydal příkaz k vyplutí a Rujná oliheň se vydala na zpáteční plavbu. Na

plavbu do Ravy. Gerllod Moskyt se začal duševně připravovat na řízení s kapitánem Slamichem Gondou.

Král Vajcin

Teprve když Tichý ostrov definitivně zmizel z dohledu a Rujná oliheň se pod plnými plachtami kolébala na širém moři, Nurnští si pozvali Záborece, aby zjistili něco víc o tom Kurečaji Vrachtovi, případně o Osirichovi, co byl nejspíš kodgickým králem. Ty informace už nebyly důležité a nemohly nic ovlivnit, ale nurnští druzi byli od přírody zvědaví. Přesto jim toho pan Záborec mnoho nesdělil, snad jen tolik, že jistý Vracht se stal šéfem kdysi velmi obávané kodgické gildy zvané Břitva. Právě od zdroje z této obchodní organizace, jak gildu vznesně nazýval, se mu dostalo informací ohledně Tichého ostrova a velkého bohatství ukrytého v armádních skladech.

“Který neexistuje”, připomněl Bolbuch.

“Baže...”, přitakal Záborec.

“Našli jsme u Vrachta nějakou břitvu vykládanou perletí. Skvostnou práci”, řekl dobrosrdečný Menhorian Blathel.

“Řekl bych, že půjde o odznak jeho postavení v hlavě organizace”, odvětil Záborec, “Musil mít v zámyslu někomu se prokázat”.

“Našli jsme taky zmínky o nějakém Osirichovi”, dodal Wulfgaard, “Asi se s tou osobou nějak znali”.

Pan Záborec to jméno dobře znal.

“Myslím, že jsem vám to už dříve říkal”, zaskuhral stařec, “Osirich Girumský byl kodgický král”.

Pan Záborec ozřejmil, že Osirich Girumský vládl Kodgicku od roku 1049, kdy svrhl vládu Korima Kodgického, do roku 1061, kdy byl sám svržen. Byl svržen předákem girumské odnože organizace jménem Břitva, jistým Krutěchem, který uchvátil moc a stal se králem známým jako Krutěch Ostrý.

“Co se stalo s tím Osirichem Girumským?”, položil jasnou otázku Gerllod Moskyt.

“Co by s ním bylo? Skončil v Korimě. Tam, odkud předtím uprchl Krutěch Ostrý. Skončil na stejném místě jako mnoho jiných, ostatně dopadl stejně jako samotný král Korim”.

“Počkejte”, zamyslel se Menhorian, “Ale když Břitva odstranila Osiricha, proč Břitva toho samého Osiricha hledala?”.

Záborec upozornil Nurnské na několik zásadních věcí. Tedy především, že Krutěch byl předákem pouze té girumské odnože, která byla v té době ovšem nejsilnější částí Břitvy. Důležité ale je, že Krutěch Ostrý po uchopení moci samozřejmě začal považovat Břitvu a její potenciál za bytostně ohrožující jeho vládu. Proto, znalý jejího zázemí a záběru činnosti, nastolil persekuci členů zmíněné organizace. Docílit jejího úplného zničení se mu však, jak je vidět, nepodařilo. Jisté je, že Břitva už nezažívala dny své slávy, ale snažila se o kontakt,

možná i osvobození Osiricha Girumského z kobek Korimy. Nurnští se na sebe dívali částečně nechápavě.

“A pro pochopení je tu věc nejzásadnější, pánové”, upozornil stařík, “Uvědomte si, že hovoříme o Kodgicku, kolébce organizovaného zločinu. Tedy kolébce obchodu s towarem rozličným, jestli mě chápete”.

Gerllod Moskyt se zle zamračil.

“A ještě jedna věc”, řekl Záborec, “Ta břitva, co jste o ní mluvili, ta skvostná insignie, tak tu mi předejte”.

“A to jako proč?”, houkl na drzého dědka Bolbuch.

“Je to součást kořisti. Bude předmětem vyrovnání”.

Wulfgaard se nechápavě podíval na Menhoriana. Bolbuch zajel rukou k jílcí příruční zbraně.

“Nevidím v tom potíž, pane”, odvětil Gerllod Moskyt, “A teď nás, prosím, omluvte”.

Jeho druzi po něm nechápavě civěli. Když Záborec odešel, Gerllod pokrčil rameny.

“Nezabejvejte se tím. Ono se to beztak vyřeší takříkajíc samo, víme? Záborec je vlastně mrtvej muž”.

Dobře věděl, o čem mluví. Zdaleka ne všichni ale chápali, co má na mysli. Ale byl to vůdce, o tom nebylo sporu.

V noci se Nurnští druzi slezli v kajutě, otevřeli soudek rumu a opili se jako zvířata. Nebylo divu, po všech těch dnech napětí a nervů z nich všechno spadlo jako mávnutím kouzelného proutku. A přišel i král.

“Pánové a dámy!”, zaduněl holí o podlahu kouzelník Wulfgaard a tvářil se obřadně, “Přichází král...”.

Otevřely se dveře a v nich stál Zoltar Zemikosa s úsměvem od ucha k uchu.

“Král Vajcin přichází...”, zvolal Wulfgaard a znovu třískl holí, “Poklekněte a vzdejte mu hold...”.

Menhorian Blathel vyprskl smíchy.

Zoltar Zemikosa vkráčel, na hlavě měl Osirichovu korunu, v ruce třímál žerd' praporu, v druhé kameninový pohár.

“Přijměte pozdravení prostého poddaného lidu, vaše veličenstvo!”, poklekl Gerllod Moskyt.

“Ať žije král Vajcin!”, skandovali chlapi, “Ať žije král Vajcin!”.

Zoltar blahoskonně pokynul pravicí: “Král Vajcin, král žen...”.

“Narážím sud!”, zařval Bolbuch, “Poháry ke mně!”.

Nurnští nechali Vajcina Vajcinem a vrhli se k Bolbuchovi.

“A co já?”, ječel Zemikosa, “Jsem král! Král má dostat jako první!”.

“Začala noc ohňů!”, rozchechtal se Yasper, “A ty pomažeš do Korimy!”.

Byla to konečně zase jednou bujará veselice. Na závěr ale Zemikosa zvažněl.

“Pěkný to bylo”, řekl, “Ale budu už muset jít, chlapi”.

“Kam, u všech kolovpletenců?”, zeptal se Ramar.

“K vajcim. Zahřát je. Aby nevystydly... Kdyby vystydly, zamřou. Kdyby zamřely, zpuklavcujou... A to nesměji. Mám ty vajce moc rád...”.

Rava

Vítr váł příznivý a stabilní, ale byl velmi mrazivý. Nurnští nebyli na sněh a zamrzající vodu v dížích z podnebí na Tichém ostrově uvyklí, ale příroda je brzy přesvědčila, že zima zatím udeřila naplno. Vzhledem k tomu, že početní stav školené posádky byl bidný, museli se Nurnští přiučit něco z námořního řemesla a být kapitánovi k ruce, kde bylo třeba. Tedy kromě trpaslíka Bolbucha, který se netajil tím, že moře a vše, co s ním souvisí, z hloubi duše nenávidí. Ten se na palubě ukazoval jenom při výdeji jídla, pokud se tedy nenašel někdo, kdo mu jeho nárokovaný příděl donesl do kajuty. Zoltar Zemikosa také příliš ruku ke společnému dílu nepřikládal. Staral se o vejce a věnoval jim takřka mateřskou péči a veškerý čas. Musel udržovat oheň v kamínkách, aby kajuta s hnízdem nevychladla. Spal přerušovaně, často se budil, aby přiložil do kamen a zkontroloval vejce. Po devíti dnech Rujná oliheň dorazila nadohled Ravy. Gerllod Moskyt si svolal Nurnské do kajuty.

“Jsem tu jenom na skok”, řekl omluvně Zemikosa, “Musím připravit vajce na transport”.

Gerllod Moskyt vysvětlil, že Nurnští musí mít na paměti, za jakých okolností Hlavatka získal Rujnou oliheň a co jsou vlastně ti lidé nahoře na palubě zač. Pověřil Bolbucha, aby zakázal komukoli opustit loď a v žádném případě nedovolil, aby kdokoli vešel do konfliktu s přístavními úředníky či vojáky. Právil, že vystoupí z lodi sám a navštíví kapitána Slamicha Gondu.

“Co je zač ten Slamich Gonda?”, zeptal se Horác Lipový, “Navíc mám za to, že naším kapitánem je pan Hlavatka”.

“Pan Hlavatka je především zločinec, Horáci”, odsekl vůdce Nurnských, “A Gonda je kapitán gwendarronské armády, co jsem s ním uzavřel dohodu u Zámorě”.

“Jakou dohodu?”.

“Prostě dohodu”, řekl Zoltar Zemikosa, “Dohodu, která nám dost možná zachránila životy”.

Nikdo nic nenamítal. Moskyt byl koneckonců vůdce družiny a na určování taktu měl nárok.

* * *

Ihned po přistání v ravském obchodním přístavu Gerllod Moskyt opustil loď a Bolbuch přikázal mužům držet Záborce a Hlavatkovy muže pod dohledem. Hlavatka spoléhal na Záborce a Záborec se velice hlasitě dožadoval respektu a poslušnosti. Ale trpaslík Bolbuch zůstal neoblomný.

Gerllod Moskyt se zatím ve městě poptal na sídlo místní vojenské posádky GKA a brzy nato už žádal o přijetí u pana kapitána Slamicha Gondy. Ohlásil se jako kapitán Gerllod Moskyt, posádka Agerr, což mu sice na bráně málokdo uvěřil,

ale když se ta veskrze podivná informace dostala k uším Slamicha Gondy, byl Moskyt okamžitě přijat.

Oba muži se přivítali jako staří přátelé. Bylo znát, že Gerllodovi spadl kámen ze srdce a Gondovi ještě víc. Oba vsadili na správnou kartu a byli nadmíru spokojení. Gerllod přijal nabízenou židli i pohár horké medoviny ovoněné hřebíčkem a začal vyprávět. Slamich Gonda pokyvoval hlavou, občas si něco poznamenal. Kodgické události jej ale mnoho nezajímaly. Zajímal ho především Záborec a jeho kumpáni.

“Tak půjdeme si pro ně?”.

“Jistě...”.

Dle ústní dohody měli být zločinci vydáni přímo do rukou ravskeho kapitána. Kapitán měl celou věc úředně nahlásit svým nadřízeným v Nurnu a zmínit zásadní úlohu kapitána Moskyta v této věci. Kapitán Moskyt měl spolupracovat na Záborcově usvědčení z organizovaného zločinu. Kapitán Gonda tedy vyhlásil pohotovost a na dvoře osobně vybral oddíl zkušených mužů. S takto sestaveným oddílem vyrazili oba kapitáni napříč městem k obchodnímu přístavu.

* * *

Cestou se ale Gerllodu Moskytovi naskytl zvláštní pohled. Proti nim zasněženou hlavní ulicí táhl rozvášněný vojenský oddíl ve volné formaci, ženoucí uprostřed skupinu zajatců. Lidé na ulici ustupovali z cesty, čumilové vyhlíželi z oken. Slamich Gonda zarazil muže rázující v jeho patách. Gerllod Moskyt zbledl. Všiml si tváře, kterou dobře znal. Byl to Wulfgaard. Tekla mu krev z prasklého rtu a hlasitě nadával. Měl spoutané ruce za zády. Jeden z vojáků ho praštil plochou stranou meče přes lýtko. Potom si Gerllod všiml dalších známých tváří. Trpaslík Bolbuch měl nehybný nic neříkající a zároveň strach nahánějící výraz mukla. Kráčel vedle Záborce, který naopak vyhlížel velice vyděšeně. Vyděšený byl i kapitán Hlavatka, naopak kormidelník Krakatec hlasitě vykřikoval, že je nevinný. Yasper, řečený Zámečník, určitě nevypadal, že by současná situace proň byla něčím novým. Snažil se neupoutat na sebe pozornost a šel. Prostě šel. Ale bylo vidět, jak mu očka jen hrají, jak usilovně přemýšlí a hledá skulinku, příležitost.

“Kam nás to vedou?”, halekal Horác Lipový, “Kam nás to vedete, smím-li se ptát?”.

“Zavři zobák!”, okřikl jej Zoltar Zemikosa.

Alchymista kráčel s hlavou vzpřímenou a hnízdl mu ve tváři lehce ztvrdlý úsměv. Bylo vidět, že kdyby se někdo šprajcnul, určitě se přidá. A pro ránu by nešel daleko. Muži byli seřazení do dvojic. Mezi námořníky kráčel i Menhorian Blathel. Vypadal nešťastně. Gerllod si uvědomil, že nikde nevidí Ramara. Ani tu jeho sojku.

“Kapitáne!”, zahlaholil voják, co šel včele průvodu, když poznal Slamicha Gondy, “Kapitáne! Pane! Máme Oliheň, Rujnou oliheň máme!”.

“Přebírám přímé velení nad transportem”, vydal Gonda rozkaz.

Jeho podřízený se zatvářil uraženě, ale odvětil suché: “Ano, pane...”.

“Zatkli jste i moje muže, Slamichu”, zaštkal Gerllod.

Slamich Gonda kývl na srozuměnou.

“Roztřídíme je v pevnosti”.

“Gerllode! Gerllode!”, zvolal Wulfgaard, když si přes oteklé oči všiml svého vůdce, “Dostali nás, Gerllode”.

Menhorian vyslal k Moskytovi němý prosebný pohled.

“A mají vejce!”, zahřímal Zoltar, “Moje vejce mají...”.

Potom dostal štulec do žeber a zmlkl.

Hnali je jako stádo sviní do ravského vojenského opevnění. Teprve tam si Gerllod Moskyt nechal vytřídit svoje muže a zbavit je pout. To už byli oddělení od těch ostatních.

“Kdybysme se bránili, dopadlo by to jinak”, promnul si zápěstí bijec Bolbuch, “Ale my se raději nebránili”.

“Já se teda bránil”, ohradil se Wulfgaard.

“A koukni, jak dopad”, ukázal na jeho barvící se obličej Yasper, “Když tě lapají, je lepší se nechat. Obzvláště když Ramar bez povšimnutí vzal kramle”.

“Kde je vlastně Ramar?”, zeptal se vůdce.

Nikdo nevěděl. Náhle kde se vzala, tu se vzala, na rameno mu dosedla sojka a d’obla ho jemně do ucha.

“Aha...”.

“Já se náhodou taky bránil”, přiznal se nesmlouvavě Zemikosa, “Bránil jsem hnízdo. Museli se ke mně prolámat skrzeva zalígrovaný dvěře. A i potom jsem se bránil, víme? Něco mi dávalo neuvěřitelnou sílu...”.

“Víme...”.

“Tak chlapi”, řekl Gerllod Moskyt, když sojka zase roztáhla křídla, “Odskočím se ještě rozloučit se Slamichem Gondou, a potom alou domů”.

“Takže to už definitivně skončilo?”, oddechl si Yasper.

“Jo, skončilo”, odvětil Moskyt, “Skončilo to, chlapi. Skončilo”.

“A co bude s nima?”, pokývl Bolbuch hlavou směrem, kterým předtím odvedli torzo Záborcových lidí.

“S nima? S nima už to půjde tak nějak mimo nás. Už to bude víceméně věc úřadů”.

“Myslíte, že je pověsejí?”, ozval se Menhorian Blathel.

“Těžko říct. To záleží na obvinění, který proti nim vynesou”.

“Já myslím, že je pověsejí”, řekl Yasper.

“Nebo pošlou do kamenolomu kámen lámat”, děl Bolbuch.

“Nebo je osvobodějí”, pokrčil rameny Wulfgaard, “Znáte tyhle soudy. Je to tam jak na houpačce. Jednou nahůře a jednou dóle. A navopak...”.

“Nic, chlapi”, uzavřel dohady Zemikosa, “Tady už nás nic nečeká. Mažeme na loď vzít si své věci... Mám strach, aby mi nezastydly...”.

“Věci?”.

“Vajce přece...”.

Krten, po matce...

Cesta do Liscannoru proběhla bez dalších zvratů a Nurnští dokonce jeli na koních. Většinu koní, které tak kvapně opustili té bouřlivé noci v Turmegu na dvorku domu U houslí, se jim nakonec podařilo získat zpět. Stačilo jenom trochu vyhrožování a soustředěného nátlaku na handlíře, kterému obyvatelé domu hlady řičící zvířata levně odprodali. Hodně se v té věci angažoval Zoltar Zemikosa, který se za tu dobu s Nurnskými stal obratným vyjednávačem, co ovládal nepřeberné množství rozličných vyjednávacích taktik. Pokrývaly celou škálu postupů, jež alchymista dokázal vhodně kombinovat.

Liscannor byl zapadaný sněhem a bělostný vzhled dělал milovanou visku velice malebnou. Navečer v hostinci U hrocha proběhlo dělení kořisti následované dražbou. Ve zmíněné dražbě se Zoltaru Zemikosovi podařilo vykoupit tři Kurechova vejce a byl šťastný jako malý kluk. Ani si nepřipouštěl, že by se dostala do držení někoho jiného. Byl pro jejich získání ochoten učinit takřka cokoli, což nevyklučovalo užití celé škály vyjednávacích postupů. Alchymista je něžně uložil do batohu a pyšně si je odnesl domů. Byl tak soustředěný, že se ani nerozloučil.

* * *

Gerllod Moskyt byl jednoho dne na základě listu od kapitána Slamicha Gondy předvolán do pevnosti Agerr podat vysvětlení a uvést doklady o tak řečeném Záborcově plánu. Gerllod na tuto událost netrpělivě čekal a byl jako na trní. Když byl tedy vyzván, odjel do Nurnu splnit svoji povinnost a obšírně vložil vše, co s případem souviselo či mohlo souviset. Pochopitelně zatajil pouze informace, jež by Nurnské mohly postavit do nepřívětivého světla, ale těch bylo veskrze málo. Asi o měsíc později se stal jedním z hlavních svědků obžaloby vedené u Nurnského soudního dvora vůči třem obžalovaným ze zločinného spolčení a celé řádky dalších zločinů spáchaných na území koruny. Na obžalovaných Záborci, Hlavatkovi a Krakatci bylo znát, že dosavadní věznění jim srazilo hřebínek. Gerllod je ale nelitoval a vypovídal, nač byl tázán, a parádní uniforma Gwendarronské královské armády dávala jeho slovům patřičnou váhu. Po několika stáních soudce uznal všechny tři obviněné vinnými a odsoudil je k odstrašujícím trestům. Krakatec byl za zločinné spolčení a krádež lodi odsouzen k třem stům šedesáti dnům těžkého žaláře a nucených prací v kamenolomu poblíž Nurnu. Hlavatka byl za zločinné spolčení, krádež lodi a loupežnou vraždu odsouzen k pěti letům těžkého žaláře a nucených prací v naglinských dolech. Záborce, strůjce plánu, byl za zločinné spolčení a organizování masové vraždy několika desítek civilních i necivilních osob odsouzen k trestu nejvyššímu, tedy trestu smrti. Přišli mu i krvavý incident, jenž se odehrál v turmegském hostinci U plavců. Trest smrti měl být vykonán oběšením na náměstí Uzdrvených do třiceti dnů od vnesení rozsudku. A rozsudek byl ve stanoveném termínu skutečně vykonán. O tomto byl Gerllod Moskyt zpraven listem od Slamicha Gondy, jenž mu ještě jednou vřele poděkoval. Exekuci na náměstí Uzdrvených se definitivně uzavřel Záborcův plán. Ramar a Gerllod byli v Agerrské pevnosti za zásadní podíl

na odhalení Záborcovy skupiny ocenění vyznamenáním. Ale stala se ještě jedna věc. Zoltar Zemikosa vyseděl vejce.

“Je to tady! Už je to tady!”, křičel od svého nevzhledného domku na celou vesnici a jeho křik se rozléhal a tříštil údolím, “Už je to tady!”.

Netrvalo dlouho a před alchymistovou chatrčí se začali srocovat zvědavci. Zoltar Zemikosa je řadil do fronty. Jeho domek byl věru malý, byl to jeden z nejstarších domků v obci, a nebylo tedy možné vpustit dovnitř všechny naráz.

“Nešahat, jen koukat! Držet lajnu a pomalu postupovat, je vás tu hodně”, vysvětloval šťastně Zoltar a dělal přitom trhaná gesta, “A hlavně nevětrat, zavírat dvěře. Na každého se dostane... na každého se dostane...”.

“A co teda uvidíme?”, zeptal se opatrně Bolbuch, který to nechtěl dávat příliš najevo, ale zvědavostí byl napnutý jako tětíva.

“Puklavce”, řekl Zoltar, “Dva jsou puklavce...”.

“Puklavce?”.

“Jo, puklavce. Ale stala se taková věc, že to třetí vajce...”.

“To třetí vejce co?”.

“Puknulo... To třetí vajce puknulo... Prostě puknulo to vajce...”.

“A zasmrdělo?”.

“Ne...”, usmál se Zemikosa, “Narodilo se. To vajce se normálně narodilo. Taková věc se stala. Zázrak. Takový růžový holátko se z toho vajce narodilo...”.

“Můžeme se teda jít podívat?”.

“Běžte se podívat, lidi, běžte. Jenom klidně běžte...”.

Někdo vzal za kliku, otevřel opatrně dveře a vstoupil. Zvnitřku se ozval hladový pískot.

“O ptáka se ale musíš pořádně starat”, řekl zadumaně Ramar, “Zvlášť když je to ještě pískle. A krmit ho musíš a zahřevat...”.

“Budu, budu”, sliboval Zoltar, “Všechno všecičko dělat budu, slibuju”.

“A dát mu jméno musíš, abys k němu přilnul. A von zase k tobě...”.

“Jméno už má”, usmál se alchymista, “Jmenuje se Krten. Po matce”.

“Tvoje matka se jmenovala Krten?”.

“Jo. Krtena. Moje máma se jmenovala Krtena... Mojí mámu jsem měl rád... Proto jsem mu dal jméno Krten... Chápete, lidi? Krten...”.

“Po matce...”.

“Přesně tak...”, zjhl Zoltar Zemikosa, “Po matce, lidi... Krten, po matce...”.

IV. Rellské panství

[Poradostiny 1071

Jorchen Kierke]

Pantáta umřel

Bušení na dřevěný poklop neustávalo. V noře vládlo hluboké příšeří, ale venku musil být bílý den. A to doslova. Škvíry v prkenném obití u stropu propouštěly sporé paprsky světla a ještě něco - vtíravý zvuk meluzíny. Venku možná sněžilo. Muž se zachrul v hromadě kožešin a nasál vzduch. Protáhl údy... šlo to. Propil se do dalšího dne a hlava mu třeštila, jako by jej někdo přetáhl pohráblem. A ještě ke všemu to úporné bušení! Zarývalo se do mozku jako jehly. Neutuchalo.

“Kdo to, kurva...”, říhl muž a ucítil kyselost vlastního dechu.

Určitě byl ještě ožralý, ale už cítil, jak se mu po zátylku sune kocovina. Jako zlý lepkavý tvor. Potřeboval se nutně napít. Hrábl rukou potmě popaměti, nahmatal převrhnutou láhev, ale byla prázdná. Vztekla jí mrštil někam do rohu, zařinčelo tříštěné sklo. Bušení neustávalo.

“Dyt’ už jdu!”, zaječel Arkuss Dettor, “Tak už, bohové, přestaň!”.

Bušení ustalo, ale o to víc bylo slyšet hvízdání meluzíny. Zarývalo se do mozku jako střep. Opilec zaklel a zdvihl se z pelechu. Třesoucí se rukou zapálil svíčku, jejíž plamen odhalil hrozný nepořádek jediné komůrky podzemní nory. Připomínalo to tady pelech nějakého zvířete. Hobit zjistil, že se předešlé noci ani nesvlékl. Stávalo se mu to často. Vlastně - obvykle si uléhání k odpočinku nepamatoval. To už býval opilý tak, že se divil, jak v takovém stavu vůbec našel domov. Musel to být nějaký pud. Instinkt.

Ozvalo se krátké zabušení.

“No jo, porád...”.

Otevřel kulaté dveře a oslepilo jej bodavé světlo. Na tvář mu dopadly zmrzlé vločky sněhu a ze světla vystoupil obrys postavy. Byla to dívka. Dívka v letech.

“Strejčku...”, zaštkala.

Její slova slyšel Arkuss jakoby z veliké dálky, jako by ležel na dně velkého sudu. Ale mrazivý vzduch jej rychle vzbudil. Byla to Pamilla, Pamilla z hospody. Hospoda byla jeho druhým domovem. Po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy a hlasitě naříkala.

“Slyšíte mě, strejčku?”.

“Co... cos to říkala?”, zeptal se nechápavě Arkuss Dettor a odhrnul si mastné rousy z tváře.

“Náš pantáta... náš pantáta umřel...”.

Arkuss nevěřil svým uším. Věděl, že Pamilla v životě moc rozumu nepobrala.

“Ale děvče...”, chytil chlácholivě dívku za rameno, “To už je víc jak třicet let, co tvůj otecko umřel...”.

“Náš novej otecko. Pantáta Čipera”, spustila nářek Pamilla Nórienská a svezla se do závěje.

Teprve teď mu to došlo. Do očí mu vytryskly slzy.

* * *

Pohřeb Jeremiáše Čipery byl velkolepý, vždyť s tím dobrým mužem odešla část liscannorské a vlastně i družinické paměti. Jeremiáš totiž nebyl jenom oblíbený šenkýř z hospody U hrocha, kdysi dávno býval i aktivním členem Nurnské družiny. A teď byl pryč. Jeden večer roznášel mezi stoly pěnivé korbely a hýřil vtípem a optimismem, a na druhý den jej našla manželka Lúniel mrtvého ve sklepe. Byl ztuhlý chladem. Ti, co ohledávali nebožtíkovo tělo, tvrdili, že nejpravděpodobněji podlehl náhlé srdeční slabosti.

Nebylo tedy divu, že nálada mezi liscannorským obyvatelstvem se té zimy nesla ve smutečním duchu. A málo na tom zlepšila zvěst, že se Yasperovi a Narie narodila zdravá dcera Eowyn. Eowyn Moskytová zdědila příjmení po matce, protože Yasper žádné neměl. Yasperovi se říkalo Zámečník, ale Zámečník nebylo skutečné příjmení. Yasperovi se říkalo Zámečník, protože to byl zloděj. Malé Eowyn šel za kmotra Klabzej Myšilov a cítil se být, věru, ve všech ohledech poctěn.

Ve stínu skonu Jeremiáše Čipery se Lúniel Čiperová chopila vedení hostince U hrocha. Její srdce zahořklo, a že se její hořkost velice záhy odrazila i na kvalitě poskytovaných služeb, to Liscannořané mlčky přecházeli s nadějí, že každé hoře jednou nutně přebolí. Překonat srdcebol se, seč jí síly stačily, snažila krčmářčina dcera Pamilla, ale až čas mohl ukázat, nakolik úspěšně.

* * *

A zatím opadly sněhy, přišlo jaro a po něm léto. A s létem se přemnožily vosy, tohoto roku nebývale. Snad že kruté zimní mrazy daly sílu ovocným stromům, a ta potom vytryskla návalem mízy do rašících pupenů, hojnosti květů a později bohatosti plodů. S hojnou úrodou a jejím přezráním a spadem se potom objevily vosy. A vosy se vlastně staly příčinou, proč Klabzej Myšilov dostal dopis. Myšilov byl starostou obce a adresovat list právě jemu bylo logické, i přesto, že odesílatel a příjemce spolu už od dob Longodonových neudržovali žádné zvláštní vztahy. Ty dávné tahanice měli lidé dosud v živé paměti, ačkoli jak šel čas, ze vzpomínek zbyly jen střepy. Nezřetelné obrazy. Proto byl liscannorský starosta překvapen, kdo mu to píše, a co mu nejspíš píše, nad tím se mu nedočkavostí třásl ruce. Roztrhl pouzdro, rozprostřel smotek na hrubě tesaném dubovém stole a ponořil se do textu. I v přítomném stavu jeho rybí oči dobře vnímaly tmavé kontury rozřeseného písma. Dočetl a pochopil. Tenhle rok byl od samého počátku prokletý.

“Předák Hlína zvostal sám”, mával Myšilov zamaštěným papírem, když vpadl do hospody U hrocha, “Dočista sám”.

V nálevně to vypadalo jako na pohřbu, takže chvíli myslil, že už to vědí. Ale potom pochopil. Chlapi rezignovaně civěli do prázdných korbělů, jen Horác Lipový z nudy zabíjel mouchy.

“Kde je vlastně stará pani?”, zeptal se druid, když na jeho strašné oznámení nereagovali.

Otočily se otrávené obličej.

“Možná dóle umřela”, zaskuhral starý trpaslík Bolbuch, “Kdo ví...”.

“Neblbněte, chlapi...”, zbledl Myšilov.

To už by i na něj bylo moc.

“Esli bysme teda neměli postavit formaci a vzít to sklepení šturmem”, navrhl Ramar, “Třeba se ještě bábu dá zachránit”.

“Je tam s ní přece Pamilla... A ta má svaly po fotrovi”.

“Mohlo je to klidně sežrat vobě. Nejdřív to vychlastalo pivo tady nahóře, sežralo to všechno dobrý, co tady za Jeremiáše bejvávalo, a teďka to řadí tam dóle”.

“Vobluda!”, výskl Horác a praštil do stolu.

Z mouchy zbyl jen šlem. Tmavé masné kolečko.

“A co tam dóle teda ty dvě dělají?”, chtěl vědět Klabzej, když si byl už zcela jistý, že se stal objektem funebrálního humoru.

“Narážejí sud”.

“Už nejmní půl hodiny...”.

“A nebo je ta vobluda sežrala”, shrnul to Bolbuch, “Jiný vysvětlení tady nevidím”.

“Další!”, hýkl Horác.

“Nemlat’ mi tady do nábytku, mládenče!”, ozval se suchý hlas staré Čiperové z temnoty schodiště, “Jestli tady uděláš nějakou škodu, tak ti jí napočítám i s ourokama!”.

Chlapi ztichli a ohlédli se za hlasem, odkud se z přítmí vynořila voskovicově žlutá tvář ztrhané vdovy. Nejtišší byl Horác.

“Ty a ty”, ukázala žena, “Vynesete mi sem sud. Pamilla vám ukáže, kerej”.

Neprotestovali. Vypadalo to, že se nakonec dočkají. Pivo bude.

“Cos to prve říkal vo tý hlíně?”, zeptal se Ramar, když zchladil vyprahlé hrdlo mocným hltm a ještě mocněji si odříhl.

“Že předák Hlína zvostal dočista sám”.

“Kdo je to předák Hlína?”, chtěl vědět Horác Lipový.

“Viella se konečně odstěhovala z domu?”, skočil hobitovi do řeči Bolbuch.

“To udělala dobře a Aedd na druhou stranu přestane bejt línej, když se o sebe bude muset starat sám”.

“A třeba s náma vyrazí zase někdy někam...”, pokýval hlavou Menhorian Blathel, “Mám načtený, že dřívávějc nebejvával línej. Bejvával to dobrodruh. Hlína se mu neříká jen tak pro nic za nic”.

“Nevodstěhovala se”.

“A co teda udělala?”.

“Umřela”.

Byla to tragická událost. Viella chodívala do lesa vybírat med z hnízd lesních včel. Vyráběla z něj tátovi domácí medovinu. A přihodilo se, že zřejmě šlápla do hnízda vos, které se rozzuřily a pobodaly ji.

“Votek jí prej vobličej, až byl dvakrát tak velkej. Jako tuřín. Hlína píše, že jí ani nemohli poznat, když jí našli. Strašná věc”.

Aedd Ruindorský přišel nejdříve o ženu, krásnou Aelin, potom o syna Fionna, a teď tohle. Zůstal ve Vranigostu dočista sám. Víceméně. Vyjma poslední dcery Illayen, ale ta většinu času trávila v Nurnu.

“Měli bysme se asi ukázat na pohřbu”.

“To bysme teda, zatraceně, měli”.

Chlív nejlíp vyvětrá někdo s vidlemi

Trojice znavených jezdců se zastavila pod košatými stromy, které na odpočívadlo vrhaly blahodárný stín. Nepříliš vydatný pramen živil čůrkem napajedlo vyztužené zčernalým dřevem. Výztuha byla letitá, nasáklá vodou a porostlá houbou. V chladivém stínu nehybně trčela mlčenlivá socha, kterou z návětrné strany pokryl zelenkavý mech. Vlastně se jednalo o sousoší, znázorňující tři toporné mužské postavy se zbraněmi. O světce tedy zřejmě nešlo. Jeden muž mohl být dost dobře žena. Ale asi byl to muž, elf, jeho rysy byly jemné. Měl dlouhé kadeře, stejně jako z koně sesednuvší elegán v kroužkové zbroji. Mohl být i podobného věku, ale u elfů si člověk nemůže být nikdy jist. Elegán byl mezi jezdci nejmladší a zřejmě nejnižší postavený. Minul kamenný podstavec a žíznil se svezl k napajedlu.

Druhý ozbrojenec byl nesporně voják. Vypadal, že už v životě něco zažil. Zůstal sedět v sedle a obezřetně obhlédl okolí. Teprve potom odkryl lícnice a sňal přilbu. Měl úplně lysou hlavu, ale soudě podle věku si ji nejspíš pečlivě holil břitvou. Potom jej zaujalo sousoší. Nejprve ukázal na kamenné muže, potom na elegána. Vztyčil tři prsty.

“Znamení...”, řekl a v úsměvu vycenil řady zkažených zubů.

Elegán přestal pít a věnoval nechápavý pohled plešatému.

“Tendle hezoun vypadá úplně jako tady náš Borus”.

“Vod rána do mě jenom vartuješ, Dulgu”, postěžoval si elegán a přešel vlhké rty rukávem.

Z mokrých kadeří mu kapala voda. Dulg se jenom uchechtl a otočil se na nejstaršího z mužů.

Muselo mu být kolem padesáti let a ti dva mu zřejmě dělali ozbrojený doprovod. Sám kromě malé příruční zbraně ozbrojený nebyl a jeho tělo nechránila žádná zbroj. Měl černou špičatou bradku a pečlivě zastřižené vlasy pod ušima. Bradku i účes měl zpevněné vetřeným lojem, který jim dával tvar a lesk. Byl tlustý a na člověka velmi malého vzrůstu. Jeho bohatý jezdecký šat však dával tušit, že se pyšní jistým postavením.

Slunce stálo vysoko na obloze a v letním horku se nehnul ani lísteček. Tlustý muž se velmi potil a dýchavičně lapal po dechu. Vyňal z torby šátek

s monogramem a utřel si pot, který mu v čůrcích stékal po tukovité tváři. Potom šátek zase složil a zastrčil do torby.

“Nohu...”, řekl.

Elegán strnule civěl na kamenného muže s kadeřemi.

“Neslyšels pána?”, houkl plešatý Dulg, “Podrž mu nohu!”.

Elegán sebou cukl.

“Ano, pane Turgusi”.

Tlustý muž se rozvalil na odpočívadle a přikázal kučeravému Borusovi připravit oběd. Borus urovnal staré ohniště, nalámal klacíky a vykřesal do troudu jiskru. Za chvíli už hořel oheň a pod Borusovým hbitým rukama se v kotlíku škvířila slanina s vejci. Dým z ohně stoupal k nehybným tvářím bezejmenné kamenné trojice.

“Na podstavci nemaj ani žádný jména”, řekl mladík, “Kdyby to byl hrob, jména by tu byly. Takže hrob to není”.

“Místní tady tomu místu říkaj Na škvarku”, připomněl Dulg, co se dozvěděli v Nurnu, “Prej tady kdysi někoho zabil blesk”.

“To je teda pech, když blesk sežehne tři chlapy naráz”.

“O třech chlapech nikdo nemluvil”, namítl Dulg, “Tihle tady s tím bleskem nemusejí souviset”.

“Ale kdyby jo, tak to by byl teda pech”, trval si na svém Borus.

“Jo, to by teda byl...”.

“Ještě že to dneska na blesky nevypadá”.

“Jsou i jiný nebezpečnosti”.

Borus nerovnoměrně rozdělil smaženici do cínových misek a tu nejplnější podal tlustému muži. Ten na znamení díky kývl hlavou, nasál vůni a lačně naplnil ústa. K jídlu muži přizvykovali nalámaný chléb.

“Jak to ještě může být daleko?”, zeptal se pan Turgus, “Jakže se to vlastně jmenuje?”.

“Liscannor, pane”, zatápal v paměti Borus.

“Už jenom kousek”, odvětil Dulg, “Za kopcem nebo za dvěma. Možná ale míň”.

Hion Turgus pokýval hlavou a vložil do úst chlebovou kůrku.

“Stejně pořád nechápu, proč ten relskej zboj nepotrou naši”, neodpustil si Borus, když sebral nádobí a začal ho mýt u napajedla, “Vlanderský vojsko... nebo snad rovnou královská garda”.

Dulg se zašťoural prstem v zubech a odplivl si.

“Pěkně je pochytat a šup, hlavičky na kůly. Žádný s nima štráchy”.

“Omlouvá tě tvoje mládí, chlapče”, řekl tlouštík, “Ale my jsme povinovani službě králi”.

“Ale...”.

“A král Haaken dobře ví, že situace si vyžaduje poslat do Rellu někoho zvenčí. Jeho postup je prozíravý”.

“Máme tam posádky... Co třeba Dorinská tvrz? Pod vlanderskou korouhví tam slouží aspoň půl tisícovky mužů”.

Holohlavý Dulg si znovu uplivil a proklál mladíka podmračeným pohledem.

“Tys v Rellu nikdá nebyl, co, mlíkosaji?”

“Nebyl...”

“Je to kraj skrzaskrz prolezlej kalonskejma špiclama a neni kroku, abys nezavadil o někoho, kdo je s něma spřáhlej”.

Hion Turgus si utřel mastnou pusou kapesníkem. I kapesník byl opatřený vyšitým monogramem. Na tom, že je pobočníkem krále Haakena III., si zakládal a nestranil se dávat to patřičně na odiv.

“Rell je totiž chlív světa, Borusi”, pravil válečník Dulg, “A chlív nejlíp vyvětrá někdo s vidlema”.

Pan Turgus souhlasně pokýval hlavou a ztěžka se postavil na krátké masité nohy.

“Jsme vyslanci krále a plníme jeho vůli”, řekl vzápětí, “Jdi a přichystej praporec, Borusi. Je čas vyrazit”.

Družina vyslance krále Haakena

Vesnice, která před nimi vystala z travnatého údolí, působila velice ospalým dojmem. Možná to bylo tím, že bylo horko až k padnutí. Na kraji vsi minuli polonahého muže. Nesl otep lískových prutů a přes rameno zastřeleného zajíce. Krev ještě nestačila zaschnout. Na zádech muži visel tisový luk, upevněný v koženém pouzdru, tětivu vzorně svěšenou, aby se jádro luku zbytečně nenamáhalo. Napříč zavěšený toulec s rozličně opeřenými šípy. Bezesporu lovec. Když ho slušně pozdravili, jenom něco zabručel a pospíchal dál. Na praporec, který Borus hrdě třímál, ani nepohlédl. Za chvíli jim muž zmizel z dohledu. Borus mužovu netečnost vůbec nechápal. Považoval se za urostlého, vždy elegantního muže. A vlanderské barvy považoval za nepřehlédnutelné. Žlutá a bílá z praporce žhnuly jako slunce a oblaka.

“Zatrub na roh, Dulgu”, přikázal Hion Turgus válečníkovi, “Ať se tady konečně něco pohne”.

“Jistě, pane”.

Troubení jako první přivábilo hrstku dětí. Ačkoli byly zvědavé, držely se v uctivém odstupu. Tři hoši se mračili a o něčem se mezi sebou tiše dohadovali. Nejstaršímu mohlo být tak jedenáct let. Čtvrtá byla dívka.

“Dobrý den, milostpáni”, ozvala se najednou dívka a vysekla pukrle, “Co vás přivádí do těchto míst?”

“Jsme družina ctěného pána Hiona Turguse, pobočníka a vyslance krále Haakena III., svrchovaného vládce Vlander”, pronesl obřadně Borus a jeho vypnuté tělo připomínalo štíhlou voskovici.

Dulg s tloušťkem po sobě rozpačitě pohlédl.

“Jak se jmenuješ, maličká?”, zabručel Hion Turgus.

“Luna, pane”, odvětila způsobně dívka, “Luna Nórienská”.

“Pojď sem, děvče”, usmál se Dulg a rozevřel lícnice přilby.

Gawin Ruindorský chytil dívku za rameno a jeho bratr Lotd se vyděšeně postavil po její druhý bok. Nejstarší chlapec popošel dva kroky dopředu a založil si ruce na hrudi, ačkoli bylo zřetelné, že je strachy celý připosražený.

“Ni... nikdo nikam ne... nepude, pa... pane”, řekl Chában Březinka.

“Ty seš asi předák tlupy, co?”, houkl pobaveně Dulg.

Chában se nejistě ohlédl za svými kamarády a odpověděl: “Jsem... jo...”.

“A jméno máš?”.

“Březinka, pane”, potáhl hoch.

Měl srdce v kalhotách, ale věděl, že ustoupit nesmí. Sklidil by posměch.

“Tak nám, Březinko, zavolej fojta týhle vsi. A řekni mu, kdo s ním chce mluvit”.

“Dondi pro druida, Lotde”, zachrčel Chában.

Lotd se otočil na mladšího Gawina a zdvihl obočí.

“Já nejdu”, ohradil se Gawin, “Ať jde holka”.

“Já se nebojím”, odsekla Luna, otočila se na podpatku a rázně vykročila ke vsi.

Chlapci zaraženě stáli a zkoumali praporec. Byl čtvercový, rozdělený napříč. Levé pole bylo bílé, pravé žluté. Uprostřed se skvěl bojový štít, také dělený, jen s prohozenými barvami. Pod štítem ležel šikmo ocelový meč. Ten znak jaktěživi neviděli. Koně pohazovali hlavami a tu a tam některý netrpělivě hrábl kopytem.

Nějakou chvíli to trvalo, ale potom ho spatřili. Jel na koni bez sedla a v ruce držel sukovici. Tu malou nechal daleko za sebou. Vedle koně běžel pes. Když se přiblížil natolik, že bylo možné rozeznat detaily, Borus znejistěl.

“Ale... to přece...”.

Hion Turgus jej gestem vybídl ke klidu. Dulg uplivil zpěněnou slinu.

Nebýt svazků amuletů a korálí, jež mu chřestily na krku, vypadal jako žebrák. Jeho divoký šedý vous vlál po ramenou a podél hrudi, stejně tak řídnoucí již vlasy. Děsivé byly jeho oči, jakoby potažené mrtvolnou mžurkou, snad mžurkou slepoty. Ale nebylo sporu, že ten divoký muž vidí věru dobře. Určitě mu bylo mnohem méně let, než na kolik se zdál. Na Borusově tváři se zračilo čiré překvapení a zděšení. Nejvíce ho mátl, že Hion Turgus, jeho pán, se tvářil, jako by tohle víceméně čekal. Dulgovi neušlo brnění, které chránilo druidovo tělo. Tu zbroj netvořil kov, kalená ocel. Připomínala svrchní část krunýře obrovského kraba, vápenatou krustu. Vsadil by se, že matná místa v záhybech tvoří zbytky zaschlých řas.

“Dobřej den”, zamračil se muž, když zarazil koně, a zdráhavě zdvihl ruku na pozdrav, “Ta malá říkála, že se mnou chcete mluvit. Říkají mi Myšilov”.

Hion Turgus se uklonil a otočil se na Boruse, který očividně ztratil řeč.

“Jsme družina ctěného pána Hiona Turguse, pobočníka a vyslance krále Haakena III., svrchovaného vládce Vlander”, zasténal mladík.

Dulg pokýval hlavou a podezíravě si Myšilova měřil. Ten muž na něj působil značně nedůvěryhodně. Ale za léta služby už věděl, že první dojem je sice důležitý, ale plnou váhu má teprve ten druhý.

“Rádi bychom s vámi a vašimi muži hovořili v jisté delikátní záležitosti”, řekl tloušťk, “Byl byste tak laskavý a pozval nás do vaší starostovny?”.

Klabzej Myšilov se ohlédl směrem ke svému domu a zadumaně si přejel nos rukávem.

“Mám tam něco rozdělaného...”, zaskuhral, “Ale k těmhle účelům tady máme celkem slušnou hospodu”.

Kráčeli na koních v závěsu, chlapci vyrazili napřed zvěstovat novinu o cizincích ve vsi.

“Myslíš, pane, že jsme se rozhodli správně?”, pošeptal Dulg Haakenovu vyslanci.

“Uvidíme...”.

“Teď jsem teprve pochopil tu věc”, odušil Borus, “Tu o tom chlívě a vidlích”.

Dulg si nenuceně odplivl.

Špinavá práce

“Nebudu vám, pánové, zastírat, že jde o poměrně špinavou a riskantní práci”, uzavřel Hion Turgus předestření základního rámce poptávaných služeb, “Práci víceméně bez zázemí. Jen velmi málo lidí je, pochopitelně, do panovníkova záměru zasvěceno”.

Dulg se pohladil po pleši a mlčky přitakal. Nurnští mlčky sledovali, jak ten cizí pán vyložil na hostinský stůl nadité měšce.

“Tohle je záloha... ehm, na cestovní výdaje a podobně”.

Nastalo dlouhé ticho, Nurnští po sobě vrhali poplašené pohledy.

“Mno...”, mlaskl Zoltar Zemikosa a nasucho polkl.

Ty peníze ho přitahovaly, ale přijetí práce skýtalo, jak se zdálo, i možná úskalí.

“Takže abysme to shrnuli”, zabručel po chvíli zaraženého ticha Bolbuch Dědek, “Chcete, abysme vykydlili bandu nějakých rabijátů, co vašemu panu králi sajou krev...”.

“Dá se to tak říct...”.

“Proč na ně teda prostě nepošlete vlastní armádu?”.

“Chápejte, pánové... Rell je velmi výbušná oblast, a potom... nemáme v kraji dostatečné zdroje...”.

“Vy zase, při vši účtě, chápejte naši opatrnost...”, namítl Menhorian Blathel, “To není jen tak, někam přijet a mordovat lidi...”.

“Správně...”, ozval se Gerllod Moskyt, “Nejdřív bysme měli znát realie a teprva pak se rozhodovat”.

“Jo”, řekl Klabzej Myšilov a Yasper Zámečník taktéž mlčky přitakal.

Pan Turgus vyňal z brašny dvě mapy. Obě rozvinul na stole a zatížil rohy plechovými korbely. Potom gestem vyzval mladého Boruse. Ten se prodral k plánům.

“Tak podívejte se, pánové”, připíchl pergamen prstem, “Tohle je Rellské panství. A tady vidíte Vlandry a Kalon. Jako na dlani”.

Rellské panství bylo relativně malým územím, stěsnaným jako erteple mezi dvěma královstvími - Vlandrami a Kalonem, a vzhledem ke své nešťastné poloze, vklíněné uvnitř těchto států, bylo odpradáвна objektem věčných územních svárů. Rozlohu Rellu podle kartografického měřítka odhadli Nurnští na třicet ku padesáti milím. Nic velkého, prostě erteple. Erteple sváru. První velký územní spor se měl prý datovat do let 924 až 926, kdy na konci zmíněného období Kalon s Vlandrami svedli první regulérní a velkou válku. Od té doby obě království svedla dalších sedm krvavých válek, přičemž ta poslední byla dobojována roku 1064. Nurnští pochopili, že Rell nepřipomínal ertepli pouze vzhledem, on erteplí skutečně byl - s každou válkou připadl do područí útočníka a útočníkem byla vždy ta strana, v jejíž moci se právě tou dobou sporné území nenacházelo. Hion Turgus samozřejmě tvrdošíjně hájil právoplatný územní nárok Vlander, ale dalo se předpokládat, že Kalonští k celé věci zaujímají právě opačný postoj. Elegán Borus vysvětlil, že na počátku sporů byl sňatek, a to sňatek dcery pána z Rellu, jistě Kalisty, patnáctileté panny, s Rudenem Vlanderským, jenž třímal vlanderské žezlo. Součástí sňatku bylo i uzavření svatební smlouvy, velice obšírného a právně složitého dokumentu, jenž zakotvoval územní vypořádání a spoustu dalších souvztažných i nesouvztažných bodů. Rellské území se tedy stalo součástí Vlander.

“Jenomže potom přišly sňatkové problémy...”, upozornil Borus.

Barbar Ramar zdvihl údivně obočí.

“Prostě problémy ohledem té smlouvy...”.

To bylo tak. Roku 924 zemřel Ruden Vlanderský a Kalon napadl nejasnosti vyplývající ze zmíněné listiny. Vlastně napadl některé body pro jejich nepravomocnost, případně nesprávný výklad. Vlandry s Kalonem však nedospěly k smírcí dohodě a roku 926 došlo na řešení silou. Armády obou zemí se střetly na území erteple sváru.

“Vlandry”, připomněl pan Hion Turgus a lysý Dulg mu zasvěceně přitakal, “tenkrát dle práva uhájily Rell”.

Setrvalost stavu ale netrvala dlouho. V Rellu, respektive v severních horách, se našla ložiska zlatých rud, a to ložiska velice slibná. Erteple se záhy stala zlatým jablkem sváru a reakce na zmíněné zjištění na sebe nenechala dlouho čekat. V následných válkách se tedy Rellské panství stalo součástí Kalonu, potom zase Vlander, a tak dále. Šlo jen o nezbytný čas, jenž ten který poražený potřeboval k pořádnému nadechnutí.

“Dnes je Rell součástí Vlander”, řekl pan Turgus.

“Podle práva...”, podotkl vlanderský mladík.

“Podle práva!”, udeřil pěstí do zbrojních plechů válečník Dulg a zašklebil se.

Ačkoli těžba rud zlata byla hnací silou válek, Rell byl známý spíše těžbou dřeva a jílů, a z nich plynoucí výroby uhlí, řeziva a keramiky. Ale to nebylo pro důvod učinění předmětné pracovní nabídky, tedy meritum věci, až tak důležité. Meritem věci bylo, že vlanderský panovník, respektive jeho rádci, pojali závažná

podezření, že Kalon významně změnil taktiku pro znovuzískání rellského kraje. Mezi obyvatelstvem území, znaveným neutuchajícími přesuny ozbrojených armád té či oné strany, jež neměly jiného efektu než jeho pozvolného zbídačení, začaly propuknout lokální projevy odporu a rebélií. Nedobře se na stavu nálad projevíly i poslední dva hubené roky, jež se nesly ve znamení extrémně špatné zemědělské úrody. Převládá předpoklad, a některé důkazy jej podepíraly, že Kalon spíše než další otevřené válce rozhodl se věnovat úsilí podpoře místních rebélií, a to podpoře materiální i personální. Dalším předpokladem, jakkoliv nepotvrzeným, bylo, že kalonská pokladnice přímo financuje a rekrutuje ať již vnitřní či vnější osoby, které se infiltrují do ohnisek nepokojů. V Rellu totiž za poslední dva roky nebyvale vzrostla zločinnost, projevující se organizovaným řáděním lupičských band. Vlanderský panovník Haaken III. se po moudré rozvaze tedy rozhodl použít obdobné zbraně, to jest najmout někoho zvenčí.

“Někoho zvenčí, kdo zná způsob takového uvažování. Někoho, kdo zná ty praktiky a způsoby boje, chápete...”.

“Myslíte si snad, že jsme banda špinavejch lumpů?”, ohradil se Gerllod Moskyt, gwendarronský voják.

“Nebo prachsprostý zloději!?”, přidal se Yasper Zámečnick.

“Nechtěl jsem, aby to takhle vyznělo”, omluvil se pan Turgus, “Chápejte... vy jako lidi zvenčí... a z venkova... dokážete zhodnotit situaci lépe než, takřikajíc, vojáci ve vlanderských uniformách”.

“Prostý lidi s váma budou mluvit... leccos se třeba doslechnete...”, doplnil Borus, “Zorientujete se, zhodnotíte... Zvážíte pro a proti...”.

“A co teda konkrétně byste požadovali?”, otázal se starosta Myšilov, “Omlouvám se, jestli jsem trochu nechápavej, ale chtěl bych to slyšet ještě jednou a nějak stručnějc”.

“Udělat pořádek, utnout to kalonský řádění!”, houkl Dulg, “Třeba i pobít, když to bude nutný!”.

Borus věnoval Dulgovi poplašený pohled.

“Hlavně se zorientovat”, pravil o poznání mírněji Hion Turgus, “A potom podle situace”.

Podle situace

Podle situace, to mohlo znamenat leccos, ale hlavně to znamenalo, že ti tři, co přicválali z Vlander a přinesli nabídku špinavé práce, nemluví úplně na rovinu. O tom Nurnští neměli pochyb, způsob takto položené práce zase měl na druhou stranu i své nesporné výhody. Mohli očekávat, že práce bude přicházet postupně, postupně budou i vypláceni a oni budou mít vždy volbu - přijmout nebo nepřijmout. Nic jim v takovém případě nebránilo, pokud by usoudili, že je někdo tlačí za hranu, kam už nechťejí, říci ne a sbalit si sakypaky. Navíc fakt, že pracují pro krále, respektive v intencích jeho záměrů, jim snad skýtala jakés takés záruky beztrestnosti, kdyby se něco vymklo kontrole. A tady se vymknout kontrole, jak

se zdálo, mohlo kde co. Nurnští si tedy vzali čas na rozmyšlenou a požádali, aby se pánové zatím ubytovali v hostinských pokojích. Potřebovali se v klidu poradit.

“Tak co teda?”, zeptal se Klabzej Myšilov.

“Smrdí to”, odušil Bolbuch a zamračil se, “Svrbí mě nos a na ten já dám”.

“Smrdí to věru fest”, přitakal Menhorian Blathel.

“Ale myslíte na to, co si můžeme vydělat”, podotkl Zemikosa, “A těžší se tam zlato... víme!?”.

“Já bych tam jel”, řekl Horác Lipový, “Moh by to bejt hezkej vejlet”.

“I kvůliva krvavému zlatu?”, zavrtěl hlavou Yasper, který měl asi největší povědomí o způsobech loupeživých band, a tedy volil střízlivou opatrnost.

“Zlato je jenom jedno”, zaburácel Zemikosův výkřik, “Zlatý!!!”.

“Jak se to pozdává tobě, Ramare?”, zeptal se Menhorian Cairnský.

“Hm”, odušil zadumaně Ramar.

Ramar z toho, co slyšel, nebyl na pochybách, že Kalon rebélie i loupeživé tlupy podporuje. Sám byl za mallikornsko-gwendarronské války infiltrován přímo v srdci nepřítele. V královském městě. Bylo mu jasné, že tohle vůbec nebude lehká práce. Nejhorší na takové práci je, že kohokoli potkáte, nemůžete si být do poslední chvíle jistí, na čí straně skutečně stojí a kdo ho případně platí. Vlastně nemůžete si být jistí naprosto ničím.

Ačkoli to tak na začátku bouřlivé debaty nevypadalo, nakonec se většinový názor přiklonil na stranu nabídku přijmout. Možná v tom hrál roli pozitivní alkohol, možná roztěkanost, protože Nurnští si museli pořád hlídat starou paní Pitkovou, aby je nenechala na suchu. Ať to bylo jakkoli, rozhodli se sepsat prezenční lejtro, vyvolit vůdce a dohodnout nezbytné.

Vůdcem výpravy byl toho večera zvolen starý trpasličí veterán Bolbuch. Bijec každým coulem a moudrý chlap. Spolu s ním měl válečnické jádro tvořit příslušník GKA Gerllod Moskyt. O magickou podporu se měli starat sečtělý mistr řemesla Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, po poslední výpravě řečený též Halabus, a válečný veterán Ramar, jenž své umění směřoval spíše do oblasti průzkumnictví. Podporou špinavé magie, respektive jejími výpotky, ale i mnohým jiným, měli být ku prospěchu věci alchymisté Zoltar Zemikosa a hobit Horác Lipový. I když zmíněný Horác spíše mnohým jiným než zrovna mistrovstvím svého oboru. Horác Lipový byl především veselý a velice zmatený muž. Byl tu však i jeden řemeslně zručný člověk, zloděj, jehož znalosti mohly být v daných reáliích neocenitelné. Jmenoval se Yasper, Yasper Zámečník. Byl příbuzensky spjat s rodinou Moskytů jakožto Gerllodův švagr. Zdraví spoludruhů a taktéž orientační či stopařské záležitosti měly padnout na hrb druidu Klabzeji Myšilovovi. Je však důležité vzpomenout i nápomocné zvíře, Ramarovu sojku. Svoji sojku měl Ramar velmi rád a staral se o ni se vší pečlivostí. Byla jeho přítelem a byl s ní spjat i myslí. Není třeba dodávat, že zmíněný pták se jakožto animálio nevylíhl z vejce. Byl zhmotněn.

“Děkuju za důvěru”, zabručel Bolbuch.

Nurnští se dohodli, že oficiálně přijmou nabídku, a odjezd byl stanoven na zítřek. Sraz, jako obvykle, u Janternu. Všichni měli mít koně, osobní zásoby a

...vůdcem výpravy byl toho večera zvolen starý trpasličí veterán Bolbuch...

vybavení a ovšemže překontrolované zbraně. Menhorian Blathel, který už pečlivě prozkoumal mapu, navrhl plán cesty. Mělo se jet přes Naglin a Marrburk.

“Tady po obchodní cestě na Rast překročíme hranice Vlander”, ukázal elf směr, “A tudy na Kilt. Kilt je hlavní město Vlanderského království”.

“A Rell je kde?”.

“Tady... po cestě z Kiltu. Areg je sídelní město panství”.

Navečer, když vůdce Bolbuch oznámil Hionu Turgusovi přijetí práce a převzal zálohu, dozvěděl se, že Vlanderští pojedou s nimi. Takže se vůbec nezdálo, že by někde cestou měli tápat, ať již v kraji, tak při výběru nocležen či hospod k přenocování. Peníze vůdce předal Myšilovovi, aby je uložil do bezpečí svého domu, hned vedle starostenské pokladnice, aby o ně Nurnští po cestě nepřišli. Druid vysvětlil ženě Nilwě, že se jedná o peníze družiny a ať je Nurnským vydá, kdyby se náhodou z dalek nevrátil. Loupalo ho v kostech a měl takové prazvláštní tušení.

“Komu konkrétně bych měla ty peníze vydat?”, pohodila hlavou Nilwa Myšilovová.

“Podle situace”, zabručel druid.

Na seně

Klabzej Myšilov

Jednou tak na seně válím se po ženě
ani nák nevzdychá, vypadá koženě
očima skelnýma dívá se do mraků
Vždyť vůbec nedýchá... Klabzeji! Chlíváku!!!

Nadivoko

Nurnská kumpanie vyrazila na cestu osmého dne měsíce poradostin. Po obloze plula hřmotná oblaka, která čas od času zakryla slunce. Bylo horko a dusno, ale mouchy létaly vysoko, takže se nedalo předpokládat, že by v dohledné době měla přijít bouřka. Hion Turgus se potil a co chvíli si otíral z tváře krůpěje potu. Nurnští jeli mlčky a naslouchali Menhorianovu zasvěcenému vyprávění o magických obrazech a jejich významu. Mladý Borus hltal každé učencovo slovo, ale holohlavý Dulg co chvíli podmračeně zavrtil hlavou. Buď elfovu vyprávění za mák nerozuměl, nebo je považoval za žvásty. Jízda mířila cestou na sever, v průběhu několikadenní pouti se kurs přiklonil k severovýchodu. Druzi směřovali neomylně k Naglinu, tuto cestu znali jako své boty.

“No a dostáváme se ke kruhu...”, navázal Menhorian Blathel tam, kde včerejšího večera přestal, “Kruh je taky magický obrazec, a ač se to na první pohled nezdá, je velmi výjimečný, mezi obrazci jedinečný a ve své podstatě vlastně i velice složitý”.

“Ty myslíš jako kolo?”, zeptal se hobit Horác, “Jako kolo vod vozu třebas?”.

“Nikoli. Mám na mysli kruh... Kruh vyniká svou pravidelností, střídmostí a ladnou, prostou veškerých anomálií. Kruh nemá konce ani začátku. Je definován jediným středobodem, což je jeho specifikem především, leč jeho výhodou i nevýhodou zároveň...”.

“Žvásty!”, ujely nervy Dulgovi.

Zpupně si odplivl, kopl koně do slabin a předjel do čela. Zanedlouho se k němu připojil i Hion Turgus. Ti dva si něco vykládali. Borus zůstal, mladík byl elfova výkladu lačný.

Navečer se družina utábořila pod širým nebem, protože to tak zrovna vyšlo. Kdyby přespali v poslední hospodě, dorazili by zítra do Naglinu až pozdě v noci. A oni si chtěli ještě pořádně užít v knajpě, kam kdysi tolik rádi chodívali slavit s Heftem. Heft Taras se tam s Nurnskými setkával na zapřenou, to kvůli své žárlivé ženě Fiale, a o to bývaly pitky bouřlivější. Zakázané ovoce vždycky nejvíc chutná. A tak se druzi těšili, že něco z těch dávných časů zase okusí, alespoň závan

dávné atmosféry. Věděli ale dobře, že stejně jako kdysi už to nikdy nebude, když trpaslík Heft už dlel na onom světě.

Nurnští dřepěli rozvalení u ohničku a povídali si. Yasper pekl dvě kachny, které udolali Klabzej s Ramarem, a Gerllod Moskyt radil, jak nejlépe zajistit, aby kůrčička byla vypečená a křupavá, a přesto ne zuhelnatělá.

“Nejlepší jsou samozřejmě na jabkách, pěkně v peci pečený”, olízl si rty voják, “Jak to umí naše máma”.

“Mám rád i nadivoko...”, řekl Zoltar, “Vlastně nadivoko je, hádám, ještě lepší”.

“Nadivoko?”.

“Ty neznáš nadivoko? Chlapi! Von nezná nadivoko! Nadivoko je když... představ si to...”.

“Jo”.

“Prostě vemeš kachnu tak jak je”.

“I s peřím?”.

“Přesně tak. Prostě vemeš kachnu i s brkama, vyválíš jí v blátě a tu kouli zahrabeš do žhavého popela. Tomu jídlu právě se říká nadivoko”.

“A dál?”.

“Dál už nic. Dál už prostě čekáš. Nebo si skočíš třeba něco nutného vobstarat, a pak se vrátíš”.

“A dál?”.

“Dál už vopravdu nic”, nechápal Zoltar směr dotazu, “Vyhrabeš to, rozklepneš krustu a jíš”.

“Divoký barbaři to tak dělají”, přitakal Ramar, “Tam na východě, v pláních. Peří zůstane v tom spečeném jílu a vlastně se vodloupne vod kůže”.

“Tak vidíš. Říká se tomu nadivoko a je to moc dobré dlabanec”.

“Hele, Zoltare...”, ozval se druid, “A co pajšl?”.

“Jak jako pajšl?”.

“No pajšl... Vnitřnostě”.

“To jsem neřek? Ty se musejí samozřejmě vyndat předem, na to se musí prostě myslet”, zagestikuloval alchymista, “Jó, nadivoko není vůbec jednoduchý jídl. Musí se umět. Ale vo to víc chutná. Nadivoko se dá vařit z různých věcí”.

“Zítra už budeme v Naglinu, pánové”, ozval se znenáhla Hion Turgus, “A to znamená, že se budeme muset rozdělit”.

Nurnští překvapeně vzhledli k tlustému chlapíkovi, jehož mastný obličej pableskoval plameny ohýnku.

“Jak to myslíte, rozdělit?”, opáčil vůdce Bolbuch.

“Myslím to přesně tak, jak to říkám. Z důvodu bezpečnosti nás všech...”.

Hion Turgus vysvětlil, jak si to rozdělení konkrétně představuje. A představoval si to tak, že by nebylo dobré objevit se ve Vlandrách s cizími žoldáky a být v budoucnu s jejich pozdějším pohybem po zemi a obzvláště po Rellu jakkoli spojován. Zřejmě se obával, že pobyt Nurnských v jeho domovině a špinavá povaha zadané práce nutně vyvolá jisté nepříznivé reakce. Pan Turgus vyjevil přesvědčení, že je z taktických důvodů nanejvýš záhodno, aby se on a jeho

doprovod vrátili domů tak, jak z Vlander odjížděli - tedy ve třech. Zřejmě doma uvedli nanejvýš uvěřitelné a chvályhodné vysvětlení důvodů své spanilé jízdy do ciziny, jež s největší pravděpodobností nekorespondovalo s pravým stavem věcí. Turgus nemínil ani úplné drobnosti ponechat náhodě. Nurnští se měli do Vlander vyloupnout od Nabatelu či alespoň Carentanu a působit dojmem potulných námezdních žoldnéřů prostých jakékoli soustředěné vize. Nápad Nurnských zpít se v Naglinu do němoty podpořil, poněvadž pijatka samotná i zdoluhavější cesta do hlavního města Vlander garantovaly Turgusův náskok v řádu dní. Dní nutných také k tomu shromáždit další informace a podklady pro přesné vymezení oné stále ještě mlhavě deklarované špinavé práce.

“Sejdeme se v Kiltu, pánové, v sídelním městě Vlander”, řekl Hion Turgus, “Ubytujte se v hostinci U jestřába. Tam si vás najde můj člověk”.

“Jakej člověk? A jak nás pozná?”, zeptal se Bolbuch.

“To nechte na mně...”.

Menhorian Blathel vyňal z příruční mošny značně ušmudlaný a potrhaný plán marrbursko-tmarstských krajů. Přisvítíl si zažehlou lucernou, jezdil prstem po mapě sem a tam a nespokojeně pobrukoval. Yasper mu zvědavě nahlížel přes rameno a taktéž Bolbuch z druhé strany.

“Je to tu dost nepřesný, hlavně tady nahoře kolem Carentanu...”.

Kus mapy mezi Tmarstem a Cahirentem byl politý zřejmě červeným vínem a kartografické značky v těch místech částečně překryla tmavá skvrna.

“Hádám, že bysme měli jet do Tmarstu a potom po tejhle cestě. To by měla být hlavní cesta do Carentanu, takže bysme nemuseli bloudit”, navrhl elf, “Do Tmarstu bych to hádal tak čtyři, pět dní, a potom tak dva na hranici”.

“Porád mi není jasný, kudyma to chceš vzít”, odušil vůdce nespokojeně, “Žádnou cestu na hranice tady nevidím, a vobjíždět celej flák cesty přes Gorgan a Nabatel mi přinde dost divoký”.

“Uhneme ještě před Carentanem. Tady... tady, co se cesta přibližuje k Aydaře”, ukázal Blathel, “Přebrodíme řeku a pak krzeva lesy. Ale divoký to bude, to jo. Bude to takřikajíc přechod nadivoko”.

Zoltar Zemikosa mlaskl a navrhl, že je nejvyšší čas pustit se do těch kachen.

“Nadivoko...”.

“Nadivoko je to prostě nejlepší”, řekl jízlivě Gerllod.

“Nepochybně...”, pravil Bolbuch, “V Tmarstu dokoupíme zásoby”.

Vlandry

O dvaadvacátých poradostinách se Nurnská kumpanie vynořila z hraničních lesů a ještě téhož dne jezdcí na znavených koních přebrodili říčku Carimu. Byli ve Vlandrech. Nechali se vést masivní linií rozeklaných štítů Querrských hor, kterým se zde nepochopitelně říkalo hory Carenské. Mohlo jít o místopisnou chybu v Turgusově mapě, mapa sama o sobě působila nepříliš seriózním dojmem, jako by ji nakreslil spíš lidový umělec než zkušený kartograf.

A v čem umělec tápal neznalostí profese, to se snažil dohnat pestrostí palety barev. Hory byly červené, lesy žluté a popisky modré nebo sytě oranžové. Modrou barvu autor zvolil jak pro vyznačení řek, tak i hranic. Což bylo z praktického hlediska poněkud matoucí a na první pohled se zdálo, že Vlandry jsou krajinou řek. Co se týče zmíněného pásu hor, možné je, že označení Carenské vycházelo ze zkomoleniny slova Carentan. Carentanské hory. Možná, snad. Na každý pád v Gwendarronu se jim říkalo Querrské, kam až paměť sahá.

Nurnští drželi neomylně správný směr a o den později projeli branami Kiltu, hlavního města Vlanderského království. Města, kde se měli setkat s mužem Hiona Turguse v hospodě U jestřába. A ten muž, jak předpokládali, jim měl zařídit audienci u panovníka Haakena III. Zmíněnou hospodu našli bez obtíží a kvitovali s povděkem, že šlo o navýsost slušný a zavedený podnik. Jelikož bylo do večera, kdy Nurnští předpokládali, že budou s největší pravděpodobností kontaktováni, ještě dost času, ustájili koně, ubytovali se a rozešli v malých hloučcích po městě trochu se obeznámit s pouličním kolotem. Nasát atmosféru, jak tomu s oblibou říkali.

Už když projížděli volnou krajinou, bylo Nurnským jasné, že půda Vlander je zemědělsky velice úrodná. Všude, kam oko dohlédlo, táhly se lány pomalu zlátnoucího obilí. Obilnice země zdála se být natolik úrodnou, že by bylo divu, kdyby přebytek sklizní nebyl vyvážen do okolních méně úrodných zemí. A bylo tomu tak. Obilí se jevilo být hlavní vývozní komoditou země, jak se ujistil Menhorian Blathel v kiltské knihovně. Ne nadarmo byly Vlandry označovány Obilnicí středu. S podobným zjištěním přispěchal i Zoltar Zemikosa, který to vzal přes tržiště. Z obilné produkce vyplývala i bohatá trhoveční nabídka produktů z pekařských pecí, pivních varen a pálenic. Tedy kořalek všemožných názvů, odvozených od užitého druhu zrna. A že byla místní pálenka výtečná, to Zoltar potvrdil, protože k Jestřábovi dokráčel krokem lehce již rozevlátým a s úsměvem od ucha k uchu. Kilt ležel na křižovatce obchodních cest, poloha města měla s kvetoucím obchodem hodně co společného.

“Maji tu pěkný hrad”, řekl Bolbuch, “Ten Haaken po svejch předcích nebude žádný chudák. Všechno v kameni, poctivý hradby, no řekni, Ramare...”.

“Vo tom žádná”, přitakal barbar, “Ale na můj vkus tu mají hodně vojska... pořádek tu udržují za každou cenu...”.

“Když jsou závislí na obchodu, tak je jasné, že se starají”, ozval se Yasper, “Kdyby se nestarali, šlo by všechno od desíti k pěti. Vemte si třeba Šedov”.

“S Šedovem přece nemůžeš srovnávat”.

“Jak nemůžu? Můžu. A věřte, že vím, o čem mluvím”, zdvihl ruce Yasper Zámečník, “Taky jsem kdysi žil na ulici... a v těchhle věcech se prostě vyznám... kde není pořádek, tam se zdvíhají různý šikovný ručičky... tam si kdejaký myslitel vymejší šikovný přilepšeníčka k živobytí... na úkor druhéjch, samozřejmě...”.

“Vojensky jsou na tom dobře, řek bych”, pravil Gerllod, “Jenom ty uniformy mají takový mdlý”.

“Troška historie, pánové, aby řeč nestála...”, vzal si opět slovo kouzelník Menhorian, “Vyzjistil jsem pár doplňujících drobností... historie Vlander sahá do roku 784...”.

Ano, historie Vlander v současné podobě sahala skutečně do roku 784. Tehdy zemi sjednotil Hoorf I., jenž je považován za zakladatele současné královské dynastie. Otcem Haakena III., jenž vládne od roku 1067, byl Arthoor II. Arthoorovým otcem byl Josp, čtvrtý svého jména. Od samotného ustavení Vlanderského království panovníci soustředili a udržovali silnou centralizovanou moc a pomocí vojska, obchodních styků a diplomacie postupně pohlcovali okolní kraje až do současné podoby hranic. Tato politika se osvědčila především na západ a na jih od Kiltu., avšak suverénní Kalon za východní hranicí byl příliš velkým soustem, které se nikdy Vlanderským nepodařilo ukousnout.

“Vzájemný střety vyvrcholily v desátém století první relskou válkou, ale to už nám Hion Turgus říká”, připomněl Menhorian, “Jenom mi tu trochu haprujou datумы”.

“Jak to myslíš, haprujou?”, zajímal se Ramar.

“No, Turgus tvrdí, že válka o Rell začala roku 926, a v knihovně tvrděj, že to bylo o čtyřicet let pozdějc, konkrétně mezi lety 967 a 971”.

“Možná to starěj pán jenom poplet”.

“Problém může být i v tom, co kdo považuje za první relskou válku a vlastně za válku vůbec”, namítl Gerllod Moskyt, “Zda se miní válka oficiálně vyhlášená či nikoli”.

“Mohlo by to tak být”, souhlasil Menhorian, “A každopádně to není moc důležitý. Další hodně velké konflikt nastal v letech 1021-1023”.

Na datech skutečně mnoho nezáleželo, důležité bylo, že Vlandry nad Kalonem v přenici o Rell získaly převahu, a to nejen vojensky, ale i díky ekonomickým tlakům v podobě blokování obchodních cest. Konflikt, jak se Menhorian dozvěděl, skutečně měla na svědomí ona nešťastná smlouva, jejíž právoplatnost napadl po smrti Rudena Vlanderského relský baron Trian, dědic panství. Zdálo se to být zamotané a takhle od stolu ne úplně pochopitelné. A ještě zamotanější situace nastala po baronově smrti, která proti sobě postavila dva dědice, Trianovy syny a dvojčata, jistho Firga a Derrena. Vlanderský panovník v nárocích na Rell podpořil Derrena, ačkoli podle baronovy závěti to měl být právě Firg, kdo se měl správy hmotných statků ujmout. Navíc se po podrobném zkoumání ukázalo, že závěť je umně zhotoveným falsem. Podezření z osnování podvržení falsa poslední vůle padlo na jistého Dotela, baronova bratra.

“Bratra dvojčat?”, zeptal se nechápavě Horác Lipový.

“Strýce dvojčat”, vysvětlil Yasper, “Bratra barona Triana. Alespoň tak to chápu já”.

“Chápeš to dobře”, kývl hlavou elf.

Ten Dotel si totiž z nějakého nejasného důvodu přál vidět na baronském stolci právě Firga. Ale dnes už nebylo známo, a ani Nurnským to nebylo jasné, či a jaké motivy za blamáží se závěti mohly stát, respektive nebylo jasné ani to, zda závěť byla opravdu falsem. V té době ale převládlo podezření, že za Dotelem stojí

Kalon, a skrze Firga tak mělo dojít k posílení kalonského vlivu v Rellu. Na každý pád se to už dnes nikdo přesně nedozví, poněvadž Dotel byl na příkaz vlanderského krále bez milosti popraven a Firc se veškerých nároků vzdal ve prospěch svého bratra. Údajně dobrovolně.

“Pochybují”, nesouhlasil Gerllod Moskyt.

“Trianův rod beztak časem o své nároky přišel úplně”, dokončil vyprávění Blathel, “Současnej baron Hyumin Gallen totiž s Trianovou krví nemá nic společného”.

“A to může bejt dost dobře důvod relskéjch rebélií”.

“To může”, souhlasil vůdce, “Stejně jako cokoliv jinýho. Na každěj pád tam došlo za ty léta k pěkněj zmatkům a zmatky vždycky vyvolávají jenom potíže”.

“Lidi nemaj rádi zmatky”, pravil moudře Zoltar Zemikosa, “Zmatky přitahujou lůzu”.

“Šedov...”, řekl Yasper Zámečník.

“Každopádně nás to zjištění nikam kór neposunulo”, ozval se Myšilov.

“To ne, ale vždycky je lepší vědět, než bejt potom překvapeněj”.

“To zasejc jo”.

* * *

Navečer Nurnské skutečně kontaktoval jistý muž, o němž Nurnští neměli pochyb, že je to právě ten člověk, kterého avizoval Hion Turgus.

“Pan Moskyda?”, oslovil cairnského učence, právě toho, jenž se opět hlasitě zaobíral letopočty, “Pan Moskyda z Nabatelu?”.

“Moskyt, pane”, odvětil Menhorian Blathel, “Ale já jsem Menhorian Blathel. Pan Moskyt je tenhle pán”.

“Moskyt. Gerllod Moskyt”, napřáhl ruku k pozdravu gwendarronský voják, “Ale vede nás tuhle starej pán”.

“Menuju se Bolbuch”, zavrčel trpaslík a gestem vybídl muže, aby přisedl, “A vy jste nejspíš ten, co nám má zařídit audienci u pantáty krále”.

“U krále?”, podivil se kilt’an.

Nurnští rychle pochopili, že žádná audience u krále Haakena III. se konat nebude.

Já nežertuji

“Vítejte! Vítejte ve Vlandrech, moji drazí přátelé!”, zvolal Hion Turgus z vysokého stolce, když vrchní komoří obřadně uvedl družinu nabatelského vyslance Bolbucha Bělovousého do sálu. Nurnští neuspořádaně prošli do středu sálu a zaraženě mlčeli. Trpaslík Bolbuch se dokonce nevraživě mračil. Hion Turgus pokynul sloužícím, aby přinesli lehké jídlo a džbány s vínem a komoří uvedl Nurnské k hodovnímu stolu pod vysokými vitrážovými okny. Teprve když bylo vše, jak má být, Hion Turgus povstal a třikrát tleskl, čímž dal služebnictvu i dalším přítomným na srozuměnou, aby opustili jednací sál. Kromě Nurnských a pana Turguse v místnosti zůstal pouze muž nevýrazného vzezření, jehož hlavě vévodil

vysoký čepec. Zřejmě Turgusův písař, tedy pokud se dalo soudit podle stohu lejster, který svíral v podpaží. Všímavý Ramar si zmerčil ještě plešatého Dulga, který mlčky a nehybně postával u sloupu pod obrazem honitby, jakoby tady nebyl, jakoby jenom na chvíli vystoupil z plátna a za chvíli se měl zase vrátit. Lovci na výjevu ze sedel zpěněných koní klátili opeřenými šípy krvácejícího medvěda, šíleného bezvýchodností situace.

“Můj děd”, řekl Hion Turgus, když pomalu sestoupil k Nurnským a všiml si Ramarova utkvělého pohledu, “Ten třetí zleva. Podzim 1029”.

Než dosedl do čela stolu, ukázal pyšně směrem vpravo od vstupních veřejí. Na stěně tam cenila zuby trofejní hlava medvěda. Pod hlavou byl stříbrný štítek, ale co je na něm vyryto, to odsud nebylo zřetelné. A o to miň důležité. Důležité bylo to, co Hion Turgus řekne, aby konečně a jednou provždy deklamovaná špinavá práce dostala definitivní a jasné obrysy.

“Jsem rád, že jste tady”, usmál se Hion Turgus, “Cesta byla příjemná? Bez potíží?”.

Nurnští nespokojeně zamručeli.

“Můžeme mluvit?”, optal se Bolbuch, “Myslím tím mluvit před ním?”.

“Ano. To je můj písař. Omlouvám se, že jsem jej nepředstavil”, přitakal pan Turgus, “Pan Heregar Mšic, pánové, moje třetí ruka, abych tak řekl”.

“A před ním?”, pohodil Ramar hlavou k nehybné postavě mezi sloupovím.

“Dulg ví o všem. Věrný Dulg je můj štít, meč a zbroj”.

Dulg se ani nepohnul, jen takřka neznatelně mrkl.

“Takže když teda můžeme mluvit otevřeně, tak by bylo dobrý nějak konkrétně vysvětlit rozsah tý práce”, nadhodil vůdce Bolbuch, “Prostě rozptýlit pochyby a nejasnost”.

“A říct, kolik teda za to”, ozval se Zemikosa.

“Prostě tak nějak na rovinu...”.

“Dobrá tedy”, přitakal pan Turgus, “Tak tedy bedlivě poslouchejte. Nebude přílišný prostor dvakrát to opakovat”.

Pan Heregar Mšic vyhledal ve stohu papírů mapu Rellu a mlčky ji položil na stůl. Už od pohledu bylo jasné, že ji vypracoval stejný autor jako tu, kterou už vlastnili Nurnští. A Hion Turgus začal vyprávět a pan Mšic, když uznal za vhodné, vypsanou rukou do mapy dokresloval souvztažné značky či heslovité poznámky.

Tenkrát během prvního setkání v hostinci U hrocha Hion Turgus nezastíral, že práce, kterou mají Nurnští vykonat, bude v jistém smyslu špinavá. Jeho tehdejší obecné konstatování, že však půjde především o to zorientovat se v relském problému, proniknout do podhoubí tamní rezistence a podle situace pokusit se je vhodným způsobem rozložit, prodělalo ve světle současného výkladu jistý nezanedbatelný obrat. Ano, Vlanderským bezesporu šlo o to učinit pořádek a utnout kalonské řádění, ale Dulgova dávná poznámka o případném pobití, když to bude nutné, se ve světle nového poznání smrškla na jediné slovo - pobít. Zkrátka a jasné, Hion Turgus zde u stolu nenechal nikoho na pochybách, že pod onou špinavou prací si nepředstavuje nic jiného, než vpadnout do Rellu a

bezpodmínečně zabít každého, kdo je součástí vedení hnutí odporu, případně podmíněně každého poblíž, kdo k němu vyjádří byť jen náznak sympatie.

“Takže je to tak, jak jsem meldoval prve”, neodpustil si vůdce Bolbuch, “Nechcete nic menšího, než prostě vykydlit bandu rabijátů, co vašemu panu králi sajou krev”.

Ani toto trpaslíkovo shrnutí však nebylo zcela přesné. Ta banda nebyla jedna, bylo jich několik. A tím se Hion Turgus plynule dostal k relské mapě a písař Heregar Mšic mohl začít zakreslovat značky.

“Především víme o tlupě, která sužuje přímo Areg...”.

“Areg je hlavním městem Rellu”, ukázal Mšic, “Sídelním městem barona Gallena”.

“Je zde nezpochybnitelně dokladovaná spojitost s případy kupeckých vozů podél obchodní cesty na Silden. Tato tlupa bude velmi početná a my víme, že v jejím čele stojí jistý Dyjego”.

Menhorian Blathel vznesl dotaz, zda je o zmíněném Dyjegovi známo něco bližšího, ať už popis, odkud se vzal, konkrétnější místo jeho pobytu či příbuzenské vazby. Prostě cokoli, co by se dalo případně využít. Nebylo však známo vůbec nic. Dyjego byl jako přízrak, jméno, které nahánělo hrůzu v obchodních kruzích a rylo vrásky do tváře barona Gallena. Dyjego byl prostě hlavou Aregské bandy, která byla pravděpodobně početná, a dodat cokoli navíc by bylo jen čistou spekulací.

Další bandou, která sužovala relský kraj, byla banda, přepadávající obchodní karavany v nepřehledném terénu v oblasti Modrých skal. Pan Mšic podotkl, že Modrými skalami prochází důležitá obchodní spojnice mezi Rellem a vlanderskou Brázdou, respektive Filkem.

“V Bílém průsmyku, přesně tady, bylo zaznamenáno nejvíce přepadení”, ukázal Heregar Mšic a zakreslil do mapy křížek.

O této bandě nebylo víceméně nic, jen tolik, že oblast sužuje asi dva roky. Nurnští si pro účely přehlednosti zmíněnou bandu pojmenovali jako Modroskalští a pečlivý Yasper požádal písaře, aby toto označení vepsal nad zakreslený křížek v Bílém průsmyku.

“K Modrým skalám se váže taková libůstka, krajová zajímavost”, podotkl písař, “Legenda o Kazimské pevnosti”.

Legenda o Kazimské pevnosti však byl pouze lidový příběh, že snad kdesi v horách stojí prastará a zapomenutá pevnost. Co však konkrétně mělo být pointou lidové povídky, to buď Nurnští nepochopili nebo se Heregar Mšic nepřiliš zřetelně vyjádřil. Na každý pád nikdo nevěděl, kde přesně a zda vůbec nějaká pevnost leží, a nezdálo se, že by její více než sporná existence jakkoli s řaděním Modroskalských souvisela. Nicméně poznámka se do mapy dostala i s velkým otazníkem, vyvedeným úhledným Mšicovým kudrlinkovým rukopisem. Zasloužila se o to preciznost Gerlloda Moskyta, vojáka GKA.

Povídka o Kazimské pevnosti ale nebyla jediným příběhem, který byl toho dne zmíněn. Historka o Dagonském hvozdu už s relskými rebeliemi mohla mít více co společného. O Dagonském hvozdu se mezi lidmi říkaly skutečně hrozné věci. Vybereme-li ty, které mohly mít s požadovaným tažením Nurnských

po Rellu nějakou souvislost, pak to byly nesporně zkazky, jež upozorňovaly na záhadná mizení lidí. Dagonský hvozď byl totiž pro Vlanderské důležitým zdrojem těžby dřeva, suroviny, jež byla dále zpracovávána na dřevěné uhlí či řezivo pro truhlářské účely. A těmi, kdo se záhadně ztráceli, byli právě dřevorubci, muži z dřevorubeckých osad a táborů. Klabzej Myšilov při zmínce o Dagonském hvozdu pochopitelně zavětlil a po několika dodatečných otázkách už si byl více než jistý. Vyprávění o tajemstvím opředeném hvozdu a údajně ožvlých stromech si krajně podezřívavý druid nemohl vyložit jinak - Dagonskému hvozdu vládne konkurent, druid. A to ne druid ledajaký. Muž samotář, stojící za mizením lidí, muž značné moci, který dokáže rozhýbat stromy. Obávané huorny.

“Druidi jsou nejhorší nepřátelé. Jsou hrozně záľudný”, sykl nenávistně Myšilov, “Věřte nebo ne, je to tak”.

On totiž věděl. V tomto směru rozhodně více než ostatní.

Na pravděpodobný výskyt huornů přišla řeč ještě jednou. To když Hion Turgus barvitě popisoval řádění bandy z Bukodubské oblasti, kterou měl vést jistý Leon Buřič, a Heregar Mšic přidal k dobru pár lokálních historek. Potom už liscannorský druid viděl nekalé rejdy zlého konkurenta v jakémkoli slově, které odvozovalo svůj základ od čehokoli, co mělo nějakou souvislost s lesem. Bukodubská banda, respektive její označení, odvozovalo se od obcí Dub a Buk, což už samo o sobě druid považoval za krajně podezřelé. Běs jeho očí vystřídál čirý strach. Při vyslovení jména Buk pan Mšic zmínil jedno jméno - lovec Krand z Buku. Ale v jaké souvislosti, to zapadlo ve vzrušeném hovoru o huornech a podobných stvořeních.

“Lovec!”, hvízdal Klabzej a podezřelé jméno si zapsal.

Ať už byl pan Krand kdokoli, jeho osud se možná začal naplňovat.

Nurnští hučeli jako starý splav.

“To není zdaleka všechno, pánové”, pokračoval dále Hion Turgus, “Potom tu máme tu nešťastnou oblast Východního lesa...”.

Klabzej Myšilov zesínil a rozdrtil kusuhli. Heregar Mšic udělal značku, vlastně značek několik, a ty spojil čarou.

“Situace v této oblasti je značně nepřehledná, ohraničuje ji trojúhelník tvořený Morkem, Černou Vodou a Mokrymi Vrchy, a vlastně ani nevíme, zda zločinnost zde provozuje jedna tlupa, nebo tlup několik. Nevíme ani, nakolik jsou na sobě závislé či nezávislé”.

Hlavní odpověďnost za nepokoje v oblasti Východního lesa svalovali Vlanderští na jistého pana Lý, který byl stejně tajemný, jako již zmíněný Dyjogo. Zároveň ale Turgus jmenoval osoby, které se zdály být méně přízračnými. Jednalo se o jistého Bernarda Zarostlého, bývalého starostu Morku, a Ruprta Kováře z Montery. Na závěr výčtu Hion Turgus upozornil, že poslední dobou také narůstají potíže v oblasti mezi vesnicemi Hrnčíře, Zelená a Hnědá, ale to bylo vše, co mohl k tamní problematice říci. Nurnští označili tuto oblast za Hrnčířskozelenskohnědský trojúhelník a požádali pana Mšice, aby těžiště trojúhelníku opatřil značkou a zmíněným popiskem.

“To by k dnešnímu dni mohlo být víceméně všechno...”.

“Víceméně?”, zdvihl obočí Ramar.

Heregar Mšic pokýval hlavou a lehce pokrčil rameny.

“Jinejma slova vy po nás chcete, abysme táhli Rellem a vykydlili půlku obyvatelstva”, namítl Yasper Zámečník, “Chápu to dobře?”.

“Nikoli. Žádáme, abyste zabili, nebo ještě lépe zajali předáky zločinných holportů a předali je vlanderské spravedlnosti”.

“A ovšemže všechny ty, kteří budou mít tu drzost stavět se se zbraní na jejich stranu”, doplnil Mšic.

“A pokud se vám spolu se zajatci podaří zajistit důkazy o spolčení s Kalonem, tím lépe”, dodal Hion Turgus, “Důkazy, pánové, důkazy pro spravedlivý a exemplární veleproces. To je to, oč tu také běží”.

“Budeme mít v Rellu vůbec nějaký zázemí?”, otázal se Gerllod Moskyt.

“Ne”.

“Ne?”.

“Vlastně... baron Gallen je rámcově a zhruba informován”.

“Zhruba?”.

“O skupině nabatelských žoldnérů beroucích se za pohledávky jistého tamního obchodníka. Obchodníka oloupeného v Bílém průsmyku”.

“Myslím skutečný zázemí”, zavrtěl hlavou Moskyt, “Někoho, komu můžeme věřit. Někoho, komu můžeme předat ty zajatce. Prostě někoho, kdo ví, co tady po nás ve skutečnosti chcete”.

“Jediný muž v Rellu zná naše záměry”, odpověděl Hion Turgus, “Jmenuje se Efeng”.

“Efeng?”.

“Efeng. Velitel Dorinské tvrze”.

“Takže voják? Králův voják?”.

“Ano. Čistokrevný Vlandeřan. Vlandeřan srdcem i duší...”.

Gerllod Moskyt si ztěžka oddechl a dlaní otřel orosené čelo.

“Kde toho Efenga můžeme najít?”, zeptal se Menhorian.

“V Dorinské pevnosti... nebo v jeho domě v Aregu...”.

“Tady a... tady”, zakreslil pohotově do mapy Heregar Mšic značky zkřížených mečů.

Hion Turgus ale cítil potřebu výslovně upozornit, že velitele Efenga je možné kontaktovat pouze v nadmíru omezených a nezbytně nutných případech. Na slovo nezbytně kladl obzvláštní důraz.

“Jednomu ale pořád málo rozumím”, neodpustil si Gerllod Moskyt poznámku, která mu vážně vrtala hlavou, “Jste Vlanderský a máte v Rellu vojsko. Proč na potření rebélií prostě a jednoduše nevyužijete armádu? Proč tam posíláte hrstku cizích chlapů vodníkud?”.

“Z Nabatelu...”, podotkl Yasper.

“Neznáte reálie, v jakých se současný Rell a jeho obyvatelstvo nachází”, řekl Turgus, “Chápejte, jaké nálady mezi prostým lidem za ta léta válek a nejistot panují. Představte si, jak asi na vlanderskou armádu nahlíží, jak spolupracují...”.

“Nespolupracují...”, řekl Mšic, “A navíc naše tamní zdroje jsou značně omezené”.

“A baron Gallen?”, nevěřicně zavrtěl hlavou Bolbuch.

“Baron Gallen je prostě baron Gallen. Dosazený panovníkem, to ano. Pro naše je to Rellan a pro tamní vlanderský dosazenec. Na baronově loajalitě při nejlepší vůli stavět nelze”.

“Dobře... zpátky k vojsku”, nedal se odbýt Gerllod, “Velitel Efeng... byl by schopen a ochoten poskytnout pár desítek mužů?”.

“Chápejte nás, pane Moskyte”, vykřikl netrpělivě pan Turgus, “I kdybychom chtěli v daném záměru zapojit armádu, a to my nechceme, nemáme prostě dostatek mužů... Heregare, kolik máme v oblasti posádek?”.

Heregar Mšic divoce zalistoval lejstry a vyňal soupis rellských stanovišť.

“Jedná se pouze o rámcová čísla, pane. Mohou se od prostého evidenčního stavu lišit. Dovolanky, marodky, přesuny mužstva...”.

Hion Turgus se na písaře zamračil a nevrle zachrčel.

“Dobře... tak to máme... post Bělá - padesát mužů... Brázda - dvacet mužů... Černá voda - třicet...”.

Gerllod Moskyt se mračil čím dál víc a barbar Ramar jakbysmet.

“...Filk - dvacet mužů ve zbrani... Potom Dorinská tvrz, Efengova posádka, nejsilnější pozice v oblasti...”.

“Kolik...”.

“Pět set mužů, pane...”.

“No vidíte...”, ozval se Gerllod, “Tady by brát šlo...”.

“Musíte pochopit... S Dorinskou tvrzí naše přítomnost v Rellu stojí a padá... Jako voják musíte chápat, že čísla, která jste slyšel, jsou už tak alarmující”.

S tím musel Gerllod chtít nechtít souhlasit. Pokud byla situace v Rellu taková, jak se Nurnští v Turgusově domě dozvěděli, tak Vlanderská nadvláda nad oblastí stála na vodě.

“Ještě máme Areg...”, vyčetl suchým hlasem Heregar Mšic a hlasitě polkl, “Posádku v Aregu”.

“Kolik mužů?”, zeptal se bezvýrazně pan Turgus.

“Neznámý počet...”.

“Neznámý počet!?”.

“Nedostali jsme hlášení... Je to vlanderský post, to ano... ale posádka spadá pod barona Gallena...”.

“Tak tady to máte! Rell! Neznámý počet!”.

Jedno bylo Nurnským jasné. Na posílení družiny o jakékoli muže cvičené ve zbrani mohli zapomenout.

“Zeptám se takhle”, nadechl se vůdce Bolbuch, “Chápu to tak, že kdybysme tu práci teď konc nevzali, tak můžeme mít jako nabatelský žoldáci jistý potíže?”.

Hion Turgus pomalu přitakal. Nedalo se nevšimnout, že od sloupu pod obrazem ubíjeného medvěda se odloupl plešatý Dulg a pár kroků popošel. Jeho pravice spočívala na hlavicí jílce meče.

“Vezmete tu práci?”.

“Je to hodně vošajstlich”, zabručel Bolbuch, “Tady můžou dost dobře padat i hlavy”.

“Já si ale porad dělám hlavu s tím, kolik za to”, ulízl si nervózně zbytky vlasů Zoltar Zemikosa.

“Přesně tak”, oddechl si pan Turgus, “O hlavy tady půjde především”.

Řešit otázku ceny znamenalo, že ti s vidlemi, tedy Nurnští, nakonec práci vezmou a udělají, co je nezbytné. A panovník Haaken III. vyčlenil finanční prostředky, které rozhodně mohly být takovými, jako jsou oni, považovány za zajímavé. Z důvodu zasažení největšího možného a přitom i reálně proveditelného úderu rellským rebelům byla případná platba vztažena nikoli na úkol či likvidaci skupiny, nýbrž na konkrétní osoby. Vymezit skupiny v jejich rozsahu mohlo být sporné a těžko vysvětlitelné, navíc nebylo jasné, kolik jich vlastně v Rellu zločiny proti koruně páchá. Zato byly doložitelné konkrétní osoby, byť nakrásně některé z nich jaksi přízračné a jiné bezejmenné, jejichž zatčením či likvidací by došlo k rozložení zločinných struktur. Po zatčení těchto osob a ochromení sítě by už věc mohla převzít armáda a jménem vlanderského zájmu zahájit úřední vyšetřování. Dalo se předpokládat, že při zatýkání zmíněných osob by přišlo k úhoně mnoho jejich přívrženců, kteří by se aktivitě nabatelských žoldnérů snažili zamezit. Jini by se odvrátili od svých vůdců a útekem spasili holý život. Alespoň takové byly Turgusovy predikce a záměry v hrubých obrysech. Heregar Mšic vyhledal příslušné lejštro, soupisku osob, které je nutno zadržet a předvést ať už živé nebo mrtvé. Živý zajatec byl vždy honorován násobně více než mrtvý, u mrtvého stačilo doložit hlavu nebo dokladovat jiným prokazatelným důkazem jeho likvidaci. Dokladování a předávání mělo být provozováno přes velitele Efenga, jenž měl podávat pravidelná hlášení přímo Hionu Turgusovi do Kiltu, kterýžto potom měl obratem Nurnské skrze Efenga po zásluze vyplatit. Nurnští nakonec tedy po dlouhé a vášnivé debatě při zvážení všech pro a proti souhlasili. Nebylo radno obrátit proti sobě Vlanderské v samém srdci Vlander. V Rellu, tam už situace mohla být dost odlišná - a navíc, vymezení Turgusovy špinavé práce a způsob odměny za její vykonání dávaly Nurnským v jistých mezích a ohledech jedno pozitivum. Pozitivum jistého prostoru sami si zvolit příhodný okamžik, kdy zmíněnou práci z objektivních důvodů ukončí. Pokud by přerostla hranice jejich možností. Nurnští tedy návštěvou Rellu zdánlivě neměli co ztratit.

“Ještě jednu otázku”, zeptal se přídrzle Horác Lipový, “Nějak mi uniklo, kolik je za Efengovu hlavu”.

“Deset až patnáct let”, odvětil Turgus.

“Tak to беру...”.

“Já nežertuji!”.

“Ale já, drahej pane, já žertuji...”, zachechtal se hořce Horác, “Jsem už prostě takovej od přírody”.

Kdyby hořce nežertoval, byl by zamlklý. Jako většina z Nurnských. Hra, kterou s nimi ten zpropadený Turgus rozehrál, se jim pranic nelíbila. Bolbuch byl zastáncem rozvážného postupu, a zřejmě měl pravdu. Tady a teď nebylo záhodno

stavět se na odpor. Horácův odvážný žert audienci v kiltském sídle pobočníka krále Haakena III. pod obrazem honitby z podzimu 1029 ukončil.

Pytle

Nurnští v poměrně rozmrzelé náladě přespali v kiltském hostinci U jestřába a na druhý den vyrazili na Rell. O dva dny později v pokročilém odpoledni překročili říčku Modravu a vstoupili do městečka jménem Gorell. V Gorellu se ale kumpanie nezdržela, pouze Ramar upozornil na malou vojenskou posádku, která v Mšicově výčtu vlanderských postů nefigurovala. Mohlo to znamenat jediné, totiž že baron Gallen vládne vlastní silou rekrutující se z řad obyvatel panství, nebo to, že vlanderská vrchnost dělí fortifikace na posádky s velením výhradně loajálním a posádky bez něj. To bylo rozhodně dobré vědět a bylo to drobným, leč důležitým střípkem do mozaiky obrazu honitby z léta 1071. Ničím jiným než honitbou totiž Turgusova špinavá práce zřejmě neměla být. A navečer znavení dobrodruzi dorazili do vesničky sloucí jménem Silden. Jelikož se blížila noc, vzali Nurnští zavděk obecní nocležnou a ve společném pokoji na pryčnách polohlasem rozjímali, odkud, až zítra dojedou do Aregu, nejlépe začít.

“Určitě nebude od věci najít dobrý zázemí a ubytovat se”, ozval se Ramar, “Očuchat si místo, kde bysme se srotili, kdyby se něco miglo”.

“To je dobrý dycky”, souhlasil Yasper, “Vočíhlá brložna je základ zamezení pozdějších zmatků”.

“Mohli bysme se vytrousit po městě ověřit si pár Turgusových informací”, navrhl Blathel, “Vždycky se nám takovej postup vyplatil. V těch relskejch bandách mám trochu čardáš v hlavě. A taky jistý pochyby”.

“Mohli bysme popustit tu historku o nabatelskejch žoldácích, co hledají zadostiučinění”, navrhl Klabzej, “Ta myslim zase nebyla tak špatná”.

“Chceš, aby nás jednoho po druhym vodkráglovali po temnejch průjezdech?”, nesouhlasil Yasper.

“Lepší než honit se za přízrakem je, když si tě přízrak najde sám. I když tě to může bolet”.

“Pustit bysme tu vábnici mohli”, přitakal Gerllod, “Ale šarvátkou ve městě bych nezačínal”.

“Máš recht. Jsem spíš pro ten Bílej průsmyk”, ozval se vůdce Bolbuch, “Koho že to tam máme lapit?”.

“Jejich bezejmennýho šéfa”, připomněl elf Menhorian.

“Výborně”.

“Jo, pustý hory by mohly bejt dobrej začátek”, souhlasil Ramar, “Mám sojku, už se nám osvědčila”.

Bolbuch pochvalně zamručel. To by mohlo vyjít.

“Horáci, spíš?”, zeptal se trpaslík.

“Skoro ne...”.

“Ráno ve vsi nakup nějaký pytle”.

“Čeho pytle?”.

“Prázdný pytle”.
“Na co?”.
“Na hlavy přece”.
“To už zase budu vláčet hlavy?”.
“Už to tak vypadá”.
“Ach jo...”.

* * *

Do Aregu, sídelního města rellského pána, došla Nurnská družina následujícího dne o šestadvacátých poradostinách v jednu hodinu po polednách. Cesta proběhla bez zvláštních událostí, jen Klabzej Myšilov po celou dobu nevraživě vraštil obočí na Dagonický hvozď, jehož temná silueta se skoro po celou dobu táhla daleko na východě. Nespokojeně bručel pod vousy a upokojil se až nedaleko před městem, kdy les na horizontu ustoupil do mlžných dálek. Areg Nurnské překvapil svou rozlehlostí, tedy v porovnání ke Gorellu a Sildenu. Město zřejmě soustředilo většinu obyvatelstva kraje, leželo na obchodní křižovatce. Kamenné budovy a dlážděné ulice dávaly tušit, že kdysi zažívalo časy hojnosti a slávy. Dnes však byl na oprýskaných fasádách budov patrný zub času, nedostatku financí a válek. Sídlu barona Gallena bylo tvořeno neuspořádaným shlukem měšťanských domů propojených a obehnaných hradební zdí. Vnější hradbení spoluutvářely i baráky Mšicem zmiňované aregské posádky s oním deklarovaným neznámým počtem uniformovaných vojáků uvnitř. Gerllod Moskyt zkušeným okem usoudil, že by zdi oné fortifikace mohly skrývat něco kolem dvou stovek ozbrojenců. K ubytování si Nurnští vybrali hostinec U valounu, který se jim zdál co do strategického umístění i nabízených služeb jako nejvhodnější. Kumpanie si pronajala tři sousedící pokoje a ustájení pro koně v maštali ve dvoře na týden dopředu.

“Proč vyhazujeme peníze voknem?”, zeptal se Horác Lipový, “To mi, Bolbuchu, pověz”.

“Protože do hor pudeme pěšky a nechceme, aby nám ty koně zatím někdo líznul”.

“Jak ale víme, jak v těch horách budeme dlouho?”.

“To, Horáci, samosebou nevíme...”.

Druzi si objednali oběd a dohodli se, kdo kam zajde kvůli informacím. A tak se i stalo. Jednalo se o vcelku běžný postup. S tím rozdílem, že součástí zmíněných průzkumných aktivit bylo i vypustit informaci o nabatelských žoldnících, zaobírajících se satisfakcí pro významného kupce.

* * *

Poté, co se druzi vrátili z pochůzek, a po vydatné večeři ovšem, se odebrali do pokojů. Vlastně sešli se v tom prostředním, přičemž na stráž nechal hobita Horáce, aby debata nad zjištěními, závěry a plánem pro následující dny byla vystříhána přítomnosti nepovolaných uší. Nejprve vůdce Bolbuch přidělil hlídky pro nadcházející noc, a potom už udělil slovo jednotlivým mužům.

“Našel jsem ten Efengův dům”, oznámil průzkumník Ramar a přibližně popsal, kde stavení velitele Dorinské tvrze leží.

Nebylo to daleko odsud. Barbar nicméně také potvrdil, že chudoba aregských obyvatel mu připadá skutečně znatelná a markantní a že tedy není divu, když nálada ve společnosti připomíná vřící kotl s přinýťovanou poklicí. Bylo víc než jisté, že na barona Gallena se tady nahlíží skrz prsty jako na zaprodance, ačkoli nikoli výlučně ve vztahu k Vlandrám či Kalonu, ale jako na zaprodance obecně. Barbar při vši snaze nebyl schopen jednoznačně popsat převládající názor místních lidí, zda většinovou podporu má obecně vzato příklon k jedné či druhé straně, nebo snad vize samostatnosti.

“Tenhle kout světa spěje k občanský válce, to mi věřte”, podělil se Ramar se svým subjektivním pocitem.

“Z jinýho soudku...”, přihlásil se o slovo Yasper Zámečník, “Vůbec se nedivím, že Bílej průsmyk kdejaký lumpy tolik přitahuje”.

A vysvětlil, že v jižních svazích Modrých skal jsou zbudované zlatodoly a tavicí pece. Právě z těchto míst Rellu pocházela většina tolik ceněné suroviny pro vlanderskou královskou mincovnu v Kiltu. Zlaté pruty, to bylo to, oč běží v Bílém průsmyku především, a Yasper si byl jistý, že přepady kupců jsou jen vedlejším projevem. Zámečník také vyjevil názor, že loupeživé bandy v relském kraji zjevně udržují jistá vymezená teritoria a navzájem si nekonkurují.

“Jakoby existoval nějaký úzus...”.

“Trochu jsem se zaměřil na to, co nám všechno navykládal ten Turgus, a jsem toho názoru, že...”, ozval se Menhorian Blathel a potom se významně odmlčel.

“Povídej, kouzelníku...”.

“No, jsem toho názoru, že jak má čardáš v datumech, tak že má čardáš i v těch bandách. Jsem prostě toho názoru, že...”.

“Že co!?”.

“Že je nutný důsledně oddělit řádění nějaký bandy od projevů lidový rebelie... A taky že nemusí být banda jako banda... Není sporu, že v tomhle kraji se za ty léta napáchalo hodně křivd... A nejspíš není naším cílem dekapitovat půlku Rellu, že ne?”.

“To máš recht... ale co máš konkrétně na mysli?”.

“No, trochu jsem o tom všem přemýšlel... a tak ňák jsem si znovu prošel své poznámky...”.

Menhorian položil na stůl kus papíru počmáraného poznámkami. Rozvážně vysvětloval, co si o tom všem myslí. Tak především vydělil skupiny pod velením těch dvou přízračných pánů, pánů Dyjega a pana Lý, které sice nikdo nikdy neviděl, ale jejich jména byla jaksi ložená. Dokladovaná činnost jejich spolků nesla veškeré rysy podvrtných piklí, které více než co jiného připadaly Blathelovi, že mají destabilizovat obchodní a státní struktury, tedy jaksi tvořit podhoubí než nějaký zisk. U zločinných spolčení by se naopak mělo očekávat, že se úžeji specializují na některý z konkrétních oborů zlodějského řemesla, jak bývá u takových zločinných spolků zvykem, a že se s obchodními a státními strukturami spíše prolne. Rozhodně se však, pokud je zde uvažováno o vysoce protřelé formě organizace, nedá očekávat, že by v takovém případě dobře tyjící zlosyn nechal

vědomě vykrváčet svoji dojnou krávu. Právě naopak. Proto byl Menhorian toho názoru, že pokud za něčím hledat kalonský zájem, tak právě za osobami pana Lý a Dyjega, protože jinak si důvody jejich existence nedokázal vysvětlit. Za úplně odlišné označil počínání Modroskalských. Jejich vzestup panem Turgusem dokladovaný do dvou let zpátky mohl být už produktem vzrůstající destabilizace a o motivaci zmíněné bandy neměl Blathel žádných pochyb. Šlo nesporně o rellské zlato plynoucí do Kiltu skrze Bílý průsmyk. A podle známých stavů vojska na rellských postech se dalo předpokládat, že transporty ceněného nákladu byly i prachbídne střežené.

“Hm...”, pokýval Yasper Zámečník zadumaně hlavou.

Pan Lý byl ale podle všeho spojen s Východním lesem, vlastně s širokou oblastí táhnoucí se od Morku až k Černé Vodě a Mokřým Vrchům, a s ním byla spojována další jména.

“Jenomže je asi potřeba odlišit příčinu, která tvoří podhoubí, a následek...”.

Menhorian vysvětlil, že ti dva další, které v Kiltu Hion Turgus jmenoval ve spojitosti s panem Lý, s ním velice pravděpodobně nic společného nemají. Upozornil na skutečnost, že do přízračnosti toho Lý mají věru hodně daleko, ba co víc, zdají se být naprosto reální.

“Ten Bernard Zarostlý, pánové, není Zarostlej z rodové linie. Říkají mu Zarostlý Bernard, což je trochu rozdíl. Po fotrovi má příjmení Tůje”.

“Tůje?”.

“Přesně tak. Tůje. Bernard Tůje”.

Elf byl toho názoru, že Bernard je možná zarostlý, možná na protest proti nějaké nepěknosti přestal pečovat o svůj vzhled a nechal se obrůst divokým vousem a vlasem. Ale dřív, dřív to přeci býval starosta Morku, tedy sice na nízkém postu, ale přesto se jednalo o představitele státní moci. Té moci, proti které dnes vystupuje. Menhorian si prostě a jednoduše myslel, že tomu Bernardovi se stala křivda, která jej obrátila proti vrchnosti a postavila do čela rebélie.

“Že je spojovanej s panem Lý je pouze spekulace, zjednodušení a možná i záměr, ale asi to není fakt. A o tom kováři z Montery to platí jakbysmet”.

“Myslíš toho Ruprta? Kováře Ruprta”, zeptal se Gerllod Moskyt.

“Jo, právě toho. Myslím si, že kdybysme se na to koukli pěkně zblízka, tak se můj předpoklad potvrdí...”.

“A co z toho podle tebe plyne?”, otázal se Myšilov.

“Plyne z toho to, že bysme se měli soustředit především na to, co už od prvního pohledu smrdí. A podle mě to rebélie, ať už z jakýchkoli důvodů vedená, prostě není”.

“To máš víceméně recht”, souhlasil Bolbuch.

“Pak tu jsou ale ještě ty Bukodubský s Leonem Buřičem v čele”.

Ano. Leon Buřič. Už přízvisko Buřič nemohlo nikoho nechat na pochybách, co je zámyslem lidí, kterým velí. Bouřit za své a proti všem. Rebélie jak vyčtená z učebnic. Vesnice Buk a Dub dal Menhorian do souvislosti

s přilehlým Dagonským hvozdem, o kterém se zase nevědělo nic víc, než že tam straší, hýbou se tam oživé stromy a mizejí tam lidi.

“Prostě pohádka jako vyšitá pro zlobivý děcka, aby byly hodný a nechodily kam nemaj”.

“Jenom aby”, zachrčel Myšilov, “A co ten zlej druid, kterej tam vládne?”.

“Jsem toho názoru, že žádnéj druid neni. A ty mizející lidi, to jsou možná přeběhlíci do Buřičova tábora. Ale spíš, spíš jsou to holý povídačky...”.

“Takže podle tebe se povstalci kolem Leona Buřiče sbíraj po Dagonským lese?”.

“Přesně tak”.

“A co ten lovec? Lovec Krand?”.

“Vo lovci Krandovi nevíme lautr nic”, podotkl Ramar.

“Přesně tak... může to bejt takříkajíc kdokoli”, ozval se Zoltar, “Od rozprávkový postavy po povstalce samotáře, co bohatej bere a chudej dává...”.

“Tak...”.

“Turgus ale varoval ještě před Hrnčířema”, připomněl Gerllod.

“Před hrnčířema?”, nechápal Horác Lipový, “Tak voni povstali i hrnčíři?”.

“Ne... Mám na mysli ten Zelenskohnědskej trojúhelník, no, spíš pás...”.

“Přesně tak. Podívejte se do mapy. Tahle oblast zabírá rozlohou třetinu Rellu”.

“Jinejma slovama Rell se začíná houfovat k občanský válce...”, ozval se Ramar.

“Jako vřící kotel s přinejtvanou poklicí”.

Znělo to logicky a velice pravděpodobně.

“A kdo si myslíš, že v tom má prsty?”, zeptal se Klabzej Myšilov.

“Kalon a nebo někdo jinej”, pravil Gerllod, “Ale trouf bych si říct, že Kalon. Skrže nasazený lidi”.

“A na nás je, abysme ty lidi našli a předali vlanderský spravedlnosti”, řekl vůdce Bolbuch, “I s nezvratnejma důkazama o jejich rejdech. Teď jde jenom o to, kde začít”.

“Ještě se ale nabízí jedno vysvětlení”, zamyslel se Gerllod.

“A to jaký?”.

“Že my jsme ti, co mají přilít volej do vohně. Ať to prostě pořádně buchne”.

Debata byla bouřlivá, ale výsledek nakonec o to jasnější. Bílý průsmyk. Podle všeho Bílý průsmyk mohl být pro začátek snazším soustem, než přízračný pan Lý či Dyjego s Kalonem v zádech. Po dlouhé době nečinnosti bylo potřeba zase se do toho dostat. Alespoň tak zněl náhled vůdcův, tedy náhled rozvahy stáří. A kdo ví, třeba se to všechno zatím nějak vykrystalizuje.

“Po kom z těch Modroskalskejš ten Turgus vlastně touží?”.

“Po jejich bezejmenným šéfovi... Takže asi vlastně po všech...”.

“Dostanem je”, bouchl pěstí do stolu barbar Ramar, “Živý, nebo vodhlavený”.

“Dekapitovaný...”, opravil ho kouzelník, “Vlastně detrupený, nebo jak se to...”.

“Pytle mám”, řekl Horác, “Dost jich mám”.

“Jo”.

Bílý průsmyk

A tak se tedy stalo. Hned po ránu nurnská kumpanie vyrazila pěším pochodem po cestě k Modrým skalám. Právě po té cestě, která, pokud mapa nelhala, měla vést dlouhým kaňonem, jemuž se tady v kraji říkalo Bílý průsmyk. Koně včetně všech nepotřebných a obtížně přepravitelných věcí zůstali v hostinci U valounu. Už kolem poledního se poctivá cesta zařízla do rozeklaných skal a hlubokou soutěskou vedla Nurnské vpřed. Pochodovali ostražitě a bez ustání, jen kolem jedné hodiny po poledni zastavili na krátký studený oběd. Ačkoli hory působily divoce a zdánlivě opuštěně, každému z ostřílených dobrodruhů bylo jasné, že pokud tady někdo někdy číhal na kupce, neměl kupec ani s ozbrojeným doprovodem šanci. Příležitosti pro útok ze zálohy bylo nespočet a kaňon samotný nedával příliš prostoru ani pro zběsilý úprk. Jenomže Nurnští měli eso v rukávu a tím esem byla Ramarova sojka. Pták, který kroužil po blankytné obloze a zkušeným zrakem sledoval okolí. Ramar byl se sojkou propojen myšlenkami, měl ji vycvičenou a znal ji, a i kdyby ne, sojka nepocházela z tohoto světa. Byla animaliem, bytostí přivolanou magií, čirou vysokou magií, jež ji zformovala a vdechla jí život. Život existenčně závislý na životě jejího stvořitele. Mezi sojkou a barbarem tedy panovalo spojení animalia se stvořitelem. A Ramar nahlížel na soutěsku jejíma očima a tedy věděl, že vzduch je čistý. Tedy prozatím. Stav věci se změnil až v pokročilém odpoledni. Sojka z nebeských výšin zahlédla ve skalách nad soutěskou liduprostý strážní post. Na hraně skalní římsy byly připravené balvany se zaklíněnými sochory. Průzkumník nezůstal na pochybách, k jakému účelu tyto primitivní, leč účinné zbraně slouží. Ramar podezřelou skutečnost sdělil vůdci a ten nařídil druhům zavčas zalézt do úkrytu pod převisy. A barbar dostal za úkol zjistit, co se dá. K vlastnímu špatně skrývanému překvapení nezjistil však nic. Žádné známky tábora, horských stezek či alespoň osamělého pohybu. Hory se zdály být pusté.

“Někde tu ale sou”, odplivl si vztekle, “Na to mám prostě čuch”.

Po krátké debatě Bolbuch rozhodl, že když nemůže šachta za rubáčem, musí tedy rubáč k šachtě, a pod vedením Myšílova, který Nurnské vedl nejschůdnější cestou po úbočí rokle vzhůru, se kumpanie přesunula k opuštěnému vartovišti. Už cestou druid upozornil, že podle rozrytin v půdě soudí, že právě tudy Modroskalští podnikali závěrečný výpad na kupecké vozy ochromené svrženými balvany. Po zevrubné obhlídce strážního postu a dohodě s Gerllodem Moskytem trpaslík rozdělil pozice a potom kázal rozdělat oheň. Plameny druzi přižívovali mokřým chvojem a travou a mastný štiplavý dým brzy stoupal k obloze jako neklamná známka jejich přítomnosti. Tohle znamení by musel zmerčit i slepý. A Ramarova sojka dál střežila tiché vrcholky Modrých skal.

* * *

“Už jdou”, řekl suše Ramar a dodal několik holých vět s podrobnostmi.

Tou dobou už vládla hluboká noc. Muži se mlčky chopili zbraní a odebrali se na přidělená stanoviště. Horác Lipový s Yasperem přihnuli na oheň připravené hromady chvojí a nalámaných dřev. Potřebovali, aby na to krvavé divadlo bylo pořádně vidět. Potom i oni dva následovali ostatní a zmizeli ve tmě. Menhorian Blathel se skrčil na své pozici a zamžoural směrem, kde tušil trpaslíka. Jeho úkolem bylo, až přijde správný čas, těsně před útokem obdařit vůdce účinky posilujícího kouzla. Stejný úkol měl i Ramar ve vztahu ke Gerllodovi. Gerllod a Bolbuch byli zkušení bijci a na jejich umění úspěch této fáze plánu stál především. Součástí úderné skupiny byl i Zoltar Zemikosa a Klabzej Myšilov, kteří se s těmi dvěma sice nemohli poměřovat, ale když na to přišlo a boj netrval příliš dlouho, byli schopni velkých věcí. A Menhorian Blathel byl zkušený kouzelník. Praktik. Dalo se předpokládat, že z jeho směru temnotu ozvláštní různobarevné výboje blesků. Blesky se daly očekávat i od Horáce Lipového. Vlastnil nechvalně známý sluneční prsten, který sprovedil ze světa nejednoho muže, bohužel i včetně vlastních. Takový barbar Goran, dej mu Harr Ghned lehké spočinutí, kdyby mohl promlouvat ze záhrobí, mluvil by jadrně a od plíc. Z Horáce a jeho zmatenosti ve vypjatých

...a Menhorian Blathel byl zkušený kouzelník. Praktik...

situacích panovaly obavy největší. Aby v nastalé řeži zase nechybil v úsudku a neposlal na onen svět někoho ze spoludruhů. Ale vůdce byl toho názoru, že ve středu připraveného bojiště bude světlo od ohně a tedy i naprostý blbec pochopí, kdo patří ke které straně. Nurnští ztichli a oheň divoce prskala.

* * *

Modroskalští vpadli na vartoviště s tasenými zbraněmi a divokým řevem. Překvapení, že tu nikdo není, bylo natolik silné, že na několik drahocenných úderů srdce zmlkli. Oslepeni jasnými plameny ohně mžourali zaraženě do tmy kolem, která se z tohoto místa zdála být neproniknutelnou.

“Pal!”, zařval Bolbuch.

To byl signál pro zahájení střelby a práci kouzelníků. Následně vyběhla ze čtyř protilehlých stran útočná formace. Střet to byl tvrdý, ale víceméně rychlý. Ačkoli Modroskalští Nurnské počtem hlav převažovali, moment překvapení sehrál svou zásadní roli v konečném výsledku, který byl od prvních okamžiků jasný. Podpora bojové formace měla díky ohni zřetelný přehled, kde je třeba zasáhnout, a rabijáci z Modrých skal muže, ostřelující je zdánlivě ze všech stran, ani neměli možnost zahlédnout. Do posledního dechu zřejmě vůbec netušili, kolik Nurnských vlastně ve skutečnosti je a že je jich tak málo. A nebylo jim ani dáno později to zjistit. Brzy se jejich nehybná těla válela všude kolem plápolajícího ohně, který zatím už většinu paliva lačně pozřel, a jeho plameny znovu částečně ustoupily temnotě.

“Tendle dejchá...”, upozornil Jasper Zámečník na zhrouceninu muže, jemuž se prsty na rukou chvěly křečí.

Jasper poklekl a zajatce spoutal poctivým konopným provazem.

* * *

Výslech byl krátký a skončil nedlouho před půlnocí.

“Popravit”, houkl vůdce.

Horác Lipový se nadšeně úkolu ujal a zbitého muže podržl nožem. Potom si vypůjčil sekerku a udělal to, co bylo nutné. Zbavil hlavy mrtvolu, kterou jazyk chvíli předtím označil za vůdce lumpů. Zabalil ji do hadru a potom tu kulatou věc uskladnil na dno pytle. Byl pyšný. Nurnští měli první hlavu, první hlavu pro Efenga.

Byla tu ale jiná věc, která Nurnské mátlá. Ti muži, jak vyplynulo z výslechu, to byli skutečně zločinci, o tom žádná. Ale jediné, k čemu se vyslýchaný jazyk měl, bylo zlato z dolů. Modroskalské podle všeho zajímaly pouze vojenské transporty do Kiltu, nikoli kupci a obchodníci. Mohl lhát, ale proč by to dělal, když mu muselo být jasné, že skončí jako ostatní. Podle toho, jak hovořil, se nezdálo, že okrádání pocestných padalo na vrub Modroskalských. Nurnští měli nutkavý pocit, že muž, jenž ještě před chvílí dýchal, byl Rellan srdcem i duší, tedy alespoň v jistém smyslu, a že Modroskalští tady nevedli jenom nějakou sprostou protizákonnou činnost. Oni nejspíš bojovali svoji soukromou válku proti baronu Gallenovi a jejich živobytím bylo týť ze všeho, co tento muž dle jejich přesvědčení představoval. Žili v horách jako psanci a ze svého pohledu a dle svých možností zasazovali rány Vlandrák a jejich aregskému přísluhovači. Ke spolčení s Kalonem

se ale muž nepřiznal, ani když mu Zemikosa hrozil vypálením očí. A hrozit, hrozit uměl alchymista věru přesvědčivě.

“Potom mi není jasný, kdo má na svědomí kupecký karavany”, zamyslel se nahlas Yasper, “A že je přepadama Bílej průsmyk proslulej, o tom není pochyb”.

“Můžeme najít tábor těchhle ptáčků a chytit dalšího jazyka”, řekl barbar Ramar, “Určitě tam někdo zvonil... a mohli tam mít taky svoje rodiny...”.

“Placený jsme vod chycení vůdce”, zavrtěl hlavou Bolbuch, “A toho máme”.

“Toho máme”, poplácal Horác pyšně pytel.

“Je to velká oblast...”, ozval se Gerllod, “Může se tu pohybovat i jiná skupina”.

“Možná”.

Nurnští se domluvili, že ráno zkusí projet průsmykem a hledat nějaké stopy po přepadech kupců. Po takovém přepadu přeci nutně musí zůstat nějaké stopy... Polámané součástky z vozů, rozbité předměty v trávě, prostě něco, co by určilo místo přepadení, a odtud potom navázat a směřovat další kroky.

“Za to nám ale Turgus neplatí...”, namítl Zoltar Zemikosa.

“Ale zaplatí nám především za důkazy o kalonském spiknutí”, nesouhlasil Ramar, “A řek bych, že po těch důkazech prahne víc, než po nějakých hlavách”.

“Jseš si tím tak jistý?”.

“Úplně skálopevně ne...”.

“Když budou důkazy, zaplatí i za hlavy, který nebyly v plánu”, podotkl Moskyt.

“To asi jo”.

“Tak jo”.

“Jo”.

Bolbuch rozdělil hlídky pro zbytek noci.

Pevnost

Myšilov stopoval rád. Byl v tom za ta léta v družině dobrý a teď to bylo ještě ke všemu napínavé. Hledat někoho, o kom nevěděl zhora nic, vlastně ani to, zda vůbec existuje, to pomyšlení jej příjemně šimralo v zátylku. A navíc tu byl Ramar, muž zcela odlišného zaměření, ale se zajímavými možnostmi a především průzkumníckými zkušenostmi, z nichž se leccos mohl přiučit i takový světem protřelý druid. První úkol nebyl těžký. Najít místo, kde s téměř naprostou jistotou došlo k přepadu kupecké karavany, to bylo spíš otázkou času a vynaložené chůze, než otázkou schopností. Po rozbitých vozech zůstanou stopy dlouhé měsíce, ba i roky, pokud si tedy někdo nedá dostatek práce s jejich odklizením. Cesta Bílým průsmykem nebyla v dnešních časech příliš frekventovaná a lupiči se asi více zajímali o kořist než o nějaké zametání stop. A právě na takovém místě, které Myšilov s Ramarem označili za nedávné místo činu, vůdce Bolbuch vyhlásil přestávku na odpočinek a kumpanie shodila batohy a rozvalila se u kraje cesty. Ti dva průzkumníci se zatím sáпали jižním svahem a za nějaký čas zmizeli z dohledu.

Jen zvuk kutálející se suti, tříštící se ozvěnou o holé skály, dával tušit, v kterých místech se asi nalézají, ale i ty zvuky nakonec ustaly.

* * *

“Dá se tam docela pohodlně vylízt”, oznámil Ramar, když se s druidem vrátil z obhlídky, “Je to prudký, občas se podloží smejká pod nohama, ale jde to”.

Barbar přibližně ukázal směr výstupu.

“Nahore na hřebeni už je to potom dobrý...”.

“Určitě přišli z týchle strany, ale už je to moc dlouho”, řekl druid, “Budeme muset chytit štěstí za pačesy... Zkusil bych jít po hřebeni na jih...”.

“A já zase vypustím sojku. To by muselo bejt, abysme na někoho nekáppli”.

“Jo, to by muselo...”.

“Času máme habaděj”, kývl hlavou Bolbuch, “V nejhorším to prostě votočíme zpátky”.

“Jenom aby nás nechytla bouřka”, ukázal Menhorian na oblohu, “Bouřka v horách, to není nic příjemnýho”.

Skutečně. Nurnští si v hluboké soutěsce ani nevšimli, že obloha už dávno není blankytná jako včera. Po nebi táhla kupovitá oblaka, která čas od času skryla slunce.

“Sbalíme věci a dem”, pravil vůdce.

* * *

Po zbytek dne družina táhla horami, horami víceméně holými s travnatými plošinami, z nichž trčely skalisté zuby vrcholků. Sledovali kozí stezky, poněvadž to bylo jistější než trmáčet se nazdařbůh a zřítit se do nějaké propasti. Navíc se dalo tušit, že pokud tudy kdy táhli členové loupeživé bandy, zvolili si jistě některou ze stezek. Kozu ale Nurnští do západu slunce nezahledli jedinou, natožpak lidskou bytost. Když se slunce dotklo horizontu, rozbili Nurnští ležení. Tuto noc ale bez ohně. Nejenže tu kolem nebylo mnoho topiva, ale bylo bezpečnější v nebezpečném a neznámém terénu na sebe raději neupozorňovat.

* * *

Ráno obloha připomínala tlustou šedivou deku s takovými těmi hrubými chlupy, deku co škrábe a svědí jen co se dotkne holé kůže a možná i od pohledu. Byl poslední poradostinový den, ale s radostí neměl nic společného, spíš s kocovinou po flámu. Nurnští se opět vydali na pochod, ale cestou se už začínali ozývat reptalové. Bolbuch však trval na svém, že času je pořád ještě habaděj, a nebyl ochoten vydat rozkaz k návratu. Až potom Kalbzej Myšilov objevil v rozšlápých kozích bobcích lidské stopy. Po důslednějším ohledání se druid nechal slyšet, že ti muži byli dva a nesli velkou zátěž. Jejich boty měly podrážky pobité železem, což u nějakých pastevců, o nichž za celou dobu také nenalezli jediného dokladu, by se stěžovalo považovat za pohodlnou obuv. Nurnským svítla naděje a reptání ustalo. Se stopařem v čele po zbytek dne sledovali stopy dvou neznámých osob, mířících k jihozápadu. O jedné věci byl druid pevně přesvědčený - ti muži se tu vyznali a šli najisto. Ramar nechal nad zvolna se pohybující kumpanií kroužit sojku, která v širokých kruzích pozorovala zemi pod sebou.

Barbar mlčel a plně se soustředil na vnukané obrazy, v nichž on a jeho druzi připomínali nicotného jablečného červa pinožícího se po hrbolaté slupce obrovského kožnatého jablka.

* * *

Leželi v těsném shluku za divokým netřeskem obrostlou skalkou a čekali, s čím přijde Mallikorňan. Byli mu vděční, že ji má. Sojku. Tam, asi půl míle před nimi, na nerozlehlé plošině utopené mezi skalami leželo nějaké sídliště. Zatím neznali přesné reálie, ale bylo jim jasné, že to, co je tam před nimi, není nic kalého. Čekali, až se Mallikorňan odpoutá od cizích vjemů a vrátí se do reality. Barbar Ramar. Průzkumník.

* * *

“Jsou tam kamenné ruiny nějakého prastarého opevnění”, řekl Ramar, “Ruiny vomletý věkama a děravý jak řešeto”.

“Kolik chlapů?”

“Asi dvacet. Po zuby vyzbrojených. Některý mají i zbytky mundúrů na sobě”.

“Vojáci?”

“Spíš bejvalý. Ale vyhlížeji dost nebezpečně”.

“Žádný ženský?”

“Ženský žádný”.

“Kazim”, odtušil Menhorian Nocturno Blathel z Cairn.

“Do pytle se vejde”, utvrdil druhý Horác Lipový.

“Kdo?”

“No, ten Kazim přece... Teda jeho hlava... Ale s některejma hlavama jeho kumpánů už mi budete muset pomoci”.

“Kazim je pevnost, Horáci”, vysvětlil popletenému alchymistovi kouzelník, “Kazimská pevnost”.

“Pevnost z legend... vlastně legendární ruiny...”, připomněl Gerllod Moskyt, “Myslíš si, že je to vona, Menhoriane?”

“Asi jo. Co by to mohlo být jinýho, když ne ona? V mapách nic zakreslenýho není”.

“Nějak si nemůžu tu legendu vybavit”, ozval se Yasper, “Co nám o ní Turgus říkal?”

“Něfak o ní lautr nic”, zabručel Bolbuch, “Jenom že ta legenda existuje”.

“Souvisí ta legenda nějak s těma chlapama?”, zeptal se Zoltar.

“Asi sotva...”

“Může nějak souviset s náma a s tím, co děláme?”

“S náma ještě míň...”

“Takže jde jenom vo to, vykydlit ty chlapy tam dále”.

“Přesně vo to jde”.

“Musíme se teda poradit, jak na ně...”

“Jo”.

“Bude to vošajstlich”.

“To teda sakra bude...”

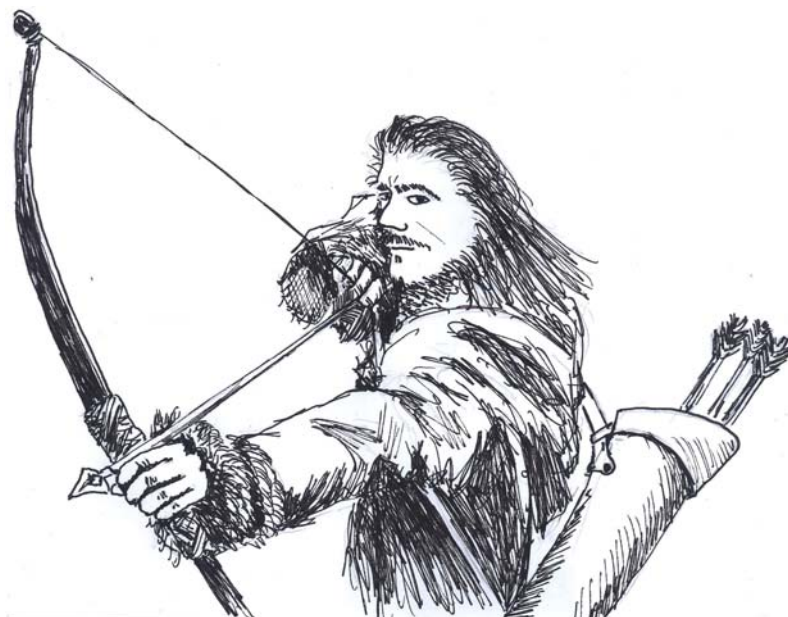
“Rád bych jenom připomněl”, pravil Horác, “Až ty chlapy vykydlíte, budete mi fakt muset pomoci s těma hlavama...”.

“Ty ale pudeš kydlit s náma...”.

“Já vim, že puďu kydlit s váma, já vim... Já jenom, abyste nezapomněli, že jsem malej hobit s velkejma pytlema, jo!?”.

“Neboj...”.

* * *

...stejným úkolem byl pověřen Jasper, který byl jako střelec výtečný...

Druzi se pomalu a tiše pohybovali travou. Byli neviditelní, o což se z převážné míry zapříčinil kouzelník Menhorian Blathel, zčásti potom barbar Ramar. Tím byli ale kouzelníci pro další vývoj k nepotřebě a dostali za úkol přesunout se na nějaké vhodné vyvýšeniny a připravit si tam palposty. Stejným úkolem byl pověřen Jasper, který byl jako střelec výtečný. Střelci měli ve smluvenou dobu vylákat nepřátele z brlohu a v okamžiku, kdy by se dostali na dostřel, zahájit soustavnou palbu. Nic netušící Kazimští měli během postupu k palpostům narazit na tiše vyčkávající neviditelnou formaci semknutou kolem vůdce. Moment překvapení měl hrát při tomto střetu, jak se již osvědčilo dříve, alespoň pro začátek zásadní roli.

“Ve jménu vládce Vlander! Ve jménu krále!”, zařval Jasper Zámečník a jeho silueta se odlepila od vrcholku skaliska, “Vy chlivové a kolovpletenci! Vydejte se dobrovolně všanc králově družině!”.

Předchozí poklid mezi prastarými ruinami Kazimu panoval stěží na dva údery srdce. Vzápětí v táboře kazimských lumpů vypukla panika. Nurnští hotovili zbraně a připravili se na střet. A střet byl neodkladný. Z rozvalin legendárního Kazimu vyhřezl neuspořádaný hrozen jedenácti mužů. Yasper zmlkl a oni si zřejmě uvědomili, že s obklíčením a s početním stavem družiny vlanderského panovníka to nebude zase tak horké. Kazimští přešli do běhu a teď už víceméně jistí si svou převahou začali divoce řvát. Hrozen těl se během nekoordinovaného přesunu značně rozvolnil. Yasper zahájil palbu, Menhorian s Ramarem metali oštěpy, hvězdice a vše, co bylo po ruce. Palba způsobila, že se Kazimští ještě více rozdrobili, a neviditelní Nurnští se ve dvou skupinách počali přesouvat. Potom došlo k děsivé srážce a s tím, jak neviditelné čepele s kovovými ozvuky dopadly na zbroje Kazimských a siluety neviditelných druhů vyhřezly z průhledné nicoty, divokost ve tvářích nepřátel vystřídal úlek a překvapení. Po druhé ráně už někteří zranění střelbou palebné podpory podklesli v kolenou. S prchavým momentem překvapení se Nurnští ústupem opět semkli v jednolitou formaci, jejímž základem byli trpaslík Bolbuch a Gerllod Moskyt doplnění na protilehlých křídlech Zoltarem Zemikosou a Klabzejem Myšilovem. Trochu stranou se držel Horác Lipový, který poté, co jednoho protivníka dodělal svazkem zelených blesků z milovaného magického prstenu, přezbrojil na kuši a páčil po každém, kdo se mu dostal do zorného pole. Šípy z přilehlé skalky létaly dál a mnohé z nich byly otrávené alchymistickými jedy. Účinky jedů odvedly značný díl práce. A to ani nemluvě o starém Bolbuchovi, jenž po jednom děsivě vyhlížejícím zásahu, který mu proťal plech pod ramenem, propadl bojovému šílenství. Jeho vypoulená bělma se podlila krví a z bezzubých dásní kanuly sliny a odlétaly do všech stran, jak se divoce oháněl sekerou. Myšilov brzy vyčerpal magickou energii vyprošenou za kuropění od ducha Smrkena, v posledním výronu psychického kouzla zbavil života bezejmenného protivníka a počal se stahovat. Teď už byl v přímém střetu muže proti muži k nepotřebě a kostnatou rukou hrábl po luku. Zato Zoltar Zemikosa, ačkoli neválečník, ten držel. Rychle pochopil Myšilovo vyhoření a záměr a přesunul se k němu, aby mu umožnil bezpečný únik. Netrvalo dlouho a poslední z útočného hrozu Kazimských padl.

Nebylo však možno vydechnout, ani se načas stáhnout zpět a pokusit se dobýt rozvaliny metodou mletého masa. Byl tu totiž Bolbuch, propadlý šílenství, a ten neviděl, neslyšel nic. V jeho hlavě duněla jediná jednolitá ozvěna nerozumového pudu, a ten pud hřímál: Zabít, zabít zabít! Trpaslík vyběhl směrem k ruinám, mával sekerou a řval. Ach, bohové, jak on řval! To, co mu vycházelo z hrdla, to nebyla slova, která spojena do vět nesla by hlasité poselství. Nikolivě. Z Bolbuchových poslintaných úst vycházel jednolitý hrdelní řev, řev tak strašlivý, až krev stydla v žilách. Avšak Nurnští Bolbucha znali, věděli, že teď je nevnímá, a tedy věděli, že jediné, co musí teď dělat, je běžet s ním, být mu nablízku, stát při něm. Ale nepřibližovat se zase až tak příliš. Dědek se v tomhle stavu neptal, kdo je kdo. A tak se řítily vstříc rozvalinám, i když někteří už opravdu nemohli.

Kde se stala chyba

Pršelo, voda padající z černé oblohy tvořila jednolité provazy. Tu a tam noc prozářil blesk a obnažil pitoreskní obrysy rozvalin Kazimské pevnosti. Hrom přišel až později, jeho zvuk následoval bělostný výboj ve stále kratším závěsu. Bouře se blížila. Nurnští se choulili mezi pobořenými zdmi, jež kdysi tvořily jednu z budov. Předchozí obyvatelé tady taky přespávali, chybějící strop byl přepažen několika kládami a přes ně Kazimští napjali vozovou plachtu. Plachta ale byla značně zteřelá, poněvadž takto silný déšť nebyla s to zastavit. Na druhy zabalené do houní a plachet z voskovaného plátna shora teklo dírami, jichž bylo stropní plachtovi hojně. Mnohde zteřelé plátno prostě jenom prosakovalo. Oheň uhasl brzy poté, co začalo cedit jako z konve, a druhům se jej nepodařilo běžným způsobem oživit. Plýtvat alchymistickou magií bylo zase škoda.

Co se týče kazimských lotrů, nedozvěděli se Nurnští mnoho nového, a to, co se dozvěděli, víceméně potvrdilo jejich předchozí předpoklad. Těch málo, kteří přežili boj a byli zajati a vyslechnuti, nechal vůdce popravit. Co také s nimi jiného.

...zato Zoltar Zemikosa, ačkoli neválečník, ten držel...

Nějaké eskorty zajatců do Aregu od prvopočátku nepřicházely do úvahy. Ruiny Kazimské pevnosti objevili dezertéři vlandersko-kalonských válek a toto místo se ukázalo být natolik odlehlým, že jím vzali zavděk a zařídili se tady po svém. Odtud podnikali výpady do podhůří Modrých skal, důležitým zdrojem obživy se stal Bílý průsmyk, kde přepadali kupecké vozy a brali vše, co bylo k mání. Pravdivost výpovědí zajatců podpořila i skladba zde nalezené kořisti, jež však pro účely Nurnských byla z podstatné části nepoužitelná. Nurnští tedy pobrali jenom cenné věci, které bylo možné unést. A těch nebylo zase tak mnoho. Něco peněz a pár šperků větší hodnoty. Důkazy o napojení Kazimské bandy na Kalon se však nenašly žádné, byl-li pominut fakt, že někteří z mužů dezertovali z kalonské armády. Ale to se celkem vzato dalo čekat. Byli to stejní chudáci jako vlanderští, a jejich osudy byly víceméně totožné.

Nurnští se choulili v houních, opírali se jeden o druhého a vyvalenou zdí sledovali světlo Horácovy lucerny. Občas šlehl blesk a ozářil Kazimskou pevnost, legendární místo, a siluetu malého hobita, který se skláněl k zemi a něco tam venku kutil. Ten dobrý muž plnil poslání, k němuž byl zmocněn. Řezal hlavy. Každou pečlivě omyl a uložil do vodou nasáklého pytle.

“Tohle sám neunes...”.

“Ne, to neunes...”.

“Budeme mu někdo muset pomoci”.

“Jo, to budeme”.

“No jo, ale kdo má na tohle žaludek...”.

“No jo... kdo ho na to má!?”.

“Nějakej dobrovolník, chlapi?”, zeptal se Bolbuch.

Bylo тихо jako v hrobě. Potom bledé tváře Nurnských ozářil blesk.

“Tak nezbyde, než si hodit vrhcábem”.

Zahřmělo, až se zatřásla země.

* * *

K ránu sice déšť ustal, ale bylo pošmourné a mlha, která ne a ne se zvednout. Nurnští byli prokřehlí a polámaní. Zoltar Zemikosa byl ten, který hodil nejmíň, ale příliš mu to nevadilo. Tedy z estetického ohledu. Převazoval svůj díl nákladu, aby se mu cestou nerozpadl a aby se lépe nesl. Bolbuch rozhodl, že nejdůležitějším cílem je navštívit Efenga a zbavit se hlav. A zbavit se hlav bude třeba co nejrychleji, dokud si jich nevšimly mouchy. Kumpanie tedy záhy opustila rozvaliny a vydala se na pochod. Těžko říci, kde přesně se stala chyba. Ale chyba se stala. Byla mlha a šero a země byla rozmoklá nočním lijákem. Nurnští sešli z cesty a když to zjistili, bylo už příliš pozdě.

Druid to bral za své osobní selhání a i Ramar nad sebou samým nevěřičně kroutil hlavou. Kumpanie táhla nazdařbůh větrnými horami, které se táhly na všechny strany. Po dohodě druzi usoudili, že je třeba se držet na hřebenech a pokusit se mířit na východ. Trmáceli se věru dlouho a bez kloudného výsledku. Na noc se utábořili ve skalní průrvě, kterou zabezpečili plachtami, kdyby zase přišla průtrž. Oheň se ani nepokoušeli rozdělat, nemělo to valného smyslu. Všechno bylo nasáklé vodou.

* * *

Je s podivem, jak málo stačí, aby i takoví ostřílení dobrodruzi, jakými Nurnští bezesporu musili být, propadli trudnomyslnosti. Druid od rána nevraživě mlčel, Ramara co chvíli přepadl nával vzteku, který projevoval tím, že častoval okolní skály přívalem jadrných nadávek. Sojka z něj musila být zoufalá, nechápala myšlenky svého stvořitele a vládce a tu a tam vydala zajímavý skřek. Zemikosa nesl hlavy a i přes chladné povětrí se viditelně a zadýchaně potil. I Horáce už přešel humor. Teklo mu do bot a občas se vzmohl na hloupou otázku, kdy že už tam asi tak budou. Tam, někde, kdekoli. Třeba na konci světa, někde, kde je sucho a z krbového závěsu libě voní dušenina. Což ovšem jenom spustilo příval klení. Navíc zase začalo jemně mžít. Teprve navečer Ramar drcl do zkřehlého Myšilova a ukázal na otisk šlápěje. Druid si protřel vodou zalité oči a odhrnul z tváře pramen zplihlých vlasů.

“Kráva...”.

“Kráva?”, vycenil zuby barbar.

“Kráva. Co má bejt...”.

“No právě, kráva...”.

“No jo, kráva”, pochopil druid, “Kráva!”.

“Kráva?”, zeptal se Gerllod.

“Jasně že kráva!”.

“Jak stará moc kráva?”.

“Né moc stará, bych řek”, pokýval hlavou Ramar a otevřel dlaň jemnému dešti.

“A další kráva!”, zvolal Myšilov.

“Jak stará?”.

“Né moc... Ze včera stará nanejvejš”.

“Co máte?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Krávy...”, vysvětlil Gerllod, “Čerstvý”.

“Kde?”.

“Všade”, houkl druid.

Horác si promnul oči. Zíral kolem. Nechápal.

“Krávy?”.

“No už to tak bude, Horáci... krávy... stračeny... a chlívý... a hospodáři... chápeš!”.

“Aha... krávy...”.

“Kam šly?”, zachrčel Bolbuch.

“Tam...”.

“Tak dem za něma. Za krávama”, zatleskal Horác Lipový, “Ajt’ už jsme tam...”.

“Krávy počkaj. Šírá se”, zavrtěl hlavou Bolbuch, “Tma přide co nevidět”.

“Ne...”.

“Ale jo”.

Noc byla krutostiplná. Spánek bezesný, přerušovaný. Načvachtané deky nebyly s to zadržet jakékoli teplo, natožpak nějaké vydat.

* * *

Objevením kravích stop byla trestuhodná chyba, která se stala, napravena. Stádo bylo hnáno kvapně z hor, honáci si zřejmě byli dobře vědomi, že nepříznivé počasí v horách lidem ani dobytku nesvědčí a dokáže být velmi nebezpečné. Stopy dobytka dovedly prokřehlý Nurnské do podhorské vísky Malá, kde zabušili na vrata prvního statku, který jim padl do oka, a u krbu dobrých lidí se jakž takž usušili a zahřáli horkým medvědímlékem. Tedy poté, co předtím schovali Efengovy hlavy do křoví na mezi a co o něco později Menhorian Blathel trpělivě vysvětlil Horáci Lipovému, že medvědí mléko nemá ve skutečnosti s medvědem a výpotky mléčných žláz obávané šelmy pranic společného. Medvědí mléko Nurnským zvedlo náladu.

Před polednem se kumpanie v dobrém rozloučila a vyrazila na další pout'. Z Malé už to nebylo daleko na sildenskou cestu a ve tři hodiny odpoledne dorazili Nurnští do aregského hostince U valounu. Letmou obhlídkou stájí a pronajatých pokojů s ulehčením seznali, že za dobu jejich nepřítomnosti se nic nepředloženého neudálo. Což tedy bylo samo o sobě potěšitelné, ale na druhou stranu to před ně položilo nutnou otázku, co tedy dál.

Utajený příjezd markýze Rudena

“Nezbejvá, než popustit tu historku o nabatelskejch žoldácích, co hledají zadostiučinění”, připomněl Klabzej starou debatu, “Co taky jinýho!”.

“Takže ty si nedáš pokoj?”, ohradil se Yasper, “Chceš, aby nás jednoho po druhym vodkrá glovali po temnejch průjezdech?”.

“Lepší než honit se za přízrakem je, když si tě přízrak najde sám...”.

“Pustit bysme tu vábnici mohli”, přitakal Gerllod, “O tom žádná”.

“Jo, vábnici pustíme. Nemá cenu s tím otálet”, rozhodl vůdce Bolbuch, “A Horác s Ramarem zatím donesou hlavy tomu Efengovi. Řek bych, že už se v těch pytlích začínají povážlivě hejbat...”.

* * *

Ramar si klestil cestu davem u tržoveckých stánků a Horác Lipový se loudal za ním.

“Nejsem si jistej, jestli nás Bolbuch pochválí”, ozval se hobit, “Možná jsme měli bejt míň oblomný”.

“Nešlo nic moc dělat”, odsekl barbar, “Nebo snad šlo? Jsem rád, že jsme se toho eklhaftu zbavili”.

“Jenomže Bolbuch nás asi nepochválí...”.

“No tak nás nepochválí, no. Co na tom sejde...”.

“Předtím jsme měli aspoň ty hlavy. Ted' máme prd”.

“Prosim tě, mlč už! Zavři už hubu!”.

“Prostě nepochválí...”.

Ramar byl vztekly a tím víc, že měl Lipový pravdu. Vraceli se zpátky k Valounu a neměli ani hlavy, ani peníze. Jen strohý příslib nějakého Sabga, že až se pan Efeng vrátí, tak záležitost urovná. Jenomže vrátí se někdy vůbec? Ten Sabg

nevypadal, že by se v té věci nějak orientoval. Na druhou stranu ale zase ty smrduté pytle převzal bez mrknutí oka. Byl to voják s kapitánskou hodností. Voják v Efengově domě. Ten dům spíš než co jiného připomínal soukromou vojenskou posádku, ale bohové sud'ťe, když je patrola u vrat vpustila akorát tak na dvorek. Jako nějakou chamrad'. Ten Sabg tvrdil, že má v Efengově nepřítomnosti všechno na starosti. Že je jeho příkazníkem. To by mohl říct každý.

* * *

“Zdravičko, pánové!”, slušně pozdravil Horác Lipový, když v závěsu za barborem vstoupil do lokálu.

Otočilo se několik hlav, ale Nurnští, dřepící u rohového stolu ani nehnu brvou.

Ramar rychle pochopil, že se něco děje, a než se hobit stihl nadechnout k dalšímu zvolání, včas jej zarazil.

“Dáte si pivo, pánové?”, zeptal se hostinský.

“Ne”, odvětil barbar příkře, “Jsme zvondaný. Deme si dáchnout na cimru”.

“Ale já...”.

“Jsme zvondaný, Horáci... Jak koně...”, sykl a tlačil Horáce lokálem.

Ten nechápal, ale nevzpěchoval se. Došlo mu, že Ramar má nějaký záměr.

Když vlezli na cimru, už tam na ně čekal Menhorian.

“Něco se děje, chlapi”, vysvětlil kouzelník, “Nalepili se na nás nějaký cápci. Šlo to nějak moc rychle”.

“Kolik?”.

“Jsou tři... aspoň ti, co o nich víme...”.

“Boural ses jim, Menho, do hlavy?”.

“Jsou jak hradební zed”, pokrčil omluvně rameny mág, “Vůbec to nechápu”.

“Tak jak si můžeš bejt jistej, že jsou to voni?”.

“Právě těma okolnostma... Že jsou jak zed’, do jednoho... To není normální...”.

Ozvalo se krátké výstražné zaklepání a do pokoje vpadl Bolbuch.

“Chlapi!”, zahromoval, “Je to divný, ale visejí na nás jak slepice na flusu”.

“Šlo to nějak podezřeले rychle”.

“Jo. Zatraceně rychle. Musejí mít hnízdo někde hodně blízko, když to šlo tak rychle...”.

“Kde všude jste to roztroubili?”.

“Náměstí, tržiště, pár taveren v okolí...”, vypočítal vůdce, “Vyloupili se tu dřív, než se všichni stihli vrátit”.

“Co hostinskej, ten je čistej?”, zeptal se Ramar.

“Nejspíš jo”, pokýval hlavou Menhorian.

“Co u Efenga, jak jste dopadli?”, obrátil se Bolbuch na Horáce, když si všiml, že je bez pytle.

“Špatně...”.

“Jak špatně?”.

“Uplně nejšpatnějc”.

Ramar mu podal stručné shrnutí návštěvy Efengova domu. Bolbuch se zachmuřil a chvíli dupal.

“Nevadí. Na Efenga dojde pozdějc. Ted’ spíš jak to zavonačit s těma chlápky tam dále”.

“Já jsem zkusil, co šlo, ale jejich lebeně jsou pro mě nepřístupný”, pokrčil rameny Menhorian Blathel, “Jsem na ně prostě krátkej”.

“Sledovat je asi moc nemůžeme, věději vo nás”, zabručel nespokojeně Bolbuch, “A praštit je někde v temným průjezdu, to by se mohlo votočit proti nám”.

“Můžu na ně pustit ucho”, navrhl po chvíli přemítání Ramar.

“Pustit ucho?”, podivil se vůdce.

“Asi chápu”, přitakal mág Menhorian, “Jo, to by mohlo vyjít”.

“Dobře teda...”.

* * *

Hrozen Nurnských vpadl halasně do pokoje. Bolbuch vztekle práskl dveřmi a obrátil se na Ramara.

“Co to, kurva, bylo!?”.

“Co to do nich najednou vjelo?”, zvolal Yasper Zámečník a lomil rukama, “Proč vystřelili, jako když do nich píchne nožem?”.

Barbar byl bílý vzteky a divoce koulel očima. Menhorian na něm soustrastně visel pohledem a pokyvoval hlavou.

“Tak řekneš konečně, co to teda bylo?”, chtěl vědět Bolbuch, “To tvoje ucho to bylo, že vylítli, jako když do nich střelí!”.

“Jaký ucho, u všech astrálů zalarvenejch?”, vykřikl Zemikosa, “Vo jakým uchu se to tady mluví?”.

“Věději vo nás”, bouchl pěstí do zdi Ramar, “Neptejte se mě, jak je to možný, protože to možný není!”.

“Může někdo, herdek filek, konečně vysvětlit, co se tam dále stalo?”, zeptal se Gerllod Moskyt.

Barbar znovu udeřil pěstí do zdi a nechápavě vrtěl hlavou.

“Dals na ně ucho, a co?”, chytil druha za rameno Menhorian Nocturno, “Řekni konečně něco, Ramare...”.

“Nic, právě že nic!”, zakvílel barbar, “Hodil jsem na ně ucho, a nic!”.

“Jak nic?”.

“Nic! Prostě nic!”, huhlal Ramar a třel čelo o stěnu, až mu vápno ulpělo na tváři, “Normálně se přestali bavit. Jako když utne!”.

“To znamená, že věděli, že tys...”.

“To nemohli vědět...”, namítl Menhorian.

“Ale asi věděli, když zmlkli...”, namítl Klabzej Myšilov, “Proč by jinak zmlkli?”.

“Zmlkli a vystřelili, jako by měli hořící koudel u zadku!”.

“Jestli jsme je neměli sledovat”, namítl Yasper, “Když už teda věděli a vystřelili”.

“Ale já je sledoval...”, zaúpěl Ramar.

“Tys je sledoval?”, zdvihl nechápavě obočí Horác Lipový, “Jseš si jistej? Vždyt’...”.
 “Hodil jsem na ně voko! Voko jsem na ně hodil!”.

“Voko?”, kroutil hlavou Zoltar Zemikosa.

“Bohové!”, zaštkal Bolbuch a promnul si ucho, aby snad lépe slyšel.

“Voko, chápu”, pronesl pomalu Menhorian, “A cos teda viděl?”.

“Viděl jsem to samý, jako jsem slyšel! Úplný prd! Přestalo to fungovat, jen co vypadli ze zárubně!”.

“To ale není možný...”, zvolal cairnský kouzelník, “To přece není vůbec možný...”.

“Dyt’ to celou dobu říkám!”, neudržel se průzkumník Ramar, “Není to možný!”.

“Vyzývám všechny ke klidu, pánové!”, snažil se uklidnit rozvášněnou kumpanii vůdce Bolbuch, “Klid!”.

A potom rozvážně po dědkovsku shrnul všechno to, co se za poslední hodinu dvě stalo. Tedy vývoj celé té situace, která na první pohled nebyla možná, ale přesto reálně nastala. Připomněl, že je událost s uchem a okem třeba brát veskrze pozitivně, tedy jako varování. Varování o tom, že Dyjego je nesporně protřelým a nebezpečným protivníkem, a podle toho se zařídít. Nastala bouřlivá debata, co dál, ze které vzešlo jediné možné řešení - připravit na Dyjega a jeho zločinnou síť o poznání silnější a lákavější vábnici, než jakou mu předhodili dosud. A tehdy, těžko říct, kdo s tím nápadem přišel jako první, padl návrh na zorganizování fingovaného a tak řečeno tajného příjezdu vysoce postaveného vyslance z Nabatelu. Vůdce Bolbuch vybavil Horáce Lipového něco penězi z družinového rozpočtu a poslal jej do města pronajmout povoz alespoň trochu odpovídající danému záměru.

“Žádněj žebříňák, Horáci, rozumíš?”.

“Jasně. Žádněj žebříňák... To dá rozum...”.

“A dej si pozor na temný průjezdy... Yaspere, mohl bys mu krejt záda?”.

“Jo”.

“Tak jo”.

Když Horác s Yasperem opustili cimru, přistoupili Nurnští k budování plánu. Dohodli se, že nejprve je třeba zatím neznámému vysoce postavenému vyslanci dát odpovídající jméno.

“Co třeba Brloch?”, navrhl Zoltar.

“Blbost...”.

“Nebo Věna Barák”, napadlo Gerlloda.

“To zní jak jméno nějakýho druhořadýho šikovatele...”.

“Tak Jarak Barák”, vytanula Ramarovi jakási floskule z kouzelnických kursů.

“To jsou přece žlutý blesky...”, zavrtěl hlavou Menhorian Cairnský.

“Hm”.

“Tak třeba pan Žlutý”, rozvinul myšlenku barvířův syn, “Pan Bleskaj Žlutý z Nabatelu”.

“Ne”, nesouhlasil Bolbuch, “Moc pitomý. Nedůvěryhodný”.

“A co třeba Ruden?”, ozval se znovu Menhorian.

“Ruden?”, zvažoval Gerllod, “A jak dál?”.

“Prostě Ruden. Ruden z Nabatelu”.

Nurnští pochvalně zamručeli. Jméno Ruden znělo věrohodně. Na tom se vcelku shodli. Shodli se také na tom, že by pan Ruden měl mít nějaký šlechtický titul, když už jede na utajenou schůzku k baronu Gallenovi. Pokud se s ním má rellský baron potenciálně vůbec kdy zabývat, musí to být osoba na úrovni. Nikdo z Nurnských si nevzpomněl, že jméno Ruden jim nevytanulo na mysli náhodou. Už to jméno slyšeli. V Turgusově sídle. Ruden Vlanderský, vládce Vlander, zemřel roku 924 a zanechal po sobě osudnou satební smlouvu, prapůvodní předmět sváru o právoplatnosti nároků na rellské území. Z tohoto pohledu se nápad pojmenovat tajemného nabatelského šlechtice právě Ruden jevil být velice mazanou a promyšlenou provokací. Nicméně ve skutečnosti se jednalo o čistou náhodu.

“Myslím si, že ten Ruden bude nejspíš baron”, odušil Ramar, “Ať se na Gallena nemůže povyšovat”.

“Dva baroni na jednom smetišti, to je zbytečná náhoda”, zavrtěl hlavou Bolbuch.

“Co třeba markýz?”.

“Markýz je víc nebo míň?”, zeptal se Klabzej.

“Ani ti nevím”.

“Ale zní to dobře”, lusknul spokojeně prsty vůdce, “Jo, bude to markýz Ruden”.

Markýz Ruden měl v noci přijet od Sildenu, po cestě, kterou už Nurnští dobře znali, a hlavně po cestě, která, jak dobře věděli, spadala do Dyjegova teritoria.

“Jenom mi není jasné, proč markýz Ruden přijede od Sildenu, když Nabatel je tady nahoře”, ukázal Menhorian Blathel v mapě, “Vidíte?”.

“O to právě jde. Velkej tajem”, pravil Bolbuch, “Záhada, která přitáhne pozornost”.

“Souhlas”, přitakal Gerllod Moskyt, kapitán GKA, “Bejt na Dyjegově místě Nurnský a dozvědět se to, tak po markýzi Rudenovi půjdou jak mouchy po kadinci”.

“To máš recht”, prohlásil spokojeně Zemikosa.

“Ted’ jenom pustit tu vábnici mimo zdi týchle cimry”.

Bolbuch rozdělil úkoly, které měly být vykonány okamžitě poté, co se dostaví Horác Lipový s vozem. Horác s Yasperem se totiž museli dostat do Sildenu dřív, než se zprávy o utajeném příjezdu nabatelského vyslance dostanou k Dyjegovým uším. Zbytek Nurnských měl Areg opustit koňmo nazítří po obědě.

Přepadení

Panovala temná noc a Nurnští zase byli spolu, vlastně nadoslech. Malý vůz tažený Yasperovým koněm kodrcal po sildenské cestě. Dvě lucerny zavěšené nad kozlíkem se spolu s drkotáním vozu naříkavě kývaly a zalévaly mihotavým světlem Zámečnickovu podmračenou tvář. Markýz Ruden, vlastně Horác Lipový, hlasitě chrápal uvnitř vozu. Byl po celém tom dlouhém dni k smrti unavený. Zbytek kumpanie sledoval z bezpečného odstupu pableskující světlo lamp a byl hotoven při Yasperově signálu vyrazit na zteč.

“Hlavně pamatujte na to, že aspoň jeden dva to musejí přežít”, nabádal druhý Bolbuch, “Jinak bysme zase byli tam, kde předtím”.

“Myslíš si, že to vyjde?”, zeptal se Menhorian Blathel kolegy.

“Mělo by”, odvětil Ramar, “I když po tom uchu a voku jeden nikdy neví...”.

“Ale pták není voko ani ucho. Pták je pořád pták. A tma je jako v řiti”.

“Jo. Pták je pořád pták, to jo”.

* * *

Stalo se to necelé půl hodiny po půlnoci a semlelo se to nečekaně rychle. I přesto, že Nurnští čekali a pevně doufali, že markýz Ruden je věru silným lákadlem a že k přepadení tak či onak dojít musí, když se najednou jejich předpoklad naplnil, zchromli překvapením. Nejprve se rozprskla jedna z luceren, potom obloukem odlétla druhá a rozlitéj olej se vzňal v trávě. Vzápětí zapraskalo dřevo a silueta vozu se prudce nahnula na stranu. Kůň se vzepjal a poplašeně zaržál.

“Vydej se bez boje, Rudene!”, ozval se neznámý hlas naléhavě, “Nebo uvidíš! Rozumiš!?”.

“Ušetřte chudého vozku, pánové!”, zazněl hlas Yasperův, “Mám ženu a děti...”.

“Slez dolu, chlívě! Na zem! Okamžitě!”.

Do kruhu světla vstoupily z temnoty obrysy postav se zbraněmi v rukou. Yasper se, aby získal čas, šmodrchal velice pomalu a neobratně z kozlíku dolů. Přitom chroptěl jako stížený rozedmou. Pohmatem se ujistil, že dýky jsou na svých místech, a uvolnil kabátec, aby nepřekážel, až vrhne.

“Rudene!!!”, zařval netrpělivě muž, který to tady zřejmě měl celé na povel, a letmo máchl rukou směrem k zadní straně vozu.

Dva muži přiskočili a prudce odhrnuli plachtu.

“Zdra... zdravíčko, pánové...”, ozval se z nitra nesmělý pozdrav, “Už jsme tam?”.

“Ty seš Ruden? Markýz Ruden z Nabatelu?”.

“Já?”, zaváhal Horác Lipový.

“Kdo asi, u všech prasečích kopyt, jinej!?”.

“Jo... já? Já jsem přece von, ten pán”, zaštkal hobit, “Ten pán, co jste říkal”.

“Tak slez dolu... teď patříš nám...”.

“Domarkýzovals, chlívě”, uplivil si muž se sochořem, “Nabatelče jeden koktavej...”.

“Do nich!”, zavelel Bolbuch a kopl poníka do slabin.

Nurnská jízda vyrazila nepříteli v ústřety. Onedlouho později druzi jako smršť projeli linií nepřátel. Nemálo jich padlo. Nurnští seskákali z koní a vrhli se do boje muže proti muži. Dyjegovi chlapi se němí překvapením srotili do obranných hloučků.

Yasper Zámečník pochopil, že přišel čas, bleskurychle hrábl po dýkách a ještě bleskurychleji obě vrhl. Muž, jemuž byly čepele určeny, nestihl ani zachroptět. Podklesla mu kolena, v němém pohledu se zračil čirý, falší nezkalený údiv dítěte. Zámečník se neslyšně vyhoupl na kozlík a hrábl po další kudle.

...onedlouho později druzi jako smršť projeli linií nepřátel...

Hobit Horác byl také překvapený. Stál s povislou čelistí a zíral. Seběhlo se to na něj všechno příliš rychle. Teď už si jej ale víceméně nikdo nevšímal, Aregští se bili o holý život. Potom hobit chytil znovu dech. Vzpomněl si na magický prsten. Vytrčil pravici před sebe, tam, kde se divoce míhaly obrysy zápasících. Siluety postav. Zacítil. Nebylo možné zabývat se tím, kdo je kdo. Vyšlehl záblesk, ostrý a oslepující. Kdosi vykřikl bolestí a zhroutil se. Někdo další sprostě zaklel.

Nurnští se rozpadli na dvě útočné skupiny, které postupovaly protisměrně po elipse směrem k pohroucenému vozu. Bolbuch s Klabzejem se probíjeli k Horáci Lipovému, Gerllod se Zoltarem k Yasperovi. Nechtěli nic ponechat

náhodě. Střelci a kouzelníci stáli na samé hranici dosvitu hořící kaluže oleje a likvidovali každého, kdo by chtěl utéct. Tedy kromě dvou těžce pochroumaných mužů. Ty nechali Ramar s Menhorianem uniknout skrze své posty. Domnívali se totiž, že ačkoli smysl plánu s markýzem Rudenem tkvěl především v získání jazyka, stane se znovu to, co nesčetněkrát předtím. Že nad stratégem převáží dobrodruh. Že opět převáží pud nad rozumem. Prvotní obavy vystřídáné euforií. Zabij, nebo budeš zabít.

* * *

“Tendle je taky jak prkno”, ohlásil markýz Ruden, vlastně už zase Horác Lipový, a vztyčil se nad nehybným tělem, “Tuhej jako nikdo druhej”.

“Co támheten?”.

Yasper mlčky zavrtěl hlavou a utřel krev z prstů do pláště.

“Říkal jsem, že musíme chytit jazyka”, postěžoval si vůdce Bolbuch.

“Tos říkal”.

“A dopadlo to jak?”.

“Jako dycky...”.

“Pokaždý se mi udělá takový rudo před vočima...”, přiznal se Zoltar Zemíkosa, “Takový úplný rudo, a jsem jenom já a von. Všecko vostatní ustrne, zastaví se čas. A vim, že von ví, že buďto já nebo von. A já vim úplně to samý. Jsem jenom já, von a to rudo. A když to rudo pomine, tak jsem většinou už jenom já”.

“Postřehli jste, jak jsem metal těma kudlama?”, ozval se pyšně Yasper.

“Kudly jsem teda nepostřeh...”, zamračil se Gerllod Moskyt.

“No právě... Jsem rychlej jak blesk z čistýho nebe...”.

“Blesku jsem si ale všimnul. Hvízdlo to klatě blízko... Vid', Horáci!?”.

“Nó, to jsem byl přece já, pánové”, zapýřil se pan Lipový a ukázal magický prsten, “Poctivá šleha, co?”.

“Víš vůbec, kams páčil?”.

“Do davu...”, odpověděl nechápavě hobit.

Pan Moskyt nasucho polkl a nespokojeně hýkl.

“Na každěj pád jazyka nemáme...”, zabručel rozmrzele vůdce.

“Máme”, procedil skrze zuby Ramar.

“Pořád ještě máme?”, zdvihl obočí Nocturno.

“Porád máme”.

“Voba?”.

“Jo”.

“No tak vidiš”, poplácal kouzelník barbara bratrsky po ramenou, “Přece jenom se občas něco podaří”.

“Hm...”.

“Říkal jsem ti, že pták není voko ani ucho. Pták je prostě pořád pták”.

“Jo. Pták je pořád pták”.

Beznaděj vystřídala naděje.

“No tak teda vyrazíme, ne?”.

“Co uděláme s vozem?”, zeptal se Horác.

“Co bysme s nim asi tak měli dělat?”, odpověděl Myšilov, “Už nám není k ničemu dobrej”.

“Přenes si věci na koně a osedlej ho”, přikázal Bolbuch, “Jo a ten svůj prsten dej do báglu hodně, ale hodně hluboko”.

“Proč?”.

“Proto...”.

* * *

Jeli pomalu, krokem. Ti dva aregští lapkové krváceli a sotva se vlekli. Ramarova sojka je sledovala neslyšně a neomylně z bezpečné vzdálenosti. Ramar tu a tam zprostředkoval strohou informaci, která ale byla pořád stejná. Pajdali po cestě k městu co jim síly stačily. Byli zdrcení, vystresovaní neúspěchem. Ale jak se blížili k Aregu, poháněla je zřejmě i naděje, že ze vší té hrůzy nakonec přeci jen vyvážnou se zdravou kůží. Dost možná, že je ale na druhou stranu brzdily obavy z Dyjegovy bezprostřední reakce. Až se to dozví. Že selhali a že markýz Ruden se s baronem Gallenem nakonec přeci jen setká. Že se jejich selháním, jejich vinou utajená schůzka přeci jen uskuteční.

* * *

Jelikož se sojka osvědčila, nechali to celé na ní. A na pěším Ramarovi, kterému dělal doprovod Myšilov. Dva omšelí poutníci přitáhnou v křivolakých uličkách města méně pozornosti než celá družina na koních. Zbytek kumpanie se utábořil na malém náměstí u kašny nadohled tou dobou již zavřeného hostince U námořnické kule. Koně lačně chlemtali chladivou vodu. Druzi v ní namáčeli klůcky a omývali si rány.

“Divný jméno”, podotkl Zoltar a poškrábal se účastně v rozkroku.

Nad vchodem se líně pohupovala těžká kamenná koule zavěšená na řetězu. Dost možná nešlo o atrapu, dost možná se dotyčnému kusu opracovaného kamene někdy v minulosti dostalo poznání, jaké to je, býti vmeten válečným strojem do nepřátelských řad.

“Taky si myslím...” přitakal Menhorial Blathel.

“Mně to zas tak divný nepříjde”, namítl Yasper, “Jsou podstatně divnější jména...”.

“Když jsme tehdy přijeli do Aregu a sháněli prvotní informace situaci v Rellu, v nějaký souvislosti mi v hlavě utkvělo i tohle jméno”, odtušil kouzelník.

“V jaký souvislosti?”.

“Vlastně v žádný. Jenom jsem narazil na poznámku, že tuhle hospodu údajně postavil nějaký námořník. A ta poznámka mi prostě uvízla v hlavě”.

“No a co?”, namítl Gerllod.

“No a nic. Jenom mě tak napadlo, že nejbližší mořskej břeh může být odsud tak tři sta mil daleko”.

“Proč by si námořník nemohl postavit hospodu tak daleko od moře?”, zeptal se Horác Lipový.

“A proč by měl”, uvažoval nahlas Bolbuch.

“Prostě mi to jenom tak uvízlo v hlavě”, odtušil omluvně pan Blathel, “Nemá to nic s ničím”.

“Ale jméno to divný je”, řekl Zoltar, “To prostě teda je”.
“Už jdou...”.

* * *

Ramar vypadal spokojeně. Myšilov pořád stejně. Jako člověk bez střechy nad hlavou.

“Co sojka?”, zeptal se nedočkavě vůdce Bolbuch, “Našla něco?”.

“Hm”, mlaskl spokojeně barbar.

“A co... co teda našla?”.

“Hm...”.

Klabzej Myšilov se pátravě rozhlédl po siluetách střech. Zahlédl pohyb.

“Umí tady někdo mluvit?”.

“Jo”, sykl Ramar.

Potom propletl prsty, přiložil propojené dlaně k ústům a vyloudil táhlý skřek. Zatřepotaly perutě a animalio dosedlo na rameno svého pána. Nurnští upřeli na průzkumníka dychtivé pohledy. Ticho bylo takové, že i koně přestali pít. Ramar podrbal sojku na zádech, sojka zavrňela.

“Tak co, teda?”.

“Máme to...”.

A potom stručně vypověděl, že ti dva poté, co došli k řece a chvíli zevlovali na břehu, zda je vzduch čistý, zapadli do rákosí.

“Co tam mají v tom rákosí?”.

“Mají tam vstup pod zem”, vysvětlil Ramar, “Vstup do kanálů”.

“Je tam celkem dost bahna a naplavenejch odpadků”, obrátil se Myšilov na Menhorigiana Blathela.

Kouzelník tiše zaštkal.

Cítím se pokrytý seschlými kůžemi

Klabzej Myšilov

Cítím se pokrytý seschlými kůžemi
v hrudníku práchnivé kosti mi chrastí
bídným svým životem k smrti jsem zmožený
už jenom nadávám, pliju a vraždím

Kampak jsem zabředl na cestách s Nurnskými?
Krvavou pěšinou do bahna hlubin
Ti, co jsme potkali, prdění do hlíny
a těm, co potkáme, jektají zuby

Kam se to běřeme?, snad kohos napadne
možná spíš bludně se točíme v kruhu
nad rovy mladými než slunce zapadne
ze slzí vykouzlí krvavou duhu

Chlív nebo chudák?

Táhli vlhkou štolou zabředlí po kotníky v měkkém smrdutém blátě, které se skrze švy rychle dostalo do vnitřků bot. Bláto nepříjemně mlaskalo mezi prsty nohou. Jestli to ovšem bylo jenom bláto. Vprostřed štoly si mírně tekoucí voda vytvořila klikatou strouhu, tu a tam se rozlévající do rozlehlých kaluží plných odpadků. Odpadky se válely všude. Voda kapala ze stropu, skapávala po stěnách. Někde byly stěny pokryté bělavým chmýřím plísň, sanytru nebo slovy psanými vápennou hlínkou. Druzi v nich četli výkřiky hněvu, vyznání lásky, sprosté rýmovačky nebo podpisy a značky těch, kteří chtěli dát jiným najevo, že tu kdy vůbec byli. Bláto bylo rozčvachtané od spousty nohou, obutých i bosých.

* * *

Táhli stokou tam, kam je nabádal Myšilov. Druid držel stopu. Alespoň tak navenek vypadalo, že je o svém správném úsudku neochvějně přesvědčený. Možná snad i umíněný. Pokud však v nitru choval nějaké pochyby, nedával je navenek jakkoli znát. Nurnští minuli nesčetně odboček a výpustí. Kromě několika notně již zamřelých mrtvol obíraných krysami však dosud nenalezli nikoho živého, nikoho, koho by mohli vyslechnout. Krysy vůbec neměly strach, byly spíš drzé a dotěrné. Na zetlelou kořist si zjevně činily nezpochybnitelný nárok a byly ochotny to dát vetřelcům zřetelně najevo. S několika krysami hejny se Nurnští museli bit, museli dokázat, kdo je tady nadřazený.

“Jako za starejch dávnejch časů...”, pravil Bolbuch, když otíral rudou čepel o hranu boty.

“Jako malej kluk jsem ty starý příběhy doslova hltal”, přiznal Gerllod, “Starý družinový kroniky...”.

“Chodby a křižovatky, bahno a smrad... Naslouchání, postupy bojem...”, děl dál trpaslík, “Krysy semka a krysy támhle. Hromady krys. Hromady jinejch věcí”.

“Stopy na klikách”, odhalil prořídle dásně Klabzej Myšilov.

“Zelený hleni”, přidal se Yasper.

“Zelený ploštice...”.

“Plísň fialový třebas...”.

“A starý mrtvol s kořistí po zteřelejch kapsách”, přitakal Menhorian Blathel, “A moudrý proroctví vytesaný do kamennejch zdí...”.

“Jako tady”, ukázal Horác na bílý kostrbatý nápis, “Smrd baronu slava dyjegu”.

“Nebo tady”, uchechl se Ramar, “DYJEGO = N.P.N.V.N.V.V”.

“To nejsou proroctví, to jsou výkřiky. Výkřiky zoufalství”.

“I výkřiky zoufalství najdeš v kronikách...”.

“Na mě nekoukejte, já ty vaše kroniky nečet”, ohradil se Zemikosa, “A bohové vědí, že je číst ani nebudu”.

“A to jako proč?”.

“Protože prostě já na nějaký krávvoviny nemám čas”.

“Není někdy dobrý vědět o věcech, co byly, abys snáz pochopil věci, co jsou?”.

“Věci, co jsou, prostě jsou. Věci co nejsou, jsou krákoviny!” chytíl se za hlavu Zemikosa, “My jsme tady, voni jsou někde tam. A my je deme vykydlit, jinak vykydlejí voni nás. To je moje kronika, chápete? Kronika Zemikosa. Krtena moudrosti. A je tak jasná, že jí nemusím ani číst, ani psát. Tak moc je vona jasná”.

“Tak moc je vona jasná...”, smutně pokýval hlavou kouzelník.

“Jo. Jak říkám...”.

* * *

Ozvěna tříštila zvuky do zřůdné kakofonie a dávala tušit, že tam před nimi, nepříliš daleko, se nalézá nějaká obrovská podzemní prostora. A že je v ní spousta lidí. Bolbuch nařídil zhasit lucernu. Nurnští si šeptem dohodli formaci a způsob útoku. Šlo především o to správně identifikovat a zajmout Dyjega. Když oči Nurnských navykly temnotě, seznali druzi, že prostora vpředu bude zřejmě sice spoře, ale přesto poutivě osvětlena.

* * *

Nurnští druzi se blížili velice pomalu. Opatrně našlapovali, aby je neprozradilo čvachtání bláta nebo nějaký zbrklostí zapříčiněný překotný pád. Tažení hlaholem prošli esovitě se vlnící chodbou. Světlo sílilo, zrcadlilo se v zorníčkách přihlížejících kryš.

“Je tam asi dost lidí, budou to jatka”, poklepal vůdci na rameno Ramar.

“Až poznáme Dyjega, bafneme ho a vyvlečeme ven, do chodby”, sykl Bolbuch ke Gerllodovi, “My dva ho bafneme”.

“Jo, bafneme”.

“A vyvlečeme...”.

“Jo”.

“Vostatní to budou krejt palbou...”.

“V chodbě se zašpuntujeme a přeskupíme”, přitakal Moskyt na souhlas.

“A uvidíme, co dál”.

“Jasně”.

* * *

Vůdce zdvihl zařatou pěst na znamení naprosté obezřetnosti. Kumpanie se se zbraněmi hotovenými ledva šourala vpřed. Střelci s kouzelníky se také připravili. Až čelo vyrazí, budou se muset držet bjcům těsně za zády a v pravý okamžik se rozvinout a pálit po všem nepřátelském, co se jen hne.

* * *

Jestli muž, jehož Nurnští označili za Dyjega, byl skutečný Dyjego, to už se dnes s naprostou jistotou sotvakdo dozví. Ale kumpanie se nakonec usnesla, že to byl on, vůdce Aregské tlupy. Hbitý mužík s černým knírkem a tmavýma, poněkud pidlavýma očima. Když Nurnská družina vpadla do velké prostory, jakéhosi soustočí s klenutými stropy, všimli si druzi na protilehlé straně hloučku osob, kterému vévodil právě tenhle snědý chlápek. Ti lidé, a Dyjego snad nejhlasilěji, se dožadovali odpovědi od dvou lamentujících mužů. Dalo se jenom

...Bolbuch vydal příkaz k útoku...

předpokládat, že se jednalo o vzrušenou debatu nad neblahými zprávami z nočního uvítání markýze Rudena na sildenské cestě. Dyjeho vřískal vzteky.

“Šťára!!!”, zaječela nějaká žena zleva.

V podzemním sále se to začalo hemžit. Nurnští rychle pochopili, že jejich očekávání se naprosto minulo s realitou. Tato sluj lůzy, tohle odporné hnízdo, bylo možná základnou Aregské bandy, ale zároveň bylo i útočištěm lidí bez domova, chudáků, žebráků, pouličních zlodějíčků, děvek ze ztemnělých průjezdů, prostě spodiny města. Na co Nurnští nebyli připraveni vůbec - na to množství žen a dětí. Ti chudáci v domněnání, že na ně dopadla pěst biřiců barona Gallena, se zachovali tak, jak cítili za přirozené. Někteří ječeli a prosili o slitování, jiní se dali na zmatený

úprk, další se postavili na chabý odpor proti panskému bezpráví. Byli tu ale i lidé, kteří zbraněmi všelikého druhu vládli velice hbitě, a ti svoji kůži nehodlali dát lacino. Do toho se někteří lidé v domněn, že udání chudinského brlohu přišlo od těch druhých, pustili do rvačky mezi sebou. Jedinou krátkou větou - zavládl nepředstavitelný chaos, soustočí naplnil burácivý ryk, slitý z jekotu a řevu jednotlivců do něčeho nepředstavitelného a hrůzného. Dyjeho Nurnským zmizel z dohledu.

“Nešmatej na mě, šmejde!”, zařval Yasper a bodl nějakého muže do žeber.

Jak se muž s chropěním sesul, jeho ruka vyklouzla ze Zámečnickovy kapsy jako zplihlý had. Nebylo možné váhat. Bolbuch vydal příkaz k útoku. Gerllod Moskyt a vůdce tedy začali klestit cestu, střelci a kouzelníci o krok za nimi a po rozvinutí zahájili palebnou podporu. Nebylo možné zkoumat, kdo je kdo. Nebylo možné jakkoli váhat. Nurnští jako jeden celek, jako jednotlivý válečný stroj postupovali vpřed a kolem nich padala těla. Řev narůstal a kakofonie nabírala vyšších tónů. Kumpanie se probíla skrz stoku. Ramar vypustil sojku, aby měl Dyjega na očích, ale řev v podzemí byl natolik nepřehlušitelný, že ať zvolal cokoli, nikdo mu nerozuměl. Tak mezi magickými výboji, kterými posílal k zemi ty nejdotěrnější, alespoň gestikuloval, ukazoval směr.

Klabzej Myšilov přezbrojil na hůl, Zemikosa třímal meč dávno. Z pozice bezprostředně za bijci už nebylo možné střílet. Každou chvíli někdo vadil, nějaká zmatená žena, dítě, zoufalý stařec. Rány padaly na všechny strany, kamkoli, bez rozmyslu. Někteří lidé však tou dobou zřejmě pochopili, že v patách Nurnským už žádní další Gallenovi žoldáci nepřitáhnou a že cesta ven je snad volná. Tím pádem se proud lidských těl počal poněkud usměrňovat, přetlak pozvolna klesal a začal působit pomyslný protimagnetismus Nurnského soustrojí. Tím se postup Nurnských zrychlil.

“Dyjego!”, vykřikl Menhorian Blathel a směr označil žlutým výbojem.

Nějaký muž rozhodil paže a svezl se na zem. Za ním se zjevila zloduchova přičmoudlá tvář. Jeho pidlavý pohled dštil nenávistí.

“Vpřed!”, zavelel Moskyt tak, jak tomu byl zvyklý z armády, “Vpředééé!”.

Bolbuch také chtěl zvolat něco euforického, ale nedostávalo se mu dechu. Tak aspoň koulel očima a chrčel. Ach, bohové, jak ten starý muž euforicky chrčel! Jako vzteklý jezevec!

* * *

Nurnští konečně stanuli před Dyjegem. Jeho muži, do té doby svírající jej ze stran, se kupodivu rozestoupili.

Bolbuch zahýkal a blýskl bělmem.

“Lehni na zem, chlivo”, přeložil vůdcův příkaz Gerllod Moskyt.

Dyjego zapidlal očima a strnul.

Přišlo to tak bleskurychle!

“Doprdele...”, zaklel Yasper Zámečník, který tyhle věci důvěrně znal.

Gerllod Moskyt zalapal po dechu a zhroutil se. Bolbuchovi to trvalo o trochu déle. Několik úderů srdce starý trpaslík nechápavě zíral na čepel nože,

trčící mu z boku. Tam, kde nebyl krytý plátem a kde se na spodní haleně rozlil rudý květ. Ty čepele musely být otrávené.

“Zbite jich jak psy!”, štěkl Dyjeho a uhladil si knírek.

Aregští se zase semkli před svým vůdcem.

“Doprdele!”, zaklel Yasper podruhé.

Situace se poněkud změnila, a to v boj muže proti muži. Bez základního pilíře družiny už nic nebylo tak jasné jako dřív. Šlo do tuhého. Nastal boj na život a na smrt. Dyjeho odcházel někam pryč. Nezbylo, než aby se o něj postarali kouzelníci. Sojka nabrala směr a těsně kopírovala klenutý strop. Potom zmizel Menhorian Blathel. Hned po něm Ramar. Horác Lipový našel konečně dobrý úhel pro střelbu a poprvé dnešní noci se přesně zorientoval v situaci. Byl si naprosto jistý tím, že ví, kdo je kdo, a tato jistota se promítla i do účinnosti střelby. Yasper, povzbuzený Dyjegovou ukázkou vrhu dvoubřitou čepelí, toužil dokázat Aregským, že i on je původem kluk z ulice, že i on něco umí. Hrábl do závěsů s nožovými pouzdry a metl. A potom zas. Zašilhal očima a uhladil si knírek, který mu scházel. Jako Dyjeho. Lepší než Dyjeho.

Skutečnost, že Dyjeho vešel do chodby, to Nurnští zaujatí tvrdou šarvátkou nepostřehli, respektive i kdyby snad nakrásně ano, bylo by jim to v dané situaci srdečně jedno. Že se odtamtud několikrát pestrobarevně zablesklo, toho si možná někdo i všiml, ale nebyl prostor dávat to do jakýchkoli konkrétních souvislostí. Menhorian Nocturno se ještě stihl připojit k boji, když poslední z Aregských definitivně marný boj vzdali a jejich pokoutné duše došly konečného osvobození ze svazujících tenat těla.

Druzi odložili zbraně a rukama zapření o kolena ryčně oddychovali. Z ran jim crčela krev. Tou dobou už podzemní soustočí opustili všichni, kdo měli příležitost. Ti zbylí byli mrtví. Smrdutým soustočným vzduchem se nesl slabý delirický nářek umírajících, ale bylo jisto, že takoví nejsou stavu podat žádných svědectví. A že jejich duše se už vyprošťují, neúprosně derou ven. Hřeznutí duší.

Ramar vybíral sojce z peří sanytr, který na ní ulpěl, když se otírala o strop. Sanytr a plíseň. Taky něco mastného. Sojka vypadala zuboženě a Ramar měl ustaraný výraz.

“Co Dyjeho?”, zeptal se Yasper s obavami i zájmem současně.

“Na uhel”, pokrčil omluvně rameny Menhorian Blathel.

“Co ty dva?”, ukázal na družinové válečníky Horác Lipový, “Dejchaji?”.

“Dejchaji... voba dva”, řekl Myšilov, “Bohové zaplaťte”.

“Tak proč jsou tak černý v ksichtě?”.

“Jed, hobite, je zatrolená věc”, pohládl se po pleši Zemikosa, “Ten parchant házel otrávený kudly”.

“Dobře mu tak, parchantovi zákeřnému, že je na uhel...”.

“Tam vzadu, kde je parchant zpopelněnej, je takovej kumbál”, řekl Ramar, “Mohli bysme se tam přesunout a prohledat to tam”.

“Jo”, souhlasil barvířův syn, “Bafneme ty dva zcepeněly a vodvlečem je do kumbálu. A potom...”.

“Počkáme, až zbělaj?”, odušil hobit Horác.

“A potom kumbál prohledáme. Kvůli va kořisti...”
Zemikosa cítil povinnost se o věci postarat, když Nurnští dočasně přišli o velení.

“Yasper vodkrágluje kňouraly, už mě z nich bolí hlava...”.

“Dobře”.

“Druidskej bafne malýho tlustýho, já bafnu velkýho tenkýho”.

“Sám?”.

“Ramar, Menorian pomůžou...”.

“Jo”.

“Libovej svítí... Lucernu, křesadlo máš?”.

“Mám...”.

“Tak křesej”.

“Tady mám...”.

“Jdi s tím vohněm vode mě dál!”.

“Proč?”.

Ramar ukázal na bílé fleky na ptačím peří. Horác pochopil. Zbavit sojku nánosu si vyžádá ještě nějaké úsilí.

“Sanytrovej pták”, bručel si pod vousy Zemikosa, když vlekl velkého tenkého, “S tím by se daly dělat věci... Sanytrovej pták a doutnák. Tomu bezmegu bych říkal Krten. Po matce”.

* * *

“Dyjego je na uhel a kořist nestojí za řeč”, hlásil Zoltar Zemikosa otupělému vůdci, když předával zpátky velení nad skupinou.

“Du... důkazy žádné?”.

“Důkazy nejsou kořist. Našli jsme jen nějaký krávovinu, už hodinu se v nich tam vzádu hrabe Blathel s Ramarem”.

“Já tomu nějak ne... nerozumím...”, sykl bolestí Gerllod Moskyt, “Jaký krávovinu?”.

“No krávovinu, přece”, povzdychl si Zemikosa.

“Zemikosa má na mysli písemností. Věci, co nejsou”.

“No dyk to říkám. Krávovinu”.

* * *

Zajatce se tedy Nurnským získat nepodařilo, ale byly tu hlavy, spousta hlav. A Horác Lipový měl nějaké pytle, entusiasmus a znal cestu k Efengovu domu. Stačilo jenom jít od mrtvoly k mrtvole a usnést se, zda ten či onen trup patří Dyjegovu pobratimu, či nikoli. Zoltar Zemikosa a Horác Lipový se do rozhodčí skupiny přihlásili dobrovolně, Yasper to dostal od vůdce příkazem, aby skupina četla lichý počet hlasů a nedostala se při hlasování o vině či nevině do patové situace. Zemikosa převzal nad skupinou záštitu a vytýčil za cíl nekompromisně naplnit pytle. Poněvadž plné pytle bylo možno považovat za jistý druh nejisté kořisti. Zbytek Nurnských se sešel nad tím, co objevil Menhorian Blathel. Snažili se dohodnout, co by mohlo a co naopak nemohlo být považováno za nesporný důkaz.

Některé písemnosti z tak řečeného Dyjegova kumbálu ukázaly, že Dyjeho možná byl vůdcem Aregské tlupy, ale dost možná neměl na směřování její činnosti až tak výhradní vliv. Prokázalo se, že Dyjegův kumbál možná nebyl zas až tak Dyjegův. Minimálně některé písemnosti dokládaly, že někdo z okruhu Dyjegových nejbližších byl v přímém styku s kalonskými státními strukturami a že byl také za svou činnost z kalonské pokladny vyplácen. Výplatní listiny a korespondence svědčily o tom, že Dyjegova zločinecká síť byla infiltrována a využita, a její soustředění tak přesměrováno na struktury a představitele státní, tedy vlanderské moci. Cílem musela být politická destabilizace oblasti a narušení či úplné ochromení obchodu. Bylo tedy nesporné, že Dyjeho měl vedle sebe, ať vědomě či nevědomě, kalonského našeptávače, který byl přímo řízen cizí mocností. Nurnští měli konečně v rukou důkazy, po kterých prahl Hion Turgus. Škoda, že identita našeptávače zůstala nerozkryta a že nemohl být podroben soustředěnému výslechu. Na druhou stranu byl zřejmě mrtvý a jeho hlava se s velikou pravděpodobností nalézala uvnitř jednoho z pytlů Horáce Lipového. Stačilo si jen vybrat.

* * *

“Chlív nebo chudák?”.

“Chudák”.

“Krávovina. Chlív to je. Chlív, co se za chudáka vydává”.

“I po smrti?”.

“Má chlívskéj pohled. I po smrti. Co myslíš ty?”.

“Nevim...”.

“Nevim neplatí. Nevim je krávovina. Buďto chlív anebo chudák”.

“Asi spíš chlív...”.

“Tak jo. Horáci, krájej”.

“Jo”.

Rebélie je špatná věc

Nurnští vylezli z kanálů a táhli ztichlým nočním městem. Drželi se postranních uliček. Sojka varovala Ramara před pohybem strážních hlídek a ten zase varoval Nurnské. Kdyby je vojáci potkali, bezesporu by je bez diskusí zatkli. Vypadali příšerně. Páchli močí, výkaly a žluklým bahnem. Vlekli po zemi čtyři pytle, ze kterých crčela krev. Mířili k Efengovu domu. Když vzburcovaný komorník pochopil, že tihle lidé v žádném případě neodtáhnou a nepřestanou bušit do vrat, uvolil se, že tedy pána vzbudí, ale ten že zajisté nebude rád. Bylo načase probudit kapitánův hněv. Kapitán Sabg ale některé z Nurnských kupodivu poznal, hlavně toho zmateného hobita, a vpustil je na dvorek. Převzal hlavy, nezaplátil, a na vrub pana Efenga pravil, že dotyčný se pořád ještě nevrátil z posádky. Dovolil ale Nurnským se u kanálku umýt vodou ze studny. Voda byla ledová jako břit, ale v tomhle stavu by je do hostince, kde bydlí, jistě nepustili. Takže museli zatnout zuby i ti méně otužilí, jako například Menhorian Nocturno nebo Horác Lipový. Ani takový Yasper nepatřil k nejotužilejším, a Gerllod Moskyt už také od dob, kdy býval pouhým vojákem bez hodnosti, značně zpohodlněl. Jenom Klabzej Myšilov

pravil, že se mýt v žádném případě nebude, že raději oschne a opadá. Jako strom. Stál si za svým, že ztvrdlá křusta bláta, ať třeba jakkoli z a p á c h á , m á s v ů j nezanedbatelný ochranný význam. A až jej pozbyde, sama se odloupe. Z porušení podstaty látky, z vůle přírody. Vůdce beznadějně zavyl a mávl rukou.

* * *

V hostinci U valounu, kam se nad ránem dopotáceli uondaní jako psi, si Nurnští dopřáli zaslouženého odpočinku. Nabrat nových sil

věru potřebovali, proto vůdce vyhlásil dvoudenní volno. Vzhledem k tomu, že žádné zkazky o tom, co se událo tam dole, na povrch nedorazily, respektive Nurnským se žádný náznak pozdvižení či reakcí na masakr v kanálech nedonesl, neměl vůdce důvod platnost příkazu zkrátit. Během té doby, užívající si teplé stravy a pohodlí, se druzi umluvili, že po zkušenosti s panem Dyjegem ponechají pana Lý poněkud stranou a vynasnaží se raději zakousnout do menšího sousta. A tehdy přišla řeč na Dagonský hvozď, respektive Bukodubskou oblast.

“Leon Buřič a jeho cháska, to je volba jistoty”, souhlasil Gerllod Moskyt.

“Myslím si, že lidi kolem Buřiče jsou spíš rebelanti”, namítl Menhorian, “Nespokojenci”.

“Rebélie je špatná věc...”.

“Špatná, ale ne naše...”.

“Turgus platí za Buřiče, tak zabijeme Buřiče”, houkl Zemikosa, “Kdo platí, ten velí”.

“Pravda je, že se říká, že tam mizejí lidi”, vzpomněl si Yasper, “A to už je vážný obvinění”.

“Co když nemizejí?”, namítl Ramar, “Co když prostě prchají? Co když se prostě bojejí a prchají?”.

“Prchají za Buřičem?”.

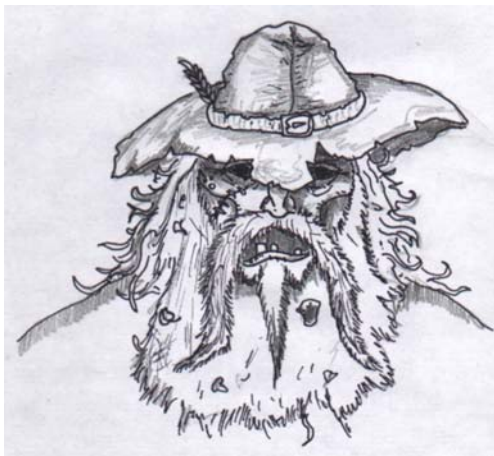
“Třeba za Buřičem. Je pak naše věc po něm jít?”.

“Rebélie je špatná věc”, zopakoval znovu Moskyt.

“Přesně tak”, přitakal Zemikosa, “Naše věc je kořist a kořist je Buřič. Tak to prostě je”.

“Dyt’ ho nemusíme hnedka mordovat”, navrhl vůdce, “Když se vydá dobrovolně, bude před Efenga jako víceméně svobodnej muž”.

“Ty by ses vydal, kdyby na tebe vltli takoví, jako my?”.

...jenom Klabzej Myšilov pravil, že se mýt v žádném případě nebude...

“Asi ne”.

“Ale volbu má...”.

“Jo, to má”.

“Jak toho Buříče plánuješ hledat?”, zeptal se opatrně Klabzej Myšilov.

“No jak?”, pokrčil rameny Bolbuch, “Vlezem do toho lesa a budem stopovat. Spolýhám na tebe, druidskej... a na Ramarova animália ovšem”.

“Pocouráme se po lese, posbíráme nějaký houby”, usmál se Horác Lipový, “Uklohníme kuláš...”.

“Kuláš nebo nadivoko. Nadivoko spíš...”.

“Střelíme srnu třeba do toho kuláše”, přidal se Yasper, “Zatáboříme v divočině... a pěkně v tichu a poklidu si na toho Leona Buříčů počiháme”.

“Jak lovci”, zamnul dlaně Zoltar, syn barvíře.

Myšilov zesinal a připomněl druhům, co se o Dagonském hvozdu povídá. Co jim vyprávěl pan Turgus a co potvrdili mnozí další. Připomněl druhům zkazky o oživlých stromech, tak řečených huornech. Vysvětlil, co jsou tahle staletá stvoření zač a kdo jim obvykle vládne. Druid. Muž samotář, muž značné moci. Muž rozmrzelý a zapšklý.

“Druidi jsou nejhorší nepřátelé”, vztyčil varovně prst Myšilov.

“Zvlášť, když jim někdo šáhne na srnu nebo kopne do houby”, uchechtl se Zemikosa.

“Já tam rozhodně nejdu”, zavrtěl hlavou druid.

“Počkej, my tě potřebujem...”.

“Ne!”.

Po jisté době přemlouvání se Klabzej nechal umluvit, že ke kraji lesa by se odvážil, možná i trochu hlouběji, ale že při vycítění prvního náznaku nesouhlasu nebo nepřátelství ze strany hvozdu se obrátí na kramfleku a odpeláší pryč. Myšilova nemělo smysl přemlouvat, zatvrdil by se ještě víc. To o něm bylo všeobecně známo. Nurnští tedy nad mapou poněkud přehodnotili plán. Pátrání po Leonu Buříčovi a jeho kumpánech začnou ve vesnici Buk, nalézající se na jihovýchodním cípu lesa. Vyrazí tedy po sildenské cestě na jih, odbočí na východ přes planinu přímo k lesu a k Buku budou pokračovat po jeho hranici. Cestou se pokusí hledat známky čehokoli podezřelého, včetně pohybujících se stromů a zlého druida.

* * *

Dagonský hvozď se táhl k východu do nedohledna. Nurnští jeli koňmo, v poklidu, užívali si horkého letního dne. Dělalí často přestávky, nebylo kam spěchat. Snažili se líným tempem především uklidnit druida. Ten ale vůbec klidný nebyl. Přestože dosud neobjevil žádný důkaz nebo alespoň trochu hmatatelnou známku věcí, jichž se tolik obával, byl o jejich existenci o to více přesvědčen. Nepřátelský druid v jeho mysli nabył formy velice prohnáného a po všech d'asech mazaného tvora, který si s druidem a jeho kumpány tam na hranici lesa pohrává jako s loutkami, že i hvozď samotný je mu natolik podřízen, že své nepřátelství vůči vetřelcům tají ve svém nejhlubším a nejtemnějším srdci a není s to jej naprotiv svému vládci ani náznakem projevit. Myšilovovi chyběl důkaz a to samo se proň

samého stalo důkazem. Neprokázání neexistence považoval za naprosto průkazný doklad existence a ševelivé mlčení hvozdu si vyložil jako aroganci moci. V tomto přesvědčení zůstal sice osamocen, ale jeho urputné přesvědčení vyvolalo jistě pochyby i v jiných. Nurnští začali být ostražiti a už se přestaly ozývat návrhy na táboření v lese, sběr hub a lov srn. Původní plán, počítající s různými alternativami, se smrškl na cosi, co by se dalo shrnout jako: dojet do Buku a tam se uvidí. Navíc v tom horkém dni druhům značně vyprahlo a těšili se na pivo. Věřili, že v Buku nějakou slušnou hospodu mají.

Lovec Krand z Buku

Na lovce Kranda natrefili Nurnští čirou náhodou. Vlastně ta náhoda nemusela být nutně až tak čirá. Lovec Krand si totiž našel je. Tedy konkrétně Gerlloda Moskyta. Dost možná to vlastně nebyla vůbec žádná náhoda, Nurnští nejspíš sami upoutali jeho ostražitou pozornost. Včerejší pijatyka v bukské nálevně byla neobvykle bouřlivá, zřejmě to bylo dáno únavou i vědomím rozporuplnosti jejich poslání. Nurnští se zhádali ohledně chodících stromů a zálučných druidů. A taky se hodně vyptávali. Až příliš. Na lidi, co mizejí v lesích, na rellské reálie, na rebelii proti vrchnosti a samozřejmě na osobu Leona Buříče. Myšilov, posilněný jalovcovou pálenkou, si neodpustil pokládat dotazy, jak to tady vlastně mají zařízeno s lovci, jestli se tu vůbec smí volně lovit a jestli se lovci odváží lovit v lese, když se tam ztrácejí lidi. Také ho zajímalo, jak vrchnost naloží s lovcem, který je udán. Nebylo pochyb, že slovo lovec chápe jako hanlivý dehonestující výraz, slovo lovec vyslovoval tak, jako by říkal pytlák. Někdo si vzpomněl, jak Turgus ondy vyprávěl o lovci, co bohatým bere a chudým dává, a Menhorian upřesnil, že ten bláhový muž si nechává říkat Krand. Myšilov tápal v paměti, pak vytáhl z batohu notes, chvíli v něm listoval a potom pravil, že ten muž si nechává říkat lovec Krand z Buku, což je zvláštní, protože Buk se jmenuje právě tahle vesnice. Nikdo z místních o nějakém Krandovi pochopitelně jaktěživ neslyšel, ale ti dřevorubci se tvářili krajně nevrle, asi nebyli na návštěvy z města zvyklí, na návštěvy cizáků pak o to méně. Bolbuch vycítil, že by tady mohlo dojít ke zbytečné bitce, zvláště když druid dotíral, jestli on tady někdo čirou náhodou nebude s pytláky spřažený, a zavčas zavelel k odchodu. Druzi sice remcali, ale zásadněji se nevzpěchovali. Asi půldruhé míle za vesnicí zapadla kumpanie mezi křoviska. Byla teplá letní noc, chlapi si polehali tak jak byli, koně nechali volně se popásat. Vůdce těm nejstřízlivějším přidělil hlídky a záhy zachrupl. Ještě chvíli se ozývalo vtipkování na vrub lovce z Buku, ale postupně hovor vázl až utichl docela.

Užovka
Klabzej Myšilov

Plazím se v kopřivách
podoben užovce
jat vášní loveckou
čihám tu na lovce

* * *

“Dojdu na dřevo a něco ulovím”, dýchl Gerllod Moskyt spícímu vůdci do tváře, “Zahlíd jsem králíka”.

Bolbuch provalil bělmo a nesrozumitelně zachrčel. Voják si ozvuk vyložil jako souhlas.

“Bude nadivoko?”, zívł Zoltar Zemikosa, ale oči neotevřel.

Alespoň pod víčky ať je aspoň ještě chvilku noc.

“Nadivoko... nebo ten kuláš”.

“Hlasuju pro nadivoko...”.

“Nežvaňte, volové”, postěžoval si Yasper, “Chci eště spát”.

* * *

Když zjistil, že je něco špatně, bylo už pozdě. Šíp jej zasáhl dřív, než zaslechl typický zvuk odpruženě tětiny. Pustil náruč pracně posbíraných klacků, svalil se a odkoulel stranou. Stráž byla porostlá trsy hloží a trnek. Druhý šíp minul, dopadl tam, kde upustil otep. Nahoře na ostrohu zahlédl letmý pohyb. Někdo odtamtud slabě a rozverně pískl.

Gerllod zalomil šíp, který mu proklál předloktí a trčel na obě strany. Ten chlap měl nějaký krátký luk. Gerllod sykl bolestí a šíp zahodil. Hlavice byla malá, čistá. Stejně tak průstřel, který našťestí minul kost. Znovu zahlédl nahoře pohyb, muž měl zelený klobouk a mihl se neuvěřitelně rychle.

Chvilí se nic nedělo, tak se Gerllod vyhrabal do pokleku, posunul se o pět šest sáhů vlevo. Naslouchal. Ticho. Opatrně se zdvihl, ale než se stihl pořádně rozhlédnout, zaslechl zvuk tětiny a rozlévající se palčivou bolest v boku.

“Kurva!”, sykl a chytl se za bok.

Jakl padal, další šíp mu prosvištěl kolem hlavy. Ten chlap zase slabě zapískal, jakoby to celé byla jenom klukovská hra.

Gerllodovi bylo jasné, že ten chlápek v zeleném klobouku, co se nahoře přesouvá ve vysoké trávě, si z neznámého důvodu usmyslel přivodit mu pomalou, ale jistou smrt.

“Co po mně chceš?”, zvolal Moskyt a převalil se několika kotouly doprava.

Kousl se do rtu bolestí, jak se šíp v boku zalomil. Další šíp prosvištěl travou. Gerllod pochopil, že mu jde o život. Že tam nahoře je šílenec, se kterým se nedomluví. Sebral veškeré odhodlání, vytrčil se a skočil plavmo vpřed. Potom se kutálel ze stráně dolů. Na horizontu zasvítil zelený klobouček a pleskla tětíva. Potom chlapík spokojeně pískl a zase zmizel.

* * *

Gerllod Moskyt se vbelhal do ležení a způsobil mezi polehávajícími druhy poprask. Připomínal lesní strašidlo, oživlý keř, a to nejen klátivou chůzí a neartikulovaným chropěním. Kštici měl rozcuchanou a plnou trávy a větévek, tvář rozdrásanou trny, jak se kutálel dolů, křoviska nekřoviska. Halena už dávno nebyla bílá, ale zmokvalá krvavými koláči. Ze stehna mu trčel šíp. Ztratil botu, možná o tom dosud nevěděl. Hlas mu vypověděl službu, zoufale lomil rukama ve snaze vypovědět nevypověditelné. Zhroutil se, snažil se popadnout dech. Druzi se kvapně chopili zbraní, druid přispěchal ohmatat zranění.

“Tam!”, zasténal Gerllod.

“Co se stalo? Mluv!”, sykl druid a vyňal ze záhradří hojivý hnědotmel, “Potkals druida!”.

“Tam!!!”, ukázal voják znovu směrem k lesu.

“Ramare!”, křikl vůdce Bolbuch, “Moh bys to tam vomrknout?”.

“Moh...”, odvětil barbar a pískl na sojku.

Ta přestala odobávat zemního červce, který se marně bránil a kroutil, a jedním mocným klovnutím ukončila jeho život. Potom rozepjala křídla a vznesla se.

Myšilov rozžvýkal kus hnědotmelu a vmázl jej do krvácející rány. Potom pochvalně zabručel.

* * *

“Vidím ho”, řekl Ramar, “Chlap v zeleném klobouku a kamizole stejný barvy. Hnědý hozle...”.

Dlel v podřepu u připraveného dosud nezažehnutého ohniště, oči měl zavřené, dlaněmi si podpíral hlavu. Snažil se soustředit na proud vjemů mezi ním a animaliem. Snažil se vstřebat obrazy viděné z ptačí perspektivy a správně je popsat druhům.

“Pohybuje se dost mrštně... sem a tam, tam a sem... má luk a několik toulců...”.

“Druid?”, zeptal se Myšilov během žvýkání další dávky hnědotmelu, jež mu nehezky obarvila zuby.

Gerllod Moskyt zavrtěl hlavou. Ramar taky.

“Spíš loupeživej parchant... ale proč je sám? A kde má batožiny?”.

Ramar popsál, že muž se sice pohybuje jaksi zmateně a cik cak, ale že spíš než co jiného kopíruje Moskytovy stopy, když sbíral klacky na oheň. Vůbec mu nebylo jasné, proč to dělá, když musel dobře vidět, kudy voják uprchl. Potom se mužik přemístil k hromadě klacků a rozházel je do všech stran.

“Nic naplat, vyrazíme”, řekl Bolbuch, “Půjdeme v rojnici. A apeluju na vás na všechny - tentokrát bych prosil toho pána živýho. Takže vyzývám ke klidu vášní, jo?”.

“Jo”, ozvalo se sborem.

Vůdce se obrátil na Zemikosu a tázavě zdvihl bílé obočí.

“Jasně, jo”, odvětil alchymista, “Jo, jasně, že jo...”.

“Bohové!”, zaječel barbar Ramar a otevřel doširoka oči, “Bohové!”.

Byl bledý jako stěna. Vyskočil, chopil se hole a rozeběhl se do houštin.

“Já ho zabiju, hajzla zelenýho!”, řval na celé kolo, “Já toho hajzla, přísambohum, zabiju!”.

Vůdce Bolbuch zavelel k útoku.

* * *

Ačkoli byl lovec Krand mrštný a všemi mastmi mazaný, s rozzuřenou rojnicí Nurnských se nemohl měřit. O to menší měl šanci, když seznal, že mezi těmi muži jsou i kouzelníci. Měl by určitě jistou naději, kdyby se zavčasu rozhodl vzít nohy na ramena a zmizet v lesích, ale po snadném vypořádání se s Gerllodem Moskytem a Ramarovou sojkou se cítil až moc na koni. Když se pak rozhodl pro útěk, bylo už pozdě. Menhorian Blathel jej spoutal kouzlem chvíli poté, co se mu podařilo teleportovat do Krandova týlu, odkud lovec žádný nápor rozhodně nečekal. Když lovci vypověděly údy poslušnost, pocítil čiré a ničím nezfalšované překvapení. Přesto stihl Nurnskou rojnici notně potrápiti přesně a efektivně mířenými střelami.

* * *

Lovec Krand bezesporu trpěl mírnou formou duševní retardace.

“Vyklop, co jseš zač, zelenej panáku!”, houkl Zoltar Zemikosa a pohladil nůž po ostří.

“Jsem Krand”.

“Jakej, u všech čmoudů, Krand? Vodkad’ seš!? Co jseš!? Mluv!”.

“Jsem lovec Krand z Buku, pánové. Znáte mě dobře. Každý mě tu zná...”.

Bylo zvláštní, že zajatec se po prvním šoku se svojí nepříliš nadějnou situací smířil a ztotožnil, a teď jako by se v ní zcela vyžíval. Přiznal se, že žije v lese, takřkajíc z ruky do úst, a bojuje osamělý boj proti vrchnosti, proti všemu, co sem nepatří. Druzi postupně dospěli k přesvědčení, že tomu Krandovi se muselo stát něco hrozného, že se kvůli tomu pomátl na rozum. Působil jako velké dítě, jeho odpovědi byly nevyhýbavé, přímé a dětsky otevřené. Tak se Nurnští dozvěděli, že žádný druid není, že historky o pohyblivých stromech jsou smyšlené. Jediným, kdo tomu zatvrzele odmítal uvěřit, byl Klabzej Myšilov. Na Gerlloda Moskyta zaútočil Krand proto, poněvadž v jeho očích kradl dříví, jež mu jako cizákovi nepatřilo. Vůbec oni všichni sem nepatřili, neměli právo vstoupit do Buku a urážet jeho obyvatele svým nadřazeným hulvátstvím. Tak se lovec odhodlal jako mnohokrát dříve cizáky vytrestat a přechytračit, oloupit a potěšit chudé. Cítil se být legendou. Slavným lovcem Krandem z Buku. Zkazky o něm znali i v Aregu. A jistojistě i v Kiltu. A jistě se roznesly i v cizích krajích.

Při Krandově výsledku, který však více připomínal vyprávění u táborového ohně, vyšlo najevo, že les je sice bez druida a huornů, ale stal se útočištěm Leona Buříče a těch, kteří k němu zběhli. Zběhové se rekrutují především z mužů z dřevorubeckých táborů, kteří nějakým způsobem dospějí k názoru, že s Buříčem jim bude za méně lépe. Lovec Krand ale s Buříčem zřejmě neměl mnoho společného, poněvadž pravil, že narozdíl od jeho ušlechtilého zámyslu, kdy se staví na odpor cizácké vrchnosti, Leon Buříč bojuje proti všem. A navíc ho nikdo

pořádně nezná. Na stopy Buřičových lidí prý lovec Krand po bukodubských lesích naráží neustále.

Nurnští se usnesli, že toho podivína zde už k ničemu nepotřebují a že kdyby se jim ho zželelo a pustili jej jakožto blázna na svobodu, měli by záhy opět jeho šípy v zádech. A navíc - Ramar za odstřel milované sojky požadoval jediné - smrt. Smrt prostou slitování.

“Víš, co je to nadivoko?, protáhl významně Zoltar Zemikosa, když pochopil, že výslech skončil.

“Nevím, cizince...”.

“Na nadivoko jsou potřeba hlavně tři věci... Bláto a voheň...”.

Pomalu počítal na prstech a levačkou se drbal v zátylku.

“Vobojí tady víceméně dáme dohromady...”.

“A ta třetí věc?”, zeptal se lovec Krand z Buku bezelstně.

“A ta třetí věc...”, ukázal prstem Zemikosa, “Je právě to nadivoko...”.

“Ne!”, houkl vůdce.

Druzi naň tázavě pohlédli.

“Popravte ho, u všech ďasů, někdo normálně...”.

Sůl

Družina se vrátila do Buku. Potřebovala sůl, hodně soli. Horáci Lipovému se u sedla houpal pytel, z něž tekla krev. Byla to krev lovce Kranda, kterého Horác popravil a dekapitoval. Jenže bylo horko a návrat do Aregu se mohl protáhnout o mnoho dní. Proto vůdce rozhodl, že propříště se už budou brát výhradně hlavy význačných osob, ostatní osoby budou pouze zaznamenány na podrobný popisný seznam. I tak bylo nutné hlavy Kranda a případných dalších význačných osob nějak zajistit proti hnilobě. Někoho napadlo, že když se dají solit ryby, měly by se dát podle všeho solit i hlavy, že je to sice takový zoufalý nápad, ale mohl by alespoň trochu vyjít. Aby se nemusel Horác Lipový táhnout za družinou v uctivé vzdálenosti. Jenomže tolik soli, kolik bylo třeba, se mezi Nurnskými nenašlo. Proto padl návrh vrátit se do Buku a sůl si vzít. Dalo se tušit, že tolik soli, kolik bylo odhadem potřeba, vesničané dobrovolně nevydají, a že bude třeba pustit trochu hrůzy.

“Lidi!”, rozezněl se Zemikosův hlas náměstím, “Lidi, poslouvejte!”.

Ozvěna alchymistova naléhání se tříštila o zdi okolních budov.

“Nedaleko vaší vsi byl polapen zbojník jménem Krand, též řečený Lovec...”.

Horác vyjmul leb a zdvihl ji nad hlavu.

“Byl polapen a z vůle barona Gallena popraven...”.

Několik lidí vylezlo na zápraží a civělo jako u vytržení.

“Ta hlava musí být dopravena k baronovým rukám v dobrém stavu... a na to potřebujeme... sůl”.

Zemikosa si řečnění před publikem užíval. Řečnil rád.

“Kerou nemáme...”.

Lipový přivázal pytel s Krandovou hlavou zpátky k sedlu a utřel si ruce o poníkův bok.

“Lidi, pochopte to... My tu sůl potřebujeme!”.

Bolbuch sestavil výběrčí oddíl. Nurnští byli rozmrzení a šel z nich strach. Nejstrašněji působil snad Ramar. Byl bledý a od tragické smrti milovaného animalia nepromluvil.

“Jak říkám. My tu sůl potřebujeme... a my si jí taky vezmeme...”.

Alchymista se usmál a rozpřáhl ruce ve všeobjímajícím gestu.

“Dejte nám tu sůl, lidi... A my hned vodejdeme... Slovo muže... Čestně...”.

Bolbuch kývl hlavou a výběrčí oddíl vyrazil k prvnímu domu. Zachřestily tasené zbraně.

Vesničané, i když někteří z chlapů by mohli skály lámat, kupodivu neprojevili žádný odpor. Možná tak moc byli konsternováni řečí holohlavého muže, možná tak moc byli zaskočení úmrtím lovce Kranda z Buku. Legendy. Možná proto, že ti cizinci si nenárokovali nic jiného, než sůl.

S vybranou solí Nurnští odcválali do vesnice jménem Dub, rozkládající se několik mil od Buku na severní hranici lesa. V Dubu dovybrali zbytek soli, tentokrát za úplatu, a zaplatili ustájení koní. Najít úkryt Leona Buříče se vydali pěšmo.

Zasmrádá to čím dál víc

Úkryt Leona Buříče a jeho lidí našel druid. Sice pořád nevěřil, že hvozď není ovládnut záludným konkurentem, ale už se bukodubské části lesa tolik neobával. Vždyť lovec Krand se tu celá léta proháněl zcela bezostyšně a Buříč se svými dřevorubci také. Myšilov věřil, že zlý dagonský druid by bezesporu mohl uzavřít nějaké teritoriální či jinak výhodné dohody s rebely, ale pokud se jejich jádro mělo rekrutovat převážně z lidí tyjících z těžby dřeva, existence jakékoli dohody ztrácela v jeho očích na reálnosti. Také nevěřil, že by si pán lesů pustil do revíru lovce. Žádný druid, byť sebezapšklejší a sebenepřátelštější, ani jeho pravý opak, by se nezpronevěřil prapodstatě druidství. O tom byl Myšilov skálopevně přesvědčen. Přišel tedy s vysvětlením, a zdálo se, že mu upřímně věří, že dagonský druid vládne jádru hvozdu, jeho prastaré západní části, a bukodubskou oblast laskavě přenechává místním lidem k hanobení jejich sekerami a neuctívou přítomností. Aby netříštil síly. Díky tomuto vysvětlení byl ochoten do bukodubského lesa vstoupit a dokonce i čarovat a pokusit se se zhanobenou částí lesa spojit. To byla dobrá zpráva pro ostatní družiníky. V situaci, kdy přišli o Ramarova animalia, by totiž byli odkázáni pouze na občasné stopování či zoufalé pokusy na někoho v lese nahodile narazit. Víceméně by asi neměli mnoho šancí na úspěch. S druidem v řadách to však bylo úplně jiné.

Menhorian Blathel měl nejspíš pravdu. Tihle lidé nesloužili Kalonu, tihle lidé nesloužili Vlandrámu. Ti sloužili sami sobě, slepila je dohromady bída válek a ochromeného obchodu, beznaděj a bezvýchodnost dlouhodobě se horšící situace

...v jejichž středu kráčel druid, který už pochopil, že v této odlehlé části lesa je sám...

v zemi. Byli to zoufalci skrývající se v lesích a vydávající se ven z lesa jen kvůli obstarání obživy. Kvůli zásobám na zimu, kvůli přežití. A bláhové odplatě ovšem, odplatě každému, koho považovali za součást jsoucné danosti, koho činili alespoň zčásti zodpovědným za zbídačení venkovského lidu. A teď proti nim táhli po zuby ozbrojení cizinci, v jejichž středu kráčel druid, který už pochopil, že v této odlehlé části lesa je sám. A že les s ním promlouvá, že jej vede. K nim, k rebelům skrývajícím se v jeskyních a ničeho netušících. Buřičovi muži netušili a ani nemohli tušit, že jejich dny jsou sečteny a že za jejich zánikem stojí les, právě ten, který jim dal na tak dlouhou dobu bezpečné útočiště, který jim skýtal úkryt, potravu a teplo ohně.

* * *

Nejdříve překvapili hlídku. Vartující vzbouřenec dřepěl na pařezu, dýmil z fajky a naslouchal zvláštnímu šumění lesa. Připadalo mu tak nějak jiné než dřív.

Přemýšlel, co mu na tom ševelu připadá tolik zvláštní. Potom ucítil tlak na hrudi, zakašlal, v ústech ucítil kovovou chuť krve. Z hrudi mu trčely dva šípy. Když se bez hlesu svalil, zahlédl nohy mužů, běžících k němu. Pak se všechny tvary a barvy rozpily do neurčita.

* * *

Lesní terén tu byl poměrně nepřehledný, zem tu jako jizvy v kůži brázdily úzké hluboké kaňony. Leon Buřič si pro svou skrýš nemohl vybrat lepší místo. Nurnští usoudili, že skrýš bude zbudovaná někde tam dole a hlídky budou rozesety tady kolem. O strategii se nemuseli nijak dohadovat. Byla jasná - pobít v tichosti hlídky a potom obklíčit jádro Leonovy bandy.

Hlídky pobili bez zbytečného hluku - ti muži neměli ani ponětí o nějakém hrozícím nebezpečí. Stačilo, aby se střelci připlížili a postříleli je. Vartující muži neměli ani zbroje.

* * *

Kumpanie ležela u hrany kaňonu a shlížela na Buřičův tábor. Mohlo tam být tak patnáct mužů. Kaňon připomínal jemně zdeformovanou kapku. V nejužším místě se zařezával do skály, v níž zel tmavý otvor. Vzbouřenci přebývali v primitivních chatrčích, ale ty využívali zřejmě jen v letních měsících. Za zimy a deště nejspíš přespávali v té díře. V chatrčích by zimu v žádném ohledu nemohli přežít. Bolbuch se poradil s Gerllodem a přednesl plán. Nurnští se rozmístí podél širší strany kaňonu, kde byl terén převážněji hlinitý a sráz méně příkrý. Na vydaný signál se úderná čtveřice vřítí dolů. V patách se jim pohnou kouzelníci a podpoří je dole magicky.

“Rychlost, chlapi... Na mě a na Gerlloda hlavně”, sykl vůdce.

“Hyperio...”, přitakal Nocturno na srozuměnou.

“Hm”, řekl Ramar.

“Horác a Yasper, každej ze své strany po hraně o pár sáhů před náma”, naznačil oběma pažemi Gerllod Moskyt, “Křížová palba...”.

“Křížovka. Rozumím...”.

“Horáci...”, zdvihl prst voják, “Palba před náma, ne do nás...”.

“Já to přece chápu...”, přikývl dotčeně Horác Lipový.

Yasper Zámečník mrkl na srozuměnou.

“Kdyžtak ho prostě skolím...”, pravil nakonec.

Maskot

Klabzej Myšilov

Spatřil jsem zmateně pobíhat po place
nurnského maskota, hobita Horáce
který jak šílený hulákal: “Příšery!”
Jat vlastní blbostí vídává chiméry

* * *

Za mocného válečného řevu se Nurnští skutáleli ze srázu a srotili do formace. Za jejich zády se vztyčili kouzelníci a vyštěkli zaklínací formule. Do Gerlloda a Bolbucha jako když vletí hejno vos a už se hrnuli vpřed. Půlkrok za nimi rozvinutí Myšilov se Zemikosou, každý z jedné strany. O dva kroky dál kouzelníci hotovení pražit blesky a postrkující se, kdo bude stát za Bolbuchem. Bolbuch, jakožto trpaslík malého vzrůstu, byl totiž u kouzelníků oblíbený. Kouzla se přes něj posílala dobře a bez velkého rizika, že skrz něj někdo projde. Stát Bolbuchovi v zádech měli v oblibě i družinovní střelci, ti, jejichž hlavy teď čněly nad oběma okraji srázu. Ti právě zahájili křížovou palbu. V ležení Buřičovy bandy zavládl chaos.

* * *

Buřičovi lidé byli tvrdí chlapi. Čím však vládli z hlediska odhodlání, to jim scházelo z pohledu vybavení. Ti muži víceméně neměli zbroje, nejoblíbenějšími zbraněmi byly všeliké upravené cepy, sochory s hřeby a dřevorubecké sekery. Už z jejich zmatečně postavené obrany bylo zřejmé, že se jim nedostalo ani pořádného výcviku. Pro Nurnské byli sice ztvrdlým, ale žvýkatelným soustem. A jako ztvrdlý pecen se pod soustředěným nápirem zbraní Nurnských drolili a rozpadali na menší a menší hroudy, až z nich nakonec nezbylo víc, než chlebová drť. Nurnští druzi sice utrpěli pár nepěkných šrámů, ale s těmi se vypořádá hnedotmel a lesní magie. Nikdo nepadl a to bylo hlavní. Rutinní výslech těch málo přeživších sice potvrdil totožnost Leona Buřiče, na druhou stranu však nepřinesl nic závratně nového. Snad kromě informace, že baron Hyumin Gallen, dosazený vládce Rellu, je pokrevním synovcem krále Haakena III.

* * *

“Já to prostě nějak nechápu...”, posteskl si Menhorian Blathel, když družina čekala, až Horác odřeže a nasolí Buřičovu hlavu a vybrané lebeně dalších.

Kouzelník čím dál tím méně rozuměl, proč tu vlastně Nurnští jsou a čím zájmům vlastně slouží. Svěřil se se svými úvahami a pochybnostmi druhům. Barona Gallena dosadil na rellský stolec král Haaken III. Důvody jeho dosazení byly příbuzenské, když byl Gallen královým synovcem, tedy synem králova bratra nebo sestry. Jak tedy bylo možné, že se o baronovi ve Vlandrách hovořilo jako o Rellanovi? Proč o něm bylo hovořeno jako o osobě, o jejíž loajalitě k trůnu lze přinejmenším pochybovat? Proč král Haaken pověřil svého pobočníka, aby skrze cizí žoldáky prováděl čistku mezi obyvateli území, jehož lenní pán, syn králova sourozence, byl udržován v pouze v jakémsi rámcovém povědomí, tedy v nevědomosti? Z toho šlo usuzovat, že ve stejné nevědomosti byl udržován i králův sourozenec. Proč ale bylo vše řešeno pokoutně přes dva důstojníky vlanderské armády, kteří bez mrknutí oka přebírali krvavé důkazy poprav, skladovali je někde po sklepích a byli dost možná i vybaveni finančními prostředky na výplatu cizích žoldáků? Co vlastně Nurnští věděli? Věděli, že je najal pobočník krále Hion Turgus. Věděli, že do celé věci jsou zasvěceni tři Turgusovi lidé a dva vlanderští vojáci. Víc nic.

“Celý mi to prostě zasmrádá”, dokončil výlev pochybností Nocturno, “Zasmrádá to čím dál víc. Mám z toho všeho prostě divnej pocit”.

“Je fakt, že se mi to taky přestává líbit”, přiznal se Yasper, “Kydlíme lidi a asi ani nevíme proč. Prostě proto, že je někdo označil”.

“Kydlíme je kvůli hlavám”, zavrtěl hlavou Zemikosa, “Kvůli kořisti...”.

Gerllod Moskyt mlčel a přemýšlel o kouzelníkových slovech. Vážil, co by se muselo stát, aby gwendarronská armáda překousla pohyb cizích žoldáků na svém teritoriu. Dospěl k názoru, že by to nepřekousla. Tedy bez velice závažného důvodu určitě ne.

“Včera jsme brali lidem sůl”, souhlasil druid, “Kdyby se někdo vohnal, dostal by přes kebuli. A ta kebuli by skončila v Lipovýho pytlí”.

“Kolik je nás?”.

“Vosum... bez koní...”.

“Vy si myslíte, že tohle tady by nezvládla posádka z Dorinský tvrze?”.

Aby to bylo jasné, rozevřel kouzelník mapu a ukázal, kde tvrz leží. Pár hodin jízdy na severovýchod.

“Dorinská tvrz, nejsilnější pozice v oblasti...”, zacitoval Myšilov ze svých poznámek výpověď písaře Heregara Mšice, “Efengova posádka... Pět set mužů ve zbroji...”.

“Tohle smrdí jako zamřelá ryba...”, souhlasil Gerllod, “A my jsme se v tý rybě po krk vyváleli”.

“Je načase promluvit si konečně s Efengem”, přitakal Bolbuch, “Vyříkat si ty věci z vočí do vočí”.

“V Dorinský tvrzi si to s nim ale vyříkávat nebudeme, že ne?”, svěřil se s obavami Yasper, “Stačí, aby tam někdo takhle hejbnul prstem, a jaký jsme byli... Půl tisícovky chlapů je holt půl tisícovky chlapů...”.

“Tentokrát žádné špinavej dvorek a žádné kapitán Sabg”, slíbil vůdce, “Tentokrát se mu nakvartýrujeme do salónu a nevodejdeme, dokud se Efeng laskavě neuráčí”.

“A když se bude kroutit, přitlačíme na pilu...”.

“Že všechno vyklopíme baronovi...”.

“Přesně tak”.

“Tak jdeme”.

“Ještě bysme měli sepsat ten seznam pobitejch”, připomněl Ramar.

“To máš recht, to bysme měli. Horáci?”.

Hobit odložil kuši a doplouhal se k nejbližší mrtvole.

“Už můžu?”.

“Můžeš”.

“Takže to máme... Muž, lidák, asi čtyřicet, možná míň. Modrý vočí, černý vlasy i plnovous. Zvláštní znamení - zahnutá jizva vod ucha k bradě, už zacelená... Kapsy gatí prázdný... náhrdelníky, korále žádný... jen přívěšek... беру to k sobě... zvíře ze dřeva... na kůži... asi kuna nebo lasice “.

Menhorian hlášení pečlivě zapisoval.

“Ha... tetování...”, výskl Horác Lipový, “Tetování slovem... u srdce... Piloslava... asi méno náký... Piloslava... nic víc... Máš to?”.

“Jo”.

“Další. Taky muž, barbar jak z učebnice... nadočnice vystouplé, čelo ploské, paže, kýty masité...”.

Kde se skrývá Ruprt Kovář?

Nurnští dorazili na křižovatku cest a Menhorian Nocturno Blathel z Cairn vyňal ze zářadří svitek. Mapu Rellu. Zadumal se.

“Doleva Areg, doprava Smrk a Dorinská tvrz... a rovně... Montera”, pravil pak.

“Montera, Montera... to jméno mi něco říká...”, přemýšlel Zoltar, “Připomeňte mi někdo, co mi to říká”.

“Ruprt Kovář z Montery”, připomněl Yasper Zámečník, “Turgus nám slíbil odměnu za jeho hlavu”.

“Odměnu, říkáš? A jakpak je ta Montera daleko?”.

“Kousek. Tři čtyři míle na sever”.

“To je co by kamenem dohodil”.

“Nedohodli jsme se, že pojedeme za Efengem?”, namítl Ramar.

“Jen se poptáme, nic víc...”, přesvědčoval barvířův syn, “Nic tím neztratíme... A když už jsme jednou tady... Malá zastávka na vodpočinek neuškodí”.

“Poptat bychom se mohli, o tom žádná”, zauvažoval Nocturno, “Stejně v Monteře nebude, když je to zběh. V Aregu říkali, že má pletky s tím Lý”.

“S Lý?”, nepochopil Horác.

“Jo. S Lý. S tím tajemným panem Lý”.

Ale potom doplnil, že podle jeho soukromého názoru, jak už kdysi druhům vysvětloval, pan Kovář ani pan Tůje s panem Lý s největší pravděpodobností nic společného nemají.

“Pan Tůje?”.

“Bernard Tůje, řečený Zarostlý Bernard”.

“Ten je taky z Montery?”, chtěl vědět Zemikosa.

Na jeho soustředěné tváři bylo znát, že zoufale kalkuluje.

“Ne, ten by měl pocházet z Morku. Bývalej starosta”.

“Kde je ten Morek?”.

“Mork. Tady... daleko... až u Východního lesa...”.

“Nevadí. Montera zatím postačí”.

“Zatím? Co myslíš tím zatím?”, zaúpěl Klabzej.

“Neni to bláznivý?”, obrátil se na Bolbucha Gerllod, “Neni Efeng důležitější než nějaký kovář?”.

“Nic za to nedáme. A von by nedal pokoj”.

“To je fakt”.

“Přesně tak...”, uchechl se spokojeně Zemikosa, “ Jak říkám... na každým šprochu je víte co...”.

“Hm”.

“Pravdy trochu. Prostě, jak říkám... A jak taky říkala moje máma... Krtena...”.

Druzi pobídli koně.

“Jenom mi nikdy nedokázala vysvětlit, co je to ten šproch... Ale jak říkám, podstatnej je hlavně vobsah. Vo vobsah jde především”.

* * *

Monteruská kovárna byla rozlehlá a bezesporu i vyhlášená. Sestávala z několika polootevřených dílen. Muži v kožených zástěrách bušili neúnavně do kovadlin, jen jim svaly hrály na zpocených tělech. Dým z výhní živených vzduchem z měchů stoupal k blankytné obloze a hutněl vzduch příznačnou nezaměnitelnou vůní. Nurnští dojeli ke studni a svezli se ze sedel.

Kolem procházel vyzábělý muž s kárkou. Táhl na ní dva sudy s olejem na kalení a popouštění.

“Zdráv buď, dobrý muži”, rozpřáhl bodře náruč Zoltar, “Hledáme jistýho muže, muže, kterýho byste moh i znát”.

“Hu?”, houkl chlap.

“Muže vod kovadliny, nebo muže, co si nechává říkat Kovář”.

“Hu!?”.

“Zběha a povstalce jménem Ruprt...”.

“Hu...”.

“Nevidiš, že nemá všech pět pohromadě?”, otočil se na Zemikosu vůdce Bolbuch.

“Pane”, pronesl vláčně Menhorian, “Poslouchejte mě dobře”.

“Huhu...”.

“Přiveďte sem pána, co mu to tady patří”.

“Hu”.

“Chceme s ním hovořit. Rozumíte?”.

Muž v úsměvu odhalil dásně a vycenil děravý chrup.

“Jsme přátelé...”, houkl Zemikosa a ošklivě se zašklebil.

Muž se otočil, drapl ojku a táhl kárku směrem k výhním.

* * *

Skupina zpocených a umouněných mužů, která líně přikvačila a mlčky se rozestoupila před Nurnskými, nepůsobila úplně přívětivým dojmem. Ti muži byli sice polonazí, ale svaly na vypracovaných tělech jim jen hrály. Třímali v rukou kladiva, kleště a rozličná železa neurčitého pojmenování.

“Vo co de!?”, zahučel neholený muž hlubokým hlasem, “Na zákazníky kór moc nevypadáte”.

Zřejmě předák. Nurnští vyčkávali, zda se jednání ujme vůdce Bolbuch nebo užvaněný Zemikosa.

“Chcem se poptat na jednoho chlápka”, zaskuhral trpaslík, “Možná že...”.

“Přesně tak”, skočil mu do řeči Zemikosa, “Hledáme zběha a rebelanta, dost možná i vraha, a některý z vás byste ho mohli znát a mohli byste vědět, kde by se ten zlosyn moh ukrejvat”.

Kováři na Zemikosu třeštili oči.

“Co jste zač?”, zeptal se předák.
 “Jsme zmocněnci barona Gallena, pánové”, zatvářil se Zoltar omluvně,
 “Jednáme na základě jeho osobní vůle”.
 “Jsme takoví pátrači”, vysvětlil Yasper Zámečník, “Chytáme zločince”.
 “Lovci hlav”, křikl Horác a ukázal na pytel, co se mu houpal u sedla.
 “Přinášíme mír a pořádek do vašich vesnic”, roztáhl Zemikosa náruč a usmál se.
 Gerllod se zaraženě ohlédl po alchymistovi. Začínal se obávat nejhoršího.
 “Tady žádný zločinci nejsou!”, křikl člověk v kožené zástěře, “Nejsou a nikdá nebyli!”.
 Muži výhně svorně zahučeli na souhlas.
 “To je pravda”, zvolal podsaditý muž s kleštěmi a ingotem, “To je vopravdu pravda...”.
 “Tady se tvrdě maká”, zamával pěsti jiný, “A někomu to asi nedochází!”.
 Další zdvihli pěsti a souhlasně zabručeli. Menhorian obdařil vůdce napůl varovným, napůl vyčítavým pohledem.
 “Vyzývám vás ke klidu!”, ztišil hlouček vůdce Bolbuch, “Rozvahu, pánové!”.
 “Jak říkám...”, křikl Zemikosa, “Držte všichni huby...”.
 “Hnedko vocajt’ vypadněte!”.
 Ramar stiskl bojovou hůl, až mu zbělely klouby.
 “Klid, pánové, klid!”, zaburácel Bolbuch, “Chceme se jen zeptat na jedno jméno. Nic víc”.
 “Koho teda vlastně hledáte?”.
 “Jo, koho hledáte?”, podpořily předáka výkřiky z davu.
 “Hledáme chlapa, co je buďto kovář nebo se Kovář menuje”, vysvětlil Zemikosa, “Nebo ho tak možná jeho kumpáni přezdívaj!”.
 Dav zašuměl.
 “Prostě jak říkám... Chceme zjistit, kde se skrejvá Ruprt... Ruprt Kovář z Monterey”.
 Dav ztichl.
 “Zmalujte jim, chlapi, prdele!”, zařval kovář Ruprt z Monterey a zamával kladivem nad hlavou.
 Dav zaburácel a vyhrnul se vpřed.

Neuděláš nic

Nurnští táhli po cestě k sídelnímu městu Rellského panství a do zpěvu jim rozhodně nebylo. Už snad každému muselo dojet, že to, co se přihodilo v Monteře, byl zhola zbytečný masakr. Aspoň že ti kovářští tovaryši měli dost rozumu, aby pochopili, kdy je pravý čas dát se na útěk. Jinak to mohlo dopadnout všelijak i pro Nurnské. Chlapi z monterské kovárny se sice zbraní bít neuměli, ale když už jednou zasáhli, rána to byla drtivá, dechberoucí. Pěsti měli jako kladiva, klouby mozolnaté. Nejen Myšilova, ale i Yaspera museli druzi křísit z bezvědomí.

O Horáci Lipovém ani nemluvě, tomu se míhaly hvězdičky před očima ještě teď. Když tam v Monteře na závěr hobit krví již úplně zhnědlou čepelí odřezával hlavu ubitého kováře Ruprta a následně ji válel v soli, napůl to ani nevnímal. Tak moc byl Horác otřesený. Zemikosa na dekapitaci monterského kováře trval a stál si neoblomně za svým, že hlava je prostě směroplatné regulérní platidlo.

“Jak říkám... Nechat peníze válet na zemi, to je hřích... To je prostě hřích”.

Seznamy se ale nevedly. Vůdce Bolbuch, jak předtím propadl bojovému šílenství, byl natolik vyčerpaný, že byl tak tak schopen vydat holovětý povel ke kvapnému odjezdu. On to tak má. Stačí, aby mu někdo zasadil tvrdou mordu, a Bolbuch propadne puzení touhy po odplatě. Po odplatě kolektivní, po odplatě komukoli, kdo se jen křivě koukne. Zatmí se mu v mozku, oči se mu podlijí krví a zvuky kolem slijí se v nerozpoznatelný hukot. Huhlání a chrchle. Záchvat válečného šílenství. Je to prokletí. Je to nemoc. Nemoc z povolání. Trpí tím spousta bojovníků. Bojový blikanec se tomu někdy říká. Nebo taky bersekření. Prostě se to někdy stane. Ani Bolbuchovi se čas od času blikanec nevyhne. Někdy se to v něm prostě probudí a je to tu, a to je pak pro každého druhého dobré držet se stranou. Nebo rovnou utéct. Jako ti dělníci z Ruprtovy kovářské dílny, co přežili. Ti pochopili, že tohohle šíleného slintajícího dědka nic nezastaví. Nic než jejich vlastní smrt.

“Ta věc v Monteře, to je zlý”, odušil Menhorian Blathel, kymácející se v sedle, “Moc zlý”.

“Zamotali jsme se do toho až po uši”, přitakal Yasper Zámečník, “A kvůli komu, vlastně?”.

“Komu to vlastně sloužíme?”.

“Králi...”, řekl Zemikosa.

“Ale hovno, králi”.

“Sloužíme Turgusovi a jeho kumpánům, tak to je”, pravil Nocturno, “A jejich zájmům”.

“A jaký jsou vlastně jejich zájmy?”, zeptal se Horác.

“To právě není tak úplně jasný”.

“Jasný ale je, že v Monteře jsme pobili úplně nevinný lidi”, řekl Klabzej Myšilov.

“Zaútočili první”, namítl Ramar, “My jsme se jen bránili”.

“Tomuhle neříkám obrana. Vyprovokovali jsme je”.

“Jen jsme se poptávali...”.

“Co myslíte, že udělá baron Gallen, až se dozví o krveprolití v Monteře?”.

“Co by dělal? Bude rád”, řekl Zoltar, “Bude rád, že má kovářovu hlavu a že vzpoura byla potlačena”.

“Myslíš?”.

“A co si myslíš ty?”.

“Já si myslím, že o žádný vzpouru ani neví. Já si myslím, že žádný Ruprt Kovář nikdy nebyl stran baronského stolce ani k zodpovědnosti popoháněnej.

Myslím si, že Ruprt Kovář byl prostě jenom Ruprt Kovář. A jako takovej prostě jenom koval podkovy”.

“A proč tedy Hion Turgus toužil po jeho hlavě?”.

“To právě nevím. Jenom vím, že my nevíme lautr nic”.

“Možná měl v Monteře vliv... A to někomu vadilo...”.

“Tak teď už vliv nemá”.

“Mám pocit, že jsme se utrhlí ze řetězu”, řekl Gerllod Moskyt, “A že baron Gallen to tak bude chápat, až se to dozví od monterskýho starosty”.

“Jak z toho teda ven?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Dojet rychle za Efengem a chytnout ho za flígr, ať zaplatí, co dluží”.

“A potom rychle domů?”, ozval se druid.

“A potom rychle domů”.

“A co Hion Turgus?”, chtěl vědět Zemikosa.

“Hion Turgus už nic”.

* * *

V Aregu se od doby, kdy tu nebyli, nic nezměnilo. Zdálo se, že pravdu o krveprolití ve stokách kanály samotné i s těly mrtvých zoufalců pohřbily pod zemí a nehodlaly ji vydat. Nebo Dyjega nahradil někdo jiný, nový, a ten tak rozhodl. Že pravda má zůstat skryta. Nurnští byli za tuto setrvalost stavu rádi. Dojeli koňmo až k Efengovu domu.

* * *

“Okamžitě přivedete pana Efenga, rozumíte?”, zaburácel nasupeně Bolbuch, “Tohle je už potřetí, co tvrdíte, že tu není, ale bude!”.

Vůdce Nurnské družiny divoce koulel očima, jeho tvář hrála všemi barvami. I ostatní byli silně potlučení a tedy pochopitelně značně mrzutí. Už toho měli všeho plné zuby. Masakr v Monteře se zdál být poslední kapkou do přetékajícího poháru trpělivosti. Ti chlapi od výhni svou žárem ztvrdlou kůži rozhodně nedali zadarmo.

“Prostě ho okamžitě přivedete a basta!”.

“Jinak nás odtud nedostanete!”, podpořil Gerllod vůdce a ukázal na špinavý dvorek okolo, “Klidně se vám tady ubytujeme, když bude třeba. Jsme zvyklí”.

“A nebo v baráku, jestli chcete...”, řekl Ramar a ukázal na své zablácené boty, “Jak je panáčkovi líbo”.

“To nepůjde!”.

“Jak nepůjde!?”.

“Pan Efeng tu prostě není, pánové”, odušil kapitán Sabg, “A co není, nemůže být, že!? Nicméně za Ruprtovu a Buřičovu hlavu vám jménem svého nadřízeného děkuji”.

“To snad nemyslíte vážně!?”.

“Za hlavu lovce Kranda ovšem také, a tak dále, včetně předaného seznamu. Ten ještě podrobíme přezkumu, aby mohla být stanovena odpovídající výše kompenzace a peníze uvolněny”.

Zemikosa zakoulel očima a podrbal se na kůži na zátylku.

“A dost!”, zařval Gerllod Moskyt.

“Teď budeš pro změnu poslouchat zase ty, chlívě!”.

* * *

Po dlouhém vyjednávání došlo k poslední dohodě. Nurnští vyřídí pro Efenga poslední záležitost. Odjedou na sever do oblasti mezi Morkem, Černou vodou a Mokkými vrchy a zapátrají po tajemném panu Lý. Pokud se prokáže, že pan Lý a lidé kolem něj skutečně stojí za zločiny, jež jsou jim připisovány pobočnickem krále, bude pan Lý dekapitován a jeho hlava dopravena do Aregu. V opačném případě Nurnští od jakékoli persekuce zmíněných osob upustí. Nurnská družina upustí od stíhání pana Bernarda Tůje, poněvadž se s největší pravděpodobností ničím neprovinil. Pokud snad ano, nechť si to baron Gallen vyřídí sám. Stejně tak bude stran Nurnských naloženo s Hrnčířskozelenskohnědským trojúhelníkem. Tedy nijak. Kapitán Sabg souhlasil. A nato slíbil, že během té doby zajistí přítomnost pana Efenga v Aregu. Pokud by jej nedostihl, bude osobně zodpovědný za vyplacení Nurnských za odvedenou práci. K předání peněz dojde neprodleně na místě Nurnskými určeném. Kumpanie podle posledních zkušeností odhadovala, že celou záležitost by bylo možné uzavřít v řádu tří až pěti dní. Vůdce Bolbuch zavelel k opuštění Efengova dvorku až tehdy, kdy si byl jistý, že kapitán Sabg bezvýhradně pochopil. A kapitán skutečně pochopil, že poruší-li dohodnuté podmínky, bude se muset strachovat o vlastní život.

“My nejsme žádný hrdlořezové”, pravil Zemikosa, “Ale jak říkám. Když na to přijde, tak na to prostě holt přijde. Neuděláš nic...”.

Kapitán Sabg přitakal na srozuměnou.

“Prostě jak říkám...” , zdvihl lysohlavý muž ruku na pozdrav, “Neuděláš nic...”.

Zánik země pana Lý

Východní les se rozkládal na severu země. Jevilo se to být s podivem, ale bylo tomu skutečně tak. Nurnští už nad takovými věcmi nehloubali, nepřišly jim důležité. Přemýšleli o tom, jak se nejsnáze dostat k dlužným penězům a jak nejrychleji z Rellu, potažmo Vlander zmizet. A k tomu potřebovali hlavu pana Lý, tedy pokud měl na svědomí to, co mu bylo Turgusovými lidmi přičítáno. Už od Morku si ale byli víceméně jisti tím, že alespoň v tomto Hion Turgus a potažmo i kapitán Sabg nelhali. Přízračný pan Lý a jeho loupeživá banda, to byl skutečně pojem. Lidé v Morku, včetně váženého starosty, jehož Nurnští navštívili, potvrdili, že o tom Lý koluje nepřeborné množství zkazek, které se víceméně točí kolem toho, že loupeživá banda se zjevuje znenáhla, stejně tajemně také mizí a na místech přepadů nechává za sebou vyrabované kupecké vozy, oloupené pocestné a nezřídka i zmrzačené a mrtvé, to když nějaký šperk, náušnice či prsten nebylo snadné z původního majitele odejmout, či se ho dotýčný bláhovec odmítal vzdát. Pan starosta Bernard Tůje, muž s dlouhým vousem, ubezpečil Nurnské, že mnohokrát žádal barona Gallena o ozbrojený zásah proti zločinnému řádění, mnohokrát se

oficiální cestou domáhal přesunutí části ozbrojených sil země právě sem, do Morku, ale váhavé mlčení bylo mu vždy odpovědí. Posílal depeše i do Kiltu, ale marně. Nurnští se dozvěděli, že Černou Vodu, Třísku, Pálenou ani Mork loupeživá banda přímo nenapadá, ale pan Lý si za to nechává platit vymáháním tak řečených poplatků za ochranu. A to ať již formou potravinových odvodů, či odvodů peněžních.

“Říkáme tomu zloděň”.

“Zloděň?”, otázal se Menhorian Nocturno.

“Ano”.

Bernard Tůje vysvětlil, že název zloděň se odvíjí od osoby pana Lý. Když se v kraji objevil, prapůvodně si nechal říkat pan Zlý. Ochranu nad krajem tenkrát převzalo společenstvo pana Zlého. Pan Zlý tehdy deklaroval, že bude zlý jenom k těm, kdo se nepodřídí. Kdo se podřídí, k tomu se bude chovat jako pan Hodný. Jako ochranitel. Podřídili se takřka všichni. Někteří, ale nebylo jich mnoho, měli tu čest se s panem Zlým osobně setkat. Takoví tvrdí, že pan Zlý trpěl silnou vadou řeči. Proto se mu časem mezi lidem začalo říkat pan Lý. Tajemný pan Lý. Už se to nějak ujalo, pan Lý možná sám nové přízvisko s blahosklonností přijal, poněvadž si při jeho vyslovení nešlapal na jazyk.

“Byl malý a tlustý”, řekl starosta, “Chyběly mu horní přední zuby... tady všude...”.

“Von ten chlap normálně šišlál!”, chytil se za hlavu Gerllod, “A je připrcaťej”.

“Takoví jsou nejhorší...”, pravil Yasper, “Maj mindrák”.

“Ochranitelskej komplex...”.

“Tohle nevypadá na ochranitelskej komplex”.

“Ale mindrák to je určitě”.

“To asi jo...”.

“Mindrák je slabina. Dá se využít”.

“Jo, to dá”.

“Pan Lý!”, zachechtal se nad představou muže s vykotlanými zuby Gerllod, “Ted fem lý a a ted afe doblý... a ted afe lý...”.

“Eště ho nemáme”, upozornil Bolbuch, “Vyzývám k naprostý ostražitosti”.

“A ke klidu?”, připomněl Horác Lipový.

“A ke klidu...”.

“Dokud bude Mork nucen odvádět zloděň, neoholím se”, pravil Bernard Tůje hrdě, “To je projev mého nesouhlasu a v tomto smyslu jsem se vyjádřil i směrem k Aregu i Kiltu”.

“Tak to si připravte holidlo”, řekl Zoltar, “Připravte si holidlo a mazák”.

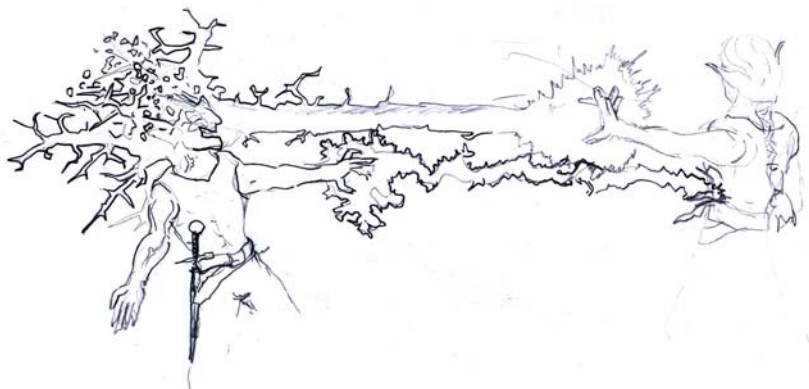
“Myslíte, že byste...”.

“Berte to jako hotovou věc”.

* * *

Nurnské družině se ale pana Lý a jeho kumpány objevit nepodařilo. Oni si vyčíhali je. Jeho lidé se objevili zčistajasna, jako přízraky, a druzi nejenže

netušili, ale vůbec nebyli hotovení k boji. Byl jich víc než tucet, když se vynořili z vysoké trávy na mýtině, kterou procházela cesta k Třísce a Dorinské tvrzi, odhodlaní a po zuby ozbrojení. Za pláty, opasky a přilbicemi měli zastrkané snůpky suché ostřice. Neucítily je ani koně, snad vítr toho dne nebyl Nurnským nakloněn. Anebo Východní les, ovládaný zlým druidem, sál vítr k sobě, se všemi podezřelými pachy. Tak by to možná vnímal druid Myšilov, kdyby bylo možno položit dotaz. Ale nebylo času nazbyt, Nurnští byli přepadeni ze zálohy, strnuli překvapením nadostřel těch mužů.

...to už Ramar a Blathel vypražili svazek blesků...

“Jste v zemi pana Lý!”, křikl jeden z mužů, “Zaplat’te daň”.

“Jakou daň?”, vymohl vůdce nesmyslnou otázkou trochu času na nadechnutí.

“Především daň cizáckou, jak se zdá”, odvětil křikloun, “A potom daň z koní, daň z ozbrojování, daň z používání cesty a daně další, jako třeba daň shromažďovací, daň vzdušnou, tak řečenou dejchovnou, daň z osoby, z cestovního zvířete, z hospodářského zvířete, ze zvířete pro potěchu, z celkového počtu údů osob i zvířat dotýkajících se země, daň potoční, tak řečenou žiznivou, a nakonec ovšemže poplatek za ochranu, a to všechno samozřejmě z osoby i ze zvířete, to dá rozum...”.

“Kolik by to tak mohlo dělat?”, zeptal se přidržle Yasper, “Když nás tak teda shlídnete zkušeným zasvěceným vokem”.

“Řek bych tak... všechno?”.

“Úplně všechno?”.

“Včetně koní”.

“Na ně!”, zařval Bolbuch a svezl se z valacha.

To už Ramar a Blathel vypražili svazek blesků. Myšilov seskočil na zem a pevně drapl druidskou sukovici. Rozevlátý kabátec neurčité barvy na okamžik odhalil jeho bledé sýraté nohy. Zemikosa v mžiku stál vůdci po boku s podivnými čepelemi zdviženými ve výšce očí, než jej odstrčil Gerllod Moskyt.

“Tohle je moje místo”, zavrčel voják a nastavil čepel směrem k nepříteli.

“Nic vám nedáme!”, křikl Yasper a vystřelil.

Horác Lipový pochopil, že se nejspíš schyluje k boji a ujistil se, jestli to, co považuje za toulec, je skutečně toulec a zda je v něm to, co by v něm mělo být. Potom se jal nabíjet kuši.

Lidé pana Lý zařvali a hnuli se vpřed.

Nurnští zařvali a učinili to samé.

Šípy létaly z obou stran.

Muž, který se vyznal v daních, zařval, vypouklil oči a tělo se mu zlomilo a strnulo bolestivou křečí. To se stal obětí neviditelného nepřítele, nechvalně proslulého úderu nenávisti. Myšilov byl šilený hněvem a nebyl rozhodně sám.

... “Tohle je moje místo”, zavrčel voják a nastavil čepel směrem k nepříteli...

* * *

Pokud některé z předešlých střetů zde v Rellu byly tvrdé a nelítostné, s šarvátkou s Lýovou bandou se jejich tvrdost a úpornost nedala srovnat. Hned, když se hrozny těl drtivě srazily a zaklesly do sebe v boji muže proti muži, bylo jasné, že tady jde opravdu do tuhého. Když se od lesa odloupla další skupinka těch lumpů, došlo Nurnským, že dnes se i na jejich straně bude nevyhnutelně umírat. A bylo také zřejmé, že těm lidem ze země pana Lý se dostalo výcviku, a to výcviku ne jen tak pro formu. Ti muži věděli, co činí, a také dokázali odhadnout sílu soupeře.

Hlavní síla Nurnských stála na Gerllodovi s Bolbuchem, které kouzelníci podpořili účinky kouzel. Zemikosa se bil, jakoby prodělal stejný výcvik, v té chvíli nějaké alchymistické poučky vytěsnil z hlavy, nebyl na ně čas. Stal se z něj válečník. A jako válečník si také sáhl na dno. Myšilov vypražil všechny bezmezy,

co měl, chřestil svazky korálí, z některých se kouřilo, některé zdánlivě nevykazovaly žádný viditelný účinek. Druid slintal a chrčel a byl zlý. Yasper odhalil plášť, hrábl pod něj a blýskl se kov. A potom znovu. Zámečník jakoby tančil a plně se soustředil na úspornost a vytříbenost pohybu. Potom vyskočil a bleskurychle kopl protivníka do obličeje. Po té ráně by jej už nepoznala ani vlastní matka. Muž se bezhlesně svalil do trávy. Ramar po Zemikosově pravici poodstoupil do strany a metl nějakou výbušninu. Když to buchlo a rozstříklo se, vzduch naplnil slabý odér přezrálého ovoce. Horác Lipový střílel jako o život a podporoval palbou levé křídlo. Když se k němu jeden z protivníků přiblížil nebezpečně blízko, vypálil mu do hrudi díru žhavým výbojem energie, který mu vylétl z prstů. Menhorian Blathel předváděl to nejlepší, co uměl. Byl to zkušený kouzelník, muž na svém místě. Dobře si byl vědom, že zhroutí-li se pilíř formace, zhroutí se i on. A tomu cele podřídil své umění. Bolbuch s Gerllodem silně krváceli, stejně tak i druzí, přesto pocítili, že tlak z protistrany mírně povolil. Dokonce se Nurnským podařilo o pár kroků postoupit vpřed, tlačit nepřátele hlouběji na mýtinu. Ti zareagovali tak, že se více semkli a soustředili se především na jádro skupiny. Pochopili, že rozdrčením bojového jádra by se Nurnská formace zcela rozpadla. To ale netušili, že bělovousého staříka popadne amok.

Ano. Na Bolbucha už to zase přišlo. Blikanec. Oči se mu podlily krví a povisla mu čelist, ze které skanula slina. Vlastně odlétla, jak se starý muž vši silou rozmáchl a neartikulovaně zachroptěl. Gerllod stihl včas uhnout, jinak by jím vůdcova čepel prošla při cestě zpátky také. Bylo mu jasné, že když to na Bolbucha přišlo, jenom sporadicky rozlišuje kdo je kdo. Pokud vůbec. Vzplanutím trpaslíkova záchvatu se nurnská formace poněkud rozvolnila a Lýovi lidé se naopak semkli. Střelci postoupili po křídlech a pálili do shluku hlava nehlava. Řady nepřátel počaly neúprosně řídnout. Jeden z mužů se vydal na bezhlavý úprk. Myšilov si jej všiml. Běžel směrem k lesu, ke skalce, kterou obnažili dřevorubci, když vykáceli mýtinu.

Druid si umínil, že nikdo z téhle vyděračské chamradi nemá právo spasit si život. Vzhledem k tomu, že ostatní družiníci se zdáli být příliš zaneprázdnění, vyběhl za utečencem sám. Vytáhl luk. Kráčel neomylně. Vedla jej zdusaná tráva potřísněná krupěmi krve.

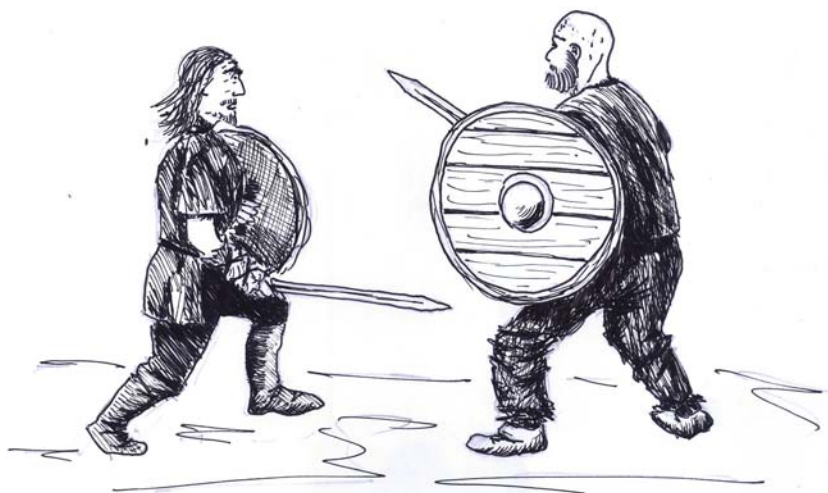
* * *

Zemikosa se rozhodl pro krycí manévr a ústup, už nedokázal držet lajnu, a na uvolněné místo se vtlačili dva protivníci. Ramarův pohled se střetl s pohledem muže, který pochopil to samé, co zjistil i on. Paradox vzdálenosti. Paradox, jehož nesmyslnost a podstata tkvěla tom, že aniž by se jakkoli pohnul on nebo jádro družiny, vzdálenost ke středu formace, tedy do relativního bezpečí, se najednou jakoby neúměrně znásobila, co dím, stala se nedostižitelnou. Muž s trávou za opaskem napřáhl zbraň a vyrazil. Ramarovi už nezbývalo sil, chvatně vzkřikl formuli útočného kouzla. Muž zavrával, ale nezastavil se. Vzápětí čepel ťala Ramarovi přes klíční kost šikmo dolů.

* * *

Myšilov měl strach, ale zloba byla silnější. Měl toho všeho dost. Ten chlap nesměl za žádných okolností zmizet a varovat svého bezzubého chlebodáře. Žádný šišlavý polotvor mezi útočníky nebyl, v lese tedy musela mít Lýova banda ještě nějakou skrýš. Brloh. Jako zvířata. Druid si přemýšlel a zároveň sledoval stopy. Dostal se mimo dohled Nurnských, za skálu. Že boj vrcholí, to se dalo vyslyšet jen z tlumených ozvuků. Že zemřel Ramar, to Klabzej vůbec netušil.

Najednou se před druidem z trávy vztyčily postavy, zařvaly a vyběhly s čepelemi tasenými. Na jakýkoli útěk bylo pozdě. Myšilov se pokusil o ochranné kouzlo z bezmegu, který mu visel na krku, ale nebyl dost rychlý. Selhal, nestihl to. Čepele mu projely tělem skrz. Druid vytřeštil oči a zachroptěl. Podklesla mu kolena. Hůl dopadla na zem. Víc už nevnímal.

*...když se hrozny těl drtivě srazily a zaklesly do sebe v boji muže proti muži,
bylo jasné, že tady jde opravdu do tuhého...*

* * *

Nurnští se hnali za prchajícími muži, vlastně torzem Lýova úderného oddílu, který zamířil do lesa. On to nebyl ani tak úprk, spíš belhavé zoufalství doprovázené bolestnými vzdechy. Občas se někdo ohnal zbraní, ať už prchající nebo útočník, ale dechu se nedostávalo oběma stranám. V lese se Nurnští střetli s malou skupinkou Lýových mužů, zřejmě strážním oddílem. Většina z těchto nepřátel byla nezraněna. Přehradili Nurnským cestu, ale ne nadlouho. U mohutného stromu, po jehož kmeni vedl žebřík do koruny, došlo k pobití zbylých mužů. Nezbyvalo jim na krkolomnou cestu nahoru sil. Pochopili, že je konec, a víceméně rezignovali. V poslední zoufalé obraně si kryli záda kmenem stromu.

“Na... nahoru”, vydechl Zemikosa, “Mu... musíme na... nahoru...”.

Bolbuch se pod stromem zase trochu zklidnil, přestal běsnit. Zíral mlčky do vrchních pater lesa a utíral si krví spleené vousy.

“Já teda jdu. Všichni za mnou...”, křikl Yasper, strčil si kudlu mezi zuby, pevně skousl a drapl se první špricle.

Potom se svižně jako lasice sunul vzhůru.

Bolbuch vsrkl obsah nějakého flakónu, který mu obětavě podal Zemikosa. Pak se zašklebil a otřepal. Gerllod provedl něco podobného. Horác Lipový zatím stoupal po žbrdlinách vzhůru, na zádech se mu bimbala kuše a toulec naditý šípy. Mohl si krk vykroutit, aby zahlédl Yaspera, ale ten už byl ten tam. Lasice je holt lasice a Zámečník byl prostě mrštný chlapík, to každý věděl.

Gerllod Moskyt šel před Bolbuchem, nechtěl se sápat až za ním. Neměl v úmyslu riskovat, že staříka cestou nahoru potká nějaká příhoda a ten jej při pádu strhne s sebou dolů. A byl rád, že se tak rozhodl. Bolbuch hekal a supěl, jeho tvář byla rudá jako v posledním tažení.

Menhorian zůstal dole, na stráži u věcí. Tohle pro něj nebylo, lézt někde po výškách. Byly činnosti, které rád přenechal jiným. A bylo také třeba nasměrovat Myšilova, až se objeví.

* * *

Zbytek Lýovy bandy Nurnští překvapili stejně, jako předtím Lýovci Nurnské tam dole na cestě. Ti lidé v podstatě strádali. Skrývali se v nuzných chatrčích vklíněných do rozsoch stromů, chatrče se tvářily neprostorně a nepohodlně. V zimě asi museli, popravdě řečeno, strádat zimou, kouř z topenišť by jejich skrýši dříve či později nutně prozradil. Jednotlivá hnízda, protože jinak bídným příbytkům těch námezdných zoufalců při vši úctě nešlo říkat, byla propojena vratkými provazovými lávkami. Kymácivé lávky byly tak vratké, že se dobývání Lýova hnízda omezilo především na střelbu a magické výboje bezmegů. Samotný Lý byl zabit víceméně náhodnou, leč otrávenou střelou skrze okenní průduch. Když ho druzi našli, ležel nehybný a zmodralý v obličejí. Ústa rozšklebená a ztuhlá křečí odhalila bídný chrup toho polomuže. Skutečně podstatná část zubů z horní dásně byla ta tam, zející dírou trčel dušením ztmavlý a oteklý jazyk. Nurnští se srotili v Lýově hnízdě a důsledně jej vyrabovali. O napojení skupiny na Kalon nebylo nejmenších pochyb. O kalonském původu většiny z Lýových kumpánů hovořilo mnohé, mnoho písemností a osobních věcí Nurnští oddělili jako důkazní materiál pro předání panu Efengovi v Aregu. To, co pan Lý vybral na svých takřečených daních a poplatcích za ochranu a nestihl odeslat svým chleboďárcům za hranicemi, Nurnští beze zbytku zabavili jako právoplatnou kořist. Do té Efeng ani Turgus, ani jím podobní neměli co mluvit. Země pana Lý přestala jednou provždy existovat, s konečnou platností zanikla, daně ze všeho a na všechno byly bez výjimky zrušeny. Nurnští nabyli konečně dojmu, že likvidací těch zloduchů vykonali správnou věc. Trup pana Lý družiníci svrhli z výšky dolů, aby tam Horác Lipový na mrtvém těle provedl poslední nezbytný úkon. Dekapitaci tentokrát přihlížela celá kumpanie. Kruhová srocenina sledující v naprosté tichosti hobitovo již velmi zručné počínání vzdáleně připomínala obřadní shromáždění temných druidů.

“Druid, pánové...”, porušil takřka posvátné ticho Gerllod Moskyt, když Horác ukládal ztmavlou hlavu do pytle, “Měli bysme se po něm povohlídnout”.

* * *

O tom, že padl barbar Ramar, věděli. Byla tu sice nicotná naděje, že nebyly zasaženy pro život důležité fragmenty pajšlu a že zcela nevykrvácel, ale když nad ním znovu stanuli, bylo jasné, že je průzkumník ztuhlý jako prkno. Byl mrtvý, o tom nebylo pochyb, děsivě rozšklebený a krvavý šlic se táhl od klíční kosti až někam do středu ohrudí.

“Chudák Ramar”, posteskl si Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, “Takový neštěstí...”.

“Musíme najít druida”, potáhl Bolbuch, “Viděl ho někdo?”.

“Běžel tamtím směrem”, ukázal Yasper Zámečnick, “Tam k tý zubatý skalce”.

“Proč tam, u všech d’asů, vyběh sám!?”.

“Honil chlapa, co vzal kramle...”.

“Jdeme! Rychle!”, houkl Gerllod Moskyt a vyběhl vpřed.

Nechal se vést vyšlapaným pruhem trávy a stopami krve.

* * *

“Doprdele”, zaklel kapitán GKA po vojensku, když to uviděl.

Bolbuch byl malého vzrůstu, všiml si té věci o několik úderů srdce později.

“Je to to, co si myslím?”, zeptal se Yasper Zámečnick.

“Asi jo...”.

“A kurva...”.

“Co tam vidíte, pánové?”, zvolal hobit Lipový.

Divoce máchal pažemi a rozrážel suchou ostríci do stran. Ostríce tu rostla vzácně vysoká, jistě pár coulů přes sáh. Její klásky pleskaly Horáce bolestivě přes obličej. V zemi pana Lý se květeně bezesporu dařilo, když sem lidská noha skorem nepáchla.

“A jejda...”, vypískl hobit, když to uviděl.

Připomínalo to hnědý jutový pytel, nebýt těch bledých kostnatých nohou, trčících z hromady hadrů ven. K mužským chodidlům byly plochými koženými řemeny připoutány ploché skrojky tvrdé kůže ledvinovitého tvaru. Nebylo pochyb. Jednalo se o pověstné druidské sandále. Tam před nimi ležel bezduchý studený Klabzej Myšilov. Veškeré oživovací pokusy byly marné.

Obláčky

Klabzej Myšilov

Po zšeřelé obloze plovají obláčky
válím se na poli rozsekán na sračky

Pole je bitevní a rány bolí

Proč jsem jen vybíhal? A proč jenom s holí?!

“Přišli jsme šmahem vo kompletní průzkum...”, podotkl Bolbuch na účet dvou padlých, “A vo stopaře...”.

“A o léčení...”, připomněl Menhorian, “A o polovičku magický podpory...”.

“Přišli jsme vo hodně”, řekl Gerllod Moskyt, “Měli bysme je důstojně pohřbit”.

“Nevim, jestli si to uvědomujete”, připomněl Bolbuch, “Ale přišli jsme vo starostu Liscannoru”.

“To je vlastně pravda...”.

“To si žádá funus na úrovni”.

“Navrhuju pohřeb žehem”, pravil Zoltar, “Je to dobrý, hezký místo”.

“Jo, postavíme hranici...”, přitakal Gerllod, “Velkou hranici velkejch chlapům”.

“A ty chlívý kalonský roztaháme po lese, ať si je najde zvěř”.

“Jo, to uděláme. Času už máme dost”.

“Za Liscannor!”.

“Za Nurnský!”.

“A zrevidujem kořist”, nadhodil Zemikosa a pohodil hlavou k Myšilovovu nehybnému tělu, “Jak říkám. Tradice je holt tradice”.

Tuto konkrétní tradici, narozdíl od tradic jiných, za krávovinu nepovažoval.

Té noci mýtina hořela velikým ohněm. Té noci se také vzpomínalo a revidovaly se věci po mrtvých. Jak káže zvyk, železná košile.

Vyrovnání

Definitivní tečka za relským tažením byla učiněna v krčmě U konve. U konve, nebo Konev, jak nálevnu nazývali místní, byl špinavý podnik na jižním okraji Aregu v chudé čtvrti jménem Klepanda. Nurnští obsadili největší stůl a uplatili hostinského, aby pro účely jednání zavřel lokál. Tentokrát se k Efengovu domu vypravili válečníci, Gerllod s Bolbuchem. Bylo nutné nepovolit, pokud by Sabg zkoušel zase nějaké vytáčky.

“Nechápu, jak může Horác s takovou vervou a nadšením tahat porád ty hlavy”, postěžoval si Moskyt.

Vyloženě hnusný pytel nesl jen s největším odporem. Snažil se mazlavou pytlovinu držet daleko od těla, aby si nepotřísnil šaty, ale dařilo se to prachbídne.

“Buď rád, že ho máme”, namítl Bolbuch, “Kdo by to jinej dělal”.

“Vždyť já jsem rád. I když v zádech ho cejtim nerad”.

“V boji?”.

“Jasně že v boji”.

“Ale zastane práci, kterou by jinej neudělal”.

“To teda zase jo”, přejel voják pohledem po pytli a zašklebil se odporem.

“Je rád když může bejt platnej”.

“Každej je rád, když je platnej”.

“To nás pojí... že jsme platný”, pravil Bolbuch, “Že jsme platný jedem druhýmu”.

“Jestli to není spíš ze zoufalství, jestli nás prostě nepojí zoufalství...”

“Zoufalství z čeho?”

“Z toho, že vždycky vememe nějakou práci a vono se to vykotí. Vykotí se to a zvostaneme v tom sami”.

“Nevim, co to je, ale pojí nás to...”

“Řek bych, že se to kotí proto, ponivač bereme všechno”, podotkl Gerllod, “Bereme všechno z čeho čouhá vejdělek”.

“Jo, to máš asi recht”, přitakal bělovousý trpaslík, “Stačí ten vejdělek slíbit a už do toho jdeme. Co jdeme... hrneme se... s vervou”.

“Nekoukáme napravo, nalevo... Jak bejci zabezčený...”

“To jo, jak bejci. To máš recht...”

“Ale je to tak správný, to zabezčení?”

“Asi jo... pojí nás to jako klovatina. Jako klíh nás to spojuje”.

“To zabezčení mi právě připadá jako zoufalství”.

“Klíh to je”, zavrtěl hlavou vůdce, “Zabezčení je klíh...”

* * *

“Jsme zpátky!”, zamračil se Gerllod Moskýt a nabídl pytel, “Tady je Lý”.

“Tak co!?”, zachrčel Bolbuch, “Kde je?”

“Koho máte na mysli?”, zažertoval nejistě kapitán Sabg.

Temné mlčení mu bylo odpovědí. Bolbuch položil ruku na zbraň.

“Ach, pan Efeng, jistě”.

“Je v domě?”

“Ovšem... vše je připravené... Musíme ještě ztotožnit poslední zásilku”.

Sabg významně potřásl lněným pytlem.

“U konve... znáte to tam?”

“Ovšem”.

“Do hodiny tam celou věc uzavřeme”.

“Vyřídím to...”

“Uzavřít tu záležitost je důležitý hlavně pro vás”.

“Chápu”.

“Takže U konve. Jen vy a Efeng. Nikdo další”.

“Jistě. U konve”.

* * *

Šestice Nurnských u hostinského stolu hlasitě diskutovala varianty, jaké kroky podniknout, kdyby se Efeng s odměnou nedostavil. Padaly rozličné více či méně troufalé návrhy od útoku na Efengův dům po noční přepad sídla králova pobočnicka v Kiltu. Slyšet bylo ale i jiné, rozumnější názory, kupříkladu obeznámit o všem barona Gallena a doufat, že z toho něco kápne, nebo prostě uznat tuto výpravu za nevydařenou, sbalit se a co nejrychleji odcválat k jihu, dokud je ještě jakýs takýs čas. Situace se ale tentokrát vyvinula nekomplikovaně. Pan Efeng i s panem Sabgem přijeli na Klepandu v bryčce a zastavili u plechového vývěsního štítu, jež tvořila květy pomalovaná rezavá konev. Vývěsní štít se kýval v mírném vánku a vydával nepříjemné ozvuky.

“Jsem Efeng, velitel dorinské posádky”, napřáhl pravici k pozdravu muž v uniformě.

Gerllod Moskyt vyskočil, podal přichozímu ruku a sklapl podpatky: “Moskyt. Gerllod Moskyt, pane”.

“Vemte místo”, odsunul trpaslík Bolbuch nohou volnou židli od stolu, “Já to mám tady na povel”.

Sabg přitakal, mlčky potvrdil jeho slova.

“Tady jsou vaše seznamy, pánové”, rozložil pan Efeng po stole umolousaná lejsra, “Vaše papíry s našimi poznámkami”.

Menhorian Blathel se přisunul blíž a potvrdil pravost svého kudrlinkového písma.

“Zúčtujeme tedy?”.

“Zúčtujeme”, přitakal vůdce.

“Kapitán zatím přinese pokladnu...”.

“Ano, pane”, vypjal prsa kapitán, “Jistě, pane. Zvládnou to? Pane?”.

“Tak někoho požádejte, Sabgu, u všech bohů! Jste snad pitomej?”.

“Já! Já! Já se hlásím do služby!”., vyskočil plešatý muž, “Zemikosa Zoltar! Zemikosa Zoltar!”.

Kapitán se otočil na patě a vykročil. Zemikosa jej předběhl a přidržel vojákovi dveře.

“Až po vás, příteli”, usmál se v mírném předklonu a pokynul Sabgovi, “Až po vás!”.

Když potom ti dva vláčeli kovovou pokladnici, dmul se Zoltar Zemikosa bezbřehým štěstím. Jeho rozesmátá hlava připomínala zářivý sluneční kotouč...

DODATKY

Hrdinové Nurnské družiny

Bolbuch Dědek - trpaslík bojovník [*981]

Rok 1062. Znavená družina se po úspěšné výpravě po stopách bratrů Kaerstagových vrací do Liscannoru. Na jedné z cest míjí skupinu štěrkařů spravujících nerovný povrch. Snad tomu chtěla náhoda, že se někdo z družiníků dal do řeči se starým trpaslíkem roztloukajícím kámen. Ukázalo se, že se jedná o otce jednoho bývalého družiníka, trpaslíka Bušchala. Trpaslík se představil jako Bolbuch a svěřil se, že zde pracuje z trestu. Nejednalo se o nic vážného, pouze o nějakou hospodskou rvačku. Slovo dalo slovo a Bolbuch se po odpykání trestu vydal do Liscannoru. O své minulosti ostatním prozradil, že kdysi dávno měl ženu, která zemřela při porodu jeho jediného syna Bušchala, jehož pak vychovával. Poté, co Bušchal opustil rodný dům, protloukal se Bolbuch světem různě. Pracoval převážně při dobývání rudy a občas se i díky své prudké povaze dostal do křížku se zákonem. Někteří družiníci byli šokováni, když jim Bolbuch prozradil svůj věk. Bolbuchovi bylo při vstupu do společenstva neuvěřitelných 81 let. Vstupem do společenstva zahájil Bolbuch další etapu svého bohatého života. Zpočátku si vydělával na živobytí jako pomocná síla u rodiny Ómorkových, do které se přičlenil jiný družiník, trpaslík Heft. A rozhodně to nebyl žádný odpočinek. Ačkoliv nesnášel moře, hned při své první družinové výpravě zamířil přes oceán do Karnolu a posléze do Bořimska. Zpočátku nepatřil k výrazným bijcům, ale s trpasličí houževnatostí se propracovával výš a výš v družinové hierarchii. Přežil ztroskotání, putování do Šarunských hor i bitvu u Záluk. A vrátil se zpět do Liscannoru. Během další výpravy jej uchvátilo město Maghreb, vystavěné trpaslíky. Na svůj věk měl neuvěřitelnou fyzickou kondici a dokázal držet krok s ostatními. To mu přineslo úctu a zároveň přezdívku Dědek. Po návratu od Maghrebu si Bolbuch v roce 1064 nechal postavit v Liscannoru pravou trpasličí zemnici. Miloval alkohol a hru v kostky. O ženy se nezajímal. V zemnici si vlastnoručně vybudoval rozsáhlý sklep, který postupně zaplňoval nejrůznějšími zbraněmi. Z družiníků si posléze oblíbil zejména mladého trpaslíka Hefta Tarase, o němž prohlásil, že je jako jeho syn. Společně začali spřádat plány na otevření kamenného dolu v Liscannoru. Když družina vyrazila lodí na ostrov Álfheim, vzal si do podpalubí kámen, ke kterému se připoutal, a odmítal z temnoty vylézt, dokud loď nepřistála, přičemž přežíval pouze díky kořalce. Tak moc nesnášel plavbu a moře. V té době již jako válečník začal zaujímat místo v čele družiny a byl ostatními vnímán jako opora. Při výpravě na Zmořeň byl poprvé zvolen i jako vůdce družiny. Výprava skončila úspěchem a po návratu se Bolbuch začal ve velké míře zabývat lichvou, když půjčoval ostatním družiníkům peníze na dluh. Zlé jazyky říkaly, že úroky jsou u Bolbucha pořádně vysoké, ale to bylo trpaslíkovi jedno. Když v roce 1067 proběhla v Gwendarronu mobilizace a většina družiny musela narukovat do královské armády, vymluvil se Bolbuch na vysoký věk a rukovat nemusel. Válka s Mallikornem jej tudíž minula obloukem, ale o rok později již jako vůdce družiny vedl ostatní na sever do Ollaru při pátrání po dávném hrobu. Po návratu chtěli trpaslíci Bolbuch a Heft uskutečnit svůj dávný sen o kamenolomu v Liscannoru, čímž se dostali do sporu s tehdejšími starostou Gerllodem Moskytem, který jim nakonec povolil pouze sondážní výkop. V tomto konfliktu se však angažoval hlavně Heft a Bolbuch se časem stáhl do pozadí. Ostatně se tady projevila jedna méně pěkná trpaslíkova charakterová vlastnost. Bolbuch rád někdy pomáhal nějakou nenápadnou poznámkou vyprovokovat konflikt mezi ostatními. Pak se stáhnul do pozadí a nakonec do hádky vstoupil jako moudrý a rozvážný starý hlas, který vyzýval ke klidu. Ale je potřeba trpaslíkovi přiznat, že to byla mnohdy taktika velice účinná a Bolbuch se tak těšil pověsti rozvážného a moudrého starce. A pak přišel rok 1069 a s ním i velká družinová výprava do Kardamu, které se sice Bolbuch nezúčastnil, ale během níž padl jeho přítel, trpaslík Heft Taras. Pro Bolbucha to znamenalo silný citový otřes. Možná mnohem větší, než by se dalo u životem otrískaného muže očekávat. Žal trpasličí kmet přebil tím, že hned roku 1070 absolvoval dvě výpravy. První se odehrávala převážně v Nurnu a částečně dokonce pod ním, takže trpaslík zde byl ve svém živlu, ale další výprava družinu opět zavála na moře, které Bolbuch bytostně nesnášel. Během této výpravy se musela družina vetřít do

zločineckého podsvětí, když jistý Záborec spojil několik lupičských tlup a chtěl uskutečnit svůj velký plán. A Bolbuch, který měl kriminální minulost, byl díky svým znalostem tohoto prostředí nenahraditelný. Dovedl totiž číst nejrůznější náznaky a gesta, a tím družině poskytoval důležité informace a varování. Získal zde i svoji další přezdívku Otrusin. A samozřejmě v této době již byl takřka nezastupitelný v boji jako jeden z hrotů družiny. A také se ukázalo, že trpaslík pod drsnou slupkou válečníka ukrývá i duši poety. Jeho básně a popěvky určitě patřily k tomu nejlepšímu v družině a Bolbuch byl mezi družiníky celkem oblíbený, což jej roku 1071 opět vyneslo do čela družiny, když byl zvolen vůdcem během výpravy do Rellského panství. Tato volba se ukázala jako rozumná, neboť mise, kterou zde družina plnila, nebyla tak zcela jasná a někdy hrozilo, že by se družina mohla nechat strhnout k rabování nebo zabíjení nevinných. Bolbuch však zvolil rozvázný postup, který byl nakonec korunován úspěchem a kořistí, byť se trpaslík během bojů občas dostával do stavu bojového šílenství, kterým někdy děsil i své spolubojovníky. Možná právě proto po návratu z Rellu potřeboval na delší čas odpočinek.

Darlen Moorhed - elf chodec [1019 - 1071]

Samotářský elf Darlen Moorhed byl Nurnskými osvobozen ze zajetí na ukořistěné lodi plující roku 1040 Kodgickým souostrovím. Hned zpočátku se projevil jako osoba nedůvěryhodná a šibeničně drzá, zvláště když jako Kodgičan, pravděpodobný člen tamního podsvětí, požadoval po svých zachráncích bezplatné přidělení zbraní. Navíc svůj vstup do společenstva považoval za věc natolik samozřejmou, že nepokládal za nutné jej ani oznamovat. Je až s podivem, že tímto neslavným začátkem prošel bez úhony. Tajemný Moorhed se s Nurnskými po skončení jejich výpravy vrátil do Gwendarronu, ale brzy beze slova rozloučení záhadně zmizel. Objevil se teprve v jarnu 1042, zpustlý a bez peněz, aby se zúčastnil plnění královské zakázky na potření pirátské tlupy, sídlící na roztržštěných skaliscích kdesi v přilehlém moři. Během této výpravy se začalo ukazovat, jaký je Darlen dobrý střelec, nicméně mnoho vážnosti se u svých druhů netěšil. Stal se spíš občasným terčem obhroublých vtipů. A tak z jednoho takového žertu kroll Lynhaard před zraky všech sežral mrtvolu Moorhedova věrného psa, jediného přítele. Po návratu do Liscannoru Darlen s Nurnskými zapil šťastné pořízení z pirátských ostrovů a bez rozloučení se za tmavé bezhvězdné noci vytratil. Darlen však zmizel jen na pár let. Roku 1046 jej družina znovu potkala v Gorganu a hraničář se k ní opět přidal. Byl již o poznání zkušenější než před lety. Mistrovsky ovládal luk a některé jeho rady se občas ukázaly jako cenné. S družinou se vrátil do Liscannoru a od té chvíle se začal pravidelně účastnit všech výprav za slávou a bohatstvím. Účastnil se většiny bojů, a to téměř výhradně jako střelec. Po boji dovedl navíc ošetřit i zraněnou ránu. Občas se nechal strhnout i k zápasení, jako například v Hamilkaru v hospodě U přeražený čelisti, ale v boji tváří v tvář tolik úspěšný nebyl. Během výpravy, kdy družina pátrala po dvou dcerách, již Darlen zaujímal pevné místo v družině. Stopoval, střílel a také pomáhal svými radami. Roku 1048 byl těžce raněn, když se družina utkala s jinými dobrodruhy v bitce U hrocha, ale dokázal se ze svého zranění vylízt. Této zimy se Darlen, který si v Liscannoru již stačil opatřit obydlí, stal členem těžké zimní výpravy do Carentanského údolí. Vyznamenal se v Cahirentu, když z hořícího domu dokázal sám vynést starého a nemohoucího dědu. S ostatními absolvoval i strastiplné zajetí u nemrtvého hraběte Soyi. Přežil a vrátil se zpět do Liscannoru. V družině se v té době přátelil hlavně s krollem Burbagem, a když byl kroll zvolen za starostu obce Liscannor, tak mu často radil. Při rozhodování byl Darlen občas dosti nerozhodný a ostatní družiníci mu to škodolibě vytýkali. Po výpravě na jih, kde se při pátrání po tajemném ještěrovi Darlen zakalil v bojích s tamními černochoy, se konečně rozhodl prozradit něco více o své minulosti. Z ní vyplynulo, že strávil své dětství ve městě Nirk jako člen tamního podsvětí a dotáhl to dokonce i na člena jakéhosi tajemného Moorhedova bratrstva, což i přes Darlenovo idealizování byla bezpochyby nějaká zločinecká organizace. Právě odtud pochází Darlenovo druhé jméno, Moorhed. Roku 1051 Darlen spolu s ostatními pronásledoval družinového zrádce a odpadlíka Bukvoje Drapláka a byl to on, kdo několikrát v nepřehledném terénu dokázal družinu navést na zrádcovu stopu, přičemž zde uplatnil své stopařské nadání. A bylo to právě chodcovo mistrné stopařství, které se mu stalo málem osudným. V samém závěru výpravy totiž padl při průzkumu nepřátelských

pozic do rukou samotného Drapláka a byl jím mučen. Darlena zachránila družina v poslední chvíli a Moorhed mohl mluvit o štěstí, když mu Drapák stačil pouze odříznout víčko levého oka. Patrně drsná výchova v Moorhedově bratrstvu, předchozím Darlenově působení, však způsobila, že chodec své poznamenané tváří nevěnoval příliš pozornosti ani po návratu do Liscannoru. A přichází rok 1052, který je pro Darlena mimořádně úspěšný. Stává se poprvé vůdcem společenstva na výpravě a zároveň po tragické smrti starosty Burbbaga jeho nástupcem. Darlenovo vůdcování během nepříliš složité výpravy po gwendarronských krajích proběhlo v pořádku, ale funkce starosty se stala pro nepříliš rozhodného Darlena doslova osobní tragédií. Ukázalo se, že řešení čehokoliv je pro chodce těžký oříšek. Darlen Moorhed nic neřešil a pokud byl k řešení donucen okolnostmi, dokázal se i do toho nejjednoduššího problému zaplést tragikomickým způsobem. Události, jako "Lovecká vyhláška", "Proč neuznávám gwendarronského krále" nebo "Vystěhování černé Maji", dokázaly srazit popularitu Darlena Moorheda až na samé dno důstojnosti. Někteří z družiníků, zvláště pak Klabzej Myšilov, Yall Rebled a Dyni Longodon, vycitili starostovu slabost a začali jej neúprosně kritizovat a posléze i vyzývat ke složení starostovské funkce. Darlen narůstající kritice čelil způsobem sobě vlastním. Všechny problémy se snažil "vysedět", stížnosti přecházel mlčením a zavíral se ve svém domě. V tomto těžkém období mu hodně pomohl jeho přítel, kouzelník Rien Gwardit. Darlenova taktika se nakonec ukázala jako účinná a chodec dokázal dotáhnout své starostenské období do řádného konce, kdy prohlásil své působení ve funkci za úspěšné. To bylo v roce 1055. V následující volbě nezískal ani hlas a navíc mu novopečený starosta a jeho nástupce Klabzej Myšilov napařil tučnou pokutu za nepořádky v obecní kase. Darlen tuto pokutu kupodivu zaplatil a to byl konec Darlena v jakékoliv funkci. Pověst Darlena Moorheda alespoň částečně zachraňovala jeho účast na družinových výpravách. Nestal se již vůdcem, ale byl vždy počítán do družinového jádra. Jeho luk byl stále smrtonosný a ani jeho meč nezahálel. Roku 1056 se při úspěšné výpravě, při které družina zdolala pěkný kus světa, podíval i do tajemného Trindindolu. Ač byl sám elfem, poměry v této zemi po právu kritizoval, což mu odcizilo i jeho přítele Riena Gwardita. Na těchto výpravách se však stále potvzovala chodcova věčná slabina. Darlen rád radil, ale odmítal za své jistě dobře míněné rady nést jakoukoliv odpovědnost. Je však třeba říci, že mezi některými družiníky, zvláště pak u družinových nováčků, mělo Darlenovo slovo svoji váhu. Zkušenější dobrodruzi se však Darlenovi stále více posmívali, ať už veřejně nebo skrytě. Darlen se ještě roku 1057 účastnil jako ostřílený dobrodruh výpravy do země Mukur, ale začalo se stále více proslýchat, že chodec se chystá společenstvo opustit. V Mukuru při plenění Černé knihovny získal chodec několik tajemných receptů, z nichž některé se rozhodl prostudovat a následně použít. A tak se několik dnů po návratu do Liscannoru vydal Darlen znovu na cestu a tentokrát sám. Jel na jih a jeho cílem bylo zabít nějakého člověka, neboť k provedení temného rituálu na posílení chodeckého meče byla nutná mrtvola. Darlen si zvolil jižní hvozď na hranici s Mallikornem, o němž bylo známo, že jeho odlehlost přitahuje pochybné živly. Zabíjení nedělalo Darlenovi nikdy problémy již od dob Moorhedova bratrstva, a tak se zanedlouho po provedení temného rituálu mohl chodec pyšnit novou zbraní. Druid Klabzej Myšilov v té době ještě o Darlenovi zlomyslně vypustil historku o tom, jak si chodec vyrábí jedovaté šípky v sudu naplněném výkaly, což byla další věc, kterou se Darlen naučil v Mukuru. Na druidovy zlomyslné poznámky byl již Darlen zvyklý, a tak je v klidu přešel. Roku 1058 vyrazil elf s družinou na svoji poslední výpravu do kraje De Kree. A opět jako vždy odvedl svůj poctivý kus práce jako neomylný střelec a výpravu nakonec úspěšně dokončil. Ale ukázalo se, že to bylo naposledy. Několik dní po návratu si Darlen sbalil své věci a Liscannor nadobro opustil. S nikým se mnoho neloučil, snad jen prohodil pár nicneříkajících slov s Rienem Gwarditem, a pak jej již nikdo neviděl. Takto nenápadně odešel významný, ale zároveň i rozporuplný dobrodruh Darlen Moorhed. Až o mnoho let později se k družině dostala zpráva o tom, že elf byl zabit nějakými lapky roku 1071.

Dr soul devítiprstý z Roahanu - barbar hraničář [1005-1070]

Barbar Dr soul přišel do družiny v době velkých změn. Společně s hobitkou Hupslou se objevil v Liscannoru ve dvacátém roce před tažením do země Angwarr. Byl přijat za člena

Nurnských a vzhledem k malému počtu dobrodruhů zaujal poměrně význačné postavení, zvláště když se mu podařilo rozluštit hádanku vedoucí k siním Berenthauru. Díky tomu, že neuměl plavat, visel jeho život několikrát na vlásku. Ke svému přízvisku devítiprstý přišel v Angwarru, když si nasadil prokletý prsten. Aby se ho zbavil, raději si usekl prst. Později však začal některé z dobrodružných výprav vynechávat, v lepším případě chodil všude pozdě. Patřil k dobrodruhům, kteří přežívají dlouho díky své opatrnosti. Rozhodně však nebyl zbabělým, což dokázal ve městě Balhírr. Tehdy byla družina ve velkém nebezpečí, když se dostala do nesnázi díky vlastní hlouposti. V době, kdy byla zajata Hupsla Lísková a vůdce Halk z Erinu raději vyjednával, neváhal a zbrkle vzal jako rukojmího samotného Glendorra, správce Balhírru. Tento čin se však nakonec ukázal jako správný a Hupsla vyvázla bez újmy. Drsoulu z Roahanu jako jeden z mála své vrstevníky přežil, to však především z důvodu, že si včas uvědomil, kdy je záhodno definitivně pověsit nebezpečné řemeslo dobrodruha na hřebík. Roahanský barbar byl skromný muž, kterému ke spokojenému životu stačilo málo. V roce 1023 po čtyřech letech věrné služby Nurnské družině si v Liscannoru postavil hladký srub obehnaný nerozlehlým pozemkem a nadobro se usadil. Dále už se o Drsoulovi můžeme dočíst především ze strohých záznamů liscannorských kronik. I z toho mála lze však vyvodit následující přesvědčivé závěry. Barbar v Liscannoru prožil samotářský život v relativní chudobě a bez ženy, nicméně život naplněný pomocí druhým. Zejména méně zkušeným nováčkům byl vždy ochoten nad korbelem piva v hostinci U hrocha poskytnout nedocenitelné rady nurnského veterána do nejistých a těžkých začátků. Z pohledu života na vsi vešel roahanský barbar ve známost především jako pěstitel hrušek. Na svůj nerozlehlý hrušňový sad byl velice pyšný, o stromy se staral s veškerou péčí a svůj majetek si považoval a úzkostlivě chránil před místními dětmi i jinými nenechavci. Například roku 1028 načapal při krádeži Grima Gorůdýjského ze Sarimovy samoty a pohnal jej k zodpovědnosti, ale existují i jiné doklady o tom, že ovocný sad zejména v době zrání bedlivě střežil dnem i nocí. V myslích obyvatel obce je stále živý výjev Drsoula blaženě odpočívajícího na lavičce pod nejstarší z hrušní, pokuřujícího dýmku a bodře zdravícího kolemjdoucí. Drsoulu Roahanský prožil v Liscannoru dlouhý a poklidný život, než jej roku 1070 za třeskuté dlouhé zimy v plných pětadesáti letech skolila horkost. V Drsoulovi tak odešel jeden z mála posledních starousedlíků. Jeho ostatky byly s pietou pohřbeny na obecním hřbitově.

Dwin Tarkal - trpaslík válečník [*1039]

Trpaslík Dwin se k Nurnské družině připojil spolu s Tjurem po skončení výpravy do Kardamu, tedy na jaře roku 1070. Nějaký čas pracoval jako námezdní síla pro každého, kdo v Liscannoru něco potřeboval. Dřiny se nebál, stejně jako zábavy. Byl přátelský a pracovitý. Snad proto jej vůdce Klabzej Myšilov přijal do družiny na počátku další nové výpravy, na rozdíl od Tjureho, který se znal s Nurnskou družinou stejně dlouho. Ale během prvního dne, kdy Nurnští vyrazili do Nurnu pro informace ohledně vstupu do kanalizace, se Dwin někam zatoulal. Jeho další osudy nejsou známy.

Dyni Longodon - hobit theurg [1016 - 1071]

Tento vědec a alchymista se stal v nurnské historii patrně nejmenším členem vůbec. Lidé a zvláště krollové se museli pořádně předklonit, aby na něj vůbec viděli. K družině se připojil roku 1041 v Erkrachtu a zúčastnil se několika bojů za svobodu Kamenného ostrova. Výpravu zdárně přežil a vrátil se s ostatními do Gwendarronu. Vyrázil i na další dobrodružství na piráty v roce 1042, kdy se projevil jeho sklony uvařit vše, co Nurnští našli, mimo jiné také Cecilova mrtvého havrana. Ke svému štěstí vynechal výpravu do Armidenu, při níž padli téměř všichni zúčastnění, a raději si u Aedda na samotě začal hloubit vlastní noru, ve které by mohl provádět své pokusy. Vyrázil až v třiadvacátém do Velvonnoru. Družiníkům pomáhal především svými lektvary, ale jeho kuše Wenora, pojmenovaná po švamé liscannorské kudůčce a dvojnásobné vdově, byla také smrtící zbraní. Dyni i tuto výpravu šťastně přežil a významně se podílel na rozkvětu Aeddovy samoty, která se přeměnila v osadu Vranigost. Pro další výpravu do doupěte Černých jezdců, kam byla družina vylákána zrádným Chamtudurem, byl malý alchymista dokonce zvolen vůdcem. Leč přepadla ho

zrádná nemoc, a tak hned po prvním souboji opustil družinu a vydal se na zpáteční cestu do Vranigostu. K družiníkům se opět připojil v závěru výpravy, kdy tito bojovali v Kasulu ve vojsku svrženého krále. A hned se stal příslovečným jazýčkem na vahách, neboť v souboji o záchranu unesené dcery nómského náčelníka, kdy byla družina téměř poražena, malý Dyni přesně mířenou střelou ze své kuše zastřelil velitele nepřátel. Po této výpravě se však hobit odebral do ústraní a ve své vranigostské noře se po nějaký čas věnoval bádání a rovněž literární činnosti. Znovu se rozhodl k družině připojit až v devětačtyřicátém při lovu ještěra v hustých jižních pralesích. Z výpravy se šťastně vrátil pln nových poznatků o přírodní magii a pustil se s vervou do nového bádání. Od té doby se Dyni Longodon stal pravidelným členem výprav, které Nurnská družina podstoupila. V létě roku 1050 se vydal do okolí Nové Tehaly, kde prokázal zaujetí pro alchymii svým takřka fanatickým zájmem o lov netopýřů, z jejichž těl extrahoval žádané magické substance nutné pro další obrábění do kýžených alchymistických výrobků, jimiž, pravda že za peníze, zásoboval zhusta družinu. Na jaře roku 1051 následovala výprava po stopách jistého Bartoloměje Drápa, z kteréžto osoby se vyklubalo nechvalně známé individuum, říkající si dříve Bukvoj Draplák. A malý Dyni Longodon byl tím, kdo se aktivně podílel na popravě duchovního strůjce Mondragonského atentátu z roku 1033. Na počest této výpravy byl v obci vysazen posvátný Jantern a pan Longodon, ač dosud neobčan, požíval pochopitelně výsady účastnit se každoročně sklizně jeho plodů. O rok později, na jaře dvaapadesátého roku, podpořil Dyni družinovou výpravu na severovýchod Gwendorronu, která v oblasti Trkan potírala temné reje nečistých zjevení. Během tohoto času zúročil veškeré své nabyté vědění a nemusel příliš přesvědčovat ostatní, že v oblasti alchymie nemá konkurenta. A tehdy se dá nalézt zmínka, že se začal naplno a do hloubky věnovat theurgii. Ve výčtu úspěšných výprav nesmí chybět ta do kraje khanderwaedského z jara roku 1053. Před touto výpravou posílil svou pozici v družině uzavřením tzv. Úmluvy ohně, což byl holport o maximální podpoře uzavřený mezi Dynim a dvěma silnými válečníky, Yallem Rebledem a barbarem Harezem. Tímto prozíravým kouskem zajistil si vlastně ochranu. Říkalo se ale, že vcelku pevná a jistá pozice v družinové hierarchii učinila jej pyšným, což dával najevo zejména lidem z oboru či oborů příbuzných. Z výpravy se šťastně vrátil a usmyslil si, že jeho postavení je natolik silné, že by mohl založit rodinu. Začal se více zajímat o dění liscannorské a byl jedním z kritiků tamního starosty Moorheda. Dá se snad tvrdit, že začínal pomýšlet na odstěhování z Vranigostu, kde by dále provozoval už jen alchymistickou laboratoř. Výprava do Nabatelu z podzimu téhož roku, kde byl Dyni družiníky zvolen za vůdce Nurnských, přinesla značné ztráty na životech spoludruhů. Přesto byl na jaře roku 1054 Dyni Longodon znovu zvolen vůdcem družiny a vedl výpravu na ostrov Lybbster, respektive vyřešit zakázku na odhalení příčiny nedostatku pitné vody. Tuto výpravu v čele družiny zdárně dokončil, a nejen to. Během výpravy se na ostrově seznámil se sličnou hobitkou Anjou Šřovíkovou, a po splnění úkolu ji požádal o ruku. Svatba se uskutečnila v lybbsterském Erkenu a byla velkolepá. Nedlouho po svatbě alchymista, žijící stále ve Vranigostu, začal hlasitě projevovat názory na nesrovnalosti v úřadování liscannorského starosty Darlena Moorheda. Počátkem roku 1054 zakoupil Dyni Longodon v Liscannoru dům a s krásnou Anjou se okamžitě přistěhoval. Zažádal starostenský úřad o udělení tamního občanství, ale z důvodu nevyvázání se z občanství vranigostského mu toto bylo zamítnuto. Na podzim se hobit zúčastnil už jako řadový, nicméně velevýznamný člen družiny, nechvalně proslulé výpravy do Wilfského království. Série výprav Dynimu zajistila jisté bohatství a události ve Wilfu, jichž byl očitým svědkem, jej zřejmě přivedly k přesvědčení, že by si měl na čas od dobrodružného života oddychnout. Možná v té době už začal pomýšlet na to, že pověsí dobrodružný život na hřebík a v kruhu rodinném bude se žít alchymii. Navíc jeho milovaná žena Anja byla tou dobou v očekávání prvního potomka. O ponovoroku 1055 rodinu Dyniho Longodona postihla tragédie. Při porodu jeho prvorozené dcery zemřela manželka Anja. Dyni Longodon byl zdrcen a na světlou památku své ženy dal novorozeněti její jméno. Po panu Moorhedovi se stal starostou obce druid Myšilov a Dyni Longodon znovu požádal o občanství. To mu bylo opět zamítnuto a mezi oběma muži vzplanul tichý konflikt. Nebylo divu - oba měli svým způsobem podobné vlastnosti. A to především ješitnost. Dyni Longodon se činil kritikou na starostenský úřad a zatvrzelý Myšilov mu oplácel stejnou mincí. Svým způsobem se mezi nimi jednalo

o dětský boj o moc. Na výpravu s Nurnskými se Dyni Longodon vydal až v zimě roku 1055, kdy byli Nurnští najati, aby pátrali po zmizelém Arnúthien Gorganském. Znovu se stal vůdcem a výpravu završil velmi úspěšně. To však byl vrchol jeho družinické dráhy. Z wenarenského trhu s otroky přivedl domů dva sirotky, jistou Bilanku a Dani, a adoptoval je. Pověsil staré řemeslo na hřebík a věnoval se pouze rodině. O ponovoroku 1056, tedy rok po tragickém skonu manželky Anji, Dyniho potkala další tragédie, tentokrát v podobě úmrtí adoptované Bilanky. Zemřela na zápal plic. Dyni Longodon se staral o své dvě zbylé děti a začal pít. Stále častěji a častěji navštěvoval hostinec U hrocha a nakonec už pil i doma. Osud Longodonův je snad nejpohutnějším ze všech osudů vůbec. Zažil vrcholy i prudké pády. Zdálo by se, že Dyniho trápení již nemohlo být horší. A pak roku 1058 přichází další životní kopanec do ztrápeného hobita. Nešťastnou náhodou zapomněl Dyni uzamknout svoji laboratoř, nebo snad vypadla zástrčka, nebo se stala nějaká jiná chyba. Obě dívky, osvojená Dani i vlastní Anja, dostaly jednou v noci žízeň a šly se napít. Rozespale dívky si spletly dveře a místo do spíže zabrousily do jinak uzamčené laboratoře. A místo šťávy se obě napily smrtelně jedovatého lektvaru. Pro Dyniho nemohlo být hůře. Hobit se zhroutil definitivně. Našel v sobě ještě poslední sílu a nechal dívky pohřbit, a pak již jen dlouhé měsíce pil a pil. Stávala se z něj troska, které se ostatní raději vyhýbali. Roku 1061 se hobit poněkud zmátořil a definitivně opustil Liscannor. Ani se neohlédl. Nikdo nevěděl, kam se vydal. Až roku 1069 přišel do vesnice dopis, ve kterém byli Nurnští zváni do obce Dobrá míra v kraji Domovina. A podepsaný byl Dyni Longodon. Družina se tedy vydala na jih Gwendarronu a skutečně se v poklidném a úrodném kraji opět shledala s dávným přítelem. Prošedivělý hobit na tom byl již lépe a srdečně družiníky přijal. O posledních letech svého života toho mnoho nevyprávěl. Ale vlastně ani nebylo co. Dyni Longodon pryč od dobrodružného života hledal vnitřní klid. A toho se mu v Domovině dostalo. To léto roku 1069 jej Nurnští na oslavě jeho narozenin viděli naposledy. Teprve po letech se dozvěděli, že Dyni zemřel v Domovině o dva roky později roku 1071 na horkou nemoc. Dyni jako jeden z mála dobrodruhů sice zemřel v posteli, ale jeho životní pouť byla snad jedna z nejkrutějších. Na malého hobita toho bohové naložili opravdu hodně.

Gerllod Moskyt, syn Krochtův - člověk šermíř [*1040]

Gerllod Moskyt se narodil v Liscannoru do rodiny Krochty Moskyta, družinového čaroděje. Jakožto liscannorské dítě získal základní vzdělání na místní obecné škole, do níž docházel mezi lety 1045 a 1051. Otec malému Gerllodovi, méně nadanému z obou synů, ještě před svou předčasnou smrtí vybral dráhu služby v gwendarronské armádě, a proto roku 1051 Gerllod Moskyt opustil rodný dům a dětství a přesídlil do nurnské ubytovny oddílů mládeže zvaných Orlici. Orlici, jakási mládežnická armádní příprava, dala Gerllodovi základy a vybudovala v něm základy kladných vztahů k vlasti, armádě a armádním hodnotám. V roce 1055 vstoupil Gerllod do armády, přihlásil se do gwendarronské kadetky a upsal se službě na pět let. Roku 1058 byl převelen ke službě u Erenniných štítonošů, pluku posádkou v pevnosti Agerr. Kariéra u armády byla důvodem, proč mladý Moskyt s životem dobrodruha začal tak pozdě, ale tomuto nutkání, danému snad i dědičnou predikcí, se přesto neubránil. Do řad Nurnských vstoupil pozdního jara roku 1060 po završení povinné služby, tehdy už s hodností mladší setník, a přešel do aktivní zálohy. Přestože se stal kmenovým členem Nurnské družiny a nebylo výpravy, na níž by odmítl účast, s armádou zůstával v úzkém kontaktu. Během prvních výprav v šedesátém roce Gerllod zúročil své znalosti a kontakty z předchozí životní etapy, a stal se tak pro Nurnské neocenitelným přínosem, zvláště v protikladu k odlišnému přístupu družiníků Bašár-beje a Dolwena, kteří na rozdíl od Moskyta sloužili v armádě mukurské. A protiklad to byl navýsost zřetelný. Nurnští tehdy vstoupili do služeb gorganské princezny Arnúthien a později potom pomáhali odhalit a rozbit přeshraniční síť obchodníků se ženami. Během šedesátého roku si Gerllod vybojoval první ostruhy a roku 1062, po smrti velkých bijců Lúina a Bašár-beje, stanul po boku Dolwena Mukurského v čele bojových formací jako druhý válečník družiny. Dolwen byl tehdy vůdcem družiny a přátelství s ním Gerlloda vyneslo na výsluní. Tehdy jistý Targes Zelgarad najal Nurnské, aby jej doprovodili do kraje isleverského, kde mu spadlo do klína nečekané dědictví v podobě šlechtického titulu a hradu Svorgarad. A tenkrát to bylo, kdy potřisnil své

ruce družinovou krví, když pomohl druidu Myšilovovi zprovodit ze světa podezřelého člena společenstva Zarzana Světloplacha. Nicméně výprava byla završena víceméně úspěchem a po návratu Gerllod oznámil zasnubení s dívkou jménem Lilien. Ještě téhož roku se konala svatba a novomanželé se přestěhovali do domu, jednoho ze stavení v majetku rodu Moskytů, jež matka Attrien na Gerlloda nechala přepsat jako svatební dar. Tím rok 1062 zdaleka nebyl u konce, Gerllod se v řadách Nurnských stihl vydat po stopách Hubrchovy bandy, jež pošpinila čest společenstva. S tlupou si Nurnští účty vyřídili a Gerllod se v zavřených a částečně zatopených šachtách dolu Kalajka ukázal jako vynikající a neohrožený potápěč, avšak po návratu si řekl, že pokoušel štěstí dost a že se načas usadí a povede po boku své ženy klidnější život. Spolupracoval s armádou a začal se věnovat problematice fortifikací. K Nurnským se přidružil až na jaře roku 1064, kdy družina přijala zakázku jistého pana Vhaly, andelurského obchodníka toho času bytem v Nurnu, aby z Kašgajci dobytého náhorního Andeluru přivezli některé z jeho osobních věcí. Putování do Andeluru Nurnské zaválo přes Kasul do Maghrebu, kde se jim podařilo odhalit, oznámit a částečně zneškodnit některé přívržence Santhorova kultu, za což se i Gerllodovi dostalo čestného občanství maghrebského, avšak v podzemí při cestě pod Hymlajemi padl přítel a druh ve zbraní Dolwen. Jeho ztrátu nesl velmi těžce. Od těch dob coby první válečník se musel spoléhat na trpaslíky Hefta a Bolbucha, jež považoval za povahově nestálé a tedy nepřilíš důvěryhodné. Po šťastném návratu z Andeluru roku 1065 podnikl s Nurnskými výpravu na daleký ostrov Álfheim, kde spolu se svými druhy aktivně zasáhl do volby nového vládce ostrova, a po návratu jej čekala šťastná novina. Žena Lilien byla v pozeňnaném stavu a ještě téhož roku se na konci léta do mladé rodiny Moskytů narodila dvojčata, dívky Thirien a Doliana. V šestašedesátém se vydal s Nurnskými daleko na sever do Smállandu a následně na jih na hrad Zmořeň na mallikornském venkově. Tenkrát už trojice bijců jdoucích v čele Nurnských byla i za občasných rozporů profesně velmi sebraná a ostřílená, a od toho se odvíjela skutečnost, že si Nurnští razili cestu neohroženě vpřed. Sebranost těch tří se projevila především na nemrtvými prolezlém hradu Zmořeň a zúročení Gerllodova postavení, jež si ve společenstvu vybudoval, se dostavilo vzápětí po návratu domů. Začátkem roku 1067 byl totiž zvolen liscannorským starostou a Lilien mu porodila třetí dítě, syna, jehož Gerllod pojmenoval po svém zesnulém otci. Na sklonku toho roku však vypukla válka s Mallikornem a Gerllod byl povolán do zbraně. Aktivně bojoval o průsmyky v Černých vrších a následně byl přefazen ke zvláštnímu oddílu, jenž měl provádět úder v týlu nepřítele. Tento zvláštní oddíl byl doplněn o v té době již mobilizované Nurnské a Gerllod převzal nad skupinou velení, jež bylo stvrzeno i v družinové volbě. Tak se tedy stal Gerllod Moskyt poprvé vůdcem a provedl Nurnské územím nepřítele bez úhony. Za své zásluhy byl po skončení války dokonce povýšen na setníka. Jako starosta obce musel řešit vzniklé spory mezi svým úřadem a trpaslíky Heftem a Bolbuchem ohledně výkopových prací, nicméně svár se mu nakonec víceméně podařilo zažehnat a činnost kopáčů dostat pod kontrolu. V druhé půli roku pak přijal účast na výpravě do Ollaru, kde pod Bolbuchovým vedením družina pátrala po legendárním palcátu knížete Thoruse. O rok později, na konci zimy 1069, byl znovu zvolen vůdcem výpravy, výpravy, jež si vzala za cíl činit doprovod jistému panu Vousovi a jeho kumpánům. Byla to doba, kdy zastoupení zkušených válečníků bylo velmi silné a jejich spolupráce slibovala Nurnským zaručené úspěchy. I na další výpravě do Kardamu tvořil Gerllod spolu s Heftem jasnou údernou sílu, ale jak už to tak bývá, stalo se, že své síly začali přeceňovat. Během pronásledování jednoho ze skřetích oddílů, kterými se tehdy kardamské hory jen hemžily, zanechala dvojice válečníků za sebou všechny pomalejší druhy a jista si vítězstvím pokračovala sama. Tak Gerllod s Heftem vpadli bez podpory do skřetího tábora a tehdy stáli při Gerllodovi všichni bohové, neboť dokázal skřety zahnat na útek a přezít. Heft ovšem takové štěstí neměl, čímž se hlavní úderná síla Nurnských rozpadla. Gerllod se však nepoučil, a když byla během průzkumu skřetích doupat družina napadena houfem skřetů, rozhodl se vpadnout jim do boku. Musel si kvůli tomu sundat zbroj a protáhnout se úzkým tunelem. Tam byl však nepříteli lapen a udolán. Válečnickovu mrtvolu se podařilo ostatním zachránit. Díky kouzelníku Wulfgaardovi, který rozluštil tajuplný mechanismus, a zejména díky přízni kardamských Patronů byl Gerllod oživen. Toto oživení si však vybralo svou daň a válečník zcela ztratil paměť. Dokonce měl potíže i správně držet

zbraň. Po návratu z Kardamu mu velmi pomohla rodina, kterou sice nepoznával, ale odhodlal se podstoupit cokoliv, aby svou paměť získal zpět. Naštěstí patřila rodina Moskytových vždy k nejbohatším obyvatelům Liscannoru, takže příbuzní společně dokázali dát dohromady prostředky nutné k najmutí nejlepších dostupných léčitelů. Během půl roku se Gerllod zcela zotavil a paměť se mu vrátila. Hrůzný zážitek v něm však přesto zanechal jizvy, proto se rozhodl neobhajovat úřad starosty a raději odpočívat. I přesto se v následujícím roce vydal s družinou do nurnských kanálů hledat starobyloou hrobku a v ní ukryté spisy. Na konci této výpravy Gerllod dostihl a vlastnoručně zabil zlotřilého nekromanta, který temných kanálů využíval pro své vlastní temné záměry. Po výpravě se sešvagřil s dalším nurnským rekem Yasperem, který si vzal jeho sestru Nariu. Yasper částečně využil Gerllodova neutěšeného stavu, neboť dříve byl gwendarronský voják proti této svatbě, jelikož Yaspera nepovažoval po skandálu s uplacenou volbou vůdce za příliš důvěryhodného. Gerllod nechyběl ani na další výpravě, kterou družina uskutečnila v sedmdesátém roce, a cítil se již natolik dobře, že přijal vůdcovství. Nurnští byli původně najati jen na doručení tajuplné truhlice, ale posléze se přidali k jistému Kušbabovi, vydávající se za zločineckou skupinu, která se měla podílet na provedení takzvaného Záborcova plánu. Pro zapadnutí do zločinecké organizace přijal Gerllod krycí jméno Stařena, které později ještě občas používal, když chtěl zachovat inkognito. Celou záležitost málem zhatil zásah gwendarronských úřadů, ale právě Gerllod se díky své vojenské hodnosti dokázal dohodnout s velitelem jedné místní posádky, a celá skupina díky tomu mohla odplout k souostroví Kodgick. Tam se na Tichém ostrově vypořádala s většinou zločinců a ostatní po návratu předala úřadům. Gerllod se o celkový úspěch zasloužil měrou vrchovatou a dokonce byl za zásluhy oceněn vyznamenáním. Válečník nechyběl ani při následné výpravě do Rellského panství z roku 1071, kde družina potírala tlupy lupičů a buřičů, a po boku vůdce Bolbucha vytvořil pilíř, o který se Nurnští mohli během bojů opřít. Na výpravě nešťastně zemřel Klabzej Myšilov, čímž Liscannor přišel o starostu, a v následné volbě byl Gerllod na toto místo opětovně zvolen. Doufejme, že v Nurnské družině dosud neřekl poslední slovo a bude nadále šířit slávu svého proslulého rodu.

Getd z Ruindoru, syn Gilkenův - člověk kouzelník [1008-1070]

Getd z Ruindoru, jenž byl dalším členem početného rodu Ruindorovců, se přistěhoval do Liscannoru roku 1028 po smrti svého bratrance Arrawna. V pozůstalostním řízení Getd zdědil dům, pozemky a pěknou hromádku peněz. Proto se rozhodl pověsit na hřebík dobrodružný život a započal rozhazovat lehce nabyté peníze. Zůstal sice starým mládencem, ale s oblibou navštěvoval putyky, krémy a v neposlední řadě i nevěstince. Ve střízlivém stavu bylo lze Getda spatřit jen zřídka. V Ruindorském domě, který zhýřalec využíval pouze k vyspávání kocoviny, vládl nepořádek, zahrada zpusťla a stav bývalé Arrawnovy pokladnice se značně ztenčil. Hýřivý život a neméně nákladný poměr s červenosedemskou nevěstkou Claudií zřejmě přivedl pana Getda téměř na mizinu, a tak začal přemýšlet, jak si zaopatřit obživu. Jakožto bývalý kouzelník oživil své znalosti literární teorie a jal se věnovat placenému pořizování opisů pro Nurnskou knihovnu. Postupem času přistoupil na tvorbu vlastní. Stal se poměrně výrazným spisovatelem, básníkem a malířem. Ani tyto drobné příjmy však Getda nedokázaly uspokojit. Claudie byla krásná, ale drahá. Snad proto se roku 1033 rozhodl porušit své zásady a vstoupil do řad Nurnských. Zúčastnil se své jediné výpravy do země Hamilkar, kde byl pro společenstvo rozhodně přínosem, ač jako kouzelník za mnoho nestál. Po návratu z tažení se Getd opět usadil a vrátil se ke svému oblíbenému stylu života. Toto období Getdova života ponejvíce vystihují pojmy jako flamendr a líný povaleč. Zásadní změna proň ale nastala v době, kdy roku 1045 nastoupil jako učitel do liscannorské obecné školy. V práci s dětmi našel ztracený smysl existence a plně se novému poslání oddal. Zcela se zřekl svých dřívějších zálib a po devíti letech v době, kdy zesnul dosavadní řídící pan Rhandir Hekhlém, zcela logicky zastal jeho místo. To se psal rok 1054. Jakožto řídící si vysloužil velkou vážnost, inovativním prvkem výuky bylo zavedení zájmového kroužku kouzelnických kursů, jež navštěvovala kupříkladu Naria Moskytová, dcera slavného liscannorského čaroděje Krochty. Getdova hvězda na poli dění v obci nadále stoupala. Od roku 1059 zastával Getd Ruindorský post zástupce starosty Myšilova. Postupem času se

neúspěšně pokusil sám na starostenský úřad kandidovat, avšak úspěch se nakonec dostavil až roku 1061, kdy se skutečně liscannorským starostou stal. Getd spravoval obec po dvě po sobě jdoucí období až do roku 1067, kdy se rozhodl znovu se naplno věnovat řízení chodu obecní školy a především vlastní rodině. Roku 1060 se totiž oženil se sličnou Riou, obsluhou z vranigostské Nálevny, a v letech 1062 a 1063 spolu manželé přivedli na svět syny Lotda a Gawina. Jako starosta obce proslul Getd zejména jako ten, který svým výnosem zásadním způsobem zmírnil přísnou vyhlášku o lovu zvěře, čímž si vysloužil značné uznání ostatních obyvatel. Getd Ruindorský stál v čele obecní školy až do své smrti. Zemřel na horkost na sklonku tuhé zimy na počátku roku 1070. Tehdy bylo řidicimu Getdovi jedenašedesát let. Jeho tělo bylo pochováno na obecním hřbitově s poctami náležejícími muži, jehož duše se nesmazatelně otiskla do historie obce. Je jen zajímavostí na okraj, že v řadách Nurnské družiny krácel všehovšudy osmaosmdesát dní.

Gon - hobit zloděj [1041-1069]

Gon se v Liscannoru objevil na podzim šestašedesátého roku a zajímal se o členství v Nurnské družině, jelikož mnoho slyšel o možnostech zbohatnout bez velké námahy. S družinou se posléze vydal na výpravu na strašidelný hrad Zmořeň. Tam vynikl zejména svým nápadem použít stříbrný řetízek v boji proti duchům, na které obyčejné zbraně neúčinkovaly, ale stříbro je naopak dokázalo těžce pochroumat. Krom toho pomáhal družině jako střelec a otevírač zámků. Proslul však zejména svou neustálou urvaností, která nejednomu družiníkovi lezla na nervy. Výpravu šťastně přežil a vrátil se s ostatními do Liscannoru, kde v dražbě zakoupil vzácný prsten. Ke svému zklamání však byla moc prstenu těsně před vyčerpáním, takže Gon dokázal jeho moci využít jen k tomu, aby zvítězil ve vesnické koulovačce. Jelikož hobit podobným způsobem utratil všechny své peníze, rozhodl se vstoupit do armády a byl odvelen do severního Gwendarronu, kde sloužil u pomocné jednotky jako stopař. S Nurnskými se setkal znovu napřesrok, kdy vypukla válka s Mallikornem a jeho jednotka byla odvelena do Černých vrchů střežit hranici. Tam se však Gon nedostal, neboť Nurnští zatím vytvořili zvláštní oddíl, který měl proniknout na nepřátelské území na výzvědy, a hobit se stal jeho členem. Družině posloužil jako střelec a průzkumník, zejména při pronikání do Isselského vězení, a úspěšně se vrátil do Gwendarronu, kde byl znovu povolán ke své jednotce. Ta operovala v Černých vrších, aby připravila půdu pro připravovaný protiútok do Mallikornu. Po vítězství a uzavření příměří se vrátil znovu do běžné služby a v armádě si odkroutil ještě další rok. V Liscannoru se znovu objevil až začátkem devětašedesátého a rozhodl se v obci zakotvit natrvalo, protože levně zakoupil starý zchátralý dům a pustil se do jeho opravy. S družinou se pak vydal na cestu do Antrinu, kam Nurnští doprovázeli vystrašeného hobita Cortu Vouse. Na počátku výpravy se pokusil trpaslík Heft zmanipulovat volbu vůdce a uplatit několik družiníků včetně Gona. Sám trpaslík však vše v opilosti prozradil, a přestože Gon přijetí peněz vehementně popíral, podezření zcela nerozptýlil a nevráživost vůči němu stoupla. Během výpravy se Gon tradičně zapojoval do bojů jako střelec a hlasitě se ozýval. Výpravu šťastně přežil a dále zveleboval svůj nový dům. V létě téhož roku se Nurnští vydali oslavit narozeniny slavného dobrodruha Dyniho Longodona do podhůří Černých vrchů a Gon si nenechal ujít příležitost poznat jednoho z nejslavnějších hobitů Nurnské družiny. Nezůstalo však pouze u oslavy, neboť Nurnští byli následně najati na průzkum Kozlích vrchů, vrchoviny tvořící odlehle závislé území Kardam, kde se začaly množit útoky na obyvatelstvo. Během namáhavého putování se hobit Gon vydal doslova ze všech sil. V drsných horách zničil několikery boty a párkrát musel být dokonce ostatními nesen. Přesto se držel statečně a družině pomáhal, kde se dalo. Zejména je třeba vyzdvihnout jeho proniknutí do kudúčí čtvrti ve městě Kardamu, kde zuřil mor, aby našel a zachránil kudúčího učence, jehož informace byly pro družinu nesmírně cenné. Gon s ostatními nakonec odhalili původce zločinů, ohavné skřety chystající se oblast dobýt. Návratu do Liscannoru se však již hobit nedočkal, neboť při jedné bitvě s těmito odpornými stvůrami byl rozsápán mohutným skřetím psem.

Heft Taras - trpaslík bojovník [1024 - 1069]

Trpaslík Heft Taras se po většinu svého života živil jako horník v Naglinských dolech, přičemž se stýkal výhradně se svými kumpány z party Karbon. Heft však měl i jeden dávný sen. Miloval dceru bohatého naglinského obchodníka a později i starosty, Fialu Omorkovou. Z pochopitelných důvodů však rodiče Fialy odmítali dát souhlas s takovým nerovným sňatkem. Heftovi se však naskytla příležitost v roce 1060, kdy se Fiala stala jednou obětí podvodníků a s vidinou bohaté svatby vyrazila za svým domnělým ženichem, nevědouc, že kráčí na porážku. Heft opustil partu Karbon a na vlastní pěst se vydal Fialu hledat. A právě zde se protla jeho životní cesta s Nurnskou družinou, která po dívkách rovněž pátrala. Slovo dalo slovo a Heft se k Nurnským přidal, neboť pochopil, že s nimi má větší šanci na úspěch. Výprava dopadla úspěšně a Heft s ostatními Fialu skutečně zachránil. Jeho šance na sňatek tím výrazně stouply, ale vzhledem k Heftově chudobě mu ji pan Omorka, který se mezitím stal naglinským starostou, stále odmítal dát za ženu. Heft tedy opustil práci v dole a přidal se definitivně k Nurnským, kde se mu naskýtal mnohem větší výdělek. Ubytoval se v hostinci U hrocha a roku 1062 se vydal s ostatními pátrat po tajemném odkazu jistého Archima. Výpravu přežil a ukázalo se, že vznětlivý trpaslík by se mohl do budoucna stát výraznou družinovou oporou. Získal dostatek peněz, a když i Fiala jeho lásku stále opětovala, konala se koncem roku 1062 slavná svatba. Za svědka měl tehdy Heftovi jít Gerllod Moskyt, ale náladový Heft jej této čestné funkce na poslední chvíli zbavil, což mělo za následek dlouhodobou nevraživost mezi těmito dobrodruhy. Novomanžel Heft se ovšem musel nastěhovat se svojí milou do Naglinu, kde mu jeho tchán zařídil živnost. Heft se stal majitelem povoznictví a díky rodinnému zázemí měl stále dost zakázek. Zároveň se však chtěl i nadále zúčastňovat družinových výprav, a tak doma předstíral, že jezdí za obchodem. Před svojí ženou tak své druhy zatajoval, což mu někteří vyčítali. Trpaslík Heft se projevil jako vášnivý hráč kostek a piják. Pro jeho podivné naglinské nářečí mu občas nebylo rozumět. Ostatní dobrodruzi však museli začít oceňovat Heftovo bojové umění, neboť trpaslík se šarvátkám rozhodně nevyhýbal. Zúčastnil se pátrání po bratrech Kaerstagových, kde na konci tažení málem padl v rozhodujícím souboji s upírem, ale nakonec přežil, a stejně tak přispěl i k úspěšné výpravě do Bořimska roku 1063. V družině se nejvíce přátelil se staříčkým trpaslíkem Bolbuchem, kterému připomínal jeho mrtvého syna. Mezi družiníky však byli i někteří dobrodruzi, kteří občas poukazovali na poněkud pokřivený trpaslíkův charakter. Heft se rád s každým napil, a pak sliboval různé věci, které však další den již neplatily. Roku 1064 se úspěšně vydal i na jih do města Maghreb, ale další výpravu na ostrov Álfheim z rodinných důvodů vynechal. Po družině se roznesla zpráva, že Fiala přišla na to, co je skutečným důvodem Heftovy časté nepřítomnosti doma, a také Heftovo povoznictví začalo upadat. Nerozhodný trpaslík tak stále balancoval mezi manželkou a družinou. Ani narození dcery Kníky nedokázalo udržet Hefta doma. Roku 1066 si Heft s Bolbuchem založili Naglinskou obchodní společnost, která kromě povoznictví nabízela i prospektorské práce. A ještě tentýž rok se Heft opět vydal s družinou na sever, což jeho rodinnému životu rozhodně nepřispělo. Fiale se v družině začalo říkat Naglinská fúrie, ale ke cti Heftově je třeba říci, že svoji manželku vždy bránil. V družině měl trpaslík v té době již pevné postavení a roku 1067 byl stejně jako většina ostatních povolán králem do zbraně z důvodu válečného konfliktu se sousedním Mallikornem. Heft však nenarukoval, neboť byl nakonec uznán vojenské služby neschopným kvůli plochým nohám. Ale jako člen družiny nakonec do týla nepřítele vyrazil. Výpravu přežil a po návratu si v Liscannoru koupil dům, ale z nedostatku financí musel prodat Naglinskou obchodní společnost. Díky tehdejšímu starostovi Gerllodovi se Heft usmířil i s Fialou, a ta přijela za svým manželem do Liscannoru. Zdálo se, že stará nevraživost mezi Gerllodem Moskytem a Heftem Tarasem ustala. Ale nebylo tomu tak. Roku 1068 si Heft podal u starosty žádost o povolení prospektorských prací na území obce, přestože dříve slíbil, že se o něco takového, díky Gerllodově snaze o vyřešení Heftových rodinných trablů, nikdy nepokusí. Vzteklý starosta Heftovu žádost zamítl. Povolil Heftovi s Bolbuchem pouze sondážní výkop s tím, že musí být posléze zavalen. Zatímco Bolbuch se stáhnul do pozadí, Heft dál zasypával starostenský úřad stížnostmi. Gerllod nepovolil, naopak za pomoci Zoltara Zemikosa nechal postup prací bedlivě sledovat. Oba trpaslíci pak skutečně sondážní jámu zasypali a tím celá věc ustala. Heft se i nadále zúčastňoval

dobrodružného života a absolvoval jako vážený družiník další dvě výpravy. Jednu opět na sever, kdy družina pátrala po staré hrobce, a další, jejímž úkolem byl doprovod vystrašeného dobrodruha. Při jedné z těchto výprav se ovšem ukázalo, že Heft uplácel některé družiníky během volby vůdce, neboť chtěl, aby družinu vedl jeho přítel Bolbuch. Paradoxní bylo, že se k tomu Heft sám pod vlivem alkoholu přiznal. Po vystřízlivění vše popřel a snažil se přesvědčit ostatní, že se stal obětí spiknutí. Ani doma neměl trpaslík příliš klidu, neboť hrabivá Fiala, která měla pocit, že odchodem z Naglínu ztratila společenské postavení, Hefta stále peskovala. S úlevou proto přijal účast na družinové výpravě do Kardamu roku 1069. Doma oznámil, že odjíždí za účelem obchodního jednání, políbil Kníklu a práskl dveřmi. Naposledy. Náročná výprava v kardamských kopcích dala vyniknout Heftově houževnatosti a společně s Gerllodem vytvořil trpaslík útočné čelo družiny. Oba válečníci sice pokračovali v neustálých slovních přestřelkách, zvláště Gerllod si nikdy neodpustil na trpaslíkovu adresu nějakou tu jedovatou poznámku, ale pokud šlo o boj, stáli tito dva vždy bok po boku. A pak se Heftův osud naplnil. Během pronásledování nepřítele se s Gerllodem oddělili od zbytku družiny a společně na jednom vrcholku vpadli přímo doprostřed ležení tlupy skřetů. Následovala strašná řež, na jejímž konci trpaslík Heft Taras, pokrytý ranami, vydechl naposledy. Paradoxně to byl pak právě Gerllod Moskyt, který trpaslíka pohřbil, do jeho hrobu vložil válečnickou sekuru a vzdal mu poslední poctu. Heft Taras měl možná výbušnou a nestálou povahu, ale jeho smrt byla vpravdě heroická a družina v trpaslíkovi ztratila cennou oporu. Vdova Fiala se i s dcerou Kníklou po smrti manžela z Liscannoru definitivně odstěhovala.

Horác Lipový zvaný Libový - hobit alchymista [*1042]

Roku 1060 se v Liscannoru objevila zajímavá postava hobita Horáce. Tento roztržitý mužík o sobě prohlásil, že je zběhlý v přípravě rozličných lektvarů a nabízí své služby družině. Takových šikovných odborníků byl vždy nedostatek, a tak byl pan Lipový přijat hned na nejbližší výpravu do Mallikornu, kde Nurnští řešili záhadné mizení mladých dívek. Horác toho o své minulosti mnoho neprozradil. Na své první výpravě se uvedl tím, že střelil dva své družiníky do zad, takže mu byla pro jistotu odňata jeho kuše. Slibovaných lektvarů ostatní také mnoho neviděli. Nicméně Horác přežil a po návratu se ubytoval U hrocha. A když byl opět čas šturmovat do dálek, tak stačilo hobita vzbudit, a on šel s ostatními. Velice záhy se ukázalo, že Horác se občas ztrácí v čase i prostoru. Nikdy pořádně nevěděl, kde se zrovna nachází, a jeho věčné naivní otázky vyvolávaly u ostatních jen salvy smíchu. Dosti často se také stalo, že nebyl přizván do bojové akce, ale bylo mu svěřeno hlídání koní. Zli jazykové ovšem tvrdili, že koně hlídají jeho. Velice záhy se mu také začalo říkat Horác Libový. Ale měl štěstí a opět přežil. V Liscannoru si koupil dům a stal se řádným občanem. Během další výpravy za bratry Kaerstagovými se mu v jednom podzemí povedlo nejprve postřelit svého spolubojovníka, ale jeho další rána pro změnu zase zvrátila boj ve prospěch Nurnských. Takový byl prostě Horác. V roce 1063 se plavil do Karnolu a Bořimska. Po ztroskotání lodi a za situace, kdy se družina několik týdnů plavila v záchranném člunu, přispěl Horác k přežití všech družiníků notnou měrou, neboť vlastnil destilační soupravu. Byť s ní neuměl zacházet a její obsluhu museli zabezpečovat jiní. Ale byla jeho a nikdo to nezpochybňoval. A opět se vrátil. Do družinového dění Horác nikdy mnoho nezasahoval, neboť si své druhy dosti často pletl. Stal se takovým družinovým šaškem, který měl zázračný dar přežít. V roce 1064 se mu v Hymajských horách přihodila nemilá věc. Popruhy jeho batohu nevydržely obrovskou zátěž všemožného harampádí, které Horác s sebou vždy vláčel, a praskly v tu nejnevhodnější chvíli nad příkrým srázem. Hobit tak přišel o spoustu věcí, potřebných i nepotřebných. Smrt na něj skoro sáhla na Zmořeňském hradu, když na něj zaútočil oživlý rytíř, ale Horác nakonec přežil. Ostatně jako vždy. Pravidelně dostával nejmenší podíly z družinové kořisti, ale vzhledem k tomu, že nikdy nic v dražbě nekupoval a na dražební podíly měl nárok, tak disponoval značnými sumami. O Horácově hromadě zlata začaly kolovat legendy, ale je fakt, že ji nikdo nikdy nespátl. Takže se možná klidně stalo, že lehce nabyté peníze Horác někde poztrácel. Roku 1067 byl povolán králem do zbraně kvůli válce se sousedním Mallikornem a administrativní chybou byl malý hobit Horác zařazen ke kopiníkům. Když se logicky ukázalo, že je takové služby neschopen, byl jako gramotný přeřazen na kancelářskou práci,

než s družinou vyrazil do týla nepřítele. A Horác Lipový měl stále štěstí. Přežil i výpravu na sever do Ollaru, kde se nechvalně proslavil, když svým lemplovstvím při jednom nočním přepadu zabil spoludružníka, šamana Gorana. Za tento čin byl rozzuřenými dobrodruhy málem pověšen, ale z exekuce nakonec sešlo. Horác tak opět přežil, stejně jako i další výpravu, kdy družina doprovázela vystrašeného dobrodruha Cortu Vouse. Stále zmatený a stále terčem posměchu, vyrazil hobit Horác i do Kardamu roku 1069. A opět mu byly svěřovány spíše podřadné úkoly. Horác hlídal koně, držel hlídku a fungoval jako poslíček. Přišly však i světlé okamžiky a když hobit dokázal udržet pozornost, ukázalo se, že je schopen i dobrého postřehu a rady. Hodně se podílel na rozluštění záhady dlažby v kardamské radnici a vysloužil si tím vůdci pochvalu. A někdy v této době již také přestal střílet družníkem do zad. Sice občas stále nabíjel šipku do své kuše obráceně, ale i tak se jednalo o pokrok. A především opět přežil. Roku 1070 byl vlastně již zkušeným dobrodruhem a šel obě výpravy, které družina v tomto nabitém roce absolvovala. A družinou tak stále znělo Horácovo "Mám takovou otázku, pánové". Během rozkrývání tajemného plánu několika zločinných band pod vedením jistého Záborce si Horác vysloužil i novou přezdívku Mužena. A opět se živý a zdravý vrátil do Liscannoru a stále během družinové dražby poklimbával a nakonec vždy shrábl odpovídající podíl. Je však třeba říci, že Horác dovedl být i velice otrlý. To se ukázalo roku 1071, kdy během rellské výpravy bez řečí přijal úkol, se kterým nechtěl mít nic společného nikdo z ostatních. Hobit Horác se stal nosičem uřezaných hlav, které měly posloužit jako důkaz. Ba co víc. Horác tyto hlavy mrtvým nepřítelům sám odřezával, a pak o ně ve svém pytli pečoval. A také občas vykonával funkci družinového kata. Někteří druzi se mu přestali pošklebovat a raději se od zdrsnělého hobita drželi o kus dál. Po návratu do Liscannoru se však Horác opět stal tím veselým popleteným pánem, který je v družině dodnes.

Jeremiáš Čipera z Tiklu - hobit kouzelník [997 - 1071]

Tento veselý hobit dorazil na návštěvu k bratrovi Barnabášovi do Liscannoru roku 1027 jen s malým uzlíčkem věcí. Každému hned sděloval, že jeho povolání je u hobitů poněkud nezvyklé a sice, že je kouzelníkem. Společně se svým bratrem plánoval, že si v Liscannoru postaví hospodu a Jeremiáš že v ní bude točit pivo. Aby však nezahálel, vydal se s několika druhy hledat potopenou loď plnou zlata. Z této výpravy se vrátil bohatý a spokojený. 18.8.1028 došlo v Liscannoru k historické události. Jacob chrabrý z Rugornu postavil hospodu U hrocha a jmenoval Jeremiáše hostinským. Ten se svého úřadu zhostil se ctí a jeho pivo se stalo vyhlášeným. Svého úřadu se hobit sice ujal se ctí, ale časem na svá předsevzetí poněkud pozapomněl. Přestal dbát o čistotu lokálu, docela stačilo, když hosté nezvraceli přímo pod stoly a nemočili v rohu. Podkrovní místnůstky Jeremiáš za drobný peníz pronajímal nemajetným dobrodruhům a občasným pocestným. Snažil se vždy přizpůsobit nabídce poptávce stálých štamgastů. Dokonce i pro druida Sarima páčil speciální likér z jehličí. Hostinec U hrocha se stal centrem všeho liscannorského dění, a tak měl Jeremiáš, ač se družinových výprav neúčastnil, všechno z první ruky. Roku 1029 jej však chytla toulavá slina, sbalil si tlumok, do podpaží vzal svou nepříliš objemnou knihu kouzel, a na malém poníku vyrazil s Nurnskou družinou do Gorganu potit spiknutí proti tamnímu králi Gorandirovi. Ačkoli kdysi býval Jeremiáš jistě dobrým kouzelníkem, léta nečinnosti strávená v hospodě na něm zanechala své stopy. Při výpravě se zmohl jen na občasné kejkle na gorganském tržišti, kde takzvanému věštci Sarimovi nadháněl zákazníky. Při návratu z Gorganu se Jeremiáš Čipera účastnil rabování staré elfí hrobky, ale tato událost jej zřejmě znechutila natolik, že dobrodružné povolání pověsil nadobro na hřebík. Jen jedinkrát se dostal do středu ošklivé šarvátky, když byl Liscannor napaden rubanickým huornem. To bylo naposledy, co otevřel svou zaprášenou knihu kouzel. Od té doby se staral pouze o to, aby pivo bylo řádně vychlazené a aby v nabídkovém listu byly alespoň dva druhy teplých jídel. Dlužno dodat, že po návštěvě gorganského krále Gorandira roku 1032 v místním hostinci kvalitita obsluhy značně vzrostla. Jeremiáš ve vedení hostince U hrocha našel nový smysl života. Na nebezpečné výpravy se sice již nevydával, ale stále byl v centru dění. Vždyť spousta cest za bohatstvím začínala právě v hostinci. Jestliže chtěl někdo oslovit Nurnské, tak jeho kroky téměř vždy jako první vedly do hostince. A ne jeden starosta vyřizoval úřední

záležitosti u piva natočeného Jeremiášem. Hobit tak byl vlastně stále napůl s dobrodruhy na výpravě a přitom měl na nohou pohodlné plstěné papuče. Avšak šla léta a Jeremiáš poněkud zpohodlněl. Přestal vařit teplá jídla a mnozí hosté také poukazovali na upadající kvalitu piva a předražené služby. A množily se i stížnosti na nepořádek na ubytovně, která k hostinci patřila. Jedním z důvodů jistě byla skutečnost, že Jeremiášovi hostinec vlastně nepatřil a stále zde byl pouze v pronájmu Rollandy Rugorské, vdovy po Jacobovi, který hostinec nechal kdysi zbudovat. Avšak roku 1050 se začalo blýskat na lepší časy. Hostinský se oženil s Lúniel Pitkovou, ovdovělou matkou tří dětí, která po smrti svého manžela Páina Nórienského hledala mužskou oporu. A rukou společnou úroveň hostince U hrocha opět pozvedli. Roku 1054 se Jeremiášovi splnil dávný sen a od Rollandy hostinec odkoupil do svého vlastnictví, a o rok později celý objekt prošel důkladnou rekonstrukcí, včetně ubytovny. Hostinec se tak znovu stal středem Liscannoru a na kavalci v ubytovně tak opět začínal nejen nováček v družině svoji kariéru. V hostinci byl dokonce na náklady obce ubytován slovnutný Joachalent Sallent, který zde ovšem byl roku 1057 zavražděn a celá událost se stala popudem k další výpravě. Čímž se opět potvrdilo, že vše začíná U hrocha. A opět šla léta. Hosté se střídali, ale hostinský zůstával. Až v zimě 1071 sáhla smrt i na hobita Jeremiáše. Nečekaně. Manželka Lúniel jej objevila zhrouceného ve sklepe hostince, kam šel zřejmě pro zásoby. Již mu nebylo pomoci. Snad hobita zradilo srdce. S Jeremiášem Čiperou z Tiklu odešel pořádný kus historie a hobit byl s úctou, jaké se nedostalo leccakému dobrodruhuvi, pohřben na liscannorském hřbitově. Ale on byl Jeremiáš vlastně také dobrodruhem. Na to se nesmí zapomínat. Po jeho smrti se hostince U hrocha ujala podruhé ovdovělá Lúniel Nórienská Čiperová Pitková.

Klabzej Myšilov, zvaný Tulák - člověk druid [1029 - 1071]

Roku 1048 se během nastávajících zimních měsíců objevila v Liscannoru podivná postava. Byl to žebrák a otrhanec Klabzej Myšilov. Kromě zblešněného psa Bukena neměla tato troška vůbec nic. Ale hned na počátku pobytu v Liscannoru muže potkalo štěstí v tom, že se ubytoval na pozemku dobráka elfa Melchizedeche. Ten se jej ujal, nabídl mu pokrm, kuřivo a ubytování ve stáji. Klabzej, který měl za sebou velmi krušný život, nabídku nadšen přijal. Nejprve sice uvažoval, že dobráka Melchizedeche okrade, ale nakonec tak neučinil. Naopak mu vypověděl něco o svém dosavadním životě. Narodil se v Armidenu a byl vychováván despotickým otcem, který na stará kolena zcela propadl fanatismu tamních vládců - armidenských kněží. Matka mu zemřela již v dětství. Myšilov poté, co se mu otec definitivně zbláznil, vstoupil do řad armidenské branné moci, a to ve funkci 'škrabáka', což nebylo nic jiného, než že celé dny škrábal zeli. Postupně si však Myšilov uvědomoval, že v Armidenu jej štěstí nečeká, a po strastiplné cestě z něj utekl. Několik let se toulal jako nuzák, přes zimu se nechával zavírat do vězení, až nakonec roku 1048 dorazil do Liscannoru. Na Melchizedechovu přímluvu byl přijat do družiny. Myšilov byl velkým zastáncem druidství a věřil v jistého velkého ducha Smrkena. Jeho prvním činem bylo, že po krvavé bitce v hostinci U hrocha, kterou svým způsobem pomohl vyprovokovat, obral všechny mrtvolky a lup si ponechal. A vzápětí se připojil k šílené zimní výpravě do Cahirentu. Když se družina zapojila do velkého klání v aréně s různými zvířaty, vystoupil Klabzej na jejich ochranu a byl za to z hlediště vyveden. To jej však vůbec neodradilo od toho, aby se dále zastával zvířat svým způsobem. Na této výpravě se Myšilov proslavil především jako věčně nemocný dobrodruh, který na následky tuhé zimy několikrát málem zemřel, ale ostatní jej vždy dokázali zachránit. Prakticky celou cestu strávil druid zabalen v houni na koni. Nakonec ale dokázal přežít. Na této výpravě však zahynul jeho ochránce Melchizedech, a tak se musel Myšilov odstěhovat do hostince U hrocha. Další výpravu podnikl Klabzej s ostatními roku 1049 na daleký jih, do pralesů. Na této výpravě se mu podařilo opět to nejdůležitější - přežít, i když jej družina měla dvakrát za mrtvého, ale zachránila ho jeho víra v les a Smrkena. V družině jej většina ostatních považovala spíše za zbabělce, který ze všech potyček utíkal jako první. Nicméně po výpravě do jižních hvozdů získal Klabzej liscannorské občanství a zakoupil jeden ze zchátralých domů, který kdysi patřil elfu Tanrisovi. Do jeho opravy neinvestoval druid ani zlatku a nechal jej přirozeně chátrat, což občas vyvolávalo u ostatních zlomyslné úšklebky. A přišel rok 1050, který byl pro Myšilova přelomový. Během pobytu

družiny v oblasti Nové Tehaly se seznámil se starým druidem Melechorem a poznal Sluneční chrám. Zážitek z tohoto setkání byl pro Myšilova velmi silný a utvrdil jej v nastoupené cestě. Klabzej obdržel od Melechora sluneční amulet a v druidově osobě získal také duchovního rádce. Od této chvíle byla Myšilovova víra v druidství pevná a nevyvratitelná. Avšak i stín ulpěl na Myšilovovi při této výpravě, když ve rvačce zabil družníka Dota Traua. Během další výpravy z následujícího jara se již z druida stal uznávaný člen družiny, jehož vliv stále rostl. Uzavřel účelové spojení s krollem Burbbagem a Darlenem Moorhedem, byť jimi částečně pohrdal. Během této výpravy, na jejímž konci byl dopaden a zlikvidován zrádce Bukvoj Drapák, se Myšilov seznámil i s temným druidstvím, když družina zabila Gleriáše Hada. Myšilov kromě jeho luku získal i Gleriášovy poznámky a lecčemu se z nich přiučil. Především však druid poznal dalšího pozoruhodného muže v osobě Joachalenta Sallenta, kterému se družina rozhodla poskytnout nový domov v Liscannoru. Joachalent předal družině několik cenných darů, mimo jiné i tučet semen vzácného stromu Janternu. Myšilov se sice pokusil několik semen zcizit, ale jeho čin nešel pozornosti právě Joachalenta, který druidovi přátelsky domluvil a vysvětlil mu pozoruhodné vlastnosti Janternu. Strom byl zasazen v Liscannoru a Myšilovovi byl svěřen do péče. Klabzej Myšilov se stal strážcem Janternu. V následujícím období byl Klabzej natolik pohlcen zájmem o studium druidství ve Slunečním chrámu, že vynechal dvě družinové výpravy. I nadále se však čas od času zdržoval v Liscannoru ve svém chátrajícím domě a stal se z něj neúnavný kritik starosty Burbbaga, a především krollova nástupce v osobě Darlena Moorheda, s nimiž oběma kdysi uzavřel spojení. K řadám družiny se připojil až v roce 1053 při tragické výpravě na nabatelský hrad Norgyd, kde na rozdíl od mnohých jiných šťastně přežil temné řádění jistého Urg'huula. O rok později, během výpravy na ostrov Lybbster, se druidovi dostalo pozoruhodného daru. Jeho oči se potáhly šedavou blankou, díky níž se mohl Klabzej částečně orientovat ve tmě. Druidův již tak zanedbaný zjev sice dosti utrpěl, ale fyzická krása rozhodně nepatřila mezi jeho priority. Roku 1054 se konečně Klabzej Myšilov stal i vůdcem družiny, byť výprava do země Wilf patřila k výpravám, na něž by mnozí rádi zapomněli. Jako vůdce se však osvědčil a byl jím zvolen i na další výpravě z jara 1055, která sice opět patřila mezi výpravy s rozpačitým koncem, ale za to Myšilov rozhodně nenesl odpovědnost. Především se však stal starostou Liscannoru a ve funkci vystřídal neschopného Darlena Moorheda. Starostenských povinností se chopil razantně a začal napravovat nepořádky po svých předchůdcích. Dokonce Darlena donutil k zaplacení peněžité pokuty. Někteří z občanů jej sice označili za hnidopicha a byrokrata, ale většině bylo jasné, že po spravování vesnice krollem a trapným Moorhedem si chod obce zaslouhuje nějaký řád. Druid se dokonce ujal sirotka Melatara Vrantu a vychovával jej k lesní moudrosti, byť mnozí o jeho vychovatelských schopnostech pochybovali. Mnozí také poukazovali na ořesný vzhled rozpadajícího se druidova stavení a tvrdili, že starosta by neměl bydlet jako v chlívě. Rovněž bylo poukazováno na druidův pochybný hygienický standard, ale Myšilov veškeré výtky vždy rázně odmítl. Během výprav bylo oceňováno především druidovo léčitelství a pověstné se staly především druidovy noční hlídky. Klabzej hlídal vždy velmi svědomitě, ale je nutno dodat, že občas jeho přehnaná aktivita ohrozila i samotné nurnské dobrodruhy. Poté, co získal několik cenných amuletů, se z něj stal i obávaný lesní čaroděj. Amulety a různými korálemi byl Klabzej doslova ověšený. V družině neměl sice nějakého jasného přítele, ale byl ostatními respektován a jeho slovo mělo vždy váhu. A následovaly další úspěchy. S družinou roku 1056 navštívil i tajemnou zemi Trindindol a stal se zdrcujícím kritikem tamních poměrů. Následně jako vůdce výpravy přivedl družinu k triumfu v zemi Mukur. Psal se památný rok 1057. Likvidace tamní Černé knihovny bezesporu patřila k velkým úspěchům v historii Nurnské družiny. Roku 1059 musel Klabzej jako starosta řešit zapeklitou situaci, když byl Liscannor nakrátko obsazen hamilkarským vojskem. Jednalo se o naprosto neslýchaný čin, jehož pozadí je stále skryto. Klabzej několikrát apeloval na gwendarronské úřady a nakonec dosáhl svého, ale málem za to zaplatil životem, když jej téměř probodl jeden z hamilkarských jezdců. Hned poté družina vyrazila na další výpravu, která však měla pro Liscannor dalekosáhlé následky. Samotná vesnice byla tehdy napadena nestvůrnou bytostí zvanou Kloga a jejími nemrtvými přísluhovači. Rozpoutala se bitva o Liscannor, kterou občané nakonec vyhráli, ale za cenu značných obětí. Tehdy zahynul obecní rybníkář Kutouš

Králík a pro Klabzeje byla tragická především smrt jeho svěřence Melatara Vrantu. Bylo také zničeno několik liscannorských stavení. Pod vedením druida však byla obec v relativně krátké době opět vystavěna, čemuž napomohly cennosti získané od mrtvé Klogy. Roku 1060 se Klabzej Myšilov vydal s ostatními do Gorganu a nechybělo mnoho, aby se po skončení výpravy málem oženil. Nakonec však od svatby ustoupil, neboť mu to někteří, především Menhorian Blathel, rozmluvili. Jako argument uváděli především pochybnou dívčinu minulost. Dívku si nakonec vzal za ženu Getd z Ruindoru, který roku 1061 zároveň druida vystřídal ve starostenském úřadě. Klabzej se v tomto období stáhnul částečně do pozadí, ale družinových výprav se samozřejmě zúčastňoval i nadále a v Liscannoru bedlivě sřezil Jantern. Rovněž obvinil mladého Fionna Ruindorského z pytláctví v okolních lesích, na které si jako druid činil poněkud pochybný majetkový nárok. Během pátrání po odkazu tajemného Archima společně s Gerllodem Moskytem zavraždil družiníka Zarzana Světloplacha. Tento čin ukázal, že Myšilov byl ve vypjatých okamžicích velice rozhodný, ale u některých družiníků Zarzanova poprava vyvolala nelibost. Druid vynechal příští výpravu, ale roku 1063 se vrátil v plné síle a vedl jako vůdce družinu za moře. Bořimská výprava pod Klabzejovým vedením skončila zdarem a úspěch mu zaručil vůdcovství i na výpravě další. Tehdy se roku 1064 družina opět vypravila daleko od Liscannoru až na daleký jih. V této době byla druidova pozice v družině již neotřesitelná, i když nelze říci, že by mezi ostatními měl nějakého opravdového přítele. Během dalšího období se zúčastnil plavby na ostrov Álfheim a dostal se do sporu s tehdejší vůdcem Rienem Gwarditem, kterému vyčítal především nerozhodnost a hrabivost. Z této výpravy si Klabzej přinesl žalud černého dubu, který od té doby roste na jeho pozemku. A přichází rok 1066, který byl pro Klabzeje velmi významný, neboť po návratu z další výpravy na sever poznal Nilwu Pšeničkovou, dceru statkáře z Nurnu, kterou si tentýž rok vzal za ženu. Se zaťatými zuby dokonce druid částečně opravil své chátrající stavení, ale i tak bylo některými občany stále poukazováno na to, že jeho dům dělá vesnici ostudu. Myšilov na to nedbal a naopak roku 1067 znovu otevřel kauzu podivného úmrtí malého Bzučana Kanimůry, který tragicky zahynul před několika lety za ne zcela vyjasněných okolností. Myšilov přímo poukázal na Burbuna Šestého, ale důkazy žádné nepředložil, takže jeho úsilí vyznělo do ztracena. V další liscannorské rozeprě se postavil na stranu tehdejšího starosty Gerlloda, který odmítl pokusy dvou trpaslíků, Hefta a Bolbucha, o vybudování dolu na území obce. Rok 1066 byl vůbec bohatý na události, když se družina i s Klabzejem vydala na zdánlivě opuštěnou tvrz Zmořeň. A hned následující rok byl Myšilov povolán do královské armády, neboť vypukla válka Gwendarronu s Mallikornem. Myšilov byl ovšem zařazen na pomocné práce do polní kuchyně, snad jako dávná připomínka jeho armidenských časů. Z tohoto poněkud nedůstojného zařazení byl vysvobozen až v okamžiku, kdy byla Nurnská družina pověřena samostatným úkolem v týlu nepřítelů. Klabzej válečné události z let 1067 a 1068 úspěšně přežil, a tak nechyběl ani při hledání prastarého hrobu, ani při doprovodu jistého vystrašeného dobrodruha, což byly další dvě výpravy, kterých se druid úspěšně zúčastnil. Roku 1069 vyrazil s ostatními na komplikovanou výpravu do kardamských kopců. V drsném kraji družiníci především ocenili Klabzejovu schopnost orientace v nepřehledném terénu. Během jedné z potyček se skřety však došlo k roztrhání družiny na několik částí, což byla situace způsobená nepříteli jasnými rozkazy tehdejšího vůdce Menhoriana. Klabzej se ocitl společně s hobitem Gonem ve skřetím obklíčení a jen šťastnou náhodou tuto událost oba přežili. Dlouhé hodiny se pak téměř nazi zoufale snažili najít zbytek družiny. I tato událost byla jednou z několika, které nakonec vyústily v odvolání Menhoriana Blathela z postu vůdce. A nahradil ho právě zkušený Klabzej Myšilov. Pod jeho vedením byl tehdy i za pomoci náhody rozluštěn smysl obrazce na kardamské radniční dlažbě a následoval pochod prastarým trpasličím tunelem až do nitra kardamských hor a nakonec i návrat do Liscannoru. Klabzejovo vůdcování bylo všeobecně vnímáno jako úspěšné a druid byl podruhé v životě roku 1070 zvolen starostou, když na postu vystřídal nemocného Gerlloda Moskyta. A ještě téhož roku opět vedl družinu na další výpravě, která se odehrávala především v Nurnu. Přehled i druidova opatrnost se opět osvědčily a družina neztratila ani jednoho člena. Po návratu však byl Myšilov vyčerpaný a další výpravy se neúčastnil. Věnoval se správě obce se zarputilostí jemu vlastní. Ovšem již roku 1071 opět vyrazil s družinou. Tentokrát do nepříteli vzdálených Vlander, do Rellského

panství. V této oblasti se nalézalo několik hvozdů a bylo proto překvapivé, že Klabzej se zde necítil dobře. Snad jako vetřelec tolik respektoval místní druidy, až jednou dokonce odmítl do lesa vůbec vstoupit. A pak přišla rána z čistého nebe. V jedné z posledních potyček s bandou jistého Lý opustila druida opatrnost a zkušený Myšilov se nechal strhnout bojem natolik, že vyrazil sám k pronásledování nepřítele. Bylo to nešťastné rozhodnutí, na jehož konci bylo obklíčení, boj, marný pokus o útek a nakonec smrt. Zbytečná smrt. Když na místo dorazili ostatní, mohli již jen podle druidových pověstných sandálů identifikovat přítele. Myšilovo tělo bylo důstojně spáleno na hranici. V Klabzejovi tak odešel zkušený dobrodruh, pamatující mnohé, několikanásobný družinový vůdce, starosta a také družinový kronikář a básník. Muž, který měl zajisté komplikovanou povahu, ale který měl vždy vízi a především úctu ke starým dobrým pořádkům. A takoví budou v družině vždy chybět.

Menhorian Halabus Nocturno Blathel z Cairn - elf mág [*1028]

Je to s podivem, ale ačkoli po Menhorianu Blathelovi nezůstává v družině zřetelná stopa, jde o stopu nesporně rozvleklou. Ve své době byl tento zvláštní muž z hlediska presence družiníkem velice aktivním. Kouzelník Menhorian, celým jménem Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, se narodil v malé vesnici na území dřívějšího Gergelu a původně se zabýval a živil architekturou staveb. Pro Nurnské jej ve třiceti letech objevil kouzelník Rien Gwardit, který jej přemluvil a dohodl mu ubytování v domě hobita Kutouše Králíka, kde sám také přežíval. Bylo to v době, kdy Liscannor postihla první vlna pohrom spojených se zrozením a mstou takzvané Klogy, jež nakonec byla završena drtivým útokem, který obrátil Liscannor v trosky. Teď se však psal rok 1059, léto sotva začínalo a v domě Kutouše Králíka se zjevili nemrtví a po vsi záhadná znamení. Menhorian Blathel se zabýval nejen architekturou, ale i tajemnými a magickými obrázky, a byl obyvatelům obce hotoven radou a pomocí. A tehdy, jakožto znalec těchto věcí, se nechal přemluvit k výpravě do Hamilkaru, jež jej přivedla k dobrodružnému životu. Hamilkarská výprava nebyla úspěšná, ale spustila něco, co na podzim téhož roku přivedlo hordy nemrtvých do Liscannorského údolí. Nemrtví byli vedeni Klogou, zrůdným monstrem z nitra země, a jejich síla byla ukrutná. Liscannor tehdy, ačkoli utrpěl značné škody na životech a majetku, spasila pouze narychlo vytvořená vlastní domobrana, jejíž součástí se stal i kouzelník Menhorian. A on to byl, který dokázal aktivovat Klogin prsten, tajemný a nesporně i velice temný předmět, jenž jediný mohl Klogu zapudit. A dílo se takřka v hodině dvanácté podařilo. Tehdy cairnského elfa opěvovaly davy a za zásluhy po právu kromě obdivu získal liscannorské občanství. Po smrti svého nájemce se ubytoval v obecním hostinci a po dlouhá léta žil právě tam. Zmíněný úspěch při obraně Liscannoru a ryzí přátelství s oborovým kolegou Gwarditem jej vynesly na výsluní, ale od toho okamžiku jeho sláva spíše počínala pomalu blednout a rozměňňovat se. Ale nic naplat, Menhorian Blathel se stal družiníkem. Roku 1060 se s novými přáteli vydal hned na dvě výpravy, při nichž se ukázal jako přátelský, obětavý a tichý společník, ale na druhou stranu též jako velice spořivý muž, škludlící nejen na penězích, ale i na magii, s nepříliš obdivovaným sklonem radit každému a ve všem. V tomto umění dokázal zajít až tak daleko, že rozmluvil liscannorskému starostovi svatbu. Na podzim roku 1062 byl Menhorian Blathel zvolen vůdcem družiny na výpravu po stopách Hubrchovy tlupy, jež zavedla Nurnské na severovýchodní výspu Gwendarronu. Vůdce Blathel svým mužům nechával svobodu a volnost jednání, což ale mělo za následek jistou samospádnost. Výprava pod Menhorianovým vedením víceméně skončila úspěchem, ale od těch dob se kouzelník už na dlouhou dobu družinovým vůdcem nestal. V té době byl nedílným článkem družiny, zúčastňoval se důsledně všech výprav. Na jaře roku 1063 zavítal do dalekého Borimska a okusil trýzně mořeplavby, o rok později do Kasulu, Maghrebu a Andeluru. Maghreb znal dobře, právě tam se vyučil stavitelství a architektuře. A právě v roce 1064 Menhorian přemohl svou pověstnou spořivost a výtky sousedů, že dosud nemá vlastní bydlení, a počal plánovat stavbu vlastního domu. A do zimy dům opravdu stál, a to ne dům ledajaký. Kouzelník si jej navrhl sám a rozpracoval ke stavbě podrobné plány. Dům připomínal malý zámek, či spíše takovou jeho zmenšeninu, měl spoustu věžiček, místnůstek a oken. Dům to byl tak úchvatný, že se lidé začali ptát, kdy si do něj přivede ženu. Menhorian Blathel si ale žádnou ženu nepřivedl, naopak, plně se věnoval Nurnským a v mezidobí studiu magie a

architektury, či dlouhým odborným debatám s přítelem Rienem Gwarditem. A právě díky studijní pili se stal mágem. V pětadesátém roce jej cesty s Nurnskými zavedly na elfí ostrov Álfheim, kde si plně uvědomil, jak by jeho národ dopadl, kdyby se mu nedostalo vzdělání, a o to více se snažil prohlubovat své vědění. Roku 1066 se také vzdal všech družinových výprav a možná, že dobře udělal. V témže roce totiž padl jeho blízký přítel Rien. Mehoriana Blathela ztráta přítele velice ranila, avšak z letargie a smutku jej tentokrát vytáhly neodkladné okolnosti. V zimě roku 1067 za mallikornsko-gwendarronské války byl totiž mobilizován a odveden do armády. Přidělili jej ke kopiníkům, kde prodělal i základní výcvik a následně byl, stejně jako mnoho Nurnských, převelen ke zvláštní jednotce, jež měla operovat na nepřátelské straně hranic. Byly to krušné a nebezpečné časy, ale Menhorian se štěstím ze všech potíží vyvázl živý a zdravý. A válečné strasti částečně zaplašily chmury z Gwarditovy smrti a Menhorian opět stanul tam, kde krátce předtím zelo osiřelé místo. Stanul na svém místě v řadách Nurnských. A v jejich řadách byl svou magií či radou vždy hotoven během neslavných výprav z let 1068 a 1069. První výprava roku 1069 byla možná krátká a nezájemná, ale ještě téhož roku na sklonku léta družina přijala pozvání svého bývalého člena Dyniho Longodona do kraje Domovina. Z tohoto pozvání se stal začátek další pozoruhodné výpravy v oblasti kardamských hor. Menhorian oprášil svoji slávu a byl po dlouhé době opět zvolen vůdcem. Pod jeho vedením družina začala rozplétat spleť záhad odehrávající se na kardamské vrchovině. Události to byly záhadné a zprvu nejasné a bylo potřeba velké trpělivosti a pozornosti, aby družině neunikl žádný detail. Hloubavý a přemýšlivý Menhorian se tak jevil jako ideální vůdce. Jeho majstrštykem se stal individuální průzkum jednoho z místních vartovišť, kde byl pohřben jeden z místních Patronů. Při této události, kterou bylo nutné provést v utajení, musel elf vynaložit své veškeré magické umění i notnou dávku důvtipu. A událost dopadla výtečně a Menhorian sklídl zasloužené uznání. Ale pak se opět začala projevovat jistá eflova nerozhodnost. Příliš často se družina trhala na samostatné skupinky a scházely jasné rozkazy. Menhorianova povaha byla příliš komplikovaná a elfovi ke zvládnutí horkých hlav dobrodruhů rozdílných ras i povah chyběla i jistá sociální inteligence. Mág někdy pro detail neviděl celek. Po jednom střetnutí se skřety, během něhož padl hobit Gon, byl Menhorian z postu vůdce nespokojenou většinou odvolán a nahrazen Klabzejem Myšilovem. Je však třeba říct, že své odvolání přijal důstojně a snad se mu i ulevilo. Nezahořkl a nadále svojí magií podporoval družinu a aktivně se podílel na družinovém dění. V elfově nitru však dřímalo i něco temného. Menhorian rád zkoumal záhady humanoidních myslí a nezastavil se ani před používáním temné nekromantské magie. A to se mu stalo málem osudným. Elf oživil mrtvého skřeta jako ghúla a jal se pohrávat s jeho myslí. Pokus se mu však vymkl z rukou a Menhorin padl mrtev k zemi. Protože elf prováděl své temné pokusy stranou ostatních v utajení, nestihl mu nikdo přijít na pomoc. Ovšem při vší smůle měl nakonec i pořádný kus štěstí. Stalo se tak v době, kdy se družina zmocnila pradávného artefaktu, který za pomoci krve umožňoval nové vlití životní energie do zemřelého. A Menhorian se tak stal jedním ze tří dobrodruhů, kteří byli tímto způsobem oživeni. Nebylo to však zadarmo. Mágova mysl byla na dlouhou dobu utlumená a zbytek kardamské výpravy Menhorian sotva došel. Do Liscannoru se navrátil jako zlomený muž. Trvalo téměř rok odpočinku, než se dal elfí mág znovu dohromady a byl schopen opět s družinou vyrazit. Na sklonku roku 1070 se tak společně s ostatními dostal znovu do víru událostí. Družina se tehdy ocitla mezi zločineckým podsvětím, které se snažila infiltrovat. A k tomu bylo nutné, aby si členové družiny zvolili nová jména. Menhorian si zvolil přízvisko Halabus. Na rozdíl od ostatních, kteří na ta jména po výpravě rychle zapomněli, se elf rozhodl, že nově nabyté přízvisko začlení do svého celého jména. Od té doby si říkal Menhorian Halabus Nocturno Blathel z Cairn. Během této výpravy, pro kterou se později ujal název Záborcův plán, se však opět projevila elfova obliba v hledání tzv. třetích cest. Společně s barbarem Tjurem se, za zády vůdce Moskyta i ostatních družiníků, snažil najít nějaké jiné řešení ošemetné situace, ve které se družina, vklíněná mezi několik zločineckých tlup, ocitla. Menhorian, který neznal celé pozadí vůdcova plánu, se tak společně s Tjurem na palubě lodi Rujná oliheň pustil do nebezpečného podniku. Individuálně ti dva rozehráli svůj vlastní plán, když oslovili jednoho ze zločineckých vůdců, Vladacha Krvavého. Následně se oba stali z jeho strany terčem potupného vydírání a vystavili se tak nebezpečí smrti.

Nakonec se vše provalilo a Menhorian se tak stal terčem vůdcova hněvu. Po zbytek plavby se mág stáhl do pozadí, ale po vyloštění na Tichém ostrově, který se nacházel v Kodgickém souostroví, se již opět aktivně účastnil výpravy. A elfova magie byla věru často zapotřebí. Výprava nakonec dopadla úspěšně a Menhorian Halabus se vrátil do svého honosného obydlí v Liscannoru. Neměl v té době v družině nějakou příliš spřízněnou duši, ale povahově si nejvíce sedl asi se Zoltarem Zemikosou. Po nehodě v Kardamu byl však již duševně zcela zdrav, a tak i dalšího roku, roku 1071, opět s družinou vyrazil na cesty. Výpravu do Rellského panství, kde se družina opět pohybovala na hraně a někdy i za hranou zákona, zkušený Menhorian Blathel přežil, a tak hloubavého mága můžeme v družině vidat i v dnešních časech.

Ramar - barbar kouzelník [1046-1071]

Barbara Ramara přivedli do turmegského domu U houslí Menhorian Blathel s Wulfgaardem Koženým jako situaci vynucenou dočasnou početní náhražku za mrtvé. Tehdy nikdo z nurnských druhů netušil, že se Ramar v družině rychle etabluje a stane se regulérní součástí družinictva. Nurnští se tenkrát v sedmdesátém roce pohybovali pod falešnou identitou v okolí Turmegu a Ravy a snažili se proniknout do tamního podsvětí. K tomu bylo třeba udržovat určený početní stav skupiny, nahrazující původní tak zvanou Kušbabovu bandu. Všichni nečlenové Nurnské družiny byli považováni za postradatelné. Nikoli však Ramar, jak se záhy ukázalo. Ihned při první příležitosti barbar nabídl své služby v provádění průzkumů. A průzkumné úkoly plnil věru s bravurní jistotou a odvahou, což dávalo tušit, že Ramar si je plně vědom svých schopností. Odkud jeho schopnosti pramenily, to z Ramara Nurnští dostávali pomalu, ale postupně se skládáčka barbarova předchozího života začala plnit do ucelenějšího obrazu. Ramar byl totiž veteránem tzv. zimní mallikornsko-gwendarronské války z přelomu let 1067 a 1068, kdy byl jakožto průzkumník z nepřátelské strany nasazen do týlu gwendarronských pozic, tedy do samotného srdce království. Jako takový měl splynout s okolím a podávat mallikornské straně zprávy o vývoji situace v Nurnu a přilehlé oblasti. Po uzavření příměří zůstal v královském městě jako spící špeh, v následných převratech a zmatcích na mallikornské straně došlo k zprůhraní vazeb a Ramar zůstal odkázán sám na sebe. Po částečném rozkrytí rozpadající se sítě mallikornských špehů přesídlil dál na sever země, do Turmegu, a od té doby se protloukal životem, jak se dalo. A právě v Turmegu roku 1070 narazil na nurnské verbíře Menhoriana s Wulfgaardem. Rychle pochopil, že nastal čas chytit příležitost za pačesy. V Kušbabově bandě mu říkali Klemecht. A jako Klemecht se proslavil průzkumem Záborcova sídla a následným poodkrytím základních obrysů Záborcova plánu, čímž Nurnští získali představu nejen o tom, že za lupem se popluje přes moře na malý ostrov s trestaneckou kolonií, ale Ramar přinesl i seznamy zúčastněných se band a jejich členů. Při prohlídce Záborcova domu také Ramar objevil únikovou cestu z usedlosti vedoucí ven do postranní uličky. Znalost úniku dost pravděpodobně zachránila některým spoludruhům život, když turmegští vojáci obklíčili statek a při následné štřeře došlo ke značnému krveprolití. Podobně se Ramar vyznamenal i v Zamoři, kde nakonec došlo k nalodění na Rujnou oliheň. Díky znalosti reálií, pozic číhajícího gwendarronského vojska a dalších skupin se mohli Nurnští vyvarovat zbytečných střetů a nakonec dosáhli paluby beze ztrát. Na Rujné olihni Ramar pokračoval ve své práci, během turbulentní plavby dokázal mapovat rozložení sil a pomohl vůdci dojednat příměří s Šikmookým Chálidem, čímž Nurnští v zásadě převzali podstatnou část kontroly nad lodí a tedy i nad svými životy. Na ostrově samém potom díky v pravý čas seslaném kouzlu dokázal rozkrýt pohyb opata Kurecha, jeho útěk do skrýše v horách i jeho pravou identitu. Nurnští mohli jít po Kurechovi, vlastně Kurečaji Vrachtovi, najisto a tento závěrečný tah jim vynesl nemalou kořist. Díky Ramarovu animaliu dokonce byli schopni vypátrat úkryt obsazené Rujné olihne, znovu nad ní převzít vládu a se zajatým Záborcem vyplout zpátky k domovině. Za podíl na odhalení Záborcovy skupiny a především za předání Záborce do rukou spravedlnosti bylo Ramarovi spolu s Gerllodem Moskytem v pevnosti Agerr uděleno vyznamenání. Po návratu do Liscannoru se zde Ramar usadil a odkoupil od obce ruinu Ranovy nedostavěné věže. Naplánoval si, že dům následujícího léta nechá dostavět do obyvatelného stavu. Prozatím vzal zavděk ubytováním v hostinci U hrocha. Jenomže počátek

léta 1071 přinesl další výpravu - tažení do Rellského panství. Během tohoto tažení, kdy Nurnští pracovali pro jistého Hiona Turguse a potírali řádění zločinných band, Ramar dál plnil průzkumnické úkoly, ale čím dál tím víc se mu přestávalo dařit. Během výpravy, bohužel, přišel o svou věrnou sojku - magické animalio. Po smrti sojky se stal zamlklým a náladovým. Svého věrného přítele, s nímž byl duševně spjat silným poutem, barbar Ramar nepřežil o mnoho. Padl v boji s přívrženci jistého pana Lý, jehož banda terorizovala oblast Východního lesa. Možná že svou předčasnou smrtí zachránil životy mnohých jiných. Po smrti Ramarově a Myšilovově se totiž družina rozhodla dál už štěstí nepokoušet a vrátit se domů. Ostatky padlých byly pochovány žehem na hranici.

Ran - kroll válečník [1048-1070]

Kroll Ran, poměrně bezduché a negramotné stvoření, se na konci léta roku 1068 objevil v ollarském městě Sig, kde se náhodou potkal s Nugem, v té době již stabilním členem Nurnské družiny. Oba hromotluci si padli do oka a Ran už se od Nuga nehnul. Tehdejší vůdce družiny Bolbuch proti tomu nic nenamítal, neboť každá silná paže se hodila. Svou sílu mohl Ran využít hned záhy, když se družina dostala do boje s přísluhovači temných sil. V tomto boji nešťastně zahynul Ranův přítel Nug, ale přesto kroll již stačil k Nurnským přilnout, považuje je za svou novou smečku, a vrátil se s nimi do Liscannoru. Kroll, neznalý pojetí peněz, rychle rozházel svůj podíl z kořisti a ocitl se na mizině. Hostinskému Jeremiáši Číperovi se jej zželelo a nabídl mu práci za pití a stravu. Od těch dob bylo lze vidět krollího kolohnáta, kterak v hostinci U hrocha vypomáhá se štípáním dříví, příkulováním pивních sudů a taháním dodávek proviantu do sklepa. Kroll to byl však vcelku přátelský, pokud rozuměl, čeho se po něm žádá, a lidé si na jeho přítomnost vbrzku zvykli. Pokud však nerozuměl, často hulákal, že dá dotyčnému ránu. Tak daleko ale nikdy nezašel a obyvatelé obce brzy pochopili, že tímto způsobem pouze kroll žádá o doplňující vysvětlení složitého požadavku. Zima byla toho roku tuhá, takže i staroství obce se jej zželelo a s jeho požehnáním se Ran mohl ubytovat v nedokončených torzech zdí Gwarditova domu, jemuž se nevěklo jinak, než ruiny. Ran si v ruinách rozbil kožešiny a místo chybějícího stropu napnul plachtu. S obydlím byl spokojen, připomínalo mu rodnou jeskyni. Jak šel čas, Ran se postupně svěřil, že odešel od svého krollího kmene do světa na zkušenou, sešel z hor a cestu zpátky už nikdy nenašel. Předpoklad, že Ran pochází z Rugornských skal a kde tyto skály leží, mu však nikdo, pokud je známo, nesdělil. Lidé si totiž na krollovu přítomnost i náuru brzy zvykli, měli jej rádi a nechtěli, aby zase odešel. V chladnu roku 1069 hobit jménem Corta Vous se dvěma kumpány požádal Nurnské, zda by se mu za úplatu nepostarali o doprovod do Antrinu, a Nurnští požádali siláka Rana, aby znovu posílil jejich řady. Tak se Ran dostal do Nurnské družiny a ukázal, že je posilou velmi platnou. Od těch dob nevynechal jedinou výpravu, Nurnská družina se mu stala rodinou a kmenem zároveň, a Liscannor domovem. Torzo Gwarditova domu ve své oplachtěné podobě rychle chátralo, ale Ran jej považoval za bezpečný a pohodlný brloh. Roku 1069 se přidal k procesí do Domoviny na oslavu padesátých narozenin Dyniho Longodona, a když se tento výlet zvrhl v tažení po pustých a rozeklaných Kozlích vrších, Ran byl doslova nadšen. V oblasti divokých hor se cítil jako ryba ve vodě a až na druhém místě stálo, o co se družina snaží. Ranovou vášní byl boj a toho se mu zde dostávalo požehnaně. Málo si lámal hlavu s tím, když se mu rozpadly boty, bosé nohy měl zrohovatělé chůzi po skalách už od mládí. Když druzi nemohli, vždy se ochotně přihlásil jako nosič kteréhokoli z těch z nejzoufalejších. Nebýt krollovy síly, kdo ví, jak by se tenkrát s přechodem nehostinné krajiny družina vypořádala. Dost možná, že by vůdce zavelel k předčasnému návratu. Z bojů Ran zásadně neutíkal, útek považoval za projev zbabělosti, avšak pud sebezáchovy v něm přeci jen dřímал a byl schopen se v pravý čas ozvat. Tenkrát vysoko v horách Ran málem přišel o život v boji s haterii a spasil si holý život právě útekem. V takových sporých chvílích beznaděje, kdy promluvil zmíněný pud, se stával zvířetem hledajícím úkryt. A proto přežil, jednalo se o letité zkušenosti tvrdého života v divočině, kde platí víc než kde jinde zákon silnějšího. Zákon silnějšího byl nejvyšším ze zákonů krollova života, tomuto zákonu podřizoval veškeré svoje konání. V závěru výpravy u Demuisova oudu se přesto Ranův pud sebezáchovy ozval příliš pozdě a Ran v boji padl. Kroll prodělal zmrtvýchvstání a byl stížen těžkou amnézií. To ale

krollovi příliš nevadilo. Vzpomínky na časy strávené v krollím kmeni se mu vypařily z hlavy už dávno předtím a z novodobého života v kmeni Nurnských ho zajímal stejně jenom boj. A to ne nějaký boj konkrétní, ale boj jako takový. Co bylo horší, že Ran se cítil být zesláblý jako dítě. Výprava se však nacházela v samém závěru a vůdce ji brzy ukončil. Ran se tak šťastně vrátil do Liscannoru. Načerpal pozbytých sil, aby se roku 1070 v řadách Nurnských vypravil do vlhké temnoty nurnského podzemí. Čas strávený ve smrdutých kanálech Ranovi částečně vrátil některé dávné vzpomínky na život v jeskyních a kroll se cítil být pod zemí jako ve svém žilvu, kde největším nepřítelem byla paradoxně jeho kolohnatí výška. A potom ovšem iluzorní podstata projevů některých ochranných kouzel kolem hrobky Mardibura Trugmuda, s tou se nemohl krollův mozek popasovat, ale v tu chvíli tu byl zbytek družiny, který Rana skrze tenata proň nepochopitelných jevů provedl. Ran v takových chvílích Nurnským věřil, byli přeci jeho kmenem, a oplácel jim to všude tam, kde přemýšlet nebylo třeba. S Bolbuchem, Gerllodem a Tjurem tehdy Ran tvořil silnou skupinu bijců a v těch dobách byla Nurnská družina co do úderné síly asi nejprůraznější. V tomtéž roce se Ran zúčastnil ještě jedné výpravy, a to výpravy do nedalekého Turmegu, kam družina odjela se zásilkou pro jistého Kušbabu. Zásilka byla ve skutečnosti vábnicí na bandu jistého Hamouse. Nurnští se se zásilkou ubytovali v hostinci U Plavců a noc v krčmě se stala Ranovou nocí poslední. V kruté řeži, když se hostinské patro stalo dějištěm přepadení a krutého střetu, položil kroll proti přesile život. Pověstný pud sebezáchovy se ozval, když už nebylo východiska. Tělo krolla Rana zmizelo při následné explozi a požáru, jež srovnaly hostinec U Plavců se zemí. Hrdinné činy neohroženého muže se však zapsaly do povědomí Nurnských na dlouhá léta, i dnes, po tak dlouhé době, Ranovo jméno občas někdo vzpomene. I to, co nikdy nedokázal. Kroll Ran se nikdy nenaučil číst ani psát a počítat uměl jen tolik, kolik měl na rukou prstů. S bídou. Na nějaké věci prostě neměl hlavu a ani se nesnažil. Na co ale hlavu měl, to bylo věrně krvácet na čele šiku.

Selek Šáchor - kudůk kouzelník [1021 - 1069]

O Selekovi Šáchorovi toho moc nevíme. Objevil se na podzim roku 1042 a spolu s ostatními byl vlákn do podivné hry nurnského podsvětí. Byla mu svěřena úloha hlídat domnělého pana Darfina, výběřčího daní, ale kudůk i s ním tajuplně zmizel. Dlouho pak byl v družině pokládán za zrádce. Ovšem ve skutečnosti bylo všechno jinak. Šáchor byl unesen nurnskými zločinci, ale podařilo se mu uprchnout. Avšak místo aby se vrátil do Liscannoru za ostatními, opustil město a prchal co možná nejdál. Živil se všelijak, jako krysař, komíník nebo komediant, až ho osud zavál znovu do Nurnu. To bylo v devětašedesátém a Selek se rozhodl podívat se po letech znovu do Liscannoru. Ze známých dobrodruhů potkal pouze Griffina Linfalase, který v obci dělal pomocného učitele, a od něj se po všech těch letech konečně dozvěděl, jak se to tehdy vlastně všechno seběhlo. Slovo dalo slovo a Selek se znovu rozhodl zkusit štěstí jako dobrodruh. Vypravil se proto s Nurnskými na pouť do Antrinu. Při věčných potyčkách, které jsou dobrodruhům denním chlebem, mu několikrát šlo o život, ale výpravu zdárně přežil a po návratu se ubytoval v hostinci U hrocha. A dobrodružný život se mu tentokrát zřejmě zalíbil, že ještě v témže roce 1069 vyrazil s družinou na pouť do jižního gwendarronského pohraničí, do Kardamu. Ostatní na něj sice stále nahlíželi jako na příležitostného dobrodruha, ale kudůk občasné narážky vždy odbyl úšklebkem nebo nějakou přisprostlou nadávkou. Během trmácení se po kardamské vrchovině našel Selek opuštěné štěně, kterého se ujal. A nic nedal na řeči některých družiníků, zvláště pak druida Myšilova, že dotyčný pes roste nějak podezřele rychle. Štěně si kudůka oblíbilo a stali se z nich nerozluční přátelé. Když družina ve městě Kardam zachránila starého učence Koblence, byl to právě Selek Šáchor, který o starce nejvíce pečoval. Snad proto, že Koblenc byl také kudůk, a ti dva tak spolu sdíleli trpký kudůčí osud. Po opuštění města se družina opět vrátila do kopců hledat pradávna vartoviště. A právě na jednom z nich dostihla Seleka Šáchora smrt v podobě haterie, jejíž brutální útok nepřežil. Ostatní jej pohřbili pod hromadou kamení. Po kudůkově smrti se pes přidal ke Klabzejovi, s nímž došel až do Liscannoru. Ovšem časem se ukázalo, že se jednalo o obrovského skřetiho psa, který je prakticky nezvladatelný.

Tos Bedlam - kudůk alchymista [*1046]

Kudůk Tos vyrůstal šťastně v rodině obchodníka ve městě Kardamu. Přestože by se tamní kudůčtí čtvrť dala nazvat ghettem, její obyvatelé žili šťastně a mnozí z nich i bohatě. To vše skončilo s příchodem smrtelné choroby, která skosila nemálo kardamských, a přinesla s sebou i hněv lidí vůči kudůkům, kterým byla nákaza kladena za vinu. Částečně to byla pouze záminka, jak se zmocnit majetku bohatších sousedů, ale mladík Tos, tak jako mnoho jiných kudůků, byl v obavě o svůj život nucen uprchnout. Podařilo se mu vyhnout nákaze a po nějaké době a několika střetech s Vrchovci v horách zůstal ze skupiny uprchlíků sám. Skrýval se v pustých kopcích tak dlouho, až jej, poněkud zuboženého, našli Numští, řešící v Kardamu svoje záležitosti. Tos Bedlam projevil zájem se k přátelským dobrodruhům přidat, a ačkoli se nezdál být pro družinu velkým přínosem, stal se jejím členem. Překvapivě dobře se snášel s Vrchovcem Wulfgaardem a projevoval respekt vůči Menhorianu Blathelovi, ale jinak se spíše držel stranou. Jeho hlavním přáním bylo dostat se z kardamských hor pryč. To se mu nakonec také splnilo a s družinou dorazil po skončení výpravy do Liscannoru. Následně však od družiny odešel, zřejmě aby se pokusil na celou neblahou záležitost, při které přišel o všechny své blízké, zapomenout.

Tjure - barbar válečník [1049 - 1070]

Mladý barbar Tjure se životem protloukal všelijak. Jeho hmotná postava jej předurčila na hrubou práci. Živil se hlavně jako nosič a hlídač všeho možného. Když se roku 1069 ocitl v Kardamu, vzal zavděk mizerně placenou práci ochranky jakéhosi boháče, který chtěl opustit město. A právě tehdy poprvé narazil na Nurnskou družinu. Spolek drsných mužů vyprávějících dobrodružné historky z různých potyček i o bohatství mu učaroval. V Kardamu se k družině přidat ještě neodhodlal, ale zjistil, odkud Nurnští pocházejí. Dokončil svou práci ochrankáře a následující rok se potkal s trpaslíkem Dwinem Tarkalem, kterého přemluvil, aby se s ním vydal do Liscannoru za Nurnskými. O nováčky byl v družině vždy zájem, a tak se mladý Tjure přidal k družině. Jeho první výpravou se stalo putování nurnskými kanály, kde si vysloužil své první bojové úspěchy a také pověst velmi hádavého muže, který se přel prakticky s každým. Přežil, pořídil si meč a brnění, a hlavně si vydělal tolik peněz, že si mohl koupit v Liscannoru i postarší dům. A hned téhož roku 1070 se sebevědomě vydal na další výpravu, která Nurnské zavedla do tajemných osidel zločinného podsvětí. Zde přijal přezdívku Pajsr, ale většina družiníků jej stále oslovovala zkomoleninou jeho původního jména Čüre. Barbar to nesl s nelibostí, kterou dával hlasitě najevo. Tjure se aktivně zapojil do dění a rád vymýšlel různé alternativní plány. V tom si hodně rozuměl s Menhorianem Blathelem, který byl mistr v hledání třetích cest. Ale zároveň si tím vysloužil nelibost tehdejšího vůdce Moskyta, který měl své vlastní představy o směřování výpravy. Drobný spor vyvrcholil během plavby na Kodgické souostroví, kdy barbar Tjure společně s elfem Menhorianem na lodi Rujná oliheň na vlastní pěst sondoval v prostředí ostatních band. Oba ovšem přecenili své schopnosti a málem sami sebe ohrozili na životě. Naštěstí vše dobře dopadlo. Barbar si z následných vůdcových nadávek ovšem dlouho hlavu nedělal a dál hýřil sebevědomím. Když se družina vylodila na Tichém ostrově v Kodgickém souostroví, vydala se následně na průzkum oblasti. A právě ten se stal mladému barbarovi osudným. Družina byla napadena ohavnými přerostlými supy a jeden z nich Tjureho zabil, čímž družina přišla o nadějněho válečníka.

Wulfgaard zvaný Koženej - člověk kouzelník [*1045]

Wulfgaardovo jméno evokuje příslušnost ke krutým nájezdníkům z ostrova Álfheimu, ale zdání klame. Snad bylo jméno, které mu dali do vínku, nějakou záhadnou památkou na výpravy, kterými kdysi sužovali álfheimští elfové západní pobřeží, snad se dokonce některý z nich zapomněl v kraji Kardamském a jeho jméno přetrvalo, aby se jej chopil jeho nový majitel. Wulfgaard se narodil v odlehlé, řídké osídlené oblasti hor lemujících jihozápadní hranici Gwendarronu. Ač byl založením hloubavý a zvědavý, osud tomu chtěl, že v pustých kopcích nemohl svůj talent kloudně rozvinout a zůstal ve vzdělání odkázán jen na ústně předávaná moudra horských kořenářek a starých bačů. Konkrétně měli na něj největší vliv dědek a bába Koženi, podle nichž měl Wulfgaard též jméno. Jestli měl i nějaké rodiče nebo

jej vychovávali v salaši jako nalezence, je dnes těžké říci. Dospívající Wulfgaard převzal pastýřskou hůl a hnával početné stádo tu ke svahům gwendarronským, tu až na samé hranice říše, k Černým vrchům. A to po několik let až do dne, kdy mu zkřížila cestu Nurnská družina. Jak už víme, Wulfgaard měl větší ambice, než celý život pást ovce, a proto se tento černobradý junák s radostí rozloučil se salaši Kožených a absolvoval s Nurnskými i boje se skřety v horách, i tísnivou cestu tunelem, kterým z města Kardamu prchali zdejší lidé. Byl povahy veselý a rychle zapadl do družiny, vedené zprvu Menhorinem Blathelem, záhy pak Klabzejem Myšilovem. Dobrodruhům dokázal, že jeho kouzla mohou být platná v boji i mimo něj. V Demuisově oudu, skalním to výčnělku, kde měli sídlo skřeti, se spolu s Blathelem dostal do úzkých, ale se ctí vyvázl. V závěru výpravy se velmi vyznamenal, když především jeho znalostmi, ale i jeho vlastní obětí krve, byli navraceni k životu nejprve Gerllod Moskyt, později pak také Menhorian Blathel a kroll Ran. Po návratu z výpravy zůstal v Liscannoru a roce 1070 s družinou prolezl i kanály pod královským městem. Výprava byla úspěšná, ale začal se během ní projevovat neblahý vliv velkoměsta na Wulfgaardovu osobnost. Začal pít přes míru a býval potom buď přehnaně rázným, nebo naopak nevrle trudomyslným. Z toho pak plynula jeho absence v některých důležitých momentech výpravy, kdy trávil čas buď sveřepým pitím, nebo vyspáváním na pryčně hostince. Nicméně čas šel dál a kouzelník se na začátku zimy 1070 s družinou podle Záborcova plánu vydal nejprve na sever Gwendarronu, a poté i přes moře do souostroví Kodgick. Čekalo se, že svěží vítr dalekých krajů znovu nastolí mír v duši tohoto kouzelníka, ale tato naděje nebyla zcela naplněna. Ovšem i přes to, že i na téhle výpravě měl Wulfgaard svoje stinné momenty, měl jich i spoustu zářných. Jeho přičiněním byla družina varována před přepadem Hamousovy bandy v hospodě U Plavců, měl lví podíl na tom, že se po zločinech, které se udály ve městě Turmegu, Nurnští dostali do bezpečí za pomoci převleku za městskou stráž. Byl, ač se to někomu může zdát málo, spolehlivým hlídačem koní. Při infiltraci Nurnských do zločineckých struktur se stal naoko účtímním jedně z band a přijal krycí jméno Prášil. Ve druhé polovině téhle výpravy ale začal být zastíňován jiným kouzelníkem – barbarem Ramarem. Wulfgaarda mrzelo, že Ramar má kouzelnické animalio, pomocníka v nouzi. Jemu samému se animalio nikdy nepodařilo přivolat, což byl snad následek improvizovaného vzdělání v začátcích jeho dráhy. Přesto byl družině nadále platným. Jeho formule neviditelnosti ušetřily Nurnským mnoho starostí. Přežil ve zdraví i mnohé boje na Tichém ostrově, byť některé se značným štěstím. Snad pocít, že už štěstí pokoušel dost, snad i jeho pokračující návaly melancholie způsobily, že se po skončení výpravy rozloučil s hostincem U hrocha a odešel neznámo kam. Snad bohové dají, že peníze z podílu z kořisti dobře užije a snad se jednoho dne ještě objeví a řekne: tak tady mě máte.

Yasper - člověk lupič [*1043]

Když roku 1066 starosta Getd Ruindorský připravoval znovuotevření liscannorské obecné školy, zjistil, že léta nepoužívání se na školní budově značně podepsala a je nutná oprava. Na tuto rekonstrukci najal pomocnou sílu, kterou se stal jistý Yasper. Tento schopný dělník opravil střechu, celou budovu omítl, vymaloval a vyspravit rozklížené stoly a židle. Jelikož se Yasper osvědčil a sám byl poutníkem bez domova, nabídl mu starosta slušné placené místo školníka. Yasper přijal a začal se starat o liscannorskou obecnou. Časem ho však rozhovory s dobrodruhy v hostinci U hrocha přiměly vyzkoušet si dobrodružný život na vlastní kůži a Yasper vyrazil s ostatními do Mallikornu na hrad Zmořeň. Na putování po strašidelném hradě Yasper nikdy nezapomněl a nebyly to příjemné vzpomínky. V boji s všudypřítomnými duchy totiž položil život, avšak probral se, jen aby zjistil, že se stal také duchem. I jako duch však neúnavně pomáhal družině. Velmi přispěl už jen tím, že jako jediný neopomněl přibalit stříbrné šípy, které na duchy účinkují nejlépe. Pomohl také přesvědčit kněžku Zeniter, aby se po stoletém strašení konečně usmířila se svým otcem. Na konci výpravy se Nurnští pustili do boje s entitou, která hrad ovládala, a jak Yasper cítil, zadržovala také jeho duši, proto se do boje pustil se vši vervou a po vítězství se mohl radovat z opětovného nabytí hmotného těla. Přes tuto hrůzostrašnou příhodu Yasper na dobrodružný život nezanevřel. Ani nemohl, neboť následujícího roku byl povolán do armády, jelikož došlo k válce s Mallikornem. Spolu s ostatními dobrodruhy byl vyslán na nepřátelské území provést průzkum. I z této výpravy

se šťastně vrátil a stejně tak přestál strastiplné putování do Ollaru, kde se družina ocitla uprostřed sváru mezi dvěma starožitníky. Na těchto výpravách prokazoval družině své služby jako střelec, jehož šipy vnašely zkázu mezi nepřátele. Hlavní Yasperovou specializací se však staly zámky a pasti, doslova miloval vrtání se v různých drobných mechanismech. Proto se také v osmašedesátém roce vyučil na lupiče, čímž se ve svém oboru ještě zdokonalil. V družině byl Yasper oblíbený pro svou veselou a přátelskou povahu, a stejně tomu bylo v obci, kde nezanedbával svou práci školníka. Dokonce přijal místo pomocného učitele pracovní výchovy a při hodinách se snažil předat žákům co možná nejvíc ze své šikovnosti. Osudné setkání prožil Yasper o Novoroce devětašedesátého, kdy se potkal s Nariou Moskytovou. Ihned k ní zahřel láskou a rovněž dívka byla okouzlena pohledným a způsobným mladíkem. Nadšení mladého páru však nesdílela Nariina matka Attrien, která záhy odeslala dceru zpět do klášterní školy v Rozkolci. Yasper se však nehodlal vzdát a umínil si získat přízeň rodiny přes Gerlloda Moskyta, Nariina bratra, který byl také členem družiny. Před další výpravou však podlehl vábení peněz a nechal se uplatit Heftem Tarasem, který se snažil zmanipulovat volbu družinového vůdce. Yasper ovšem nepočítal s tím, že Heft v opilosti vše prozradí ostatním. Sám pak přijetí úplatku vehementně popíral, ale jeho čest přesto byla pošpiněna. Samotnou výpravu do Antrinu zdárně přežil a družině vydatně pomáhal, aby smazal svůj škraloup. Náhylnost nechat se uplatit za mrzký peníz však Yasperovi mnoho vážnosti v očích vysněného švagra nepřinesla. Taktéž hospodské holedbání, kolik už ho Naria stála na různých dárcích. Yasper byl, co se týče financí, velice pečlivý a všechny příjmy a výdaje si poctivě zaznamenával do notýsku. Notýsek však, ke své škodě, nestrážil, jak by měl. Z notýsku se dalo vyčíst, že na základě jednoho z předsvatebních požadavků Moskytových uvolnil prostředky na započítí stavby domu č.p.44. Při Kardamské výpravě z roku 1069 se Yasper cestou do Longodonovy Domoviny vypařil za Nariou, aniž by komukoli cokoli řekl, proměškal tak oslavu Dyniho padesátých narozenin a málem nestihl ani střelecký turnaj. Místo toho strávil s Nariou dva dny v Rozkolci a daroval jí zasnubní prsten. Během tažení po Kardamu sloužil dál v družině jako zručný otevírač zámků a střelec, obzvláště výtečně se osvědčil ve dvojici s přítelem Gonem. Oni to byli, kdo zjistili, co se přihodilo se svatými Patrony. Ani to však Yasperovi v očích Gerllodových mnoho vážnosti nepřineslo. Dá se tak říci, že Moskytovo duševní onemocnění provázené rozsáhlou amnézií v samém závěru kardamské výpravy přišlo pro Yaspera jako zásah bohů. Gerllod skončil ve funkci starosty a nepoznával ani členy vlastní rodiny, natož aby si pamatoval na Yasperovy poklesky. Moskytova matka byla stavem svého syna zdrcena natolik, že po dostavbě Yasperova domu se svatbou souhlasila. Roku 1070 se tedy Yasperovi konečně splnil sen, využil situace a kvapně vstoupil do svazku manželského s Nariou Moskytovou. V témže roce se Yasper, jemuž se při neexistenci rodového jména někdy říkalo po manželce Moskyt, zúčastnil obou výprav Nurnské družiny, a to výpravy do nurnských stok a výpravy na rozkrytí tzv. Záborcova plánu. Nurnská výprava se odehrávala nedaleko, netrvala dlouho a dalo se při ní odskakovat domů. Následující výprava zprvu také působila dojmem, že se Yasper od Narii nevzdálí nadlouho a daleko. Nurnští se v okolí Turmegu a Ravy snažili dostat na kobytku zločinným tlupám, avšak nakonec toto snažení dovedlo družinu do zámoří. Na Yasperovy zámečnické schopnosti byl spoleh. Ano, o schopnostech se hovořilo jako o zámečnických, protože na narážky ve smyslu schopností zlodějských byl háklivý. Přišlo mu dehonestující, aby se o někom z význačné rodiny Moskytů mělo hovořit jako o zloději nebo lupiči. Obratný muž, v turmegském podsvětí známý jako Glajch, se už tou dobou považoval za pevnou součást rodu Moskytů a byl na své postavení v liscannorské hierarchii patřičně pyšný. Co se týče střelby, jeho šípky málokdy minuly cíl a Yasperovi jeho zručnost vydobyla pevné místo v družině. Také to uměl s noží nebo s lanem a kotvičkou - nebylo zdí, které by nedokázal překonat. Tenkrát už se Yasper považoval za veterána, který je schopen svou prací důstojně uživit rodinu a zajistit Narie standard, na nějž byla od dětství do dospívání zvyklá. Po návratu z dálného Kodgického souostroví se roku 1071 Yasperovi a Narie narodila dcera Eowyn. Nová výprava z toho roku, které se družinový zámečník zúčastnil jako neoddělitelný a důležitý pilíř společenstva, měla s tou předešlou cosi společného, a to záběr práce. Požadavky zaměstnavatele, jistého Hiona Turguse, si opět žádaly potřit zločinnost, tentokrát však na území sváru mezi severním Kalonem a Vlandrami,

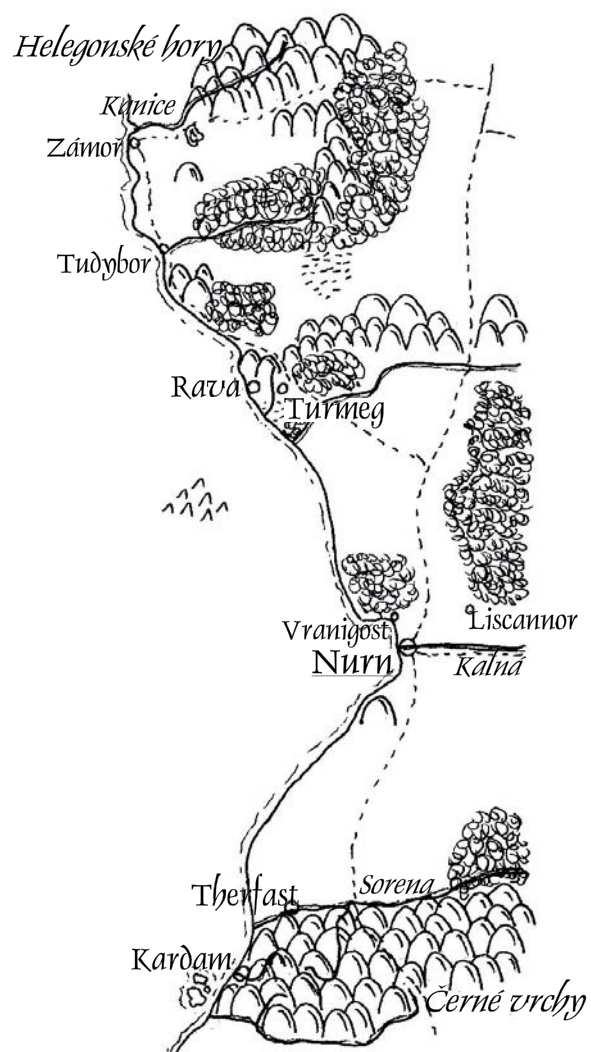
v kraji označovaném jako Rellské panství. I tuto výpravu Yasper, na rozdíl od některých jiných, šťastně přežil a s bohatým kořistným coby výslužkou za dobře odvedenou práci se vrátil k rodině. Kdo ví, kam Yaspera další kroky v řadách Nurnské družiny zavedou v dalších letech.

Zoltar Zemikosa - člověk theurg [*1042]

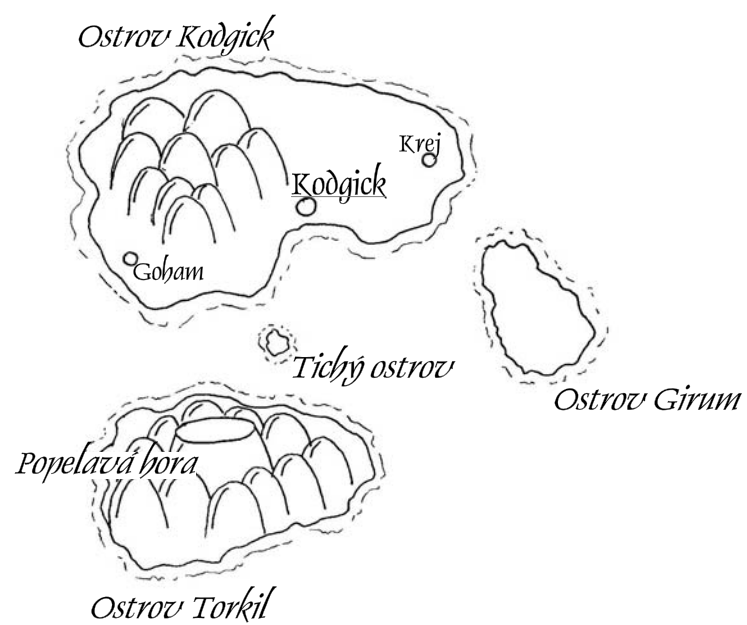
Podobného mladíka Zoltara potkala družina roku 1066 ve Smállandu, kde se živil jako pasák ovcí. Družiníci od něj chtěli koupit ovci na urožnění, ale Zoltar jim daroval rovnou dvě a, nechávaje ovce ovce, přidal se k nim a putoval s nimi až do Gwendarronu. Ostatní bavit vyprávěním smyšlených historek ze svého života, čímž si vysloužil zaplacení útraty, jelikož sám neměl ani měďák. Prý byl synem barvíře, ale později začal tvrdit, že ho zplodil voják z armády táhnoucí krajem. Jisto je, že o mnoha jeho informacích se dalo s úspěchem pochybovat. Snad nelhal alespoň ve jménu své matky, která slula Krtena a po níž pojmenovával svou nejrůznější zvěř. Po návratu se nechal zaměstnat u Hefta Tarase v jeho povoznické společnosti jako vozka. Heft však časem svou společnost prodal, aby měl nějaké peníze na nákup kvalitnějších zbraní, a tak se Zoltar ocitl opět bez práce. Přijel tedy do Liscannoru, kde dostal od starosty dobře placenou práci obecního rybníkáře. Zoltar se o rybník staral, ale většinu času trávil v hospodě vyprávěním o svých neuvěřitelných činech, a v neposlední řadě také obletováním místních slečen a paní. Těžko říci, co na nepřilís pohledném Zoltarovi ženy viděly, ale každopádně to s nimi uměl. V obletování místní krasavice Narii Moskytové mu nezabránilo nenávistné pohledy vrhané Yasperem, an byl do ní tajně zamilován, ale až hrozba jejího urostlého bratra Gerlloda, že mu zláme nohy. Zoltar však byl skromný a spokojil se s postarší statkou Pamillou, dcerou Páina Nórienského, která vpomáhala v hostinci U hrocha. Jejich tajný románek byl spíše fyzického rázu a v žádném případě Zoltarovi nebránil v dalších záletech jak v Liscannoru, tak i v Nurnu. Díky častým pitkám a drahým dárkům pro své vyhlédnuté favoritky se Zoltarovy peníze utržené za správu rybníka brzo rozkutálely, a on byl nucen připojit se k Nurnské družině a zkusit vydělat nějaké jmění na výpravě. Nejprve se v zimě na konci sedmašedesátého roku vypravil s Nurnskými do Mallikornu jako vyzvědač. Měl veliké štěstí při přechodu Černých vrchů, kdy byla družina vláková mallikornskými do léčky on jen o vlasek unikl smrti. Přes všechny nesnáze se šťastně vrátil a za utržené peníze začal chodit na kurzy do cechu alchymistického. Vybaven základními znalostmi lučby se zúčastnil rovněž tažení do země Ollar, kde družina hledala pradávny hrob, a taktéž pouti do Antrinu, kam Nurnští doprovázeli vystrašené torzo skupiny dobrodruhů. Zoltar na výpravách nevynikal ani tak hrdinstvím, ale spíše svým neustálým pronásledováním každé sukně, kterou družina potkala. Tím si vyzískal stejnou měrou posměch i závist spoludružiníků a planoucí nenávist Yasperovu, an si dobře všiml chlípných pohledů, které Zoltar vrhal po jeho milované Narie. Zoltar si ale ničeho nevšímal a dál se choval po svém. Proto také neváhal, když přišla pozvánka na oslavu narozenin od bývalého družiníka Dyniho Longodona, a připojil se k výpravě do hobitího kraje zvaného Domovina. Tam svými vpravdě neuvěřitelnými hrdinskými historkami oblužoval všechny hobitky v širokém okolí. Když to však nezabralo, rozhodl se pro jinou metodu a s kalhotami u kotníků ukázal všem přítomným zadnici, mimo jiné. Z nurnských družiníků nebyl jediný a dobrodruzi si tak v hobitím kraji zadělali na pořádnou ostudu. Naštěstí družina zakrátko odtáhla do blízkého Kardamu, kde se schylovalo k útoku skřetů. Zoltar odhodlaně putoval s družinou, která si tam získala velkou zásluhu na záchraně místních obyvatel. Žel, odvrátit útok se nepodařilo. Následujícího roku si Zoltar koupil polorozpadlý srub po Drsoulu Roahanském, ale jemu chatrný stav stavení nevadil, alespoň měl nějakou místnůstku, kam si mohl vodit holky. Mnohé známosti mu však nebránily, aby se poctivě účastnil všech družinových výprav. Nechyběl proto ani při procházení kanalizačním systémem pod Nurnem, kde vynikl při hledání tajných dveří a skryší, až se v družině začalo šuškat, že je miláčkem sfér. Pro úspěch výpravy bylo zvláště významné, že Zoltar prohlédl iluzi chránící starobylou hrobku, a tím napomohl jejímu vyloupení. Ještě toho roku na podzim se pak Zoltar vydal i na další výpravu, kdy se družina vydávala za zločineckou skupinu, aby odhalila plán jistého Zaborce. Alchymista se vydával za zločince jménem Hadinec a neúnavně pomáhal družině dosáhnout cíle. Největší štěstí ho potkalo v samém závěru výpravy na Tichém ostrově, kdy

v hníždě neuvěřitelně velkého supa objevil tři olbřímí vejce. Zoltar z nich byl nadšen, pečlivě je opečovával a celou cestu zpět do Gwendarronu je zahříval vlastním tělem. V tom pokračoval i doma ve svém domku v Liscannoru poté, co je koupil v dražbě. Za své úsilí se nakonec dočkal plodů, neboť z jednoho vejce se skutečně vylíhlo supí mládě. Po svém zvyku pojmenoval supa Krtén a nadále ho s nesmírnou pečlivostí vychovával. Nenechal si ovšem ujít následující výpravu do země Rell, kde Nurnští potírali zločinecké tlupy. Zoltar byl opět platným členem jak v přímém boji, tak zásobováním ostatních podpůrnými lektvary, a významně se podílel na úspěchu výpravy. Po návratu se zapsal na Nurnské universitě ke studiu na theurga, které za několik měsíců úspěšně ukončil. Bude jistě zajímavé sledovat, kam ho další cesta zavede.

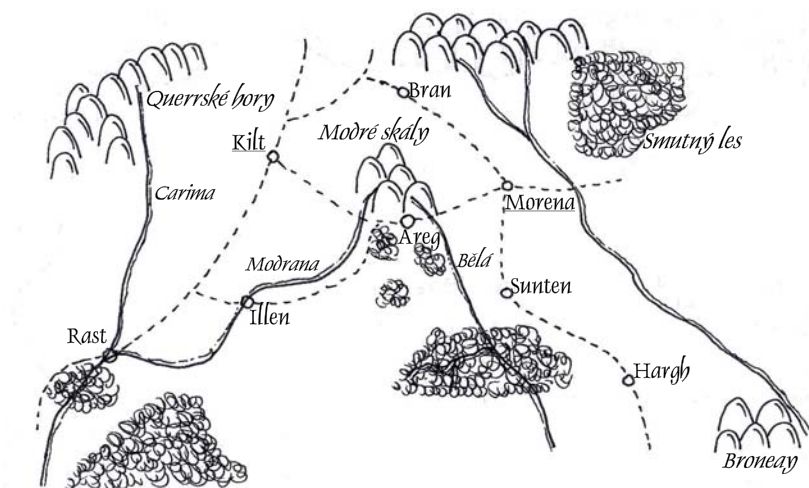
Mapy

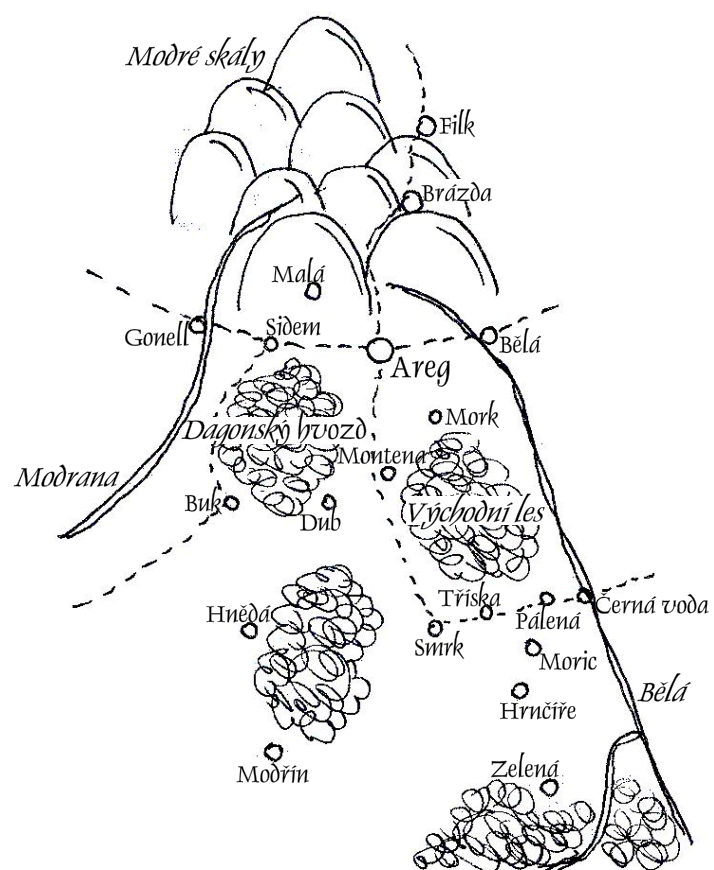
Známa území pobřeží Gwendarronu.

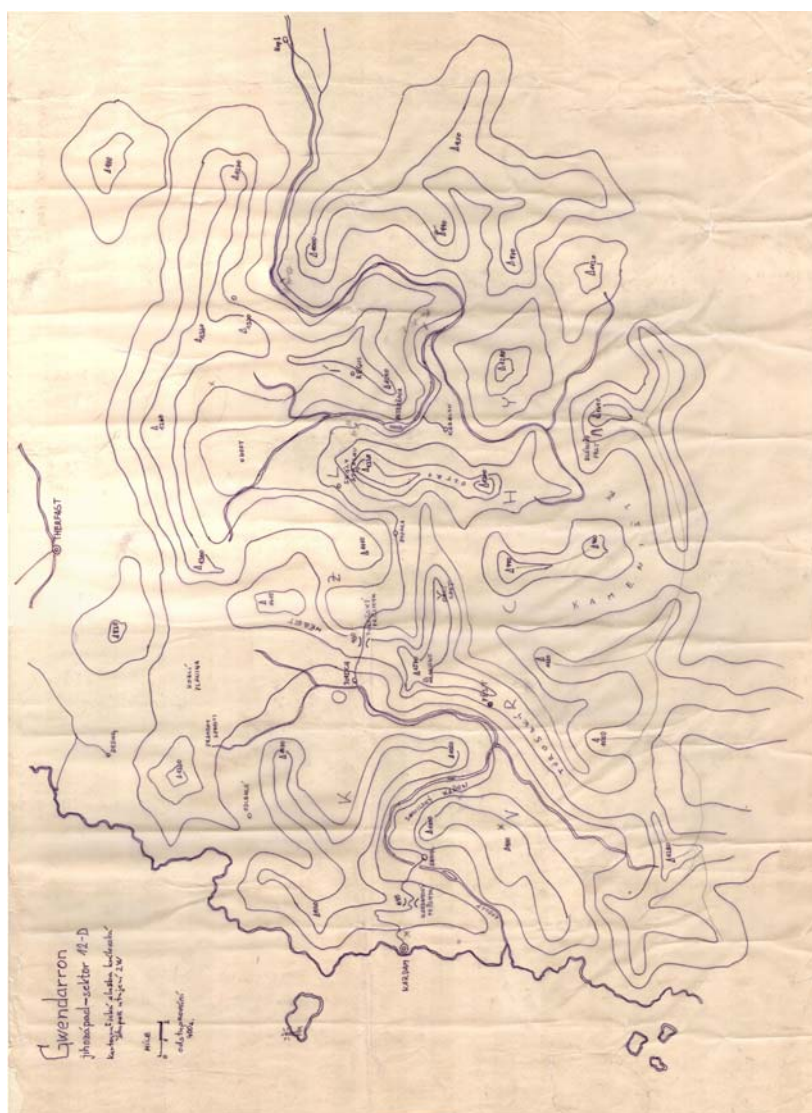
Známa území Kodgického souostroví.

Známa území Vlander a Kalonu.

Známa území Relského panství.

Vojenská mapa Kardamu.